

Quyền Chủ Ngọc Ẩn

Contents

Quyền Chủ Ngọc Ẩn	2
1. Chương 1: Duy Ngã Duy Vương	2
2. Chương 2: Quái Thủ Thiên Tôn	11
3. Chương 3: Thiên Tử Bất Túy	19
4. Chương 4: Tàng Kiếm Giai Nhân	25
5. Chương 5: Hoa Rơi Hữu Ý Khách Vô Tình	32
6. Chương 6: Bất Giới Hòa Thượng	39
7. Chương 7: Bạch Khô Lâu	50
8. Chương 8: Tìm Hoa Đổi Mạng	56
9. Chương 9: Ẩn Kiếm	62
10. Chương 10: Hoạt Náo Dương Châu	69
11. Chương 11: Túc Cốt Công	85
12. Chương 12: Họa Thâm	91
13. Chương 13: Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lâm	97
14. Chương 14: Oán Nghiệp Trùng Lai	107
15. Chương 15: Sa Cơ Đặng Nhục	116
16. Chương 16: Vãn Kiếm Thị Dao	127
17. Chương 17: Hoa Hồng Nhện Độc	141
18. Chương 18: Độc Trùng	151
19. Chương 19: Họa Vô Đơn Chí Phúc Bất Trùng Lai	164
20. Chương 20: Huyết Đài Tuyết Vực	177
21. Chương 21: Hoang Sơn Tuyết Nữ	182
22. Chương 22: Bấy Tình	188
23. Chương 23: Sao Dời Chủ Đổi	197
24. Chương 24: Kỳ Tích	211
25. Chương 25: Độc Tâm Ma Hoàng	220
26. Chương 26: Trên Đỉnh Phong Ma	236
27. Chương 27: Một Minh Trên Huyết Đài	248
28. Chương 28: Địa Linh Tam Thánh	256
29. Chương 29: Lửa Tình	272
30. Chương 30: Nhắm Minh Nợ Nghĩa	278
31. Chương 31: Vì Nghĩa Quên Thân	283
32. Chương 32: Lương Phân	295
33. Chương 33: Tửu Quỷ	306
34. Chương 34: Vô Lâm Vô Căn	311
35. Chương 35: Vô Căn Giáo Duy Ngã Độc Tôn	317
36. Chương 36: Người Độc Vô Thân	325
37. Chương 37: Đèn Thánh Điệp	335
38. Chương 38: Quỷ Ngôn	340
39. Chương 39: Năm Cánh Hoa Hồng	349
40. Chương 40: Vô Quýt Dày Móng Tay Nhọn	358

41. Chương 41: Đoạn Hồn Nhai	367
42. Chương 42: Đường Chủ Đường Môn	374
43. Chương 43: Hồn Tình Giá Bằng Tâm	382
44. Chương 44: Di Hoa Đoạn Mạch	387
45. Chương 45: Ngọa Long Đảo	394

Quyền Chủ Ngọc Ân

Giới thiệu

Vũ Văn Hàn Đào Chương môn Tuyết Sơn chỉ hơi lắc mình. Thân pháp của lão như một con rồng vút.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-chu-ngoc-an>

1. Chương 1: Duy Ngã Duy Vương

Cả bầu trời trắng xóa bởi những bông tuyết, trong cái tiết trời giá rét đó thì chẳng một ai bước chân ra khỏi nhà, thế nhưng trên độc đạo dẫn lên ngọn Tuyết Sơn lại có một gã lữ hành lầm lũi rảo bước đi. Chiếc áo khoác bên ngoài của gã phủ một lớp tuyết, hẳn gã phải lạnh lắm trong tiết trời đông, nhưng những bước chân thanh nhàn của gã thì rất ung dung cứ như chẳng hề biết đến cái lạnh bên ngoài. Gã một mình lên Tuyết Sơn, hẳn phải có chuyện gì đó cần đến Tuyết Sơn phải.

Gã dừng bước, phủi lớp tuyết đọng trên hai bờ vai áo choàng khi gã đến tòa Tổng đàn Tuyết Sơn phải. Tọa lạc giữa lưng chừng ngọn Tuyết Sơn là tòa bát giác lâu với những mái vòm cong vút, phủ một lớp tuyết dày.

Khi gã đặt chân đến cổng tam quan, từ trong Tổng đàn Tuyết Sơn phải, hai cao thủ với khinh thuật cao thâm, cước pháp như lướt trên mặt tuyết chẳng để lại dấu giày lướt ra chặn gã lại.

Hai người quan sát gã từ đầu đến chân. Một người đỉnh đạc nói :

- Trong tiết trời giá buốt như thế này, túc hạ đến Tuyết Sơn để làm gì?

Gã từ tốn đáp lời bằng một giọng nói thật ôn nhu từ tốn và trầm ấm :

- Tại hạ Du Thiệu Hoa, đến Tuyết Sơn chủ đích muốn diện kiến Chương môn Tuyết Sơn tiên bối Ngọc Long tiên sinh.

Người đứng bên trái nhìn gã chằm chằm rồi hỏi :

- Thế công tử có chuyện gì muốn gặp Chương môn tiên sinh?

Thiệu Hoa mỉm cười. Nụ cười hé trên hai cánh môi mỏng của Thiệu Hoa cứ như được gã luyện đặng có chủ đích cầu tình nơi kẻ đối diện. Trong nụ cười của gã toát ra sức hấp dẫn khiến kẻ khác phải cảm mến.

Thiệu Hoa từ tốn nói bằng chất giọng thật truyền cảm, trầm ấm :

- Tại hạ đoán chắc khi Chưởng môn Tuyết Sơn Ngọa Long tiên sinh đến, hẳn rất cao hứng.

Gã cao thủ Tuyết Sơn phái đứng bên phải gần giọng nói :

- Du công tử có gì mà khiến cho Chưởng môn chúng tôi phải cao hứng tiếp công tử?

- Tại hạ đem đến cho Tuyết Sơn phái món quà rất bất ngờ. Món quà này Ngọa Long tiên sinh từng ao ước có được...

- Du công tử có thể cho chúng tôi xem món quà gì không?

Y mỉm cười khê lắc đầu :

- Nhị vị huynh đài sẽ được thấy món quà đó khi Thiếu Hoa diện kiến Tuyết Sơn chưởng môn.

Thấy vẻ mặt lưỡng lự của hai gã cao thủ Tuyết Sơn, Thiếu Hoa như đang đoán được họ đang suy nghĩ gì, liền từ tốn nói :

- Thiếu Hoa Tuyết Sơn phái trong tiết trời giá rét như thế này chắc nhị vị huynh đài cũng nhận ra lòng thành của Thiếu Hoa. Một gã lữ hành không quản ngại tiết đông rét mướt, tìm đến Tuyết Sơn, hắc Ngọa Long tiên sinh không thể không đón tại hạ, huống chi Thiếu Hoa lại là người đem đến niềm vui cho Tuyết Sơn phái.

Gã đứng bên trái nhỏ giọng :

- Du công tử cứ đứng đây chờ, chúng tôi sẽ vào bẩm báo với Chưởng môn.

Y gật đầu không một chút gì tỏ vẻ lộ sự e ngại hay bất mãn khi bị buộc đứng ngoài trời đông giá rét.

- Huynh đài cứ tự nhiên.

Gã cao thủ Tuyết Sơn trở bộ thi triển khinh thuật quay vào trong để gã kia ở lại như thể có ý canh chừng đề phòng. Thiếu Hoa thần nhiên khoanh tay trước ngực, hướng mắt nhìn lên không chiêm ngưỡng những bông tuyết trắng đang phủ xuống. Y đưa tay hứng lấy đóa bông tuyết, rồi chà lên mặt.

Thiếu Hoa nhỏ giọng nói :

- Tiết trời đông lúc nào cũng đem cái lạnh buốt giá đến với người, nhưng trong cái lạnh cũng có cái thú của nó.

Y nhìn gã cao thủ Tuyết Sơn :

- Không biết huynh đài có nghĩ như Thiếu Hoa không?

Gã cao thủ Tuyết Sơn lạnh nhạt đáp lời Thiếu Hoa :

- Du công tử muốn nghĩ sao cũng được.

- Thế huynh có cảm nhận được cái lạnh của tiết trời đông không?

Gã cao thủ Tuyết Sơn lắc đầu :

- Tần Kỳ chẳng bao giờ biết lạnh. Nếu lạnh thì không bao giờ đến Tuyết Sơn thụ huấn võ học của Chưởng môn. Đã là môn hạ của Tuyết Sơn thì chẳng bao giờ biết lạnh.

Thiếu Hoa vừa gật đầu vừa xoa tay :

- Trước đây tại hạ từng biết Tuyết Sơn là một danh phái trong chốn võ lâm Trung Nguyên, nay nghe huynh nói càng bội phục hơn. Võ công sở học của Tuyết Sơn quả là danh bất hư truyền. Đến cả tiết trời đông giá vẫn không nhập vào nội thể. Thiếu Hoa này bái phục, bái phục.

Nghe Thiếu Hoa thốt lời khen bằng chất giọng thật chân thành, vẻ mặt của gã cao thủ Tuyết Sơn lộ những nét phấn khích, cao hứng và tự mãn. Y buột miệng hỏi Thiếu Hoa :

- Thế theo Du công tử, trên giang hồ thì môn phái nào danh môn chánh phái, cứu đỉnh võ lâm. Có phải Tuyết Sơn phái không?

- Ngọa Long tiên sinh là bậc tiền bối, đỉnh thiên lập địa, ai nghe đến cũng đều nể mặt, thì Tuyết Sơn cũng đáng là một môn phái cửu đỉnh trong võ lâm chứ. Huynh chỉ thấy Thiếu Hoa lợi trong tuyết đông giá rét cũng đủ biết Thiếu Hoa này tâm phục khẩu phục Tuyết Sơn Ngọa Long tiên sinh như thế nào rồi.

Tần Kỳ gật đầu :

- Du công tử có lòng thành kính đối với Chương môn Tuyết Sơn phái thì Tần mỗ đây phải kính lại Du công tử. Thật ra Tần Kỳ và vị huynh đệ đồng môn chẳng có ý làm khó gì Du công tử nhưng chỉ vì người giang hồ đến Tuyết Sơn phái không hề có ý tốt mà chỉ chăm bám vào con “Băng Tầm” thôi. Chính vì lẽ đó mà chúng tôi mới luôn cảnh giác với kẻ lạ mặt.

- Tại hạ cũng có nghe nói “Băng Tầm” của quý phái là báu vật vô giá. Nhưng chẳng lẽ vì báu vật mà tạo hiềm khích với quý phái ư? Chỉ có những kẻ không biết trời đất là gì, hạng ngồi đáy giếng mới tơ tưởng đến “Băng Tầm” của quý phái.

- Du công tử nói rất đúng. Chỉ có những hạng người không biết nhìn xa trông rộng mới tơ tưởng đến cổ vật “Băng Tầm” của Tuyết Sơn phái.

- Thiếu Hoa cũng nghĩ như huynh.

Thiếu Hoa nói đến đây thì gã cao thủ kia quay lại. Y nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt nghi ngại rồi trang trọng nói :

- Chương môn thông báo đến túc hạ. Nếu như người đến Tuyết Sơn vì chỉ định xin Băng Tầm, hay đoạt Băng Tầm, hoặc trao đổi Băng Tầm thì Chương môn không tiếp. Băng như sự thật đúng như túc hạ nói, Chương môn mới tiếp.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Chương môn Tuyết Sơn nói thế chỉ vì chưa thấy món quà tại hạ mang đến tặng cho người thôi.

- Du công tử mang quà đến, thì Chương môn bồi tiếp công tử.

- Tại hạ đoán chắc Ngọa Long tiên sinh Chương môn Tuyết Sơn sẽ vô cùng cao hứng khi nhận ra món quà của Thiếu Hoa.

Tần Kỳ nhìn gã bằng hữu đồng môn, nhu hòa nói :

- Du công tử đến Tuyết Sơn bằng lòng thành, Tần Kỳ và huynh không thể để cho kẻ có lòng thành phải thất vọng khi rời Tuyết Sơn.

Gã kia nhìn Tần Kỳ rồi quay lại Thiếu Hoa :

- Thỉnh túc hạ theo Dĩ Hòa vào gặp Chương môn.

Thiếu Hoa ôm quyền từ tốn đáp lễ :

- Thiếu Hoa vô cùng cảm kích phong độ chính nhân quân tử của nhị vị huynh đài.

Câu nói khách sáo của chàng càng làm cho Tần Kỳ và gã giang hồ đồng môn vô cùng cao hứng và phấn khởi. Cả hai gật đầu cười mỉm.

Tần Kỳ cao hứng khách sáo nói :

- Tần mỗ rất muốn được kết tình bằng hữu với túc hạ.

- Nếu được Tần huynh nhận kết nghĩa bằng hữu, Thiếu Hoa này vô cùng cảm kích. Sau khi gặp được Ngọa Long tiên sinh, nhất định tại hạ sẽ mời Tần huynh và Dĩ huynh một chén hảo tửu, uống thật say để gọi là buổi đầu giao hảo tri tình.

Tần Kỳ chớp mắt :

- Lần đầu tiên ta mới nghe được những câu nói như thế này.

Tần Kỳ và Dĩ Hòa nhìn nhau cười khẩy.

Hai người dẫn Thiếu Hoa vào tòa lầu Bát Giác. Cả hai dừng bước ngay những bậc tam cấp. Tần Kỳ nhìn Thiếu Hoa nói :

- Chương môn sẽ tiếp Du công tử ngay trong tòa chính lầu Tổng đàn. Mong rằng công tử sẽ được toại nguyện khi gặp Chương môn của chúng tôi.

- Sự nhiệt tình của nhị vị huynh trưởng khiến Thiếu Hoa đã mãn nguyện rồi.

Chàng thốt xong câu nói đầy khách sáo đó rồi thông dong tiến vào chính lầu Tổng đàn Tuyết Sơn phái.

Trong tòa chính lầu, bốn vị trưởng lão Tuyết Sơn ngồi theo thứ tự chức phận, còn trên đại sảnh, chiếc ngai sơn son thiếp vàng còn bỏ trống.

Thiếu Hoa bước đến ôm quyền xá bốn vị trưởng lão Tuyết Sơn phái. Chàng vừa ôm quyền hành lễ vừa nói :

- Văn bối đoán không lầm bốn vị trưởng lão đây là Tứ Đại Thiên Vương danh chấn võ lâm.

Bốn vị trưởng tôn Tuyết Sơn đều định nhìn Du Thiếu Hoa. Vị trưởng tôn cao tuổi nhất lên tiếng bằng chất giọng thật trang trọng :

- Du công tử tuổi chỉ vừa ngoài đôi mươi mà đã biết bốn lão già này, kiến văn không phải tầm thường.

Thiếu Hoa đáp lễ :

- Tứ Đại Thiên Vương Tuyết Sơn phái danh chấn lẫy lừng bốn cõi, đã là người của võ lâm không biết hóa ra kẻ hủ lậu bất kính. Văn bối không muốn làm kẻ bất kính hủ lậu với bốn vị trưởng bối võ lâm.

- Lời nói của Du công tử khiến lão phu nghe rất mát lỗ tai. Nhưng phàm thì thường ẩn mục đích lớn. Ở đây có mặt đủ bốn vị thiên tướng Tuyết Sơn phái, lão phu là Chu Bân.

Chu Bân chỉ lão ngồi bên :

- Đây là nhị đệ Châu Kỳ, đây là tam đệ Hoàn Khởi, và tứ đệ Trung Tử Lang. Tất cả chúng ta đều là trưởng lão của Tuyết Sơn phái, và có thể thay mặt Chương môn Ngọa Long tiên sinh để nghe và nhận quà của Du thiếu hiệp.

Trung Tử Lang vượt hàm râu cá chốt nhìn Thiếu Hoa hỏi :

- Ngay từ đầu thiếu hiệp đã ngỏ lời kính trọng Tứ Đại Thiên Vương, đã kính hân không ngại nói ra điều mình muốn nói.

Thiếu Hoa mỉm cười. Nụ cười mỉa của y đúng có chủ đích cầu tình :

- Tâm văn bối rất tôn kính Tứ Đại Thiên Vương, nhưng Thiếu Hoa buộc phải thất lễ, vì điều muốn nói chỉ nói với một người và món quà mang đến cũng chỉ trao tận tay một người.

Tứ đại trưởng lão Tuyết Sơn phái bật đứng lên.

Châu Kỳ cau mày gần giọng nói :

- Du tiểu tử kia, lời ngươi một đằng hành động lại một nẻo. Ngươi xem thường chúng ta ư?

- Văn sinh nào dám xem thường những vị trưởng tôn.

Hoàn Khởi cau gắt nạt lớn :

- Thế sao ngươi chỉ muốn gặp Chương môn thôi?

- Văn bối thất lễ bởi có điều khó xử của mình. Văn bối không thể đem chuyện phòng the mà nói với người tu hành ẩn sĩ. Và các vị trưởng bối càng không muốn nghe chuyện của người khác để làm bẩn tai. Đã là việc riêng thì không thể nói cho người ngoài cuộc biết.

Châu Kỳ cau mặt :

- Tiểu tử đừng quên bọn người chúng ta đều là bậc trưởng tôn của Tuyết Sơn phái.

- Thiếu Hoa luôn tâm niệm điều đó trong tâm thức khi đối mặt với bốn vị tiền bối. Nhưng nếu Thiếu Hoa trao quà tặng, nói ra điều mình muốn nói thì đâu còn gì để được diện kiến Ngọa Long tiên sinh tiền bối.

Hoành Khởi trừng mắt gần giọng :

- Tiểu tử chỉ muốn gặp Ngọa Long tiên sinh thôi ư?

Thiếu Hoa gật đầu từ tốn đáp :

- Nếu như Hoành lão trượng là Chứng môn Tuyết Sơn, Thiếu Hoa xin được hành lễ bái kiến.

Chàng vừa nói vừa toan ôm quyền hành đại lễ, nhưng để cho Thiếu Hoa hành đại lễ thì hóa Hoành Khởi lại đắc tội ngạo nhân, thậm chí còn đắc tội chiếm quyền Chứng môn, nên lão vội vã khoát tay.

- Tiểu tử đừng làm vậy. Lão phu không phải là Chứng môn.

- Nếu tôn trưởng không phải là Chứng môn thì xin đừng buộc văn sinh phải trao món quà duy nhất của mình cho Chứng môn Tuyết Sơn phái.

Hoành Khởi sa sầm mặt. Lão muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ ngậm miệng thở ra ngồi trở lại chiếc đơn của mình.

Hoành Khởi vừa yên vị thì Chứng môn Tuyết Sơn phái Ngọa Long tiên sinh từ sau cánh gà bước ra. Lão tiến thẳng đến chiếc ngai sơn son thiếp vàng, nằm duỗi dài với dáng thật uể oải, lười biếng.

Tứ Đại Thiên Vương đồng loạt hành lễ, trong khi Thiếu Hoa vẫn đứng đưng đứng nhìn.

Thấy Thiếu Hoa không hành lễ như bốn vị trưởng tôn Tứ Đại Thiên Vương, Ngọa Long tiên sinh cau mày nói :

- Đã biết bản nhân là đương kim Chứng môn Tuyết Sơn phái sao ngươi không hành đại lễ.

Thiếu Hoa ôm quyền hướng về Ngọa Long tiên sinh ôn nhu nói :

- Thiếu Hoa phan văn bối đến Tuyết Sơn để trao quà và diện kiến bề trên. Cho là phan hậu bối nhưng cũng là người, Chứng môn không thể ngồi để tiếp văn sinh ư? Người xưa có câu, kính một trưởng sẽ được nhường hai bước.

Ngọa Long tiên sinh khoát tay nói :

- Ngươi nói rất hay, nhưng ngươi đừng quên danh tự của bản nhân là Ngọa Long.

Thiếu Hoa cướp lời Ngọa Long, ôn nhu đáp :

- Đã là rồng thì làm chủ bầu trời bao la. Rồng mà chỉ biết nằm thì chỉ là con rồng ngủ. Chứng môn có cốt cách của rồng linh sao nằm mãi như vậy?

Dung diện của Tuyết Sơn chứng môn Ngọa Long tiên sinh Vũ Văn Hàn Đào đánh hẳn lại sau câu nói của Thiếu Hoa :

- Thế ngươi muốn bản nhân là con rồng bay à?

- Thiếu Hoa rất mong được thấy điều đó. Bởi chỉ có con rồng bay mới bộc lộ tất cả uy vũ chân tướng của rồng.

- Ngươi muốn thế, bản nhân sẽ cho ngươi thấy.

Liền ngay sau lời nói đó, Vũ Văn Hàn Đào Chứng môn Tuyết Sơn chỉ hơi lắc mình. Thân pháp của lão như một con rồng vọt lên cao bốn bộ. Hơi quẫy thân như rồng uốn khúc, lão chúc người xuống đôi song chứng vươn ra thành một thế cầm nã thủ pháp chụp xuống đầu Thiếu Hoa. Thế công của Vũ Văn Hàn Đào vừa bắt ngờ vừa nhanh ngoài tầm mắt cũng như sự chính xác tuyệt vời.

Mặc nhiên với thế công của Vũ Văn Hàn Đào Chứng môn Tuyết Sơn phái, Thiếu Hoa vẫn đứng bất động.

Sự bất động của Thiếu Hoa buộc Chứng môn Tuyết Sơn phải thu hồi chiêu công. Đôi cầm nã thủ pháp của lão chỉ hơi chạm nhẹ vào bờ vai chàng, đủ làm điểm tựa để thi triển thế hoài long về chiếc ngai chính điện.

Trong tư thế nằm duỗi dài, lưỡi nhấc Vũ Văn Hàn Đào nhìn Thiếu Hoa nói :

- Tiểu tử kia. Chiêu thức vừa rồi bản nhân có thể lấy mạng ngươi, thế mà ngươi lại chẳng có phản ứng gì. Bộ ngươi không muốn sống nữa à?

Thiếu Hoa bình thần đáp lời Vũ Văn Hàn Đào bằng chất giọng thật ôn nhu từ tốn :

- Thiếu Hoa biết tiền bối đâu có ý đoạt mạng nên cần gì phải phản ứng. Cho dù Thiếu Hoa có phản ứng thì chưa hẳn đã thoát khỏi cái chết một khi tiền bối có ý sát tử.

- Ngươi nói hay lắm. Nhưng ít ra ngươi cũng phải tránh né chứ. Hay ngươi coi thường võ công của bản nhân?

- Tiểu bối nào dám xem thường võ công của đương kim Chứng môn Tuyết Sơn phái Thiếu Hoa không tránh né bởi biết Chứng môn không có ý sát tử. Nếu Chứng môn lấy mạng Thiếu Hoa, người chẳng được gì và cũng chẳng bao giờ được biết Thiếu Hoa mang đến vật gì cho người. Giết một người chẳng có mục đích, cũng chẳng được ích lợi gì thì chẳng ai dại gì xuống tay lấy mạng người đó. Đã là một Chứng môn như tiên sinh, lấy một mạng người đâu thể xuống tay bừa bãi được.

Ngọa Long tiên sinh Vũ Văn Hàn Đào khẽ lắc đầu rồi nói :

- Ngươi nói nghe được lắm. Ngôn phong lưu loát, ứng cảnh ứng nhân, người đáng mặt là một kỳ tài trong thiên hạ.

Thiếu Hoa ôm quyền xá :

- Đa tạ Chứng môn quá khen. Văn bối mong sao lúc xế chiều được như Chứng môn đã hạnh ngộ lắm rồi.

Hừ nhạt một tiếng, Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thôi được rồi, bản nhân nghe mấy lời đó đủ rồi. Bây giờ ngươi hãy cho ta biết, ngươi đem đến cho ta món quà gì, và ý của ngươi muốn đổi lấy bách niên Băng Tầm phải không?

Thiếu Hoa cười mỉm, rồi nhã nhặn nói :

- Quả thật Thiếu Hoa có nghe tiếng Băng Tầm của quý môn phái. Và còn biết Tuyết Sơn chứng môn Ngọa Long tiên sinh quý linh cổ vật còn hơn cả mạng sống của mình.

Vũ Văn Hàn Đào cướp lời Du Thiếu Hoa :

- Tiểu tử biết như vậy là đúng đó. Đối với cổ vật linh Tầm bản nhân quý hơn cả mạng sống mình. Nếu tiểu tử muốn đoạt cổ vật linh Tầm thì cứ xem như giấc mơ, chẳng bao giờ ngươi có được cổ vật đó.

- Thiếu Hoa tự biết phận nhỏ mọn thấp hèn của mình nào dám gạt Chứng môn.

- Tiểu tử không vì linh vật Băng Tầm thì có gì không quản ngại tuyết rơi trắng xóa, giá rét mà lặn lội đến đây?

- Văn sinh đâu dám tơ tưởng đến linh vật Băng Tầm của Chứng môn. Tự văn bối biết phận nhỏ mọn của mình thì sao dám với tay đến cổ vật Băng Tầm của Tuyết Sơn phái.

- Thiếu Hoa, ngươi nói nghe mát lỗ tai bốn Chứng môn đó. Thế ngươi không vì Băng Tầm thì lặn lội đến Tuyết Sơn không quản ngại tiết trời giá rét để làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào cười khẩy vuốt râu nói :

- Du công tử nói vì ái mộ bản Chứng môn. Bản Chứng môn không thích nghe những lời nói đầu môi chót lưỡi đầu. Nếu như tâm của ngươi vì cổ vật Băng Tầm, bản Chứng môn khuyên ngươi nên trở xuống Tuyết Sơn.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Văn bối đã nói rồi. Đến Tuyết Sơn lần này Thiếu Hoa không hề nghĩ đến cổ vật Băng Tầm, bởi biết đó là vật bất ly thân của lão Chứng môn.

Tuyết Sơn chứng môn Ngọa Long tiên sinh Vũ Văn Hàn Đào hơi nhòm người ngồi lên :

- Thế Du công tử đến Tuyết Sơn vì cái gì? Lão phu nghĩ nếu Tuyết Sơn chẳng có Băng Tầm thì chẳng ai muốn quá vắng trong tiết trời như thế này.

Mỉm cười, có lẽ nụ cười y đã chuẩn bị từ trước nên nó chứa đựng tất cả vẻ khiêm tốn nhún nhường. Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Thiếu Hoa mang đến cho lão Chương môn một tặng vật của một người.

Đôi chân mày bạc phéch, rậm rì của Vũ Văn Hàn Đào thoát nhú lại :

- Người đó là ai?

- Lão Chương môn thấy vật hản biết người.

Thiếu Hoa vừa nói vừa nhìn qua bốn vị trưởng lão Tuyết Sơn phái.

Cái nhìn của Thiếu Hoa lộ rõ hàm ý chỉ muốn đối thoại riêng với Chương môn Tuyết Sơn, tất nhiên Vũ Văn Hàn Đào cũng phải nhận ra ẩn ý trong cái nhìn của Thiếu Hoa. Lão vuốt râu cười khẩy nói :

- Bản nhân phiền bốn vị trưởng lão rời khỏi chính sảnh này.

Tứ Đại Thiên Vương đồng loạt ôm quyền xá, đồng thanh nói :

- Tứ tướng cáo lui.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ gật đầu.

Chờ cho bốn vị tướng lão Tuyết Sơn phái rời khỏi hản gian chính sảnh. Du Thiếu Hoa mới lấy từ trong ống tay áo ra một cánh bướm sắc đen tuyền.

Thiếu Hoa trình trọng đặt cánh bướm lên bàn :

- Lão Chương môn hản nhận ra cánh bướm này?

Mặt Vũ Văn Hàn Đào sa sầm xuống. Lão đánh giọng nói :

- Hắc Điệp, tên trộm đạo nổi tiếng trên giang hồ. Hành tung phiêu bạt, xuất quỷ nhập thần. Dung mạo thì chưa một ai biết.

Hất mặt, Vũ Văn Hàn Đào hỏi Du Thiếu Hoa :

- Người có tín vật Hắc Điệp của Du Thiếu Hoa thì hản biết chân diện mục của gã chứ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Thiếu Hoa không biết.

- Người không biết Hắc Điệp sao lại có tín vật của gã?

- Chủ nhân Hắc Điệp lấy của vãn bối một báu vật, và chỉ cần đến Tuyết Sơn trao cho lão Chương môn tín vật của y, thì sẽ được hoàn trả lại báu vật.

Vũ Văn Hàn Đào đập tay xuống thành tựa chiếc ngai, gằn giọng nói :

- Lão phu biết ý của Hắc Điệp rồi. Hừ, y muốn đoạt Băng Tầm bách niên của Tuyết Sơn phái.

- Điều lão Chương môn vừa nói thì Thiếu Hoa không biết.

Hừ nhặt một tiếng, Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Hắc Điệp dám xem thường Ngọa Long tiên sinh Vũ Văn Hàn Đào này ư? Để xem hản đã đưa tín vật đến, rồi có làm gì được không?

Miệng thì nói, Vũ Văn Hàn Đào vừa vươn cằm nã thủ thộp đến cánh bướm. Hữu thủ với thức Cầm Nã thủ pháp, vừa chạm vào cánh bướm bất thành linh đôi cánh bướm đập mạnh lại.

- Chạch.

Chương môn Tuyết Sơn phái buộc miệng thốt :

- Ôi cha.

Khi lão Chuông môn Tuyết Sơn gỡ được hai cánh bướm thì hữu thủ đã sưng tấy, phủ lớp da xám xịt.

Thiếu Hoa lo lắng nói :

- Độc được.

Nghiến răng ken két, Vũ Văn Hàn Đào rít giọng :

- Trò hạ lưu độc công. Hắc Điệp tưởng dụng độc sẽ hại được Vũ Văn Hàn Đào lão gia ư? Hắc lắm rồi.

Thốt dứt câu thì lão Chuông môn Tuyết Sơn phái Vũ Văn Hàn Đào ngáp một cái tướng chừng miệng lão phải tét ra hai bên. Mí mắt như có hai khối chì nặng trên trằm cân kéo ghì xuống.

Lão cắn răng vào môi, gằn giọng nói :

- Không xong rồi.

Lão nhìn Thiếu Hoa :

- Người cứ ở đây, để lão phu giải độc xong rồi bồi tiếp người.

Thiếu Hoa từ tốn đáp lời :

- Lão Chuông môn cứ tự nhiên.

- Lão phu tự lo cho mình được, nhưng tuyệt nhiên người không được rời khỏi gian chính sảnh này.

- Vãn bối sẽ không rời khỏi đây.

Vũ Văn Hàn Đào hậm hực đứng lên, quay bước trở bộ vào trong. Lão Chuông môn Tuyết Sơn có biết đâu khi lão vừa theo cửa hậu thì triển khinh thuật băng về phía tòa biệt lầu thì Du Thiếu Hoa cũng bám theo lão như hình với bóng.

Lão Chuông môn Tuyết Sơn phái lẩn nhanh vào tòa biệt lầu. Lão khoan khoái thở hắt ra một tiếng khi mọi vật dụng trong tòa biệt lầu đều rất ngăn nắp, chứng tỏ chẳng có ai xâm nhập vào.

Lão cẩn trọng ấn khối đá giấu sau thân một cây cột. Một âm thanh khô khốc phát ra. Trên kệ, lộ ra một cái hốc bí mật, từ trong cái hốc đá, khí băng hàn giá buốt xông ra chỉ trong khoảnh khắc cả gian lầu phủ khí lạnh buốt.

Vũ Văn Hàn Đào phải dùng một chiếc bao tay rồi mới thò tay vào trong hốc đá lấy ra chiếc tráp bằng ngọc lưu ly. Trong tráp là lữ Băng Tầm bách niên, với cái thân trong suốt tựa như ngọc.

Cẩn trọng nhón lấy một con Băng Tầm đặt lên vết thương. Lão lại há hốc miệng ngáp một cái thật to, trong khi con Băng Tầm nhanh chóng chuyển màu.

Không mất quá nhiều thời gian, chỉ trong khoảng khắc, con Băng Tầm đã hút hết độc công trong vết thương. Vũ Văn Hàn Đào gỡ con Băng Tầm ra khỏi vết thương, ngắm nhìn rồi nhỏ giọng nói :

- Đúng là loài linh vật có một không hai.

Lão Chuông môn trịnh trọng đặt con Băng Tầm trở vào tráp cho trở lại vị trí cũ. Tất cả mọi hành động của Vũ Văn Hàn Đào đều không qua được cặp mắt rình rập của Thiếu Hoa.

Lấy xong chất độc do Hắc Điệp để lại, Vũ Văn Hàn Đào quay trở ra khỏi biệt lầu. Lão bước ra khỏi cửa thì Thiếu Hoa từ trong góc biệt lầu bước ra. Như một người quá quen thuộc với tòa biệt lầu này, không cần đèn nến thấp sáng, vẫn có thể mở chốt khởi động cơ quan để lấy cái tráp chứa lữ Băng Tầm.

Thiếu Hoa bỏ chiếc tráp vào trong ngực áo, trước khi rời biệt lầu không quên để lại tín vật Hắc Điệp và dòng tự bút tự

“Duy ngã duy dương”.

Rời tòa biệt lâu, Du Thiếu Hoa mới thi triển khinh thuật “Vạn Hình bộ pháp”. Nếu lúc này Chưởng môn Tuyết Sơn nhận ra thuật khinh công của Thiếu Hoa hẳn không còn giữ ý niệm y là một gã thư sinh xoàng xĩnh, trối gà không chặt.

Khi Chưởng môn Tuyết Sơn Vũ Văn Hàn Đào quay trở lại tòa chính sảnh Tổng đàn thì Thiếu Hoa đã có mặt trước lão rồi. Thấy Thiếu Hoa vẫn ở lại trong tòa chính sảnh, Vũ Văn Hàn Đào mới yên tâm.

Lão hừ nhạt với Thiếu Hoa :

- Hắc Điệp tưởng với trò hạ lưu đó có thể hạ được lão phu để đoạt Băng Tầm, hẳn đã lầm, lão phu sẽ đòi lại món nợ này.

Thiếu Hoa từ tốn đáp lời :

- Văn bối cũng nghĩ như vậy. Hắc Điệp đã thiếu lão Chưởng môn một món nợ.

- Hẳn cũng thiếu người?

- Văn bối tin Hắc Điệp sẽ trả nợ văn bối.

Thiếu Hoa ôm quyền xá Ngọa Long Vũ Văn Hàn Đào :

- Những gì Thiếu Hoa muốn làm ở Tuyết Sơn đã làm xong, giờ xin cáo từ. Mong rằng sẽ có ngày tái kiến lão Chưởng môn.

- Người cứ tự nhiên.

- Đa tạ lão Chưởng môn đã bồi tiếp.

- Không có chi. Nếu người gặp lại Hắc Điệp, nói với gã rằng Chưởng môn Tuyết Sơn phái sẽ gặp gã đòi nợ hôm nay.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Lão Chưởng môn đã gặp rồi mà không nhận biết y mà thôi. Vì Hắc Điệp nói với văn bối, sẽ trả cho văn bối lữ Băng Tầm của Tuyết Sơn phái.

Thiếu Hoa thốt dứt câu, xá Vũ Văn Hàn Đào một lần nữa rồi mới thông thả trở bộ bước ra ngoài trời. Thiếu Hoa đi rồi mà Vũ Văn Hàn Đào vẫn ngờ ngợ không hiểu ý nghĩa ẩn trong câu nói của chàng.

Lão nhú mày, lắc đầu thăm nói :

- Hắc Điệp sẽ trả cho gã tiểu tử này lữ Băng Tầm của Tuyết Sơn phái. Chẳng lẽ...

Lão Chưởng môn Tuyết Sơn nhú mày nhắm nói :

- Chẳng lẽ.. Lỡ còn đọng trên cửa miệng, Ngọa Long tiên sinh Vũ Văn Hàn Đào bất thành linh thi triển khinh thuật băng ra khỏi chính sảnh lao về phía tòa biệt lâu. Lão hồi hã mở cái hốc bí mật, nhưng khi đập vào mắt hình cánh Hắc Điệp, mới ngớ người.

Lão rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Mất rồi, lữ Băng Tầm của Thất đại phái đã bị Hắc Điệp lấy mất rồi.

Vũ Văn Hàn Đào băng ra ngoài biệt lâu, rống lên thật lớn :

- Chính hắn, chính hắn.

Sự hốt hoảng của vị Chưởng môn Tuyết Sơn phái làm náo động cả ngọn Tuyết Sơn nhưng bọn thuộc hạ thì lại ngớ ngẩn chẳng biết điều gì vừa xảy ra.

Vũ Văn Hàn Đào như kẻ cuồng tâm rồi rít quát :

- Chính hắn. Hắn chưa đi xa đâu. Băng Tầm. Băng Tầm.

Lão Chưởng môn cuồng quát đến độ không biết phải làm gì. Lão vừa quát vừa hét :

- Phải chặn hắn lại để lấy lại Băng Tầm.

Môn hạ Tuyết Sơn cứ đứng ngây ra như tượng. Họ chẳng biết Chương môn nói gì, và hắn là ai.

Vũ Văn Hàn Đào rống lên :

- Các người còn đứng đó!

Lão vừa nói vừa thi triển khinh công bằng xuống ngọn núi tuyết. Môn hạ Tuyết Sơn lũ lượt kéo theo Vũ Văn Hàn Đào, khi đến tới chân núi mới ngăn người bởi chẳng còn thấy bóng dáng Thiếu Hoa đâu. Đập vào mắt lão Chương môn Tuyết Sơn phải là bầu trời trắng xóa cùng cái rét gay gắt của trời đông.

Vũ Văn Hàn Đào rít lên bằng tất cả sự căm phẫn :

- Hắc Diệp. Món nợ này ngươi phải trả cho Tuyết Sơn.

2. Chương 2: Quái Thủ Thiên Tôn

Cư dân trong Giang Tô trấn nhồn nháo bỏ chạy. Mặt ai cũng lộ nét hốt hoảng cứ như đang trốn một lũ ác quỷ xuất hiện giữa ban ngày. Ngay cả những tòa kỹ lâu cũng vội vã đóng cửa. Giang Tô trấn vốn là nơi thị tứ phồn hoa, nhưng nhanh chóng trở nên vắng ngắt lạ thường.

Với những bước chân khập hình cánh cung, bộ mặt quái gở, có lẽ đây là khuôn mặt quái dị nhất chưa từng có họa nhân nào khả dĩ tưởng tượng, khối gù trên lưng như quá nặng nề còng xương sống Đàn Lư. Trông Đàn Lư vừa có vẻ tội nghiệp của một con người bất hạnh với hình thể là một giống quỷ dữ từ A tỳ chạy trốn lên cõi dương trần.

Sự xuất hiện của Đàn Lư tại Giang Tô khiến cho mọi người hốt hoảng, sợ hãi như vậy. Giang Tô trấn bất cứ ai cũng đều biết Đàn Lư. Y đã từng là một đại gia thế phiệt, nhưng rồi chỉ trong một đêm, y biến thành ác nhân khát máu.

Đàn Lư cúi gằm mặt lầm lũi bước về hướng Thiên Vân trang. Cảnh Giang Tô vẫn như cũ không hề thay đổi, nhưng sao Đàn Lư vẫn cảm nhận sự nặng trĩu của tâm hồn khi quay lại đây. Đã bao nhiêu lâu rồi Đàn Lư muốn chối bỏ Giang Tô trong thần thức mình, nhưng ý muốn quên thì lại càng rạo rức muốn quay về Giang Tô, quay về “Thiên Vân trang” để hồi tưởng lại một khoảng thời gian mà y tưởng là giấc chiêm bao đầy ác mộng.

Y đã rời Giang Tô từ cái hôm biến thành ác nhân giết vợ và nhạc phụ, nay y trở lại trong sự trốn chạy của mọi người. Đàn Lư tự nhủ thầm: “Với Giang Tô trấn, Đàn Lư đã là ác nhân. Một ác nhân mà mọi người chỉ muốn xa lánh và giết bỏ”.

Đàn Lư lắc đầu. Cái lắc đầu của Đàn Lư ẩn chứa tất cả nỗi chán chường và thất vọng. Không gian Giang Tô vắng lặng như tờ sau mỗi bước chân của Đàn Lư. Y cảm nhận một sự chơ vơ lạc lõng cũng như nỗi cô đơn tự đáy lòng.

Đàn Lư dừng chân trước cổng “Thiên Vân trang”. Lốp rêu nhám nhở bởi thời gian phủ đầy trên vách, chứng tỏ nơi đây đã là chốn bỏ hoang lâu ngày chẳng một ai để mắt tới. Sự hoang tàn đó khiến Đàn Lư buột miệng buông một tiếng thở dài. Không biết tiếng thở ra của Đàn Lư là lời than trách cho thân phận hay là nỗi hoài niệm một khoảng thời gian đã qua mà y muốn tìm lại rồi lại chối bỏ nó.

Khập khểnh bước vào “Thiên Vân trang”. Trong Thiên Vân trang thật hiu quạnh. Nó không còn là một tòa trang viện nhất đẳng của trấn Giang Tô, mà đã biến thành một trang viện hoàn toàn xơ xác.

Ngay trước tòa đại sảnh, với những hàng cột bị mối đục lỗ chỗ là một ngôi mộ với lớp cỏ dày, chứng tỏ chẳng có ai để tâm đến chăm sóc cho con người nằm dưới mộ.

Đàn Lư bước đến trước ngôi mộ. Đôi mắt quái nhân, một lộ một hí của Đàn Lư nhìn xuống nắm mộ. Y khẽ lắc đầu, chớp mắt, một giọt lệ rịn ra khóe mắt rồi từ từ chảy theo gò má đầy những khối thịt đỏ au cuối cùng rớt xuống ngay đầu nắm mộ.

Đàn Lư xoa hai bàn tay to bè như chiếc quạt, với những ngón chỉ pháp to nhỏ không đều. Y lắc đầu nói :

- Nương tử. Chắc nàng hận Đàn Lư này lắm. Sao nàng không hận được khi chính đôi bàn tay của ta đã lấy mạng nàng. Cũng chính đôi tay quái gở của một kẻ dị hình đã lấy mạng cha nàng. Đàn Lư đã trở thành ác nhân của cõi nhân sinh này.

Đàn Lư quì xuống trước nắm mộ. Y nức nhẹ một tiếng, rồi gục đầu thổn thức nói :

- Nương tử. Hãy tha thứ cho gã quái nhân này. Ta may mắn có nàng, nhưng rồi chính tay ta giết nàng. Đàn Lư yêu nàng, nhưng lại hận nàng.

Y gục đầu rên rỉ :

- Đàn Lư phải giết nàng bởi vì ta không muốn mất nàng.

Y ngẩng mặt lên nhìn trời :

- Ông trời ơi! Sao ông khéo tạo cho Đàn Lư này một nhân dạng quái dị đã tạo ra nghiệp cảnh chứ. Kiếp trước, Đàn Lư có tội gì mà ông bắt Đàn Lư phải khoác một số phận như thế này.

Y ôm mặt nức vài tiếng, rồi chùi dòng lệ đọng trên khóe mắt. Mặt Đàn Lư thoảng chốc đánh lại. Nếu y đau khổ còn cảm nhận được chút nhân tính trong nỗi đau khổ của y, nhưng khi mặt y đánh lại, thì khuôn mặt dị kỳ kia cũng là mặt của một loài ác quỷ tàn bạo và lạnh lùng.

Đàn Lư nhìn xuống nắm mộ :

- Ta quay lại Giang Tô thăm nàng rồi ta sẽ lại đi. Kiếp này nàng hận ta, kiếp sau ta lại trả nợ cho nàng.

Lòn tay ra sau lưng, lấy bầu rượu đầy, Đàn Lư tu một ngụm dài, rồi trịnh trọng rưới số rượu còn lại trên nắm mồ. Y nhắm nói :

- Ta hận mình là một quái nhân. Ta hận nàng là một trang giai nhân. Chính vì thế ta hận ông tạo, hận kẻ tạo ra oan nghiệp để nàng là nương tử của quái nhân.

Đàn Lư còn chìm ngập trong những suy tưởng miên man thì những tiếng huyền não từ ngoài cổng tam quan Thiên Vân trang đập vào thính nhĩ gã.

Đàn Lư từ từ đứng lên, quay đầu nhìn về phía cổng Thiên Vân trang. Hơn trăm người tập trung ngoài cổng Thiên Vân trang. Kẻ cón, người gầy, kẻ đao người búa, nét mặt lộ rõ sát khí cùng sự lo lắng, tất cả đều hướng mắt nhìn Đàn Lư.

Buông một tiếng thở dài, Đàn Lư lê những bước chân gọng kiềng, bên thấp bên cao chậm rãi tiến về phía nhóm người lộ sát khí.

Nhóm người đứng ngay cổng giờ cao binh khí thét lên :

- Quái nhân, rút khỏi Giang Tô trấn. Ác nhân mau rời khỏi Giang Tô trấn.

Đàn Lư im lặng nhìn nhóm người có ác cảm với gã. Y giữ sự im lặng đó như thể đang nuốt lấy từng lời nói khích bác của nhóm cư dân Giang Tô. Y mặc nhiên để họ chửi, họ đuổi chờ cho đến lúc mọi người đã hụt hơi mới chậm rãi hỏi :

- Đàn Lư này có phải là người không?

Đàn Lư thốt ra câu hỏi đó bằng chất giọng thật lạnh nhạt và vô cảm. Tất cả mọi người đang hùng hổ chỉ chực xông vào ăn tươi nuốt sống Đàn Lư bất giác im lặng. Dưới mắt họ, Đàn Lư là một quái nhân, một ác nhân giết vợ và nhục phụ nhưng y vẫn là một con người. Một con người chẳng có oán chẳng có thù với họ.

Mọi người im lặng nhìn Đàn Lư.

Đàn Lư khẽ lắc đầu :

- Sao im lặng, hãy nói cho ta biết, Đàn Lư này có phải là người không?

Y buông dứt câu bất ngờ thét lên thật lớn :

- Ta là người hay là quỷ. Ta có phải là người không?

Y vừa rống vừa dẫn đến một bộ, vừa vỗ tay vào ngực :

- Đúng, Đàn Lư là một ác nhân, giết nương tử và nhạc phụ. Ta đáng chết nhưng trong số các người ai có đủ bản lĩnh lấy mạng ác nhân Đàn Lư.

Đàn Lư vừa nói vừa dẫn thêm hai bộ.

Nhóm cư dân mặc dù đông nhưng đối mặt với một quái nhân như Đàn Lư, bất giác phải thối lùi về sau.

Con mắt lồi bên phải của Đàn Lư nhướng lên tưởng như con ngươi lơ lửng sẽ lọt ra bên ngoài hốc mắt. Hắn gần giọng nói :

- Chẳng một ai dám ư?

Y dẫn thêm một bộ nữa, gần giọng nói :

- Các người không một ai dám giết tên ác nhân đồn mạt này, nhưng với Đàn Lư thì khác.

Y xòe hai bàn tay đến trước :

- Đôi tay của gã ác nhân Quái Thủ Thiên Tôn đã từng nhuộm máu nương tử của gã thì giờ đây vẫn có thể nhuộm máu những kẻ xem gã là một quái nhân không đáng sống trên đời này.

Đàn Lư gần giọng nói :

- Các người hiểu lời Đàn mỗ nói rồi chứ.

Cư dân Giang Tô im lặng.

Sự im lặng đó bất chợt tạo trong huyết quản Đàn Lư cơn phẫn nộ. Hắn phẫn nộ không phải vì căm thù nhóm người kia, mà phẫn nộ vì nhân dạng dị hình của mình.

Bất giác Đàn Lư gầm lên :

- Nghe không?

Tiếng gầm của gã dồn ba thành nội lực, nghe tựa tiếng rống của loài quỷ dữ đang đói ăn đi tìm mồi. Tiếng rống phẫn nộ của Quái Thủ Thiên Tôn khiến nhóm cư dân Giang Tô hồn siêu phách lạc. Vốn có chủ đích đến khiêu khích Đàn Lư, nhưng trong thâm tâm ai cũng mang nỗi lo âu, hồi hộp khi đối mặt với ác nhân Đàn Lư. Giờ nghe tiếng rống phẫn nộ và những lời hăm dọa thì sự lo âu kia nhanh chóng biến thành nỗi hoảng sợ.

Đàn Lư vừa rống thì dân Giang Tô chẳng khác nào bầy dê non hốt hoảng trước cơn thịnh nộ của quỷ dữ bỏ chạy tán loạn.

Đàn Lư buông tiếng thở dài nhắm nói trong khi mắt nhìn theo nhóm người đang bỏ chạy :

- Ta là quỷ. Các người không nên đến gần.

Không gian Thiên Vân trang nhanh chóng trở lại vẻ im lặng ban đầu. Cùng với sự im lặng đó. Đàn Lư cảm thấy cô đơn đến lạnh người. Gã nhìn lại nắm mộ hoang phủ đầy cỏ.

Y muốn thốt ra một câu gì đó nhưng cổ họng như có khối than hồng chẹn ngang. Y buông tiếng thở dài, khẽ lắc đầu rồi chậm rãi lê từng bước chân mang theo khối gù ngực như món nợ đời đè quần cột sống rời Thiên Vân trang.

Đàn Lư vừa bước đến ngưỡng cửa tam quan thì chạm mặt với bốn gã nha sai, dẫn đầu là giáo đầu Tra Dĩ. Vừa chạm mặt Đàn Lư, Tra Dĩ rút ngọn khoái đao đeo bên hông, quát lớn :

- Đứng lại.

Đàn Lư dừng bước, lia nhanh cặp mắt bên lồi bên hí kia nhìn bốn nha sai Giang Tô.

Tra Dĩ gần giọng nói :

- Người là Đàn Lư. Quái nhân giết nương tử và nhạc phụ?

Con mắt lồi bên phải thoạt nhướn lên nhìn Tra Dĩ, Đàn Lư nói :

- Quan nhân nói không sai, ta chính là quái nhân Đàn Lư, kẻ giết nương tử và nhạc phụ.

- Người đã tự nhận mình là Đàn Lư thì mau quì xuống, mang gông theo ta về quan phủ qui án.

Đàn Lư lắc đầu :

- Ta không phải là người thì đâu thể qui án để người phán xử. Ta đã là quỷ với danh tự Quái Thủ Thiên Tôn, các người nên tránh xa Đàn Lư này.

- Người không tuân mệnh quan nhân ư?

- Ta không biết tuân lệnh ai cả.

- Đàn Lư. Người đã xuống tay giết nương tử và cả nhạc phụ, tâm địa của người ác hơn loài dã thú, quan phủ không thể bỏ qua mà không phán quyết tội lỗi của người.

Đàn Lư khoát tay :

- Đừng nhắc đến chuyện ta giết nương tử và nhạc phụ. Chuyện đó ta luôn ghi tạc trong thần thức mình.

- Người ghi tạc thì phải theo Tra mỗ về quan phủ qui án. Hay người buộc Tra mỗ phải ra tay gông người lại như một con chó mới chịu ư?

- Đàn Lư này giống một con chó lắm à?

- Người trông còn tệ hơn loài khuyển cẩu.

- Thế cũng được. Loài khuyển cẩu hơn Đàn Lư cũng đúng. Quan nhân nói không sai.

Tra Dĩ gần giọng :

- Người mang dung diện và nhân dạng dị hình, dị tướng, người chẳng ra người, thú chẳng ra thú, ma cũng chẳng ra ma, có dạng một vị nương tử nhan sắc khắp Giang Tô này đều biết. Đáng lý ra người phải ưu ái, yêu thương nương tử của người.

Tra Dĩ cười khẩy nói tiếp :

- Cho dù nương tử của người có một chút trắng hoa thì cũng vì bộ tướng quái nhân của người. Người phải biết tự xét đến mình, có đâu lại nhẫn tâm giết nương tử và cả nhạc phụ. Mang dị hình của quái nhân kinh tởm thế kia mà người lại đánh mất cả nhân tính, người có còn đáng sống không?

Con mắt lồi của Đàn Lư ánh sát quang khùng bốc khi Tra Dĩ vừa thốt dứt lời. Gã gần giọng nói :

- Quan nhân nói hết chưa?

- Tội trạng của người rất nhiều. Một kẻ bại hoại vương pháp, gia phong, khi nào qui án tại nha môn, tri phủ đại nhân sẽ phán quyết và cho đăng yết cáo thị kể rõ sự bại hoại của người.

Đàn Lư khê gật đầu :

- Đàn Lư này đúng là một kẻ bại hoại vương pháp, gia phong, nhưng xin hỏi Tra giáo đầu. Đối với nương tử của Đàn Lư thì Tra giáo đầu có lần nào bại hoại nhân cách với nàng không?

Tra Dĩ cười mỉm :

- Câu hỏi này ta thật khó trả lời.

- Khó trả lời bởi vì Tra giáo đầu đã từng bại hoại với nàng.

- O, thì.. thì cũng tại vì người quá xấu xí kinh tởm nên Tình Hương mới tìm đến ta.

Lời còn động trên hai cánh môi của Tra Dĩ thì chỉ pháp “Đàn Chỉ thần công” của Đàn Lư đã đến tử huyết yết hầu họ Tra rồi. Lối xuất thủ phóng đàn chỉ của Đàn Lư quả thật là siêu phàm xuất chúng nhanh không thể tưởng. Cái lưỡi của Tra Dĩ vừa cong lên thì đã thè ra như người thất cổ.

- Phập.

Đàn Lư rút tay lại, Tra Dĩ đổ sập xuống như cây chuối bị chặt ngang gốc. Gã ôm yết hầu khọt khẹt vài tiếng rồi phát ra một tiếng trung tiện, uốn người hồn lìa khỏi xác.

Tra Dĩ vốn là một đại cao thủ Bắc Thiên Tôn thể mà tử mạng chớp mắt trong một chiêu của Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư thì ba gã nha sai kia có đáng gì.

Đàn Lư sát tử xong Tra Dĩ nhìn lại ba gã nha sai dưới trướng họ Tra, nghiêm giọng nói :

- Ta đã nghe Tra giáo đầu huấn thị và đã giết hẳn, ba người đem xác Tra Dĩ về nha môn báo cho tri phủ đại nhân biết chính Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư giết hẳn.

Ba gã nha sai như ba con cừ non, riu riu thực hiện lời huấn thị của Đàn Lư.

Chờ cho ba gã nha sai mang xác Tra Dĩ đi rồi, Đàn Lư mới khập khiễng lê từng bước chân hướng về tòa kỹ lâu “Vạn Hương lầu”. Vạn Hương lầu vốn là kỹ lâu nhất lầu trong Giang Tô trấn, bình nhật ở đây khách tìm hoa ra vào tấp nập, nhưng hôm nay vắng ngắt như tờ. Sự vắng lặng đó là do Đàn Lư quay về Giang Tô.

Đàn Lư lê bước tiến thẳng đến gian đại sảnh “Vạn Hương Lầu”. Cửa chính được đóng chặt, cài then bên trong, Đàn Lư gõ cửa, những âm thanh khô khốc từ cánh cửa phát ra sau mỗi lần Đàn Lư nhip tay gõ.

- Cộc cộc cộc Chẳng ai ra mở cửa cho gã. Tất nhiên chủ nhân “Vạn Hương Lầu” không đại gì mở cửa để đón một quái nhân dị tướng như Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư.

Không một ai mở cửa, Đàn Lư phải lên tiếng :

- Mạc Cầu. Có Đàn Lư đến tìm người đây.

Mặc cho Đàn Lư gọi, cửa “Vạn Hương lầu” vẫn đóng im ỉm biểu thị một lời từ chối của họ Mạc đối với Quái Thủ Thiên Tôn.

Đàn Lư lắc đầu, rồi hơi đẩy song thủ đến trước. Động tác của Đàn Lư rất khoan thai, nhẹ nhàng nhưng lực kinh phát tác đẩy tung cánh cửa kiên cố của gian chính sảnh.

Cánh cửa gian chính sảnh vừa bật ra thì từ trong chính sảnh một loạt tên ào ào chụp đến Đàn Lư. Chẳng cần tránh né, cũng chẳng cần phát tác chiêu thức kinh can phá loạt tên kia, Đàn Lư chỉ hơi phùng hai má. Bộ mặt dị dạng trông tựa một con ếch ương, đồng thời thân pháp phồng to lên. Tên bắn vào người Đàn Lư bật dội trở lại, vì thuật pháp biến tướng của Quái Thủ Thiên Tôn.

Khê dầm hai chân, Đàn Lư nhảy xổ vào trong gian chính sảnh “Vạn Hương lầu”. Thế nhảy tới của Đàn Lư tựa như con ếch ương nhảy vồ mồi. Cái nhảy thứ hai, thân ảnh Đàn Lư đã phóng tới bốn gã cung thủ đang hối hả tra cung vào tên.

Đàn Lư gầm lớn một tiếng :

- Quệt.

Tiếng gầm của gã đúng là âm thanh của loài lưỡng cư, vì công phu Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư thi triển là “Hàm Mô công”. Tuyệt công lấy từ bộ pháp của loài lưỡng cư, đã bị thất truyền khi Tây Độc Âu Dương Phong viên tịch.

Cũng với tiếng gầm đó, một đạo xú khí tiềm ẩn nội lực mãnh liệt thổi đến bốn gã cung thủ. Bốn gã hứng trọng đạo kinh xú khí bước thối về sau thân pháp lão đạo như bị say sóng rồi lăn kềnh ra sàn chính sảnh.

Đàn Lư dựng người đứng lên, nhưng khối gù trên lưng hẳn lại đè xuống khiến y không đứng thẳng được. Đàn Lư gằn giọng nói :

- Mạc Cầu mau ra gặp ta.

Từ sau hậu sảnh một gã trung niên mắt phượng mày ngài, dáng vẻ phong lưu nho nhã cùng bốn đại cao thủ Bắc Thiên môn bước ra. Vừa chạm mặt gã trung niên đó, dung diện Đàn Lư đã đánh lại lộ rõ sắc na khuôn bố, sát nhân.

Đàn Lư nhìn gã trung niên thư sinh trang trọng nói :

- Mạc Cầu. Hẳn người biết vì nguyên cớ nào mà Quái Thủ Thiên Tôn tìm đến người chứ?

Mạc Cầu ve cằm :

- Đàn Lư. Người không cần nói ta Mạc mỗ này cũng biết.

Mạc Cầu xoa tay :

- Người tìm đến Mạc Cầu để trả thù phải không?

- Ta đòi nợ người chứ không trả thù.

Mạc Cầu nhướng mày :

- Một tên quái nhân dị tướng mà đòi nợ chủ nhân Vạn Hương lầu. Mạc mỗ này nợ người cái gì?

Mạc Cầu vỗ tay :

- Mạc mỗ quên mất. Đàn tôn giá trước đây từng là chủ nhân Thiên Vân trang, một đại gia thế phiệt đất Giang Tô.

Y nhíu mày nói tiếp :

- Nhưng. Cái thời Đàn tôn giá là thế gia đại phú đã qua lâu quá rồi, ta không còn nhớ nữa. Mạc mỗ chỉ nhớ một điều, Đàn Lư là quái nhân giết nường tử và nhạc phụ đang bị quan nhân truy nã.

Đàn Lư cướp lời Mạc Cầu :

- Mạc Cầu còn nhớ bấy nhiêu đó quá đủ rồi.

- Thế Đàn tôn giá còn muốn Mạc Cầu này nhớ gì nữa. Thôi được, nể tình Đàn tôn giá đã lặn lội đến “Vạn Hương lầu”, Mạc Cầu cũng chẳng tiếc một nén bạc vụn ban phát để người làm hộ phí lên đường bôn tẩu giữ mạng.

Mạc Cầu vừa nói vừa lấy một nén bạc thả xuống đất.

- Đàn tôn giá hãy nhận lấy nén bạc vụn của Mạc mỗ rồi mau rời khỏi đây để Mạc mỗ còn tiếp thượng khách.

Đàn Lư nhướng to con mắt lời :

- Người trả cho ta một nén bạc vụn đó à?

- Một nén bạc mà Đàn tôn giá còn chê à. Hay Đàn tôn giá muốn khảo chứng bốn vị sứ giả của Bắc Thiên môn. Đàn tôn giá hẳn nghe nói đến Bắc Thiên môn chứ?

Mạc Cầu cười mỉm nói tiếp :

- Không giấu gì Đàn tôn giá, Bắc Thiên môn Lệnh Tu, võ lâm trưởng thượng là bằng hữu chi giao, tình như thủ túc với Mạc Cầu. Bất cứ ai đụng đến Mạc mỗ là đụng đến Bắc Thiên môn. Đất Trung Nguyên không có chỗ đứng cho bất kỳ ai khi Bắc Thiên môn truy sát.

Đàn Lư gằn giọng nói :

- Ai sợ Bắc Thiên môn nhưng Quái Thủ Thiên Tôn thì chẳng sợ chút nào.

Bốn gã sứ giả Bắc Thiên môn trừng mắt nhìn Đàn Lư. Một gã cao giọng quát :

- Tên quái nhân dị tướng kia, dám khinh thường Bắc Thiên môn. Người không muốn sống rồi.

Bốn gã sứ giả Bắc Thiên môn đồng loạt rút binh khí, điểm chân phi đến toan đồng loạt tập kích Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư, nhưng sự biến kỳ dị xảy ra. Cả bốn gã đó vừa nhích động thân pháp thì từ ngoài cửa chính sảnh, một cánh bướm đen xuất hiện lướt đi phát ra âm thanh vi vu như tiếng sáo diều. Cánh bướm đen lướt qua bốn gã cao thủ Bắc Thiên môn, cánh bướm chỉ quẹt nhẹ vào tịnh huyết của bốn gã đó thì tất cả đồng loạt khụy chân, thân pháp mềm nhũn té quỵ xuống đất.

Du Thiếu Hoa từ ngoài bước vào. Y vừa đi vừa nói :

- Có nợ thì phải trả cố sao bắt người khác trả nợ cho mình.

Mạc Cầu buột miệng hỏi :

- Người là ai?
- Một kẻ sắp phải trả thì chẳng cần biết đến tục danh của ta làm gì.

Đàn Lữ không nhìn lại Thiếu Hoa vẫn lên tiếng nói :

- Người đến chứng kiến Đàn Lữ này đòi nợ đó à?
- Có chứng kiến thì mới tin Đàn Lữ trả nợ như thế nào?

Thiếu Hoa vừa nói vừa ngồi xuống chiếc đôn, thuận tay với bầu rượu trên bàn chuốc ra chén rồi thanh nhả nhấp từng ngụm.

Đàn Lữ nhìn Mạc Cầu nói :

- Mạc Cầu, trước đây Đàn Lữ đối với người như thế nào?

Mạc Cầu ậm ừ trong miệng mà không thốt lời.

Đàn Lữ nói tiếp :

- Đáng ra với một bằng hữu có nhân dạng khiếm khuyết như Đàn Lữ, người phải nặng tình nặng nghĩa, nhưng người đã không nghĩ đến tình kim bằng.

Thiếu Hoa chợt bật cười khanh khách. Nghe Thiếu Hoa cười, Đàn Lữ bất giác quay lại :

- Người cười cái gì?
- Ta cười bởi vì lần đầu tiên được nghe những lời đạo nghĩa thốt ra từ cửa miệng của Quái Thủ Thiên Tôn.

Câu nói này của Thiếu Hoa không biết có tác dụng gì với Đàn Lữ, nhưng dung diện quái gở của Đàn Lữ lộ hẳn những nét thẹn thùng, chân chất.

Đàn Lữ buột miệng nói :

- Đàn Lữ cứ ngỡ mình là kẻ đòi nợ.
- Thì Quái Thủ Thiên Tôn đang là kẻ đòi nợ.
- Đòi nợ thì không cần nói nhiều.

Thiếu Hoa vỗ tay :

- Đó mới là phong thái của Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ đến đòi nợ thì hẳn kẻ bị đòi tự biết mình thiếu nợ gì? Không cần Đàn Lữ phải giải bày tâm sự.

Đàn Lữ gật đầu.

Y lại nhìn Mạc Cầu :

- Mạc Cầu, Đàn Lữ đòi nợ người.

Mạc Cầu thối lui lại một bộ lòn tay ra sau lưng rút trường kiếm. Y gần giọng nói :

- Đàn Lữ, người đòi nợ ta thì chỉ một mình người đòi thôi đừng cậy thêm người, vậy mới công bằng.

Thiếu Hoa nhất ngụm rượu đặt chén lên bàn nói :

- Hê. Mạc các hạ nghĩ sai cho ta rồi. Ta không phải là người đòi nợ thuê cho Đàn Lữ đâu. Ta chỉ là chứng nhân thôi.
- Thế thì tốt lắm. Gã quái nhân dị dạng Đàn Lữ kia đâu phải là đối thủ của Mạc mỗ.

Mạc Cầu cười khẩy nói tiếp :

- Nếu y là đối thủ của Mạc Cầu thì đã đòi món nợ này từ khi biết Mạc mỗ dẫn dụ nương tử của y vào đường trụy lạc, thông đồng với nhạc phụ để chiếm đoạt cơ sản Thiên Vân trang.

Thiếu Hoa vuốt cằm :

- Ái chà. Xem chừng Mạc các hạ thiếu nợ Đàn tôn giá nhiều lắm đó. Một món nợ khó trả hết ngoại trừ cái chết.

Đàn Lữ lên tiếng :

- Người nói đúng.

- Nếu Thiếu Hoa nói đúng thì Đàn huynh phải đòi cho tới. Nếu không đòi được thì Mạc các hạ đây chẳng biết phải trả nợ cho ai.

Đàn Lữ quay lại Mạc Cầu :

- Người trả nợ cho ta.

Mạc Cầu vừa tung trường kiếm vừa nói :

- Mạc mỗ trả nợ cho người bằng những thức kiếm này đây.

Thanh trường kiếm của họ Mạc vung lên tạo ra muôn vàn những bông kiếm chụp tới Đàn Lữ.

Thiếu Hoa nhìn kiếm họ Mạc từ tốn nói :

- Bá Hoa kiếm pháp của Hoa Sơn phái quả là khác thường vi diệu, Mạc các hạ sử dụng được Bá Hoa kiếm pháp của Hoa Sơn thì hẳn là truyền nhân đích thực của Hoa Sơn trường môn.

Trong khi Thiếu Hoa nói thì những bông hoa kiếm phủ xuống thân ảnh Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ. Đàn Lữ không tránh né mà dụng Đàn Chỉ thần công không ngừng phát tác chỉ kinh điểm vào đầu mũi kiếm đánh bật nó ra.

Chỉ khí và kiếm không ngừng chạm thẳng vào nhau tạo ra những âm thanh lách tách như tiếng củi khô bị cháy. Đàn Lữ vừa phát tác Đàn Chỉ thần công phá Bá Hoa kiếm pháp của Mạc Cầu vừa hỏi :

- Trong Hoa Sơn phái người là gì?

Mạc Cầu phóng mũi kiếm đâm tới yết hầu Đàn Lữ vừa nói :

- Nghe nói đến Hoa Sơn phái người hốt hoảng rồi à?

Đàn Lữ buông một câu cộc lốc :

- Ta muốn đến đó.

Cùng với câu nói đó, Đàn Lữ thi triển song chỉ kẹp lấy lưỡi kiếm của Mạc Cầu.

- Cách.

Bị Đàn Lữ dụng song chỉ khống chế kiếm chiêu, Mạc Cầu bất giác lúng túng, bởi không liên hoàn biến hóa kiếm pháp. Y trụ bộ dồn công lực toan rút kiếm lại.

Y vừa dồn công lực rút kiếm về thì Đàn Lữ nhả song chỉ như thể đoán được ý của họ Mạc. Không ngờ đối phương lại có lối đối phó như vậy, Mạc Cầu không làm chủ được mà ngã ngửa ra sau. Y hốt hoảng bật dậy nhưng Đàn Lữ đã dùng đến “Hàm Mô công”. Với thể nhảy cóc quái dị, Đàn Lữ phóng tới hữu thủ vươn ra bằng một thể cầm nã thủ pháp chộp vào hõ khẩu tay kiếm Mạc Cầu.

- Chát.

Hõ khẩu Mạc Cầu tê rần buộc phải buông thanh kiếm. Thanh kiếm vừa tuột ra khỏi tay Mạc Cầu thì chỉ pháp của Đàn Lữ cũng đặt vào vùng tử huyệt yết hầu gã.

Mạc Cầu biến sắc, lập bập nói :

- Đàn Lữ, người giết ta thì Hoa Sơn phái chẳng để yên cho người một ngày được sống đâu.

Mạc Cầu thốt dứt câu thì Thiếu Hoa buột miệng nói :

- Tội nghiệp. Tội nghiệp.

Đàn Lữ quay lại nhìn gã :

- Người tội nghiệp cho gã à?

Thiếu Hoa khoát tay :

- Không, không. Thiếu Hoa tội nghiệp cho Hoa Sơn phái.

- Tại sao?

- Bởi Hoa Sơn đào tạo ra một hảo thủ kiếm pháp tham sống sợ chết đến độ mang cả danh tự Hoa Sơn ra để giữ mạng thì chẳng bao lâu Hoa Sơn phái sẽ mai một trong chốn vô lâm. Thế có tội nghiệp không?

Mạc Cầu thét lên :

- Người nói càn. Đàn Lữ giết ta thì Hoa Sơn lão tổ sẽ lấy mạng hân. Hân thắng ta nhưng không thể thắng Hoa Sơn lão tổ.

Thiếu Hoa nhìn Đàn Lữ, ôm quyền từ tốn nói :

- Chúc mừng Đàn huynh đòi được nợ.

Mạc Cầu trợn mắt nhìn Thiếu Hoa :

- Người muốn ta chết.

- Tại hạ đã nói rồi, chỉ có cái chết Mạc tôn giá mới khả dĩ trả được nợ cho Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ.

Đàn Lữ nhìn Mạc Cầu :

- Hắc Điệp Thiếu Hoa nói rất đúng.

Mạc Cầu biến sắc, hốt hoảng thét lên :

- Đàn Lữ. Ta không muốn chết.

Chữ chết còn đọng lại giữa hai cánh môi của họ Mạc thì ngọn chỉ pháp Đàn Chỉ thần công cứng như thép đã xuyên vào tử huyệt yết hầu của gã.

Mạc Cầu gồng người, như cổ nứu kéo lại sự sống đang dần tuột khỏi thể xác gã. Từ lỗ miệng mở to toang hoác của Mạc Cầu phát ra những âm thanh khọt khẹt. Hai con ngươi lồi hẳn ra ngoài rồi oằn người trút hồn lìa khỏi xác.

Đàn Lữ thu hồi chỉ pháp nhìn Mạc Cầu nói :

- Hân đã trả nợ cho Đàn Lữ.

3. Chương 3: Thiên Tử Bất Túy

Thôn Dạ Vĩ.

Tọa lạc trên một bãi bình nguyên với phong cảnh hữu tình, đông giáp Đông Hải, tây đầu lưng với ngọn Ngũ Hành sơn. Dạ Vĩ thôn như được bao bọc bởi thiên nhiên hữu tình. Cư dân thôn Dạ Vĩ là những người chân chất. Họ sống hòa với thiên nhiên. Ở thôn Dạ Vĩ tất cả đều được thiên nhiên ưu ái phú cho sự trù phú, nhưng có một điều duy nhất mà thôn Dạ Vĩ không có đó là nước. Con suối duy nhất từ trên Ngũ Hành Sơn chảy về thôn Dạ Vĩ là nguồn nước duy nhất, nhưng thời gian qua nước suối bỗng dưng đổi màu đen kịt. Sự thay đổi đó trở thành thảm họa của người dân thôn Dạ Vĩ.

Hôm nay cả thôn Dạ Vĩ tung bừng náo nhiệt như ngày hội xuân. Mọi người đổ xô đến con suối dẫn vào thôn. Đi bên cạnh vị trưởng thôn râu tóc bạc phắc là Du Thiếu Hoa và Quái Thủ Thiên Tôn.

Vị trưởng thôn trịnh trọng thấp nén nhang gắn lên bàn hương án, rồi khấn :

- Trời đất linh thiêng, xin giúp cho thôn Dạ Vĩ qua khỏi kiếp họa này.

Lão trưởng thôn trình trọng hành đạo lễ, rồi quay lại Du Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Lão phu thay mặt người dân thôn Dạ Vĩ cung thỉnh Du thiếu hiệp ra tay phò trợ.

- Trưởng lão quá lời rồi. Thiếu Hoa hy vọng là Bách niên Băng Tầm này có thể giúp tẩy sạch chất độc trong dòng suối này thôi.

Chàng nói xong trình trọng lấy chiếc tráp nuôi lữ Băng Tầm Tuyết Sơn phái, mở tráp thả vào dòng suối. Lữ Băng Tầm đang lười biếng vừa thả xuống dòng suối nhiễm độc tố, bỗng chốc linh hoạt hẳn lên. Chúng nhanh chóng sinh sôi nảy nở và dòng suối thì chẳng bao lâu đã chuyển màu trong vắt như lúc đầu.

Lão trưởng thôn thấy sự kỳ diệu đó cứ trở mắt ra nhìn. Lão chờ một lúc cho nước suối hoàn toàn trong vắt thấy rõ bầy Băng Tầm dật dò lượn qua lượn lại dưới đáy, mới nói với Thiếu Hoa :

- Du thiếu hiệp, lão phu có thể dùng thử nước trong suối được không?

Thiếu Hoa lưỡng lự.

Như biết được sự lo âu của Thiếu Hoa, lão trưởng thôn mỉm cười vuốt râu từ tốn nói.

- Du thiếu hiệp đừng lo cho lão phu. Lão là trưởng thôn thì đây là cơ hội để tỏ lòng với các hậu bối thôn Dạ Vĩ.

Đàn Lữ khập khểnh bước đến :

- Không cần đến lão đâu, hãy để cho Quái Thủ Thiên Tôn này thử uống nước trước. Nếu có chết thì ta cũng từ bỏ được dung nhan này, còn như không chết thì cũng xem như góp một tay với Du Thiếu Hoa.

Lão trưởng thôn khoát tay :

- Không. Lão rất cảm kích nhiệt tâm của Đàn tôn giá nhưng đây là trọng trách của lão.

Lão trưởng thôn thốt dứt câu không để ai ngăn cản nữa mà bình thần lấy chum múc nước trong suối uống. Mọi người lo lắng nhìn lão mà người lo lắng nhất có lẽ là Thiếu Hoa.

Lão trưởng thôn uống nước xong, chờ một lúc gật đầu nói :

- Kiếp họa thôn Dạ Vĩ đã qua rồi.

Lão quay lại Thiếu Hoa toan quì xuống hành đại lễ :

- Lão thay mặt cư dân thôn Dạ Vĩ mãi mãi tạ ơn Du thiếu hiệp.

Thiếu Hoa hốt hoảng đỡ lão :

- Trưởng bối đừng làm như vậy. Tại hạ đem Băng Tầm khử độc đến cho cư dân thôn Dạ Vĩ không phải đổi công.

- Ở đây thôn Dạ Vĩ có gì, thiếu hiệp cứ lấy, thậm chí Du thiếu hiệp có lấy hết mọi thứ cũng được.

Thiếu Hoa mỉm cười lắc đầu :

- Tại hạ nghe nói Dạ Vĩ có vò rượu Bách Niên Vạn Hoa tửu của thôn Dạ Vĩ thì ngay cả Thiên Niên tửu của Hoàng thượng cũng không thể sánh bằng.

Vị trưởng thôn đắc ý bật lên tiếng cười. Mặt lộ vẻ tâm đắc lão nói :

- Du thiếu hiệp quả là người biết thưởng thức hảo tửu. Không biết trong nhân gian có được bao nhiêu người như Du thiếu hiệp. Lão phu kính mời Du công tử và Đàn tôn giá đến ngự tửu để thưởng thức năm vò rượu độc nhất vô nhị của thôn Dạ Vĩ.

Thiếu Hoa và Đàn Lữ ôm quyền xá vị trưởng thôn.

Chàng từ tốn nói :

- Đa tạ lão trưởng.

Thiếu Hoa và Đàn Lữ cùng với vị trưởng thôn Dạ Vĩ trở về trần gian ngụ tửu, tọa lạc ngay giữa thôn. Thú uống rượu cũng lắm cách tiêu khiển. Gian ngụ tửu mà lão trưởng nói đến được dựng như một chòi canh, bằng tre, với tám chân trụ vững chãi. Ngồi trong gian ngụ tửu thôn Dạ Vĩ phóng tầm mắt ra ngoài mới thấy được tất cả vẻ hùng vĩ, tráng lệ của thiên nhiên ban tặng cho Dạ Vĩ thôn.

Vò Bách Niên Vạn Hoa tửu mặc dù được niêm kín, nhưng hương nồng của hảo tửu vẫn tỏa ra dịu dịu. Chỉ mới ngửi mùi hương đó thôi, Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ đã phải nuốt nước bọt. Còn mắt trái ti hí của Đàn Lữ cứ như muốn dựng ngược lên để thâm tóm vò rượu Bách Niên Vạn Hoa.

Vị trưởng lão thôn Dạ Vĩ trịnh trọng nói với Thiếu Hoa :

- Đây là vò rượu độc nhất vô nhị mà bá tính thôn Dạ Vĩ xem như báu vật của thôn. Nó chỉ được ban tặng cho ai cứu bá tính khỏi kiếp họa diệt vong. Nay Du thiếu hiệp vì bá tính thôn Dạ Vĩ, xem như báu vật đã chọn đúng người. Lão phu thay mặt bá tính thôn Dạ Vĩ kính thiếu hiệp vò rượu này.

- Thịnh tình của bá tính, Thiếu Hoa ghi nhận.

Vị trưởng thôn vuốt râu mỉm cười :

- Mời Du thiếu hiệp.

Đàn Lữ nhìn Thiếu Hoa :

- Du lão đệ. Người còn chần chờ gì nữa?

Thiếu Hoa nhìn sang Đàn Lữ :

- Hảo tửu Dạ Vĩ thôn chỉ ngửi thôi đã thưởng lãm được cái vị thượng hạng. Thiếu Hoa cảm thấy tiếc khi mở nắp dùng nó.

- Hê, Du lão đệ định chỉ ngửi thôi à?

- Đàn lão huynh muốn uống?

- Thà ta dùng ngửi, chứ ngửi rồi không thể không uống.

Đàn Lữ vừa nói vừa với tay toan ôm vò Bách Niên Vạn Hoa. Tay Đàn Lữ vừa chạm vào vò rượu thì bất thành linh có một ngọn quái phong thổi đến. Vò Bách Niên Vạn Hoa bị ngọn quái phong nhấc lên khỏi sàn gian ngụ tửu.

Đàn Lữ hốt hoảng thét lên :

- Hê! Có kẻ đoạt hảo tửu.

Đàn Lữ vừa nói vừa chồm người tới toan ôm lấy vò Bách Niên Vạn Hoa, nhưng chơi với đồ sắp đến trước. Vò Bách Niên Vạn Hoa như bị một hấp lực vô hình cuốn ra ngoài. Ngõ đâu vò hảo tửu Bách Niên Vạn Hoa sẽ rơi xuống đất vỡ tan, nhưng một chiếc bóng cà sa với thuật đẳng không lướt tới thòp lấy vò rượu. Thân pháp khinh công của vị hòa thượng thật siêu phàm xuất chúng. Lão ôm vò rượu phiêu diêu như chiếc lông ngỗng, nhẹ nhàng hạ thân xuống đất.

Vị hòa thượng với nhân dạng tròn ửng, bởi bộ dạng đầy đà nhưng lại quá lùn. Trông lão mà ngỡ như một quả mít mọc thêm tay thêm chân, nhưng với khinh thuật vừa rồi thì không thể nói võ công của lão tầm thường được.

Thích Đà Không ghé mũi vào vò rượu hít hà rồi ngửa mặt cười khàn khạch. Tràn cười tiếu ngạo của lão nghe đục đến độ chói cả thính nhĩ.

Thích Đà Không vừa cười vừa nói :

- Bao nhiêu năm nay Thiên Tửu Bất Túy hòa thượng này đi tìm người. Nay bản tăng mới gặp được người.

Lão vuốt vò rượu :

- Người sẽ thuộc về Thiên Tửu Bất Túy hòa thượng.

Thiên Tửu Bất Túy hòa thượng Thích Đà Không ngược mặt nhìn lên gian ngụ tửu cao hứng nói :

- Đa tạ. Đa tạ các vị bằng hữu đã tặng cho lão hòa thượng thượng giới này vò rượu duy nhất trong thiên hạ.

Vị trưởng lão thôn Dạ Vĩ bối rồi :

- Lão hòa thượng say hây để lại vò rượu Bách Niên Vạn Hoa. Nó đã được bá tính tặng cho Du thiếu hiệp.

- Lão trưởng tôn cứ xem Thiên Tử Bất Túy này giống như Du thiếu hiệp của lão vậy.

Thiên Tử Bất Túy nói dứt câu liền ôm vò rượu, điểm hai cái thi triển kinh thuật siêu phàm bằng mình đi. Thân pháp lão vừa nhích động, thì chạm mặt với Du Thiếu Hoa.

Du Thiếu Hoa chấp tay sau lưng nhìn Thiên Tử Bất Túy hòa thượng từ tốn nói :

- Đã là kẻ xuất gia sao lại có hành động đạo tặc giữa ban ngày. Đại sư có biết hành động như vậy là phạm giới luật pháp môn không?

Thích Đà Không chỉ vào ngực mình :

- Phật tại tâm chứ không phải tại ngôn.

Thiếu Hoa nhún vai, cười mỉm. Nụ cười của Thiếu Hoa có một sức cuốn hút kỳ lạ buột miệng Thiên Tử Bất Túy hòa thượng phải lên tiếng :

- Người cười cái gì? Bộ Thiên Tử Bất Túy hòa thượng nói không đúng sao người cười.

- Thiếu Hoa có nói không đúng hồi nào đâu, nhưng câu đại sư vừa thốt ra khiến ta liên tưởng đến một người.

- Tri tăng đường Thích Đà Không. Vị hòa thượng tri tăng của đại tự Thiếu Lâm vì phá giới Phật môn mà bị đuổi ra khỏi chùa. Không biết đại sư có phải là Thích Đà Không hay là một hòa thượng phá giới khác.

Thích Đà Không vỗ vào ngực :

- Thích Đà Không chính là bản tăng. Nhưng bây giờ ta không còn là Tri tăng đường của Thiếu Lâm tự, mà là Thiên Tử Bất Túy hòa thượng.

- Hóa ra là vậy.

- Người đã biết bản tăng là Thích Đà Không rồi còn dám cản đường ta nữa không?

Thiếu Hoa cười mỉm :

- Thiếu Hoa sẽ nhường đường cho Thích đại sư một khi đại sư để lại vò Bách Niên Vạn Hoa.

Thích Đà Không trợn mắt nhìn Thiếu Hoa :

- Sao? Bản tăng phải để lại vò rượu Bách Niên Vạn Hoa này à?

Lão khoát tay nói tiếp :

- Bản tăng không thể để lại vò Bách Niên Vạn Hoa này lại đây đâu. Người biết bản tăng đã phải chịu ản nhẫn tại đây bao nhiêu lâu để có vò rượu này không?

- Tại hạ không cần biết đại sư ản nhẫn tại thôn Dạ Vĩ bao nhiêu lâu, mà chỉ biết vò rượu trên tay đại sư không thuộc về đại sư.

- Nhưng bản tăng đã có nó trong tay thì đâu thể buông tha được. Bản tăng đã từng thưởng thức tất cả mọi thứ rượu trên nhân gian này, kể cả Vương tử của Hoàng đế, và chỉ có Bách Niên Vạn Hoa của thôn Dạ Vĩ là chưa được thưởng thức. Bản tăng là Thiên Tử Bất Túy nên nhất định phải thưởng lãm vò rượu độc nhất vô nhị này.

- Đã là hảo tửu độc nhất vô nhị thì không thể uống một mình. Đại sư uống một mình thì đâu còn cái thú đối ẩm tao ngộ.

Thích Đà Không xoa vò rượu Bách Niên Vạn Hoa :

- Chỉ mỗi một vò rượu duy nhất chưa quá năm cân, làm sao đủ cho một mình Thiên Tử Bất Túy hòa thượng thì còn đâu chia cho người khác. Người hãy nhường cho bạn tăng vò rượu này đi. Xem như bạn tăng mắc nợ người, có cơ hội bạn tăng sẽ trả lại.

- Tại hạ không để ai thiếu nợ mình và mình cũng chẳng muốn thiếu nợ ai.

Thích Đà Không cúi gắt nói :

- Người không cho nợ thì bạn tăng cũng không nợ. Phật tổ Như Lai sẽ chứng cho bạn tăng.

Thiên Tử Bất Túy Thích Đà Không hòa thượng vừa nói dứt câu điểm mũi giày. Thân pháp lướt lên cao hai bộ, toan thoát qua đầu Thiếu Hoa bỏ đi cùng với vò Bách Niên Vạn Hoa. Lão vừa thoát đi thì thân ảnh Thiếu Hoa cũng nhích động lướt lên cản đường lão. Thích Đà Không vốn đã có chủ định một khi Thiếu Hoa cản đường, tả thủ ôm vò rượu hữu thủ phát tác một thế trong Giáng Long thập bát thức nhằm thẳng vùng thượng đẳng của Thiếu Hoa công kích. Thế công này của Thích Đà Không đã được dồn năm thành lực đạo, có thể san núi phá đồi những tướng sẽ đánh bật đối phương mở quan lộ bỏ đi.

Chiêu công của Thích Đà Không vừa vỗ tới thì thấy bóng ảnh thủ đồ ối đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Thích Đà Không ngỡ mình vừa phát lực chưởng ảnh vào một vách núi khiến dư lực buộc lão phải bật về sau hạ thân đúng vào chỗ cũ. Hữu thủ của Thích Đà Không vẫn còn tê rần, buốt đến tận bờ vai trong khi Thiếu Hoa vẫn đứng đưng chấp tay sau lưng trong tư thế thật nhàn nhã.

Phong thái của chàng chứng tỏ nội lực sung mãn hơn Thiên Tử Bất Túy hòa thượng. Sự hơn hẳn đó khiến cho Thích Đà Không phải lơ mắt nhìn không chớp. Nếu đem so tuổi tác của Du Thiếu Hoa và Thích Đà Không thì chỉ ít Thiên Tử Bất Túy hòa thượng phải hơn chàng chẵn một con giáp, thế nhưng nội lực của chàng lại hơn hẳn lão. Chính vì thế mà lão phải trở mắt nhìn một cách ngơ ngác.

Sự thật hiển nhiên như vậy, nhưng Thiên Tử Bất Túy vẫn không tin vào mắt mình. Lão ôm khư khư vò rượu Bách Niên Vạn Hoa, gần giọng hỏi Thiếu Hoa :

- Người vừa rồi đối chưởng với bạn tăng?

- Nếu không phải tại hạ thì là ai. Giáng Long thập bát chưởng của Thiếu Lâm tại hạ từng thường thức qua. Người dụng Giáng Long thập bát chưởng đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh có lẽ chỉ có đại sư. Vừa rồi đại sư sử dụng năm thành nội lực đã bằng người khác dụng đến mười hai thành công lực.

Thích Đà Không càng ngạc nhiên hơn khi Thiếu Hoa thốt ra câu nói đó. Lão buột miệng hỏi :

- Người biết bạn tăng sử dụng bao nhiêu thành công lực nữa?

- Tại hạ biết tự lượng sức mà giao chưởng với đại sư.

- Nếu như bạn tăng dụng hết mười hai thành công lực thì người đỡ được không?

- Nếu Thiếu Hoa không biết tự lượng sức mình thì chẳng bao giờ dám cản đường Thiên Tử Bất Túy hòa thượng. Vị hòa thượng mà đại cố tự Thiếu Lâm chỉ muốn truy nã không để cho một tác đất đứng chân, nhưng chẳng bao giờ làm được điều đó.

- Nghe người nói bạn tăng những tướng người là người của Thiếu Lâm.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Nếu tại hạ là người của Thiếu Lâm hẳn đã trở thành Thiên Tử Bất Túy hòa thượng thứ hai mất. May mắn tại hạ không có duyên với Phật môn.

- Không phải là người của Thiếu Lâm sao người biết rành về ta như vậy?

- Chỉ vì Thiếu Hoa là người tộc mạch thôi.

- Người không nói ra. Thiên Tử Bất Túy hòa thượng cũng sẽ biết người là ai.

Thích Đà Không vừa nói vừa vận chuyển chân nguyên. Thân pháp của lão hòa thượng bất giới phòng to. Lão vốn lùn với thân hình đầy đà, nay lại thi triển công phu trông lão càng giống một quả mít, hay tợ như con rùa cổ rút tứ chi vào trong mai.

Thích Đà Không đặt vò rượu xuống bên nhìn Thiếu Hoa nói :

- Đây là tuyệt kỹ công phu Như Lai Hành Kiến do chính bản tăng chế tác. Chỉ cần người đỡ được thì bản tăng sẽ tâm phục trả lại cho người vò rượu Bách Niên Vạn Hoa và nhận người là lão huynh của bản tăng.
- Điều kiện đại sư đặt ra thì Thiếu Hoa xin được thủ tặc.
- Nếu người chết thì đừng trách Thiên Tử Bất Túy này quá nhấn tâm với người đây.
- Đã thủ tặc thì Thiếu Hoa nào dám trách đại sư.
- Nói rất hay, nhưng đừng hối hận khi đó việc đã quá muộn.
- Mời đại sư.

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng rống lên một tiếng thật lớn. Thân ảnh của lão như quả bóng là đà nhấc lên khỏi mặt đất. Đứng thi nhân trên gian ngự tửu, lão trưởng thôn và Đàn Lữ thấy quái hòa thượng vận hóa công phu kỳ quái không khỏi lo lắng cho Du Thiếu Hoa. Trong bụng Đàn Lữ như có lửa đốt. Lão chỉ muốn băng xuống để hỗ trợ chàng nhưng nghe lời đối đáp của Thiếu Hoa với quái hòa thượng nên không dám vọng động.

Đàn Lữ không dám vọng động nhưng cũng âm thầm vận chuyển Đan Chỉ thần công, nếu có bất trắc sẽ lao vào tiếp ứng. Ý niệm đó khiến y cứ nhưn mắt nhìn như đóng đinh vào cuộc đấu giữa hai người.

Sau khi rống lên một tiếng, Thiên Tử Bất Túy hòa thượng lao cả khối thân pháp tròn ửng vào Thiếu Hoa. Thân ảnh của lão hòa thượng bất giới như cả một khối cầu khổng lồ, với khí kinh chân hỏa bao bọc toàn thân bổ thẳng vào đối phương.

Cước pháp của Thiếu Hoa hơi rùn xuống, song thủ đưa đến trước đón thẳng đỡ thẳng lấy quả cầu thân ảnh của Thiên Tử Bất Túy hòa thượng. Hai bóng ảnh thủ đỡ ối xuất hiện nện vào thân ảnh của Thích Đà Không.

- Âm.

Trời quang đăng nhưng lại có sấm động làm lay chuyển cả càn khôn khi bóng ảnh thủ vỗ vào thân ảnh Thiên Tử Bất Túy hòa thượng Thích Đà Không.

Quả cầu thịt của Thiên Tử Bất Túy hòa thượng bật ngược trở lại. Nó nện thẳng xuống đất, rồi tưng lên, quay tròn trong không trung rồi lại nhắm Thiếu Hoa lao đến.

Thiếu Hoa lại nện bóng chưởng đỡ ối vào quả cầu thịt.

- Âm.

Lần này quả cầu thịt bị bật lên cao mười trượng chứ không chạm xuống đất. Không để cho quả cầu thịt tuyệt công Như Lai Hành Kiến của Thiên Tử Bất Túy hòa thượng có thời khắc chuyển hướng lao tiếp vào mình, mà Thiếu Hoa chuyển bộ hành cước Vạn Hình bộ pháp bám theo quả cầu thịt của Thích Đà Không như bóng với hình. Chỉ kinh liên tục bổ vào quả cầu.

- Phập. Phập. Phập.

Quả cầu thịt rơi xuống đất, nhanh chóng hiện nguyên trạng thành Thiên Tử Bất Túy Thích Đà Không với bộ mặt nhăn nhó đau đớn. Bộ cà sa của quái hòa thượng chỉ chút lỗ thủng trông thật tả tơi.

Du Thiếu Hoa lướt đến.

Thích Đà Không khoát tay :

- Dừng tay. Tha cho bản tăng.

Thiếu Hoa dừng cước pháp trước mặt lão hòa thượng.

- Đại sư tâm phục khẩu phục chứ?

Thích Đà Không ngẩng mặt lên nhìn chàng. Lão ngập ngừng nói :

- Ta phục. Ta phục. Nhưng bản tăng muốn biết chương pháp của đại ca, có phải là Ấn Thủ chương.

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn Thiên Tử Bất Túy hòa thượng từ tốn nói :

- Hòa thượng lão đệ giờ mới nhận ra Ấn Thủ chương của đại ca à.

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng há hốc mồm nhìn Thiếu Hoa không chớp mắt. Mãi một lúc sau, lão mới mở miệng nói được :

- Hóa ra người là... người là... là Hắc... Hắc Điệp.

Thiếu Hoa đỡ Thiên Tử Bất Túy hòa thượng đứng lên, điểm một nụ cười nói :

- Hắc Điệp thì sao nào?

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng đột ngột quì xuống. Thiếu Hoa bối rối ghệt lão đứng lên :

- Đừng làm vậy. Chúng ta đã là bằng hữu với nhau rồi.

- Không ngờ Thích Đà Không phá giới lại gặp được Hắc Điệp đại ca.

Lão ngửa mặt lên trời cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói :

- Hòa thượng bất giới đã được gặp được Hắc Điệp. Đã gặp được Hắc Điệp.

Lão lại nhìn Thiếu Hoa :

- Thích Đà Không chẳng giấu gì Hắc Điệp ca ca. Thích Đà Không phải ẩn nhẫn tại thôn Dạ Vĩ đoạt vò Bách Niên Vạn Hoa cũng chỉ muốn đối ẩm giao tình với Hắc Điệp.

- Chỉ có thể thôi ư?

- Ó...

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Thích hòa thượng có chuyện cần đến Thiếu Hoa?

Thích Đà Không lưỡng lự.

Thiếu Hoa bước lại bưng vò Bách Niên Vạn Hoa từ :

- Chúng ta sẽ cùng thưởng lãm vò rượu này mừng ngày tao ngộ. Hảo tửu thì phải có tri kỷ. Tất cả chúng ta đều là những người tri kỷ.

Trên gian ngự tửu, vị trưởng thôn và Đàn Lư giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

4. Chương 4: Tàng Kiếm Giai Nhân

Hai thảo tự trên tấm biển sơn son thiếp vàng hoàn toàn đúng với tòa lầu bát giác tọa lạc ngay giữa Dương Châu thành, Xuân lầu luôn tấp nập khách thập phương tìm đến vì nó được nổi danh khắp trung thổ bởi những đóa hoa biết nói, biết đi, và Dương Châu lại là chốn thị tứ phồn hoa ai cũng muốn đến.

Trong ngày gần đến hội hoa xuân, Xuân lầu lại càng nhộn nhịp hơn. Khách thập phương đổ về Dương Châu, hẳn không quá vắng Xuân lầu để tìm khoảng thời gian thú lạc. Nói như thế nhưng đâu phải ai cũng có thể đặt chân đến Xuân lầu. Chỉ có những bậc đại gia, đại phú, hay những kẻ thành đạt trong võ lâm mới khả dĩ bước vào tòa lầu bát giác nổi tiếng Dương Châu thành. Đã nổi tiếng thì chủ nhân Xuân lầu cũng phải là

một người nổi tiếng. Điều đó càng hiển nhiên hơn khi chủ nhân Xuân lầu là một trang giai nhân tuyệt sắc, vang danh “yếu điệu thực nữ” đất Dương Châu.

Tổng giáo đầu Đinh Thộ với bộ quan phục gọn gàng, đại đao dắt bên hông cùng hai gã nha sai dưới trướng khệnh khạng bước vào Xuân lầu. Với chức phận là Tổng giáo đầu như Đinh Thộ thì tất nhiên y phải được mọi người trọng thị. Đối với chủ nhân Xuân lầu, y lại càng được nể vì hơn. Đinh Thộ bước vào gian chính sảnh, lia nhanh ánh mắt cú vọ lướt qua các bàn. Sự xuất hiện của Đinh Thộ khiến cho những khách nhân phải ngấm ngầm e dè. Có người vội vã kêu tính kim lượng rồi đào thoát nhanh ra khỏi Xuân lầu.

Như một bậc trưởng thượng, đại gia, thậm chí còn hơn cả chủ nhân Xuân lầu. Đinh Thộ bắt chân chữ ngũ, hai gã nha sai đứng hầu hai bên. Đinh Thộ ngoắc tên tiểu nhị.

Gã tiểu nhị vội vã bước đến :

- Quan nhân chỉ giáo.

Đinh Thộ khẽch mép cười ruồi ra vẻ là kẻ bề trên.

- Tên tiểu nhân biết bổn quan là ai không?

Tiểu nhị rối rít :

- Dạ, dạ, cả chốn Dương Châu này ai mà không biết Tổng giáo đầu. Tiểu nhân nếu không biết hóa ra có mắt cũng như mù. Chủ nhân của tiểu nhân cũng đã căn dặn luôn phải nể mặt Tổng giáo đầu.

Đinh Thộ vỗ đầu gã tiểu nhị :

- Người biết như thế rất tốt.

Họ Đinh cố lấy hơi nói hơi lớn cổ ý cho mọi người phải nghe y nói :

- Tại Dương Châu thành, bổn giáo đầu là người giám sát, tất cả mọi người ai ai cũng phải nghe lời ta. Điều đó là luật lệ, ai phạm luật thì sẽ bị bổn giáo đầu trừng phạt.

Gã nhướn mắt hỏi tiểu nhị :

- Người biết luật của bổn giáo đầu chứ?

- Dạ dạ, tiểu nhân biết.

- Biết thì nghe bổn giáo đầu nói đây.

- Xin quan nhân chỉ giáo.

Đinh Thộ khẽch mép cười ruồi :

- Bổn giáo đầu muốn gặp chủ nhân của người. Hôm nay nhất định chủ nhân của người không thể tránh mặt bổn giáo đầu. Những lần trước bổn giáo đầu không chấp nhất câu nệ, nhưng hôm nay thì khác đó.

- Dạ. Dạ.

Đinh Thộ nhíu mày :

- Người còn đứng đó dạ dạ vâng vâng gì nữa, hay người muốn ta lệnh cho lũ nha sai phá tan tòa Xuân lầu này.

- Để tiểu nhân vào báo cho chủ nhân biết!

Gã tiểu nhị toan trở bộ quay vào trong thì một ả kỹ nữ trong bộ cánh thướt tha, tay bưng tỉnh rượu ba cân bước đến bàn Đinh Thộ. Nàng đặt tỉnh rượu xuống bàn, nhỏ giọng nói :

- Đinh giáo đầu miễn thứ, chủ nhân của Xuân Lan không biết giáo đầu cao hứng quá vãng Xuân lầu nên không kịp bồi tiếp.

Đinh Thộ lườm nàng :

- Giờ thì chủ nhân của nàng đã biết sao không ra bồi tiếp bổn giáo đầu chứ?

- Chủ nhân sai Xuân lầu đem tỉnh rượu ba cân này đến dâng cho giáo đầu.

Đinh Thợ nhìn tỉnh rượu đặt trên bàn, bất thành linh vung tay gạt tỉnh rượu xuống bàn.

- Bốp.

Tỉnh rượu vỡ tan, rượu văng tung tóe. Hành động của Đinh Thợ khiến khách trong gian chính sảnh không khỏi hoảng hốt.

Đinh Thợ gằn giọng nói với Xuân Lan :

- Nàng tưởng chủ nhân Xuân lầu tặng cho Đinh giáo đầu một tỉnh rượu ba cân đủ sao?

Xuân Lan nhỏ giọng hỏi :

- Tỉnh rượu ba cân giáo đầu không nhận, vậy giáo đầu cần gì?

- Bỏn giáo đầu cần chủ nhân của nàng bồi tiếp. Lời của bỏn giáo đầu là luật, chủ nhân của nàng không được quyền cãi luật.

- Vậy tiểu nữ sẽ bẩm báo với chủ nhân.

Đinh Thợ khoát tay :

- Đi đi!

Xuân Lan quay vào trong. Nàng đi chưa được bao lâu thì từ ngoài Xuân lầu, một tên tiểu đồng bước vào. Y tiến thẳng đến bàn Đinh Thợ.

Đinh Thợ nhìn gã tiểu đồng cau mày. Y chưa kịp lên tiếng đuổi thì gã tiểu đồng ghé miệng nói vào tai Đinh Thợ. Không biết gã tiểu đồng nói gì, nhưng mặt Đinh Thợ lộ nét phẫn chấn, cao hứng.

Đinh Thợ vỗ vai tên tiểu đồng, miệng nhếch mép cười khoái trá, rồi nói :

- Tiểu tử khá lắm, bỏn giáo đầu sẽ trọng thưởng.

Tên tiểu đồng cúi đầu thành kính.

Đinh Thợ lấy thỏi bạc vụn đặt vào tay gã.

Gã tiểu đồng liền đón lấy nén bạc vụn, lí nhí nói :

- Giáo đầu độ lượng.

Đinh Thợ vỗ vai gã lần nữa rồi đứng lên quay sang hai tên nha sai dưới trướng.

- Cho hai người về.

Y nói xong sửa lại bộ quan phục rồi khệnh khạng chấp tay sau lưng ra về phong lưu, rảo bước ra ngoài. Đinh Thợ rời gian chính sảnh Xuân lầu nhưng lại theo con đường trải đá sỏi, hai bên có hai hàng chậu được cắt tỉa theo hình những lợn sổng, hướng về phía khu hoa viên phía sau.

Giữa khu hoa viên, là một gian thủy xá, được cất trên cái hồ rộng non mười mẫu. Ngồi trong gian thủy xá đó là một trang giai nhân tuyệt sắc, vận hồng y bằng lụa Hàng Châu. Bước vào gian thủy xá, Đinh Thợ đã ngây người bởi nhan sắc bất phàm của nàng.

Những tưởng y đã biến thành tượng đá, khi mắt thu tóm được vẻ đài các kiêu sa của nàng. Đôi thu nhân của nàng như hai hạt huyền ngọc, long lanh nhìn Đinh Thợ. Đối nhãn với giai nhân, Đinh Thợ thờ thẩn hơn. Y chỉ biết im lặng chiêm ngưỡng và lắng nghe trái tim mình đập rộn rã trong lồng ngực.

Hai cánh môi mọng đỏ của nàng điểm một nụ cười. Một nụ cười giao tình vừa lẳng lơ vừa cuốn hút nam nhân. Đón nhận nụ cười xinh tươi của nàng, lòng Đinh Thợ càng rộn rã khúc giao tình mơ mộng. Và chính nụ cười của nàng khiến Đinh Thợ bỗng nhiên bối rối và có cảm giác tay chân mình thật thừa thãi.

Y phải hít một luồng chân khí, tay đặt vào đốc đao để làm dáng mới có thể mở miệng lên tiếng :

- Đình mẫu nói không sai, nàng đây chính là Nguyệt Hoa Nương trang giai nhân tuyệt sắc của Xuân lầu cũng là chủ nhân của tòa lầu đó.

Nguyệt Hoa Nương khép nép đứng lên nghiêng mình bái kiến Đình Thợ :

- Hoa Nương vốn đã nghe danh Tổng giáo đầu, rất muốn diện kiến, nhưng chỉ tiếc không có thời gian. Nay mới có dịp tạo ngộ, mong giáo đầu miễn thứ.

Đình Thợ khoát tay :

- Ấy! Nàng đừng quá khách sáo. Đình Thợ được nàng cho gặp mặt đã hạnh phúc lắm rồi.

- Giáo đầu quá khen. Hoa Nương có đáng gì để một vị quan nha như Đình giáo đầu để mắt đến.

- Ấy! Nàng nói thế ta không chịu đâu đó.

Hoa Nương trịnh trọng bắt chiếc đôn phủ gấm rồi nhỏ giọng nói :

- Hoa Nương mời Đình giáo đầu yên vị.

Đình Thợ gật đầu, chấp tay sau lưng bước đến bàn yến tiệc. Y phất chéo vạt áo quan sai ra về oai phong rồi chễm chệ ngồi xuống chiếc đôn mà Hoa Nương cố ý đặt nó cạnh sát bên nàng. Mùi phấn hương từ thân thể giai nhân tỏa ra xông vào mũi gã giáo đầu khiến thần trí không khỏi ngây ngất với những ý tưởng mơ hồ.

Đình Thợ tròn mắt nhìn nàng không chớp, trong khi Hoa Nương chuốc rượu vào chén. Đến ngay cả động tác chuốc rượu của Hoa Nương cũng khiến cho Đình Thợ ngây ngất. Bàn tay trắng nõn, mỹ miều của Hoa Nương như có hấp lực thần kỳ thu lấy ánh mắt Đình Thợ.

Hoa Nương trịnh trọng bưng chén rượu dâng đến trước mặt Đình Thợ. Mùi phấn hương cùng với vẻ lịch lãm, xinh tươi của nàng, khiến cho gã giáo đầu không cầm lòng được.

Y cầm lấy bàn tay Nguyệt Hoa Nương, miệng khẽ nói :

- Nàng tặng cho ta chén rượu này ư?

Gã vừa thốt dứt câu thì chén rượu trong tay Hoa Nương đã tuột ra, đổ luôn vào bộ quan phục của Đình Thợ.

Hoa Nương bối rối, phỉu vội phỉu vàng chẳng khác một thôn nữ quê kệch đắc lỗi với kẻ bề trên. Nàng vừa phỉu lớp rượu đọng trên quan y của Đình Thợ vừa nói :

- Hoa Nương vụng về quá. Đình giáo đầu miễn thứ cho Hoa Nương. Xin Đình giáo đầu đừng trách Hoa Nương.

Đình Thợ giả lả cười :

- Có gì đâu mà giai nhân lại hốt hoảng lo lắng như vậy. Rượu đổ vào bộ quan sai này thì Đình mẫu sẽ có bộ quan sai khác.

Y toét miệng cười hềnh hếch, rồi nói tiếp :

- Khi đối diện với giai nhân, Đình mẫu nghĩ chẳng cần gì phải phô trương chức danh tự giáo đầu của mình. Chỉ cần Hoa Nương vui vẻ với bản giáo đầu là đủ rồi.

Đình Thợ vừa nói vừa tự nhiên cởi bỏ bộ y phục Tổng giáo đầu của mình. Mặc dù thấy Đình Thợ cởi bỏ quan y, nhưng Hoa Nương chẳng hề cản lại, thậm chí còn tiếp tay phụ hẩn cởi quan y chỉ mới lăm tấm vài giọt rượu.

Đình Thợ cởi xong quan y, giang rộng hai tay, hề hà nói :

- Với bốn giáo đầu, như vậy mới thoải mái.

- Hoa Nương thật đắc lễ với quan nhân.

Đình Thợ khoát tay :

- Nàng chẳng đắc tội với bốn giáo đầu đầu. Ý của ta cũng muốn như vậy.

Đinh Thợ vừa nói vừa liếc mắt lảng lơ giao tình.

Y nắm lấy bàn tay Hoa Nương, từ tốn nhu hòa nói với nàng :

- Nàng biết bấy lâu nay, Đinh mỗ cứ mỗi đêm đều tơ tưởng sẽ có cuộc hội kiến với nàng.

Hoa Nương bẽn lẽn nói :

- Đã là nam nhân ai mà chẳng vậy. Khi chưa hái hoa thì nâng niu đúng với câu nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nhưng khi được rồi thì hoa úa nhụy tàn, bướm ong bay đi, chẳng màng gì đến.

Đinh Thợ vỗ tay :

- Hay. Nàng nói rất hay.

Y thốt dứt câu, với tay lấy bầu rượu, tu luôn một hơi khá dài. Đặt bầu rượu xuống bàn. Đinh Thợ nói :

- Bốn giáo đầu được gì sẽ nâng Hoa Nương như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Chẳng biết giai nhân có chịu theo ta ý ta không?

- Tổng giáo đầu đến đây thì Hoa Nương nào dám trái ý Tổng giáo đầu. Xuân lâu cóặng tồn tại hay không là nhờ vào sự ưu ái của Đinh giáo đầu.

Đinh Thợ nhướn mày với tất cả vẻ đắc ý. Y cao hứng nói :

- Đinh Thợ sẽ ưu ái Xuân lâu của Nguyệt Hoa Nương, chỉ mong chỉ cần nàng đáp lại sự ưu ái của ta bằng...

Gã bỏ lửng câu nói giữa chừng, dốc bầu rượu tu một ngụm dài.

Y nhìn Hoa Nương, nhếch môi cười nửa mấp :

- Hẳn nàng hiểu ý của bốn giáo đầu?

- Hoa Nương là người thiện cận nào biết được ý của quan nhân.

Đinh Thợ toác miệng cười hềnh hếch :

- Nàng không biết hay giả vờ không biết.

Nhìn Đinh Thợ, Hoa Nương từ tốn nói :

- Nếu có gì Hoa Nương không biết xin quan nhân chỉ giáo.

- Tất nhiên ta sẽ chỉ giáo cho nàng.

Y thốt dứt câu với tay bưng tỉnh rượu tu luôn một hơi dài. Vừa đặt tỉnh rượu xuống bàn, Đinh Thợ bắt ngờ vòng tay qua tiểu yêu của Hoa Nương, kéo ghệt nàng về phía hắn.

Y vừa ghệt Hoa Nương vừa nói :

- Cái món thích nhất của nam nhân chính là nữ nhân.

Y nói xong toét miệng cười nham nhở, đồng thời toan luồn tả thủ vào vùng thượng đẳng của Hoa Nương. Sự cận kề với Hoa Nương, được mùi phấn hương tồ đậm thêm cao hứng khiến Đinh Thợ rạo rức khúc xuân tình.

Y cao hứng nói :

- Chỉ cần Nguyệt Hoa Nương chịu theo ý thích của Đinh mỗ thì chẳng một ai dám dụng đến tòa Xuân lâu của nàng.

Hoa Nương thộp lấy tả thủ Đinh Thợ khi nó chực bấu vào đôi gò bông đào của nàng. Mặt Đinh Thợ lộ vẻ phật ý. Hoa Nương mỉm cười nói :

- Hoa Nương chẳng tiếc gì với đại nhân.

Đinh Thợ lườm nàng :

- Không tiếc sao nàng cường lại làm gì?

- Hoa Nương nào dám cường mà chỉ sợ.

Đinh Thọ cười khẩy :

- Nàng sợ ai. Chẳng lẽ sợ ta ư?

Nhìn thẳng vào mắt gã Tổng giáo đầu Dương Châu thành. Hoa Nương chậm rãi nói. Giọng của nàng nghe vừa thanh tao vừa trang trọng :

- Hoa Nương không sợ Đinh quan nhân, mà chỉ sợ cánh bướm khi thường thức được hoa vội vã bay xa để hoa tàn nhụy rữa.

Đinh Thọ cười khàn khàn. Y vừa cười vừa nói :

- Nàng yên tâm. Đinh Thọ này chẳng phải hạng trăng hoa bướm ong đâu.

- Giáo đầu tổng quản nói thật tâm của mình chứ?

- Tất nhiên rồi.

Hoa Nương bên lên cười :

- Trước đây cũng đã từng có người thốt ra câu nói giống như Giáo đầu tổng quản.

- Những kẻ sàm ngôn, hạ lưu thì đâu thể sánh với bốn giáo đầu được.

Đinh Thọ vừa nói vừa thọc tay vào vùng thượng đẳng của Hoa Nương. Về mặt y lộ rõ vẻ khích động tột cùng. Y thêu thào nói với giọng thềm thuồng :

- Nàng phải chịu bốn giáo đầu.

- Hoa Nương sẽ chịu bốn giáo đầu, nhưng sẽ không bao giờ cho người rời khỏi Nguyệt Hoa Nương.

Đinh Thọ đắc ý cười vang. Y vừa cười vừa nói :

- Với một trang giai nhân tuyệt hảo như nàng thì Đinh mỗ đâu thể bỏ được. Ta sẽ mãi mãi ở bên nàng.

Hắn đổi giọng nghe thật hào hứng và phấn chấn :

- Giai nhân ơi, Đinh giáo đầu sẽ mãi mãi thuộc về nàng. Nàng chịu bốn giáo đầu nhé.

Hoa Nương gật đầu.

Nàng nhìn Đinh Thọ từ từ gỡ tay gã ra, rồi chậm rãi trút bỏ áo choàng bên ngoài, và kéo trễ nội y bên trong. Đôi bờ vai căng nhựa sống, đầy đặn đập vào mắt Đinh Thọ, chỉ với đôi bờ vai của Hoa Nương thôi mà họ Đinh đã cảm thấy tim mình muốn ngừng đập, hơi thở muốn nghẹn lại.

Nàng tiếp tục kéo xiêm y trôi dần xuống. Chiếc yếm màu hồng nhạt lộ ra. Chiếc yếm được may bằng một thứ lụa quá mỏng để có thể thấy được đôi nhũ hoa căng trào.

Hai cánh môi của gã giáo đầu họ Đinh mím chặt. Đôi mắt mở to thao láo chăm bằm vào đôi nhũ hoa ẩn sau lớp lụa mỏng kia với tất cả nỗi háo hức thềm thuồng.

Hoa Nương vòng tay bá lấy cổ gã giáo đầu Đinh Thọ, kéo y gục đầu vào ngực mình.

Đinh Thọ không thể nào tưởng tượng được Nguyệt Hoa Nương mà chỉ còn biết tận hưởng những khao khát cháy bỏng đang dâng trào trong tâm trí gã. Chẳng khác một đứa bé bị bỏ đói lâu ngày. Đinh Thọ chúi đầu vào đôi nhũ hoa của nàng. Hai cánh môi của gã dụi dặt vào đầu nhũ hoa trong khi để lộ toàn bộ đại huyết Thiên Linh Cái.

Ngọc thủ của Hoa Nương trông như lưỡi dao của con bọ ngựa. Nó chậm chạp giơ lên cao chẳng khác gì gã đao phủ chuẩn bị dương đao thực thi án tử hình đối với phạm nhân.

- Phập.

Mắt Đinh Thọ lòi ra, miệng vẫn còn ngậm lấy đầu nhũ hoa của Hoa Nương, nhưng hồn thì đã sớm thoát ra khỏi xác.

Hoa Nương đẩy Đinh Thọ ra nhìn vào mặt gã :

- Hoa Nương đã từng bị nam nhân phụ bạc, và chẳng bao giờ muốn làm người bị phụ bạc nữa. Chỉ có cái chết thì quan huynh mới mãi mãi bên Nguyệt Hoa Nương.

Nàng nói dứt câu, vận hóa công phu võ luôn song chưởng vào xác Đinh Thọ. Xác Đinh Thọ bị chưởng kinh của Hoa Nương nhắc bổng lên khỏi sàn gian Thủy xá, quăng luôn xuống hồ nước. Lũ cá cảnh đang nhón nhờ bơi lội, bỗng trở nên hung dữ lạ thường. Chúng bắt lấy xác họ Đinh. Nước trong hồ sôi sùng sục, và chỉ trong chớp mắt thi thể của gã giáo đầu Dương Châu thành chẳng còn lại gì, kể cả y trang của chàng và thanh đại đao, nó cũng tàng hình dưới đáy hồ.

Hoa Nương chỉnh sửa lại xiêm y rồi thả bước với những gót sen uyển chuyển quay về tòa Xuân lầu. Chẳng có một ai có thể ngờ được một trang giai nhân tuyệt sắc với dáng vóc yếu điệu thực nữ, lại là một ma nữ giết người trong chớp mắt mà chẳng chút chùn tay.

Hoa Nương bước vào gian chính sảnh Xuân lầu. Sự xuất hiện của nàng bọn khách nhân đang ăn uống bên những ả kỹ nữ đồng loạt buông đũa, hướng mắt nhìn.

Hoa Nương mỉm cười từ tốn nói :

- Các vị cứ tự nhiên. Nếu có gì không như ý Hoa Nương xin các vị chỉ huấn.

Một gã đại phú với thân hình đầy đà, khổ bụng to như một con ếch ương, uể oải đứng lên :

- Tại hạ là đại phú đất Hàn Châu, nghe đồn về nhan sắc và ngón đàn của chủ nhân Xuân lầu. Nên mới lặn lội tìm đến Dương Châu thành. Nhan sắc của chủ nhân Xuân lầu quả là danh bất hư truyền, nhưng môn nghệ thuật đàn thì không biết như thế nào, mong được Hoa Nương cô nương chỉ huấn.

Hoa Nương nhìn gã đại phú, mỉm cười nói :

- Tôn giá đã có ý đến Xuân lầu để thưởng thức tiếng đàn của Hoa Nương thì Hoa Nương phải bồi tiếp.

Nàng nhún nhường xá gã đại phú rồi uyển chuyển di dời gót sen đến ngồi trên trường kỷ. Hoa Nương vừa yên vị thì Xuân Lan đã mang chiếc đàn tỳ bà đặt xuống trước mặt nàng.

Hoa Nương so dây đàn. Nàng nhìn về phía gã đại phú, từ từ rải dây đàn. Những ngón tay thanh mảnh của nàng như múa trên những sợi tơ đàn tạo ra giai khúc nghe như tiếng suối reo, tiếng gió đùa hòa cùng tiếng chim hót trong ngày hội tình.

Tiếng đàn của Hoa Nương càng lúc càng dồn dập đến cao trào mà người thưởng lãm có thể hình dung ra những gì nàng muốn diễn cảm qua tấu khúc đó. Bất thình lình tiếng đàn của Hoa Nương ngưng bật rồi chuyển qua một giai khúc khác, nghe thật ai oán. Tiếng đàn của nàng tựa một lời than phân trách phận của một bậc hồng nhan chịu nhiều oan cảnh phũ phàng.

Đôi thu nhân đen láy của Hoa Nương như chìm vào cõi hư vô nào đó, rồi nàng khẽ hát. Tiếng hát thật truyền cảm, và ai oán khiến người nghe phải chạnh lòng thương cảm:

“Đời phù du có ai hiểu

Một thuở truân chuyên kiếp má hồng.

Ngán lệ sầu bi tìm quên lãng.

Giọt tình nhuộm thắm lúc sang canh.

Bơ vơ một cõi hồn cô quạnh

Lạc bước phong trần nợ tình nhân”.

Tiếng đàn cùng với tiếng hát của Nguyệt Hoa Nương khiến cho tất cả mọi người đang có mặt tại gian chính sảnh phải chạnh lòng thương cảm. Khi nàng ngưng hát thì còn đọng lại trong tất cả mọi người là nỗi buồn thốn thức, cùng với sự im lặng đến cô đặc.

Gã đại phú vỗ tay phá tan sự im lặng đó :

- Tại hạ phải đáp lễ cho Nguyệt Hoa Nương cô nương.

Gã vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút cây sáo trúc. Y đặt sáo lên miệng, lấy hơi rồi thổi. Tiếng sáo cất lên réo rắt, du dương. Từ giai điệu du dương, tiếng sáo của gã chuyển sang tấu khúc dồn dập ngỡ như réo vẫy gọi đoàn tuấn mã lao nhanh về phía trước. Âm lượng của tiếng sáo càng lúc càng tăng dần, và nó nhanh chóng biến thành thứ âm thanh quỷ dị, xuyên thấu vào thính nhĩ mọi người. Tiếng sáo của gã đại phú vô hình trở thành một thứ âm vực tà quái có thể công phá thần thức của người nghe.

Nguyệt Hoa Nương cau mày.

Gã đại phú định nhân nhìn Nguyệt Hoa Nương. Đôi mắt ti hí của gã lộ rõ ẩn ý u tối. Chạm vào ánh mắt của gã đó, Hoa Nương bất giác chột dạ. Nàng toan dụng tiếng đàn để công phá lại âm thanh vực sáo trúc tà quái của gã đại phú đất Hàn Châu, nhưng ý niệm đó vừa lóe lên thì bị tiếng sáo khổng chế, xua nó ra khỏi tâm thức Hoa Nương. Nguyệt Hoa Nương bị tiếng sáo của gã đại phú đẩy đà khổ bụng to như con ếch ương khổng chế, Hoa Nương chẳng còn đủ thần thức làm chủ được mình. Nàng như người mù mẫm bởi tiếng sáo huyền hoặc, và bị nó làm chủ hoàn toàn.

Hoa Nương tựa như một người mắc bệnh mộng du, dờ dẩn trong giai khúc sáo trúc của gã đại phú đất Hàn Châu. Nàng từ từ đứng lên thả bước về phía gã.

Ánh mắt của gã đại phú ánh lên vẻ bí ẩn khi Hoa Nương tiến về phía gã. Trong khi Hoa Nương rơi vào trạng thái mù mẫm, mê muội chẳng làm chủ được mình thì những người chung quanh cũng chẳng khác gì nàng. Nhưng họ khác Hoa Nương là ngây ra, với đôi mắt vô thần, vô cảm chẳng khác gì tượng đá.

Tiếng sáo trúc của gã đại phú đất Hàn Châu dâng đến cao trào, thì từ ngoài cửa gian chính sảnh một hòn đá bắn vào, rơi ngay xuống trước mũi giày gã đại phú đất Hàn Châu.

- Cách.

Âm thanh của hòn đá kia tạo ra nghe thật cục mịch khô khốc. Âm thanh của hòn đá đã cắt đứt toàn bộ giai khúc kỳ ảo mà gã đại phú đang tấu thành. Nó tựa như một lưỡi kiếm vô tình rọc toang mảnh lụa đen vây bọc mắt mọi người để ánh dương quang chiếu rọi vào tâm thức họ.

Hoa Nương nghe âm thanh của hòn đá tạo ra, thoát giật mình. Nàng nhanh chóng lấy lại thần thức, để từ cõi mơ hồ quay lại với thực tại.

Gã đại phú hạ cây sáo trúc định nhân nhìn ra cửa. Y gần giọng nói :

- Chẳng hay vị cao nhân nào khiến Cáp mỗ mất hân ngầu hứng.

Y vừa thốt dứt câu thì Du Thiệu Hoa chấp tay sau lưng bước vào.

Cáp Hồng nhìn Du Thiệu Hoa như muốn đóng đinh vào mắt mình. Y cau gắt nói :

- Các hạ là ai?

5. Chương 5: Hoa Rơi Hữu Ý Khách Vô Tình

Thiệu Hoa mỉm cười. Có lẽ lúc nào trên miệng Thiệu Hoa cũng đã chuẩn bị sẵn một nụ cười giao tình với người đối diện, dù biết người kia chẳng hề thích mình, thậm chí là kẻ đối đầu nữa.

Nhận nụ cười của Thiệu Hoa, Cáp Hồng dịu hân nét mặt đang cau có. Thiệu Hoa từ tốn nói :

- Tại hạ chỉ là một hàn sĩ, nhưng đã từng nghe và ái mộ tiếng sáo “Quỷ thần âm” của Bắc Thiên môn. Nay được tận mục sở thị, quả là danh bất hư truyền.

Chàng ôm quyền xá Cáp Hồng :

- Bái phục. Bái phục.

Cáp Hồng cau mày nhìn Thiếu Hoa chậm rãi nói từng tiếng :

- Chỉ là một hàn sĩ mà biết “Quỷ thần âm” của Bắc Thiên môn, các hạ không phải là kẻ tầm thường. Theo Cáp mỗ đoán, các hạ phải là một đại cao thủ trong chốn vô lâm giang hồ.

- Vô lâm giang hồ là gì? Tại hạ cũng chẳng biết. Chốn giang hồ tại hạ cũng chưa hề đặt chân đến.

Mặt Cáp Hồng đành hẩn lại :

- Giang hồ là giang hồ có gì mà không biết. Cáp mỗ hỏi, sao các hạ biết giai khúc Cáp mỗ vừa thổi là “Quỷ Thần âm”.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ đoán thế thôi.

- Chỉ đoán thôi ư?

Thiếu Hoa gật đầu.

Cáp Hồng chỉ tay xuống hòn sỏi :

- Các hạ chỉ đoán mà biết được cách hóa giải “Quỷ thần âm” của Cáp mỗ.

- À, Cáp huynh nói tại hạ dụng hòn sỏi kia để hóa giải “Quỷ thần âm”.

- Thế có đúng không?

- Theo tại hạ đó chỉ là một sự ngẫu nhiên vô tình nhưng không ngờ lại hóa giải được “Quỷ thần âm”.

Đôi chân mày của Cáp Hồng nhíu hẩn lại :

- Các hạ vô tình hóa giải được “Quỷ thần âm”?

Thiếu Hoa gật đầu hỏi :

- Tiếng sáo của Cáp huynh đài nghe mà tại hạ liên tưởng đến mặt hồ nước trong vắt không một gợn sóng. Tại hạ tò mò muốn biết khi mặt nước âm thanh kia gợn sóng thì sao. Không ngờ lại khiến Cáp huynh mất hứng.

Thở hắt ra một tiếng, Cáp Hồng đành giọng hỏi :

- Tục danh của các hạ là gì?

- Tại hạ họ Du, tục danh Thiếu Hoa.

- Du Thiếu Hoa. Cáp mỗ hy vọng một ngày nào đó người quá vãng đến Bắc Thiên môn để chỉ huấn cho Cáp mỗ.

- Cáp huynh đài coi trọng quá rồi, Thiếu Hoa nào dám chỉ huấn một đại cao thủ như Cáp huynh.

- Biết được phương cách hóa giải “Quỷ thần âm” thì hẳn Du các hạ có bản lĩnh để chỉ huấn Cáp mỗ tại Bắc Thiên môn.

- Thiếu Hoa có bản lĩnh gì đâu. Mong Cáp huynh hiểu cho.

Cáp Hồng lườm Thiếu Hoa :

- Chỉ một hòn sỏi Du các hạ đã thể hiện bản lĩnh của mình. Cáo từ. Hẹn ngày tái kiến.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Cáp huynh bảo trọng. Thiếu Hoa không tiễn.

- Cáp mỗ sẽ biết Du Thiếu Hoa thật là ai.

Cáp Hồng nói dứt câu, quay lưng thì triển khinh công thoát ra khỏi chính sảnh Xuân lầu.

Mặc dù Cáp Hồng đi rồi nhưng mọi người vẫn còn ngơ ngẩn với những sự biến vừa mới xảy ra, mà người ngơ ngẩn nhất là Nguyệt Hoa Nương. Nàng cố suy nghĩ vô đoán tại sao Cáp Hồng Bắc Thiên môn lại giở thủ đoạn đối với nàng. Phải chăng y đã biết bí mật Xuân lâu hay trong những gã nam nhân háo sắc sàm sỡ có huynh đệ của Cáp Hồng. Những ý tưởng đó trôi qua đầu Hoa Nương khiến nàng lộ vẻ đắn đo lo lắng.

Là người của võ lâm đội lốt chủ nhân Xuân lâu, Nguyệt Hoa Nương thừa biết thế lực của Bắc Thiên môn. Nếu một khi Bắc Thiên môn biết Hoa Nương là Lãnh Tâm ma nữ, đã từng sát hại bao nhiêu cao thủ Bắc Thiên môn thì nhất định Lệnh Tu giáo chủ Bắc Thiên môn không để yên cho nàng.

Thiếu Hoa bước lại bên Nguyệt Hoa Nương mà nàng cũng chẳng nhận biết, bởi đang trôi trong những ý tưởng của riêng nàng.

Thiếu Hoa đặt tay lên vai Nguyệt Hoa Nương. Hoa Nương giật mình. Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Nguyệt Hoa Nương đang nghĩ gì. Tại sao nàng lại lo lắng?

Nguyệt Hoa Nương quay lại nhìn Thiếu Hoa :

- Ô, Du công tử.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Mọi sự đã qua rồi. Hoa Nương đừng quá lo lắng như vậy.

- Hoa Nương tưởng như mình vừa mới ra khỏi một cơn ác mộng. Hình như đã có điều gì đó rất quái lạ vừa xảy ra trong tâm thức của Hoa Nương.

- Đã là người thì ai mà chẳng có những giấc mơ đẹp, cùng với những giấc mộng hoang đường.

Hoa Nương đảo mắt nhìn như tìm ai đó. Thiếu Hoa biết nàng định tìm ai liền nói :

- Cáp Hồng đã đi rồi.

- Vị khách này thật kỳ lạ.

- Y còn lạ hơn Hoa Nương tưởng nữa.

Nàng nhìn Thiếu Hoa :

- Hình như gã Cáp Hồng có ma thuật.

- Hoa Nương hãy quên chuyện đó đi.

Nàng khẽ chớp đôi thu nhân :

- Nếu không có Du công tử, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra với Hoa Nương.

Thiếu Hoa cười mỉm :

- Hoa Nương vốn là một mỹ nữ của Xuân lâu thì hẳn bất cứ nam nhân nào cũng muốn chinh phục.

Hoa Nương lườm Thiếu Hoa :

- Tất cả nam nhân đều muốn chinh phục Hoa Nương nhưng có một gã chẳng bao giờ để mắt đến.

- Gã đó là một pho tượng không biết thẩm thấu vẻ đẹp của giai nhân.

Nàng e lệ với đôi lưỡng quyền ửng hồng, nhỏ giọng nói :

- Gã có tâm hồn tượng đá đó đang đứng ngay trước mặt Nguyệt Hoa Nương.

- Hê! Hoa Nương đừng nghĩ Thiếu Hoa là kẻ không có trái tim đấy.

Chàng cười khẩy nói tiếp :

- Xuân lâu là nơi dừng chân của người bậc đại gia thế tộc, chẳng biết Hoa Nương có tiếp gã lãng tử này không?

- Với Du công tử thì Hoa Nương phải tiếp. Xuân lâu có thể đóng cửa một ngày chỉ để bồi tiếp Du công tử mà thôi.

- Thiếu Hoa còn hai vị bằng hữu nữa.

Xuân lâu đủ chỗ cho Thiếu Hoa và những vị bằng hữu đó.

- Thiếu Hoa đa tạ Hoa Nương trước.

Chàng nói dứt lời liền vỗ tay ba tiếng. Quái Thủ Thiên Tôn và Thiên Tử Bất Túy từ ngoài võ công vào. Đàn Lữ vừa xuất hiện, tất cả khách nhân đang có mặt tại gian chính sảnh đồng loạt đứng lên. Về mặt của họ lộ rõ những nét hốt hoảng, sợ hãi.

Thiếu Hoa toan cất tiếng phân giải nhưng bọn khách nhân đã vội vã đặt kim ngân lên bàn rồi lui nhanh ra ngoài.

Thiếu Hoa nhìn lại Hoa Nương :

- Hoa Nương miễn thứ. Bằng hữu của Thiếu Hoa có nhân dạng dị dung, nhưng tâm địa không như vẻ bề ngoài đâu.

- Đã là bằng hữu của công tử thì hẳn là những thanh tâm đôn hậu.

- Thiếu Hoa vô cùng cảm kích Hoa Nương.

- Du công tử khách sáo quá. Vừa rồi Du công tử đã ra tay giúp cho Hoa Nương mà.

Hoa Nương nhìn lại Xuân Lan :

- Xuân Lan. Hôm nay đóng cửa để biệt đãi Du công tử và bằng hữu của người. Hãy chuẩn bị đại yến.

Đàn Lữ chớp con mắt nhìn nàng. Trong ánh mắt thoáng hiện nét ngưỡng mộ Nguyệt Hoa Nương.

Bàn đại yến nghênh tân khách được bày ra ngay trong gian đại sảnh. Hoa Nương chủ động tiếp Thiếu Hoa, Thiên Tử Bất Túy hòa thượng và Đàn Lữ.

Uống cạn một tuần rượu, Đàn Lữ quay sang Hoa Nương, bất ngờ hỏi :

- Nguyệt cô nương thấy nhân dạng của Đàn mỗ không sợ sao?

Câu hỏi quá đột ngột của Đàn Lữ khiến Thiếu Hoa lúng túng.

Hoa Nương mỉm cười với chàng rồi quay lại đáp lời Quái Thủ Thiên Tôn :

- Đã là bằng hữu của Du công tử thì có gì Hoa Nương phải sợ chứ.

Đàn Lữ nhìn sang Thiếu Hoa. Y khẽ gật đầu.

Hoa Nương nhìn Thiếu Hoa nói :

- Không biết Hoa Nương nói có quá lời không?

- Tại hạ nghĩ khác, nàng đã quá xem trọng gã lãng tử này rồi đó.

Hoa Nương nguyệt Thiếu Hoa, rồi cầm tỉnh rượu chuốc ra chén mọi người.

Chuốc rượu xong, nàng đứng lên hướng mắt về phía Thiếu Hoa :

- Hoa Nương thỉnh mời Du công tử đến hậu thủy xá, không biết người có nhận lời không?

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng bưng chén rượu dốc vào miệng rồi nói :

- Nguyệt Hoa Nương cô nương có nhã ý mời riêng Du đại ca của bản tăng với tất cả nhiệt tình, hẳn Du đại ca không từ chối lời thỉnh mời của cô nương.

Bất Túy hòa thượng nhìn sang Đàn Lữ :

- Bản tăng Thiên Tử Bất Túy cùng với Đàn Lữ ngồi đây thù tạc được rồi.

Hoa Nương ôm quyền xá Thiên Tử Bất Túy hòa thượng :

- Đa tạ đại sư đã mở lời.

Nàng nhìn lại Thiếu Hoa với vẻ chờ đợi.

Thiếu Hoa nói :

- Hoa Nương đã nhiệt tình như vậy, Thiếu Hoa đâu thể từ chối.

Đàn Lữ nhìn Thiếu Hoa, ôn nhu nói :

- Lão đệ. Ta có một điều muốn nói với lão đệ.

- Đàn huynh muốn nói gì?

Đàn Lữ lưỡng lự, rồi nhìn sang Hoa Nương. Hoa Nương ngẫm hiểu cái nhìn của Đàn Lữ, khẽ gật đầu rồi nói :

- Hoa Nương đợi Du công tử ở bên ngoài.

Đàn Lữ gật đầu.

Đợi nàng đã rời khỏi gian chính sảnh. Đàn Lữ mới nói với Du Thiếu Hoa :

- Ta có một điều này muốn nói với lão đệ. Đã là hoa đẹp thì hoa nào cũng có gai. Du lão đệ cẩn trọng.

Thiếu Hoa mỉm cười với Đàn Lữ :

- Du Thiếu Hoa sẽ nhớ lời của huynh nhưng cũng có một lời đáp lễ Đàn huynh.

- Ta rất muốn nghe.

- Đã là dĩ vãng thì không nên khơi lại bếp tro tàn dĩ vãng. Hãy để dĩ vãng là dĩ vãng.

Đàn Lữ buông một tiếng thở dài :

- Đàn Lữ hiểu ý lão đệ.

Thiếu Hoa vỗ vai Đàn Lữ rồi chậm rãi bước theo Nguyệt Hoa Nương. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ vớ vẩn về câu nói của Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ mà tự nhủ thầm: “Biết đến bao giờ Đàn Lữ mới xóa được vết thương tâm đã hằn sâu trong trái tim và thần thức”.

Hoa Nương đợi chàng ngay bên ngoài cửa gian chính sảnh. Hai người cùng rảo bước song hành hướng về gian thủy xá sau hậu viên. Thiếu Hoa đâu ngờ được tại gian thủy xá này vừa mới đây thôi gã giáo đầu Đinh Thọ Dương Châu trấn đã phải mất mạng bởi bàn tay sát thủ vô tình của Nguyệt Hoa Nương.

Trước khi vào thủy xá, Hoa Nương thuận tay ngắt một đóa hoa hướng dương. Vào thủy xá, Hoa Nương đứng nhìn về phía vầng nhật quang đang chìm dần xuống chân trời Tây. Mặc dù nắng chiều không gay gắt, nhưng vẫn đủ rọi xuyên qua trang y của Hoa Nương để điểm tô những đường nét ẩn hiện sau lớp lụa mỏng Hàng Châu. Trong khung cảnh hữu tình đó thì cho có trái tim băng giá lạnh lùng như Đàn Lữ cũng khó có thể ngoảnh mặt thờ ơ với tấm thân đầy sức sống của Hoa Nương.

Thiếu Hoa bước tới sau lưng nàng :

- Nguyệt cô nương quả là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Nàng vẫn dõi mắt về phía vầng nhật quang đã chìm xuống quá nửa trông như một nắm mồ lửa.

- Huynh khen thật đó à?

- Thiếu Hoa không thờ ơ với cái đẹp của mỹ nữ.

Nàng quay lại nhìn chàng. Trong ánh thu nhân ẩn hiện một chút sự sững sốt, cũng như nỗi hốt hoảng. Nàng chỉ nhìn thoáng qua Thiếu Hoa rồi lại quay mặt nhìn về vầng nhật mộ.

Hoa Nương khẽ ngâm hai câu thơ:

Nhật mộ hương quan xà xứ thị

Yên ba giang thượng xứ nhan vân.

Thiếu Hoa nhỏ giọng hỏi :

- Hoa Nương đang hoài tưởng về một vùng đất xa xôi nào đó.

Nàng nhìn lại Thiếu Hoa, khẽ gật đầu.

Một luồng gió nhẹ thổi qua, đưa phần hương từ cơ thể Hoa Nương xông vào khứu giác Thiếu Hoa. Mùi phần hương dịu dịu, tạo ra trong Thiếu Hoa thứ cảm giác lâng lâng.

Thiếu Hoa rít một luồng chân ngươn như thể muốn hút lấy toàn bộ phần hương mà luồng gió kia đem đến.

- Hẳn vùng đất kia có rất nhiều kỷ niệm nên Hoa Nương không thể nào quên được.

- Ai không có kỷ niệm. Nhưng với Hoa Nương kỷ niệm và nước mắt luôn đi cùng với nhau.

- Kỷ niệm và nước mắt đi cùng với nhau, đó là những kỷ niệm đáng quên.

- Du huynh có thể quên nhưng Hoa Nương thì chẳng bao giờ quên được.

- Tại sao không?

- Du huynh là nam nhân, còn Hoa Nương là nữ.

- Nam nhân có thể quên còn nữ thì chẳng biết quên sao.

Hoa Nương gật đầu :

- Muội nghĩ như vậy.

- Ái chà. Một ý nghĩ lạ lùng. Theo Thiếu Hoa biết, kỷ niệm chỉ không quên khi nó biến thành vết hằn trong tâm khảm mà thôi.

- Nữ dễ bị tổn thương.

- Nếu bị tổn thương thì nữ không quên được à?

Nàng gật đầu :

- Đúng.

- Hoa Nương đã bị tổn thương?

Hoa Nương mỉm cười :

- Có gì Hoa Nương lại buộc huynh phải cùng chia sẻ những tổn thương với Hoa Nương.

Nàng đặt tay lên vai Thiếu Hoa :

- Hoa Nương thỉnh Du huynh ra gian thủy xá này không phải để tâm sự và trút những nỗi ưu hoài vào huynh.

Nàng chỉ tay về phía vầng nhật mộ :

- Chúng ta hãy ngắm mặt trời lặn.

- Một ý nghĩ hay.

Thiếu Hoa liếc Hoa Nương rồi hỏi :

- Khi ngắm vầng nhật mộ, Hoa Nương nghĩ gì?

Nàng đáp lời Thiếu Hoa bằng chất giọng nhạt nhẽo :

- Ước gì sau này nắm mồ của Hoa Nương cũng như vầng nhật mộ kia.

Nàng quay lại nhìn Thiếu Hoa :

- Được không?

Chàng lắc đầu.

Hoa Nương nhướn mày :

- Sao lại không được?

- Hoa Nương là một đóa hoa đẹp thì phải được hoa ủ lên khi quay về với các bụi.

Đôi chân mày vòng nguyệt sắc xảo của nàng khẽ nhướn lên :

- Hoa Nương là đóa hoa đẹp ư? Huynh nghĩ thế nào về một đóa hoa đẹp?

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn sang nàng :

- Hoa Nương đặt một câu hỏi thật lý thú, mà câu trả lời không phải ai cũng có thể đáp được.

- Huynh đáp được không?

- Sắc, hương và một sức sống để điểm tô cho cõi nhân sinh này.

Hoa Nương chìa đóa hướng dương quay tay Thiếu Hoa :

- Đóa hoa này đẹp chứ?

- Theo ý Hoa Nương hay ý Thiếu Hoa.

Nàng nhướn mày nhìn chàng :

- Ý huynh thì sao?

- Cho Thiếu Hoa được hỏi ngược lại Hoa Nương chứ.

- Huynh muốn hỏi gì?

- Thế đóa hoa trên tay Hoa Nương có đẹp không?

Nàng buông một câu cụt lủn :

- Đẹp.

- Tại sao nàng cho đóa hướng dương đó là đẹp?

- Bởi đóa hoa này đã thuộc về Nguyệt Hoa Nương.

- Cái gì thuộc về nàng thì đẹp ư?

Nàng gật đầu :

- Nếu huynh cảm nhận được cái đẹp của hoa, thì phải biết chiếm hữu nó. Khi nó đã thuộc về mình thì đó mới là cái đẹp vĩnh cửu, cái đẹp của riêng mình, chẳng một ai có thể đoạt nó được nữa.

Chàng nhún vai :

- Đó là ý nghĩ của Hoa Nương.

- Thế còn Thiếu Hoa nghĩ gì?

- Hoa Nương chấp nhận cái đẹp của hoa thì ngắt nó đi?

Nàng gật đầu :

- Nam nhân thì ai chẳng muốn vậy.

- Thiếu Hoa thì khác.

Dung diện của nàng thoát lộ những nét hững hờ tột cùng. Những nét đó thoáng qua nhanh rồi trở lại về bình thường. Nàng nhu mì hỏi :

- Huynh khác như thế nào?

- Thiếu Hoa thích ngắm nhìn đóa hoa đẹp của mình được vun trào nhựa sống. Nó sẽ chóng tàn một khi mất đi sức sống vốn tạo ra sắc và hương.

- Cũng như đóa hướng dương trên tay Hoa Nương.

Thiếu Hoa gật đầu.

Hoa Nương nhìn xuống đóa hướng dương trên tay nàng :

- Có lẽ huynh nói đúng.

Nàng thốt dứt câu, lần tay ngắt từng cánh hoa thả xuống hồ. Đóa hoa hướng dương nhanh chóng trở trụ bởi những ngón tay thanh mảnh của Nguyệt Hoa Nương.

Khi đóa hướng dương chỉ còn lại mỗi cuống hoa, thì nàng vò nó trong tay mình. Thấy nàng vò cuống hoa, Thiếu Hoa buột miệng hỏi :

- Hoa Nương không tiếc thương cái đẹp mình đã chọn?

Nàng nhặt nhẽo đáp lời Thiếu Hoa :

- Tiếc thương chi cái đẹp đã mất sức sống.

Giọng nói của nàng tựa như một tiếng than hay lời oán trách nhưng trên vẻ mặt kiêu sa thì đượm nỗi muộn phiền ai oán. Hai người im lặng nhìn nhau.

Vầng nhật quang từ từ chìm xuống chỉ còn lại ráng chiều nhuộm đỏ một khoảng không gian bao la. Hướng mặt về phía vầng ráng chiều, Hoa Nương khẽ buông một tiếng thở dài. Tiếng thở ra của Hoa Nương còn đọng trên hai cánh môi thì nghe có tiếng nam nhân tru tréo :

- Nguyệt Hoa Nương mau ra tiếp thiếu gia.

Thiếu Hoa nhìn Hoa Nương :

- Hoa Nương có quá nhiều nam nhân ái mộ.

- Nhưng chắc chắn có một người chẳng bao giờ để mắt đến Hoa Nương.

6. Chương 6: Bất Giới Hòa Thượng

Gã công tử vận phục y đại thiếu gia của Nam Thiên bang cùng với hai mươi cao thủ nai nịt gọn gàng đứng trước gian chính sảnh. Mặt đỏ gấc, có lẽ như đã quá chén. Chấn Tần Nhược vừa tru tréo réo gọi Nguyệt Hoa Nương vừa vỗ tay vào cửa chính đóng im ỉm.

Chấn Tần Nhược rống lên một tiếng thật lớn, vung hữu thủ vỗ thẳng một chưởng :

- Âm.

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng thẳng tay phóng một đạo phách không chuông đón lấy cánh cửa nặng không dưới trăm cân.

- Bình.

Đạo phách không chuông của Thiên Tử Bất Túy hòa thượng Thích Đà Không với dư kinh trên bảy thành công lực đẩy bật cánh cửa bay ngược trở lại Chấn Tần Nhược.

Sự biến bất ngờ ngoài sự tiên liệu của gã đại thiếu gia Nam Thiên bang khiến gã không kịp trở tay, buộc hứng trọn cả cánh cửa gỗ khổng lồ.

Cánh cửa gỗ lim đẩy Chấn Tần Nhược ngã xuống đất, đè lên mình gã. Toàn thân Chấn Tần Nhược ê ẩm, nhưng y vẫn gượng đẩy cánh cửa qua bên lờm còm đứng lên. Không cần biết Thích Đà Không là ai, Chấn Tần Nhược đã tru tréo :

- Gã quỷ thú nào dám toan tính hại đại thiếu gia.

Khi hẳn nhận ra trước mặt mình là một vị hòa thượng vừa lùn vừa mập, cẩu gắt nạt :

- Tên hòa thượng hột mít kia, phải lão đã...

Thích Đà Không cướp lời Tần Nhược :

- Tiểu súc sinh thấy đại sư Phật môn mà còn dám vung lời ngạo mạn ư?

- Hòa thượng thú biết Tần Nhược này là ai mà dám phát ngôn ngạo mạn chứ. Lão hết muốn sống rồi à?

- Mũi chưa hỉ sạch mà đã tự cao tự đại, bần tăng nhìn người thấy người có tướng mạng chết yểu không biết lúc nào.

- Hòa thượng thú quả to gan, dám buông lời xúc xiểm đối với đại thiếu gia Nam Thiên bang. Hẳn là lão đã không muốn giữ chỗ để cạo đầu.

Thích Đà Không nghe Chấn Tần Nhược tự xưng là đại thiếu gia của Nam Thiên bang, chân mày cau hẳn lại, thoáng lộ những nét đần đo. Chấn Tần Nhược sớm nhận ra vẻ đần đo trên mặt Thích Đà Không, đắc ý cười gằn rồi nói :

- Hòa thượng hột mít nghe nói đến Nam Thiên bang đã hồn siêu phách lạc rồi ư?

Tần Nhược cười khẩy, tự đắc nói tiếp :

- Nếu như hòa thượng thú còn muốn giữ mạng sống lâu để đắc quả về cõi Thiên Trúc châu Phật tổ hãy chịu khó chui qua háng bốn thiếu gia. Nam Thiên bang còn khả dĩ cho lão một chỗ để tịnh tu.

Mặt Thích Đà Không đỏ bừng bởi câu nói xúc xiểm của Chấn Tần Nhược.

Thấy mặt Thích Đà Không thẹn như quả chín, Tần Nhược đắc ý nói tiếp :

- Sao hòa thượng hột mít còn đứng đực ra như vậy. Hay lão quá sợ hãi mà chẳng nhấc nổi chân.

Thích Đà Không đành mặt gằm lên :

- Tam tiểu cầu Chấn Tần Nhược kia. Bốn hòa thượng vốn có ý đến Nam Thiên bang vì nhiệt tâm với Nam Tà Chấn Vũ Thiên, nhưng thái độ xấc láo, hỗn xược của người buộc bốn hòa thượng phải dạy cho người một bài học biết kính người trưởng lão.

Tần Nhược rống lên :

- Hòa thượng thú có bản lĩnh bao nhiêu mà đòi dạy bốn đại thiếu gia chứ.

Lời còn đọng trên cửa miệng Chấn Tần Nhược thì Thích Đà Không thi triển thuật “Lăng Ba Hư Bộ”, bộ pháp thần kỳ của Phật gia, nhoáng đã lướt đến trước mặt họ Chấn. Bộ pháp thần kỳ xuất quỷ nhập thần của Thiên Tử Bất Túy Thích Đà Không khiến cho Chấn Tần Nhược vừa lúng túng vừa hốt hoảng. Gã chưa kịp có phản ứng gì để đối phó với Thiên Tử Bất Túy thì đã nhận liền hai cái tát vào ngay mặt :

- Chát. Chát.

Mắt Chấn Tần Nhược nổ đom đóm, buộc phải thôi lùi ba bộ.

Thích Đà Không thu hồi thủ pháp nhìn Tần Nhược nghiêm giọng nói :

- Bốn hòa thượng chỉ mới cảnh cáo người thôi đó.

Tần Nhược vừa thẹn vừa giận đến tím mặt. Y rống lên lồng lộn :

- Tên hòa thượng thú này dám xúc phạm đến bốn thiếu gia. Lão hết muốn sống rồi.

Chấn Tần Nhược vừa nói vừa phi thân đến, mồm rống to :

- Hãy đỡ quyền pháp của bốn thiếu gia. Tần Nhược vừa áp tới Thích Đà Không vừa tung luôn một thoi quyền với mười thành công lực đánh thẳng vào vùng thượng đẳng. Không thèm tránh né, dù thuật Lăng Ba Hư Bộ của Thích Đà Không có thể tránh né thoi quyền của họ Chấn dễ như trở bàn tay. Thích Đà Không chỉ hơi xoạt chân trụ tấn, hữu thủ với thức “Giáng Long thập bát chưởng” xòe to đón thẳng, đỡ thẳng lấy thoi quyền của đối phương.

Chưởng và quyền cùng chạm thẳng vào nhau.

- Chát.

Chấn Tần Nhược rú lên một tiếng :

- Ối...

Gã như muốn nhảy đồng lên khỏi mặt đất, tả thủ ôm lấy hổ khẩu hữu thủ, trong khi Thiên Tử Bất Túy vẫn đứng đưng như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Thích Đà Không nhìn Tần Nhược nói :

- Thế nào, gã hậu sinh kia còn muốn giao thủ với bốn hòa thượng nữa không?

Cái đau từ hổ khẩu hữu thủ lan đến tận đỉnh đầu khiến Chấn Tần Nhược biến sắc mặt. Đối thẳng một chưởng với Thiên Tử Bất Túy hòa thượng, Chấn Tần Nhược dù cao ngạo đến đâu cũng tự suy đoán mình chẳng phải là đối thủ của vị hòa thượng mập lùn này.

Y lưỡng lự một lúc rồi gằn giọng hỏi :

- Hòa thượng có bản lĩnh thì hãy xưng danh tính, rồi bốn thiếu gia sẽ có cách đòi nợ ngày hôm nay.

Thiên Tử Bất Túy khoát tay :

- Hậu sinh. Người chẳng cần biết danh tính của bốn hòa thượng.

- Lão không dám xưng tên vì sợ Nam Thiên bang của bốn thiếu gia ư?

Chấn Tần Nhược vừa thốt dứt lời thì Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư với dáng dệ khập khễnh, lưng còng xuống từ trong gian chính sảnh bước ra.

Tay còn cầm bầu rượu năm cân, Đàn Lư tu một ngụm dài rồi chớp con mắt lồi hướng nhìn Chấn Tần Nhược, ôn tồn cất tiếng :

- Tên tiểu tử về báo với Nam Thiên bang Giáo chủ tất cả sự việc hôm nay do tên quái nhân này làm đó.

Chấn Tần Nhược và bọn thuộc hạ đang chú tâm vào Thích Đà Không, nghe Đàn Lư nói bằng chất giọng ôn tồn tò mò nhìn lại. Vừa thấy nhân dạng của Quái Thủ Thiên Tôn, Tần Nhược như kẻ gặp ma thối lùi luôn năm bộ, mắt trừng trừng đóng đinh vào Đàn Lư.

Hắn quên hẳn chuyện Thiên Tử Bất Túy hòa thượng Thích Đà Không mà tập trung vào Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư.

- Lão quỷ nhân có... có phải là kẻ giết nương tử và nhạc phụ. Kẻ độc tâm nổi tiếng Trung Châu?

Nghe Tần Nhược nói, mặt Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư hằn lên nét đanh ác khủng bố.

Gã rít lên the thé :

- Người tưởng đã là người của Nam Thiên bang rồi, Quái Thủ Thiên Tôn không lấy mạng người được sao?

Cùng với lời nói đầy chất khủng bố chết chóc đó, Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư hoành chéo song thủ vận chuyển công phu “Đàn Chỉ thần công” chuẩn bị phát lực Chấn Tần Nhược.

Quái Thủ Thiên Tôn nghiêng răng ken két :

- Ai nhắc đến chuyện Đàn Lư này giết nương tử và nhạc phụ thì phải chấp nhận đối mặt với “Đàn Chỉ thần công” của tên dị nhân này.

Thấy Quái Thủ Thiên Tôn lộ rõ những nét khùng bố sát nhân, Tần Nhược không khỏi rúng động, và lo lắng. Y vốn đã nghe tiếng Đàn Lữ, nay vô tình chạm mặt giờ thêm phải đối phó với tuyệt công của lão quỷ mà biết chắc mình không phải là đối thủ nên càng hết hoảng hơn.

Tần Nhược chưa biết phải hành xử như thế nào thì Đàn Lữ đã chớp nhoáng ra tay. Hữu thủ của Quái Thủ Thiên Tôn đẩy về phía Tần Nhược, với song chỉ chập lại làm một.

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng vội lớn tiếng thét :

- Đàn huynh dừng lại.

Tiếng thét của Thiên Tử Bất Túy hòa thượng quá muộn khi lão thốt dứt câu thì chỉ khí cứng như thép đao, bảo kiếm đã lao về phía gã đại thiếu gia Nam Thiên bang Chấn Tần Nhược.

Ngọn chỉ kinh “Đàn Chỉ thần công” của Quái Thủ Thiên Tôn tựa một lưỡi tầm sét những tưởng có thể lấy mạng Chấn Tần Nhược, nhưng đến khoảng khắc cuối cùng thì Du Thiệu Hoa xuất hiện, với thân pháp thần kỳ, áp đến gã đại thiếu gia Nam Thiên bang đẩy hẳn qua bên.

Mặc dù Thiệu Hoa đã thi triển hết bộ pháp khinh công của mình, nhưng cũng chỉ kịp giữ lại cho Tần Nhược một cái mạng, ngọn chỉ kinh của Đàn Lữ vẫn xuyên thủng bờ vai phải của gã.

Tần Nhược hồn siêu phách lạc, dung diện biến sắc nhợt nhạt, mồ hôi tuôn đầm trán. Gã nhìn Đàn Lữ thều thào nói :

- Lão muốn giết bổn thiếu gia.

Đàn Lữ trừng mắt nhìn Tần Nhược :

- Người may mắn còn sống đó.

Thiệu Hoa xen vào :

- Chấn công tử, hẳn đây có sự hiểu lầm.

Tần Nhược đang bị thương máu tuôn đầm bờ vai vẫn giữ sự cao ngạo, rít lên the thé :

- Các người phải trả nợ cho Nam Thiên bang món nợ hôm nay.

Gã lườm Thiên Tử Bất Túy Hoa Nương và Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ gằn giọng nói :

- Bổn thiếu gia sẽ tìm lại các người.

Y thốt dứt câu toan bỏ đi thì Hoa Nương vội vã bước đến bên y :

- Chấn công tử đi vội vậy sao?

Tần Nhược nhìn nàng bằng ánh mắt hần học :

- Bổn thiếu gia ở lại đây làm gì? Nhưng bổn thiếu gia sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Y nói xong bước đi thẳng, bọn thuộc hạ lấm lét nối gót theo.

Hoa Nương nhìn theo sau lưng Tần Nhược đến khi hẳn khuất hẳn ngoài cổng tam quan, mới quay sang Du Thiệu Hoa nói :

- Du huynh. Chắc hẳn Nam Thiên bang không bỏ qua chuyện này đâu. Nhất định chúng ta gặp chuyện lớn rồi.

Thiệu Hoa gật đầu.

Thiên Tử Bất Túy nói với Thiệu Hoa :

- Du đại ca sắp tới phải đến Nam Thiên bang, nay lại xảy ra chuyện với gã đại công tử Chấn Tần Nhược, e rằng chuyện kia khó mà được lão Nam Thiên bang Giáo chủ Chấn Vũ Thiên ưng thuận.

- Thích đại sư lo lắng quá thôi. Thiệu Hoa đã nhận lời thì phải làm đến cùng.

Đàn Lữ khập khểnh bước đến bên Thiệu Hoa :

- Du lão đệ, chuyện này do gã đệ nhân này gây ra thì do ta giải quyết với Nam Thiên bang.

Quái Thủ Thiên Tôn hừ nhạt tiếng rồi nói tiếp :

- Với ai thì Nam Thiên bang tự tung tự tác, nhưng với Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ thì chẳng có gì phải ngại, phải sợ.

Hoa Nương nhìn sang Đàn Lữ :

- Tôn giá quá xem thường Nam Thiên bang rồi. Nếu không có thực lực thì Chấn Vũ Thiên Nam Thiên bang Giáo chủ chẳng coi trời bằng nửa con mắt đâu.

- Đàn Lữ muốn biết thực lực của gã.

Đàn Lữ vừa nói vừa toan bỏ đi. Thiên Tử Bất Túy hòa thượng thấy Đàn Lữ chực bỏ đi bổi rổi nói :

- Ha, khoan đã. Thích Đà Không và Du Thiếu Hoa còn có việc với Nam Thiên bang.

Thiếu Hoa nhìn Đàn Lữ mỉm cười từ tốn nói :

- Huynh định độc mã đến Nam Thiên bang.

- Ta đã đánh trọng thương gã đại công tử Nam Thiên bang thì ta đến phó hội với lão Chấn Vũ Thiên. Các người sợ Chấn Vũ Thiên thì cứ ở đây.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Đàn huynh. Không phải Thích đại sư và Thiếu Hoa sợ Nam Thiên bang, nhưng vì có việc cần đến Chấn Vũ Thiên.

Đàn Lữ buông một tiếng thở dài.

Hoa Nương chen vào :

- Thiếu Hoa công tử nói có lý có tình, với lại Xuân lâu của Hoa Nương tọa lạc ngay trong vùng đầy thế lực của Nam Thiên bang. Tôn giá hãy vì Hoa Nương mà tùy cơ hành xử, đừng để xảy ra chuyện lớn.

- Chẳng lẽ Đàn Lữ gây chuyện rồi khoanh tay đứng nhìn Thiếu Hoa gánh vác à?

Thiếu Hoa nhún vai :

- Ai nói là Đàn huynh gây chuyện chứ. Đàn huynh làm đúng thôi. Với một gã như Chấn Tần Nhược không dạy cho hắn một bài học bớt đi thói cao ngạo thì còn biết bao nhiêu họa kiếp do chính y gây ra.

- Thế Thiếu Hoa định như thế nào?

- Thiếu Hoa sẽ đến Nam Thiên bang.

Chàng vừa thốt dứt câu thì từ ngoài cổng tam quan hai chiếc bóng tăng bào với khinh pháp đằng vân ào ào lướt tới. Thiên Tử Bất Túy hòa thượng nhíu mày :

- Bọn hòa thượng Thiếu Lâm tìm Thích Đà Không đó.

Lời còn đọng trên cửa miệng Thích Đà Không thì hai vị cao tăng Thiếu Lâm đã lướt đến, cả hai đứng theo tư thế bồ tát khuất thực định nhãn nhìn Thiên Tử Bất Túy hòa thượng. Người đứng bên phải lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu rồi nghiêm giọng nói :

- A di đà Phật. Thích Đà Không hãy theo chúng bản tăng qui nạp Thiếu Lâm tự.

Thích Đà Không lắc đầu :

- Pháp Quả, Pháp Lạc sư huynh hãy về đi. Thích Đà Không này không quay về Thiếu Lâm tự đâu.

Pháp Quả chấp tay về mặt trang nghiêm, trầm giọng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Bản tăng và Pháp Lạc tăng huynh thừa lệnh Phương trượng rồi Thiếu Lâm dẫn hòa thượng bắt giới về thọ lệnh. Thích Đà Không buộc phải theo chúng tăng về Thiếu Lâm, nếu không muốn chúng tăng hành sự theo qui giới Thiếu Lâm.

Thiên Tử Bất Túy câu gắt nạt ngang :

- Ta đã rời Thiếu Lâm tự rồi, thì không bao giờ quay trở lại Thiếu Lâm.

Pháp Lạc cau mày :

- A di đà Phật. Thích Đà Không buộc Pháp Lạc phải ra tay dẫn độ ư?

Pháp Lạc đại sư vừa nói vừa vận chuyển công phu La Hán chưởng. Thiếu Hoa thấy vậy vội khoát tay ngăn lại :

- Nhị vị cao tăng hãy dừng tay, tại hạ có điều muốn thỉnh giáo. Nếu như nhị vị thông suốt ý tưởng của tại hạ thì tự tay Thiếu Hoa sẽ giúp nhị vị cao tăng dẫn độ Thích Đà Không.

Pháp Quả nhìn chàng nói :

- A di đà Phật! Thí chủ có lòng thành bần tăng xin ghi nhận nhưng đây là chuyện của Thiếu Lâm, mong thí chủ đừng xen vào.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Thiếu Hoa là người thế tục quả là không nên chen vào chuyện riêng của giới Phật đạo, nhưng tiếc rằng Thích Đà Không hòa thượng lại là lão đệ của Thiếu Hoa.

Pháp Lạc nhướn mày, tay lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật. Quả là nực cười. Thích Đà Không đã ngoài tứ tuần mà lại là lão đệ của công tử ư? Chẳng lẽ công tử đã ngoài ngũ tuần.

- Sư huynh đệ thì đâu cần phân biệt tuổi tác. Tại hạ nói như vậy nhị vị cao tăng hiểu chứ.

Pháp Quả gay gắt nói :

- A di đà Phật. Cho dù Thích Đà Không là sư đệ của thí chủ thì bần tăng và Pháp Lạc sư huynh cũng thực thi giải quy Phật đưa hấn về Thiếu Lâm.

Thiếu Hoa cười mỉm. Nụ cười của y quả là có sức hấp dẫn khuyến dụ kẻ đối diện. Tạo ra nụ cười mỉm như thể muốn cầu tình với nhị cao tăng Thiếu Lâm, Thiếu Hoa chậm rãi nói :

- Nhị vị cao tăng nói Thích Đà Không lão đệ của tại hạ phạm giới luật Phật gia, chẳng hay y đã phạm những giới luật nào?

Pháp Lạc đại sư lần chuỗi hạt nói :

- A di đà Phật! Bần tăng chịu trách nhiệm Hình đường ở Thiếu Lâm cổ tự. Xét nhân cách tu học của Thích Đà Không, y đã phạm vào các đại giới cấm kỵ của Phật môn, như ẩm thực có thứ Phật gia cấm, đam mê sắc dục tự bỏ chùa tìm thú vui tục của lầu xanh. Y còn có ý lập tự khai đạo. Tất cả việc làm của Thích Đà Không, cao tăng Thiếu Lâm không thể chấp nhận được.

Thích Đà Không tròn mắt, the thé nói :

- Hê, tu thì có trăm đường để tu, có gì cứ phải ăn chay niệm Phật mà lòng thì tranh đoạt chức phận.

Y chỉ vào ngực :

- Ý của Thích Đà Không là Phật tại tâm. Giới chẳng qua chỉ do người đặt ra mà thôi. Đà Không tu theo cách của mình, miễn sao tâm luôn thanh thản là có thể đến cõi Niết Bàn được rồi, có gì phải bo bo mấy cái giới cấm của Thiếu Lâm chứ.

Pháp Quả cau mày :

- A di đà Phật. Hòa thượng phá giới nói càn.

Thích Đà Không trừng mắt đáp lời :

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật, Thích Đà Không này xuất ngôn không bao giờ nói càn.

Pháp Quả cau gắt gần giọng quát :

- Bần tăng phải đưa người về Thiếu Lâm.

Miệng vừa nói Pháp Quả toan vọng động thân pháp áp chế Thiên Tử Bất Túy hòa thượng, nhưng Thiếu Hoa đã kịp cản lại :

- Dừng tay.

Pháp Quả nhìn Thiếu Hoa :

- A di đà Phật. Một lần nữa bần tăng thỉnh thí chủ đừng xen vào chuyện riêng của Phật gia.

Thiếu Hoa mỉm cười, từ tốn nói :

- Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm dựa vào giới luật Phật gia để qui tội cho lão đệ của tại hạ. Nhị vị cao tăng có xét mình chưa. Nhị vị cao tăng có nghĩ mình là người trong sạch luôn giữ giới luật Phật môn.

Pháp Lạc nhìn Thiếu Hoa nói :

- A di đà Phật. Đã là bậc cao tăng phụ trách hình đường thì luôn xem trọng giới luật. Bần tăng và Pháp Quả không thể nào phạm quy giới được.

- Tại hạ nghĩ khác đó.

- A di đà Phật. Thí chủ nghĩ chúng ta như thế nào?

- Nhị vị cao tăng đang phạm giới.

Pháp Quả cau mày nhìn Thiếu Hoa :

- Thí chủ sao lại thốt ra một lời càn rỡ như vậy. Vu cho bậc xuất gia những lời sàm ngôn, đáng tội, đáng tội.

Thiếu Hoa mỉm cười nói :

- Nếu tại hạ ngậm máu phun người, nhất là đối với những cao tăng đắc quả như nhị vị thì quả thật là đáng tội thật. Khốn nỗi Thiếu Hoa lại nói đúng.

Pháp Lạc hơi cười :

- Thí chủ nói đúng, thì đúng thế nào?

- Nếu nhị vị cao tăng qui tội cho Thích Đà Không sư đệ bởi vì người đặt chân đến chốn thanh lâu, thì thử hỏi nhị vị đang đứng ở đâu?

Chàng nhìn Hoa Nương :

- Xin cho Thiếu Hoa mạn phép hỏi Hoa Nương. Xuân lâu có phải chốn để cho các bậc xuất gia như nhị vị cao tăng đây dừng chân?

Hoa Nương thẹn đỏ mặt :

- Du công tử đã hỏi thì Hoa Nương thành thật đáp lời. Xuân lâu cũng giống như lầu xanh thôi.

Thiếu Hoa mỉm cười với nàng :

- Đa tạ Hoa Nương đã chỉ giáo.

Chàng quay lại Pháp Lạc và Pháp Quả :

- Nhị vị cao tăng đã nghe chủ nhân Xuân lâu nói rồi chứ. Nếu Thích Đà Không đại sư đã bước chân vào thanh lâu mà phạm giới thì nhị vị cũng đang phạm giới.

Pháp Lạc và Pháp Quả đỏ mặt thẹn thùng. Cả hai bất giác chấp tay niệm Phật.

- A di đà Phật.

Thiếu Hoa nói :

- Bây giờ nhị vị cao tăng hẳn không cho Thiếu Hoa nói càn nữa chứ.

Pháp Lạc nhìn Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Mặc dù bần tăng và Pháp Quả đã đi vào chốn thanh lâu, nhưng đây là vì chức phận thực thi mệnh lệnh của Phương trượng.

Thiếu Hoa đáp lời :

- Đại sư nói cũng đúng, nhưng trước đây Thích Đà Không sư đệ có lẽ cũng vì chuyện buộc phải vào thanh lâu thì sao. Thích Đà Không cũng như nhị vị cao tăng, thế có phạm giới không?

Pháp Quả và Pháp Lạc cùng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Pháp Lạc nói :

- Nếu thí chủ cho bần tăng và Pháp Quả sư đệ vào Xuân lầu phạm giới, bần tăng sẽ tự sám hối trước bồ đoàn kim thân Phật tổ Như Lai.

Buông một tiếng thở dài, Pháp Lạc nói tiếp :

- Bần tăng và Pháp Quả sư đệ sẽ chờ Thích Đà Không phá giới hòa thượng ngoài phạm vi Xuân lầu để thực thi pháp giới Phương trượng đã giao.

- Ý của nhị vị cao tăng như vậy. Thiếu Hoa không dám can.

Pháp Quả nhìn Thiếu Hoa :

- Nếu ở ngoài phạm vi Xuân lầu, mong thí chủ đừng xen vào chuyện riêng của Phật môn.

Pháp Quả nói xong cùng với Pháp Lạc trở bộ quay ra ngoài cổng Xuân lầu. Hai người đứng hai bên như hai pho tượng Bồ Tát chờ đợi Thích Đà Không.

Thiếu Hoa nhìn Thích Đà Không từ tốn nói :

- Thiếu Hoa nghĩ hai vị cao tăng Thiếu Lâm sẽ không bỏ đi một khi chưa dẫn nạp được Thích Đà Không đại sư đâu.

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng cúi giận nói :

- Du đại ca nghĩ hai lão hòa thượng đó muốn dẫn độ Thiên Tử Bất Túy hòa thượng dễ lắm sao.

Hừ nhạt một tiếng, Thích Đà Không nói tiếp :

- Họ muốn ép Thiên Tử Bất Túy này thì ta cũng chiều ý họ.

Đà Không nói dứt lời toan bước đi ra cổng thì Thiếu Hoa cản lại :

- Thích lão đệ sao lại nóng nảy như vậy. Nếu Thích Đà Không lão đệ không nhún nhường, hóa ra cách tu học của lão đệ cũng chẳng có gì hay hơn Thiếu Lâm tự.

- Không ra đối mặt với hai lão hòa thượng đó thì Thích Đà Không cứ phải chôn chân trong Xuân lầu mãi sao?

- Đường phía trước đi không được ta đi đường sau.

- Vậy sau này Thích Đà Không cứ phải chạy trốn bọn hòa thượng Thiếu Lâm à?

- Chuyện sau thì có hướng giải quyết sau. Còn hiện tại thì chẳng nên gây thêm chuyện nữa. Thiếu Hoa và Thích Đà Không còn phải đến Nam Thiên bang.

Thích Đà Không thở ra :

- Tùy đại ca định đoạt vậy.

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn lại Nguyệt Hoa Nương :

- Hoa Nương. Xuân lâu hẳn có đường hậu để Thích Đà Không, Thiếu Hoa và Đàn Lư rời khỏi đây chứ?
- Thiếu Hoa huynh nghĩ có đường hậu hay không?
- Đừng nói với Thiếu Hoa, Xuân lâu không có đường hậu.

Nàng nguyệt chàng :

- Nghe huynh nói chắc nịch như vậy, hẳn đã từng đến thanh lâu.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Huynh đã khẳng định như vậy rồi, Hoa Nương buộc phải dẫn lộ cho mọi người.

Thích Đà Không nhìn sang Du Thiếu Hoa :

- Đại ca hẳn phải biết rành những kỹ lâu.
- Thanh lâu nào cũng thế thôi.

Hoa Nương dẫn mọi người trở lại hậu viện, theo một lối mòn có những bụi dâu che lấp rời khỏi Xuân lâu. Tiến mọi người ra đến bên ngoài, Hoa Nương mới dừng bước. Nàng nhìn Thiếu Hoa :

- Hôm nay có quá nhiều chuyện, không có thời gian bồi tiếp huynh. Hoa Nương mong sau này huynh sẽ quay lại Xuân lâu.

Thiếu Hoa gật đầu :

- Nhất định Thiếu Hoa sẽ quay lại Xuân lâu hội đàm với Hoa Nương.
- Hoa Nương sẽ chờ Thiếu Hoa huynh. Huynh bảo trọng.
- Hoa Nương bảo trọng.

Thích Đà Không ôm quyền xá Hoa Nương :

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật, có cơ hội bàn tăng sẽ quay lại hội kiến Hoa Nương thí chủ.

Nàng nhìn Thích Đà Không mỉm cười :

- Hòa thượng bảo trọng.

Rời Xuân lâu, Thiếu Hoa cùng với Đàn Lư và Thích Đà Không hướng về cửa Nam băng đi.

Đàn Lư hỏi Thiếu Hoa :

- Du lão đệ định đi đâu?
- Đến Nam Thiên bang.

Thích Đà Không tròn mắt nhìn chàng :

- Sao đại ca định đến Nam Thiên bang ngay trong lúc này à?
- Thiếu Hoa viếng lão Chấn Vũ Thiên vào ban đêm, điều đó có lợi hơn cho lão đệ.

Dừng bộ ngoài cửa Nam thành Dương Châu. Thiếu Hoa nói với Thích Đà Không và Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư :

- Thích lão đệ và Đàn huynh chờ Thiếu Hoa tại ngôi cổ miếu Thần Hoàng.

Đàn Lư hỏi :

- Lão đệ một mình đến Nam Thiên bang à?

Thiếu Hoa mỉm cười gật đầu :

- Một mình Thiếu Hoa thôi.

Buông một tiếng thở dài Đàn Lư nói :

- Sao lão đệ không cho huynh và Thích Đà Không theo hỗ trợ chứ. Một mình lão đệ đơn thân độc mã đến Nam Thiên bang, Đàn Lư này không yên tâm.

- Huynh hãy yên tâm. Ngày mai Thiếu Hoa, Đà Không và Đàn huynh mới đường đường chính chính đến hội kiến Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên. Giờ Thiếu Hoa đi đây.

- Du lão đệ bảo trọng.

Thiếu Hoa nhìn lại Quái Thủ Thiên Tôn và Thích Đà Không rồi trở bộ thi triển kinh thuật siêu phàm “Vạn Hình bộ pháp” bằng mình đi. Thân ảnh của Thiếu Hoa tựa một bóng ma quỷ dị vô thường, chớp hiện và chớp mất, chỉ trong khoảng khắc đã mất hút vào bóng đêm.

Thiếu Hoa vừa mất hút vào bóng đêm thì Pháp Quả và Pháp Lạc từ phía cổng Nam thành phi thân ra.

Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Pháp giới hòa thượng hãy theo bản tăng về Thiếu Lâm.

Thích Đà Không và Quái Thủ Thiên Tôn quay ngoắt lại. Đà Không cúi gắt niệm Phật hiệu :

- Nam mô bốn sư Thích Ca.

Thích Đà Không hừ nhạt, đáp lời Pháp Lạc đại sư :

- Đà Không đã nhẫn nhục theo cửa hậu Xuân lầu né tránh hai người, như thế chưa đủ sao mà cứ bám theo bốn hòa thượng như bóng với hình vậy?

Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu rồi nói :

- A di đà Phật. Huấn thị của Phương trưởng Thiếu Lâm chư tăng phải thực hiện. Nếu như Thích Đà Không tuân thủ huấn thị đó, bản tăng và Pháp Quả sư đệ vẫn xem người là đồng môn, còn kháng lại buộc bản tăng và Pháp Quả phải hành thủ theo chức phận hình đường.

Thích Đà Không lắc đầu :

- Hai người nghĩ mình là cao tăng Thiếu Lâm đảm trách hình đường, thì muốn bắt ai cũng được sao. Thích Đà Không này đâu dễ bị hiếp đáp như hai người tưởng.

Đàn Lư nói tiếp theo Đàn Không :

- Có Quái Thủ Thiên Tôn ở đây nữa, đâu dễ cho cao tăng Thiếu Lâm cậy thế hiếp người chứ.

Pháp Quả gần giọng nói :

- Pháp Lạc sư huynh, không cần phân giải nhiều lời với Thích Đà Không. Y chẳng xem giới luật Phật gia thì đâu nghĩ gì đến lời Phật của sư huynh.

Quả Pháp nhìn lại Thích Đà Không :

- Thích Đà Không đỡ chưởng của bản tăng.

Liền ngay sau đó, Pháp Quả hòa thượng thi triển thuật Lăng Ba Hư Bộ, áp tới Thích Đà Không Thiên Tửu Bất Túy. Hữu thủ dụng cầm nã thủ pháp chớp tới yết hầu, tả thủ dụng La Hán quyền công vào vùng Đan Điền đối phương. Chiêu công của Pháp Quả phối hợp linh hoạt, tạo thành một thế gọng kềm bức chế Thích Đà Không.

Thiên Tửu Bất Túy hòa thượng chẳng thèm né tránh hai chiêu công liên hoàn của Pháp Quả hòa thượng, mà dụng luôn tuyệt học Thiếu Lâm “Giáng Long thập bát chưởng” với tám thành công lực đón thẳng đỡ thẳng.

- Âm. Âm.

Vốn là một cao tăng hình đường, Pháp Quả đại sư đâu phải là người có võ công tầm thường. Trong Thiếu Lâm tự, một khi được đảm trách hình đường thì vị cao tăng đó phải có căn cơ và nội lực hơn hẳn những người khác. Còn Thiên Tửu Bất Túy hòa thượng chỉ đảm trách Tri tân đường, xét về mặt nào đó không thể sánh với Pháp Quả đại sư.

Đón thẳng đỡ thẳng một chương với Pháp Quả đại sư, Thích Đà Không buộc phải thối lùi ba bộ, trong khi Pháp Quả vẫn đứng vững như bàn thạch.

Pháp Quả đầu để cho Thích Đà Không có thời khắc trụ tấn, niệm Phật hiệu rồi nói :

- Phá giới hòa thượng nằm xuống.

Pháp Quả di chuyển cước pháp theo những bước tấn “Xuyên Vân bộ” nhanh không thể tưởng. Hình như thân pháp của Pháp Quả đại sư vừa nhích động thì những thoi quyền La hán với sức mạnh di sơn đảo hải đã chụp đến Thiên Tử Bất Túy.

Bị mất tiên cơ, Thích Đà Không chưa kịp trụ tấn để đối phó với Pháp Quả thì cảm nhận áp lực cùng với uy vũ của La Hán quyền phổ ập tới mình. Lão không khỏi lúng túng, và cũng không còn thời gian vận hóa chân nguyên để thi thố tuyệt học tự chế tác là “Như Lai Hành Kiến”.

Thích Đà Không buộc phải dụng hết công lực để phát chương đỡ lấy những thoi quyền của Pháp Quả mà biết chắc mình khó tránh được nội thương trầm trọng.

Những tướng chương thủ và quyền phổ của Pháp Quả và Đà Không sẽ chạm thẳng nhau, nhưng khoảnh khắc cuối cùng thì Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư đã kịp ra tay.

Mặc dù khập khễnh nhưng Đàn Lư có tuyệt học Hàm Mô công. Môn công phu đã thất truyền tưởng chẳng bao giờ còn xuất hiện trên chốn giang hồ. Đàn Lư như một con ếch ương khổng lồ, phóng tới Pháp Quả đại sư. Cùng với thế đó, Đàn Lư thi triển “Đàn Chỉ thần công” một lúc phát tác mười đạo chỉ kinh thoát ra từ mười đầu ngón tay tạo thành vòng lưới chết chóc chụp xuống đầu Pháp Quả.

Chính sự can thiệp của Đàn Lư buộc Pháp Quả phải bối rối. Hòa thượng Pháp Quả vừa đoạt được tiên cơ, giờ lại rơi vào tình thế bị động. Nếu cứ áp chế Thích Đà Không thì nhất định khó giữ được tính mạng bởi chỉ kinh của Quái Thủ Thiên Tôn. Bất đắc dĩ Pháp Quả bỏ luôn ý định bức chế Thích Đà Không mà dụng bộ pháp Lăng Ba kỳ ảo lách qua bên trái tránh chương ảnh của Thiên Tử Bất Túy hòa thượng mà chuyển thân quyền La Hán đón lấy chỉ kinh của Đàn Lư.

- Âm.

Pháp Quả đại sư thối lui ba bộ, tăng bào vẫn bị chỉ công cắt rách một đoạn dài. Trong khi Pháp Quả đại sư bị thất bộ thì Đàn Lư bình nhiên trong tư thế ếch ương, chực chờ phóng tới lão.

Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Thí chủ buộc bần tăng phải phạm giới.

Pháp Lạc đại sư vừa nói vừa vận chuyển công phu “Thiệt Nhân” để đối phó với Đàn Lư. Pháp Lạc đại sư di chuyển cước pháp hướng về phía Quái Thủ Thiên Tôn. Sau mỗi bước chân, đại sư Pháp Lạc để lại trên mặt đất những dấu chân lún sâu.

Hai tay chấp trước ngực, Pháp Lạc đại sư nhìn Đàn Lư nói :

- Bần tăng buột phải phá giới sát sinh đối với thí chủ.

Pháp Lạc đại sư vừa nói dứt câu bất thành linh một ngọn giáo cắm phập xuống ngay phía trước lão tăng Thiếu Lâm. Ngọn giáo đó không phải bình thường, mà lại dính một chiếc đầu lâu trắng hếu, với hai hốc mắt tợ hai khối than hồng. Từ lỗ miệng của chiếc đầu lâu phát ra âm thanh vi vu như tiếng sáo diều.

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng vừa thấy chiếc đầu lâu, thần sắc bỗng trang trọng hẳn lên, buột miệng nói :

- Bạch khô lâu.

7. Chương 7: Bạch Khô Lâu

Thiên Tử Bất Túy hòa thượng Thích Đà Không vừa thốt dứt câu, thì ngay ngọn giáo Bạch Khô Lâu đã xuất hiện một người vận thụng y có mũ trùm đầu. Màu xám của chiếc áo thụng trông như trang y của gã thần chết dưới A tỳ, sự xuất hiện của người đó dường như vừa chui lên từ dưới đất.

Vừa toan phát lạc chiêu công, Pháp Lạc đại sư buột thu hồi công lực nhìn Bạch Khô Lâu. Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu rồi nói :

- A di đà Phật. Thí chủ cũng định xen vào chuyện này?

Bạch Khô Lâu đặt tay lên chiếc đầu lâu. Đôi thần nhãn sáng ngời rơi vào mắt Pháp Lạc đại sư. Y cất giọng the thé, nửa nam nửa nữ.

- Trong võ lâm giang hồ, nhị vị cao tăng xếp Bạch Khô Lâu này vào hắc đạo hay chính đạo.

Câu hỏi quá đột ngột của Bạch Khô Lâu khiến Pháp Lạc đại sư lúng túng không biết trả lời như thế nào.

Pháp Quả hòa thượng lên tiếng thay Pháp Lạc :

- Chính đạo võ lâm không thể có Bạch Khô Lâu. Trên giang hồ ai mà không biết Bạch Khô Lâu là một đại ác ma chứ.

Bạch Khô Lâu nhìn lại Pháp Quả hòa thượng :

- Một câu trả lời thẳng thắn. Bạch Khô Lâu này khâm phục.

Tay vẫn xoa chiếc đầu lâu trắng hếu, Bạch Khô Lâu nói tiếp :

- Bạch Khô Lâu là hắc đạo, nhị vị hòa thượng là chính đạo, hắc đạo và chính đạo không thể hòa nhập với nhau. Có đúng như vậy không?

Pháp Quả khẳng khái đáp lời :

- Không sai.

Pháp Quả đại sư vừa thốt dứt câu thì Bạch Khô Lâu giữ nhẹ ống tay áo, rút ngọn thương có đính đầu lâu.

Pháp Lạc đại sư khấn trương nói với Pháp Quả :

- Sư đệ cẩn thận.

Bạch Khô Lâu vừa rút ngọn thương có đính chiếc bạch lâu, liền múa vùn vụt. Ngọn Bành Liêu Hồ quay vun vút phát ra âm thanh vi vu như tiếng sáo diều. Âm thanh kia mới đầu còn khả dĩ nghe được nhưng một lúc sau thì chẳng còn nghe được gì cả, mà nó biến thành một thứ vũ khí vô hình công vào thính nhĩ.

Pháp Quả, Pháp Lạc, Thích Đà Không lẫn Quái Thủ Thiên Tôn như không chịu nổi thứ âm thanh tà quái do Bạch Khô Lâu phát ra, bốn người đồng loạt phi thân về phía sau hai trượng để không phải nghe âm thanh kỳ quái kia nữa.

Bạch Khô Lâu ngưng múa ngọn bạch lâu thương, nhìn Pháp Lạc đại sư từ tốn nói :

- Vừa rồi, ta chỉ mới dụng “Bạch lâu quỷ vực thanh” mới có ba thành nội lực mà các người đã không chịu nổi rồi. Nếu như Bạch Khô Lâu này sử dụng mười thành hỏa hầu thì có lẽ các người sẽ bị loạn thần mất.

Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu hỏi Bạch Khô Lâu :

- Tôn giá muốn gì ở bản tăng?

Bạch Khô Lâu chỉ Pháp Quả hòa thượng :

- Lão hòa thượng kia đã nói, hắc đạo và chính đạo không cùng một đường. Không chung đường, không chung thuyền thì đường ai nấy đi vậy.

- A di đà Phật. Bản tăng sẽ rời khỏi đây khi dẫn nạp vị hòa thượng kia về Thiếu Lâm. Tôn giá có đồng ý không.

- Vị hòa thượng kia là ai mà lão hòa thượng muốn dẫn nạp y về Thiếu Lâm tự?

- A di đà Phật. Y chính là Thiên Tử Bất Túy Thích Đà Không, tội đồ của Thiếu Lâm tự.

Bạch Khô Lâu nhìn Thiên Tử Bất Túy Thích Đà Không :

- Thích Đà Không ư? Có phải gã hòa thượng tri tăng khách chuyên hành sự phá giới Phật môn?

- A di đà Phật. Đúng vậy.

- Vị hòa thượng phá giới đó là kẻ tội của Thiếu Lâm, tất y là người của hắc đạo. Đã là hắc đạo thì chung một thuyền với ta. Người chung thuyền, chung đường thì đâu để mặc cho chính đạo muốn dẫn nạp thì dẫn nạp.

Pháp Lạc đại sư vừa nghe Bạch Khô Lâu thốt dứt câu, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Tôn giá không để cho bản tăng dẫn nạp phá giới hòa thượng?

- Tất nhiên rồi. Ý của ta như vậy, nhị vị cao tăng Thiếu Lâm cảm thấy có đủ bản lĩnh thì cứ thực hiện ý của mình.

Bạch Khô Lâu nói tiếp :

- Tại đây có ba người đều là hắc đạo. Một là Bạch Khô Lâu, hai là Quái Thủ Thiên Tôn, ba là Thích Đà Không phá giới hòa thượng. Chỉ một mình Bạch Khô Lâu thôi, nhị vị cao tăng đã khó đối phó rồi, nếu như ba tên hắc đạo cùng liên thủ, ta e rằng nhị vị cao tăng khó giữ mạng đó.

Pháp Quả nhìn qua Pháp Lạc.

Đôi chân mày của Pháp Lạc hơi nhíu lại rồi giãn ra.

- A di đà Phật. Tôn giá nói rất đúng. Vậy bản tăng xin cáo từ, có dịp sẽ diện kiến tôn giá.

Bạch Khô Lâu khoát tay :

- Nhị vị cứ tự nhiên.

Lối hành xử của Bạch Khô Lâu khiến Thiên Tử Bất Túy hòa thượng không khỏi ngạc nhiên. Bởi những lời tương truyền trong thiên hạ hoàn toàn khác hẳn với cung cách hành xử của Bạch Khô Lâu. Thiên hạ võ lâm thường kháo với nhau, một khi thấy Bạch Khô Lâu thì sẽ có máu chảy thành sông, thầy chết thành núi, nhưng sự thật thì ngoài những lời đồn đãi đó. Bạch Khô Lâu xem chừng rất chuẩn mực, lại không hề có ý định đa sát, chính vì vậy mà Thích Đà Không mới ngạc nhiên.

Pháp Lạc và Pháp Quả nhìn sang Thích Đà Không, Pháp Lạc nói :

- A di đà Phật. Cửa Phật môn lúc nào cũng mở để chờ Thích Đà Không về thụ tội, giải oan nghiệp. Nếu người cứ ương ngạnh không thụ tội giải oan nghiệp thì khó tránh được nghiệp quả. Ta mong người sớm nhận ra điều đó.

Thích Đà Không khoát tay :

- Đà Không đã rời khỏi Thiếu Lâm vì không có cơ duyên với tu đạo của cao tăng Thiếu Lâm tự. Nhị vị sư huynh về bẩm báo với Phương trượng, hãy xem Thích Đà Không này như một ác tăng hắc đạo.

Pháp Quả trừng mắt :

- Người...

Pháp Lạc cướp lời Pháp Quả :

- A di đà Phật. Pháp Quả sư đệ, chúng ta chẳng còn gì để nói với gã tội đồ Phật môn. Hãy về thôi.

Pháp Quả lườm Thích Đà Không rồi cùng với Pháp Lạc quay bước thi triển Lăng Ba Hư Bộ thoát đi.

Pháp Lạc và Pháp Quả đi rồi, Thích Đà Không mới bước đến trước một tượng đối mặt với Bạch Khô Lâu :

- Đa tạ tôn giá đã phò trợ cho Thích Đà Không này.

Bạch Khô Lâu quay mặt chỗ khác, khoát tay tự đuổi ruồi :

- Ta chẳng phò trợ cho phá giới hòa thượng đâu. Ta và phá giới hòa thượng không ân, không nghĩa, không chút giao tình thì có gì phải bận tay bận chân chứ.

Lời đáp của Bạch Khô Lâu khiến Thích Đà Không sượng đến chín cả mặt. Lão ậm ự mà không thốt được lời nào.

Bạch Khô Lâu bắt ngờ chỉ Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư, ôn nhu nói :

- Ta vì con người đó mới xuất hiện ở đây.

Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư lẫn Thích Đà Không trở mặt ngơ ngác khi nghe câu nói của Bạch Khô Lâu. Quái Thủ Thiên Tôn ậm ứ, chỉ tay vào ngực :

- Người vì gã dị dạng quái nhân này ư?

Bạch Khô Lâu khẳng khái đáp lời :

- Không sai.

Đàn Lư ngập ngừng :

- Đàn mỡ và Bạch Khô Lâu không quen biết, sao lại vì ta chứ. Hay người có ý.

Bạch Khô Lâu khoát tay :

- Người đừng nghĩ Bạch Khô Lâu này giống như hạng người khác chỉ muốn giết người.

- Thế người vì Đàn mỡ là vì cái gì?

- Bạch Khô Lâu chỉ muốn hỏi Quái Thủ Thiên Tôn một vài chuyện thôi.

Đàn Lư khẳng khái buông một câu cộc lốc :

- Bạch Khô Lâu tôn giá muốn biết chuyện gì ở ta thì cứ hỏi, gã dị nhân này biết gì sẽ nói nấy nhưng ta sợ tôn giá sẽ thất vọng đó. Bởi Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư cũng không phải là hạng người tò mò tọc mạch xen vào chuyện của người khác.

- Ta không phải là người tò mò, Đàn tôn giá cũng không phải là người tò mò, tất không biết mọi chuyện của thiên hạ, nhưng có một chuyện người biết mà Bạch Khô Lâu này không biết.

Con mắt của Đàn Lư nướn lên :

- Đó là chuyện gì?

- Thời điểm này không phải là lúc đặt câu hỏi đó.

- Thế chừng nào tôn giá mới hỏi.

Bạch Khô Lâu quay lại nhìn Đàn Lư. Mặc dù đối mặt với Bạch Khô Lâu nhưng Đàn Lư vẫn không nhận biết được chân diện dung của y, bởi chiếc mũ trùm đầu được may thật khéo léo đủ che kín chân dung gã.

Bạch Khô Lâu trang trọng nói :

- Tôn giá hãy đi theo ta.

- Đàn mỡ đi theo người à. Thế còn vị hòa thượng bằng hữu của Đàn mỡ thì sao?

- Thích Đà Không hòa thượng không còn là một chú tiểu lên ba để Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư lo lắng.

Thích Đà Không nhìn Quái Thủ Thiên Tôn khẽ gật đầu :

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Đàn lão huynh cứ đi theo Bạch Khô Lâu tôn giá. Còn Thích Đà Không tự khắc lo liệu được cho bản thân mình.

Đà Không nhìn lại Bạch Khô Lâu :

- Bần tăng chỉ mong tôn giá xem Đàn Lư như bằng hữu của mình.

Bạch Khô Lâu nhặt nhẽo đáp lời Thích Đà Không :

- Nếu ta xem hấn như kẻ thù thì đã không để cho Quái Thủ Thiên Tôn còn đứng yên đó đâu.

Y nhìn lại Đàn Lư :

- Đàn Lư. Người đi theo ta chứ?

- Đàn Lư này đi thì đi chứ gì phải sợ.

Đàn Lư nhìn lại Thích Đà Không :

- Hòa thượng hãy đến nơi hẹn trước chờ Thiếu Hoa. Đàn mỗ sẽ đến sau phó hội với hai người.

Y nhìn sang Bạch Khô Lâu :

- Chúng ta đi.

Bạch Khô Lâu cùng với Đàn Lư trở khinh thuật băng về hướng Nam. Đi được hai dặm Bạch Khô Lâu dừng bước trước một bãi tha ma. Đàn Lư thấy Bạch Khô Lâu dẫn mình đến bãi tha ma buộc phải cẩn trọng âm thầm vận công đề đề khí.

Quay mặt đối diện với Quái Thủ Thiên Tôn, Bạch Khô Lâu từ tốn nói :

- Ta chỉ có một điều duy nhất muốn hỏi tôn giá.

- Đàn mỗ đang chờ câu hỏi của người.

Bạch Khô Lâu lấy từ trong tay áo thụng ra cánh “Hắc Điệp”.

- Ta muốn biết chủ nhân của cánh bướm đen này.

Nhìn cánh bướm đen trên tay Bạch Khô Lâu, con mắt lồi của Đàn Lư không ngừng chớp. Y suy nghĩ khá lâu rồi nói :

- Đàn mỗ muốn biết vì sao tôn giá lại cần biết chủ nhân “Hắc Điệp”?

- Ta không phải người dẫn tôn giá đến bãi tha ma này để nghe người hỏi. Người chỉ có bốn phận trả lời câu hỏi của ta.

Đàn Lư nhíu mày :

- Tại sao là ta, mà không phải là một người khác.

- Bởi chẳng ai biết “Hắc Điệp” là ai, ngoại trừ một người duy nhất biết được chân diện mục của Hắc Điệp.

Quái Thủ Thiên Tôn cướp lời Bạch Khô Lâu :

- Kẻ duy nhất biết được chân diện dung của Hắc Điệp là Đàn Lư?

Bạch Khô Lâu gật đầu :

- Đúng, Chỉ có Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư mới biết được chân diện của Hắc Điệp

- Tại sao cứ phải một mình ta?

- Không ai hiểu Đàn Lư bằng Hắc Điệp. Nếu tất cả mọi người xa lánh Đàn Lư bởi vì nhân dạng bên ngoài và câu chuyện ở Trung Châu thì Hắc Điệp lại rất gần với hấn. Ta có thể nói Hắc Điệp là tri kỷ của người là khác. Đã là tri kỷ thì hấn không giấu chân diện của mình.

- Xem như tôn giá phán đoán rất đúng đó. Thế tôn giá có nghĩ Đàn Lư này sẽ nói ra chân diện của Hắc Điệp không?

- Người phải nói.

- Nếu Quái Thủ Thiên Tôn không nói thì sao. Tôn giá có thể buộc ta phải nói chứ?

Bạch Khô Lâu gật đầu :

- Ta sẽ buộc người phải nói.

Đàn Lư bật ra một tiếng cười khô khốc. Y gần giọng nói :

- Đây là lần đầu tiên Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư nghe một người thốt ra câu nói đó. Có lẽ kẻ thốt ra câu nói vừa rồi trên nhân sinh này chỉ có mỗi mình tôn giá mà thôi. Nói thì dễ nhưng biến câu nói đó thành sự thật còn khó hơn lên trời đó.

- Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư thị vào võ công của mình với thốt ra câu nói đó?

Đàn Lư đáp lại bằng một câu cụt lủn với chất giọng thật khe khắc :

- Còn hơn thế nữa.

- Ta muốn xem bản lĩnh võ học của gã giết nương tử và nhạc phụ như thế nào.

Câu nói này vừa thốt dứt trên cửa miệng của Bạch Khô Lâu thì mặt Đàn Lư đã tái nhợt, cứ như vừa bị trúng một nhát kiếm vô hình vào đúng tử huyệt.

Y găm lên :

- Người đã vọng ngôn thất hứa.

Cùng với lời nói đó, Đàn Lư xê mình đến ba bộ, vận chuyển “Đàn Chỉ thần công” tuyệt kỹ võ công của bản thân, phát tác luôn ba đạo chỉ kinh, thoát ra tợ móng vuốt chim ưng, công thẳng vào vùng thượng đẳng của Bạch Khô Lâu.

Bạch Khô Lâu giữ chiếc áo thụng đến trước, cước pháp thi triển bộ pháp như mây trôi én lượn, miệng thì nói :

- Tam Chỉ Sầu Ưng quả là danh bất hư truyền.

Ba đạo chỉ của Quái Thủ Thiên Tôn công huyệt Bạch Khô Lâu vỗ luôn vào một nắm mộ sau lưng y.

- Ầm.

Cả nắm mộ tưởng chừng như bị bốc lên khỏi mặt đất. Công huyệt đối phương một thức, Đàn Lư càng tức giận hơn. Y rùn tấn trụ bộ rút giọng nói :

- Bạch Khô Lâu. Người muốn ấn chứng võ công của gã quái vật này sao không dám đỡ thẳng đón thẳng mà lại tránh né như con chuột thối vậy.

Bạch Khô Lâu đáp lời :

- Ta chỉ sợ người mai một danh xưng trên chốn giang hồ.

- Giang hồ có là gì đối với Đàn mỗ chứ. Nếu người tự nhận mình là đại trượng phu thì hãy đỡ một chỉ của ta.

- Được. Ta chiều theo ý của người vậy. Chỉ sợ Hắc Điệp biết được, khi gặp y, ta chẳng biết phải nói như thế nào?

- Ta là ta. Hắc Điệp là Hắc Điệp.

Đàn Lư vừa nói vừa xê tới nửa bộ, song thủ xoay tròn trước ngực, bụng phình to, hét lớn :

- Bạch Khô Lâu, hãy đỡ “Ngũ chỉ thu đào” của bổn gia. Người đỡ được ta sẽ nói Hắc Điệp là ai.

- Ta đang cần nghe câu nói này từ cửa miệng Quái Thủ Thiên Tôn.

Bạch Khô Lâu giữ vạt áo thụng, quay ngọn trượng đầu lâu phát ra những âm thanh vi vu như tiếng sáo diều.

Đàn Lư găm lớn một tiếng, phát tác “Ngũ chỉ thu đào”. Bàn tay phải của gã chụm lại như một trái đào, một khối chỉ khí đỏ ửng xuất hiện ngay đầu năm ngón tay, rồi thoát ra xẹt thẳng đến Bạch Khô Lâu.

Đã có chủ định từ trước, Bạch Khô Lâu không tránh né, mà trụ tấn dụng ngọn trượng lâu đỡ thẳng đón thẳng lấy ngọn chĩa thu đào của đối phương.

Khi khối khí kinh “Ngũ Chỉ Thu Đào” vừa chạm đến chiếc đầu lâu, chớp thấy miệng chiếc đầu lâu há ra tợp lấy khối khí chỉ đó. Một âm thanh khô khốc phát ra.

- Bụp.

Sự biến kỳ dị đó cứ như chiếc đầu lâu dính trên ngọn trượng của Bạch Khô Lâu vừa ngoạm lấy khối khí chỉ đó vào miệng nuốt một cách ngon lành.

Đàn Lư như to con mắt lồi, như thể chẳng còn tin vào mắt mình nữa. Y bán tín bán ngờ buột miệng hỏi :

- Người dụng ma thuật gì vậy?

Lời còn đọng trên miệng Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư thì Bạch Khô Lâu đã thi triển bộ pháp thần kỳ, nhoáng cái đã áp đến :

- Đến lượt ta trả lễ người đây.

Hữu thủ của Bạch Khô Lâu vươn ra nhanh như chớp thộp tới yết hầu Đàn Lư. Đàn Lư chỉ chớp thấy cánh tay trắng hếu tợ khô cốt của Bạch Khô Lâu vừa nhún ra khỏi ống tay áo thụng thì trảo công đã đến tử huyết yết hầu của gã rồi. Lối xuất thủ quá nhanh của Bạch Khô Lâu khiến Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư phải giật mình, thót ruột. Y muốn dụng Đàn Chỉ thần công đỡ thẳng đón thẳng lấy chiêu công của đối phương, nhưng không thể nào thực hiện được ý niệm đó. Trong khi Đàn Lư còn lúng túng, giật mình thì chính áp lực Bạch cốt trảo của Bạch Khô Lâu lại thúc đẩy “Hàm Mô công” trong nội thể Đàn Lư trỗi dậy.

Tự trong cuồng hống Đàn Lư phát ra âm thanh như tiếng ễnh ương.

- Quột.

Cùng với thứ âm thanh của loài lưỡng cư đó, Đàn Lư như con ễnh ương búng mình lên cao đến bốn trượng, thoát ra khỏi cái chụp của Bạch Khô Lâu trong đường tơ kẽ tóc. Thoát ra khỏi cái chụp của Bạch Khô Lâu, Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư thu mình lại như con ễnh ương, giương con mắt lồi nhìn đối phương.

Bạch Khô Lâu nhìn Đàn Lư cười khẩy :

- Người hóa thân thành ễnh ương rồi à. Thế càng tốt, ta dễ bắt người hơn.

Bạch Khô Lâu vừa dứt tiếng thì Đàn Lư rống lên :

- Quột.

Y búng hai chân phóng thẳng đến, song thủ vươn ra chụp xuống thân pháp đối phương. Cả một thân pháp khổng lồ của Đàn Lư chụp đến những tướng Bạch Khô Lâu phải thi triển bộ pháp thần kỳ tránh né, nhưng không, chiếc áo thụng giăng rộng ra, tợ một tấm lưới hứng lấy Quái Thủ Thiên Tôn, cùng với động tác đó thì ngọn trượng đầu lâu lại thọt tới nhắm Đan Điền mà công kích.

Sự biến hóa thần kỳ của Bạch Khô Lâu, chẳng khác nào người giăng lưới bắt ếch, khiến Đàn Lư giật mình, nhưng đã lỡ công, y chẳng thể nào thối hồi bộ pháp Hàm Mô công, nên tự đâm đầu vào lưới của địch thủ.

Đàn Lư nghiêng răng ken két, rửa thắm: “Đàn mỗ chết thì người cũng chẳng bao giờ biết được Hắc Điệp là ai”.

Cùng với ý nghĩ đó, trong tình thế cấp bách, bất giác song thủ Đàn Lư lại thọc vào ngọn trượng Khô Lâu.

- Bộp.

Sự chuyển thủ pháp của Đàn Lư vô hình chung khiến gã tạo được điểm tựa để bung ngược về sau.

Bạch Khô Lâu buột miệng khen :

- Khá lắm.

Y thốt ra câu nói đó bằng chất giọng hoàn toàn khác. Không phải là chất giọng the thé, mà lại rất trong thanh như tiếng nữ nhân ngổ ngấn buột ra giọng nói đó.

Miệng thì thốt ra tiếng khen ngợi Đàn Lư, nhưng thân pháp Bạch Khô Lâu thì lại dịch chuyển như nước chảy mây trôi cùng với chiếc áo thụng phủ rộng ra, chực chờ chụp xuống Đàn Lư.

Trong tư thế Hàm Mô công, Đàn Lư rít một luồng chân nguyên căng tròn bụng, búng hai chân thoát đi tránh né. Đàn Lư như con ếch ương khổng lồ, búng từ nắm mồ này qua nắm mồ khác, còn Bạch Khô Lâu lại chẳng khác người đi bắt ếch với tấm lưới rượt đuổi phía sau.

Một cuộc rượt đuổi ngoạn mục ngay trong nghĩa địa, mà Quái Thủ Thiên Tôn chỉ thoát những cái chụp của Bạch Khô Lâu trong đường tơ kẽ tóc. Mãi rượt theo Đàn Lư, chiếc mũ trùm đầu tuột ra phía sau, để lộ mái tóc dài đen mượt, cùng chân diện thanh tú của một nữ nhân, không ai tưởng tượng được Bạch Khô Lâu, một quái kiệt giết người chẳng gớm tay lại là một mỹ nữ.

8. Chương 8: Tìm Hoa Đổi Mạng

Trong bóng đêm nhập nhoạng dưới ánh trăng lưỡi liềm, chiếc bóng quỷ dị vô thường của Du Thiệu Hoa lướt trên mái ngói hướng về phía tòa “Minh Lâu”. Tòa “Minh Lâu” được tọa lạc biệt lập trên một ngọn đồi, có thảm cỏ xanh mượt. Chỉ nhìn qua cấu trúc trắng lè của nó cũng biết đây là nơi cư ngụ của vị chủ nhân Nam Thiên bang Chấn Vũ Thiên. Trên võ lâm ai ai cũng biết Chấn Vũ Thiên dám tự xưng một cõi phương Nam thì ắt hẳn thực lực của y không tầm thường chút nào. Với thế lực uy vũ cả một vùng thì chẳng ai dám mạo phạm đến Nam Tà Chấn Vũ Thiên, và lại càng chẳng dám đột nhập vào Nam Thiên bang, huống chi tự xâm nhập vào “Minh Lâu”, nhưng đêm nay Du Thiệu Hoa phải đến Minh Lâu. Có lẽ chàng là người duy nhất dám mạo phạm đến Nam Tà Chấn Vũ Thiên.

Không tạo ra một tiếng động nào khả nghi, Du Thiệu Hoa chẳng khác nào cánh bướm đêm nhẹ nhàng đậu trên mái vòm tòa nhà “Minh Lâu”.

Tiếng cười thánh thót từ trong gian biệt phòng vọng ra. Nhẹ êm như chiếc lá khô đáp xuống ngay trước cửa gian biệt phòng vừa mới vọng ra tràn tiếu ngạo đầy sự thỏa mãn đó. Xoi một cái lỗ Thiệu Hoa ghé mắt nhìn vào.

Đập vào mắt chàng là tấm thân lỏa thể của vị phu nhân Hoàng Chỉ Nhược. Nàng ta vừa mới khoác lại chiếc áo ngoài được may bằng lớp lụa Hàng Châu. Chiếc áo ngoài đủ mỏng để phô trương những đường cong tuyệt mỹ của Chỉ Nhược mà thôi.

Từ sau tấm rèm, một gã công tử mặt hoa da phấn, vén màn bước ra. Y đặt tay lên vai Hoàng Chỉ Nhược hả hê nói :

- Hoàng phu nhân thấy ta thế nào?

Chỉ Nhược ngẩng lên nhìn y, khẽ gật đầu :

- Huynh được lắm.

Y cười khẩy, rồi nói :

- Chừng nào ta mới được đến đây với nàng nữa?

Chỉ Nhược nguýt mắt :

- Huynh tham quá.

- Nàng còn tham hơn ta nữa.

Chỉ Nhược ngúng nguẩy :

- Huynh còn nói như vậy nữa.

Gã nâng cằm Chỉ Nhược :

- Chờng nào ta sẽ đến với nàng?

Chỉ Nhược chớp mắt. Nàng lấy một hạt Dạ Minh Châu đặt vào tay tình lang.

- Huynh hiểu chứ?

- Ta hiểu. Ta đi đây.

- Huynh bảo trọng.

Y cười khẩy nói :

- Nàng yên tâm. Khi màn đêm buông xuống thì chẳng một ai có thể theo được bước chân của Dạ Hành Đồ Phu Tàn Quân được đâu.

- Chính vì lẽ đó mà Chỉ Nhược mới chọn huynh làm người đột nhập vào “Minh Lầu”.

Tàn Quân vuốt má Chỉ Nhược :

- Dạ Hành Đồ Phu bị nàng níu chân rồi đó.

Y thốt dứt câu, kéo ghệt Chỉ Nhược vào người, nhỏ giọng nói :

- Đêm mai ta sẽ đến với nàng.

Y nhìn Hoàng Chỉ Nhược một lần nữa rồi mới trở bước tiến ra cửa. Chỉ Nhược nói với theo :

- Huynh cẩn thận, đừng cho ai thấy huynh vào Minh Lầu.

Tàn Quân khẽ gật đầu, rồi lẩn nhanh ra cửa. Y đúng là kẻ đi đêm, chỉ nhoáng một cái lắc vai, đã lướt lên mái vòm Minh Lầu, lẩn nhanh vào bóng tối. Trong bóng tối chỉ còn đôi thần nhãn của gã lúc ẩn lúc hiện.

Rời bóng tối sau mái vòm, Tàn Quân toan thoát xuống đất thì vai bị ghệt lại :

- Các hạ khoan xuống.

Y giật mình, thót ruột quay ngoắt lại. Phản xạ tự nhiên khi đập vào mắt Tàn Quân là khuôn mặt hình cánh bướm, buột miệng hỏi :

- Người là ai?

- Đây không phải là lúc các hạ hỏi danh tính tại hạ.

Lời còn chưa kịp dứt trên hai cánh môi Thiếu Hoa, thì bất ngờ Tàn Quân xuất thủ. Hữu thủ của gã chớp động vỗ một chưởng công thẳng vào mặt Thiếu Hoa. Mặc dù bất ngờ ra tay chớp nhoáng, nhưng chưởng ảnh của Dạ Hành Đồ Phu Tàn Quân vẫn bị trảo công của Thiếu Hoa khổng chế ngoài sự tiên liệu của gã. Cản một chưởng của một cao thủ như Dạ Hành Đồ Phu mà tuyệt nhiên chẳng gây ra một tiếng động nào càng khiến cho Tàn Quân ngạc nhiên hơn.

Tàn Quân toan rút tay lại, nhưng hữu thủ bị dính cứng trong tay trảo công của Thiếu Hoa. Thiếu Hoa nghiêm giọng, nói với Tàn Quân :

- Nếu muốn sống thì hãy ở yên trên mái ngói này.

- Ta không cần người lo cho ta. Dạ Hành Đồ Phu Tàn Quân chẳng dễ bị người bắt nạt.

- Nếu các hạ nói vậy, tại hạ không cần. Nhưng trước khi các hạ rời mái ngói, tại hạ xin thu hồi lại Dạ Minh Châu mà Hoàng Phu nhân đã tặng cho các hạ.

Thiếu Hoa vừa nói vừa thi triển thủ pháp thần kỳ, lòn tay vào ngực áo Tàn Quân lấy hạt Dạ Minh Châu mà gã không thể nào phản ứng kịp. Cầm hạt Dạ Minh Châu trên tay Thiếu Hoa mới nói với Tàn Quân.

Tàn Quân toan cất tiếng nhưng Thiếu Hoa đã cướp lời :

- Các hạ chết thì cần gì phải giữ kỷ vật người tình. Nếu các hạ rời được Minh Lầu. Hắc Điệp sẽ trao cho các hạ không chỉ hạt Dạ Minh Châu mà còn trao thêm Hoàng Chỉ Nhược lẫn chức vị Nam Thiên bang chủ nữa.

Thiếu Hoa nói dứt lời rút tay lại, lẩn vào bóng tối để lại sự ngớ ngẩn trên dung diện Dạ Hành Đồ Phu Tần Quân. Gã chú nhân nhìn vào chỗ Thiếu Hoa vừa mới lẩn mất nhưng chẳng còn thấy hành tung của chàng.

Không gian vắng lặng im lìm, chẳng có chút gì khả dĩ tạo cho Tần Quân sự lo lắng. Y khẽ lắc đầu, nhắm nói :

- Hắc Điệp, người nhớ giữ lời.

Phủ lại chiếc áo choàng, Tần Quân lia mắt đảo qua một lượt quan sát toàn cảnh rồi mới cất mình thoát xuống mái ngói. Chân Tần Quân vừa điểm xuống mặt cỏ, chưa kịp đề khí thì triển khinh công thì hai chiếc câu liêm từ dưới bãi cỏ bất ngờ xuất hiện móc vào cổ chân gã.

Sự xuất hiện của hai chiếc câu liêm hoàn toàn không nằm trong sự tiên liệu của Dạ Hành Đồ Phu Tần Quân, nên không sao phản ứng kịp.

Tần Quân thốt lên một tiếng khi hai lưỡi câu liêm móc vào chân y :

- Ối.

Hai gã cao thủ vận xám y Nam Thiên bang từ dưới đất chui lên, mỗi người một bên giật mạnh câu liêm.

Tần Quân bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, hai bàn chân bị tiện lia bởi hai ngọn móc câu sáng ngời.

Tần Quân rống lên lồng lộn, lặn mình trên thảm cỏ. Hai gã cao thủ Nam Thiên bang dùng câu liêm đưa mắt nhìn Dạ Hành Đồ Phu không lộ chút thương cảm nào đối với gã.

Hoàng Chỉ Nhược từ trong Minh Lầu bước ra đưa mắt nhìn Tần Quân. Trong ánh mắt Chỉ Nhược chẳng biểu lộ chút tình gì dù chỉ mới đây hai người đã có mối quan hệ xác thịt.

Tần Quân chới hai tay xuống thảm cỏ, nhìn về phía Chỉ Nhược, miệng thều thào nói :

- Chỉ Nhược, cứu ta, Chỉ Nhược.

Y lết đến trước mặt nàng, để lại phía sau hai đường máu đỏ ối rưới lên thảm cỏ. Tần Quân ngẩng đầu nhìn Chỉ Nhược :

- Muội. Cứu huynh.

Chỉ Nhược nhìn Tần Quân, miệng điểm nụ cười mỉm, Hoàng phu nhân từ tốn nói :

- Chỉ Nhược sẽ cứu huynh.

Tần Quân gật đầu như té sao :

- Cứu ta với. Cứu ta với.

Chỉ Nhược nhìn hai gã thuộc nhân của nàng nhún vai nói :

- Hai người cứu Dạ Hành Đồ Phu dùm ta đi.

Hai gã cao thủ đồng loạt ôm quyền kính cẩn nói :

- Tuân lệnh phu nhân.

Tần Quân thều thào nói :

- Những gã này sẽ không cứu huynh đâu.

Mặc cho Tần Quân nói, Chỉ Nhược vẫn thờ ơ dôi mắt nhìn gã như muốn thẩm thấu cái đau đang tàn phá nội thể gã tình lang. Hai gã cao thủ đồng loạt ra tay, vung câu liêm bổ thẳng xuống người Tần Quân. Động tác của hai gã này chẳng khác hai gã đồ tể thiện nghệ, chỉ một lần xuất thủ đã mổ phanh vùng hạ đẳng của Dạ Hành Đồ Phu, mà gã vẫn còn tâm trí để cảm nhận cái đau móc ruột đó.

Tần Quân tru tréo, rống lên :

- Trời ơi.

Hắn co rút người lại, tứ chi giãy dụa trong khi Hoàng Chỉ Nhược ngấm nhìn sự giãy chết bằng tất cả sự khích động hiện rõ trên dung diện.

Chờ cho Tần Quân chết hẳn, Chỉ Nhược mới khoát tay :

- Hai người dọn sạch cho bốn nường.

Nàng nói xong quay bước đi dời những bước uyển chuyển trở vào Minh Lầu, dáng đi tha thướt mềm mại của Hoàng Chỉ Nhược chẳng ai ngờ rằng nàng vừa chứng kiến một cái chết thảm bằng sự đứng đưng vô cảm.

Chỉ Nhược quay bước trở lại gian biệt phòng trong tòa Minh Lầu, ngồi xuống chiếc bàn trang điểm có tấm gương đồng bóng ngời. Nàng xoa mái tóc đen mượt, ngấm mình trong gương, trao chuốt chải. Trên dung diện của Chỉ Nhược là những nét phần khích hả hê, cứ như vừa mới được truyền thêm nội lực.

Chỉ Nhược đặt chiếc lược xuống bàn thì thấy hạt Dạ Minh Châu đặt ngay bên cạnh chiếc gương đồng. Cầm lấy hạt Dạ Minh Châu, Chỉ Nhược quay ngoắt lại.

Thiếu Hoa đứng chấp tay sau lưng nhìn Chỉ Nhược. Sự có mặt của Thiếu Hoa ngay trong gian biệt phòng mà Chỉ Nhược không phát hiện ra, khiến nàng không khỏi lúng túng.

Mặc dù ngạc nhiên với sự xuất hiện của Du Thiếu Hoa, nhưng Hoàng Chỉ Nhược nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lãnh đạm lúc ban đầu. Nàng ôn nhu hỏi Thiếu Hoa :

- Túc hạ biết đây là tòa Minh Lầu của Nam Thiên bang chứ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Tại hạ còn biết hơn thế nữa. Tòa Minh Lầu này được Nam Thiên bang chủ dựng riêng cho vị ái thiếp của Bang chủ. Không một ai được vào đây ngoại trừ Bang chủ.

- Đã biết như vậy sao túc hạ lại tự đến Minh Lầu mà không được phép của Nam Thiên bang chủ. Túc hạ hẳn biết hậu quả như thế nào chứ?

Thiếu Hoa mỉm cười. Nụ cười mỉm của Thiếu Hoa đập vào mắt Chỉ Nhược, vẽ lãnh đạm chột thay đổi nhanh chóng, bất giác đáp lại cũng bằng một nụ cười.

Thiếu Hoa nói :

- Tại hạ đã chứng kiến cái chết của Dạ Hành Đồ Phu Thích Đà Không nhưng đến thì phải vào.

Chỉ Nhược từ tốn hỏi :

- Tại sao túc hạ cứ phải đến Minh Lầu dù biết có thể gặp kiếp họa diệt thân?

Xoè ngón thiết phiến, Thiếu Hoa phẩy nhẹ, bước đến nửa bộ nhìn Chỉ Nhược nói :

- Ái thiếp của Nam Thiên bang chủ là một trang giai nhân tuyệt sắc. Một đêm với nàng, sáng mai mất mạng cũng chẳng hối tiếc.

Dung diện Chỉ Nhược giãn hẳn ra lộ những nét phần khích :

- Đó là lời nói của công tử?

- Tại hạ đang nói chuyện với phu nhân.

Chỉ Nhược cười mỉm. Nàng lấy cây trâm trên bàn trang điểm cài vào búi tóc, rồi nhìn Thiếu Hoa nói :

- Công tử cũng có ý như Tần Quân?

- Nếu có cơ hội như Tần Quân, tại hạ cũng chẳng bỏ phí cơ hội đó đâu.

Chỉ Nhược nhún vai, quay mặt nhìn lại chiếc gương đồng. Nàng quan sát chân diện mục của Du Thiếu Hoa hiện trong chiếc gương sáng ngời bóng lộn.

- Công tử đang có cơ hội như Tần Quân.

- Phu nhân cho tại hạ cơ hội đó.

Hai gò má Chỉ Nhược ửng hồng.

Thiếu Hoa bước đến trước mặt nàng.

Chỉ Nhược đặt tay lên bờ vai chàng :

- Công tử tiếp nhận cơ hội đó chứ?

Nhìn thẳng vào đôi thu nhân của Chỉ Nhược, hai cánh môi mỏng của Thiếu Hoa mím một nụ cười. Hình như lúc nào trên miệng Thiếu Hoa cũng điểm sẵn một nụ cười tình gợi mở.

Thiếu Hoa lắc đầu.

Dung diện Chỉ Nhược đành hẫng lại câu gắt hỏi :

- Công tử đang muốn có cơ hội như Dạ Hành Đồ Phu, và cơ hội đó đã hiện hữu, sao lại không nhận.

- Đã được ban tặng thì bất cứ nam nhân cũng phải nhận, nhưng tại hạ khác với họ.

Đôi chân mày Chỉ Nhược nhíu lại :

- Khác như thế nào?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ không chờ trái rụng để ăn.

- Công tử nói vậy có ý gì?

- Trái ngon phải tự tay mình hái. Cái thú của người biết ăn quả phải như vậy. Quả cấm của phu nhân rất ngon, nhưng phải tự tay tại hạ hái, nó mới đúng là một trái cấm chân mỹ.

Chỉ Nhược bật cười thánh thót. Nàng vừa cười vừa nguýt Thiếu Hoa, rồi nói :

- Công tử là một trang nam nhi đầu tiên Chỉ Nhược này bắt gặp đó. Thế công tử định hái trái cấm của ta như thế nào?

- Nếu nói ra thì tại hạ chẳng bao giờ hái được trái cấm của phu nhân.

Thiếu Hoa lấy trong tay áo ra một cánh Hắc Điệp :

- Tại hạ có cánh bướm này, hẳn phu nhân không thể quay mặt khi thấy nó?

Thiếu Hoa chìa cánh bướm đến trước mặt Chỉ Nhược. Vừa thấy cánh bướm đen trên tay Thiếu Hoa, đôi mắt của Chỉ Nhược vụt sáng lên. Nàng buột miệng thốt :

- Hắc Điệp.

- Phu nhân nhận ra cánh bướm này rồi chứ?

Chỉ Nhược gạt đầu, nhìn Thiếu Hoa hỏi :

- Ở đâu công tử có “Hắc Điệp”?

- Hắc Điệp trao cho tại hạ mang đến cho phu nhân. Hắc Điệp muốn thỉnh nhờ phu nhân một việc.

Chỉ Nhược nhếch môi :

- Hắc Điệp mà cũng phải nhờ đến Hoàng Chỉ Nhược này à. Chỉ Nhược nghe nói bất cứ chuyện gì trên đời này, Hắc Điệp cũng đều làm được mà.

- Nói như vậy, phu nhân không tiếp nhận cánh bướm của Hắc Điệp?

Thiếu Hoa mỉm cười.

Chỉ Nhược nhìn chàng, Thiếu Hoa nói :

- Nếu phu nhân đã không tiếp nhận, tại hạ chẳng còn gì để nói.

Thiếu Hoa vừa nói vừa toan ôm quyền cáo từ nhưng Chỉ Nhược đã cản lại.

Chỉ Nhược đón lấy cánh bướm trên tay Thiếu Hoa.

- Chỉ Nhược đâu muốn làm mất cánh bướm.
- Nhận cánh Hắc Điệp, phu nhân đã nhận lời thỉnh cầu của Hắc Điệp?

Chỉ Nhược gật đầu :

- Hắc Điệp muốn gì ở Hoàng Chỉ Nhược?

Thiếu Hoa từ tốn đáp lời :

- Mong phu nhân giải quyết ổn thỏa dùm Thích Đà Không phá giới hòa thượng.

Dung diện Chỉ Nhược sa sầm hẳn lại :

- Chuyện của lão hòa thượng phá giới Thích Đà Không ư?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Chuyện đó hẳn không ngoài tầm tay của phu nhân.
- Không ngờ Hắc Điệp lại quan tâm đến hòa thượng phá giới đó như vậy.
- Cũng như phu nhân quan tâm đến Hắc Điệp.

Thiếu Hoa nhìn Chỉ Nhược, gấp ngọng thiết phiến lại :

- Ngày mai tại hạ sẽ đưa Thích Đà Không đến Tổng đàn Nam Thiên bang đón người, mong phu nhân bồi tiếp.

Chỉ Nhược mỉm cười gật đầu :

- Công tử sẽ gặp Chỉ Nhược tại Tổng đàn Nam Thiên bang. Nhưng ta chỉ sợ chuyện không đơn giản như theo ý của công tử.
- Có phu nhân nhúng tay vào, tại hạ đoán chắc chuyện gì cũng sẽ qua.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Tại hạ gởi lại phu nhân hạt Dạ Minh Châu.
- Thế còn trái cấm, công tử gởi lại chứ?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ không muốn rời khỏi tòa Minh Lầu giống như Dạ Hành Đồ Phu Tồn Quân nên trái cấm buộc phải gởi lại.

Chỉ Nhược nguyền Thiệu Hoa :

- Minh Lầu của Chỉ Nhược chắc phải phá lệ lần đầu.
- Tại hạ mong được như vậy.

Chỉ Nhược liếc Thiệu Hoa rồi bước lại bàn trang điểm. Nàng xoay nhẹ chiếc gương đồng. Một mặt đạo mở ra ngay sau chiếc bàn trang điểm.

- Công tử phải ra bằng con đường này.
- Mong rằng sau này tại hạ và phu nhân sẽ gặp lại.
- Công tử là một biệt lệ duy nhất.
- Tại hạ sẽ đáp lễ phu nhân.
- Chỉ Nhược chỉ muốn biết công tử hái trái cấm như thế nào thôi.

Thiếu Hoa mỉm cười, rồi lẩn nhanh vào mật đạo. Chờ Thiếu Hoa khuất hẳn trong mật đạo, Chỉ Nhược mới ngồi lại bàn trang điểm nhìn tấm gương đồng đóng cửa. Nàng nhìn dung diện mình hiện trong tấm gương đồng, trong tấm trí vợ vẫn khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Du Thiếu Hoa. Nàng nhắm nói :

- Gã cũng đáng cho mình để ý đến.

9. Chương 9: Ẩn Kiếm

Đàn Lữ bùng thân ảnh thoát qua một nắm mồ khác, trong khi Bạch Khô Lâu bung tấm áo choàng chụp xuống chỗ Đàn Lữ vừa thoát đi thì một giọng nói đơn đót cất lên :

- Chỉ bắt một con ếch ương mà nàng phải nhọc công như vậy ư?

Cùng với lời nói đó, một người cũng vận trang phục như Bạch Khô Lâu, tay cũng cầm ngọn trượng có đính chiếc đầu lâu hai hốc mắt phát quang đỏ au như hai khối than hồng cháy bỏng. Bằng một khinh pháp thần kỳ, y thoát qua đầu Bạch Khô Lâu, xử dụng Khô Lâu quái trượng đâm thẳng vào huyết Thiên linh cái của Đàn Lữ. Thế đâm của trượng của người đó đúng là một sát chiêu tàn bạo không để cho Quái Thủ Thiên Tôn cơ may nào toàn mạng sống.

Bạch Khô Lâu sững người khi nhận ra tử chiêu của người kia. Nàng buộc miệng thốt :

- Sư phụ.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì ngọn quái trượng Khô Lâu cũng đã đâm tới đại huyết tôn vong Thiên linh cái của Đàn Lữ.

Sinh mạng của Quái Thủ Thiên Tôn xem như đặt trong lưỡi hái tử thần của ngọn quái trượng Khô Lâu.

- Chát.

Cánh bướm đen tuyền, lấp lánh ánh lân tinh lướt đến đập vào đầu ngọn quái trượng bật sang bên, cứu lấy cái mạng của Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ trong đường tơ kẽ tóc.

Người vận thụng y nhanh chóng thu hồi ngọn Khô Lâu quái trượng, đồng thời điểm mũi giày, lộn người thối lui về sau. Y hạ thân xuống bên cạnh Bạch Khô Lâu, hoành ngang ngọn quái trượng trước ngực.

Y buông câu cụt lủn :

- Hắc Điệp.

Lời nói của người vận thụng y khiến Đàn Lữ ngơ ngẩn. Y quay qua bên mới nhận ra cạnh mình đã có mặt Du Thiếu Hoa. Lần này xuất hiện, Du Thiếu Hoa khoác chiếc mặt nạ hình cánh bướm phủ lớp lân tinh óng ánh.

Thiếu Hoa nhìn người vận thụng y ôm quyền từ tốn nói :

- Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ là bằng hữu của tại hạ, xin tôn giá giữ cho y một cái mạng, tại hạ vô cùng cảm kích.

Người vận thụng y nhìn Du Thiếu Hoa định nhãn trở lại Đàn Lữ. Y cất tiếng đơn đót :

- Túc hạ hẳn biết phương châm của Khô Lâu quái kiệt chứ?

Thiếu Hoa từ tốn đáp lời :

- Trên giang hồ uy danh của tôn giá vang lừng khắp bốn phương tám cõi. Một khi tôn giá xuất thủ thì phải tước một mạng người.

- Biết như thế sao tôn giá còn phá lệ của ta?

- Tại hạ không dám phá lệ mà tôn giá đã đặt ra, nhưng rất tiếc lần này người tôn giá định hạ thủ lại là bằng hữu chi giao với tại hạ.

Khô Lâu quái kiệt lắc cổ tay gằn giọng nói :

- Bằng hữu với túc hạ thì Khô Lâu quái kiệt này phải phá lệ ư. Hắc Điệp nổi danh trên chốn võ lâm thật, nhưng chưa hẳn đã hơn được Khô Lâu này.

- Tại hạ không màng đến danh.

- Không màng danh, nhưng hôm nay ta phá lệ thì cái danh Hắc Điệp hơn hẳn Khô Lâu rồi.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ chỉ muốn kính tôn giá một trượng, và mong người nhường lại tại hạ một bước.

- Nói nghe rất hay.

- Tại hạ nói bằng tâm của mình.

- Ta cũng thốt ra lời bằng những suy nghĩ thật của mình.

Khô Lâu đổi giọng thật trang trọng :

- Hắc Điệp. Người đã kính một bước, tất ta phải nhường người một trượng. Nhưng ta có một điều kiện.

Khô Lâu quái kiệt hạ ngọn quái trượng Khô Lâu xuống, nhìn Thiếu Hoa lạnh nhạt nói :

- Ta muốn hội kiến với người tại Tuyệt cốc “Lạc Hồn”. Người có nhận không?

- Tôn giá đã nhường tại hạ một trượng, tất tại hạ phải kính tôn giá một bước.

Khô Lâu quái kiệt gật đầu :

- Hay lắm. Ta chờ người tại Lạc Hồn tuyệt cốc.

Quái Thủ Thiên Tôn toan mở lời, nhưng Thiếu Hoa đã khẽ lắc đầu cản y lại.

Khô Lâu quái kiệt quay sang Bạch Khô Lâu :

- Chúng ta đi.

Khô Lâu quái kiệt vừa nói vừa nắm tay Bạch Khô Lâu, thi triển thân pháp thần kỳ, chớp nhoáng đã mất hút vào bóng tối. Khi hai người kia đã hoàn toàn mất dạng, Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư mới nhìn sang Thiếu Hoa :

- Tại sao người nhận lời với gã quái vật đó đến Tuyệt cốc Lạc Hồn.

Thiếu Hoa tháo chiếc mặt nạ bướm, nhìn Đàn Lư đáp lời :

- Người ta đã kính ta thì ta phải kính lại người chứ.

- Người biết đến Lạc Hồn tuyệt cốc là tự dẫn xác nộp mạng cho quỷ không?

Thiếu Hoa nhún vai :

- Nếu tất cả mọi nơi trên đất trung thổ đều là Lạc Hồn tuyệt cốc thì chẳng có chỗ để Thiếu Hoa và Đàn huynh dừng chân.

Đàn Lư lắc đầu nhăm nói :

- Mạng của Đàn Lư mà bắt Thiếu Hoa phải gánh, ta không muốn chút nào.

- Thế huynh muốn gì nào?

Đàn Lư im lặng lắc đầu.

Thiếu Hoa nhìn Đàn Lư mỉm cười :

- Gã hòa thượng phá giới Thích Đà Không đang chờ huynh.

Bộ mặt dị dạng của Đàn Lư đã xấu càng xấu hơn khi nghe Thiếu Hoa nhắc đến Thích Đà Không. Đàn Lư hậm hực nói :

- Người lúc nào cũng nghĩ đến người khác mà không nghĩ đến mình.

Hai người rời khu mộ địa quay lại ngôi cổ miếu thần hoàng. Khi họ còn cách cổ miếu Thần Hoàng độ nửa dặm thì nghe tiếng sấm chường trời lên đùng đùng.

Đàn Lư cau mày nói với Thiếu Hoa :

- Bất Giới hòa thượng lại có chuyện rồi.

Hai người thi triển khinh công đi nhanh hơn. Ngay trước cửa ngôi cổ miếu, Thích Đà Không đang múa tay múa chân quát tháo hai vị đạo sĩ Võ Đang phái.

- Chỗ này đã có ta giành trước rồi, hai người đến sau tại sao lại muốn chiếm chỗ của hòa thượng này chứ.

Vị đạo sĩ có khuôn mặt choắt, mũi điều hâu, đôi mắt lơn ti hí chỉ chực híp lại lên tiếng đáp lời Bất Giới hòa thượng :

- Hòa thượng thì phải ngồi tịnh thân dưới gốc bồ đề, chứ đâu ở trong miếu được. Tăng và đạo không thể ở gần bên nhau, điều đó hẳn hòa thượng biết chứ.

Y vuốt chòm râu đen nhánh nói tiếp :

- Tất cả những cổ miếu trên đất trung thổ đều thuộc Võ Đang thì bọn tăng nhân như hòa thượng có đến trước cũng phải nhường cho chúng ta mà thôi.

Thích Đà Không ngoáy lỗ tai vừa nói :

- Nghe đạo sĩ nói, lỗ tai của ta ngứa quá. Thiên hạ nói Võ Đang toàn đạo sĩ thúi, ta không tin, nay nghe mới tin. Đạo sĩ nói ra câu nào cũng sắc mùi. Không biết lão Bạch Mai chường môn có mở miệng thúi như đạo sĩ không?

Vị đạo sĩ thứ hai có khuôn mặt núc ních rít lên :

- Tên hòa thượng này hết muốn sống rồi.

Gã vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút trường kiếm, thét lớn :

- Được Tỉnh lão đệ, mau dựng kiếm hợp nhất cùng ta đưa quách tên hòa thượng Thiếu Lâm này về châu Diêm chúa cho rồi.

Hai vị đạo sĩ Võ Đang vừa toan phối hợp kiếm pháp tập kích Thích Đà Không thì Thiếu Hoa cùng với Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư đã lướt ra đứng bên cạnh Bất Giới hòa thượng.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Nhị vị đạo trưởng dừng tay.

Dược Tỉnh thu kiếm nhìn qua Mã Nại. Mã Nại thấy bên đối phương có thêm hai người, nhất là sự có mặt của Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư với dung diện kỳ dị cũng buộc phải hạ kiếm.

Y nhìn Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Đây là chuyện của Thiếu Lâm và Võ Đang, nhị vị là những người ngoài đời, đừng xen vào.

Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Nhị vị đạo trưởng miễn thứ, vị hòa thượng đây là huynh đệ với tại hạ. Với lại tại hạ thấy chuyện cũng không đáng gì. Ngôi cổ miếu này đủ chỗ cho mọi người chúng ta trú qua đêm mà.

Dược Tỉnh khoát tay :

- Hòa thượng và đạo sĩ thì đâu thể ở chung một chỗ được.

- Sao lại không được?

Mã Nại lên tiếng đáp lời Thiếu Hoa :

- Chưởng môn Bạch Mi lão tổ phán như vậy rồi. Người đạo tiên, kẻ Phật môn thì không cùng chung một hướng.

Thích Đà Không cúi gắt nạt ngang :

- Các người tu đạo tiên cốt thoát cảnh trần tục mà thốt ra những lời khó nghe như vậy.

Y quay sang Thiếu Hoa :

- Ca ca chẳng cần phải nghe hai lão đạo sĩ thú vị này nói làm gì nữa? Chúng ta cứ vào cổ miếu trú qua đêm, để tâm đến họ làm gì?

Đàn Lữ nhìn Thiếu Hoa khẽ gật đầu, rồi quay lại đối mặt với Mã Nại và Dược Tĩnh :

- Hai người hẳn biết ta là ai chứ?

Mã Nại buột miệng hỏi :

- Nhìn dung dạng của tôn giá, nếu bản đạo đoán không lầm tôn giá chính là Quái Thủ Thiên Tôn, đại ma đầu Trung Châu trấn.

Con mắt lồi của Đàn Lữ nhướng to hết cỡ, tưởng chừng phải lọt ra ngoài. Gã gằn giọng nói :

- Đúng. Đàn Lữ là đại ma đầu của Trung Châu trấn đây. Thế hai người có muốn giành giật ngôi cổ miếu này với ta không?

Mã Nại nhìn qua Dược Tĩnh.

Y nhìn lại Đàn Lữ.

Đàn Lữ hừ nhạt rồi nói :

- Đàn mỡ cũng rất muốn thỉnh giáo Hương Nghi kiếm pháp của Vô Đương phái, nhân dịp này Đàn mỡ và hai người giao thủ một trận xem ai xứng làm chủ ngôi cổ miếu này.

Đàn Lữ vừa nói vừa vận công chuẩn bị thi triển “Đàn Chỉ thần công”.

- Nhị vị đạo trưởng hẳn cũng có nghe đến tuyệt kỹ “Đàn Chỉ thần công” của Quái Thủ Thiên Tôn rồi chứ?

Mã Nại lưỡng lự một lúc rồi mới đáp lời Thiếu Hoa :

- Bản đạo có nghe.

Y nhìn lại Đàn Lữ :

- Bản đạo sẽ nói lại với Chưởng môn lão tổ.

Đàn Lữ vừa nghe Mã Nại thốt dứt câu, khoát tay như đuổi ruồi buong sẵn một câu cộc lốc :

- Hai người muốn nói gì thì nói.

Dược Tĩnh hừ nhạt gằn giọng nói :

- Chưởng môn Vô Đương sẽ tìm các người.

Đàn Lữ nhướng mày :

- Đàn mỡ chờ.

Mã Nại và Dược Tĩnh lườm ba người Thiếu Hoa rồi mới chịu quay bước bỏ đi.

Thích Đà Không lầm bầm rủa :

- Đúng là một lũ đạo sĩ thú vị, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, mà lúc nào cũng tự vỗ ngực cho mình là danh môn chánh phái.

Trong khi Thích Đà Không buông lời lầm bầm rửa thì Thiếu Hoa chỉ biết lắc đầu nhìn theo hai vị đạo sĩ vừa bỏ đi.

Ba người quay vào cổ miếu, Thích Đà Không vừa bày vò rượu năm cân và bọc lương khô ra sàn cổ miếu vừa hỏi Thiếu Hoa :

- Ca ca đến Nam Thiên bang hẳn có kết quả chứ. Lão Nam Thiên bang chủ hẳn phải nể mặt ca ca.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Thiếu Hoa phải nhờ đến một người khác, nhưng ngày mai không biết chuyện của hòa thượng có được như ý hay không, còn tùy vào Chấn Vũ Thiên.

Đàn Lữ nhìn qua Bất Giới hòa thượng :

- Việc của hòa thượng, hòa thượng chẳng lo được.

Y lắc đầu :

- Đàn mỗ thất vọng về hòa thượng đó.

Đà Không đỏ mặt cúi đầu nói :

- Thích Đà Không này nhờ ca ca chứ đâu nhờ Đàn huynh.

Đàn Lữ toan nạt Thích Đà Không thì chợt nghe có tiếng bước chân dừng ngay cửa cổ miếu. Tiếng chân kia rất êm, nhưng nó tạo ra một thứ cảm giác chết chóc khiến ba người phải dời mắt ra.

Đứng ngay trước cửa cổ miếu là một kiếm thủ đội nói rộng vành, sùm sụp cốt không cho người khác nhận ra chân diện của mình.

Vẻ anh tuấn trên khuôn mặt Du Thiếu Hoa chợt黯淡 lại khi đối mặt với kiếm thủ đó. Sự thay đổi trên vẻ mặt Thiếu Hoa đập vào mắt Đà Không, khiến lão hòa thượng phải nhủ thầm: “Ca ca gặp kỳ phùng địch thủ rồi đây”.

Kiếm thủ rào bước tiến vào cổ miếu. Y dừng bước khi cách ba người khoảng hai trượng, một khoảng cách vừa đúng tầm một trường kiếm.

Quái Thủ Thiên Tôn đắm đắm nhìn kiếm thủ. Y cảm nhận sát khí hung tợn toát ra từ thân ảnh của gã kiếm thủ. Thiếu Hoa cầm lên chén rượu của mình, nhìn gã kiếm thủ từ tốn nói :

- Tại hạ có thể kính Ấn Sát Thần Chủ Điện tôn giá một chén rượu được không?

Gã kiếm thủ không màng đến lời mời khách sáo của Thiếu Hoa mà lại buông một câu hỏi cộc lốc :

- Du Thiếu Hoa là túc hạ?

- Tại hạ đích thị là Du Thiếu Hoa.

- Túc hạ là Du Thiếu Hoa?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Không sai.

- Thế thì tốt. Điện mỗ đã nhận năm trăm lượng để lấy chiếc thủ cấp của túc hạ.

Đàn Lữ nhướng con mắt lồi. Y toan mở miệng quát nhưng Thiếu Hoa đã cản lại.

Chàng nhìn Ấn Sát Thần Chủ Điện Câu nói :

- Điện tôn giá đã nhận kim lượng lấy thủ cấp Thiếu Hoa?

- Đúng. Người tự dâng nạp thủ cấp cho Điện mỗ hay muốn ta ra tay?

- Dâng nạp thủ cấp cho tôn giá thì tại hạ cũng chết, còn nhận một đường kiếm “Nhứt chiêu sát tử” của tôn giá thì cũng chết. Cả hai đều đưa Thiếu Hoa đến cái chết, mà Thiếu Hoa thì chẳng muốn chết.

- Người không chết không được.
- Ai là người muốn Thiếu Hoa phải chết?
- Điền mỗ chỉ nhận phận sự lấy thủ cấp của người.
- Tại hạ chết mà chẳng biết ai muốn giết mình à?
- Chỉ có mình Điền mỗ biết người bỏ ra ngân lượng mà thôi.
- Và Điền tôn giá chẳng bao giờ nói ra người đó?
- Đúng.

Thiếu Hoa buông một tiếng thở dài.

Án Sát Thần Chủ Điền Câu đặt tay vào chuôi kiếm. Y buông một câu bằng chất giọng lạnh nhạt :

- Túc hạ đã sẵn sàng rồi chứ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Chẳng một ai lại chuẩn bị cho mình một cái chết cả. Nói như tôn giá biết tại hạ chưa sẵn sàng.
- Túc hạ chưa sẵn sàng thì Điền mỗ sẽ chờ túc hạ ngoài cổ miếu.
- Đó là cái lệ của Điền tôn giá?
- Ai chết bởi kiếm của ta đều được một cơ hội sau cùng.
- Thế cũng hay. Tại hạ cũng được cái lệ đó?

Án Sát Thần Chủ Điền Câu gật đầu :

- Túc hạ cũng được chết như những kẻ đã chết bởi kiếm của Điền mỗ.

Điền Câu thốt dứt câu quay bước tiến ra ngoài. Bước chân của gã rất chậm rãi, nhưng mỗi bước cách đều nhau, và thẳng tắp một hàng. Chỉ chứng nghiệm những bước chân của Điền Câu đủ biết y là một kiếm thủ thượng thặng, một khi kiếm rời khỏi vỏ thì phải có máu.

Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư phải tay đứng lên. Y nhìn Thiếu Hoa, trang trọng nói :

- Du lão đệ. Để gã kiếm thủ này cho Đàn lão huynh.

Thiếu Hoa khẽ lắc đầu nói :

- Án Sát Thần Chủ chưa một lần thất thủ trong lúc hành sự.
- Nhưng lần này y đã gặp phải một người như Du lão đệ. Hẳn phải thất bại thôi.
- Chưa hẳn.
- Du lão đệ cứ ở đây, để Đàn Lư này đối phó với gã giết người vì kim lượng đó.

Thiếu Hoa lại lắc đầu phủ nhận :

- Huynh không phải là đối tượng của Án Sát Thần Chủ Điền Câu.

Con mắt ti hí bên trái của Đàn Lư tưởng như chảy xệ xuống khi phải nghe câu nói này của Du Thiếu Hoa. Y cúi gắt ra vẻ phẫn nộ :

- Quái Thủ Thiên Tôn này chẳng tin được. Chẳng lẽ với “Đàn Chỉ thần công” và “Hàm Mô công”, hai tuyệt học của ta mà không phải là đối thủ của một tên sát thủ ư?
- Thiếu Hoa không cho Đàn lão huynh không phải là đối thủ của Điền Câu, nhưng cách hành sự của Điền Câu thì không giống với những sát thủ bình thường.
- Đàn Lư muốn đối mặt với hắn.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Người y phải lấy mạng là Thiếu Hoa chứ không phải là huynh.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Hay lão huynh xem thường Thiếu Hoa?

Đàn Lữ nhún nhó lắc đầu.

Thiếu Hoa đặt tay lên vai gã :

- Đàn lão huynh cứ ở đây.

Thiếu Hoa nói dứt câu trở bộ tiến thẳng ra ngoài cổ miếu. Bên ngoài cổ miếu, Án Sát Thần Chủ Điện Câu đứng quay lưng về phía chàng, tay đặt vào đốc kiếm.

Thiếu Hoa tăng hăng.

Điện Câu quay mặt đối nhân với chàng.

Thiếu Hoa nhìn Điện Câu nói :

- Tại hạ đã sẵn sàng.

- Túc hạ sẽ được chết bởi kiếm của ta.

Giọng nói của Án Sát Thần Chủ Điện Câu chẳng khác nào lời phán quyết lạnh lùng của Diêm chúa. Những tưởng sau lời nói đó kiếm của Án Sát Thần Chủ sẽ thoát ra khỏi vỏ làm nốt phần việc còn lại của một sát thủ, bỗng dưng một sự thay đổi thoáng hiện lên dung diện lạnh lùng của gã.

Y từ từ buông đốc kiếm, chăm chăm nhìn Du Thiếu Hoa, nhạt nhẽo cất tiếng :

- Hôm nay chưa thể giết túc hạ nhưng án tử đã được ta đặt lên vai người.

Không biết sự thay đổi bất ngờ của gã Án Sát Thần Chủ xuất phát từ nguyên nhân nào, nhưng có lẽ đây là một ngoại lệ duy nhất mà Điện Câu chưa từng ban phát cho nạn nhân của mình. Có lẽ y cảm nhận được điều gì đó từ Thiếu Hoa.

Hai cánh môi Điện Câu mím lại, rồi trở thân thoát đi. y xuất hiện đột ngột, và ra đi cũng đột ngột. Cái y để lại là lời phán quyết chết chóc của tử thần.

Đàn Lữ và Thích Đà Không từ trong cổ miếu bước ra. Đàn Lữ thấy Điện Câu bỏ đi mà không thực thi chức phận của mình, bật cười khanh khách.

Y bước đến bên Thiếu Hoa :

- Gặp mặt rồng thì tôm phải chồn mặt.

Thiếu Hoa nhìn lại Đàn Lữ :

- Điện Câu còn sống thì lời phán quyết còn treo trên đầu Thiếu Hoa.

Thích Đà Không chen vào :

- Hắn đã sợ ca ca mà bỏ đi mà.

- Điện Câu không bao giờ bỏ qua thiên chức của một sát thủ vô tình.

Đàn Lữ hỏi chàng :

- Hắn không bỏ qua thiên chức sao lại bỏ chạy khi tay gã đặt vào đốc kiếm.

- Hôm nay y không thực hiện chức nghiệp, một sát thủ như Điện Câu mới đáng sợ. Y biết hôm nay không thực hiện được chức nghiệp nên không tuốt kiếm khỏi vỏ. Một kiếm thủ như gã, khoác thân phận sát thủ mới đáng sợ.

Thiếu Hoa vừa thốt dứt câu thì một giọng nói truyền âm nhập mật tợ tiếng muỗi vo ve lọt vào thính nhĩ chàng :

- Án Sát Thần Chủ Điện Cầu nếu nghe được những lời này của người, hẳn y sẽ cho rằng mình đã chọn được tri kỷ.

Tiếng truyền âm nhập mật kia vừa dứt thì một chiếc lá từ phía tán cây đại thụ bắn lẹ về phía Du Thiểu Hoa. Mặc dù chỉ là một chiếc lá khô bình thường, nhưng khi nó xé không khí bay đi lại tạo thứ âm thanh vi vu nghe buốt cả cột sống. Đến ngay cả Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư lẫn Bất Giới hòa thượng Thích Đà Không cũng phải giật mình nói :

- Âm tiễn.

Chiếc lá thoát đi như một thứ âm tiễn sắc bén nhưng khi còn cách Thiểu Hoa độ một bộ thì chững lại, là đà như một cánh bướm chập chờn trước mặt chàng. Sử dụng được lá để làm âm tiễn đã khó, nay điều khiển được nó rơi đúng tầm tay để người khác đón lấy, có lẽ chỉ có nằm mơ mới tưởng tượng được. Nói như thế đủ biết người truyền âm nhập mật đã luyện công đạt tới cảnh giới “Xuất ý khiển vạn vật”.

Thiểu Hoa đón lấy chiếc lá. Trên chiếc lá có ghi hai chữ :

- Diêm Cung.

10. Chương 10: Hoạt Náo Dương Châu

Chiếc kiệu Hoa Sơn sơn thiếp vàng do bốn gã phu lực lưỡng khiêng đi thoăn thoắt hướng về phía “Giác Viên tự”. Tòa cổ tự ở lưng chừng ngọn “Du sơn”, một thắng địa tuyệt vời của phủ Dương Châu. Người ngồi trong chiếc kiệu hoa đó không biết như thế nào, những khách hành hương đến Giác Viên tự phải giật qua hai bên nhường đường cho bốn gã đại hán lực lưỡng, khoác đại đao, tay cầm roi da vung lên cứ như muốn đánh vào khách hành hương. Theo sau chiếc kiệu hoa là bốn ả a hoàn. Cả bốn người người chẳng có người nào có được dung diện dễ nhìn. Có lẽ họ là những xú nữ xấu nhất của đất Dương Châu hoa đô hội.

Có người vội vã nép vào đường, ôm quyền kính cẩn xá khi chiếc kiệu hoa đi qua miệng nhảm nói :

- Hà đại nhân vạn an.

Rèm kiệu vén lên, một tiếng cười trong như ngọc phát ra rồi chiếc rèm nhanh chóng kéo xuống.

Chân diện của những vị khách hành hương với vẻ bẽn lẽn khi nghe tiếng cười đó, nhưng cũng chẳng dám thốt ra câu gì mà chỉ biết cúi mặt. Chiếc kiệu hoa đang xông lên Giác Viên tự thì từ hướng đối diện một chiếc kiệu cũng do bốn gã phu lực lưỡng khiêng đi ngược lại.

Gã đại hán đi đầu vung roi quát lớn :

- Tránh đường. Tránh đường.

Bốn gã phu khiêng chiếc kiệu thứ hai vội vã nép vào ven đường nhường lối cho kiệu của Hà đại gia. Chiếc kiệu của Hà đại gia tiến ngang chiếc kiệu kia, chợt dừng lại.

Rèm kiệu vén lên, một khuôn mặt hoa da phấn với những nét trang điểm sắc sảo nhú ra nhìn qua cỗ kiệu kia.

Bốn gã phu kiệu vừa thấy nữ nhân đó bèn hạ kiệu, kính cẩn ôm quyền nói :

- Chúc phúc Hà tiểu thư.

Hà Quế Anh hất mặt hỏi mấy gã phu kiệu :

- Ai đang ngồi trong kiệu của các người?

Gã phu kiệu đứng gần nhất đáp lời nàng :

- Dạ thưa, trong kiệu là Khả Tiểu Kha tiểu thư.

Đôi chân mày vòng nguyệt, mỏng như lá lúa của Hà Quế Anh như cau hằn lại, những tưởng chạm đầu với nhau.

Nàng cau gắt hỏi :

- Khả Tiểu Kha à?

Bốn gã phu kiệu gật đầu.

Hoàng Liên Hoa tung rèm bước xuống kiệu. Nàng lớn tiếng hỏi :

- Nha đầu Tiểu Kha. Người ngồi trong kiệu đó à?

Tìm cửa hông chiếc kiệu khe vén lên để lộ một khuôn mặt thanh tú, đoan thực của một thiếu nữ chỉ độ mười tám. Nàng gật đầu từ tốn nói :

- Tiểu Kha chúc phúc Hà tiểu thư.

Quế Anh cau mày, cau gắt nạt ngang :

- Hà tiểu thư không cần lời chúc phúc của một nha đầu như người.

Tiểu Kha vẫn giữ giọng từ tốn đáp lời :

- Hà tiểu thư không nhận lời chúc phúc của Tiểu Kha. Tiểu Kha xin được rút lại.

Nàng nói xong bỏ rèm xuống, rồi nói với bọn phu :

- Chúng ta về thôi.

Bốn gã phu kiệu vừa ghé vai vào tay đòn thì Quế Anh bước đến trước kiệu của Tiểu Kha đánh giọng nói :

- Quế Anh này chưa cho phép các người đi, sao lại dám đi. Các người xem thường Hà tiểu thư à?

Liền sau lời nói đó, Quế Anh thẳng tay tát vào má gã phu kiệu đứng gần nhất.

- Bốp.

Hứng trọn một cái tát của Quế Anh, gã phu kiệu chẳng dám phản kháng mà lại cúi gầm mặt nhẫn nhục.

Quế Anh hừ nhạt một tiếng lườm bốn gã phu kiệu, gắt giọng nói :

- Bốn người các người biết ta là Hà Quế Anh tiểu thư chứ?

Bốn gã phu kiệu khép nép nhỏ giọng nói :

- Dạ biết.

- Biết thì tốt. Chỉ cần bốn người các người làm phật ý Hà tiểu thư thì đất Dương Châu chẳng có chỗ để các người dung thân đâu.

- Bọn tiểu nhân biết.

- Biết. Vậy các người có nghe ta không?

- Bọn tiểu nhân nào dám mạo phạm Hà tiểu thư.

- Tốt. Vậy bốn người nghe Hà tiểu thư phán đây. Bốn người các người không được khiêng chiếc kiệu đó nữa.

Bốn gã phu kiệu thờ người, ấp úng như không thốt được lời nào. Quế Anh trừng mắt khi thấy vẻ lưỡng lự của bốn người đó, gắt giọng quát :

- Sao. Các người không muốn nương thân tại Dương Châu nữa à?

Nàng vừa quát vừa toan ngoắc bốn gã đại hán mở đường, nhưng Khả Tiểu Kha đã vén rèm bước ra. Nàng ôn nhu nói với bọn phu kiệu của mình :

- Hà tiểu thư đã muốn bốn người không khiêng kiệu thì cứ nghe theo Hà tiểu thư.

Bốn gã phu kiệu bối rối nhìn nàng.

Tiểu Kha mỉm cười ôn nhu nói :

- Tiểu Kha không có khiếu vẫn có thể về nhà được.

Nàng nói xong lấy một nén bạc đặt vào tay gã phu khiếu đứng :

- Tiểu Kha hiểu sự khó xử của bốn người.

Cả bốn gã đồng loạt ôm quyền xá nàng :

- Đa tạ tiểu thư.

Bốn gã xá Tiểu Kha xong, quay lại Quế Anh :

- Chúng tiểu nhân cáo từ.

Lời nói vừa dứt thì bốn gã phu khiếu cũng lui nhanh để tránh mặt Quế Anh.

Tiểu Kha từ tốn ôm quyền nói với Quế Anh :

- Tiểu Kha cáo từ Hà tiểu thư.

Thái độ của nàng vừa nhún nhường vừa nhã nhặn, thanh lịch không một điểm gì khiến Quế Anh phải tức giận, nhưng Quế Anh vẫn đỏ mặt, chặn Tiểu Kha lại gần giọng nói :

- Hà Quế Anh chưa cho nha đầu đi.

- Hà tiểu thư có điều chi chỉ giáo cho Tiểu Kha?

- Nha đầu muốn Hà Quế Anh này chỉ giáo cho người ư?

- Nếu không có điều chi chỉ giáo, Hà tiểu thư đã không cản Tiểu Kha.

- Những gì người nói ra là Quế Anh này đang lòng lắm đó.

Quế Anh chấp tay sau lưng gần giọng thốt từng tiếng :

- Nha đầu biết ta từ lâu muốn chỉ giáo người?

- Tiểu Kha xin nhận lời chỉ giáo của tiểu thư.

Quế Anh cười mỉm tục đắc nói :

- Điều ta muốn chỉ giáo người trước là người hãy quì xuống hành đại lễ dưới chân ta.

Tiểu Kha buông một tiếng thở dài, rồi ôn nhu đáp lời :

- Tiểu Kha cùng phận nữ nhi như Hà tiểu thư. Đã là nữ khi còn tại gia Tiểu Kha chỉ kính bái song đường và các bậc trưởng tôn, đâu thể hành lễ bừa bãi với cả người đồng trang lứa với mình.

- Nha đầu không hành đại lễ bái Quế Anh này à?

Tiểu Kha lắc đầu :

- Tiểu Kha và Hà tiểu thư đồng trang lứa lại chẳng có ân nghĩa gì tiểu thư lại buộc Tiểu Kha hành đại lễ với người?

- Quế Anh không có ân nghĩa với người, nhưng ta là người của Hà đại gia. Trong Hà đại gia, ngoài cha mẹ ta ra tất cả mọi người đều phải tôn kính bái lạy ta.

- Đó là việc của Hà gia, Tiểu Kha không phải là người của Hà gia.

- Cả đất Dương Châu đều biết thế lực của Hà đại gia như thế nào, chẳng lẽ nha đầu không biết.

- Tiểu Kha là người của Dương Châu tất biết Hà gia có danh tiếng như thế nào, nhưng không phải vì danh tiếng ấy mà Tiểu Kha bái lạy đầu lạy, mong tiểu thư hiểu cho Tiểu Kha.

- Nha đầu leo mồm, leo miệng. Nói gì thì nói, ta nói thật, đã từ lâu Quế Anh này chẳng ưa thích gì nha đầu.

- Thích hay không thích là tùy ý của tiểu thư. Riêng Tiểu Kha thì hoàn toàn không có ý làm phật lòng hay mạo phạm đến Hà tiểu thư.

Trong khi Quế Anh cúi gắt bao nhiêu thì Tiểu Kha càng từ tốn ôn nhu bấy nhiêu. Hai nàng giống như hai thái cực lửa và nước đối kháng với nhau.

Tiểu Kha từ tốn nói tiếp :

- Nếu tiểu thư không còn gì để nói, Tiểu Kha cáo từ.

Quế Anh nạt ngang :

- Ta chưa cho đi, nha đầu dám đi à.

- Tiểu Kha không mạo phạm người, quan lộ lại là của chung mọi người, sao Hà tiểu thư lại cản bước Tiểu Kha?

Quế Anh trừng mắt nhìn Tiểu Kha :

- Ta cản thì sao. Nếu người có gan thì cứ đi.

Nàng nhìn lại bốn gã đại lực vũ sĩ :

- Nếu ả nha đầu này không hành đại lễ dưới chân tiểu thư, bốn người bắt ả quì xuống bái lạy ta.

Bốn gã võ sĩ gia nhân của Hà gia đồng loạt xướng lên :

- Tuân lệnh tiểu thư.

Tiểu Kha nhú mày. Từ lúc đối mặt với sự bức ép của Hà Quế Anh, đến bây giờ mới lộ vẻ bất nhẫn trên dung diện của Tiểu Kha.

Mặc dù bất nhẫn với thái độ ép người quá đáng của Hà Quế Anh, nhưng Tiểu Kha vẫn giữ giọng ôn nhu từ tốn nói :

- Tiểu Kha không hề có ý mạo phạm với tiểu thư, mong Hà tiểu thư đừng ép Tiểu Kha quá đáng như vậy.

Quế Anh nạt ngang :

- Ta ép người thì sao nào?

Nàng vừa nói vừa liếc bốn gã võ sĩ theo hầu. Nhận được cái liếc mắt của Quế Anh, bốn gã kia tự biết phải làm gì. Bốn gã chẳng nói nửa lời xâm xập tiến về phía Tiểu Kha.

Bốn gã vệ sĩ Hà gia chưa kịp hành sự theo ý của Quế Anh thì một gã nho sinh vận lam y bước ra cản lại. Y khoát tay, từ tốn nói :

- Tiểu Kha cô nương đã không muốn, xin các vị đừng ép.

Sự xuất hiện can thiệp của gã nho sinh khiến Quế Anh đỏ mặt. Quế Anh gắt giọng nói :

- Công tử là ai sao dám xen vào chuyện của ta chứ?

Nho sinh mỉm cười :

- Tại hạ họ Mộc, tục danh Thiếu Quân, tại hạ chỉ là khách lãng du, viếng cảnh Giác Viên tự.

- Công tử là khách lãng du, du sơn Giác Viên tự thì đến Giác Viên tự. Nếu có nhã hứng thì đến Hà gia, có gì xen vào chuyện thị phi.

Mộc Thiếu Quân sẽ lại sợi dây lụa buộc búi tóc, mỉm cười nói :

- Tại hạ không thể đưa mắt nhìn khi thấy bốn gã khỉ đột này toan bức hiếp một vị tiểu thư đoan thực như Tiểu Kha cô nương đây.

Quế Anh cúi gắt nói :

- Công tử muốn bênh vực cho nha đầu đó ư?

Thiếu Quân khoát tay :

- Tại hạ và Tiểu Kha cô nương chẳng có quan hệ gì, nhưng thấy vì chuyện quá ư bất bình không thể không xen vào thôi.

Y bước đến trước mặt Quế Anh ôn nhu nói tiếp :

- Tiểu Kha cô nương đã nhấn nhục với tiểu thư, sao tiểu thư cứ bức ép người ta hoài vậy. Người ta đã kính Hà tiểu thư rồi, sao còn làm khó Tiểu Kha làm gì?

- Công tử dám nói ta làm khó à?

Nàng cười khẩy, gắt giọng nói :

- Công tử đã muốn bênh vực cho ả nha đầu đó thì Quế Anh cũng muốn biết công tử làm gì để bênh ả.

Quế Anh vừa nói vừa khoát tay ra hiệu cho bốn gã võ sĩ theo hầu. Bốn gã võ sĩ Hà gia định nhãn nhìn Mộc Thiếu Quân. Một gã bước đến trước mặt Thiếu Quân, chỉ tay gần giọng nói :

- Nho sinh thúì, trối gà không chặt mà đòi gỡ bài anh hùng cứu mỹ nhân. Đỡ một quyền của ta xem.

Liên ngay sau lời nói đó, gã tổng thẳng một thoi quyền với tám thành nội lực nện tới mặt Thiếu Quân. Bằng một bộ pháp như ngắt hoa, thưởng cảnh, Thiếu Quân chỉ hơi bước xéo ngang nửa bộ để thoi quyền của gã lướt qua mặt y, đồng thời hữu thủ với một thế cầm nã thủ rất đơn giản thộp vào hõ khẩu quyền pháp.

Thiếu Quân chỉ hơi lắc nhẹ đôi vai, thân ảnh của gã võ sĩ Hà gia bị nhấc lên khỏi mặt đất, tợ một hòn đất được y ném đi qua sau lưng mình.

Gã võ sĩ Hà gia rơi xuống như trái cây chín rụng, lưng va vào một tảng đá.

- Bạch.

Gã uốn người vài cái, nằm bất động rên rĩ.

Ba gã còn lại thay đổi hần sắc diện. Cả ba đều tận mắt chứng kiến bằng hữu của mình bị đối phương đả bại bằng một động tác thật đơn giản và chẳng chút công sức gì, chẳng còn dám xem thường nữa.

Thiếu Quân nhìn Quế Anh :

- Hà tiểu thư giờ đã biết tại hạ làm gì rồi chứ?

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Thiếu Quân thì ba gã võ sĩ còn lại đã rút đại đao nhứt loạt xông tới. Cả ba gã đồng loạt ra chiêu đang công kích thẳng vào Mộc Thiếu Quân bất kể Thiếu Quân là ai.

Ba ngọn đại đao chia làm ba hướng, thượng, trung và hạ chém xả tới. Nhưng đao chưa kịp chạm đến chéo y của nho sinh Mộc Thiếu Quân thì bằng một bộ pháp thần kỳ, chỉ hơi lắc người y đã thoát lên cao ba bộ. Song cước chớp nhoáng, chẳng thể nào nhìn thấy được, mà chỉ nghe tiếng bốp bốp bốp khô khốc, cùng với ba bóng người bật dội trở lại.

Ba gã võ sĩ Hà gia ôm mặt, bỏ đao ngồi bệt dưới đất rên rĩ. Dung diện của cả ba người đều biến dạng bởi những ngọn cước liên hoàn thần kỳ xuất chúng của nho sinh.

Nếu Thiếu Quân đả bại bốn gã võ sĩ Hà gia chẳng tốn chút mồ hôi, thậm chí chẳng có hơi thở mệt nhọc thì khách hành hương lên Giác Viên tự lại tươm mồ hôi khi thị chứng Thiếu Quân xuất chiêu “Liên hoàn cước”. Mọi người há hốc miệng thốt lên :

- Ô Thiếu Quân với dáng phong nhã tự tại, chấp tay sau lưng nhìn Quế Anh nói :

- Hà tiểu thư nên chọn cho mình những gã võ sĩ có bản lĩnh hơn. Còn những người này chỉ là bị thịt không đáng một thổi bạc vụn.

Thốt ra câu nói đó bằng vẻ mặt kiêu ngạo, Mộc Thiếu Quân càng làm cho Quế Anh thêm tức giận hơn. Nàng day nghiến nói :

- Công tử dám hạ nhục người của Hà gia. Giờ đến lượt Hà Quế Anh thỉnh giáo công tử.

Nàng dứt câu xê người đến, ngọc thủ dựng đứng vỗ tới Thiếu Quân một chưởng với tám thành nội lực. Thiếu Quân chẳng tránh né cũng chẳng tỏ vẻ gì khẩn trương đối phó với chưởng ảnh của Quế Anh. Y chờ cho chưởng pháp của nàng đến mới xử cầm nã thủ pháp, bằng một thức rất đơn giản, tựa như chụp ruồi thộp lấy hổ khẩu của nàng.

Thiếu Quân không chế mạch môn của Quế Anh, nhún vai nhìn nàng :

- Tiểu thư phận liễu yếu đào tơ thì không nên hờ một chút là động tay, động chân. Nếu gặp kẻ vũ phu thì hoa nát nguyệt tan còn gì là một trang thiên kim đất Dương Châu.

Y thốt xong buông tay nàng.

Quế Anh càng tức giận hơn bởi câu nói của Thiếu Quân. Đôi lưỡng quyền của nàng đỏ như hai quả hồng chín. Nàng chuyển tấn, bất ngờ điểm chỉ vào Đan Điền Thiếu Quân. Chỉ pháp của nàng những tưởng sẽ chạm đích nhưng một lần nữa lại bị Thiếu Quân không chế dễ dàng.

Thiếu Quân ghé miệng vào tai Quế Anh :

- Tại hạ không dễ gì bị hạ thủ bởi độc thủ của tiểu thư đâu. Nếu tiểu thư có hứng thú thì đến “Huyền Trang”, Thiếu Quân sẽ bồi tiếp. Ở đây không khéo chỉ khiến cho thiên hạ cười Hà gia sao lại có một vị tiểu thư nóng tính như vậy.

Thiếu Quân vừa nói vừa buông tay Hà Quế Anh.

Quế Anh lui lại ba bộ nhìn Mộc Thiếu Quân tưởng như muốn đóng đinh vào mặt. Nàng nhỏ giọng nói :

- Công tử ở “Huyền Trang”?

Thiếu Quân khẽ gật đầu.

Quế Anh nguyền咒 Thiếu Quân rồi quay lại nói với bốn ả a hoàn xú nữ :

- Không đi viếng cảnh “Giác Viên tự” nữa, trở về thôi.

Nàng nói xong ngoe nguẩy bỏ đi thẳng, chẳng cần để mắt đến bọn võ sĩ đang nằm la liệt dưới đất. Mộc Thiếu Quân nhìn theo Quế Anh khẽ lắc đầu.

Y nhún vai nhìn lại Khả Tiểu Kha. Hai người đối mặt nhìn nhau. Đôi mắt long lanh cùng với nét khả ái đoan thực, khiến Thiếu Quân phải ngây người chiêm ngưỡng.

Thiếu Quân bước đến trước mặt nàng, từ tốn hỏi :

- Tiểu thư không sao chứ?

Tiểu Kha nhún nhường đáp :

- Đa tạ công tử đã ra tay nghĩa hiệp.

Thiếu Quân khoát tay :

- Tiểu thư khách sáo quá. Khách sáo quá.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Với một trang giai nhân tuyệt sắc, nhu mì như tiểu thư thì không một nam nhân nào có thể khoan tay tọa thị. Nếu không có Thiếu Quân thì cũng sẽ có một người khác.

- Tại phủ Dương Châu này thì chẳng ai dám ra mặt đối khách với Hà gia.

- Thế ư?

- Tại công tử không phải là người phủ Dương Châu nên không biết.

Thiếu Quân nhún vai :

- Có lẽ vậy. Tại hạ chỉ là một khách nhân du viếng cảnh du sơn đến Giác Viên tự.

Y nhìn nàng :

- Tri kỷ năng tương ngộ, tại hạ có dịp được hội với tiểu thư, đúng là một sự hạnh ngộ. Tại hạ mong được theo bước tiểu thư viếng cảnh du sơn.

Tiểu Kha nhìn Thiếu Quân từ tốn nói :

- Tiểu Kha đã viếng chùa từ lúc bình minh. Nếu công tử có nhã ý, Tiểu Kha mời công tử đến tề trang.

- Thiếu Quân không biết từ chối đâu, được đến tề trang của tiểu thư, tại hạ còn cao hứng hơn lên du sơn.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Với lại tại hạ cũng rất muốn đưa tiểu thư về nhà. Một thực nữ như tiểu thư trên quan lộ sẽ có lắm kẻ quấy nhiễu.

- Công tử đã ra tay nghĩa hiệp, Tiểu Kha không dám làm phiền người hơn.

Thiếu Quân khoát tay :

- Hê, sao tiểu thư lại nói vậy. Đối với tại hạ, được đi cùng với tiểu thư là điều vinh hạnh.

Y mỉm cười với nàng :

- Tiểu thư hân không ngại đi cùng với Thiếu Quân chứ?

- Công tử đã vì Tiểu Kha, thì có gì Tiểu Kha lại ngại đi cùng với Mộc công tử.

- Tiểu thư đã không ngại, Thiếu Quân xin được đưa tiểu thư về nhà vậy.

Tiểu Kha nhìn Thiếu Quân khẽ gật đầu.

Hai người sóng bước thư nhàn quay trở lại phủ Dương Châu, Thiếu Quân nhỏ giọng hỏi nàng :

- Khả tiểu thư hân thường viếng cảnh Giác Viên tự?

- Đến ngày viếng chùa, Tiểu Kha thường đến Giác Viên tự để cầu chuyện.

Thiếu Quân mỉm cười :

- Tại hạ mạn phép hỏi tiểu thư, mong người đừng để tâm.

- Công tử có điều chi muốn hỏi?

Thiếu Quân dừng chân trước một tán cây nguyệt quế. Y nhón tay bứt một cành, phe phẩy rồi nhìn Tiểu Kha hỏi :

- Tiểu thư hân rất sùng bái Phật môn?

Nàng gật đầu.

Thiếu Quân hỏi tiếp :

- Vậy trước kim thân Phật tổ Như Lai, tiểu thư khấn nguyện điều gì?

Đôi gò má của Tiểu Kha ửng đỏ, e lệ. Nàng ấp úng.

Thiếu Quân nhận ra nay vẻ lưỡng lự qua dung diện của Tiểu Kha. Y giả lả nói :

- Tại hạ thất lễ. Nếu không tiện tiểu thư không phải trả lời cũng được.

Y trao cành nguyệt quế qua tay Tiểu Kha rồi nói tiếp :

- Phàm khi người ta ước mơ một điều gì hay gặp chuyện bất trắc trong cõi nhân gian thì thường gởi gắm vào đấng thiêng liêng tối cao mà mình sùng bái.

Y nhướn mày :

- Tại hạ nói như thế có đúng với ý tiểu thư không?

Tiểu Kha gật đầu.

Thiếu Quân mỉm cười với nàng, nói tiếp :

- Tại sao Khả tiểu thư không đặt hy vọng của mình vào một người hiện hữu bằng xương bằng thịt?
- Tiểu Kha cũng đã từng nghĩ đến điều đó.

Thiếu Quân nhướng mắt :

- Thế Khả tiểu thư đã từng nghĩ đến người nào chưa?

Nàng tỏ vẻ lưỡng lự rồi gật đầu.

Đôi chân mày của Thiếu Quân nhíu lại :

- Khả tiểu thư nghĩ đến ai?
- Tiểu Kha chỉ nghĩ đến thôi, nhưng sợ khó gặp người đó.

Thiếu Quân chỉ vào ngực mình :

- Thiếu Quân có thể giúp được cho tiểu thư chứ?

Tiểu Kha nhìn Thiếu Quân :

- Tiểu Kha chỉ sợ phiền công tử.
- Vậy người kia hẳn tiểu thư không phiền?
- Tiểu Kha chưa từng diện kiến với người đó.
- Người mà Tiểu Kha nghĩ đến hẳn chính là người Tiểu Kha cầu nguyện mong được một lần diện ngộ?

Nàng nhìn Thiếu Quân gật đầu.

- Khả tiểu thư. Người đó là ai vậy. Hẳn người tiểu thư nghĩ đến phải hơn Thiếu Quân?

Nàng lắc đầu :

- Tiểu Kha không nghĩ như công tử nói đâu. Người mà Tiểu Kha nghĩ đến bởi nghe mọi người đồn đãi, y có thể giải quyết được mọi chuyện khó trên đời này.

Mặt Thiếu Quân sa sầm lại :

- Nếu tại hạ đoán không lầm, tiểu thư muốn nói đến nhân vật “Hắc Điệp”?
- Công tử biết Hắc Điệp?

Thiếu Quân nhếch mũi :

- Tại hạ chưa từng gặp Hắc Điệp, nhưng cũng giống như tiểu thư, rất muốn một lần diện kiến với hắn.

Y lơ đãng nhìn những cánh hoa nguyệt quế, giả lả nói :

- Tại hạ cùng một ý nghĩ với tiểu thư, Thiếu Quân và Tiểu Kha có thể cùng nhau đi tìm Hắc Điệp.
- Nhiệt tâm của công tử, Tiểu Kha rất cảm kích, nhưng...

Thiếu Quân cười khẩy, khoát tay nói :

- Tiểu thư không nói, Thiếu Quân này cũng hiểu. Phận nhi nữ đoan thực như tiểu thư thì đâu thể sánh bước với một gã lãng tử nhàn du như tại hạ. Vậy cũng được, khi nào Thiếu Quân gặp được Hắc Điệp sẽ thông báo cho tiểu thư.

- Tiểu Kha không biết nói gì để tỏ lòng ngưỡng mộ công tử.

Thiếu Quân cười mỉm :

- Chỉ cần tiểu thư có lòng nghĩ đến tại hạ là được rồi. Chúng ta đi tiếp chứ.

Tiểu Kha gật đầu. Hai người tiếp tục song hành rảo bước hướng về thành Dương Châu.

Tiểu Kha nói :

- Mộc công tử mới đặt chân đến Dương Châu phủ đã có hiềm khích với Hà đại gia. Tiểu Kha nghĩ Hà tiểu thư khó mà bỏ qua chuyện này.

Nàng lưỡng lự một chút rồi nói :

- Nếu công tử không chê tẻ trang của Tiểu Kha, thì Tiểu Kha mời công tử đến ngụ qua đêm.

- Tại hạ đâu dám chê tẻ trang của tiểu thư mà ngược lại rất muốn đặt chân đến, nhưng tại hạ cũng muốn xem Hà đại gia tiểu thư sẽ làm gì Thiếu Quân này, nên không tiện quá vãng trang viên của Khả tiểu thư.

Y mỉm cười :

- Nhất định còn cơ hội Thiếu Quân sẽ đến thăm Khả tiểu thư.

Y cười mỉm :

- Chỉ mong lúc đó tiểu thư đừng quên gã lãng tử phiêu bạt này.

- Làm sao Tiểu Kha quên được ân nhân của mình.

Hai người vừa đi qua cổng thành thì bắt gặp cảnh nhốn nháo. Mọi người tùm nập tụ ba xì xào bàn tán. Thỉnh thoảng họ lại nhắc đến hai chữ “Hắc Điệp”. Chính hai tiếng Hắc Điệp khiến Thiếu Quân tò mò.

Y và Tiểu Kha bước đến bên một lão trượng đang hăng hái nói nhiều nhất.

Thiếu Quân từ tốn hỏi lão trượng :

- Tiền bối mạn phép cho tiểu sinh này được hỏi chuyện được không?

Lão trượng nhìn lại Thiếu Quân tò mò hỏi :

- Túc hạ muốn hỏi gì?

- Phải lão trượng đang bàn về Hắc Điệp?

Lão trượng nhìn Thiếu Quân bằng cặp mắt tò mò. Lão ậm ự nhưng không thốt thành lời.

Thiếu Quân lấy giọng thật từ tốn nói :

- Lão tiền bối yên tâm, tại hạ là Mộc Thiếu Quân chứ không phải là Hắc Điệp. Tại hạ rất muốn gặp Hắc Điệp.

- Túc hạ muốn gặp Hắc Điệp ư?

Thiếu Quân gật đầu.

- Nếu túc hạ muốn gặp Hắc Điệp thì hoàng hôn cứ đến phía đông phủ Dương Châu.

- Sao lão trượng biết Hắc Điệp sẽ xuất hiện phía đông phủ Dương Châu.

- Túc hạ không biết gì à?

- Tiểu sinh vừa mới đến Dương Châu thành.

- Hèn gì. Tín hiệu Hắc Điệp đã xuất hiện ở phía Đông thành. Có tín hiệu nhất định Hắc Điệp sẽ xuất hiện. Cả thành đang bàn tán xôn xao.

Thiếu Quân nhìn Tiểu Kha :

- Ước nguyện của Khả tiểu thư sắp thành tựu rồi.

Thiếu Quân mỉm cười với nàng rồi nói tiếp :

- Thiếu Quân hy vọng ngày mai sẽ cùng Hắc Điệp đến quá vãng trang viên của tiểu thư.

Y ôm quyền :

- Cáo từ.

Tiểu Kha chưa kịp đáp lời thì Thiếu Quân đã thi triển khinh thuật thần kỳ. Thân pháp của y như cánh chim cất thoát đi về hướng đông chỉ trong chớp mắt đã mất hút. Chứng kiến tận mắt Mộc Thiếu Quân thi triển khinh thuật siêu phàm, xuất chúng ngay cả những kẻ bàng quang cũng sững sờ ngớ người.

* * * * *

Cánh bướm đen được cắt bằng giấy hồng điều. Nét cắt không được sắc sảo nhưng vẫn đủ những đặc điểm giống với tín vật Hắc Điệp. Chính sự xuất hiện của cánh bướm đen đã khiến phủ Dương Châu mấy hôm nay phải xôn xao, bất kể người của võ lâm hay thứ dân.

Khi hoàng hôn buông xuống, đã có người ngấp nghé chờ đợi sự xuất hiện của Hắc Điệp. Tất nhiên trong số đó có Mộc Thiếu Quân. Thiếu Quân chọn một chỗ ngồi trong ngôi thảo quán. Y lơ đãng nhìn hướng mặt trời lặn, thỉnh thoảng lại liếc trộm về phía cánh bướm đen.

Khi giáng chiều sụp tắt, màn đêm nhanh chóng lan tỏa xuống Dương Châu trấn, theo với màn đêm là sương khuya nhanh chóng giăng một lớp mờ mờ che tầm mắt mọi người. Chính sự thay đổi của tiết trời đó đã khiến cho sự huyền bí của cánh bướm đen càng thêm huyền bí.

- Bụp.

Âm thanh khô khốc phát ra từ cánh bướm đen, liền sau đó là ngọn lửa cháy bùng lên. Cánh bướm giấy nhanh chóng biến thành một ngọn đuốc.

Thiếu Quân hơi nhòm người bởi sự biến kỳ lạ đó. Y nghĩ thầm: “Hắc Điệp mà lại dụng xảo thuật hù dọa người ư?”

Ý nghĩ ấy lướt qua trong đầu Thiếu Quân thì có một người vận dạ hành quái dị. Trang phục trông giống như cánh bướm đen hai tay vung vẩy, chân thoăn thoắt bước đến bên cánh bướm giờ đã là ngọn đuốc bập bùng.

Y giang rộng hai tay, đồng dục nói :

- Ta là Hắc Điệp.

Thiếu Quân cau mày. Y không tưởng tượng được, một nhân vật danh chấn lẫy lừng lại có lối xuất hiện kỳ quặc như vậy. Thiếu Quân bưng chén rượu nhấp một ngụm nhỏ, chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra với Hắc Điệp.

Vừa đặt chén rượu xuống bàn thì có bốn lão nhân Tuyết Sơn phái với khinh công thần kỳ lướt đến trước mặt Hắc Điệp. Bốn người đó chính là Tứ Đại Thiên Vương của Tuyết Sơn phái, Châu Kỳ, Chu Bân, Hành Khởi và Trung Tử Lang.

Châu Kỳ cau mặt, nhìn Hắc Điệp nói :

- Hắc Điệp. Người nhận ra bốn người chúng ta chứ?

Mắt Hắc Điệp chớp liên tục. Y khẽ lắc đầu :

- Ta không nhận ra bốn người. Bốn là ai làm sao ta biết được.

Châu Kỳ đành mặt, gắt giọng nói :

- Người đã đến Tuyết Sơn phái đoạt Băng Tầm, cổ vật trấn sơn của Tuyết Sơn phái, nay lại nói không biết ư?

Chu Bân tiếp lời Châu Kỳ :

- Hắc Điệp. Nếu người giao lại Băng Tầm cho Tứ Đại Thiên Vương, xem như Tuyết Sơn và người chẳng có ân oán gì, bằng như không giao Băng Tầm thì hôm nay Tứ Đại Thiên Vương có chết cũng phải buộc người trao lại Băng Tầm.

Hắc Điệp thối lui một bộ khoát tay :

- Hê. Ta không có lấy Băng Tầm của bốn vị sao cứ khăng khăng nói ta lấy. Bộ Hắc Điệp này là một đạo chích hay sao?

Châu Kỳ gần giọng nói :

- Không là đạo chích, sao lại đột nhập vào Tuyết Sơn động trộm Băng Tầm?

- O...

Hành Khởi quát như thét :

- Người dừng hòng quanh co nữa, có trả lại Băng Tầm hay không?

Hành Khởi vừa nói vừa xoay chân vận hóa chân nguyên chuẩn bị phát tác thể công.

Mắt Hắc Điệp lộ rõ sự hoảng hốt. Y khoát tay như đuổi ruồi :

- Khoan. Dừng tay.

Chu Bàn nhú mày nói :

- Người muốn nói gì?

Hắc Điệp tăng hăng nói :

- Chuyện đâu còn có đó, từ từ chúng ta sẽ thương thảo.

Hành Khởi gầm lên.

- Chúng ta chẳng có điều gì để thương thảo với người cả.

Hắc Điệp nhìn Hành Khởi :

- Lão sư phụ nóng tính quá. Chẳng hay lão sư phụ có biết Hắc Điệp này đã danh chấn một cõi giang hồ chứ.

Hành Khởi hừ nhạt rồi gần giọng nói :

- Dù người có là Minh chủ Võ lâm thì Hành Khởi cũng thừa lệnh Chưởng môn Vũ Văn Hàn Đào buộc người trao lại Băng Tầm.

Hắc Điệp lại thối về sau nửa bộ. Y gắt giọng nói :

- Hắc Điệp này chỉ sợ tôn giá uống mạng thôi. Nếu lão sư phụ không tin hãy xem đây.

Y buông hết câu, hai tay phe phẩy như cánh bướm đập cánh rồi giữ mạnh một cái về phía tảng đá đặt bên hông cánh bướm đang cháy.

- Bùm.

Một tiếng nổ phát ra ngay dưới đáy tảng đá. Tảng đá bị nhấc bổng lên cao hai trượng bề ra thành năm khối nhỏ, với những góc cạnh phẳng lì.

Chỉ một cái phẩy tay như đuổi ruồi Hắc Điệp đã đập bể tan khối đá bằng một ngọn phách không chưởng, chứng kiến cảnh đó Hành Khởi phải giật mình.

Cái giật mình của Hành Khởi không qua được mắt Hắc Điệp. Y cười khẩy nói :

- Lão sư phụ đã thấy thần công của Hắc Điệp rồi chứ. Bây giờ lão sư phụ còn muốn động tay động chân với Hắc Điệp nữa không?

Trung Tử Lang giờ mới lên tiếng :

- Một Hành Khởi thì chưa chắc là đối thủ của Hắc Điệp, nhưng Tứ Đại Thiên Vương của Tuyết Sơn phái chẳng lẽ cũng không phải là đối thủ của người.

- Hê. Nói như vậy không công bằng chút nào. Bốn lão sư phụ Tuyết Sơn phái mà liên thủ. Điều đó đúng rồi, nhưng làm như vậy, bốn vị tự đào lỗ chôn danh của mình. Lập danh đã khó, giữ danh càng khó hơn đó nhé.

Châu Kỳ buột miệng thở dài :

- Người nói rất đúng, nhưng chúng ta đến đây vì muốn đoạt lại Băng Tầm, chẳng có phải ngại mất danh cả.

- Vậy là các người định động thủ với Hắc Điệp này thật à. Các người không sợ thần công của ta à?

Hành Khởi rít lên :

- Bốn người chẳng lẽ lại sợ một người.

Y nhìn sang Châu Kỳ :

- Đại Ca. Chúng ta cùng động thủ buộc Hắc Điệp phải trao lại cổ vật Băng Tầm.

Châu Kỳ khẽ gật đầu. Bốn vị Tứ Đại Thiên Vương đồng loạt di hành thân pháp xếp thành trận đồ tứ tượng để đối phó với Hắc Điệp.

Thấy bốn vị trưởng lão Tuyết Sơn di hành thân ảnh chiếm ngự phương vị tứ tượng trận pháp, Hắc Điệp lộ rõ sự bối rối và lo lắng, hay tay của y phẩy phành phạch, vừa phẩy vừa nói :

- Khoan động thủ. Khoan động thủ. Ta có điều muốn nói.

Hành Khởi gằn giọng :

- Người chỉ có một cách duy nhất là trả lại Băng Tầm cho chúng ta.

- Ồ. Ồ. Nếu bốn vị muốn lấy lại Băng Tầm, ta sẽ trả lại. Hiện tại thì ta không mang theo cổ vật Băng Tầm đó. Nếu bốn vị cần thì đợi Hắc Điệp này đến canh hai tại ngôi cổ miếu thần hoàng Dương Châu, dưới chân Du Sơn.

Hành Khởi nhìn qua Châu Kỳ.

Hắc Điệp nhìn Châu Kỳ nói :

- Lão sư phụ hãy tin Hắc Điệp này đi, ta không nuốt lời đâu.

- Lão phu biết Hắc Điệp không bao giờ ngoa ngôn.

Hắc Điệp gật đầu :

- Lão sư phụ nói rất đúng. Đường đường là một Hắc Điệp thì đâu thể nào bội ngôn được.

Hắc Điệp tăng hẳn nói tiếp :

- Hắc Điệp xuất hiện tại Dương Châu phủ hôm nay không có ý hội diện với bốn lão sư phụ, nhứt thời không chuẩn bị. Đúng hẹn, Hắc Điệp sẽ đến. Giờ Hắc Điệp có việc phải đi gấp, chúng ta sẽ tái kiến tại ngôi miếu thần hoàng Dương Châu phủ.

Y thốt vừa dứt lời, giữ hai tay như muốn dùng đôi cánh bằng vải để bay đi, chân thì thoăn thoắt bỏ chạy. Xem bộ tạng bỏ đi của Hắc Điệp, Tứ Đại Thiên Vương phải nhủ mảy mòi phong thái dị hình của gã.

Châu Kỳ nhìn theo sau lưng Hắc Điệp buột miệng thốt :

- Hắn là một con người quái gở.

Hắc Điệp phẩn chấn sau khi rời khỏi hiện trường. Hai chân gã tựa đôi chim sáo nhún nhảy như vừa thoát khỏi lồng. Hắc Điệp dừng bước sau một tàng cây cổ thụ. Y vươn vai, vừa nói vừa gỡ chiếc mặt nạ bướm đeo trên mặt :

- Nộ Chí Hải này cũng chẳng thua gì Hắc Điệp đấy chứ.

Vừa mới cởi bỏ chiếc mặt nạ thì Thiều Quân đã lên tiếng :

- Các hạ khoan cởi bỏ chiếc mặt nạ.

Chí Hải giật mình, vội đeo lại mặt nạ, ngoái nhìn lại sau lưng. Y nhìn Thiều Quân nói :

- O! Các hạ là ai?

- Tại hạ là Mộc Thiều Quân. Thiên hạ đặt cho mỹ danh là “Độc Thủ thư sinh”.

Chí Hải xoa tay :

- Độc Thủ thư sinh. Á chà. Mỹ danh này Hắc Điệp đã từng nghe thiên hạ truyền tụng.

Y ôm quyền xá Thiếu Quân :

- Cao nhân. Cao nhân, được diện kiến cao nhân, Hắc Điệp vô cùng hoan hỷ.

Thiếu Quân cười khẩy rồi nói :

- Ngoại hiệu Độc Thủ thư sinh của tại hạ chẳng được lấy lòng như mỹ danh “Hắc Điệp” của túc hạ đâu. Tại hạ cũng chỉ vừa mới dần bước vào giang hồ.

Chí Hải khẽ gật đầu :

- Tại hạ danh tiếng lấy lòng, bởi dần bước vào giang hồ trước các hạ. Nếu như các hạ muốn đăng được chọn danh như tại hạ.

Chí Hải cười khẩy, ra vẻ tự đắc :

- Chỉ cần túc hạ kết thân với Hắc Điệp này thì ai cũng biết đến người.

Thiếu Quân nhún vai :

- Các hạ nói vậy chẳng khác nào xem thường Độc Thủ thư sinh.

Chí Hải khoát tay nói :

- Không. Không. Các hạ đừng hiểu lầm ta. Tứ hải giai huynh đệ. Chưa biết thì thôi, đã biết thì chúng ta phải tương trợ giúp đỡ nhau.

- Thịnh tâm của các hạ, Thiếu Quân này vô cùng cảm kích. Nhưng tạm thời Thiếu Quân không thể kết giao với túc hạ được.

Chí Hải nhướn to mắt ngơ ngẩn hỏi :

- Chúng ta là người của võ lâm, sao lại không thể kết thân với nhau?

Thiếu Quân buông một câu cụt lủn :

- Lần này dần bước vào giang hồ, tại hạ có mục đích.

- Các hạ có mục đích?

Thiếu Quân gật đầu :

- Thiếu Quân nói lấp lửng như vậy, hẳn các hạ rất muốn biết mục đích của tại hạ.

- Ô. Ô. Hắc Điệp từng phiêu bạc trên chốn võ lâm giang hồ, mọi việc đều biết. Ô. Nếu các hạ có mục đích và khó khăn gì cứ nói ra, ta sẽ chu toàn cho các hạ.

Thiếu Quân mỉm cười, bước đến hai bộ :

- Mục đích của tại hạ là muốn gặp Hắc Điệp.

- Các hạ muốn gặp ta?

Thiếu Quân cười mỉm, giả lả nói :

- Có thể là người tại hạ cần gặp, có thể là không phải người đó.

- Thì chính ta là Hắc Điệp đây.

Thiếu Quân cười mỉm :

- Các hạ đúng là Hắc Điệp kẻ mà Thiếu Quân cần gặp?

- Thế túc hạ nghĩ ta không phải là Hắc Điệp à?

Thiếu Quân khoát tay :

- Thiếu Quân đâu dám nghĩ sai cho các hạ, chỉ sợ mình lầm người mà giết oan một mạng.

Thiếu Quân vừa thốt dứt câu, Chí Hải vội thối lui lại nửa bộ. Y nhìn Thiếu Quân ngập ngừng nói :

- Các hạ nói gì, tại hạ thật khó hiểu.
- Thiếu Quân muốn nói ra mục đích của mình.

Thiếu Quân dần tới nửa bộ :

- Bước vào giang hồ lần này, Thiếu Quân chỉ muốn gặp mặt Hắc Điệp và mượn tạm thủ cấp của y để đăng cái danh. Tại hạ làm như vậy được chứ?
- Ô. Vậy là các hạ tìm Hắc Điệp chủ định để giết y.

Thiếu Quân gật đầu :

- Không sai. Danh Hắc Điệp quá lẫy lừng trên chốn võ lâm, thì chỉ cần lấy dạng thủ cấp của y đã thành danh rồi.

Mắt Chí Hải chớp lên liên tục :

- Các hạ không sợ võ công của Hắc Điệp?
- Nếu sợ thì Độc Thủ thư sinh này không tìm túc hạ. Giờ thì các hạ đã thấu hiểu mục đích của Thiếu Quân rồi chứ?

Chí Hải ngập ngừng đáp lời :

- Ta không nghĩ các hạ tìm Hắc Điệp để lấy mạng.
- Càng uy vũ bao nhiêu thì càng được cao thủ để mắt đến. Các hạ đã quá nổi tiếng thì Thiếu Quân phải để mắt đến chứ. Võ công của Hắc Điệp xuất quỷ nhập thần, hẳn Thiếu Quân càng muốn ẩn chứng võ công đó.
- Nhưng ta và túc hạ chẳng có thù oán gì với nhau.
- Không oán, không thù thì tại hạ và các hạ càng là hai kẻ xa lạ, đã là hai kẻ xa lạ, chúng ta càng dễ phân tài cao thấp. Thiếu Quân chỉ nói với các hạ một điều.
- Một túc hạ muốn nói gì?
- Danh của tại hạ là Độc Thủ thư sinh, là một kẻ chuyên dụng độc. Một khi tại hạ dụng độc thì đối phương không thể thoát chết, mà chết cũng rất thê thảm.

Vừa nghe Thiếu Quân thốt dứt câu, Chí Hải đã hốt hoảng buộc miệng hỏi :

- Các hạ là Độc Thủ thư sinh. Vậy nãy giờ túc hạ dụng độc chưa?
- Đã dụng đến độc công thì bất kể thủ đoạn.
- Vậy là các hạ đã dụng độc rồi?

Thiếu Quân gật đầu :

- Không sai.

Nộ Chí Hải lắp bắp nói :

- Các hạ nói thật đó chứ?
- Chẳng lẽ chỉ với một chút độc công mà khiến Hắc Điệp sợ hãi như vậy sao?
- Ô. Ô.

Chí Hải gãi đầu :

- Ca ca đã giết lầm người rồi.
- Chí Hải vừa nói vừa lộ chiếc mặt nạ bướm.
- Chí Hải đâu phải là Hắc Điệp.

- Huynh đệ không nói ra thì Thiếu Quân này cũng biết. Huynh đệ chỉ có thể là một con bướm chứ không bao giờ là Hắc Điệp.

- Biết Chí Hải không phải là Hắc Điệp sao ca ca còn dụng độc làm gì. Chí Hải đâu có muốn chết.

Thiếu Quân chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Nộ Chí Hải :

- Tại sao huynh đệ lại giả trang làm Hắc Điệp? Huynh đệ muốn nổi danh như Hắc Điệp ư?

Nộ Chí Hải ngáp ngừng. Y suy nghĩ một lúc rồi khoát tay :

- Chí Hải nào muốn giả trang làm Hắc Điệp đâu. Tại vì, tại vì...

Thiếu Quân cướp lời :

- Tại vì sao?

- Ồ. Ồ. Chuyện này rất khó nói.

- Huynh đệ muốn sống hay muốn chết.

- Tất nhiên là muốn sống rồi.

Thiếu Quân mỉm cười :

- Muốn sống thì phải nói. Bằng như muốn chết thì cứ giữ im lặng.

- Ồ. Ồ. Chí Hải giả trang làm Hắc Điệp bởi vì nghĩa mẫu muốn gặp Hắc Điệp.

Thiếu Quân nhún vai :

- Huynh đệ giả trang làm Hắc Điệp cố để y tìm đến huynh đệ?

Chí Hải gật đầu :

- Sự thật là như vậy đó.

- Huynh đệ không sợ Hắc Điệp nổi giận bởi cách hành sự của huynh đệ à.

- Ồ. Chí Hải sẽ tìm cách nói cho Hắc Điệp hiểu.

- Nếu y không chịu hiểu thì sao?

- Hắc Điệp sẽ hiểu cho Chí Hải mà.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Huynh đệ hiểu quá đơn giản về người của võ lâm.

Thiếu Quân vừa thốt dứt câu thì một giọng nói ồn ồn cất lên :

- Hắc đã xem võ lâm đơn giản bởi vì hắc muốn chết.

Ba vị Chưởng môn Hoa Sơn, Thanh Thành và Nga Mi đồng loạt xuất hiện, mà người vừa thốt ra câu nói đó là Hoa Sơn chưởng môn Giang Thành Bảo.

Thanh Thành chưởng môn Tôn Đại Lợi nhìn Chí Hải gần giọng nói :

- Tiểu tử ngông cuồng, dám giả trang thành Hắc Điệp, để chúng ta phải hạ sơn đến tận Dương Châu. Tội của ngươi thật đáng chết.

Nghe Thanh Thành chưởng môn nói mặt Chí Hải biến sắc. Y khoát tay như đuổi một bầy ruồi đang bay tới bầu vào mặt vừa nói :

- Văn bối hoàn toàn không có ý gây ra đại họa lớn như vậy.

Lập Nhất Cự, Nga Mi chưởng môn cau mày :

- Ngươi nói ra điều đó đã muộn rồi. Hành động ngông cuồng của ngươi không thể bỏ qua được. Nếu bỏ qua, thì võ lâm đạo hữu xem ba vị Chưởng môn này ra gì nữa.

Thiếu Quân cau mày lên tiếng :

- Vị huynh đệ đây giả trang làm Hắc Điệp để võ lâm có dịp hoạt náo đấy mà. Chẳng đáng để ba vị Chưởng môn phải nộ như vậy.

Giang Thành Bảo nhìn sao Thiếu Quân :

- Y gây chuyện lớn như vậy chẳng lẽ bỏ qua sao?

- Tại hạ thấy chẳng có gì lớn.

- Không lớn với công tử nhưng lại lớn với chúng ta thì sao?

Thiếu Quân cười khẩy rồi nói :

- Chỉ một tiểu tiết chẳng đáng ra gì các hạ lại cho là lớn sao? Tại hạ thấy khác ba vị trưởng tôn.

Lập Nhất Cự gần tiếng hỏi Thiếu Quân :

- Công tử thấy khác như thế nào?

- Nộ huynh đệ không biết võ công, mà dám giả trang thành Hắc Điệp là chuyện nhỏ, còn ba vị Chưởng môn đường đường là những cao nhân của danh môn chánh phái trên chốn giang hồ mà lại đòi phán tử một người như Nộ huynh đệ mới là chuyện lớn.

Tôn Đại Lợi cau mày :

- Thế nào là chuyện lớn?

Thiếu Quân mỉm cười :

- Võ lâm biết được ba vị Chưởng môn đại phái o ép một kẻ thứ dân bình thường như Nộ Chí Hải, thiên hạ sẽ cười vào mũi ba vị mất.

Chí Hải nghe Thiếu Quân nói, phấn khích vuốt theo :

- Vị Mộc ca ca nói rất đúng, ba vị tiền bối nên nghe theo lời vị ca ca đây.

Tôn Đại Lợi cau gắt quát :

- Vô sỉ. Chẳng lẽ ba người chúng ta mà lại đi nghe một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt ư? Tôn lão phu dạy cho hần một bài học thế nào là lễ độ với kẻ bề trên.

Nói dứt câu, Thanh Thành chưởng môn Tôn Đại Lợi phi thân đến ba bộ, vồ thẳng tới vùng thượng đẳng của Mộc Thiếu Quân một đạo phách không chưởng.

Không thèm tránh né đạo phách không chưởng của Tôn Đại Lợi, Thiếu Quân chỉ hơi trụ tấn, đứng đứng song chưởng đón thẳng đỡ thẳng vào đạo phách không chưởng của đối phương.

- Âm

Chưởng môn Thanh Thành phái Tôn Đại Lợi trượt hẳn về phía sau non một trượng. Đôi song thủ của lão biến sắc qua màu tái tái, mặt biến sắc, trong khi Thiếu Quân vẫn trụ vững như cột đồng.

Tôn Đại Lợi giữ hai tay như có bầy ông chích. Lão vừa giữ tay vừa nói :

- Người là ai?

Thiếu Quân từ tốn đáp :

- Tại hạ là một kẻ chuyên dụng độc.

Câu nói của Thiếu Quân buộc Tôn Đại Lợi phải nhìn lại song thủ của mình. Lão càng biến sắc hơn khi nhận ra đã bị trúng độc công vôi vãi ngòi xuống vận công không chế chất độc.

Thấy Chưởng môn Thanh Thành phái giao thủ với Mộc Thiếu Quân chỉ mới một chưởng đã thảm bại, Giang Thành Bảo lẫn Lập Nhất Cự chẳng dám xem thường nữa.

Cả hai chăm chăm nhìn Thiếu Quân. Lập Nhất Cự nghiêm giọng hỏi :

- Công tử xuất thân từ môn phái nào?

- Lập chương môn có cần phải hỏi lai lịch xuất sứ của Mộc Thiếu Quân này không?

Thiếu Quân đưa một ngón tay đến trước, ra dấu trông rất tự thị và kiêu ngạo :

- Không cần thiết. Không cần thiết.

Lập Nhất Cự đành mặt cau mày bởi câu nói của Thiếu Quân. Lão còn chưa kịp tìm câu đối đáp thì hai mươi cao thủ vận võ phục bằng vải chàm lướt đến. Dẫn đầu đoàn cao thủ đó chính là Hà Quế Anh.

Quế anh nhìn Thiếu Quân gắt giọng nói :

- Mộc công tử. Quế Anh tìm người đây.

Thiếu Quân cau mày.

Y chưa kịp đáp lời Quế Anh thì bất ngờ từ một tàng cây đại thụ một bóng người phóng xuống với khinh thuật phiêu bồng, lướt ngang qua mặt Thiếu Quân cấp lấy Nộ Chí Hải. Người đó chỉ hơi điểm mũi giày, hai tay phất nhẹ một cái trông như cánh võ cánh của một con bướm, cấp Chí Hải thoát đi.

Thiếu Quân buột miệng nói :

- Hắc Điệp.

Miệng thì thốt, chân Thiếu Quân đã thi triển khinh công rượt theo.

Quế Anh thét lên :

- Người không thể chạy được đâu.

Nàng vừa nói vừa toan động thân đuổi theo Độc Thủ thư sinh, nhưng chỉ một cái vẫy tay về phía sau. Từ ống tay áo thư sinh của Thiếu Quân một màn độc công dày đặc phả ra, tạo thành một bức tường khối độc ngăn đường mọi người.

Quế Anh dậm chân :

- Quế Anh nhứt định phải đòi người trả nợ.

11. Chương 11: Túc Cốt Công

Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên vận trường bào có thêu vàng nhật quang trước ngực, ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Hầu hai bên là hai hàng cao thủ Nam Thiên bang, toàn là những kẻ đại thành danh trên chốn giang hồ. Ngồi bên cạnh Chấn Vũ Thiên chẳng ai khác chính là vị ái thiếp Hoàng Chỉ Nhược. Nàng vận một bộ cánh thật lộng lẫy. Dung diện được trang điểm cầu kỳ, sắc sảo. Ngồi dưới Nam Thiên bang chủ một chút là đại thiếu gia Nam Thiên bang Chấn Tần Nhược.

Chấn Vũ Thiên định nhìn nhóm người của Du Thiếu Hoa. Y tăng hắng nói :

- Bổng Bang chủ không biết Du công tử là ai, nhưng biết hai vị bằng hữu của công tử. Họ là những hảo thủ trong chốn võ lâm. Quái Thủ Thiên Tôn Đan Lư đi đến đâu thì ai cũng biết bởi hai tuyệt thức “Hàm Mô công” và “Đàn Chỉ thần công”, còn Thích Đà Không lại có tuyệt học của Phật môn. Du công tử kết bạn được với hai vị này chứng tỏ lai lịch của công tử không tầm thường chút nào.

Thiếu Hoa trịnh trọng ôm quyền xá rồi từ tốn nói :

- Bang chủ quá khen. Thiếu Hoa vô cùng hổ thẹn. Thiếu Hoa vốn chỉ là một kẻ vô danh trên chốn giang hồ. Chẳng qua vì có duyên nên mới được kết thân với Đan lão huynh và Thích Đà Không hòa thượng. Nói như

thế, nhưng nếu đem Đàn lão huynh và Thích Đà Không so với Chấn bang chủ chẳng khác nào đem so sánh vàng nhật quang với đom đóm lập lòe.

Nghe Thiếu Hoa thốt ra câu này, mặt Chấn Vũ Thiên lộ rõ những nét phấn khích và tự đắc. Y gật đầu nói :

- Nghe công tử nói, bốn Bang chủ càng đánh giá cao về người.

Y định nhân nhìn Thiếu Hoa nói tiếp :

- Trên giang hồ, công tử hẳn đã nghe về Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên?

- Đỉnh thiên lập địa đất phương Nam, Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên, trên võ lâm ai cũng biết. Tại hạ mặc dù không phải là người của võ lâm vẫn nghe tiếng Nam Thiên bang chủ.

- Thế công tử nghe thiên hạ nói gì về bốn Bang chủ?

- Phương Bắc có Bắc Thiên môn Bang chủ, phương Nam có Nam Thiên bang Bang chủ. Nhị vị Bang chủ như rồng và phụng, mỗi người làm chủ một phương. Nếu Bắc Thiên môn có Vô Ảnh đao thì Nam Thiên bang có Lôi quyền.

Chấn Vũ Thiên cau mày :

- Kiếm văn của công tử rất uyên bác, bốn Bang chủ vô cùng khâm phục.

- Bang chủ quá khen, chẳng qua tại hạ chỉ nghe thiên hạ truyền tụng với nhau mà thôi.

- Vậy bốn Bang chủ hỏi công tử, Bắc Thiên môn và Nam Thiên bang, ai hơn ai.

Thiếu Hoa mỉm cười. Nụ cười cầu tình của gã nhanh chóng đập vào mắt Hoàng Chỉ Nhược. Nàng liếc mắt đưa tình với Thiếu Hoa. Thiếu Hoa từ tốn nói tiếp :

- Bang chủ hỏi một câu mà Thiếu Hoa không biết phải trả lời như thế nào.

Thiếu Hoa chỉ có thể nói mặc dù đã xuôi chảy khắp mọi nơi trên chốn giang hồ nhưng tuyệt nhiên vẫn không đủ kiến văn để có thể phân định Bắc hay Nam ai hơn ai. Mong Bang chủ miễn cho Thiếu Hoa câu hỏi này.

Chấn Vũ Thiên buông một tiếng thở dài :

- Chẳng có ai trả lời được câu hỏi này, bốn Bang chủ thật thất vọng. Nhưng nghe công tử nói, bốn Bang chủ cũng hiểu được người như thế nào?

Y đứng lên, chấp tay sau lưng, nhìn Thiếu Hoa nói :

- Lần này đến Nam Thiên bang, hẳn Du công tử có điều muốn thỉnh cầu với ta?

Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Bang chủ tinh nhân, quả thật lần này đến Nam Thiên bang, Thiếu Hoa có một chuyện thỉnh cầu Bang chủ.

Chấn Vũ Thiên vuốt chòm râu đen nhánh :

- Công tử muốn thỉnh cầu bốn Bang chủ điều gì?

Thiếu Hoa nhìn sang Thích Đà Không. Hơi liếc mắt về phía Hoàng Chỉ Nhược rồi quay lại Chấn Vũ Thiên, Thiếu Hoa ôn nhu nói :

- Tại hạ đến Nam Thiên bang lần này muốn thỉnh cầu Bang chủ rộng lượng hào phóng phán lệnh phóng thích một người.

Chấn Vũ Thiên cau mày :

- Phóng thích người. Công tử nói như thế có ý gì?

Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Chắc hẳn Bang chủ không biết nên khó tin vào lời của tại hạ.

Chấn Vũ Thiên vuốt râu hất mặt :

- Đã đến Nam Thiên bang, công tử cứ nói thẳng ra mục đích của mình.

- Tại hạ đâu dám quanh co với Bang chủ.

Liếc nhanh về phía Chấn Tần Nhược, Thiếu Hoa mới đổi giọng trang trọng nói với Chấn Vũ Thiên :

- Tại hạ vừa xin với Bang chủ vừa thỉnh cầu Chấn Tần Nhược đại thiếu gia phóng thích Vi Thúy Ngọc.

Đôi chân mày của Chấn Vũ Thiên nhíu hằn lại :

- Trong Nam Thiên bang chẳng có ai tên Vi Thúy Ngọc.

Thiếu Hoa nhìn sang Tần Nhược :

- Bang chủ không biết nhưng Chấn thiếu gia biết Thúy Ngọc là ai.

Chấn Tần Nhược bật đứng lên chỉ Thiếu Hoa, gần giọng nói :

- Hồ đồ. Tại sao ngươi nói nhăng nói cuội như vậy. Ngươi nói như vậy là có ý gì?

Thiếu Hoa nhìn Tần Nhược từ tốn nói :

- Đại thiếu gia đừng nóng, tại hạ đến Nam Thiên bang với ý thỉnh cầu sự độ lượng của Bang chủ và thiếu gia. Đã đến thỉnh thì tất biết mình thỉnh cầu điều gì. Vi Thúy Ngọc tiểu thư là ái nữ của một vị bằng hữu tại hạ được người đó nhờ đến thỉnh cầu Nam Thiên bang chủ.

- Nói càn. Thế ngươi biết Vi Thúy Ngọc đang ở đâu không?

Thiếu Hoa nhìn Chấn Vũ Thiên :

- Trong Nam Thiên bang có một gian mật thất tên là “Tình thất”. Vi Thúy Ngọc đang ở trong Tình thất.

Chấn Vũ Thiên trừng mắt đập tay xuống thành chiếc ngai.

- Bộp.

Thành tựa chiếc ngai sơn son thiếp vàng vỡ nát bởi cái đập tay tưởng chừng như đập ruồi của vị Bang chủ Nam Thiên bang. Thấy Bang chủ Nam Thiên bang bất giác tỏ lộ thần lực, Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư cũng vội vận công chuẩn bị đối phó.

Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên nhìn Thiếu Hoa :

- Công tử đến Nam Thiên bang để sỉ nhục Nam Thiên bang à. Nói Nam Thiên bang đỉnh thiên lập địa đất phương Nam lại khăng khăng cho Nam Thiên bang bắt người vô cớ.

Y hừ nhạt một tiếng :

- Nếu chuyện này lọt đến tai gã Lệnh Tu Bắc Thiên môn thì Chấn Vũ Thiên này còn đâu chỗ đứng trong võ lâm.

Y gần giọng nói thật chậm :

- Các người thật đáng chết.

Thiếu Hoa nhìn Hoàng Chỉ Nhược rồi quay lại Chấn Vũ Thiên từ tốn nói :

- Thiếu Hoa thỉnh cầu Bang chủ, chứ tuyệt nhiên không có ý gì khác, mong Bang chủ hiểu cho Thiếu Hoa.

Chấn Vũ Thiên vừa vận Lôi quyền vừa gần giọng nói :

- Trong Nam Thiên bang chẳng có gian Tình thất nào cả.

Thích Đà Không vội ôm quyền :

- Tại Bang chủ không biết gian Tình thất đó thôi. Nhưng đại thiếu gia thì không thể không biết.

Tần Nhược cau gắt nạt :

- Các người đừng coi thường Chấn Tần Nhược này, chẳng xem Nam Thiên bang ra gì, nay lại còn ngậm máu phun cho Nam Thiên bang. Các người to gan dám bốn cột lão nhân gia.

Y nhìn lại Chấn Vũ Thiên :

- Lão nhân gia. Tần Nhược không thể chấp nhận được sự xúc xiểm bỉ ổi của bọn người này. Xin lão nhân gia ban lệnh.

Chấn Vũ Thiên nghiêng rằng :

- Ta sẽ ban lệnh.

Vũ Thiên vừa nói vừa lòn tay vào ống tay áo trường y để lấy lệnh bài, nhưng Hoàng Chỉ Nhược đã lên tiếng :

- Bang chủ. Chúng ta đường đường là bang phái đỉnh thiên lập địa đất phương Nam, không thể hành động hồ đồ mà chưa suy xét. Với lại Thiếu Hoa công tử đến đây chỉ thỉnh cầu, chưa biết thực hư thế nào, nhưng xem qua thái độ của Du công tử, Chỉ Nhược thấy cũng có phần rất tự tin mình đúng. Chuyện này nên gác lại điều tra cho rõ ngọn ngành để không làm mất uy danh của Bang chủ.

- Ta chưa bao giờ nghe trong Nam Thiên bang có Tình thất.

Thiếu Hoa từ tốn tiếp lời Chấn Vũ Thiên :

- Bang chủ hẳn không biết, nhưng đại thiếu gia thì không thể không biết.

Chấn Vũ Thiên nhìn Tần Nhược :

- Du công tử nói vậy, Nhược nhi có ý gì?

Tần Nhược ôm quyền :

- Làm sao lão nhân gia tin vào lời một gã vô danh tiểu tốt như gã được chứ?

Y nhìn lại Thiếu Hoa :

- Nếu như trong Nam Thiên bang không có gian Tình thất giữ vị cô nương Vi Thúy Ngọc nào đó thì người tính sao đây. Người có chịu để thủ cấp của người lại cho ta không?

Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư nhìn Thiếu Hoa. Y hừ nhạt rồi nói :

- Đàn mỗ tin vào bằng hữu của mình. Nếu như trong Nam Thiên bang không có Tình thất và Vi Thúy Ngọc thì Đàn mỗ xin để thủ cấp của mình lại đăng chuộc tội với Bang chủ và đại thiếu gia.

Tần Nhược buông một câu bằng chất giọng lạnh :

- Chiếc thủ cấp của một gã quái nhân như người thì có đáng giá gì.

Mặt Đàn Lư cau hẳn lại. Bộ mặt ghớm ghê của gã quái gỡ càng trở nên quái gỡ hơn.

Thích Đà Không sớm nhận ra sự phẫn nộ trên mặt Đàn Lư liền lên tiếng :

- Đàn lão huynh chấp nhận thế thủ cấp của mình vẫn không đủ vậy thêm thủ cấp của Thích Đà Không nữa có được không?

Tần Nhược nhìn Thích Đà Không nhún vai nói :

- Thủ cấp của cả ba người mới đủ lấy lại uy danh của Nam Thiên bang.

Chấn Tần Nhược nhìn lại Chấn Vũ Thiên :

- Lão nhân gia. Ba gã này đã từng sỉ nhục Nam Thiên bang của chúng ta. Sự sỉ nhục của chúng không thể tha thứ được. Nếu như chuyện này đến tai Bắc Thiên môn, lão Lệnh Tu chẳng còn xem Nam Thiên bang của chúng ta ra gì nữa.

Chấn Vũ Thiên đánh hẳn mặt, định nhãn nhìn nhóm người của Du Thiếu Hoa.

Hoàng Chỉ Nhược nhỏ nhẹ lên tiếng nói với Chấn Vũ Thiên :

- Lão gia. Chúng ta nên để cho bọn người của Du công tử thời hạn để tìm ra gian “Tình thất”. Quá thời hạn đó cũng phán quyết không muộn.

Chấn Vũ Thiên mím môi, vuốt râu. Lão thở hắt ra một tiếng danh giọng nói :

- Du công tử. Bồn Bang chủ nể mặt Hoàng Chỉ Nhược mà cho người một thời hạn đúng một ngày để tìm ra gian Tình thất trong Nam Thiên bang. Nếu đúng như người nói thì bồn Bang chủ sẽ tự tay phóng thích người, còn thết đãi đại yến tiễn người, bằng như ngược lại, Du công tử tự biết hậu quả như thế nào một khi điểm nhục Nam Thiên bang của lão.

Đặt tay lên thành chiếc ngai, rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Chấn Vũ Thiên gần giọng nói tiếp :

- Bồn Bang chủ định như thế có làm khó cho Du công tử hay không?

Miệng Chấn Vũ Thiên nói, trong khi đã dồn toàn bộ nội lực vào song thủ chuẩn bị phát tác tuyệt kỹ “Lôi quyền”. Lão nghĩ thầm: “Bồn Bang chủ cho các người một cơ hội. Nếu các người không nhận thì chỉ có cái chết mà thôi”.

Tất nhiên suy nghĩ và hành động của Chấn Vũ Thiên, Thiếu Hoa đã đọc được. Chàng ôm quyền xá Chấn Vũ Thiên từ tốn nói :

- Khí phách của Bang chủ, Du Thiếu Hoa ghi tạc. Nếu như Thiếu Hoa không tìm được Tình thất và Vi Thúy Ngọc tiểu thư sẽ tạ tội với Bang chủ.

- Được lắm.

Chấn Vũ Thiên vuốt râu định nhân vào Thiếu Hoa trang trọng nói :

- Du công tử và hai vị bằng hữu của công tử tạm thời đến “Nghinh lầu”. Nếu các người bỏ trốn xem như đã gây thù chuốc oán với Chấn Vũ Thiên. Đất phương Nam chẳng có chỗ cho các người dừng chân đâu.

Thiếu Hoa ôm quyền đáp lời :

- Bang chủ yên tâm. Thiếu Hoa không bỏ đi một cách âm thầm như vậy đâu.

Chấn Vũ Thiên nhìn lại Tần Nhược :

- Tần Nhược. Thay ta tiễn Du công tử và hai vị bằng hữu của người đến Nghinh lầu.

Tần Nhược nhếch môi :

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Y quay lại Du Thiếu Hoa, gắt giọng nói :

- Mời.

Tần Nhược hướng dẫn Thiếu Hoa, Đàn Lư, Thích Đà Không đến tòa Nghinh lầu tọa lạc trên một ngọn đồi biệt lập hẳn với Tổng đàn Nam Thiên bang.

Trước khi từ giả Thiếu Hoa, Tần Nhược cười khẩy nói :

- Xem như ba người đã tới số rồi đó.

Y hừ nhạt một tiếng :

- Tự dẫn xác đến nạp mạng cho ta, các người đừng trách phận số hẩm hiu.

Y nói xong cười khẩy một tiếng, rồi chấp tay sau lưng rảo bước ra ngoài. Tần Nhược vừa khuất dạng thì chung quanh tòa Nghinh lầu xuất hiện lơ lửng các cao thủ Nam Thiên bang. Tất cả đều vận võ phục, nai nịt gọn gàng vây quanh. Tất cả đều khoác vẻ mặt đăm đăm như trét sáp.

Đà Không nhìn ra ngoài rồi quay nói với Thiếu Hoa :

- Gã Chấn Vũ Thiên đưa chúng ta vào Nghinh lầu, chẳng khác nào nhốt chúng ta vào rọ. Du ca ca tính sao, lão Chấn Vũ Thiên chỉ cho chúng ta thời hạn có hai mươi bốn canh giờ.

Thiếu Hoa mỉm cười nói :

- Tần Nhược cho người canh phòng quanh Nghinh lâu, chúng tớ y không xem thường chúng ta chút nào. Y rất cẩn trọng, nhưng chính sự cẩn trọng đó sẽ khiến y sơ hở nhiều hơn.

Đàn Lữ hỏi :

- Sao lão đệ biết y sẽ sơ hở?

- Bởi một khi quá cẩn trọng thì sẽ để lộ chỗ nhược của mình. Y làm như vậy chẳng khác nào tự thú với Thiếu Hoa gian Tình thất giam Vi Thúy Ngọc tiểu thư tọa lạc ngay trong Nam Thiên bang.

Thích Đà Không xoa đầu :

- Hay thật. Ca ca nói rất đúng. Lối hành xử của Tần Nhược chẳng khác nào tự thú gian Tình thất đang tọa lạc trong Nam Thiên bang. Chỉ cần theo dấu gã tất tìm ra gian Tình thất đó.

Đàn Lữ chen vào :

- Hòa thượng nói nghe rất dễ, nhưng người đừng quên một khi đã cẩn trọng thì không dễ gì có dấu vết để người theo dấu.

Quay lại Thiếu Hoa, Đàn Lữ hỏi :

- Lão đệ. Ta nói có đúng không?

Thiếu Hoa gật đầu.

Thích Đà Không cau mày :

- Vậy chúng ta phải làm sao?

Thiếu Hoa cười mỉm :

- Chúng ta sẽ uống rượu.

Đà Không nhướn mày :

- Uống rượu thôi ư?

Đàn Lữ nhướn con mắt lồi :

- Hòa thượng cứ nghe theo lời lão đệ của ta đi.

- Nhưng Chấn Vũ Thiên chỉ cho chúng ta thời hạn có hai mươi bốn canh giờ.

- Hai mươi bốn canh giờ thì hai mươi bốn canh giờ, làm gì người lo lắng như vậy. Nếu hòa thượng sợ Chấn Vũ Thiên thì cứ tả xung hữu đột mà rời khỏi đây.

- Hê. Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Thích Đà Không hòa thượng này đến Nam Thiên bang để cứu người chứ đâu phải đến để chọc ghẹo lũ ong dữ này.

Thiếu Hoa mỉm cười.

Ba người kéo nhau ra ngoài mái hiên tòa Nghinh lâu, bày tiệc rượu và lương khô cùng ăn cùng uống trước những cặp mắt tò mò của bọn cao thủ Nam Thiên bang.

Một canh. Hai canh. Ba canh. Cho đến canh thứ tám thì bọn cao thủ canh gác tòa Nghinh lâu theo lệnh của Tần Nhược bắt đầu lộ vẻ uể oải. Về mặt dăm dăm của bọn chúng được thay bằng những nét mệt mỏi, trong khi nhóm người của Du Thiếu Hoa tiếp tục đối ẩm với sự thanh nhàn chẳng có chút gì khẩn trương, hay lo lắng.

Uống cạn chén rượu đầy. Thiếu Hoa nói với Đàn Lữ và Thích Đà Không :

- Đã đến lúc Thiếu Hoa phải đi.

- Lão đệ cẩn thận.

Thích Đà Không nhìn Thiếu Hoa :

- Đà Không và Đàn Lư vẫn tiếp tục uống rượu chứ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Tất nhiên rồi.

Đà Không nói :

- Ba người còn hai tất nhiên chúng sẽ nghỉ ngơi.

- Không. Ba người vẫn còn đủ ba người.

- Sao có thể còn đủ ba người được?

Đàn Lư nhìn Đà Không :

- Hòa thượng cứ tin vào Thiếu Hoa đi.

Thiếu Hoa mỉm cười rồi gục đầu xuống bàn phủ chiếc áo choàng lên khỏi đầu như người đã quá chén, gục đầu ngủ vùi. Đà Không còn chưa hiểu Thiếu Hoa định làm gì thì đã thấy thân pháp y tợ như một con tằm rút ra khỏi chiếc áo khoác chẳng khác nào rút ra khỏi kén. Vừa chui ra khỏi chiếc áo khoác, Du Thiếu Hoa thi triển ngay khinh thuật “Vạn Hình bộ pháp”.

Thích Đà Không há hốc miệng những tưởng mình hoa mắt mà nghĩ Thiếu Hoa xuất hồn, chớp hiện rồi biến mất ngay trong tầm mắt của lão.

Thậm chí Thích Đà Không quên hẳn những cặp mắt đang chăm bằm quan sát họ.

Đàn Lư vỗ tay xuống ghế :

- Người làm gì mà ngơ người ra như vậy chứ?

Đà Không giật mình nhìn lại Đàn Lư :

- Hình như Thích hòa thượng này hoa mắt.

- Người chẳng cần hoa mắt đâu, chỉ tại vì chưa từng thấy thuật “Túc Cốt” mà thôi.

12. Chương 12: Họa Thâm

Mặc dù thấy Thiếu Hoa xuất hiện, bóng in trong chiếc gương đồng sáng ngời, nhưng không quay lại. Nàng vẫn soi ngắm bóng mình trong chiếc gương đồng và quan sát Thiếu Hoa.

Chàng bước đến sau lưng Hoàng Chỉ Nhược. Chỉ Nhược thờ ơ hỏi :

- Công tử hẳn tìm được gian Tình thất của Tần Nhược rồi chứ?

Thiếu Hoa đặt tay lên bờ vai thanh mảnh của Chỉ Nhược. Nàng hơi rút vai lại, cười mỉm. Thiếu Hoa nhìn Chỉ Nhược qua chiếc gương đồng.

Chàng ôn nhu nói :

- Nếu không có nàng thì Thiếu Hoa đâu thể tìm được gian Tình thất của Chấn thiếu gia.

- Nếu không vì vị tiểu thư họ Vi đang bị nhốt trong “Tình thất” thì Du công tử cũng không quay lại gian biệt phòng này?

Thiếu Hoa cười mỉm :

- Tại hạ không phải là kẻ vong tình, càng không phải là kẻ vong ơn.

Nàng khẽ quay mặt lại ngẩng lên nhìn Thiếu Hoa :

- Thế Du công tử là người như thế nào?

Hai cánh môi gợi tình của Chỉ Nhược thoát hé mở như đóa tầm xuân chực chờ khoe hương để đón con bướm lạ. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Du công tử có giống với gã Dạ Hành Đồ Phu không?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ có điểm tương đồng với y, nhưng cũng có điểm dị biệt.

- Công tử tương đồng ở điểm nào và dị biệt ở điểm nào?

Thiếu Hoa bất chợt vòng tay qua cổ Chỉ Nhược :

- Tại hạ cũng là một nam nhân hảo sắc, đó à điểm tương đồng.

Chỉ Nhược rút cổ e lệ :

- Nam nhân nào chẳng vậy.

- Nam nhân thì không thể thờ ơ với nhan sắc của Hoàng phu nhân.

Chỉ Nhược ngả đầu ra sau, nắm lấy tay Thiếu Hoa. Đôi thu nhãn khép hờ, lim dim miệng thở thẽ nói :

- Chỉ Nhược luôn có sức hấp dẫn với chàng chứ?

- Thiếu Hoa thì có khác gì Dạ Hành Đồ Phu. Dạ Hành Đồ Phu thì đã từng tôn thờ thể xác của Hoàng phu nhân.

Chỉ Nhược từ từ đứng lên rồi quay mặt đối diện với Thiếu Hoa. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Chưa bao giờ Chỉ Nhược được đối diện với một trang nam tử như Du huynh.

Chỉ Nhược vừa nói vừa ngả đầu vào vai Thiếu Hoa. Thiếu Hoa ghé miệng vào tai Chỉ Nhược :

- Chỉ Nhược biết Thiếu Hoa sẽ tìm đến nàng?

Chỉ Nhược gật đầu :

- Nếu chàng không đến tìm Chỉ Nhược thì chẳng bao giờ biết Tình thất ở đâu.

Thiếu Hoa vòng tay qua vùng tiểu yêu của Chỉ Nhược.

- Chỉ Nhược không cho ai cái gì mà không có sự đáp lại.

Chỉ Nhược ngẩng lên nhìn Thiếu Hoa. Nàng cười mỉm, chớp mắt :

- Thế chàng sẽ trả lại Chỉ Nhược cái gì để được biết Tình thất ở đâu?

- Chỉ Nhược có chờ Thiếu Hoa không?

- Chỉ Nhược biết Thiếu Hoa sẽ đến.

Thiếu Hoa từ từ lòn tay cởi bỏ chiếc áo ngoài của Chỉ Nhược. Chàng vừa cởi áo Chỉ Nhược vừa nói :

- Nàng chờ Thiếu Hoa?

Chỉ Nhược gật đầu :

- Chờ chàng và muốn chàng đáp lễ.

- Nàng cần cái gì?

Chỉ Nhược khẽ đẩy Thiếu Hoa ra một chút, từ tốn nói :

- Một câu hỏi thừa. Chàng tự hiểu Chỉ Nhược này muốn gì.

- Tại Nam Thiên bang có một cái gai trong mắt Chỉ Nhược phu nhân?

- Chàng sẽ nhổ cái gai đó giùm thiếp chứ?

- Nếu nàng muốn.

Chỉ Nhược gật đầu.

Thiếu Hoa ôm ghịt lấy Chỉ Nhược :

- Thiếu Hoa nhổ cái gai đó rồi có bao giờ mình tự biến thành cái gai kia không?

Chỉ Nhược nhìn Thiếu Hoa :

- Chỉ Nhược chỉ sợ Du công tử bị gai đâm mà thôi.

Nàng mỉm cười hỏi tiếp :

- Thiếu Hoa công tử có sợ bị gai đâm không?

- Có thể tại hạ sẽ tìm được một cảm giác lạ.

- Công tử thích cảm giác lạ đó hay muốn tự biến mình thành một trang đại hiệp?

Thiếu Hoa khoát tay :

- Không, không. Thiếu Hoa không nghĩ mình là một vị đại hiệp trong chốn võ lâm.

Nàng nhướn mày :

- Thế sao công tử lại nhúng tay vào chuyện của lão hòa thượng phá giới Thích Đà Không?

Nàng cười khẩy :

- Hay công tử vì một Vi Thúy Ngọc?

- Một chút cao hứng của Thiếu Hoa đấy mà.

Chàng nhẹ nắn bờ vai Hoàng Chỉ Nhược :

- Hiện tại Thiếu Hoa cũng rất cao hứng với nàng.

Chỉ Nhược mỉm cười :

- Chàng rất cao hứng với Chỉ Nhược nhưng vẫn không quên gian Tình thất của Chấn Tần Nhược.

Thiếu Hoa giả lả đáp lời Chỉ Nhược :

- Sự cao hứng đối với nàng sẽ được nhân lên gấp bội khi Thiếu Hoa trọn chữ hứa với Thích hòa thượng.

Nàng ngẩng mặt nhìn Thiếu Hoa :

- Chỉ Nhược cũng nghĩ như vậy.

- Nàng sẽ chỉ cho Thiếu Hoa gian Tình thất đó ở đâu chứ?

- Chàng đã không ngại tòa Minh lâu để đến với Chỉ Nhược thì sao Chỉ Nhược lại không giúp chàng?

Thiếu Hoa ôm lấy bờ vai Chỉ Nhược :

- Thiếu Hoa vô cùng cảm kích nhiệt tâm của Chỉ Nhược.

- Chỉ Nhược chỉ muốn Thiếu Hoa đáp lại sự cảm kích đó bằng hành động mà thôi.

Nàng thốt dứt câu, hai mắt nhắm hờ lại, mặt lộ những nét chờ đợi với niềm phấn khích.

Nhìn Chỉ Nhược, Thiếu Hoa đoán biết nàng đang muốn gì ở chàng. Điểm một nụ cười mỉm, Thiếu Hoa cúi xuống đặt hai bờ môi mỏng của mình lên hai cánh môi khép hờ của Chỉ Nhược. Như có hấp lực thoát ra từ hai cánh môi mỏng chín của Chỉ Nhược, hút lấy bờ môi của Thiếu Hoa. Hai cánh môi của nàng dính chặt lấy hai bờ môi của Thiếu Hoa với sự ngẫu nhiên và tham lam tưởng chừng chẳng bao giờ muốn tách rời.

Thiếu Hoa khẽ đẩy Chỉ Nhược.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt sâu lắng :

- Chàng muốn biết gian Tình thật?

Thiếu Hoa gật đầu.

Chỉ Nhược nói :

- Phía sau án thư văn của Chấn Tần Nhược.

- Thiếu Hoa sẽ đến với nàng sau khi trọn lời hứa với Thích hòa thượng.

- Chỉ Nhược mong gai sẽ không đâm vào chàng.

Chàng khẽ gật đầu, buông Chỉ Nhược theo mật đạo rời tòa Minh lâu.

Chỉ Nhược nhìn vào mật đạo, điểm một nụ cười rồi quay lại trước tấm gương đồng, tiếp tục chăm sóc nhan sắc của mình. Dung diện của nàng có phần rạng rỡ hơn trước khi Thiếu Hoa xuất hiện. Nàng dùng miếng son môi, vẽ lên mặt gương đồng hai chữ “Hắc Diệp”.

Trở lại với Du Thiếu Hoa, sau khi rời tòa Minh lâu, liền thi triển khinh pháp “Du cước”, tựa một bóng ma quỷ dị, thoáng hiện thoáng mất hướng thẳng đến khu “Đại tổng đường”. Với thuật Du cước, Thiếu Hoa dễ dàng xâm nhập vào khu Đại tổng đàn mà chẳng một ai phát hiện. Xâm nhập vào khu vực Đại tổng đàn, mặc dù đây là khu vực của Nam Thiên bang, nhưng Thiếu Hoa chẳng thấy bóng bọn cao thủ Nam Thiên bang.

Thiếu Hoa nghĩ thầm: “Có lẽ gã công tử Chấn Tần Nhược đã huy động toàn bộ cao thủ Đại tổng đường đến Nghinh lâu để giám sát mình và Đàn Lữ cùng Thích Đà Không hòa thượng”.

Thiếu Hoa cười mỉm với ý nghĩ đó, rồi thoát mình tiến thẳng đến dãy lầu dành riêng cho vị đại công tử Nam Thiên bang Chấn Tần Nhược.

Ngay cả khu biệt lầu dành cho Chấn Tần Nhược cũng vắng lặng chẳng có bóng người. Điều lạ lùng đó khiến Thiếu Hoa phải cau mày suy nghĩ. Chàng lắc đầu xua đi những ý niệm do mình tưởng tượng ra rồi băng mình vào trong tòa biệt lầu chính sảnh.

Khi lướt vào trong tòa biệt lầu chính sảnh, Thiếu Hoa càng ngỡ ngàng hơn khi đập vào mắt là những xác chết nằm la liệt. Chàng buột miệng nói :

- Chuyện gì vừa mới xảy ra tại đây?

Thiếu Hoa tò mò đi theo hành lang chính. Dọc theo hành lang lớn ngổn những xác chết của cao thủ Nam Thiên bang. Tất cả đều chết bởi một nhát kiếm tàn nhẫn chém ngang yết hầu. Nhìn vết thương trên cổ những cao thủ Nam Thiên bang, Thiếu Hoa cũng nhận ra kiếm pháp của kiếm thủ sát nhân vô cùng sắc và đã đạt tới cảnh giới tâm kiếm sát nghiệp.

Cửa thư phòng của Chấn Tần Nhược đóng im ỉm. Đứng trước cửa thư phòng Chấn Tần Nhược, Thiếu Hoa hy vọng y vẫn còn sống. Chàng nghĩ thầm: “Nếu Tần Nhược còn sống, y sẽ biết hung thủ là ai. Hy vọng Tần Nhược đang ở trong Tình thất”.

Thiếu Hoa vừa nghĩ vừa đẩy cửa thư phòng của Chấn Tần Nhược. Chàng giật mình khi thấy Tần Nhược nằm sòng soài trên tràng kỷ, thủ cấp lặt ra sau cũng bằng một nhát kiếm chí mạng.

Thiếu Hoa chứng nhận cái chết thảm của Tần Nhược, tự đoán biết mình đã rơi vào tình huống gì. Chàng bước vội đến tràng kỷ nhìn lướt qua xác Chấn Tần Nhược, kịp phát hiện trên mặt gã hình cánh bướm đen.

Thiếu Hoa cau mày.

Chàng vội quay lại án thư để tìm mật đạo vào trong Tình thất.

- Ầm.

Cửa thư phòng của Tần Nhược bật tung ra. Nam Tà Chấn Vũ Thiên sòng sọc bước vào. Lão gầm lên :

- Du Thiếu Hoa. Người phải trả món nợ này cho Nam Thiên bang.

Bang chủ Chấn Vũ Thiên vừa nói vừa vận công phát tác “Lôi quyền”. Tuyệt kỹ Lôi quyền của Chấn Vũ Thiên đã làm nên danh tiếng của Nam Thiên bang, hùng cứ một cõi phương Nam, mà bất cứ nhân vật võ lâm nào nghe đến cũng đều khiếp hãi, nên đâu phải là hư danh. Có thể nói, từ trước đến nay chưa có một ai có đủ bản lĩnh đối phó lại tuyệt kỹ “Lôi quyền” của họ Chấn, chính vì thế Chấn Vũ Thiên mới tự cho mình cái quyền làm chủ ở phương Nam.

Ngọn Lôi quyền của Chấn Vũ Thiên phát tác với chín thành nội lực, quyền ảnh chưa đến mà quyền phong đã vùn vù, cuộn cuộn đến trước. Chỉ với quyền phong đó thôi, mà cả tòa biệt lâu thư sảnh của Chấn Tồn Nhược rung chuyển chẳng khác nào lọt vào tâm của một cơn động đất dữ dội.

Thiếu Hoa tự biết uy lực của Lôi quyền như thế nào. Chàng không để cho quyền phong của Chấn Vũ Thiên chụp tới mình, mà nhanh hơn một chớp mắt, thi triển Vạn Hình bộ pháp thoát qua bên trái hai bộ.

Ngọn Lôi quyền của Chấn Vũ Thiên đánh hụt Thiếu Hoa, vô hình chung đập thẳng vào bức vách phía sau án thư.

- Âm.

Cả bức vách đổ sụp xuống để lộ một mật đạo vào “Tình thất”. Chớp thấy mật đạo dẫn vào “Tình thất”, Thiếu Hoa hét lớn :

- Bang chủ dừng tay.

Vũ Thiên thu hồi công lực, trừng mắt nhìn Thiếu Hoa. Lão gần giọng nói :

- Hôm nay bốn Bang chủ không bắt người phải trả món nợ máu cho Nam Thiên bang thì đâu còn mặt mũi đứng trong chốn võ lâm Trung Nguyên này được.

Thiếu Hoa tiếp lời Vũ Thiên :

- Tại hạ có mấy lời muốn nói với Bang chủ.

Vũ Thiên gầm lên :

- Người không còn gì để nói với bốn Bang chủ.

Lời vừa dứt trên cửa miệng. Chấn Vũ Thiên lại toan phát tác tuyệt kỹ “Lôi quyền” nhưng Thiếu Hoa đã khoát tay cản lại :

- Bang chủ nhìn xem, cái gì trước mặt Bang chủ.

Vũ Thiên cau mày, đáp lời chàng :

- Ta chẳng cần biết gì cả, ta chỉ muốn người trả nợ máu cho Nam Thiên bang.

- Thiếu Hoa không phải là hung thủ tạo ra sát nghiệp cho Nam Thiên bang.

- Không phải người thì là ai chứ?

Thiếu Hoa không thể nào trả lời được câu hỏi này của Chấn Vũ Thiên, dù tự biết mình không phải là kẻ gây ra sát nghiệp thảm khốc này.

Thiếu Hoa ngập ngừng nói :

- Tại hạ thật sự không phải là kẻ tạo ra sát nghiệp này cho Nam Thiên bang. Mong Bang chủ hiểu cho. Thiếu Hoa đến thư sảnh của Chấn công tử cốt để tìm Tình thất, mà Tình thất thì ở ngay trước mặt Chấn bang chủ.

Chấn Vũ Thiên gầm lên :

- Chính vì người đi tìm được Tình thất mới nhẫn tâm xuống tay sát tử bấy nhiêu nhân mạng của Nam Thiên bang, trong đó có Chấn Tồn Nhược. Du Thiếu Hoa, Bốn Bang chủ khen người đã có dũng lực tạo ra sát nghiệp này với Nam Thiên bang. Nhưng người sẽ không thoát khỏi cái nợ của người hôm nay đâu.

- Giờ Thiếu Hoa có nói gì Bang chủ cũng không tin. Vậy Bang chủ quyết như thế nào cũng được, nhưng có một điều tại hạ muốn nói với Bang chủ. Thiếu Hoa này đã tìm được Tình thất.

Vũ Thiên rít lên :

- Người hãy xuống A tỳ mà tìm gian Tình thất của người.

Vũ Thiên vừa nói vừa phát động “Lôi quyền” công thẳng tới Du Thiếu Hoa. Lần xuất thủ “Lôi quyền” này, Vũ Thiên đã dụng đến mười hai thành công lực, quyết lấy mạng Thiếu Hoa cho bằng được.

Trước thế công mãnh liệt của vị Bang chủ Nam Thiên bang, Thiếu Hoa đâu dám khinh thường, mà thi triển Du cước lướt mình đảo bộ, đạp lên sóng quyền khí để né tránh.

- Âm.

Bức vách sau lưng Thiếu Hoa đổ sập xuống. Chàng nhanh chóng lạng người, thoát qua bức vách vừa đổ xuống đó. Cả gian biệt lầu đổ sập xuống khi Thiếu Hoa vừa thoát ra ngoài.

Xương sống Thiếu Hoa còn gai lạnh khi đã thoát được ra bên ngoài. Chàng không thể nào tưởng tượng được uy lực mãnh liệt của “Lôi quyền” lại khốc liệt như vậy.

Tòa biệt lầu đổ xuống chôn vùi luôn vị Bang chủ Chấn Vũ Thiên. Chàng không ngờ kết cục hôm nay lại xảy ra ngoài dự kiến của mình, và Chấn Vũ Thiên phải nhận một cái chết chôn thây quá đột ngột. Thiếu Hoa còn đang ngẩn người bởi cục diện thay đổi quá nhanh thì một tiếng nổ như sấm động phát ra từ đồng đổ nát của tòa biệt lầu.

Cát đá bay mù mịt, Chấn Vũ Thiên tự ngọn pháp thẳng thiên vụt bắn lên bầu trời. Thân pháp của lão quay như chiếc bông vụn rồi nhanh chóng hạ xuống đứng đối mặt với Thiếu Hoa.

Bộ y trang Bang chủ của lão mặc dù xốc xếch, nhưng thần phách thì không suy giảm chút nào, thậm chí nhân lực còn toát ra uy quang với sát nhân hùng hực.

Chấn Vũ Thiên gần giọng nói :

- Chắc người tưởng bốn Bang chủ đã vùi thây trong đổ gạch vụn biệt lầu rồi phải không?

- Một đại cao thủ có thần công tái thế như Bang chủ thì đâu thể vùi thây một cách đột ngột bởi một tòa biệt lầu.

- Người phải chết chính là người chứ không phải ta.

Cùng với lời nói đó, Chấn Vũ Thiên xê mình tới ba bộ, song quyền phát tác tuyệt kỹ “Lôi quyền” với mười thành công lực, lão vừa phát tác “Lôi quyền” vừa nói :

- Có bản lĩnh thì đỡ một đạo “Lôi quyền” của ta.

- Bang chủ đã muốn. Thiếu Hoa cũng chẳng khách sáo.

Thiếu Hoa hơi rùn tấn dừng đứng song thủ, rồi đẩy tới. Bóng ảnh thủ xuất hiện ngay khi đạo “Lôi quyền” của Chấn Vũ Thiên chớp đến ngay trước mặt chàng.

- Âm.

Cả không gian chuyển động, sắc trời đổi màu khi quyền và chưởng chạm thẳng vào nhau. Thiếu Hoa trượt dài về sau hai trượng. Hai bàn chân của chàng cày trên mặt đất tạo thành hai cái rãnh sâu hoắm, trong khi Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên chỉ hơi rùn mình.

Trong nội thể của Thiếu Hoa, kinh mạch như muốn lộn nhào. Chàng buộc phải hít một luồng chân khí thật sâu mới ngăn không để cho máu trào ra khóe miệng.

Thiếu Hoa gượng mỉm cười nói :

- Đỡ thẳng một quyền của Bang chủ, Thiếu Hoa nhận biết mình không phải là đối thủ của người. Xin hẹn lần khác vậy.

Chấn Vũ Thiên trừng mắt quát :

- Người định bỏ chạy à?

- Tại hạ chỉ tạm thời cáo lui, khi khác sẽ gặp lại.

Thiếu Hoa nói vừa dứt lời, điểm mũi giày thi triển kinh thuật “Vạn Hình bộ pháp”. Thân pháp chàng như bóng ma quỷ dị đào thoát ngay trước mắt Chấn Vũ Thiên.

Chấn Vũ Thiên gọi với theo :

- Du Thiếu Hoa. Món nợ này ngươi không trả không được đâu.

Mặc cho lão Nam Thiên bang chủ réo gọi, Thiếu Hoa vẫn thi triển kinh thuật bằng mình bỏ đi.

Chấn Vũ Thiên hậm hực gần giọng quát :

- Ngươi chạy lấy mạng mà bỏ bằng hữu của ngươi lại ư. Ngươi đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi.

Thiếu Hoa tự nhủ: “Mình có lưu lại Nam Thiên bang cũng chẳng làm được gì?”.

Ý niệm đó buộc chàng phải giả lả như không nghe những lời quát tháo réo gọi của Vũ Thiên mà tiếp tục bằng mình đi. Chỉ trong khoảng khắc Thiếu Hoa đã mất hút trong tầm mắt của Vũ Thiên.

Chấn Vũ Thiên nghiêng răng ken két, hần học nói :

- Du Thiếu Hoa. Ngươi không trả nợ cho Nam Thiên bang thì bằng hữu của ngươi phải trả nợ.

13. Chương 13: Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm

Cấp Nộ Chí Hải như cấp một con gà con, người vận xám y lướt vào gian thảo xá. Y quăng Nộ Chí Hải vào góc thảo xá, định thần nhân sáng ngời về phía người trung phụ ngồi trên vạc tre quay lưng về phía y. Nhìn từ sau lưng, với những nét thanh tú biểu hiện qua mái tóc, vòng eo yếu có thể đoán nữ nhân kia phải là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Chí Hải lồm cồm đứng lên nói :

- Nghĩa mẫu, Chí Hải đã tìm được Hắc Điệp.

Người vận xám y nhìn lại Chí Hải. Thần nhân đầy uy quanh của y khiến Chí Hải chột dạ ngậm miệng không dám nói nữa lời.

Y nhìn lại mỹ phụ.

Mỹ phụ từ từ lên tiếng :

- Ta không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, nên buộc phải thỉnh người đến.

- Nếu nàng thỉnh ta, thì ta cũng đã tìm nàng lâu lắm rồi. Những tưởng nàng đã không còn tồn tại trên cõi nhân sinh này.

- Ngươi cứ xem ta như đã chết.

- Nếu nàng đã chết thì ta chẳng đến đây là gì.

- Ta quên mất, Triệu Lệ Trinh này đâu thể còn được khi Đồ Văn Từ Lãm vẫn còn sống.

Từ Lãm bước đến sau lưng Lệ Trinh :

- Nàng sẽ được đoàn tụ với tướng công của mình khi trao cho Từ Lãm “Điệp Bội”.

Trung phụ từ từ quay lại.

Hai hốc mắt sâu hoắm không còn đôi thu nhãn. Mặc dù đã bị khoét hai mắt, nhưng dung diện vẫn còn những nét thanh tao với chiếc mũi thon thanh tú, cùng hai cánh môi gợi cảm.

Lệ Trinh ôn nhu nói :

- Người tìm đến Lệ Trinh để lấy “Điệp Bội”.

Từ Lâm gật đầu :

- Không sai. Nàng đâu còn gì để giữ cánh “Điệp Bội”. Cái điều nàng cần, ta biết. Và cái ta cần nàng biết.

- Ta biết người cần “Điệp Bội”?

- Nàng lại cần biết chuyện gì đã xảy ra cho tướng công của nàng?

- Ngoài tướng công ra, ta còn muốn biết một người.

- Thiếu Hoa?

Lệ Trinh gật đầu :

- Thiếu Hoa đang ở đâu?

- Y vẫn tồn tại trên cõi đời này.

- Vậy sao?

- Ta có bao giờ bội ngôn không?

Lệ Trinh lắc đầu :

- Đồ Văn Từ Lâm có thể làm bất cứ mọi việc để thỏa mãn dục vọng nhưng chưa bao giờ là kẻ bội ngôn.

- Vậy nàng có tin ta không?

- Một khi người thốt ra lời, ta sẽ tin.

- Chỉ có nàng là kẻ hiểu Đồ Văn Từ Lâm này, nhưng rất tiếc.

- Đối với Triệu Lệ Trinh, chẳng có gì để người phải tiếc cả.

Từ Lâm nhìn thẳng vào hai hốc mắt của Lệ Trinh :

- Nàng đồng ý trao cánh Điệp Bội cho Từ Lâm không?

Lệ Trinh cười khẩy, trang trọng nói :

- Lệ Trinh giữ Điệp Bội chẳng được lợi ích gì? Có lẽ đã đến lúc ta nên giao nó lại cho người.

- Nếu Lệ Trinh đã quyết một ý trao Điệp Bội cho Từ Lâm thì ta cũng chẳng cần gì phải giấu nàng những gì ta đã làm.

Lệ Trinh khoát tay :

- Ta muốn biết Thiếu Hoa nay đã được bao nhiêu tuổi.

- Y đúng là một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất.

Từ Lâm cười mỉm nói tiếp :

- Nhắc đến Thiếu Hoa, Từ Lâm chỉ có thể dụng một câu “Hổ phụ sinh hổ tử”.

- Lệ Trinh rất thích nghe lời nói này thốt ra từ cửa miệng của người.

- Ta chỉ nói sự thật mà thôi.

- Thế người có sợ một ngày nào đó Thiếu Hoa biết được sự thật không?

- Thiếu Hoa đang giữ tín phù “Hắc Điệp”.

Từ Lâm vừa thốt hết câu, sắc diện của Triệu Lệ Trinh đã biến đổi khác thường. Vẻ mặt đang ôn nhu lộ rõ những nét hốt hoảng và giận dữ.

Lệ Trinh nghiêm giọng hỏi Từ Lâm :

- Người biến Thiếu Hoa thành Hắc Điệp?

- Trên võ lâm không có đặng mấy ai nổi danh như Hắc Điệp.

Lệ Trinh buông một tiếng thở dài :

- Ta hiểu ý người.

Từ Lâm mỉm cười :

- Nàng lo lắng cho Thiếu Hoa?

- Lệ Trinh có lo lắng cũng chẳng làm gì được. Y có thể phải nhận họa kiếp giống như cha y ngày trước.

- Một tay với tới trời thì hãn họ cũng phải lớn.

Buông tiếng thở dài thứ hai, Lệ Trinh nói tiếp :

- Ta thỉnh cầu người một chuyện.

- Nàng nói đi.

- Cái mạng Nộ Chí Hải.

Từ Lâm lưỡng lự một lúc rồi hỏi Lệ Trinh :

- Một tiểu tử vô danh như gã mà nàng cũng lo lắng ư?

- Người có đồng ý hay không?

- Miễn sao nàng trao cho ta cánh Điệp Bội.

- Ta sẽ trao cho người.

- Được. Ta hứa.

Lệ Trinh vuốt lại mấy sợi tóc mai, rồi ôn nhu nói :

- Chí Hải. Người có ở đây không?

Chí Hải vội lên tiếng :

- Nghĩa mẫu. Con có ở đây.

Lệ Trinh quay mặt hướng về phía Chí Hải từ tốn nói :

- Con hãy bái Đồ Văn Từ Lâm làm nghĩa phụ.

Chí Hải tròn mắt ngơ ngẩn bởi lệnh của Lệ Trinh. Từ Lâm thì khoát tay hỏi nàng :

- Ta đâu có nhận tên tiểu tử này làm nghĩa tử mà nàng buộc y phải bái lạy ta.

- Nộ Chí Hải không xứng đáng làm nghĩa tử của người sao?

- Ta không có ý nói như vậy.

- Lệ Trinh thỉnh cầu người hãy nhận Nộ Chí Hải làm nghĩa tử của người.

- O. Nhưng y đâu có chấp nhận ta.

- Y sẽ nhận người.

Lệ Trinh nói với Chí Hải :

- Chí Hải. Người nghe lời ta chứ?

- Nghĩa mẫu.

Lệ Trinh cướp lời Chí Hải :

- Chưa bao giờ người cãi lời ta.

- Chí Hải đâu dám cãi lời nghĩa mẫu Chí Hải quay lại Đồ Văn Từ Lâm. y ngập ngừng nói :

- Chí Hải ra mắt nghĩa phụ.

Từ Lâm nhăn mặt, gượng nói :

- Người.

Chí Hải ra dấu chỉ Lệ Trinh.

Từ Lâm khẽ lắc đầu :

- Được rồi. Ta nhận người làm nghĩa tử.

Chí Hải dập đầu lạy thành khẩn nói :

- Đa tạ nghĩa phụ đã nhận Nô Chí Hải.

Lệ Trinh lên tiếng :

- Chí Hải. Người hành lễ xong rồi chứ?

- Dạ.

- Giờ thì người hãy ra ngoài.

- Dạ con nghe.

Chí Hải quay bước ra bên ngoài thảo xá. Y lắng tai nghe hai người đối thoại nhưng chẳng nghe được gì. Bên trong chỉ có sự im lặng khiến cho Chí Hải tò mò. Mãi một lúc sau, Chí Hải mới nghe tiếng Từ Lâm thốt :

- Ta sẽ làm theo ý của nàng.

Sau câu nói đó của Từ Lâm lại là sự im lặng. Sự im lặng đó buộc Chí Hải nôn nao muốn quay trở vào, nhưng Từ Lâm đã từ trong thảo xá bước ra.

Y đứng ngay ngưỡng cửa thảo xá nhìn Chí Hải.

Chí Hải nhìn Từ Lâm, miễn cưỡng nói :

- Nghĩa phụ. Nghĩa mẫu sao rồi?

Từ Lâm nhợt nhạt đáp lời Chí Hải :

- Cuộc đời tựa giấc phù du.

Nô Chí Hải ngơ ngẩn với câu nói của Từ Lâm. Y ngập ngừng hỏi lại :

- Nghĩa phụ nói vậy có ý gì?

- Chẳng có ý gì cả, và cũng chẳng còn gì ở đây.

Y mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói với Chí Hải :

- Ta muốn người đi tìm một người.

- Nghĩa phụ muốn Chí Hải tìm ai?

- Hắc Điệp Du Thiếu Hoa.

- Vậy. Nghĩa phụ không phải là Hắc Điệp?

- Người muốn nghĩ sao cũng được.

- Chí Hải phải vào bái biệt nghĩa mẫu.

Từ Lâm lắc đầu :

- Không cần. Nghĩa mẫu của người đã ra đi rồi.

Chí Hải tròn mắt :

- Ra đi là sao?

- Đã chết rồi.

Toàn thân Chí Hải run bần bật. Hai mắt như đóng đinh vào Từ Lãm mà không chớp. Y lắp lửng nói :

- Sao lại như vậy được chứ. Sao lại như vậy được chứ?

Chí Hải vừa nói vừa toan chạy ào vào thảo xá, nhưng chỉ một cái phũ tay như đuổi ruồi của Đồ Văn Từ Lãm, thì bật ngược trở lại chẳng khác nào chiếc lá khô bị cuốn đi bởi cơn lốc dữ.

Chí Hải lồm cồm đứng lên, nhìn Từ Lãm nói :

- Tại sao nghĩa mẫu của tôi lại chết được. Chính ông sát tử nghĩa mẫu của Chí Hải à?

Từ Lãm chẳng màng đến lời nói hằn học của Chí Hải mà quay lại thảo xá. Y đánh đá châm mồi đốt gian thảo xá. Chí Hải gào lên :

- Ông không được làm như vậy.

Từ Lãm thản nhiên đáp lời Chí Hải :

- Đã là phù du thì phải trở về với cát bụi.

Từ Lãm thốt dứt câu, chấp tay sau lưng nhìn ngọn lửa từ từ phủ trùm lên thảo xá. Y đứng như thế cho đến khi lửa đã phủ trùm toàn bộ thảo xá mới quay lại Chí Hải nhặt nhèo nói :

- Đi theo ta chứ?

Chí Hải nhìn Từ Lãm chằm chằm :

- Tại sao tôi phải đi theo ông?

- Người không muốn nhận ta làm nghĩa phụ của người nữa à?

- Ông đã sát tử nghĩa mẫu của Chí Hải, giờ lại muốn Chí Hải nhận ông làm nghĩa phụ sao?

Từ Lãm nhìn Chí Hải :

- Ý của nghĩa mẫu người muốn người theo ta đó. Còn ta thì chỉ muốn giết người mà thôi. Nhưng một lời ta đã thốt ra không thể rút lại được.

Đồ Văn Từ Lãm thốt dứt câu, rồi lạng người đến. Hữu thủ của lão vươn ra nhanh như cắt đã khống chế hổ khẩu của Nộ Chí Hải :

- Khi nào gặp Thiệu Hoa, người muốn ly khai cũng không muộn.

Từ Lãm thốt dứt câu cấp Chí Hải thoát đi.

Chí Hải giấy nẩy hỏi :

- Lão đưa Chí Hải đi đâu vậy?

- Đến nơi người sẽ gặp được Hắc Điệp Du Thiệu Hoa.

- Vậy lão không phải là Hắc Điệp à?

- Người nghĩ ta là Hắc Điệp cũng được.

Nộ Chí Hải liếc trộm Đồ Văn Từ Lãm. Y đổi giọng ôn hòa hỏi :

- Nghĩa phụ đưa Chí Hải đi đâu vậy?

- Ta muốn người gặp Du Thiệu Hoa.

- Tại sao Chí Hải phải gặp Du Thiệu Hoa?

- Lệ Trinh muốn như vậy.

- Nghĩa mẫu muốn Chí Hải gặp Thiệu Hoa ư? Để làm gì? Nếu Chí Hải không gặp Thiệu Hoa thì sao?

- Khi người hội kiến với Thiếu Hoa. Nửa cánh “Điệp Bội” còn lại sẽ thuộc về ta.

Chí Hải buột miệng nhắc lại ý của Đồ Văn Từ Lãm :

- Nửa cánh “Điệp Bội” đó là cái gì? Chí Hải chưa từng nghe đến “Điệp Bội”.

- Người thì sao biết được Điệp Bội.

Chí Hải cau mày :

- Nghĩa phụ hãy dừng bước đi.

- Để làm gì?

- Chí Hải vừa nghĩ đến điều gì đó.

Đồ Văn Từ Lãm dừng cước pháp :

- Người vừa nhớ ra điều gì?

Lão vừa nói vừa đặt Chí Hải xuống đất.

Lão lặp lại câu hỏi với Chí Hải :

- Người nhớ gì? Phải chăng người vừa nghĩ đến “Điệp Bội”?

Chí Hải ngớ ngẩn hỏi lại Đồ Văn Từ Lãm :

- Vậy nghĩa mẫu của Chí Hải chưa trao “Điệp Bội” cho nghĩa phụ à?

Từ Lãm cau gắt nói :

- Lệ Trinh chỉ trao cho ta có nửa cánh “Điệp Bội” mà thôi.

Chí Hải xoa tay :

- Nửa cánh “Điệp Bội” đủ rồi, Nghĩa phụ cần chi đến cả một cánh chứ?

- Người chẳng hiểu gì cả, nửa cánh “Điệp Bội” chẳng được ích gì?

Lão chớp vai Chí Hải :

- Nói cho nghĩa phụ biết, phải người giữ nửa cánh “Điệp Bội” kia phải không?

Chí Hải giang rộng hai tay :

- Nghĩa phụ cứ xét xem Chí Hải có giữ hay không?

Mặt Đồ Văn Từ Lãm sa sầm hẳn lại :

- Thế người vừa nghĩ ra điều gì?

- Hình như Chí Hải đã có thấy “Điệp Bội” ở đâu, nhưng nhất thời không kịp nhớ ra.

- Người ráng nhớ xem, nửa cánh Điệp Bội kia đang ở đâu.

Gã xoa trán :

- Nghĩa phụ cho Chí Hải xem coi cánh Điệp Bội của nghĩa phụ như thế nào.

Từ Lãm thò tay vào ống tay áo lấy ra nửa cánh bướm với sắc đen tuyền óng ả rồi trao qua tay Chí Hải.

- Người hãy xem cho kỹ rồi trao lại cho ta.

Chí Hải nhìn nửa cánh Điệp Bội chằm chằm rồi chắc lưỡi. Nghe y chắc lưỡi, Từ Lãm buột miệng hỏi :

- Người đã nhớ ra chưa?

Chí Hải tiếp tục chắc lưỡi.

Từ Lãm cau mày cau gắt :

- Người chắt lưỡi mãi như thế để làm gì?

- Nửa cánh bướm đen thui thế này mà khiến nghĩa phụ phải nhọc công bôn ba ư?

Từ Lãm gật đầu :

- Người không biết nên nghĩ như vậy, chứ giá trị của Diệp Bội người không thể tưởng tượng được đâu.

Chí Hải nhìn lão hỏi :

- Nó có giá trị như thế nào?

- Người không phải là người của võ lâm, ta có nói người cũng chẳng biết gì.

Chí Hải cười nhếch mép :

- Chính vì không biết mà Chí Hải mới hỏi nghĩa phụ.

Từ Lãm lắc đầu nhỏ giọng nói :

- Diệp Bội giữ bí mật “Mật cung”. Chỉ cần có Diệp Bội sẽ vào được Mật cung và trở thành Minh chủ Võ lâm.

- Chỉ trở thành Minh chủ Võ lâm thôi ư?

- Đã thành Minh chủ Võ lâm, thì còn muốn gì nữa?

- Thế mà Chí Hải tưởng có được sẽ trường sinh bất tử.

Đồ Văn Từ Lãm hừ nhạt, lắc đầu từ tốn nói :

- Đã là người thì chẳng có ai trường xuân bất tử cả.

- Nếu không có thuật trường xuân bất tử trong “Diệp Bội” thì Chí Hải chẳng cần nó làm gì.

Chí Hải vừa nói vừa trao nửa cánh “Diệp Bội” lại cho Đồ Văn Từ Lãm. Y trao cánh Diệp Bội mà không quên liếc trộm xem lão để nửa cánh bướm đó như thế nào.

Tra nửa cánh Diệp Bội vào ống tay áo, Đồ Văn Từ Lãm nói :

- Ta cho người xem nửa cánh Diệp Bội không phải có ý tặng người mà muốn người nhớ lại xem nghĩa mẫu của người có trao cho người nửa cánh Diệp Bội kia không.

Chí Hải gõ trán :

- Hình như Chí Hải thấy nửa cánh bướm này ở đâu rồi.

Từ Lãm nhú mày :

- Người nhớ xem. Nửa cánh bướm còn lại Lệ Trinh để ở đâu.

Chí Hải chấp tay sau lưng đi tới đi lui. Gã vừa đi vừa chắt lưỡi liên tục.

Từ Lãm thấy Chí Hải có vẻ khấn trương luôn miệng hối thúc :

- Nghĩa tử, người nhớ gì chưa?

Chí Hải chợt dừng bước, quay ngoắt lại nhìn Đồ Văn Từ Lãm :

- Lão có im miệng không?

Từ Lãm tròn mắt nhìn gã :

- Người dám.

Chí Hải hốt hoảng khoát tay :

- Nghĩa phụ đừng giận. Lúc Chí Hải suy nghĩ thì hay phát ngôn bừa bãi, không được chuẩn ấy mà. Nghĩa phụ miễn thứ cho Chí Hải.

Đồ Văn Từ Lãm buông một tiếng thở dài. Lão từ tốn nói :

- Người ráng nhớ xem nửa cánh bướm đang ở đâu.

Chí Hải lại xoa đầu, chất lưỡi đi vòng vòng. Y dừng bước vì sợ nhớ đến Mộc Thiếu Quân.

Chí Hải reo lên :

- Ta nhớ ra rồi.

Từ Lãm phần khích hỏi :

- Nghĩa tử nhớ gì?

Chí Hải lăm bằm :

- Nhứt định là y.

- Y là ai. Du Thiếu Hoa chẳng?

Chí Hải lắc đầu :

- Chí Hải không biết y là ai, nhưng nếu gặp mặt nhứt định sẽ nhớ ra ngay.

- Người chắc như vậy chứ?

Chí Hải vuốt cằm :

- Ái chà, nghĩa phụ phải tin vào nghĩa tử chứ. Nếu không tin làm sao Chí Hải dẫn nghĩa phụ đi gặp y được.

- Thế người nghĩ người đó đang ở đâu?

Chí Hải nghiêm giọng :

- Chí Hải chỉ biết hành tung của người đó xuất quỷ nhập thần. Lúc ẩn, lúc hiện, võ công thì có thể nói là Thiên Hạ Đệ Nhất vô địch, chẳng ai bì kịp.

Đồ Văn Từ Lãm nhú mày :

- Y hơn cả ta sao?

- Chưa giao thủ Chí Hải đâu biết được nghĩa phụ và y ai hơn ai. Nhưng cách mười trượng, một cái phủ tay của người đó, đủ giết trăm mạng người.

Đồ Văn Từ Lãm đánh mặt hỏi Chí Hải :

- Người nói thật đó chứ?

- Nghĩa phụ lại không muốn tin Chí Hải rồi.

- Hãy đưa ta đi tìm người đó.

- Sợ nghĩa phụ không phải là đối thủ của y, Đồ Văn Từ Lãm hừ nhạt rồi nói :

- Võ lâm Trung Nguyên có thấy bảy đại môn phái, cùng Nam Thiên bang, Bắc Thiên môn. Tất cả những người đứng đầu đều chỉ có thể giao thủ với ta đến trăm hiệp. Đâu có ai khiến Đồ Văn Từ Lãm này phải chùn tay chứ.

- Nói như nghĩa phụ thì chẳng có ai là đối thủ của người. Vậy nghĩa phụ còn cần gì đến “Điệp Bội” để xưng vị Minh chủ. Giờ nghĩa phụ cứ võ ngực tự xưng là Minh chủ được rồi.

Sắc diện Đồ Văn Từ Lãm đỏ gấc. Lão nạt ngang với giọng gắt gỏng :

- Người chẳng biết gì cả nên nói càn nói cuội. Hiện giờ người biết gã giữ cánh Điệp Bội còn lại ở đâu không?

- Theo Chí Hải, nhứt định y còn quanh quẩn đâu đó trong Trung Châu trấn.

Từ Lãm nhướn mày :

- Y đang có mặt tại Trung Châu trấn à?

Chí Hải gật đầu.

Từ Lãm hỏi gần :

- Sao người không chịu nói sớm.
- Nghĩa phụ có nghe Chí Hải nói đâu.

Từ Lãm hừ nhạt một tiếng :

- Ta và người sẽ quay lại Trung Châu trần tìm gã.
- Nghĩa tử cũng nghĩ như vậy.

* * * * *

Chí Hải nhai ngấu nghiến cái bánh bao thứ tư cứ như một kẻ bị bỏ đói lâu ngày, nay mới được cho ăn, trong khi Đồ Văn Từ Lãm thì thừ thả uống từng hớp rượu.

Nếu lão có vẻ thanh tao trong sự ăn uống thì ngược lại Chí Hải lại ngồm ngoàm cổ nhai cổ nuốt. Chính sự đối nghịch đó khiến cho thực khách để ý đến Chí Hải và Đồ Văn Từ Lãm.

Nuốt xong miếng bánh bao còn lại, Chí Hải với tay toan bốc chiếc bánh thứ năm thì Từ Lãm đã dùng đũa gấp tay y lại. Lão nhìn Chí Hải :

- Người ăn như thế đủ rồi.

Chí Hải giả lả cười nói :

- Nghĩa phụ nói như thế nào mới đủ.
- Người đã ăn bốn cái bánh bao cũng chưa đủ no sao?
- Ấy. Tại nghĩa phụ không biết đẩy thôi, một khi Chí Hải suy nghĩ thì phải ăn, mà ăn rất nhiều thần trí mới đủ minh mẫn để suy nghĩ và nhớ xem người giữ “Điệp Bội” là ai. Nếu không no...

Y chất lưỡi :

- Chí Hải có muốn nhớ mà bao tử lại không no thì chẳng thể nào nhớ được.

Từ Lãm thu đũa lại :

- Nếu người ăn no quá mà không nhớ thì sao?
- Chí Hải sẽ móc họng ói ra đền lại cho nghĩa phụ.
- Người ói ra đền ta?

Chí Hải thản nhiên gật đầu.

Từ Lãm cau mày :

- Người có biết làm như vậy thì ta sẽ giết người không?
- Chí Hải không biết. Nếu nghĩa phụ không muốn Chí Hải làm vậy thì Chí Hải phải ăn để nhớ.

Từ Lãm gắt giọng nói :

- Người ăn cho thật no để nhớ. Nhưng người phải nhớ chứ không được ói.

Chí Hải gật đầu :

- Nghĩa tử hiểu ý của nghĩa phụ mà.

Chí Hải nhón tay lấy chiếc bánh bao, và chỉ hai lần cắn, đã tọng chiếc bánh đó vào bao tử mình. Y ngoắc gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị hồi hã bước đến, ôn nhu nói :

- Khách quan cần gì à?

Chí Hải đứng lên, xoa bụng nói :

- Bánh bao của quán chủ quả là ngon, Nộ Chí Hải chưa từng được thưởng thức nơi nào có bánh bao ngon hơn ở đây.

Gã tiểu nhị phấn khích :

- Khách quan quá khen. Khách quan ngon miệng, tiểu nhân vui lắm rồi.

- Ta rất ngon miệng, nhưng bánh bao thì đã ăn nhiều rồi, giờ quán chủ còn món gì ngon hơn nữa không?

Gã tiểu nhị có vẻ nao núng trong khi Đồ Văn Từ Lãm thì lườm Chí Hải. Mặc dù thấy Đồ Văn Từ Lãm lườm mình nhưng Chí Hải vẫn giả vờ ngây ngô không biết.

Gã tiểu nhị nói :

- Nếu khách quan không chê, tiểu nhân xin được hầu phục công tử món đặc biệt của tiểu nhân.

Chí Hải nhướn mày :

- Mang ra, Mang ra.

- Tiểu nhân xin được phục vụ ngay.

Gã tiểu nhị quay vào trong, một lúc sau bưng cả một con gà với lớp da vàng ngậy, bốc mùi thơm khiến Chí Hải phải nuốt nước bọt.

Gã tiểu nhị đặt đĩa gà xuống trước mặt Chí Hải :

- Mời công tử thưởng lãm.

Chí Hải ghé mũi ngửi, chắc lưỡi nói :

- Chắc phải ngon lắm, ngon lắm.

- Tiểu nhân mong công tử được ngon miệng.

Chí Hải khoát tay :

- Nếu ngon miệng, Nộ công tử sẽ trọng thưởng.

Gã tiểu nhị lui bước.

Đồ Văn Từ Lãm mới lên tiếng :

- Người có thể ăn hết một con gà to như vậy.

- Nếu ngon Chí Hải có thể dùng cả hai con. Nghĩa phụ cứ yên tâm. Chỉ cần no cái bao tử là Chí Hải nhớ ngay người nào đang giữ nửa cánh Điệp Bội còn lại.

Từ Lãm buông một tiếng thở dài, tự chúc rượu và chén nhẩn nhục nhìn Chí Hải.

Chí Hải xé đùi gà, đưa lên mũi ngửi. Đôi chân mày của y nhíu lại, từ từ há miệng cạp một miếng thật to. Chí Hải nhai ngấu nghiến rồi bất ngờ há miệng phun miếng thịt ra ngoài. Gã đứng bật dậy vỗ tay xuống bàn, vừa cười :

- Thế này mà là món tuyệt hảo. Chết Nộ công tử rồi còn gì.

Đồ Văn Từ Lãm ngó ngẩn bởi hành động càn rỡ của Nộ Chí Hải, lão còn chưa biết chuyện gì khiến cho Chí Hải bất ngờ nổi khùng thì nghe y quát tháo tiếp.

Chí Hải vung tay vung chân quát tháo gã tiểu nhị :

- Chỉ tại món gà tuyệt hảo của quán chủ mà Nộ Chí Hải này sắp chết đến nơi rồi.

Chí Hải chỉ Đồ Văn Từ Lãm :

- Trước mặt Nộ công tử và nghĩa phụ, đường đường là Hắc Điệp danh chấn lấy lòng khắp cõi võ lâm Trung Nguyên. Đang truy tìm nửa cánh “Điệp Bội”, nửa cánh Điệp Bội đó chỉ có ta là người duy nhất biết ở đâu. Nay tại con gà chết tiệt của quán chủ mà ta đắc lễ với nghĩa phụ. Người sẽ giết ta chết.

Y càng nói càng múa tay, múa chân :

- Ở đây có ai đủ bản lĩnh cứu Nộ công tử này được không?

Chí Hải đập tay xuống bàn :

- Quán chủ, Chí Hải có chết cũng theo người trả thù.

Hành động của Chí Hải khiến cho thực khách trong quán nhón nháo hẳn lên. Tất cả đều đổ dồn ánh mắt nhìn Chí Hải và Đồ Văn Từ Lâm. Thấy mọi người đều để ý đến mình, Chí Hải càng lớn giọng quát tháo :

- Nộ Chí Hải này sắp chết đến nơi rồi, còn nhìn cái gì nữa. Có bản lĩnh thì ngon ra tay cứu ta đi.

Chí Hải lia mắt thấy bốn lão trượng vận trường bào, với dáng người phương phi, thần nhãn sáng ngời, liền nghĩ thầm: “Bốn lão này có thể là bốn đại cao thủ trong giới võ lâm đây”.

Chí Hải đâu biết bốn người đó chính là Tứ Đại Thiên Vương của Tuyết Sơn phái, nên chẳng chút ngần ngại, bê phần gà vụn còn lại, quăng về phía họ.

Vừa quăng con gà vừa gất giọng nói :

- Bốn vị tiền bối dùng cho Nộ công tử con gà này, khi nào đến ngày cúng của ta thì nhớ cúng gà, kéo ta biến thành con ma đói, khổ lắm lắm.

Giọng nói của Chí Hải thốt ra, Châu Kỳ nhanh chóng nhận ra ngay. Lão bật đứng dậy, vung tay thộp con gà, gằn giọng nói :

- Hắc Điệp! Người không nhận ra lão phu nhưng lão phu thì sớm nhận ra người. Người đừng hòng giở cơ mưu chạy trốn. Mau trả “Băng Tầm” cho ta.

Châu Kỳ vừa thốt hết câu, lắc vai xê mình tới, song chưởng vung lên bổ tới Nộ Chí Hải. Lão vừa phát chưởng vừa nói :

- Không trả “Băng Tầm” thì người chẳng có chỗ để dung thân đâu.

Nghe Châu Kỳ nói, Chí Hải mới kịp nhận ra y chính là người đã gặp tại đài “Hắc Điệp”. Chí Hải hốt hoảng, khoát tay toan đánh chính mình không phải là Hắc Điệp nhưng chưởng ảnh của Châu Kỳ đã đến rồi.

Chí Hải chỉ kịp rút người lại khi bóng chưởng ảnh chụp đến gã. Y ôm đầu rú lên :

- Nghĩa phụ.

14. Chương 14: Oán Nghiệp Trùng Lai

Những đường chưởng ảnh của Châu Kỳ vỡ xuống thủ cấp của Nộ Chí Hải. Nếu nhận trọn một chưởng của Châu Kỳ, chiếc thủ cấp của Chí Hải sẽ vỡ tan chẳng thể nào còn nguyên được, nhưng chưởng của họ Châu chưa chạm đến thì đôi đũa trong tay Đồ Văn Từ Lâm đã thoát ra gấp lấy hổ khẩu.

Thế gấp của Từ Lâm thật đơn giản, nhưng lại vô cùng chính xác. Mặc dù Đồ Văn Từ Lâm sử dụng đũa gấp chưởng pháp như gấp thức ăn trong chén nhưng chưởng công của Châu Kỳ vẫn bị chặn lại và nằm gọn trong hai chiếc đũa không thể đến đích được.

Lối xuất thủ của Đồ Văn Từ Lâm khiến Châu Kỳ giật mình. Lão không giật mình sao được vì áp lực của đôi đũa của Đồ Văn Từ Lâm khiến được chưởng ảnh của lão trì hoãn xuống.

Biết gặp phải đối thủ vô cùng lợi hại, Châu Kỳ liền chuyển động thế công, vỗ tiếp tả chưởng. Lần này lão không tập kích Nộ Chí Hải mà chuyển hướng sang Đồ Văn Từ Lâm.

Chẳng một chút dao động, cũng chẳng hề động thân, Đồ Văn Từ Lâm dựng tả chưởng đỡ thẳng lấy chưởng ảnh của họ Châu, gần như hoàn toàn nằm ngoài mọi sự tưởng tượng của Châu Kỳ. Khi song chưởng chạm

thăng vào nhau, Châu Kỳ cảm thấy có một hấp lực rất ôn nhu nhưng đủ lực đẩy bật chưởng pháp của lão quay trở lại hoàn toàn không theo ý lão.

Khi phát chưởng, Châu Kỳ chủ đích công vào vùng thượng đẳng của đối phương, nhưng khi chưởng ảnh của lão chấn động ngược trở lại cũng nhắm đúng vùng thượng đẳng của lão, mà muốn hóa giải cũng không được, nên chẳng khác nào tự đánh lão.

- Âm...

Châu Kỳ tháo lui luôn ba bộ, sắc diện tái nhợt, hai khóm miệng rịn máu tươi. Lão đã dụng đến tám thành nội lực phát tác chưởng công, giờ lại nhận đúng tám thành nội lực chưởng công của lão.

Chu Bàn, Hành Khởi, Trung Tử Lang thấy Châu Kỳ rơi vào tình huống bất lợi, buộc bỏ những qui lệ tiểu tiết của giới võ lâm, mà đồng loạt xuất thủ công Đồ Văn Từ Lãm để giải nguy cho họ Châu.

Ba người chia làm ba hướng, chưởng công bổ thẳng tới thân ảnh của Từ Lãm. Cả ba khi thi triển, phát tác chưởng kinh đều vận dụng đến chín thành công lực, tạo ra âm thanh ùng ùng như sấm trỗi lên từ lòng đất.

Nộ Chí Hải hốt hoảng nằm rạp xuống.

Nếu Nộ Chí Hải hốt hoảng bao nhiêu thì Đồ Văn Từ Lãm lại đứng đưng bấy nhiêu. Lão chập hai tay, rồi giang rộng ra tựa một cánh bướm vùng cánh, miệng hét lớn :

- Triều Trung Vạn Kiếp.

Một vòng cầu ảnh quang xanh biếc xuất hiện hứng lấy ba đạo chưởng kinh của ba vị trưởng tôn Tuyết Sơn phái.

- Âm...

Là những người chủ động tấn công Đồ Văn Từ Lãm nhưng chính Chu Bàn, Hành Khởi, Trung Tử Lang lại rơi vào thế hạ phong khi chưởng kinh vừa chạm vào vùng ảnh quang xanh biếc. Cả ba tựa những chiếc lá khô bị cuốn ngược trở lại. Họ chẳng thể làm chủ được mà bị quăng đi như hòn sỏi, làm sập cả vách khách điểm.

Đồ Văn Từ Lãm thản nhiên thốt từng tiếng :

- Các người muốn chết thì bổn nhân cho các người được chết.

Đồ Văn Từ Lãm vừa nói vừa xê mình về phía Chu Bàn, hữu thủ điểm chỉ miệng nói :

- Hãy đỡ một chỉ của bổn nhân xem.

Một đạo huyết chỉ đỏ ối xuất hiện ngay trên đầu chỉ pháp của Đồ Văn Từ Lãm, cắt ra một đường chỉ thẳng tắp, đâm tới tam tinh họ Chu.

Một âm thanh khô khốc phát ra khi đạo chỉ kia chạm vào vùng tam tinh của Chu Bàn.

- Bụp...

Chu Bàn bật người đứng lên, ngơ ngẩn nhìn quanh. Trông họ Chu tựa một kẻ cuồng thần đảo đạc tìm người mà chẳng biết tìm ai. Y từ từ ngồi xuống đất, dùng tay phải gỡ tam tinh một lúc rồi bất thành lình rống lên một tiếng thật lớn, bật ngửa về sau, hai mắt trợn trừng giãy chết.

Cái chết của Chu Bàn đập vào mắt Châu Kỳ. Vốn là người đã từng xuôi ngược trên giang hồ, kiến văn họ Châu rất rộng nên nhận biết ngay đối phương dụng võ công gì. Lão buột miệng thốt :

- Phi Chỉ Lưu Ngân.

Lời nói thốt ra từ cửa miệng của Châu Kỳ đập vào thính nhĩ Hành Khởi và Trung Tử Lang. Cả hai như gặp phải ma, mặt mày biến sắc, co rúm cả người, trở mắt nhìn Đồ Văn Từ Lãm.

Trung Tử Lang ngập ngừng hỏi Châu Kỳ :

- Lão vừa dụng Phi Chỉ Lưu Ngân ư?

Châu Kỳ gật đầu.

Trung Tử Lang nói tiếp :

- Chẳng lẽ lão lại là Thiên Ma.

- Chỉ có Thiên Ma mới dụng được Phi Chỉ Lưu Ngân.

Đồ Văn Từ Lãm lia cặp mắt sáng ngời lướt qua ba người. Hai luồng uy quang từ cặp mắt của Đồ Văn Từ Lãm phát ra càng khiến cho ba vị chưởng lão phái Tuyết Sơn đoán chắc đang đối mặt với Thiên Ma.

Cả ba thất sắc chẳng còn nghĩ đến vị bằng hữu Chu Bân vừa bị Từ Lãm thăm sát, mà bất giác quay lưng thoát chạy.

Từ Lãm nhìn theo, buông một câu thật nhạt nhẽo :

- Lũ ruồi nhặng, mai một gặp bốn nhân dừng chường mặt ra nữa đó.

Đồ Văn Từ Lãm nói xong ngồi trở lại ghế, định nhân về phía Nộ Chí Hải. Chạm vào luồng thần uy sát nhân của Đồ Văn Từ Lãm, xương sống Chí Hải bất giác buốt lạnh.

Đồ Văn Từ Lãm xoay tròn hữu thủ. Một đạo hấp lực quái dị vô thanh vô sắc, cuốn Chí Hải từ dưới đất kéo lên. Chí Hải được luồng hấp lực kia đặt trở lại chỗ cũ.

Y nhìn Từ Lãm giả lả nói :

- Đến tận hôm nay Chí Hải mới biết thế nào là thần công cái thế của nghĩa phụ. Quả ra nghĩa mẫu nói chẳng sai chút nào, nghĩa phụ chỉ một tay đã có thể thôn tóm cả vô lâm Trung Nguyên.

Chí Hải vỗ vào ngực mình :

- Kể từ bây giờ Nộ Chí Hải chẳng còn sợ ai nữa. Bất cứ ai mà đụng đến Nộ Chí Hải thì chẳng khác nào chọc giận lão nhân gia Đồ Văn Từ Lãm.

Y chột ngựa mặt cười khanh khách.

Nghe y cười, Đồ Văn Từ Lãm phải nhíu mày nhăn mặt. Lão gần giọng hỏi :

- Người cười cái gì?

Chí Hải cắt ngang tràng tiểu ngạo cao hứng nói :

- Chí Hải rất cao hứng... Rất cao hứng.

- Cái gì khiến người cao hứng?

Chí Hải nhìn Đồ Văn Từ Lãm :

- Diệt nhi không cao hứng sao được khi biết bên cạnh mình là vị nghĩa phụ Thiên Ma đệ nhất nhân. Bây giờ chẳng còn ai dám ăn hiếp Nộ Chí Hải.

Đồ Văn Từ Lãm nhìn Nộ Chí Hải lắc đầu :

- Sẽ chẳng ai hiếp đáp người nữa.

Chí Hải cười khẩy :

- Chí Hải đã là nghĩa tử của nghĩa phụ rồi, đâu còn ai dám hiếp đáp Chí Hải nữa chứ.

Y vung tay trái, rồi vung tay phải :

- Ai dám hiếp đáp Nộ Chí Hải này thì chỉ một cái vung tay đuổi ruồi của nghĩa phụ, hừ... sẽ toi đời. Ai còn dám hiếp đáp Hải nhi chứ.

- Ta không nói ý đó.

Chí Hải chìa mặt tới :

- Vậy ý của nghĩa phụ là gì?

- Ta có ý khác người.

- Ý của nghĩa phụ như thế nào?

- Người không nhớ ta đã nói gì à?

Nộ Chí Hải lắc đầu.

Đồ Văn Từ Lãm gần giọng nói :

- Ta cho người ăn thật no, nhưng cấm người ỏi. Giờ người đã ỏi, bụng lòng ta phải giết người.

Chí Hải há hốc miệng :

- Nghĩa phụ định sát tử Chí Hải sao?

- Đồ Văn Từ Lãm chẳng bao giờ nói hai lời.

Chí Hải lắp bắp nói :

- Chỉ... Chỉ... Chỉ vì Chí Hải gọi nửa con gà mà nghĩa phụ nữ xuống tay lấy mạng Chí Hải.

Từ Lãm gật đầu :

- Đúng.

Chí Hải trợn mắt thốt lên :

- Trời ơi... Ông bà nói hùm dữ còn không ăn thịt con, nghĩa phụ đâu phải là hùm dữ mà chỉ một chuyện nhỏ xú nhỏ xú mà đã xuống tay giết nghĩa tử rồi.

- Ta không phải là hùm mà là Đồ Văn Từ Lãm nên mới buộc phải hành động như vậy.

Chí Hải lắc đầu nguầy nguậy, miệng lưỡi nhai :

- Bất công... Bất công...

- Ta đã không nói trước với người là gì, sao lại là bất công.

Chí Hải nhanh nhẩu đáp lời Từ Lãm :

- Sao không bất công chứ. Chí Hải ỏi chẳng qua tại gà của quán chủ không đúng khẩu vị. Cái lỗi này tại quán chủ, chứ chẳng phải tại nghĩa tử.

- Ta không biết lỗi của ai, nhưng người đã sai lời. Ta không giết người thì kiến đâu cái danh “Nhất Ngôn Thiên Tuế”.

Chí Hải gãi đầu :

- Cái gì là Nhất Ngôn Thiên Tuế.

Từ Lãm cau mày :

- Nhất Ngôn Thiên Tuế mà người cũng chẳng biết ư.

Chí Hải giả lả cười :

- Con còn phải học ở nghĩa phụ rất nhiều nên đâu thể cái gì cũng biết. Mong sau này nghĩa phụ chỉ huấn.

- Ta không có thời gian dạy cho một xác chết, bởi xác chết chẳng tiếp thu được gì.

- Nói như vậy, nghĩa phụ nhất định giết Nộ Chí Hải thật sao.

- Ta không phải là kẻ hai lời.

Đồ Văn Từ Lãm vừa nói vừa vận công “Phi Chỉ Lưu Ngân”. Hữu thủ của lão nâng ngang ngực, chỉ pháp chuyển sắc đỏ ối. Thấy Từ Lãm vận tuyệt công “Phi Chỉ Lưu Ngân”, Chí Hải biến sắc, khoát tay như có bầy nặng bầu vào mặt, miệng gào lên :

- Khoan khoan... Nghĩa phụ khoan xuất thủ lấy mạng nghĩa tử. Chí Hải còn mấy điều muốn hỏi nghĩa phụ. Nếu nghĩa phụ dẫn giải được thì Chí Hải tự kết liễu đời mình, chẳng làm dơ tay nghĩa phụ.

Đồ Văn Từ Lãm dịu sắc diện, từ từ hạ tay xuống :

- Người hỏi đi.

Chí Hải buông một tiếng thở dài như trút được một gánh nặng trĩu xuống lưng gã. Y hít một luồng chân khí căng phồng cả lồng ngực.

Chí Hải nhìn Đồ Văn Từ Lãm từ tốn, ôn nhu nói :

- Những gì Chí Hải muốn biết, mong nghĩa phụ chỉ huấn.
- Ta không khách sáo với người sắp được ta tống tiễn xuống A tỳ.
- Chỉ cần con thấu đáo tất cả thắc mắc của mình thì có chết cũng mỉm cười.
- Vậy người hỏi đi.

Chí Hải gãi đầu.

- Nghĩa phụ hãy cho con biết thế nào là “Nhất Ngôn Thiên Tuế”.

Đồ Văn Từ Lãm nghiêm mặt nhìn Chí Hải :

- Nhất Ngôn Thiên Tuế có ý ta thốt ra một lời, ngàn năm ta vẫn giữ không bội ngôn.

Chí Hải vò đầu :

- Trên đời này ít có người nào như nghĩa phụ. Chí Hải bội phục... bội phục. Một lễ thành tâm bái nghĩa phụ.

Chí Hải vừa nói vừa thành tâm ôm quyền bái Đồ Văn Từ Lãm. Y xá Từ Lãm xong, từ tốn nói :

- Thế nghĩa phụ còn nhớ những gì đã nói với nghĩa mẫu của Chí Hải không?
- Ta sẽ dẫn người gặp Du Thiệu Hoa để lấy nửa cánh điệp bội còn lại.
- Không ngờ nghĩa phụ vẫn còn nhớ. Vậy nên bây giờ nghĩa phụ xuống tay sát tử thì xem như thất ngôn với nghĩa mẫu. Nhất Ngôn Thiên Tuế đâu còn là Nhất Ngôn Thiên Tuế.

Chân diện Đồ Văn Từ Lãm đỏ gáy, lão buông một tiếng thở dài.

Chí Hải giả lả cười :

- Nếu nghĩa tử không nói, hẳn nghĩa phụ tự đánh mất danh xưng khí khái của mình.

Đồ Văn Từ Lãm mím hai cánh môi nhìn Chí Hải một lúc sau lão mới lên tiếng :

- Sau khi gặp Du Thiệu Hoa, ta sẽ thực hiện lời nói hôm nay.

Chí Hải xoa tay :

- Nghĩa phụ nói rất đúng. Có như vậy thì cái danh Nhất Ngôn Thiên Tuế không bị mai một.
- Người chấp nhận ý của ta chứ.
- Đã là nghĩa tử của nghĩa phụ thì Chí Hải có gì mà không chấp nhận chứ.
- Vậy xem ta đã lưu lại lời nói với người. Đợi khi gặp Du Thiệu Hoa sẽ thực thi nó.
- Ý Chí Hải cũng muốn như vậy.

Từ Lãm gật đầu :

- Ta thích những kẻ nghĩa khí như người.

Chí Hải từ tốn nói tiếp :

- Còn chuyện tìm nửa cánh Điệp Bội nghĩa phụ sao không nghĩ đến. Nghĩa phụ giết Chí Hải rồi, sao có thể biết được người Chí Hải muốn nghĩa phụ gặp.

Đồ Văn Từ Lãm cười khẩy nhìn Chí Hải nói :

- Hẳn người nghĩ lão phu là đứa bé còn để chỏm nên người nói gì lão phu cũng tin hay sao.
- Nói như vậy nghĩa phụ đã không tin Chí Hải.
- Không sao, Chí Hải... Người tưởng Đồ Văn Từ Lãm này không biết người đang nghĩ gì sao?
- Nghĩa phụ nghĩ gì về Chí Hải?

Định nhân nhìn thẳng vào mắt Nộ Chí Hải :

- Người đang tìm cơ hội để giết ta.

Chân diện Chí Hải sa xẩm lại. Sắc diện của y biến đổi không ngừng từ đỏ sang xanh, từ xanh sang tái nhợt.

Chí Hải ngập ngừng hỏi :

- Sao lão lại có ý tưởng đó?

Đồ Văn Từ Lãm mỉm cười :

- Chí Hải! Nếu lão phu nói đúng người nhận chứ.
- Tất nhiên.
- Người nghĩ ta chính là người đã xuống tay sát tử nghĩa mẫu người. Dù Triệu Lệ Trinh không có công sinh nhưng lại có công dưỡng, phận làm con người phải trả thù cho Lệ Trinh. Người đang tìm cơ hội thụ lợi để giết lão phu trả thù cho nghĩa mẫu đúng không nào.

Chí Hải nhìn Đồ Văn Từ Lãm không chớp mắt.

Từ Lãm hỏi lần nữa :

- Ta nói có đúng ý người không?

Chí Hải thở ra rồi gật đầu :

- Không sai.
- Người muốn trả thù ta mà chẳng có võ công nên muốn mượn tay người khác thực hiện ý độ của người. Có đúng như vậy không.

Hai cánh môi Chí Hải mím chặt lại.

Từ Lãm nhếch môi :

- Người muốn dụng tay ai giết lão phu vậy!?

Chí Hải lưỡng lự :

- Trên giang hồ chắc không còn ai có thể sát tử được nghĩa phụ, xem chừng ý của Nộ Chí Hải chẳng khác nào là sự hoang tưởng, lấy cát lấp biển đông.

Chí Hải vừa thốt dứt câu thì Mộc Thiếu Quân từ ngoài cửa bước vào. Trên tay là cây quạt trần phe phẩy, nhìn Chí Hải và Đồ Văn Từ Lãm nói :

- Hắc Điệp có bản lĩnh cỡ nào mà Nộ huynh để lại đề cao quá vậy.

Thấy Mộc Thiếu Quân, Chí Hải ôm quyền xá :

- Không ngờ gặp lại được Mộc ca ca.

Đồ Văn Từ Lãm định nhân nhìn Thiếu Quân :

- Hẳn đây là tiểu tử người muốn ta gặp.

- Thiếu Quân lại không ngờ Hắc Điệp chỉ là một lão già gần đất xa trời.

Từ Lâm nói :

- Tiểu tử nghĩ lão phu là Hắc Điệp?

Thiếu Quân gật đầu.

Từ Lâm nói :

- Nếu lão phu là Hắc Điệp thì ngươi tính sao?

Chí Hải lên tiếng :

- Một ca ca đừng xem thường nghĩa phụ của Nộ Chí Hải.

Y vung tay trái :

- Chỉ một cái phũ tay của nghĩa phụ mà lão kia chết rồi đó.

Chí Hải chỉ sát bên.

Mộc Thiếu Quân bước đến bên xác Chu Bàn. Nhân quan nhìn vết thương trên tam tinh Chu Bàn. Y ngẩng lên nhìn lại Đồ Văn Từ Lâm :

- Tuyệt học Phi Chỉ Lưu Ngân của Thiên Ma tưởng đâu đã thất lạc không ngờ nay lại tái xuất giang hồ, mà lại được chính Hắc Điệp thi triển. Chuyện này khiến cho Thiếu Quân ngạc nhiên đó.

- Người nhận ra tuyệt học “Phi Chỉ Lưu Ngân” của Thiên Ma, kiến văn cũng không phải tầm thường. Lão phu muốn biết sư tôn của tiểu tử là ai.

Thiếu Quân nhún vai, tự thị nói :

- Thiếu Quân không dám nói.

Đôi chân mày của Đồ Văn Từ Lâm nhíu lại :

- Sao tiểu tử không dám nói?

Vẫn phe phẩy ngọn phiến trần, hai cánh môi điểm một nụ cười mỉm. Thiếu Quân nhìn Đồ Văn Từ Lâm ôn nhu nói :

- Thiếu Quân chẳng sợ ai mà không dám nói, chỉ sợ nói ra sư tôn thì Hắc Điệp hoảng hốt bỏ chạy.

Mặt Đồ Văn Từ Lâm đanh hẳn lại :

- Tiểu tử ngông cuồng quá.

- Thiếu Quân chẳng ngông cuồng gì đâu, mà chẳng qua chỉ muốn nói ra sự thật mà thôi.

- Giờ nói thì được, biến thành xác chết chẳng có cơ hội để nói đâu.

- Nói thì dễ, làm thì khó đó. Hắc Điệp... Nếu lão muốn sống những ngày thanh nhàn còn lại thì nói cho bốn công tử biết Triệu phu nhân đang ở đâu.

Nghe Thiếu Quân thốt ra câu này, Chí Hải không khỏi sững sờ nhìn gã rồi nhìn Đồ Văn Từ Lâm.

Đồ Văn Từ Lâm nói :

- Hóa ra ngươi cũng muốn tìm “Điệp Bội”.

- Lão nói rất đúng ý của Mộc Thiếu Quân.

Thiếu Quân vừa nói vừa phẩy ngọn phiến trần về phía Đồ Văn Từ Lâm.

Đồ Văn Từ Lâm cau mày :

- Tiểu tử gặp đúng người rồi đó.

Lão thốt dứt câu lắc vai, thân ảnh tợ bóng quỷ vô hình chớp động đã biến mất, rồi lại xuất hiện ngay trước mặt Mộc Thiếu Quân. Hữu thủ dựng đứng vỗ tới thượng đẳng Thiếu Quân một ngọn chảo tàn nhẫn vô nhân.

Trảo xuất hiện bất ngờ, Thiếu Quân phản ứng càng linh hoạt hơn, y chỉ hơi bước sang trái nửa bộ, dụng ngọn phiến trần gạt trảo thủ của Đồ Văn Từ Lãm.

- Chát...

Ngọn phiến của Thiếu Quân bật ngược trở lại, nhưng trảo của Đồ Văn Từ Lãm cũng bị đánh bật qua bên.

Thiếu Quân lùi lại hai bộ, tả thủ xoay tròn. Từ trong ống tay áo của Mộc Thiếu Quân, những đóm sáng vàng chụp tới Đồ Văn Từ Lãm.

Đồ Văn Từ Lãm vội điểm giày phi thân về sau, miệng nói :

- Chu Sa Tử...

Đồ Văn Từ Lãm vừa nói vừa nhìn lại thế pháp, bộ trưởng y của lão óng ánh hai đóm sắc vàng. Từ Lãm biến sắc rít giọng nói :

- Tiểu tử đáng chết.

Mộc Thiếu Quân phẩy quạt nhìn Từ Lãm nói :

- Trong giới võ lâm trăm năm nay chưa có ai giải được Chu Sa Tử. Thiếu Quân không tin lão có thể giải được bí thuật Chu Sa. Chỉ có mỗi một cách lão phải quy thuận, rồi cho ta biết Triệu phu nhân ở đâu thì mới giữ được cái mạng già, sống nốt quãng đời còn lại.

Từ Lãm thét lên :

- Tiểu tử ngông cuồng hơi sớm rồi đó.

Từ Lãm nói dứt câu liền gác chéo song thủ, lắc vai lạng người lướt tới. Dù biết đối phương sắp phát tác tuyệt công chưởng pháp nhưng Thiếu Quân rất dừng dừng chờ đợi.

Song thủ đẩy đến trước, hai chiếc bóng ánh thủ đỏ ối xuất hiện chụp đến Thiếu Quân. Không tránh né, Thiếu Quân dụng đứng song thủ đón thẳng đỡ thẳng bóng chưởng của Từ Lãm.

Vốn tính cao ngạo, Mộc Thiếu Quân đâu biết được đối phương của mình là một đại cao thủ đã từng làm giang hồ chấn động trước đây năm mươi năm, với tuyệt kỹ “Ẩn Thủ chưởng”.

Cả không gian như chìm trong tiếng sấm đinh tai nhức óc. Khi chưởng của Mộc Thiếu Quân chạm thẳng vào bóng “Ẩn Thủ chưởng” mới kịp nhận ra uy lực vô biên từ chưởng của Đồ Văn Từ Lãm. Sau tiếng nổ tưởng chừng như sấm ngay trước mặt, khí huyết trong kinh mạch Thiếu Quân lộn nhào. Nhãn quang tối sầm cùng với cảm nhận mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

Thiếu Quân chẳng khác nào cánh diều đứt dây bị cơn lốc dữ cuốn băng ra khỏi khách điểm Đồ Văn Từ Lãm toan lắc vai bám theo để kết liễu sự sống của Mộc Thiếu Quân, nhưng lão dừng bước khi nghe tiếng chân rầm rập bên ngoài.

Dung diện của Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm cau hấn lại. Lão hậm hực nhìn ra ngoài cửa gần giọng nói :

- Địa ma tiểu tử! Lão phu sẽ tìm lại người.

Lão quay bước, vươn trảo chộp lấy tay Nộ Chí Hải. Chí Hải hoảng hốt chưa biết lão định xử mình như thế nào thì đã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

Đồ Văn Từ Lãm cắp Chí Hải như cắp một con gà con bằng mình thoát ra khỏi khách điểm. Khinh công của Đồ Văn Từ Lãm siêu phàm đến độ Chí Hải chỉ thấy loáng thoáng bóng người rồi mất hút. Đồ Văn Từ Lãm cắp Chí Hải, thi triển khinh công siêu phàm chỉ trong khoảnh khắc đã rời khỏi trấn Dương Châu. Rời khỏi Dương Châu, lão không vội vã mà lần vào một tán cây bên đường. Để Chí Hải xuống đất, Đồ Văn Từ Lãm nói :

- Tiểu tử... Chờ một phút.

- Nghĩa phụ định đi đâu?

- Ta không đi đâu cả, mà chỉ vận công một chút thôi. Người không được rời khỏi ta nửa bước.

Đồ Văn Từ Lãm nói xong, ngồi bệt xuống đất trong tư thế kiết đà, tự điểm vào thân pháp mình rồi nhắm chặt hai mắt. Lão nhanh chóng chìm vào cõi thiền định vận công điều tức khổng chế “Chu Sa Tử”.

Nộ Chí Hải nhìn lão chăm chăm nghĩ thầm: “Lão đại ma này chẳng lẽ đã bị nội thương trầm trọng bởi chưởng công của Mộc Thiếu Quân. Nếu lão bị nội thương trầm trọng thì đây đúng là cơ hội ngàn năm có một để Chí Hải trả thù cho nghĩa mẫu”.

Với ý định đó, Chí Hải chăm chăm nhìn Đồ Văn Từ Lãm. Y đưa một bàn tay đến trước mặt Nhất Ngôn Thiên Tuế phải qua phải lại không thấy Đồ Văn Từ Lãm có phản ứng gì.

Không thấy Đồ Văn Từ Lãm phản ứng gì, Chí Hải càng đoán chắc hơn. Y thở hắt ra một tiếng, dáo dác nhìn quanh tìm cây hay đá nhưng khôn nổi chẳng có thứ gì để y có thể sử dụng làm binh khí đáng thực hiện ý định của mình.

Không tìm được thứ gì để làm binh khí, Chí Hải quyết định dụng tay lấy mắt Đồ Văn Từ Lãm. Y bước đến sau lưng Nhất Ngôn Thiên Tuế, tăng hắng nói :

- Nghĩa phụ... Nghĩa phụ...

Không nghe Từ Lãm đáp lời, Chí Hải mới quyết định ra tay. Y nhỏ giọng cứ như Đồ Văn Từ Lãm sẽ nghe được :

- Lão đại ma đầu đã vay nợ máu, Chí Hải không muốn giết người nhưng không thể khoanh tay làm ngơ trước món nợ của nghĩa mẫu. Lão có hận Chí Hải này thì hận.

Buông một tiếng thở dài, Chí Hải từ từ nâng song thủ, từ tốn nói tiếp :

- Lão đừng oán trách Chí Hải. Tha thứ cho ta.

Chần chừ một lúc, Chí Hải dồn sức vào song thủ nện thẳng xuống lưng Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm.

- Bốp...

Mặc dù đã dồn hết sức bình sinh, nhưng Chí Hải tưởng chừng mình đánh một gò đất cứng, Đồ Văn Từ Lãm chẳng có một chút hề hấn gì thậm chí hững hờ chưởng công của Chí Hải mà thân pháp của Đồ Văn Từ Lãm cũng không nhích động.

Chí Hải cúi gắt buột miệng nói :

- Da thịt của lão đại ma đầu bằng đồng, bằng sắt hay sao mà chẳng có chút hề hấn gì.

Chí Hải vừa nói vừa toan thu hồi song thủ, nhưng y hốt hoảng khi nhận ra hai tay mình dính chặt vào lưng của Nhất Ngôn Thiên Tuế không sao rút lại được. Chí Hải sợ đến thất sắc. Y càng cố rút tay lại thì lại càng hút chặt hơn. Chí Hải buông miệng nói :

- Tại sao lạ như vậy.

Lời vừa thốt ra khỏi cửa miệng thì Chí Hải cảm giác có một luồng khí vừa lạnh vừa nóng từ thân pháp Đồ Văn Từ Lãm chuyển qua thủ pháp của gã.

Sự cảm nhận đó khiến Chí Hải càng thêm hốt hoảng hơn. Y chưa biết đó là hiện tượng gì thì khí huyết nhộn nhào, khó chịu vô cùng. Toàn thân bứt rứt, mắt hoa cả lên. Nửa người bên phải như có nước sôi trong nội thể, ngược lại bên trái thì lại lạnh buốt.

Chí Hải không ngừng rung mình lẫn đổ mồ hôi trán. Y than thầm: “Vận số của mình đến đây là hết rồi ư”.

Chỉ thốt được bấy nhiêu, Chí Hải nghiêng rặng kèn kẹt bởi hai luồng khí đối kháng với nhau trong nội thể khiến y không thể nào chịu đựng được.

Chí Hải rú lên lồng lộn rồi gục đầu vào vai Đồ Văn Từ Lãm. Trong sự mù mờ vô thức, Chí Hải mơ hồ biết mình đang bị cực hình khủng khiếp, với lực phủ ngũ tạng lúc lạnh lúc nóng và chực nổ tung.

Y thều thào nói :

- Chí Hải sắp chết... Chí Hải sắp chết. Có ai cứu ta với. Ta không muốn chết... Ta không muốn chết. Nghĩa phụ ơi đừng giết Nô Chí Hải... Chí Hải không muốn chết đâu.

Chí Hải cứ nói lải nhải mãi cho đến lúc lịm dần đi chẳng biết gì nữa, trong khi đó Đồ Văn Từ Lãm vẫn thiền định vận công.

Lão như một pho tượng vô tri vô giác, nhưng nếu quan sát kỹ mới thấy chút nét đăm chiêu loáng thoáng hiện trên mặt lão.

15. Chương 15: Sa Cơ Đạng Nhục

Đón thẳng đỡ thẳng một chưởng Ấn thủ của Đồ Văn Từ Lãm, Mộc Thiếu Quân tợ một cánh diều bị cuốn trôi bởi ngọn lốc dữ, quăng ra bên ngoài khách điểm. Y lặn tròn trên mặt đất với cảm nhận kinh lạc gần như bị đứt thành từng đoạn. Thiếu Quân gượng ngồi lên. Phải chống tay xuống đất Thiếu Quân mới đứng lên được. Thiếu Quân tự biết mình đã bị nội thương rất trầm trọng, không thể sử dụng đến nội công được nữa.

Y không ngờ nội công của lão đại ma đầu Hắc Điệp lại có uy lực thâm hậu ngoài sự tiên liệu của y. Thiếu Quân nghĩ thầm: “Nếu lúc này lão Hắc Điệp truy sát, mình khó mà thoát khỏi cái chết thảm trong tay lão”.

Với ý niệm đó, Thiếu Quân định nhào vào trong khách điểm. Buông một tiếng thở dài chờ đợi cái chết đến với mình. Khi những bước chân đập vào thính nhĩ, Thiếu Quân mới le lói tia hy vọng sống còn.

Hà Quế Anh cùng mười gã võ sĩ nai nịt gọn gàng, binh khí lăm lăm cầm trên tay xuất hiện. Nhận ra Hà Quế Anh, Thiếu Quân chỉ biết lắc đầu than thầm: “Tránh được hung thần lại đối mặt oan gia”.

Thiếu Quân thấy Đồ Văn Từ Lãm cắp Chí Hải từ trong khách điểm băng ra, không khỏi chột dạ lo lắng, những tưởng lão đại ma đầu sẽ mở một cuộc huyết sát, nhưng khi Đồ Văn Từ Lãm bỏ đi y mới biết Đồ Văn Từ Lãm đã nhiễm Chu Sa Tử, tình thế chẳng hơn gì mình.

Đồ Văn Từ Lãm đi rồi Mộc Thiếu Quân mới nhìn lại Hà Quế Anh.

Nàng cũng rọi thu nhãn nhìn Thiếu Quân. Hai người đối nhãn nhìn nhau một lúc, chợt Hà Quế Anh cười khẩy nhạt nhẽo nói :

- Mộc công tử đã mất phong độ hảo hán từ lúc nào vậy.

Thiếu Quân cao ngạo đáp lời nàng :

- Phong độ của tại hạ vẫn như lúc nào thôi, chẳng có gì mất cả.

Y phỉ ồng tay áo :

- Lúc này tại hạ không tiện tiếp chuyện với quý tiểu thư, khi khác tại hạ sẽ bồi tiếp.

Thiếu Quân nói dứt câu toan quay bước bỏ đi, nhưng Quế Anh đã lên tiếng cản y lại :

- Mộc công tử bỏ đi dễ dàng vậy sao?

- Chẳng có gì ở đây thì lưu lại làm gì?

- Sao lại không có chuyện. Công tử hẳn chưa quên chuyện Du Sơn trên Giác Viên tự.

Thiếu Quân quay mặt nhìn nàng. Y điểm một nụ cười rồi ôn nhu nói :

- Tại hạ không quên cũng chẳng nhớ. Có gì để quên, có gì để nhớ chứ.
- Hà Quế Anh lại không quên chuyện đó đâu.

Nàng dẫn đến hai bộ :

- Tại Dương Châu phủ, chưa một ai dám bốn cột với Hà Quế Anh.
- Chỉ một tiểu tiết nhỏ như vậy mà Hà tiểu thư không bỏ qua được ư.

Quế Anh hần học đáp lời Thiếu Quân :

- Chẳng có chuyện gì Quế Anh bỏ qua cả, nhất là với một người như Mộc công tử.
- Tại hạ chẳng có gì để quý tiểu thư phải để tâm oán hận cả.
- Không hận ư, giữa chốn đông người, công tử đã sỉ nhục Hà Quế Anh này.

Thiếu Quân khoát tay :

- Tại hạ chẳng có ý diêm nhục tiểu thư. Chỉ thấy chuyện bất bình mà ra tay thôi.

Quế Anh rít giọng nói :

- Thấy chuyện bất bình.

Thiếu Quân mỉm cười gật đầu :

- Đúng.
- Thấy chuyện bất bình ra tay, vậy Mộc công tử có biết mình sẽ nhận hậu quả như thế nào không.
- Quý tiểu thư sẽ hành xử Mộc Thiếu Quân này như thế nào?
- Quế Anh muốn bắt Mộc công tử phải trả nợ nhục đó.

Thiếu Quân hất mặt :

- Trả như thế nào.

Quế Anh chấp tay sau lưng nhìn Thiếu Quân. Nàng cười khẩy, khinh khỉnh nói :

- Mộc công tử phải hành đại lễ trước mũi hài Quế Anh ba lạy, rồi chui qua hai chân của Quế Anh.

Về mặt thất sắc bị nội thương của Mộc Thiếu Quân đang xanh chuyển qua màu đỏ gât. Ánh mắt đục ngầu lộ rõ cái nhìn hung quang, y gần giọng nói :

- Nàng dám.
- Chẳng có chuyện gì Hà Quế Anh này chẳng dám làm.

Thiếu Quân hừ nhạt, lạnh lùng nói :

- Nàng đang tự đi tìm cái chết cho mình đó.
- Để xem Hà Quế Anh này chết hay công tử phải chui qua háng ta.

Nghe Quế Anh nói, Thiếu Quân không giữ được bình tĩnh trong đầu y chợt có một âm thanh ù ù bởi sự phần nộ tột cùng. Thiếu Quân bất giác không kiềm chế được mà rút gọn phiếm trầm hương. Y gần giọng nói :

- Chỉ với một lũ nhãi nhép kia mà buộc được truyền nhân của “Địa Ma” phải hành đại lễ chui qua đũng quần nhi nữ ư.

Sự xúc xiểm của Hà Quế Anh khiến Thiếu Quân quên mất mình đang bị nội thương trầm trọng. Y rít giọng căm phẫn nói :

- Các ngươi phải nhận hậu quả khi thốt ra câu đó.

Thiếu Quân thốt dứt câu liền điểm mũi giày thi triển “Tam Bộ Ảnh”. Vừa vận hóa nội lực, Đan Điền Thiếu Quân đau buốt thấu đến tận óc, rồi rùng mình phun một vòi máu trào ra từ cửa miệng. Thiếu Quân ôm ngực lão đảo thối lui hai bộ, thần sắc nhợt nhạt.

Thân ảnh Thiếu Quân run rẩy như cây sậy đang chống chọi với từng cơn lốc mạnh. Y cố lắm mới gượng đứng, nếu không đã té quỵ xuống đất.

Quế Anh cười khẩy nói :

- Mộc công tử đã bị nội thương, nhỏ cỏ còn không nổi, đứng không vững, còn giấu võ dương oai làm gì.

Thiếu Quân mím chặt hai cánh môi. Y phải rít một luồng chân khí thật sâu mới trụ vững hai chân. Y nhìn Quế Anh nhặt nhẹo đáp lời :

- Nàng nói đúng... Mộc Thiếu Quân đã bị nội thương trầm trọng, không đứng vững, nhỏ cỏ không xong, nhưng đừng tưởng có thể buộc ta phải nhục thân với nàng.

- Nếu không chịu nhục thì Mộc công tử phải chết. Vậy giữa cái chết và cái nhục, Mộc công tử chọn cái nào. Hẳn chẳng có ai muốn chết cả.

Thiếu Quân cười khẩy, lắc đầu nói :

- Đành rằng Thiếu Quân bị nội thương trầm trọng nhưng cô nương không làm gì được ta đâu.

- Đến lúc này mà Mộc công tử còn cao ngạo như vậy ư.

Mộc Thiếu Quân gần giọng nói từng tiếng :

- Mặc dù Mộc Thiếu Quân này bị nội thương, nhưng với lũ ruồi nhặng của Hà gia thì đâu thể làm gì được Thiếu Quân này chứ?

Câu nói này của Thiếu Quân chẳng khác nào chế thêm dầu vào ngọn lửa giận đang âm ỉ trong tâm tưởng Hà Quế Anh. Nàng cau mày lộ nét bất thần.

- Quế Anh này không khách sáo với người đâu.

Nàng vừa nói dứt câu liền ra lệnh cho bọn võ sĩ của Hà gia.

- Các người hãy bắt sống gã cho bốn tiểu thư.

Lệnh của Quế Anh phán ra được bọn võ sĩ thực thi ngay lập tức. Ba gã võ sĩ đồng loạt nhảy xô vào Thiếu Quân như ba con báo háu ăn tham mồi.

Thiếu Quân hơi thối lui lại nửa bộ, ngọn phiến trầm hương vung lên phẩy đến trước miên man, khói trắng toát từ lọn trầm phiến phả ra tạo thành một bức tường khói chụp đến ba võ sĩ đó.

Hít phải làn khói từ ngọn trầm phiến, ba tên võ sĩ đang nhảy sổ đến chợt sững bước. Cả ba nhanh chóng thay đổi như những người ngớ ngẩn. Ba võ sĩ bất giác đưa mắt nhìn nhau như những kẻ thù bất đội trời chung. Sự thay đổi của ba gã đó khiến Quế Anh phải sững sờ.

Ba gã cùng thét lên một tiếng thật lớn, rồi nhảy xổ vào nhau. Họ không còn nhận ra là những kẻ đồng hội, đồng thuyền mà ngược lại xem nhau như kẻ thù, kẻ chướng người quyền đồng loạt tung ra để tàn sát lẫn nhau.

Sấm chướng rộn lên, ba gã võ sĩ nhập lại làm một rồi bật ngược trở ra như những chiếc lá khô cuốn theo gió mùa thu. Ba gã võ sĩ Hà gia đều có nội lực ngang hàng nhau, nên chỉ một lần xuất thủ công kích, cả ba tự biến mình thành phế nhân nằm bất động dưới đất.

Quế Anh giận dữ quát :

- Mộc Thiếu Quân! Người dụng ma thuật quái dị gì thế?

- Một chút tiểu xảo của tại hạ thôi, hãn quý tiểu thư cũng tự lượng được sức của mình.

Quế Anh nghiêng răng ken két.

Thiếu Quân mỉm cười nói :

- Nếu tiểu thư vẫn còn đổ kị với tại hạ thì tự chuốc lấy hậu họa vào mình đó. Có dịp Thiếu Quân sẽ gặp lại tiểu thư.

Thiếu Quân ôm quyền xá rồi rảo bước bỏ đi. Bước chân của Thiếu Quân có phần nặng nhọc, và uể oải. Điều đó không qua được mắt Quế Anh.

Nàng nghĩ thầm: “Hắn chỉ có thể sử dụng được ma thuật, nhưng không dụng được nội lực. Hắn tựa như một ngọn đèn sắp cạn dầu. Minh cứ việc đi theo hắn, một lúc nào đó có cơ hội sẽ bắt hắn về Hà gia phán trị”.

Với ý tưởng đó, nàng ra hiệu cho bọn võ sĩ còn lại lẳng lặng theo bước Mộc Thiếu Quân.

Biết Quế Anh bám theo chân mình, Thiếu Quân vô cùng tức giận. y dừng bước quay lại :

- Tại sao nàng lại theo tại hạ?

Quế Anh dừng đứng đáp :

- Công tử đã bị nội thương trầm kha, đâu còn đi được bao xa nữa.

- Nàng chờ cơ hội ư?

- Không sai.

- Nàng nghĩ sẽ có cơ hội khống chế được Mộc Thiếu Quân này ư?

Quế Anh gật đầu:

Thiếu Quân gần giọng nói :

- Không có cơ hội đó cho nàng đâu.

Y thốt dứt câu lại quay đầu bỏ đi tiếp, Thiếu Quân vừa đi vừa nghĩ thầm: “Không ngờ ả nha đầu họ Hà này lại đổ kị mình đến độ này. Nếu cứ để ả bám theo chân thì mình chẳng có cơ hội vận công điều tức phục hồi một phần công lực. Không phục hồi được công lực thì chẳng mấy chốc mình như cá nằm trên thớt để ả làm gì thì làm”.

Y niệm đó buộc Thiếu Quân phải nghiêng rặng để vững bước, mặc dù chân đã bắt đầu có cảm giác bủn rủn không lê bước nổi. Hai hàm răng nghiến lại ken kết, mà dồn sức xuống chân để bước.

Thiếu Quân vừa bước vừa nghĩ: “Nếu bây giờ mình ngã xuống thì chẳng còn đủ sức để gượng đứng lên. Thiếu Quân ơi, người không được đổ gục xuống để làm nhục sư tôn”.

Mặc dù tự động viên mình, nhưng hai chân Thiếu Quân gần như không còn tuân theo ý của gã. Gã thở dốc từng hơi thở và bước chân chậm lại.

Y dừng bước trước ngôi cổ miếu thần hoàng. Buông một tiếng thở dài, Thiếu Quân lê bước chân nặng nhọc vào mái hiên rồi ngồi bệt xuống trong tư thế kiệt đà. Ngọn trầm phiền để ngang trước ngực, định nhắm nhìn Hà Quế Anh.

Y nhỏ giọng nói :

- Nàng bám theo Mộc Thiếu Quân này đến bao giờ.

- Cá đã sắp cắn câu sao Quế Anh bỏ được.

- Thế nàng muốn gì ở ta.

- Tự công tử có thể đoán biết được mà.

- Tại hạ khuyên tiểu thư nên quay về Hà phủ.

- Quế Anh sẽ quay về nếu Mộc công tử theo Quế Anh.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Tại hạ chẳng có chuyện gì ở Hà phủ.

Quế Anh mỉm cười, từ tốn nói :

- Nếu Mộc công tử chịu theo Quế Anh về Hà phủ thì sẽ được Quế Anh biệt đãi rượu mời, bằng như ngược lại... Quế Anh sẽ xem Mộc công tử như kẻ thù. Mà đã là kẻ thù thì chẳng bao giờ được uống rượu mời, chỉ có rượu phạt thôi. Rượu phạt của Hà phủ rất khó uống.

- Xem ra quý tiểu thư không có ý trả thù tại hạ rồi.

- Vậy Mộc công tử định uống rượu mời hay rượu phạt.

- Tại hạ không phải là con sâu rượu, nhưng rượu nào cũng có thể uống được.

- Rượu nào công tử cũng uống được, Quế Anh thỉnh mời công tử đến Hà phủ vậy.

Thiếu Quân gượng đứng lên, nhìn Quế Anh ôn nhu nói :

- Tiểu thư có thịnh tâm, nhiệt ý, tại hạ đành theo ý tiểu thư.

Quế Anh nhướn đôi chân mày vòng nguyệt những tưởng như nghe không rõ lời của Thiếu Quân.

Nàng buột miệng hỏi gã :

- Mộc công tử nói thật đấy chứ.

- Hà phủ đâu phải là hang cọp đầm rồng mà khiến Thiếu Quân không dám đến thưởng lãm chén rượu ngon.

Y mỉm cười :

- Tại hạ mới Hà tiểu thư dẫn lộ.

Thiếu Quân vừa nói vừa rảo bước chậm rãi đến bên Quế Anh. Thấy Thiếu Quân bước đến bên mình, nàng e dè thối lại một bộ.

Thiếu Quân khoát tay nói :

- Hà tiểu thư đừng ngại tại hạ giả độc công với tiểu thư. Tiểu thư đã mở lời mời Thiếu Quân đến Hà phủ thì tại hạ phải giữ lễ với nàng chứ.

Y lấy vôi một luồng chân khí, gượng nói tiếp :

- Hay Hà tiểu thư ngại Mộc Thiếu Quân này là một gã tiểu nhân hành sự bất minh.

Quế Anh lắc đầu :

- Phong độ của Mộc công tử không phải là một gã tiểu nhân.

Thiếu Quân ôm quyền xá nàng :

- Đa tạ Hà tiểu thư đã coi trọng.

Thiếu Quân mỉm cười :

- Tại hạ thích đi bên cạnh tiểu thư.

Nàng nhìn y :

- Mời Mộc công tử.

Hai người sánh bước theo quan lộ trở lại Dương Châu trấn. Theo sau họ là bảy võ sĩ Hà gia vốn đã có danh tiếng và uy lực khắp Dương Châu phủ, nên dọc theo đường đến Hà phủ, mọi người phải nhường đường cho Quế Anh và Thiếu Quân. Thiếu Quân liếc nhìn Quế Anh thấy mặt nàng lộ những nét khinh khỉnh của bậc trâm anh thế phiệt.

Hà đại phủ là một trang viên, tọa lạc ngay giữa trung tâm Dương Châu phủ với chu vi chiếm trọn trên mười mẫu, có tường rào bao bọc xung quanh. Với bề thế của Hà gia phủ, đủ minh chứng Hà gia có thực lực như thế nào ở đất Dương Châu.

Ngôi tam quan sừng sững với dòng chữ thảo được chạm khắc sắc sảo.

“Hà tộ chí chi phủ”.

Hai bên đường dẫn từ cổng tam quan đến tòa đại sảnh nguy nga tráng lệ là hai hàng cột với những chùm hoa đăng xinh xắn có các dây tua vàng óng ánh.

Quế Anh đưa Thiếu Quân nửa đường đến một ngã rẽ thì có bốn ả a hoàn với trang phục thanh y đón tiếp, nàng nói với bốn ả a hoàn đón bằng chất giọng kẻ cả :

- Đưa Mộc công tử đến “Nghinh lâu” mở đại yến, tiếp đãi chu đáo.

Bốn ả a hoàn cung kính đáp lời nàng :

- Tuân lệnh tiểu thư.

Khi Thiếu Quân cùng bốn ả a hoàn đến tòa “Nghinh lâu” của Hà phủ, đập vào mắt chàng là nét tráng lệ của tòa lầu với những mái vòm cong vút. Có thể nói, tại Dương Châu trấn chẳng có tòa khách điểm nào khả dĩ sánh với “Nghinh lâu” của Hà phủ.

Bốn ả a hoàn kính cẩn thỉnh Thiếu Quân vào “Nghinh lâu”. Trong gian chính sảnh của Nghinh lâu lúc nào cũng túc trực những nàng hầu đợi lệnh.

Nàng a hoàn vận thanh y có thêu đồng kim băng trên ống tay áo vừa mời Thiếu Quân yên vị vừa ban lệnh cho những ả nữ nô tỳ bày yến tiệc.

Yến tiệc nhanh chóng được bày ra bàn của Thiếu Quân với đầy những món ăn cầu kỳ, tỉnh rượu hai cân được ngâm trong cái bầu nước nóng tỏa mùi hương nhẹ nhẹ. Sự cầu kỳ của bàn đại yến đủ cho thực khách hiểu Hà đại phủ thuộc hạng gia tộc như thế nào.

Ả a hoàn chưa kịp chuốc rượu vào chén thỉnh mời Thiếu Quân thì ngoài cửa trở lên một giọng nói sang sảng nhưng lại không rõ tiếng :

- Tên tiểu tử nào có bản lĩnh bao nhiêu mà được Hà tiểu thư trọng thị như hảo hán chứ. Để Mộ Dung Thừa nhìn xem chân diện của y ra sao.

Cái chất giọng sang sảng, không chuẩn âm khiến cho Thiếu Quân phải quay mặt nhìn.

Đứng ngay ngưỡng cửa Nghinh lâu là một vị công tử vai năm tấc rộng, thân mười thước cao, mặt chữ điền, mày rậm, thần nhãn sáng ngời, cánh mũi thô, miệng rộng môi dày, nhân trung lún sâu kéo dài đến cánh môi trên, ẩn tàng trong đó có nét phong lưu đa tình và đậm đàng. Y vận trường y bằng gấm Cô Tô, tay không ngừng nhịp quạt, mắt nhìn về phía Mộc Thiếu Quân.

Còn người thốt ra giọng nói sang sảng không rõ âm có dung diện hao hao giống với gã công tử kia. Y không phát âm chuẩn bởi môi bị sưng khá to để lộ cả hàm răng trên lởm chởm.

Mộ Dung Thừa bước thẳng đến bàn yến tiệc của Thiếu Quân. Y định nhãn nhìn mặt Thiếu Quân rồi hỏi :

- Người có phải là thượng khách của Hà tiểu thư?

Đôi chân mày của Mộc Thiếu Quân thoáng cau lại. Cá tính của Thiếu Quân vốn tự cao tự đại, và có chút ngạo mạn với xuất thân của mình, nên thái độ khinh khỉnh của Mộ Dung Thừa khiến gã bất mãn. Tuy nhiên Thiếu Quân cũng kịp dẫn lại cơn phần nộ của mình, từ tốn đáp lời :

- Tại hạ không dám nhận mình là thượng khách của Hà tiểu thư, nhưng được tiểu thư thỉnh đến Nghinh lâu thưởng lãm chút hảo tửu của Hà gia.

Mộ Dung Thừa hất mặt :

- Người đến không đúng lúc.

- Hà tiểu thư mời tại hạ đến Nghinh lâu, có gì là đúng lúc hay không đúng lúc.

Mộ Dung Thừa nạt ngang :

- Mộ Dung Thừa này nói người đến Hà đại phủ không đúng lúc là không đúng lúc.

- Tại hạ không hiểu ý của Mộ Dung huynh.

Mộ Dung Thừa chỉ tay về phía cửa :

- Người có biết vị đại công tử kia là ai không?

Thiếu Quân lắc đầu :

- Tại hạ kiến văn hạn hẹp nên không biết. Nếu huynh biết mong huynh chỉ giáo.

Mộ Dung Thừa vuốt cằm, khẽ gật đầu rồi nói :

- Nếu là người của võ lâm mà thốt ra câu nói này khó mà giữ được mạng, nhưng người là hàng vô danh tiểu tốt nên Mộ Dung mới không chấp nhất người, cho người biết vị đại công tử kia là Mộ Dung Công Tôn, danh giá của đất Cô Tô. Bây giờ người biết rồi chứ.

Thiếu Quân đứng lên, trong khi Mộ Dung Công Tôn cầm quạt nhịp từng cái tiến về phía y. Thiếu Quân nhẩn nại ôm quyền xá.

- Tại hạ Mộc Thiếu Quân rất vinh hạnh được diện kiến danh gia Mộ Dung công tử.

Mộ Dung Công Tôn tiếp tục nhịp quạt, ngắm nhìn Mộc Thiếu Quân. Y tăng hăng nói :

- Mộc các hạ đã biết Mộ Dung Công Tôn đang có mặt tại Hà phủ, thế thì còn có ý giữ ngôi thượng khách của Hà tiểu thư không?

Y nhìn lại Mộ Dung Thừa từ tốn nói :

- Nhị đệ! Phải bàn đại yển này của Hà tiểu thư thết đãi ta không?

Mộ Dung Thừa gật đầu :

- Chỉ có đại ca mới đáng mặt là thượng khách của Hà tiểu thư. Tất nhiên bàn đại yển đây là do Hà tiểu thư nhiệt tâm thết đãi đại ca.

Mộ Dung Công Tôn gật đầu :

- Nói rất đúng.

Y nhìn lại Thiếu Quân :

- Các hạ đã nghe nhị đệ của ta nói rồi chứ.

Thiếu Quân mỉm cười nói :

- Tại hạ nghe không hiểu Mộ Dung nhị đệ của huynh nói gì.

Mộ Dung Công Tôn cau mày.

Mộ Dung Thừa cau gắt nói với Thiếu Quân :

- Người không hiểu à. Ta nói lại cho người hiểu, bàn đại yển mà người tưởng của người thuộc về đại ca của ta.

Thiếu Quân lắc đầu, tính cao ngạo của gã lại trở lên bất kể mình đang bị nội thương trầm trọng. Y nhỏ giọng nói :

- Hình như nhị vị danh gia công tử đã lầm chỗ rồi.

Mộ Dung Công Tôn cau mày, gắt giọng nói :

- Trong Hà phủ chỉ có một tòa “Nghinh lâu” thì sao Mộ Dung Công Tôn này lầm chỗ được.

Thiếu Quân mỉm cười với gã :

- Mộ Dung công tử nói không sai. Tại Hà phủ chỉ có một tòa “Nghinh lâu”. Nhưng trong “Nghinh lâu” thì lại có rất nhiều thư phòng, biệt sảnh. Hẳn Hà tiểu thư đã chọn riêng cho Mộ Dung công tử gian biệt sảnh nào đó.

Mộ Dung Thừa cau gắt, nạt Thiếu Quân :

- Đại ca của ta thích bàn đại yến tiệc của người thôi.
- Hóa ra nhị vị danh gia thích những món ăn trên bàn đại yến của tại hạ. Thiếu Quân thỉnh mời nhị vị.
Mộ Dung Thừa khoát tay :

- Không.

Y nhướn đôi chân mày rậm rịt nói :

- Đại ca ta sao có thể ngồi chung bàn với một gã vô danh như người.

Mặc dù Mộ Dung Thừa thốt lời xúc xiểm nhưng Thiếu Quân vẫn giữ vẻ ôn nhu, từ tốn đáp lời gã :

- Mộ huynh đã nói vậy. Tại hạ không dám làm phiền nhị vị.

Thiếu Quân vừa dứt lời, yên vị trở lại, thản nhiên với tay cầm tỉnh rượu. Cầm tỉnh rượu chưa kịp rót, thì Mộ Dung Thừa đã chụp lấy.

Thiếu Quân cau mày.

Mộ Dung Thừa gằn giọng nói :

- Ta đã nói bàn đại yến này không phải của người, nên người không được uống rượu này.

Sự nhẫn nại đã vượt quá giới hạn mà Mộc Thiếu Quân đề nén, y nghiêm giọng nói với Mộ Dung Thừa :

- Ai có thể cấm được Mộc Thiếu Quân uống rượu chứ.

Thiếu Quân vừa nói vừa lắc nhẹ cổ tay. Mặc dù không dùng đến nội lực nhưng thế lắc hổ khẩu của Thiếu Quân lại rất tinh xảo tước lấy tỉnh rượu khỏi tay Mộ Dung Thừa.

Mộ Dung Thừa trở mặt thốt lên :

- A, hóa ra người cũng biết chút võ nghệ, thế thì ta phải chỉ giáo người rồi.

Mộ Dung Thừa vừa nói vừa hoành thân toan võ thẳng đến vùng thượng đẳng của Thiếu Quân. Mộ Dung Thừa vỗ chuông tới nhưng chưa kịp phát kinh khí thì Quế Anh xuất hiện.

Sự xuất hiện của Quế Anh, buộc Mộ Dung Công Tôn phải ra tay ngăn Mộ Dung Thừa lại.

Quế Anh đến bên Thiếu Quân. Nàng giả lả nói cứ như chẳng hề thấy hành động của Mộ Dung Thừa :

- Quế Anh không kịp nói với nhị vị công tử, đây là Mộc Thiếu Quân công tử, người đã từng giao thủ với Hắc Điệp, và buộc Hắc Điệp phải tháo chạy.

Nghe Quế Anh nói, mặt Mộ Dung Công Tôn thoáng lộ những vẻ ngỡ ngàng. Y nhìn Thiếu Quân chăm chăm rồi buộc miệng hỏi :

- Các hạ đã từng gặp Hắc Điệp?

- Tại hạ may mắn được diện kiến và giao thủ với Hắc Điệp.

Mộ Dung Thừa chen vào :

- Ta không tin, chẳng lẽ một kẻ vô danh như người mà lại giao thủ ngang với Hắc Điệp ư. Người phỉnh gạt ai thì được nhưng không thể phỉnh gạt được Mộ Dung Thừa này đâu.

Quế Anh lên tiếng :

- Quế Anh chứng nhận điều đó.

Nàng nhìn qua Mộ Dung Công Tôn :

- Đại yến đã sẵn sàng. Quế Anh mời Mộ Dung thiếu gia cùng nhị công tử cùng tọa thực với Mộc huynh.

Mộ Dung Công Tôn nhã nhặn ôm quyền nói :

- Tại hạ vinh hạnh được tọa thực cùng với cao nhân.

Y vừa nói vừa chọn chỗ ngồi đối diện với Thiếu Quân.

Mộ Dung Thừa ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Thiếu Quân với ánh mắt dò xét.

Ả a hoàn chuốc rượu ra bốn chén. Chờ ả a hoàn rót xong chén rượu, Mộ Dung Công Tôn mới bưng lên chìa đến trước mặt Thiếu Quân :

- Tại hạ thỉnh mời Mộc huynh chén rượu đầu.

- Tại hạ xin nhận chén rượu của quý công tử.

Mộ Dung Công Tôn cười :

- Mộc công tử là cao nhân, nay nhận chén rượu của Mộ Dung Công Tôn này, đã là vinh hạnh của Công Tôn rồi. Mời công tử.

Mộ Dung Công Tôn đặt chén rượu giữa lòng bàn tay chìa đến trước mặt Thiếu Quân.

Lời mời rượu của Mộ Dung Công Tôn rất khác thường, Thiếu Quân biết y có dụng ý, nhưng không thể từ chối khi đã nhận lời mời.

Nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Công Tôn, Thiếu Quân từ từ vươn hữu thủ cầm lấy chén rượu. Khi nhấc chén rượu lên, Thiếu Quân mới biết Mộ Dung Công Tôn đã vận dụng công phu đặc dị, tạo hấp lực hút chặt chén rượu vào lòng bàn tay mình.

Hấp lực do Mộ Dung Công Tôn phát tác hút chặt chén rượu dính cứng vào lòng bàn tay gã. Thiếu Quân muốn nhấc lên không dễ chút nào. Hiện tại trong nội thể đã bị nội thương không thể dụng đến nội lực nên càng không thể nhấc chén rượu ra khỏi lòng bàn tay của Mộ Dung Công Tôn.

Thấy vẻ lúng túng thoáng lộ trên mặt Thiếu Quân, Mộ Dung Công Tôn cười khẩy :

- Sao, cao nhân không nhận chén rượu giao bôi của tại hạ à?

Thiếu Quân mím môi.

Mộ Dung Công Tôn càng đắc ý khi thấy sự bất lực của Thiếu Quân.

Y dè bủ nói :

- Một chén rượu mà các hạ còn không lấy được khỏi lòng bàn tay của Mộ Dung Công Tôn thì sao có thể đối mặt với Hắc Diệp. Người xưa nói không sai, tiểu nhân thường ngoa ngôn nói càn. Thất vọng, thất vọng.

Mộ Dung Công Tôn thốt dứt câu, tả thủ vỗ vào bờ vai phải, chén rượu bật lên khỏi bàn tay gã, đập tới miệng của Thiếu Quân nhanh hơn cái chớp mắt.

Vốn đã phòng bị trước, nhưng Thiếu Quân không kịp phản ứng trước độc thủ của Mộ Dung Công Tôn. Y chỉ kịp lắc đầu, nhưng vẫn không kịp tránh được chén rượu, mà bị chiếc chén nện thẳng vào đầu.

- Bốp...

Hứng trọn chén rượu của Mộ Dung Công Tôn, đầu óc Thiếu Quân choáng váng, mắt hoa cả lên, ngã bật ra sau.

Mộ Dung Thừa bật lên tràng tiếu ngạo khanh khách. Y vừa cười vừa nói :

- Ôi trời ơi, cao nhân quý công tử đang ngồi lại ngã ùng ra thế kia.

Quế Anh vội đỡ Thiếu Quân đứng lên. Nàng nhìn y hỏi :

- Mộc công tử có sao không?

Thiếu Quân vuốt đầu. Tay y nhuộm đỏ máu. Chìa bàn tay nhuộm máu đến trước mặt rồi từ từ thè lưỡi ra liếm sạch. Liếm sạch máu trên tay, Thiếu Quân mới nhìn lại Mộ Dung Công Tôn từ tốn nói :

- Rượu mời của Mộ Dung công tử vừa hôi lại vừa tanh.

Mộ Dung Thừa cười khẩy rồi nói :

- Người đầu có uống rượu mời của đại ca ta mà là liêm máu của người đó.

Nhìn lại Mộ Dung Thừa, Thiếu Quân nói :

- Tại hạ sẽ không quên chén rượu hôm nay. Cáo từ.

Thiếu Quân quay lại Quế Anh :

- Đa tạ Hà tiểu thư đã mời tại hạ đến Nghinh lâu. Có cơ hội, tại hạ sẽ đến bồi tiếp Hà tiểu thư.

Thiếu Quân nói dứt câu toan dậm bước bỏ đi nhưng Mộ Dung Thừa đã lạng người chặn trước mặt Thiếu Quân.

- Người chưa thể đi được đâu.

- Sao lại chưa đi được?

- Người muốn đi phải chui qua háng của ta mà đi.

- Chui qua háng của Mộ công tử ư?

- Đúng.

- Tại sao tại hạ phải chui qua háng của Mộ huynh.

- Bởi ta thấy người giống như một con chó. Mà chó thì phải chui qua lỗ sau đi ăn chực.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Nếu tại hạ không chui thì sao?

- Ta muốn người chui thì người phải chui, nếu không Mộ Dung nhị gia sẽ bẻ từng cái răng của người. Bấy giờ người có muốn chui để giữ răng cũng không được.

Quế Anh ôn nhu lên tiếng :

- Mộ huynh, huynh đừng nên chấp tiểu tiết. Cứ chui đại đi.

Nghe Quế Anh nói, sắc diện Thiếu Quân biến qua màu nhợt nhạt. Sự phẫn nộ đã dâng lên tột cùng, y thét lớn một tiếng :

- Người muốn chết.

Cùng với lời nói đó, Thiếu Quân bất kể nội thương trong người mà vận dụng công lực vô luân một đạo thiết chưởng về phía Mộ Dung Thừa.

Sự phẫn nộ của Thiếu Quân quá bất ngờ khi phát tác chưởng ảnh, Mộ Dung Thừa chỉ kịp dụng chưởng đón đỡ.

Ầm...

Mộ Dung Thừa tháo lui ba bộ, trong khi Thiếu Quân run bần bật như cây sậy quằn quại bởi cuồng phong, máu trào ra hai bên khóe miệng Thiếu Quân.

Mặc dù Mộ Dung Thừa bị động phải đón thẳng đạo chưởng kinh của Thiếu Quân. Nếu bình thời y khó giữ được mạng nhưng lúc này thì khác, y chỉ bị choáng ngợp một chút rồi giận dữ gầm lên :

- Tiểu tử, người muốn chết thì đúng hơn.

Mộ Dung Thừa nhảy xổ tới, tung ra một thoi quyền công vào trung đảng Thiếu Quân.

- Bình.

Hứng trọn một thoi quyền của Mộ Dung Thừa, Thiếu Quân thối lui năm bộ, tiếp tục ới tiếp bùm máu nữa.

Mộ Dung Thừa được nước, xê mình tới. Y toan tung thoi quyền thứ hai kết liễu mạng sống của Thiếu Quân thì Mộ Dung Công Tôn đã buông lời cản lại :

- Dừng tay.

Mộ Dung Thừa nhìn lại Mộ Dung Công Tôn :

- Đại ca.

Công Tôn chấp tay sau lưng nhìn Thiếu Quân rồi nói :

- Nhị đệ không nên giết một người xoàng xĩnh như Mộc công tử đây. Nếu thiên hạ biết thì lại cho chúng ta chỉ hiệp đáp kẻ phạm phu tục tử.

Dung Thừa nhìn lại Thiếu Quân phủ hai bàn tay :

- May mắn cho người đó.

Mộ Dung Công Tôn bước đến trước mặt Thiếu Quân :

- Khi nào Mộc công tử có đủ bản lĩnh thì hãy đến Mộ Dung phủ tại đất Cô Tô trả lại cho ta chén rượu mời khi này. Nhưng theo ta nghĩ, chén rượu đó Mộc công tử khó trả được.

Y vỗ vai Thiếu Quân :

- Đã là tằm thì đừng bao giờ tưởng mình là rồng.

Lời vừa dứt trên hai cánh môi Mộ Dung Công Tôn, tay y đã vỗ mạnh xuống bờ vai phải Thiếu Quân.

Thiếu Quân buột miệng thốt lên :

- Ối.

Cái vỗ sau cùng của Mộ Dung Công Tôn vào bờ vai phải khiến Thiếu Quân những tưởng như nhát búa ngàn cân bổ vào thân pháp mình.

Vai Thiếu Quân xệ hẳn xuống, thậm chí chân đứng không vững mà quỵ té ngay.

Mộ Dung Công Tôn vươn trảo thộp gáy Thiếu Quân kéo lên, miệng nói :

- Tội nghiệp, tội nghiệp.

Quế Anh hồi hải bước đến bên Mộ Dung Công Tôn :

- Mộ Dung thiếu gia, xin thiếu gia hãy nhẹ tay, dù sao Mộc công tử cũng là thượng khách của Quế Anh.

Nàng nhìn lại Mộc Thiếu Quân :

- Tội nghiệp công tử quá. Mộc công tử hãy bái lạy Mộ Dung huynh xin người nhẹ tay để còn có thể rời khỏi Nghinh lâu đến trang viên của ả nha đầu Khả Tiểu Kha nhờ thị giúp đỡ.

Thiếu Quân nhìn nàng rồi quay lại Mộ Dung Công Tôn, đánh giọng nói :

- Có muốn giết thì cứ giết, chứ Mộc Thiếu Quân này chưa hề biết van xin. Ra tay đi.

Mộ Dung Thừa nghe Thiếu Quân nói vậy, gắt giọng quát :

- Đại ca khỏi bần tay, để nhị đệ đưa quách hắn về châu Diêm chúa.

Lời còn đọng trên cửa miệng Mộ Dung Thừa thì bất ngờ từ ngoài cửa Nghinh lâu xuất phát một đạo cuồng phong cuốn theo muôn vàn đóa hoa với sắc màu rực rỡ ào ào cuốn tới.

Sự biến kỳ lạ đó khiến Mộ Dung Công Tôn hết hoảng. Y lạng bộ che chắn trước mặt Hà Quế Anh. Vũ lộng song thủ vỗ ra những đạo kinh đánh bật những đóa hoa cuốn tới hai người. Trong khi Mộ Dung Công Tôn đối phó với luồng hoa thì một bóng người với khinh pháp như nước chảy hoa trôi, tay không ngừng rải hoa từ chiếc giỏ cắp bên hông lướt vào.

Khinh thuật của nữ lang vận hồng y thật uyển chuyển như các cung nữ múa điệu nghệ thường, vừa rải hoa vừa lướt đến bên Mộc Thiếu Quân.

Nàng cắp lấy Thiếu Quân, rải thêm mấy nhúm hoa hướng về phía Mộ Dung Công Tôn. Luồng hoa sau cùng do nàng rải ra tạo thành một bức tường hoa dựng đứng chụp đến những gã công tử đất Cô Tô. Bức tường hoa quái dị khiến Mộ Dung Công Tôn không dám xem thường mà buộc phải nắm tay Quế Anh phi thân về

sau hai trượng. Khi những đóa hoa nằm rải xuống khắp phòng đại sảnh thì Mộ Thiếu Quân và nữ lang đã rời khỏi Nghinh lâu.

Quế Anh gắt giọng quát lên :

- Đừng để hấn tẩu thoát.

Mộ Dung Thừa nghe Quế Anh quát như vậy liền phi thân thoát ra khỏi Nghinh lâu rượt theo, nhưng bóng của nữ lang và Thiếu Quân đã mất hút rồi.

Mộ Dung Công Tôn gọi với theo Mộ Dung Thừa :

- Nhị đệ đừng bước, ta biết người đó là ai.

Quế Anh nhìn Mộ Dung Công Tôn :

- Mộ thiếu gia, ả đó là ai?

Mặt Mộ Dung Công Tôn đánh hấn lại. Y buông một câu bằng chất giọng nhạt nhẽo :

- Nữ nhân có thuật rải hoa giết người ngoài “Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh”, trên giang hồ không có kẻ thứ hai. Gã Mộ thiếu gia đó hẳn phải có quan hệ với Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh.

16. Chương 16: Vấn Kiếm Thị Dao

Môn chủ “Vạn Kiếm môn” với những bước chân sải dài, vội vã bước ra đại sảnh đường để đón Thiếu Hoa. Vừa thấy Thiếu Hoa, Môn chủ Vạn Kiếm môn ôm quyền cất tiếng oang oang :

- Cao nhân quá thảo môn, vinh hạnh, vinh hạnh.

Thiếu Hoa điểm một nụ cười mỉm cầu tình :

- Đoàn Hạo môn chủ đã quá lời rồi. Trước vầng nhật quang của Vạn Kiếm môn Thiếu Hoa chẳng khác nào ánh đom đóm.

Đoàn Hạo giả lả cười, khoát tay nói :

- Sao lại nói thế, Đoàn mỗ chỉ là một Môn chủ của Vạn Kiếm môn. Đâu thể sánh với tiểu long lúc ẩn lúc hiện.

Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Nếu tại hạ nhận thấy mình hơn Đoàn môn chủ thì không dám đến Vạn Kiếm môn quấy nhiễu người.

Đoàn Hạo bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :

- Du tiểu huynh có chuyện gì muốn nhờ đến Đoàn mỗ này. Nếu không ngoài khả năng, Đoàn mỗ sẽ phò trợ tiểu huynh.

- Thiếu Hoa không dám làm phiền nhiều đến Môn chủ. Chỉ có một việc muốn thỉnh giáo kiến văn của người.

- Nếu chỉ muốn thỉnh giáo kiến văn của Đoàn mỗ, Đoàn Hạo sợ Du tiểu huynh thất vọng. Về kiến văn giang hồ, thì Đoàn Hạo sao sánh bằng Du tiểu huynh.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Đoàn môn chủ khách sáo rồi. Xét về kiếm pháp thì Thiếu Hoa sao sánh bằng Môn chủ.

Đoàn Hạo giả lả cười rồi nói :

- Nói gì thì nói Đoàn mỗ cũng phải hết lòng vì Du tiểu huynh. Nhưng trước khi đàm đạo chúng ta cũng phải dùng ít cân rượu tái kiến chứ.

- Rượu của Đoàn môn chủ mời, Thiếu Hoa không dám từ chối.

- Mời Du tiểu huynh.

Hai người rời đại sảnh đường của Vạn Kiếm môn. Đoàn Hạo dẫn lối đưa Thiếu Hoa đến gian thủy xá lục giác. Trong gian thủy xá có sẵn một kệ đầy những bình rượu.

Đoàn Hạo chỉ kệ rượu nói :

- Để có được những vò hảo tửu nổi tiếng trên giang hồ, Đoàn môn phải mất năm năm trời. Đây là Phổ Thôn tửu, còn vò này Bách Niên Vạn Hoa Lộ. Trên giang hồ chỉ mỗi một vò duy nhất mà thôi.

- Nghe Môn chủ nói mà con sâu rượu trong lục phủ ngũ tạng của tại hạ bất ngờ thức giấc.

Đoàn Hạo cười khẩy.

Y bưng bình rượu Bách Niên Vạn Hoa Lộ đặt xuống bàn, rồi lấy hai chiếc chén bằng đất nung đỏ. Y cầm chén đất chìa đến trước mặt Thiếu Hoa.

- Muốn thưởng thức hết cái vị của Bách Niên Vạn Hoa Lộ. Du tiểu huynh phải dùng thứ chén đặc chế này.

Đoàn môn chủ chuốc rượu ra hai chén. Rượu vừa chuốc vào chén không cần đun vẫn xủi tăm, bốc mùi thơm thoang thoảng. Đoàn Hạo nhìn số rượu đang sủi tăm trong chén nói :

- Chỉ có chén “Thổ huyết cầm” mới khiến cho Bách Niên Vạn Hoa Lộ sôi tăm tỏa mùi thơm được mà thôi.

Y nhìn Thiếu Hoa :

- Mời Du tiểu huynh.

Thiếu Hoa bưng lấy chén rượu :

- Được Đoàn môn chủ mời hỏa tửu, Thiếu Hoa thật cảm kích sự rộng lượng của người.

Đoàn Hạo khoát tay :

- Chỉ có Du tiểu huynh mới khiến cho Đoàn Hạo này trọng thị đưa đến gian thủy xá này. Trên giang hồ vô lâm, cho dù là Thiếu Lâm phương trượng, Đoàn môn cũng không mời đến thủy xá.

- Nghe Môn chủ nói Thiếu Hoa hổ thẹn vô cùng. Thiếu Hoa sao sánh với Phương trượng Thiếu Lâm Tuệ Thông đại sư.

Đoàn Hạo lắc đầu :

- Tuệ Thông đại sư là Phương trượng Thiếu Lâm thật. Đã là Phương trượng Thiếu Lâm thì uy danh khắp cõi võ lâm Trung Nguyên, nhưng nếu so với Du tiểu huynh thì Đoàn Hạo vẫn kính tiểu huynh hơn.

Lão chìa chén rượu Bách Niên Vạn Hoa Lộ đến trước mặt Thiếu Hoa.

- Mời Du tiểu huynh.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén Thổ huyết cầm. Đặt chén xuống bàn Thiếu Hoa hỏi :

- Thiếu Hoa thiết nghĩ mình chẳng có gì mà sao Môn chủ trọng dụng vậy.

Đoàn Hạo vuốt râu nhìn Thiếu Hoa nói :

- Nếu không có Du tiểu huynh thì Vạn Kiếm môn khó mà thu hồi được “Vạn Kiếm phổ”.

- À, hóa ra Đoàn môn chủ nghĩ đến cái công tại hạ thu hồi Vạn Kiếm phổ cho Đoàn môn chủ, chẳng qua tại hạ được chủ nhân Diêm cung hào phóng giúp đỡ mà thôi.

- Nói như vậy, nhưng Du tiểu huynh không xuất đầu lộ diện thì chẳng có gì có thể lấy lại Vạn Kiếm phổ một khi nó đã nằm trong tay Hàn Gia Lệ.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Không có tại hạ thì cũng có người khác thôi mà.

- Nếu Đoàn mỗ thốt ra câu nói đó, hóa ra là kẻ thất lễ, lỗ mãng.

Vạn Kiếm môn chủ Đoàn Hạo chuốc rượu tiếp ra hai chiếc chum “Thổ huyết cầm”, lão chuốc rượu xong mới nhìn Thiếu Hoa nói :

- Du thiếu hiệp có điều chi thỉnh giáo Đoàn mỗ?

Thiếu Hoa cầm chung rượu Thổ huyết cầm, xoay trong tay mình, chậm rãi nói :

- Không giấu gì Môn chủ, Thiếu Hoa gặp một đại kiếm thủ, mà sát kiếm của y để lại rất tinh xảo. Tất cả trên hai mươi nhân mạng của Nam Thiên bang cùng chết bởi một chiêu kiếm giống hệt nhau.

Đôi chân mày của Đoàn Hạo nhíu hằn lại :

- Hai mươi người cùng chết bởi một chiêu kiếm. Chuyện này quả khó tin thật.

- Chẳng lẽ Môn chủ lại không tin Thiếu Hoa?

Vạn Kiếm môn chủ Đoàn Hạo khoát tay :

- Không, không. Đoàn mỗ sao lại không tin lời của Du thiếu hiệp được chứ. Nhưng nghe Du thiếu hiệp nói. Đoàn mỗ thấy làm lạ mà thôi. Nam Thiên bang là một bang phái với Bang chủ là Chấn Vũ Thiên, thế lực không phải tầm thường. Tự xưng là thiên hạ đệ nhất bang, trên giang hồ chẳng ai dám xem thường. Cao thủ của Nam Thiên bang cũng không phải là những kẻ tầm thường, thế mà hai mươi người cùng táng mạng bởi một chiêu kiếm, chính vì thế mà Đoàn mỗ mới làm lạ.

- Vậy kẻ dụng chiêu kiếm sát tử một lúc hai mươi cao thủ Nam Thiên bang cũng không phải là kẻ tầm thường.

- Đúng! Theo Đoàn mỗ nghĩ, chắc chỉ có một mà thôi.

- Thế Môn chủ có biết người đó là ai không?

- Nghe Du thiếu hiệp nói, Đoàn mỗ còn lấy làm lạ thì sao nghĩ ra được người đó. Nhưng nếu có thời gian, Đoàn mỗ có thể nghĩ ra người đó là ai.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Thiếu Hoa nghĩ chỉ có Môn chủ mới biết kiếm thủ đó là ai.

Đoàn Hạo khách sáo đáp lời Thiếu Hoa :

- Mong rằng Đoàn Hạo sẽ không làm Du thiếu hiệp thất vọng.

Hai người vừa đối ẩm vừa đàm đạo, Thiếu Hoa thuật lại tỉ mỉ đường kiếm tạo ra những vết thương chí mạng của các bang chúng Nam Thiên bang. Đoàn Hạo nghe như nuốt từng chữ từ cửa miệng của Thiếu Hoa thốt ra.

Y nghe Thiếu Hoa thuật xong, ra vẻ suy nghĩ rồi nói :

- Võ lâm Trung Nguyên khó có một kiếm thủ nào như Du thiếu hiệp vừa nói.

Đoàn Hạo đứng lên nhìn Thiếu Hoa nói tiếp :

- Chắc chắn lúc này Chấn Vũ Thiên Bang chủ Nam Thiên bang đã phát tín hiệu truy tìm Du thiếu hiệp. Ở phương nam, đến đâu cũng có tai mắt của Nam Thiên bang, nếu Du thiếu hiệp xuất đầu lộ diện lúc này chỉ chuốc phiền toái, chi bằng cứ lưu lại đây ít hôm để Đoàn mỗ truy nguyên sát thủ kia là ai, báo với Du thiếu hiệp rồi người định liệu.

- Tại hạ sợ làm phiền lụy đến Môn chủ.

Đoàn Hạo khoát tay :

- Hê. Vạn Kiếm môn đã từng làm phiền thiếu hiệp, nay có dịp đáp lại thì đâu có bỏ qua cơ hội được chứ.

Thiếu Hoa ôm quyền xá Đoàn Hạo :

- Thế thì tại hạ đành phải làm phiền Bang chủ vậy. Lúc này hai vị bằng hữu của tại hạ đang ở tại Nghinh lâu của Nam Thiên bang nên tại hạ rất muốn biết kiếm thủ sát nhân kia là ai.

Đoàn Hạo gật đầu :

- Đoàn mỗ sẽ làm hết sức mình. Du thiếu hiệp cứ lưu lại Vạn Kiếm môn ít hôm và coi đây như nhà của mình.

- Thiếu Hoa vô cùng cảm kích sự nhiệt tâm của Môn chủ.

Thiếu Hoa lưu lại gian thủy xá, tiếp tục thưởng lãm tỉnh rượu “Bách Niên Vạn Hoa Lộ”. Vừa nhấp từng ngụm rượu tự chuốc ra chiếc chung Thổ huyết cầm, vừa lơ đãng ngắm vàng nhạt mộ đang chìm xuống dưới chân trời tây. Dung diện chàng có vẻ đắm chiêu tư lự.

Chàng ngồi như thế suốt ba canh giờ chẳng khác nào một nhà hiền triết đắm chìm trong những suy nghĩ riêng. Sở rượu Bách Niên Vạn Hoa Lộ được Thiếu Hoa uống cạn chống tay tựa cằm, chẳng mấy chốc hai mí mắt đã trĩu xuống.

Từ trong bóng tối, một gã kiếm thủ trong trang phục thích khách, tay cầm trường kiếm sáng ngời bước ra. Y đứng nhìn Thiếu Hoa một lúc quan sát như thể muốn đoán chắc chàng đã chìm vào giấc ngủ bởi hảo tửu chưa. Không thấy Thiếu Hoa có động thái gì, y mới chậm rãi bước chầm chầm về phía chàng. Tay phải thủ kiếm, tay trái bắt lấy ấn quyết, nhãn quang chằm chằm như thể muốn nuốt chửng lấy người.

Y bước vào gian thủy xá, với lưỡi kiếm đã chực chờ phát sát chiêu, nhưng Thiếu Hoa vẫn chống cằm, mi mắt nhắm khít. Gã kiếm thủ từ từ nâng trường kiếm qua khỏi đầu. Lưỡi kiếm sáng ngời như một tia chớp bạc từ trên cắt xuống nhắm vào cổ Thiếu Hoa.

Những tưởng lưỡi kiếm sắc bén của gã kiếm thủ đã có thể tiện lia thủ cấp của Thiếu Hoa rời khỏi cổ. Nhưng khoảng khắc cuối, chiếc đòn lại trượt dài ra sau hai bộ khiến cho chiêu kiếm khốc liệt kia chém trượt qua trước mặt chàng, bổ xuống mặt thạch bàn.

- Chát.

Mặt bàn được tạo bằng đá hoa cương, thế mà vẫn bị lưỡi kiếm của gã kiếm thủ tiện đứt làm hai. Thoáng một chút ngạc nhiên hiện lên nhãn quang sắc như bảo đao, bảo kiếm của gã thích khách, nhưng y nhanh chóng hoàn bộ, đâm thọc kiếm về phía Thiếu Hoa. Gã kiếm thủ thích khách sửa kiếm vừa nhanh vừa chính xác cực kỳ.

Vẫn ngồi trên chiếc đòn trong tư thế thật nhàn tản, Thiếu Hoa chỉ hơi nghiêng đầu qua trái, để mũi kiếm đâm sạt qua sát bên cổ mình. Vừa tránh được thế đâm của gã thích khách, hữu thủ của Thiếu Hoa đã vươn ra như cái vỏ của một con mèo thòp lấy chiếc khăn lụa đen che mặt của đối phương.

Gã kiếm thủ hốt hoảng, khi biết Thiếu Hoa chủ động tước chiếc khăn lụa đen che mặt gã. Y muốn tránh né nhưng không thể kịp thực hiện ý định bởi ngọn trảo công quá nhanh của Thiếu Hoa. Tình huống buộc gã phải hoành kiếm đâm tiếp một chiêu nhắm vùng chấn tâm của Thiếu Hoa với dụng ý buộc đối phương phải thu hồi cầm nã thủ mà tránh kiếm hoặc hóa giải thế công.

Thiếu Hoa nheo mắt vừa nói vừa búng chỉ điểm vào lưỡi kiếm của gã trong khi hữu thủ vẫn tiếp tục vươn trảo Chop tới chiếc khăn che mặt của gã thích khách.

- Chiêu “Lăng tử hồi đầu” của các hạ đâu thế làm gì Thiếu Hoa được.

Chỉ pháp từ tả thủ của Thiếu Hoa đánh bật lưỡi kiếm qua bên, khi nói dứt câu thì vuông khăn lụa che mặt thích khách cũng đã nằm gọn trong hữu trảo.

Mất vuông khăn lụa che mặt, gã thích khách hốt hoảng, vùng hữu thủ. Một làn khói trắng phả đến trước mặt Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa xòe ngón thiết phiến phải ngang, quạt luồng khói trắng bay ngược về phía đối phương, vừa nói :

- Đã là một kiếm thủ thì không nên dùng độc công.

Làn khói độc công bay ngược lại, gã thích khách dặm chân, phóng thanh trường kiếm về phía chàng, đồng thời đảo bộ quay lưng toan thoát đi.

Lưỡi trường kiếm tợ một ánh chớp xẹt về phía Thiếu Hoa. Nhưng nó lại bị chặn lại, dính cứng trong đôi chỉ pháp của chàng. Thanh kiếm vừa dính vào đôi chỉ pháp thì Thiếu Hoa đảo bộ, nó lại thoát ra.

Gã thích khách vừa lướt ra ngoài hiên nhà thủy xá thì lưỡi kiếm đã xuyên qua búi tóc y, rồi cắm phập vào cây cột, ngằm y lại.

Thiếu Hoa hoành tay ra sau, bước về phía sau gã, từ tốn hỏi :

- Túc hạ là ai, sao muốn hành thích tại hạ?

Gã thích khách im lặng. Bất ngờ gã gục mạnh đầu xuống, để lưỡi kiếm cắt tiện búi tóc, rồi quay ngoắt lại, vồ ngược về phía Thiếu Hoa hai đạo phách không chướng. Thủ pháp của gã vừa bất ngờ vừa quyết liệt, nhưng Thiếu Hoa kịp phản ứng linh hoạt. Ngọn thiết phiến của chàng phát mạnh xuống đặt vào đôi chướng ảnh của gã.

- Bốp.

Gã thích khách cúi đầu đến trước, thì hứng luôn một ngọn quạt vào đúng đỉnh huyệt. Gã sững người, thốt lên một tiếng :

- Ôi cha.

Thiếu Hoa dùng đầu quạt nâng cằm gã, hỏi :

- Ai đã lệnh cho các hạ đến đây hành thích tại hạ.

Gã thích khách ngậm miệng câm như hến.

Thiếu Hoa cau mày, câu gắt nói :

- Các hạ không nói ư.

Gã thích khách nhướn mày nhìn chàng.

Y ngoảnh mặt chỗ khác, cất giọng nhạt nhẽo :

- Muốn giết thì cứ giết, đừng hỏi.

- Tại hạ đâu có ý giết các hạ mà chỉ muốn biết nguyên nhân nào khiến các hạ hành thích tại hạ khi chúng ta chẳng có thù có oán với nhau.

Lời nói đọng trên hai cánh môi mỏng của Du Thiếu Hoa thì Đoàn Hạo như một cánh én phi thân đến. y nhìn Thiếu Hoa nói :

- Du thiếu hiệp không cần thiết phải điều tra nguyên do đó. Hắn đến Vạn Kiếm môn tự biết hắn là ai.

Đoàn Hạo quay ngoắt lại đối mặt với gã thích khách :

- Các hạ là người của Nam Thiên bang?

Gã thích khách gạt đầu, ngay lập tức kiếm của Đoàn Hạo rút ra khỏi vỏ, chớp một đường thẳng lia ngang yết hầu gã.

Đoàn Hạo xử sát chiêu trong tình huống hoàn toàn bất ngờ, Thiếu Hoa không kịp cản tay y lại, khi phát hiện thì kiếm của Môn chủ Đoàn Hạo đã tước đi cái mạng kẻ hành thích rồi.

Thiếu Hoa lắc đầu nhỏ giọng nói :

- Y chưa đáng phải nhận một cái chết.

Đoàn Hạo nhìn lại Thiếu Hoa :

- Tại sao gã đã dám xâm nhập Kiếm môn còn định hành thích Du thiếu hiệp, như thế mà không đáng chết à.

- Thiếu Hoa thấy y chết quá oan uổng mà thôi.
- Có thể y là kiếm thủ mà Du thiếu hiệp nói đến.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không, gã thích khách này không phải là kiếm thủ đâu. Kiếm pháp của gã quá tầm thường, ngoại trừ thanh kiếm gã sử dụng.

Thiếu Hoa vừa nói vừa vươn tay rút lưỡi kiếm của gã kiếm khách. Chàng chìa thanh kiếm đến trước mặt Đoàn Hạo :

- Môn chủ nhìn xem, trên giang hồ có ai được lưỡi kiếm sắc bén như thế này.

Đoàn Hạo lia mắt nhìn qua lưỡi kiếm của gã thích khách. Y mím hai cánh môi lộ vẻ suy nghĩ rồi nhìn lại Thiếu Hoa chậm rãi nói :

- Đoàn mỗ không dám tự hào, nhưng nói về thuật luyện kiếm thì chẳng có nơi nào qua được “Vạn Kiếm môn”.
- Thiếu Hoa cũng nghĩ như Môn chủ.

Đoàn Hạo nhìn sững Thiếu Hoa.

Nhận ra trong ánh mắt của Đoàn Hạo có sắc chết chóc, Thiếu Hoa khoát tay :

- Môn chủ đừng hiểu lầm ý của tại hạ, Thiếu Hoa không nghĩ gã thích khách này là người của Vạn Kiếm môn.

Đoàn Hạo vuốt râu :

- Nếu gã là người của Vạn Kiếm môn, hẳn Đoàn mỗ đã nhận ra.

Lão lại nhìn lưỡi kiếm :

- Nhưng thanh kiếm gã sử dụng, đúng là xuất phát từ Vạn Kiếm môn.

Y buông một tiếng thở dài :

- Đoàn mỗ nghĩ trong Vạn Kiếm môn hẳn có người là nội gián cho Nam Thiên bang. Chuyện này Đoàn mỗ phải điều tra cho rõ.
- Nếu trong Vạn Kiếm môn có nội gián của Nam Thiên bang, Thiếu Hoa phải rời khỏi đây để khỏi gây họa đến Môn chủ.

Đoàn Hạo khoát tay :

- Không cần. Đoàn mỗ có cách đối phó với Nam Thiên bang. Võ lâm Trung Nguyên không phải thuộc về một mình lão Chấn Vũ Thiên dù lão có tuyệt kỹ Lôi Quyền danh bất hư truyền.
- Môn chủ quyết sao, tại hạ nghe vậy.

Đoàn Hạo vuốt râu nói :

- Đoàn mỗ có chuyện phải đi, Du thiếu hiệp không muốn lưu lại thủy xá thưởng thức hoa tửu thì đến thư phòng nghỉ ngơi. Đoàn mỗ phải tìm ra gã nội gián kia, hẳn có cơ may truy nguyên hành tung gã kiếm thủ đã tạo huyết cảnh tại biệt phòng Nam Thiên bang.

Đoàn Hạo nói dứt câu quay bước bỏ đi. Thiếu Hoa nhìn theo sau lưng lão, miệng điểm một nụ cười đầy ẩn ý. Thiếu Hoa chấp tay sau lưng, rảo bước như người nhàn tản, như chẳng có chuyện gì vừa xảy ra với chàng.

Thiếu Hoa rời thủy xá chưa được bao xa thì nghe tiếng binh khí chạm vào nhau. Mặc dù nghe tiếng binh khí rất gần mình, nhưng Thiếu Hoa chẳng hề có chút vội vã, mà lại rất ung dung tự tại, thả những bước chậm rãi cứ như biết chắc hai kẻ giao đầu kia là ai.

Lúc chàng đến thì Đoàn Hạo đang phải đối mặt với cả một màn lưới ảnh đao trùng trùng điệp điệp. Đối mặt với vùng ảnh đao che khuất cả thân pháp của đối phương, mặc dù Đoàn Hạo là Môn chủ Vạn Kiếm

môn vẫn xuất hạn mồ hôi. Thiếu Hoa đứng cách xa hai đối thủ trên mười trượng vẫn nhận ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đỗ đọng trên trán Đoàn môn chủ.

Thấy thần diện Đoàn Hạo thất sắc, Thiếu Hoa đủ biết y đang phải chịu áp lực vô cùng uy mãnh mặc dù đao chưa đến.

Mặc dù là Môn chủ Vạn Kiếm môn, nhưng Đoàn Hạo không ngừng thối bộ bởi màn ảnh đao của đối phương. Đoàn Hạo thối bộ liên tục, không biết sẽ còn thối bao nhiêu bộ, nhưng đao công vẫn chưa xuất hiện, tuy chỉ đứng cách Thiếu Hoa đúng hai trượng mà không hề biết.

Kiểm đã trong tay nhưng Môn chủ Đoàn Hạo không biết động vào vùng nào trong vùng ảnh đao kia. Dung diện lộ rõ nét lúng túng khác thường.

Thiếu Hoa dụng thuật truyền âm nhập mật nói với Đoàn Hạo :

- Môn chủ không nhìn thấy nhược điểm của đao pháp ư. Hãy điểm kiếm vào vùng ảnh đao mờ nhất.

Đang bị sát đao bức ép không thể xuất chiêu, nghe Thiếu Hoa truyền âm nhập mật mách bảo. Đoàn Hạo chẳng chút suy nghĩ, hét lên một tiếng thật lớn, mũi kiếm của y vung lên tạo thành ba bông kiếm cắt thành hình chữ phẩm nhắm vùng ảnh đao mờ nhất thọc tới.

Tiếng binh khí va chạm thẳng vào nhau rộn lên, màn ảnh đao vụt tắt, Ấn Sát Thần Chủ Điện Cầu hoành lưỡi khoái đao trước ngực, vẫn bộ dạng hôm này đã gặp Thiếu Hoa tại cổ miếu Thần Hoàng.

Y quay mặt nhìn Thiếu Hoa :

- Đáng ra ngươi không nên xen vào chuyện này.

Thiếu Hoa ôm quyền xá :

- Miễn thứ, tại hạ không thể khoanh tay nhìn bằng hữu của mình chết vật bởi đao pháp của túc hạ.

Chàng mỉm cười nói :

- Túc hạ lại nhận thêm kim lượng từ cái mạng của Đoàn môn chủ?

Điện Cầu lắc đầu :

- Ta không nhận kim lượng từ mạng của hần.

- Thế tại sao lại dụng sát đao với Đoàn môn chủ?

- Hần định lấy mạng ngươi. Ngươi chết rồi Điện mỗ không thực hiện được thiên chức nghề nghiệp của mình. Chính vì lẽ đó mà ta phải ra tay lấy mạng gã trước.

Thiếu Hoa nhướn mày :

- Vậy ư?

- Tin hay không là quyền của ngươi, đối với ta thì Du Thiếu Hoa phải chết bởi lưỡi khoái đao này.

- Tại sao tại hạ cứ phải chết bởi khoái đao của túc hạ.

- Vì đó là thiên chức mà ta đã nhận.

Y nhìn lại Đoàn Hạo :

- Nếu Thiếu Hoa chết bởi kiếm của ngươi thì Điện mỗ sẽ lấy mạng ngươi.

Điện Cầu nói xong quay lưng thì triển khinh thuật bỏ đi.

Thiếu Hoa bước đến bên Đoàn Hạo. Lão nhìn lại chàng :

- Tại hạ không phải là người dễ tin, nhất là phải tin vào những kẻ giết người vì kim lượng.

Đoàn Hạo ôm quyền xá Thiếu Hoa :

- Đoàn mỗ không nhận làm người. Một xá này biểu lộ sự cảm kích của Vạn Kiếm môn với Du thiếu hiệp.

- Môn chủ đừng quá đa lễ, Thiếu Hoa lại thất lễ với người. Ngày mai, Thiếu Hoa sẽ gặp lại Môn chủ.
- Du thiếu hiệp bảo trọng.
- Môn chủ bảo trọng. Hy vọng đêm nay sẽ chẳng còn ai đến quấy rầy Môn chủ và tại hạ.

Môn chủ Đoàn Hạo đẩy cửa bước vào biệt phòng của lão, chưa kịp cởi áo khoác bên ngoài thì tiếng nói như oanh của Hoàng Chỉ Nhược từ sau bức rèm cất lên :

- Sao, Đoàn môn chủ có lấy được cánh Điệp Bội của Thiếu Hoa không?

Đoàn Hạo quay mặt nhìn lại tràng kỷ. Lão buông miệng nói :

- Hoàng phu nhân đó à.
- Giọng nói của Chỉ Nhược mà Đoàn môn chủ không nhận ra được nữa ư
- Làm sao Đoàn môn chủ không nhận ra giọng nói của phu nhân.

Đoàn Hạo nuốt nước bọt toan bước đến mở rèm, nhưng Chỉ Nhược đã lên tiếng cản lại :

- Môn chủ không cần phải mở rèm, Chỉ Nhược chỉ muốn biết Môn chủ đã lấy được cánh Điệp Bội của Thiếu Hoa rồi chưa.

Đoàn Hạo lắc đầu :

- Chưa.
- Tại sao chưa?
- Đoàn môn chủ không ngờ, Thiếu Hoa chẳng hề bị mê dược mà bất tỉnh sau khi uống cạn cả hai cân Bách Niên Vạn Hoa Lộ. Y đã không bất tỉnh còn đủ thần trí giúp Đoàn môn chủ hóa giải đao pháp của Ấn Sát Thần Chủ Điền Cầu.

Buông một tiếng thở dài, Đoàn Hạo nói tiếp :

- Nếu Đoàn môn chủ không đến kịp thì Hương đàn chủ Tạ Lịch đã cho Thiếu Hoa biết toàn bộ cơ mưu của phu nhân.
- Hương đàn chủ Tạ Lịch đã chết rồi?
- Đoàn môn chủ buộc phải giết y để bịt khẩu.
- Chắc chắn Thiếu Hoa đã sinh nghi.

Đoàn Hạo gật đầu :

- Y đến Vạn Kiềm môn hẳn đã nghi ngờ Vạn Kiềm môn có nhúng tay vào vụ huyết sát ở Nam Thiên bang.
- Không có chuyện gì có thể che được mắt của Thiếu Hoa.
- Ngoài mặt Thiếu Hoa giả lả như không biết gì cả nhưng bên trong y đặt nghi vấn cho Vạn Kiềm môn, rồi còn sự xuất hiện của Ấn Sát Thần Chủ Điền Cầu.

Đoàn Hạo vuốt râu, buông một tiếng thở dài nhìn về phía rèm phủ.

- Hoàng phu nhân, giờ Đoàn môn chủ phải làm gì đây?
- Để cho Thiếu Hoa sinh nghi, Môn chủ tự biết phải làm gì để Thiếu Hoa chẳng còn sinh nghi ngờ Môn chủ nữa.
- Đoàn môn chủ phải làm gì?
- Môn chủ không biết mình phải làm gì à?

Đoàn Hạo thối hẳn về sau một bộ. Y ngập ngừng nói :

- Chẳng lẽ Hoàng phu nhân muốn Đoàn môn chủ phải chết.

- Là một xác chết, Thiếu Hoa chẳng còn đặt nghi ngờ gì ở Môn chủ cả. Bởi xác chết thì không biết nói, biết nghe và cũng chẳng thấy gì.

Hoàng Chỉ Nhược vừa nói vừa vén tấm rèm lụa :

- Chỉ Nhược nói đúng không nào?

Đoàn Hạo trở mắt nhìn Hoàng Chỉ Nhược. Y không phải ngớ ngẩn bởi câu nói của nàng, bởi thâm ý của Chỉ Nhược. Đoàn Hạo đã đoán được, y ngờ người, ngờ ngẩn bởi ngồi bên cạnh Hoàng Chỉ Nhược là Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên.

Đoàn Hạo bất giác lùi lại hai bộ, buột miệng thốt :

- Chấn Vũ Thiên bang chủ.

Lời thốt ra cửa miệng, tay Đoàn Hạo thộp vào đốc kiếm. Kiếm của Môn chủ Vạn Kiếm môn chưa kịp tuốt ra khỏi vỏ thì ngọn “Lôi quyền” danh bất hư truyền của Chấn Vũ Thiên đã đến.

- Bình.

Ngọn “Lôi quyền” của Nam Thiên bang chủ tợ chiếc búa nghìn cân nện thẳng vào vùng thượng đẳng của họ Đoàn. Đoàn Hạo đứng như trời trồng, hai mắt lồi hẳn ra ngoài, miệng há hốc, vùng thượng đẳng của gã nát nhừ bởi quyền kinh của Chấn Vũ Thiên.

Xuất thủ Lôi quyền lấy mạng Đoàn Hạo trong chớp mắt, tưởng chừng Chấn Vũ Thiên chẳng bỏ chút công sức gì. Lão phải tay thu hồi nội lực, nhìn Đoàn Hạo một lúc rồi toan trở bộ quay lại bên Hoàng Chỉ Nhược, nhưng cửa thư sảnh mở ra khiến lão phải dừng bước.

Chấn Vũ Thiên buột miệng nói :

- Hắc Điệp.

Lão quay ngoắt lại Hoàng Chỉ Nhược.

- Hắc Điệp đang ở đây.

Chỉ Nhược bước vội xuống tràng kỷ đến bên Chấn Vũ Thiên.

- Hẳn chính là Du Thiếu Hoa.

- Lão phu phải đối mặt với hắc.

Chấn Vũ Thiên cùng với Chỉ Nhược hối hả rời biệt phòng của Đoàn Hạo đến thư phòng của Du Thiếu Hoa. Chấn Vũ Thiên vận công phòng bị đập tung cửa, nhảy xổ vào miệng thì nói :

- Thiếu Hoa, bốn Bang chủ tìm người đây.

Trong thư phòng của Thiếu Hoa vắng ngắt, chẳng một bóng người. Trên bàn là cảnh trâm nam viên ngọc bích mà Hoàng Chỉ Nhược đã tặng cho y.

Vũ Thiên bước đến cầm lấy cảnh trâm. Y nhìn cảnh trâm một lúc rồi quay lại Hoàng Chỉ Nhược :

- Phu nhân, tại sao “Đoạt Hồn trâm” lại ở đây.

Chỉ Nhược nhìn Chấn Vũ Thiên, đôi thu nhân to tròn, long lanh thoát chớp một cái.

- Vũ Thiên, bây giờ thì Chỉ Nhược đã biết vì sao Thiếu Hoa đến Vạn Kiếm môn. Y đã nhận biết Vạn Kiếm môn là một Phân đàn của Nam Thiên bang, và muốn qua Đoàn Hạo muốn chúng ta đến đây để y dễ bề hành sự.

- Nàng muốn nói gã đã dùng kế điệu hổ ly sơn.

- Không sai.

- Nhưng còn cảnh “Đoạt Hồn trâm” này?

- Y muốn lưu lại tín vật của thiếp để thông báo với tướng công và thiếp.

Chấn Vũ Thiên nghiêng rằng :

- Thiếu Hoa, người.

Lão thốt bấy nhiêu rồi quay bước phi thân ra ngoài cửa, trở luôn khinh thuật thoát đi mà chẳng nói với Chỉ Nhược tiếng nào. Khi Chấn Vũ Thiên đi rồi, Chỉ Nhược mới lên tiếng.

- Chỉ Nhược biết Du công tử còn ở đây, sao không ra.

- Tại hạ đang ở sau lưng Hoàng phu nhân.

Chỉ Nhược quay ngoắt lại. Thiếu Hoa đứng ngay sau lưng nàng, với dáng ung dung tự tại, hai cánh môi điểm một nụ cười mím thật tươi.

Chỉ Nhược buộc miệng nói :

- Du công tử.

- Chấn bang chủ hẳn đã đi rồi.

- Lão đã quay lại Tổng đàn Nam Thiên bang.

- Hẳn Chấn bang chủ nghĩ tại hạ đến Nam Thiên bang để giải cứu cho Thích Đà Không và Đàn Lư.

Chỉ Nhược gật đầu :

- Lão nghĩ như vậy.

- Còn phu nhân thì không nghĩ như Chấn bang chủ.

- Chỉ Nhược thấy cảnh Đoạt Hồn trâm mà Du công tử lưu lại.

Thiếu Hoa nhìn Chỉ Nhược :

- Tại hạ bội phục sự thông minh của phu nhân.

- Phải công tử lưu lại cảnh “Đoạt Hồn trâm” là có ý muốn gặp riêng Chỉ Nhược.

Thiếu Hoa gật đầu :

- Không sai.

- Du công tử muốn gặp Chỉ Nhược mà không để tâm đến nhị vị bằng hữu đang lưu lại Nam Thiên bang à?

- Khi tại hạ rời Nghinh lâu thì Đàn Lư và Thích Đà Không tự biết phải làm gì. Tại hạ đoán chắc bây giờ họ đã ở một nơi khác.

- Vậy sao?

Chỉ Nhược mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thế công tử muốn gặp riêng Chỉ Nhược với mục đích gì?

Thiếu Hoa mỉm cười bước đến trước mặt Chỉ Nhược, từ tốn nói :

- Tại hạ bị gai đâm, mà người gỡ gai chỉ có mỗi một mình phu nhân mà thôi.

Chỉ Nhược hỏi lại Thiếu Hoa :

- Công tử muốn Chỉ Nhược gỡ gai cho người à?

Chàng gật đầu.

Chỉ Nhược mỉm cười nói :

- Gai của công tử khó nhổ lắm, ngoại trừ một người.

- Ai?

- Chủ nhân Diêm cung Hàn Gia Lệ.

- Tại hạ sẽ đến Diêm cung, nhưng Thiếu Hoa muốn biết tại sao Nam Thiên bang chủ và phu nhân lại bày ra cuộc thẩm sát tại biệt phòng của Chấn Tần Nhược rồi đổ lên đầu tại hạ.

Chàng định nhân nhìn thẳng vào mắt Chỉ Nhược :

- Bang chủ chẳng ngần ngại sát tử luôn cả nóm ruột của mình.
- Du công tử cho cuộc thẩm sát cao thủ Nam Thiên bang tại biệt phòng của Chấn Tần Nhược là một cái bẫy cài người ư?
- Tại hạ nghĩ như vậy.
- Du công tử còn nhớ câu nói của Chỉ Nhược?
- Phu nhân đã nói, kẻ nhỏ gai sẽ bị gai đâm.
- Trí nhớ của Du công tử đáng khâm phục.
- Tại hạ đa tạ lời khen của phu nhân, nhưng hiện tại Thiếu Hoa bị gai đâm rồi, mà chiếc gai đó lại chính là của phu nhân, trong khi Thiếu Hoa tự nguyện đi nhỏ nó.

Chỉ Nhược lắc đầu :

- Du công tử đâu có nhỏ gai mà tự để gai đâm vào mình đấy chứ.
- Nhưng nếu Thiếu Hoa không nghe lời phu nhân thì đâu để gai đâm vào mình.
- Nếu Chỉ Nhược không nói thì Du công tử vẫn tự tìm đến biệt phòng của Chấn Tần Nhược.
- Phu nhân biết điều đó nên chuẩn bị sẵn một cái bẫy để Thiếu Hoa tự chui đầu vào. Dựng ra cái bẫy đó hẳn phu nhân có mục đích của mình.

Chỉ Nhược nhìn Thiếu Hoa :

- Công tử nghĩ xem Hoàng Chỉ Nhược này có mục đích không?
- Phu nhân không có mục đích thì thực hiện theo ý của người khác, đó chính lại là Bang chủ Chấn Vũ Thiên.
- Du công tử quá thông minh, suy luận đâu cũng đúng cả.
- Tại sao Bang chủ Chấn Vũ Thiên lại muốn gây thù chuốc oán với tại hạ.

Chỉ Nhược ngồi xuống chiếc đôn, nhìn Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Công tử có muốn hóa giải hiềm khích giữa Chấn bang chủ và người hay không?

Thiếu Hoa khoanh tay trước ngực ôn nhu nói :

- Để hóa giải hiềm khích này, tại hạ phải làm gì?
- Hẳn du công tử biết Nam Thiên bang và Bắc Thiên môn như lửa với nước. Chỉ cần Du công tử giúp Chấn bang chủ nhỏ cái gai Bắc Thiên môn thì hiềm khích giữa hai người sẽ được hóa giải.

Thiếu Hoa nhếch môi :

- Tại hạ hóa giải hiềm khích với Chấn bang chủ lại tạo ra oan nghiệp với Bắc Thiên môn Lệnh Tu. Chẳng lẽ Chấn bang chủ muốn Du Thiếu Hoa phải mang thủ cấp của Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu về cống nạp cho người.

Chỉ Nhược khoát tay :

- Không không. Chỉ Nhược nghĩ Chấn bang chủ không muốn điều Du công tử vừa nói ra đâu. Bang chủ Nam Thiên bang muốn tự tay mình nhỏ cái gai Bắc Thiên môn.
- Bang chủ Chấn Vũ Thiên muốn tự tay nhỏ Bắc Thiên môn thì đâu cần gì đến tại hạ.
- Vô Ảnh đao của Bắc Thiên môn chủ đâu phải tầm thường.
- Chấn Vũ Thiên ngại Vô Ảnh đao của Bắc Thiên môn?

- Lôi quyền càn Vô Ảnh đao thì bên tám lạng, bên nửa cân chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Chính vì lẽ đó mà Chấn bang chủ mới cần đến Du công tử.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Tại hạ không cố ý chen vào những chuyện tranh đoạt của các bang phái, nhưng không biết Bang chủ Nam Thiên bang thấy ở Thiếu Hoa có gì mà muốn tại hạ giúp.

Chỉ Nhược đứng lên, mỉm cười với Thiếu Hoa :

- Du công tử có thể là Hắc Điệp, mà Hắc Điệp là người đang giữ Điệp Bội. Chỉ cần Du công tử giao “Điệp Bội” cho Chỉ Nhược tự khắc hóa giải được hiềm khích giữa hai người. Nói quá lời, thậm chí Chấn Vũ Thiên bang chủ còn kết nghĩa kim bằng với người.

- Giờ thì Thiếu Hoa đã đoán được mục đích của phu nhân. Cho dù tại hạ có giữ Điệp Bội cũng không thể nào giao cho phu nhân và bất cứ một người nào. Điệp Bội chỉ thuộc về một người duy nhất.

Thiếu Hoa buông thông hai tay :

- Nói ra điều đó, phu nhân tự khắc hiểu ý của tại hạ.

- Nghĩa là công tử sẽ không giao “Điệp Bội” cho bất cứ ai, dù người đó là Hoàng Chỉ Nhược.

- Không sai.

- Công tử không giao thì buộc Chỉ Nhược phải tự tay đoạt lấy vậy.

Lời còn đọng trên hai cánh môi, thân ảnh của Hoàng Chỉ Nhược thoát bốc lên cao hai trượng, quay tròn như cánh lông vũ đồng thời có hai đạo kinh lạnh như băng hàn chụp tới Du Thiếu Hoa. Chỉ Nhược xuất thủ phát tác “Hàn Băng chưởng” hoàn toàn bất ngờ. Nhưng Thiếu Hoa đã chuẩn bị trước để đối phó.

Chàng nghĩ thầm, không cần phải hao tổn chân nguyên đối phó với hai đạo Hàn Băng chưởng của Hoàng Chỉ Nhược mà toan dụng thuật “Vạn Hình bộ pháp” để bỏ đi thì bất thành linh có hai đạo khí băng hàn từ phía cửa thư sảnh đón lấy chưởng âm hàn của Hoàng Chỉ Nhược.

Hai đạo chưởng đều thuộc về âm hàn, nên khi chạm vào nhau tạo ra một luồng xoáy tròn ốc, đóng băng cả không khí trong thư sảnh, cánh bông vụ của Hoàng Chỉ Nhược bị đẩy về sau hai bộ.

Chỉ Nhược vừa trụ thân thì từ ngoài cửa thư sảnh một nữ nhân bước vào. Vừa đối mặt với nữ nhân đó, Chỉ Nhược đã biến sắc.

Nàng buột miệng nói :

- Tỷ tỷ.

- Ta tưởng đâu ả quý phu nhân của Nam Thiên bang không nhận ra Hàn Gia Lệ này chứ.

Hàn Gia Lệ, chủ nhân Diêm cung thốt ra câu nói đó bằng chất giọng khinh khỉnh, và không quên tặng cho Hoàng Chỉ Nhược một cái liếc mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm.

Chỉ Nhược nhỏ giọng nói :

- Chỉ Nhược không bao giờ quên tỷ tỷ.

Gia Lệ đang nghe cười khanh khách khi Chỉ Nhược vừa thốt dứt câu. Tròng tiếu ngạo của Gia Lệ trong thanh tợ ngọc lưu ly va vào nhau, nhưng tiềm ẩn trong đó là sát khí khủng bố. Nàng cất ngang tròng tiếu ngạo nhìn Chỉ Nhược :

- Gia Lệ đang nghe Chỉ Nhược nói đó ư?

Nhún vai, đôi chân mày của Gia Lệ hơi nhướn lên, lộ rõ những nét tàn nhẫn.

- Người nhớ đến Gia Lệ, nhưng không biết có nhớ những gì đã hứa với ta khi rời khỏi Diêm cung không? Hay bây giờ người thị đã là quý phu nhân của Nam Thiên bang rồi chẳng coi Gia Lệ này trong con mắt của người.

- Chỉ Nhược không dám xem thường tỷ tỷ.

Gia Lệ gần giọng :

- Thật không?

- Muội muội trước sau như một không dám xem thường tỷ tỷ. Tất cả những gì muội nói đều thốt ra từ đáy lòng.

Gia Lệ hừ khan một tiếng :

- Tất cả những gì ngươi nói đều thốt ra từ đáy lòng ư.

Chỉ Nhược gật đầu.

Gia Lệ điểm mặt Chỉ Nhược gần giọng nói :

- Thế trước khi rời khỏi Diêm cung, ngươi đã hứa gì với ta nào?

Chỉ Nhược mím môi im lặng.

Gia Lệ gắt giọng nạt :

- Ngươi không nói được à? Hay ngươi nghĩ Lãnh Tâm Tiên Tử Hàn Gia Lệ chẳng dám làm gì ngươi một khi ngươi đã là quý phu nhân của Nam Thiên bang.

- Tỷ tỷ, muội không nghĩ như vậy đâu.

Lãnh Tâm Tiên Tử Hàn Gia Lệ hừ nhạt, lườm Chỉ Nhược nói :

- Ngươi không xem thường ta, sao lại dùng Hàn Băng chuông chứ.

- O..

- Khi ngươi rời Diêm cung, ngươi đã hứa sẽ không bao giờ dụng đến “Hàn Băng chuông” kia mà.

Chỉ Nhược lộ rõ những nét lúng túng. Nàng ngập ngừng nói :

- Muội buộc phải dụng đến Hàn Băng chuông để đối phó với Thiếu Hoa.

Gia Lệ thoát nhìn lại Thiếu Hoa rồi lại định nhãn về phía Chỉ Nhược.

- Ngươi dụng Hàn Băng chuông để đối phó với Du công tử à?

Chỉ Nhược gật đầu. Nàng vừa mới ngẩng mặt lên thì chớp nhoáng đã nhận một cái tát ngay vào mặt.

- Bốp.

Chỉ Nhược hững hờ một cái tát quá bất ngờ của Gia Lệ, mắt nổ đom đóm, đảo bộ chơi với.

Gia Lệ gần giọng nói :

- Ngươi tính làm nhục Diêm cung ư?

- Muội không có ý làm xấu mặt tỷ tỷ.

- Không muốn làm xấu mặt Hàn Gia Lệ mà lại dụng Hàn Băng chuông đối phó với Du công tử. Nếu công tử là truyền nhân của Hắc Điệp thì ngươi chẳng làm xấu mặt ta là gì?

Nàng trừng mắt nhìn Chỉ Nhược :

- Hay ngươi cũng có ý muốn đoạt “Điệp Bội”. Quý phu nhân Nam Thiên bang muốn tranh đoạt với Diêm cung chủ nhân ư. Đáng tội thật.

Lời còn đọng trên hai cánh môi, Gia Lệ đã bắt ngờ xuất thủ. Chỉ một cái lắc vai nhẹ nhàng, thân pháp của Gia Lệ lẹ như bóng quỷ u hồn chớp tới Chỉ Nhược ngọc thủ vươn ra nhanh hơn cái chớp mắt thóp vào yết hầu tử huyết.

Lối xuất thủ siêu phàm và tàn khốc của Gia Lệ khiến cho Chỉ Nhược quá đỗi bất ngờ không kịp có phản ứng gì mà chỉ ngậy ra chờ chết. Những tưởng năm ngón chỉ của Gia Lệ đã có thể bóp nát yết hầu của Chỉ Nhược, nhưng ngọn thiết phiến của Thiếu Hoa đã nhanh hơn trảo công của Hàn Gia Lệ. Nó xòe ra nhanh như một cánh bướm hứng lấy trảo ngọc của Lãnh Tâm Tiên Tử Hàn Gia Lệ.

Gia Lệ thu hồi trảo công, nhìn Thiếu Hoa nói :

- Á quý phu nhân của Nam Thiên bang muốn lấy mạng công tử đoạt Diệp Bội, sao công tử lại cứu mạng ả chứ?

Thiếu Hoa xếp ngọn thiết phiến từ tốn nói :

- Tại hạ đang bị Nam Thiên bang chủ gieo thù chuốc oán, nếu Hoàng phu nhân lại chết thì mối oán hờn này khó rửa. Mong Tiên tử hiểu cho.

- Du công tử sợ lão Chấn Vũ Thiên?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ không thích có quá nhiều kẻ thù trên bước đường du lãng của mình.

- Dù công tử không muốn nhưng phải có. Không gieo thù với ai nhưng vẫn có kẻ thù.

- Chỉ vì tại hạ đang giữ Diệp Bội?

- Không sai.

- Thế Tiên tử có như những người đó không?

- Gia Lệ này giống hay không, tùy theo sự đối xử của Du công tử mà thôi.

Gia Lệ nhìn lại Chỉ Nhược :

- Người còn đứng đó ư.

Thiếu Hoa nói :

- Tại hạ tiễn Hoàng phu nhân đi được chứ?

Mặt Gia Lệ đanh hẳn lại.

Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Tại hạ chỉ tiễn Hoàng phu nhân ra cửa thôi.

Gia Lệ buông một câu cụt lủn :

- Mời công tử.

Thiếu Hoa mỉm cười với nàng rồi quay lại Chỉ Nhược :

- Mời phu nhân.

Thiếu Hoa đưa Chỉ Nhược đến trước cửa thư sảnh rồi nói :

- Phu nhân bảo trọng, mong rằng cái gai mà phu nhân đã trót ghim vào tay Thiếu Hoa sẽ được người nhổ ra.

Chỉ Nhược nhìn lại chàng :

- Mong có ngày gặp lại Du công tử.

Chờ cho Chỉ Nhược đi hẳn rồi, Thiếu Hoa mới quay lại đối mặt với Hàn Gia Lệ :

- Đa tạ Tiên tử đã coi trọng.

Gia Lệ khoát tay :

- Công tử dừng đa lễ. Ta xem trọng người bởi muốn thỉnh công tử đến Diêm cung một chuyến. Công tử hẳn không ngại đến Diêm cung của Hàn Gia Lệ chứ?
 - Tiên tử đã xem trọng tại hạ thì Thiếu Hoa nào dám thất lễ với Tiên tử.
- Chàng vừa thốt dứt câu, dung diện chợt đành lại.
- Thấy vẻ mặt của chàng, Gia Lệ buột miệng hỏi :
- Công tử định đổi ý à?
 - Tại hạ đã nói rồi sao đổi ý được, nhưng sợ lúc này không thuận tiện cho tại hạ.
 - Tại sao?
 - Thiếu Hoa muốn theo Tiên tử cũng không được.
- Lời còn đọng trên miệng Thiếu Hoa thì tiếng chân rầm rập cùng tiếng sấm chưởng đã vang lên ngoài sân trảng trước đại đường Vạn Kiếm môn.
- Nghe tiếng sấm chưởng, Hàn Gia Lệ lộ rõ hung sắc lên chân diện. Nàng cau gắt nói :
- Lũ tiểu nhân lại tìm đến.

17. Chương 17: Hoa Hồng Nhện Độc

Không biết từ đâu, trước sân đại sảnh đường Vạn Kiếm môn quần hùng kéo đến, gần như tất cả mọi bang phái đều có mặt cao thủ cứ như một ngày hội. Trong quần hùng, nổi bật nhất là vị đạo sĩ râu tóc bạc trắng, đầu búi tóc cài trâm, nhưng lại vận gấm y thất đại lung hồng, đôi thần nhãn sáng ngời. Đứng hầu hai bên là chú đạo đồng mới chạc ngoài mười bốn, mười lăm, dung diện thanh tú như tiên đồng. Đứng sau lão đạo sĩ là các vị Chưởng môn của các đại phái đã lừng danh trên chốn giang hồ như Chưởng môn Hoa Sơn Giang Thành Bảo, Chưởng môn Thanh Thành phái Tôn Đại Lợi, Chưởng môn Lập Thất Cự. Ngoài ra còn có cả đại sư Hình pháp đường của Thiếu Lâm tự là Pháp Quả và Pháp Lạc. Đối mặt với quần hùng Trung Nguyên là một đại hán vạm vỡ, vận trang phục bằng vải gai, mặt lạnh như tiền.

Dưới chân đại hán cách hai bộ là hai cái xác với Đan Điền bết như trông thật khủng khiếp. Những thớ thịt trên mặt hai cái xác còn nhúc nhích, chứng tỏ họ vừa mới bị táng mạng bởi sấm chưởng của gã đại hán.

Thiếu Hoa và Hàn Gia Lệ từ trong đại sảnh đường Vạn Kiếm môn bước ra. Gia Lệ lia mắt nhìn qua quần hùng vô lâm, hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Bồn cung đâu mở hội Long Vân mà mọi người kéo đến đông như vậy.
- Nàng bắt ngờ nhìn thẳng về phía vị đạo sĩ râu tóc bạc phéch của Võ Đang phái, ôn nhu nói :
- Đến ngay cả Bạch Mi lão tổ đạo trưởng cũng rời biệt cung của Võ Đang. Hôm nay đúng là ngày hội của vô lâm.
- Bạch Mi lão tổ cất giọng eo éo :
- Bồn đạo bế môn vận công chỉ thời gian ngắn, không ngờ hắc đạo vô lâm lại mọc lên như nấm sau cơn mưa rào. Buộc bồn đạo phải khai môn nhập cuộc để tạo kiếp lành cho bá tính.
- Bạch Mi lão tổ vuốt râu nhìn về phía Du Thiếu Hoa :
- Túc hạ là Du Thiếu Hoa công tử người đang giữ Diệp Bội phải không?
- Thiếu Hoa từ tốn đáp lời Bạch Mi lão tổ :
- Lão đạo trưởng nói không sai, tại hạ chính là Du Thiếu Hoa, người đang giữ Diệp Bội.

- Phong thái của công tử hoàn toàn không giống với bọn võ lâm hắc đạo. Bạch Mi lão đạo này muốn thỉnh công tử di hành đến Võ Đang đàm đạo. Chẳng hay Du công tử có nhận lời bốn đạo hay không?

Thiếu Hoa ôm quyền xá Bạch Mi lão tổ :

- Văn bối được lão đạo trưởng thỉnh mới đến Võ Đang đàm đạo đúng là dịp hạnh ngộ cho văn bối. Thiếu Hoa rất muốn đến, nhưng rất tiếc đã nhận lời của Hàn cung chủ Diêm cung. Chính vì vậy mà Thiếu Hoa tạm khất lại đạo trưởng chờ dịp khác.

Bạch Mi lão tổ vuốt râu khẽ gật đầu nhìn Thiếu Hoa. Lão tăng hắng rồi lại cất giọng eo éo :

- Diêm cung là hắc đạo, đầu sánh bằng với Võ Đang đại phái. Lời thỉnh mời của lão đạo sĩ này chẳng lẽ không bằng lời của ma nữ Hàn Gia Lệ?

Gia Lệ cau mày gắt giọng nói :

- Chưa biết lời của ai hơn ai, trên giang hồ võ lâm, ai cũng xem trọng Võ Đang phái, nhưng với Diêm cung thì không đâu. Dưới mắt Hàn Gia Lệ, Võ Đang cũng chỉ là một môn phái tầm thường tự phong mà thôi.

Bạch Mi lão tổ định nhân nhìn lại Hàn Gia Lệ :

- Ma nữ đừng hàm hồ nói càn. Đến lúc hồi không kịp đó.

- Bốn cung làm chuyện gì cũng không biết hối.

Bạch Mi lão tổ hừ nhạt rồi gằn giọng :

- Ma nữ không biết trời cao đất rộng là gì? Vậy ngươi có dám tỷ đấu vài hiệp với lão đạo trưởng này không?

Gia Lệ nhướn mày :

- Tại sao không chứ. Chẳng lẽ chỉ sống lâu lên lão làng rồi muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm ư. Võ công của Võ Đang phái tới đâu bốn cung đã biết rồi. Ngoài mỗi Võ Đang nguyên lão Trương Tam Phong ra thì hậu nhân chẳng có ai thành danh thành tiếng trên chốn võ lâm. Võ Đang được cho lại đại phái chẳng qua cũng dựa vào cái uy danh của tiền nhân mà thôi.

Nàng mỉm cười nhìn Bạch Mi lão tổ :

- Không biết bốn cung có nói đúng không. Nhưng nghe thiên hạ gọi các đạo sĩ Võ Đang là lũ mũi trâu thì xem ra các vị chẳng có thực lực gì đâu.

Bạch Mi lão tổ bật cười the thé.

Đáng lý ra Bạch Mi lão tổ nghe Hàn Gia Lệ thốt ra câu nói xúc xiểm đó phải phẫn nộ, nhưng ngược lại, đã không giận mà lại cười.

Tràng tiểu ngạo của Bạch Mi lão tổ thốt ra nghe chưa đến độ Lãnh Tâm Tiên Tử chủ nhân Diêm cung phải nhú mày.

Cất ngang tràng tiểu ngạo chưa chất đó, Bạch Mi lão tổ mới the thé nói :

- Diêm cung Lãnh Tâm ma nữ nói rất đúng, nguyên lão tổ Võ Đang lừng danh khiến cho võ lâm phải bái phục Võ Đang, do trước thị vào nguyên lão tổ, lấy cái uy danh của người mà lập uy môn phái, nhưng nay thì khác rồi.

Gia Lệ nhấn mạnh hỏi Bạch Mi lão tổ :

- Khác như thế nào?

Bạch Mi lão tổ chỉ vào ngực mình :

- Khác ở chỗ lão đạo này. Lão đạo không dựa vào thần uy của nguyên lão tổ Trương Tam Phong mà tự cho mình còn hơn cả nguyên lão tổ.

Hàn Gia Lệ nhướn mày :

- Lão hơn cả Trương lão tổ ư?

Bạch Mi lão tổ bình nhiên gật đầu :

- Đúng, Lão phải hơn nguyên lão tổ chứ. Chính vì hơn mà lão mới tự cho mình là Bạch Mi lão tổ.

Lãnh Tâm ma nữ nhún vai :

- Bạch Mi lão tổ có gì mà tự thị như vậy chứ. Hình như bốn cung nhớ không lầm thì trên đỉnh “Bình Thiên nhai” lão đã từng bị sư tôn của Hàn Gia Lệ buộc phải hành đại lễ để giữ mạng kia mà.

Sắc diện của Bạch Mi lão tổ ửng thẹn đỏ như quả táo chín. Lão gằn giọng, nên tiếng nói càng nghe the thé chua ngoa hơn.

- Trước đây khác, bây giờ khác.

- Trước hay giờ thì cũng thế mà thôi.

- Bạch Mi lão tổ này buộc người phải trả cái nợ ngày trước của sư tôn người.

Giọng nói của Bạch Mi lão tổ ẩn tàng sát khí khủng bố, cái giọng của lão thốt ra người nghe chỉ yếu bóng vía đã bủn rủn cả tay chân rồi, nhưng Gia Lệ thì không. Chủ nhân Diêm cung biết lão đạo sĩ Vô Đang đang hồi phần uất tốt cùng nhưng lại rất dừng dừng.

Nàng hỏi lại Bạch Mi lão tổ :

- Thế lão đạo sĩ tóc bạc râu bạc muốn bốn cung trả nợ thế nào?

Những thớ thịt trên mặt Bạch Mi lão tổ giãn giật.

- Lão đạo này muốn bắt ma nữ về Vô Đang phái hầu phục ta thay cho sư tôn của ả.

Hàn Gia Lệ cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói :

- Lão đang nằm mơ đó à, Gia Lệ sao có thể biến thành nàng hầu một lão đạo sĩ tóc bạc râu bạc được chứ.

Nàng cười khẩy nói tiếp :

- Không giấu gì lão đạo sĩ, bốn cung có thể làm nàng hầu cho những trang nam tử như Du công tử mà thôi, còn như lão thì...

Nàng bỏ lửng câu nói, lắc đầu rồi nói tiếp :

- Những nàng hầu của lão đạo sĩ phải là những lão bà ngoài thất tuần thì mới xứng.

Nghe Gia Lệ nói, sắc diện của Bạch Mi lão tổ càng đỏ hơn. Huyết trong kinh mạch của lão sôi sùng sục, đến độ từ hai cánh mũi thở ra hai luồng khí nóng hổi.

Bạch Mi lão tổ rít lên :

- Để xem bốn đạo có khuất phục được người hay không.

Lời còn đọng trên hai cánh môi, Bạch Mi lão tổ toan lắc vai xê mình đến Hàn Gia Lệ phát tác chưởng công. Đại hán như biết được thâm ý của Bạch Mi lão tổ liền bước qua trái hai bộ án ngữ trước mặt Hàn Gia Lệ.

Thiếu Hoa lên tiếng :

- Lão đạo trưởng dừng tay.

Bạch Mi lão tổ mím môi trụ bộ nhìn lại Thiếu Hoa :

- Công tử muốn nói gì?

- Tại hạ nghĩ mình không đáng để cho lão đạo sĩ và Hàn cung chủ gây thù với nhau. Nếu như đạo trưởng mời vân bố đến Vô Đang đàm đạo dịp này không được thì để dịp khác.

Bạch Mi lão tổ lườm Hàn Gia Lệ rồi quay lại Thiếu Hoa, lão từ tốn nói :

- Lão đạo có ý mời Du công tử đến Vô Đàng đàm đạo là xem trọng công tử. Thứ hai, lão đạo này muốn mượn của công tử “Điệp Bội” báu vật trước đây đã từng trong tay Vô Lâm Thiên Tôn để biết qua mà thôi. Chẳng hay Du công tử có nể mặt cho lão đạo sĩ này mà cho mượn báu vật đó không?

Gia Lệ cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa chỉ Bạch Mi lão tổ, nhặt nhẻo nói :

- Trơ trẽn, trơ trẽn, thế mà nói mình sánh ngang với nguyên lão tổ Trương Tam Phong. Hê...

Nàng chấp tay sau lưng tiến đến một bộ nhìn Bạch Mi lão tổ nói :

- Lão đừng có giả vờ ngây dại phu, ngây quân tử, ngây trưởng tôn mà hỏi mượn Du Thiếu Hoa công tử Diệp Bội. Lão cứ nói muốn đoạt Diệp Bội từ tay Du Thiếu Hoa còn nghe lọt lỗ tai hơn.

Nàng lắc đầu :

- Ai mà chẳng muốn Diệp Bội chứ. Báu vật của Vô Lâm Thiên Tôn mà, tất nhiên có giá trị của nó chứ.

Bạch Mi lão tổ gắt giọng nói với Hàn Gia Lệ :

- Bỏ đạo trưởng có ý đó thì sao nào.

- Thế thì lão đừng giả ngây ngây quân tử làm gì?

- Bạch Mi lão tổ này chẳng có gì giả vờ cả. Lão muốn là làm.

Thiếu Hoa lên tiếng hỏi Bạch Mi lão tổ :

- Nghe lão đạo trưởng nói, văn bối nghĩ đạo trưởng rất muốn có Diệp Bội. Muốn có Diệp Bội hẳn đạo trưởng biết giá trị của cánh Diệp Bội đó.

Bạch Mi lão tổ lộ vẻ lúng túng.

Lão ngập ngừng nói :

- Bỏ đạo nghĩ Diệp Bội phải chứa đựng bí kíp võ công vô tiền khoáng hậu của Vô Lâm Thiên Tôn.

- Đạo trưởng nghĩ như vậy?

Bạch Mi lão tổ gật đầu :

- Du công tử hẳn đang khảo cứu võ công trong Diệp Bội.

Du Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không, văn bối đang rất muốn biết giá trị của Diệp Bội như thế nào, nhưng tuyệt nhiên chưa tìm ra được. Văn bối cũng chẳng phát hiện võ công gì ẩn chứa trong Diệp Bội.

Bạch Mi lão tổ nhíu mày :

- Công tử chưa biết thứ võ công vô tiền khoáng hậu của Vô Lâm Thiên Tôn đấy thôi. Nếu có thể được, lão đạo và công tử sẽ cùng nhau khảo cứu Diệp Bội. Bần đạo hy vọng sẽ tìm ra bí mật võ công trong Diệp Bội.

- Đã có bao nhiêu hiền giả, họ đều là những bậc uyên thâm thuộc hàng học sĩ khi khảo cứu Diệp Bội cũng không phát hiện được gì. Nếu văn bối có đưa cho lão đạo trưởng e rằng cũng vô dụng thôi.

- Du công tử coi thường lão đạo sĩ này rồi đó.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Văn bối nào dám xem thường lão đạo sĩ.

- Nếu không xem thường thì công tử hãy tạm cho bần đạo mượn cánh Diệp Bội của Vô Lâm Thiên Tôn.

Hàn Gia Lệ nhún mày nhìn lão :

- Giờ thì lão lùi đuôi chuột rồi.

Bạch Mi lão tổ nhìn lại Hàn Gia Lệ cau gắt nói :

- Nha đầu nói càn nỡ đừng trách bốn đạo.
- Có sao thì bốn cung nói vậy thôi mà. Làm gì lão giận đến độ tái mặt. Hôm nay thì lão không mượn được đầu, bởi Du công tử đã nhận lời với Diêm cung Lãnh Tâm Tiên Tử đến Diêm cung khảo cứu Điệp Bội.
- Lão đạo trưởng này không cho y đi.
- Nhưng Hàn Gia Lệ lại muốn Du công tử đi.
- Thế thì bốn đạo phải bắt nha đầu và cả Du công tử về Võ Đang.

Bạch Mi lão tổ vừa nói vừa dẫn đến hai bộ hướng về phía Hàn Gia Lệ.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Đạo trưởng cho tại hạ hỏi vài lời.
- Du công tử có điều chi muốn hỏi?
- Thiếu Hoa muốn biết đạo trưởng đã tụ thành thần công “Đồng Tử công” chưa mà lại muốn giao thủ với Lãnh Tâm Tiên Tử chủ nhân Diêm cung.

Bạch Mi lão tổ lộ rõ những nét ngạc nhiên lên mặt. Lão chau mày hỏi Thiếu Hoa :

- Sao Du công tử lại hỏi ta điều đó. Bần đạo rất ngạc nhiên đó.

Thiếu Hoa mỉm cười. Cũng đứng nụ cười thật hiền hòa và cầu tình, chàng từ tốn đáp :

- Tại hạ hỏi đạo trưởng điều đó vì biết chỉ có “Đồng Tử công” mới có thể đối phó lại với Nhiếp Thần đại pháp và Tu La âm công của Diêm cung thôi.

Đến lượt Hàn Gia Lệ ngó người nhìn Thiếu Hoa. Lời nói của chàng thốt ra khiến cho Bạch Mi lão tổ lẫn Hàn Gia Lệ phải kinh ngạc. Cả hai không ngờ Thiếu Hoa lại biết được bí mật võ công của họ nên sững sờ nhìn chàng.

Hàn Gia Lệ nhìn Thiếu Hoa.

- Sao công tử biết điều đó?

Thiếu Hoa nhún vai mỉm cười nói :

- Hồi đó trên Bình Thiên Nhai, sư tôn cô nương đã dụng Nhiếp Thần đại pháp và Tu La âm công khuất phục Bạch Mi trưởng lão, hẳn đạo trưởng phải về khảo cứu mà tìm võ công hóa giải. Bạch Mi đạo trưởng biết chỉ có “Đồng Tử công” mới hóa giải được. Nhưng luyện Đồng Tử công thì không dễ chút nào.

Bạch Mi lão tổ buột miệng hỏi Thiếu Hoa :

- Sao Du công tử biết? Ở đâu công tử biết điều đó?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ may mắn đọc được trong kỳ thư của sư tôn.
- Bần đạo chưa từng nghe nói về quyển kỳ thư đó.
- Tất nhiên rồi, bởi quyển kỳ thư kia chỉ có một mà tại hạ vô tình tò mò mà đọc được. Thế những gì Thiếu Hoa nói ra có đúng không?

Bạch Mi lão tổ gật đầu :

- Rất đúng.
- Nếu đúng... Vậy đạo trưởng đã luyện thành “Đồng Tử công” chưa.

Bạch Mi lão tổ lưỡng lự.

Thiếu Hoa nhìn lão mỉm cười nói :

- Theo tại hạ được biết thì không phải ai cũng có thể luyện thành “Đồng Tử công”. Muốn tụ thành công phu “Đồng Tử công” thì người luyện phải có căn cơ không phải tầm thường. Chỉ ít trong nội thể phải có căn nguyên phần lão hoàn đồng, thần trí thanh tịnh như trẻ thơ.

Chàng ngấm Bạch Mi lão tổ :

- Tại hạ mạn phép xem dung mạo của Trưởng lão có thể đoán. Mặc dù Trưởng lão am tường di cảo của công phu “Đồng Tử công” nhưng khó mà tụ thành “Đồng Tử công” tới cảnh giới tối thượng.

Bạch Mi lão tổ nghe Thiếu Hoa nói lộ vẻ bức bối. Lão nhìn Thiếu Hoa gắt giọng nạt ngang :

- Bần đạo không phải đến đây để nghe Du công tử giảng giải về võ công. Cho dù bần đạo chưa luyện “Đồng Tử công” đến cảnh giới tối thượng nhưng bao nhiêu đó cũng đủ cho bần đạo thu nạp ả nha đầu kia.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Đạo trưởng khó thực hiện được ý định của mình.

- Tại sao?

- Đạo trưởng đừng quên Cung chủ Diêm cung là truyền nhân đích thực của Diêm cung. Nếu hai người giao thủ thì bên tám lạng, người nửa cân không thể nào phân cao thấp, hơn kém, nếu điều đó đúng như Thiếu Hoa nghĩ thì sự phân định của hai người chỉ dẫn đến cái chết cho cả hai. Cả hai chẳng được lợi ích gì.

- Hình như Du công tử định ngăn cản bần đạo?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ không có ý ngăn cản đạo trưởng và Diêm cung Cung chủ, mà chỉ muốn hai người cùng có lợi mà thôi.

Bạch Mi lão tổ cất tiếng the thé :

- Trước quần hùng, bần đạo đã thốt ra lời phải thu nạp ả nha đầu kia, thì đâu có thể rút lại được.

Hàn Gia Lệ nhún mày gắt giọng quát :

- Bảnh lĩnh của Võ Đang phái của bọn đạo sĩ mũi trâu có là bao mà đòi thu nạp Cung chủ chứ. Lão thử ra tay xem.

- Nha đầu... Đến lúc ngươi hối thì chẳng kịp rồi.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài.

Bạch Mi lão tổ lừng lững tiến về phía Hàn Gia Lệ. Khi cách Gia Lệ non hai trượng Bạch Mi lão tổ giữ ống tay áo đạo bào rồi hoành tấn gác chéo hai tay vận công.

Trong khi Bạch Mi lão tổ vận công để chuẩn bị phát tác “Đồng Tử công” thì Gia Lệ lại rất dửng dưng. Nàng nhỏ giọng nói với hán tử vận chàm y :

- Tôn huynh có thể cho lão đạo sĩ già Bạch Mi biết thế nào là sự lợi hại của Diêm cung không.

Hán tử chàm y gật đầu. Y định nhìn Bạch Mi lão tổ, chậm rãi nói :

- Lão đạo sĩ định bức hiếp Hàn muội muội.

- Bần đạo thu nạp ả nha đầu ma nữ đó.

Lời vừa thốt ra khỏi cửa miệng Bạch Mi lão tổ thì hán tử đã gầm lên.

- Muốn bắt nạt Hàn muội muội phải bước qua xác chết của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu này.

Diêm La thần chủ vừa nói vừa nhảy xổ đến Bạch Mi lão tổ, song thủ dựng đứng bỏ thẳng đến lão đạo sĩ Võ Đang hai đạo xoáy kinh mãnh liệt.

Nghe hán tử xưng danh tính, bất giác quần hùng lùi lại nửa bộ. Người của võ lâm đều có nghe nói đến Diêm La thần chủ Tôn Hầu. Y đã từng là một bậc đại hiệp hành đạo mà tất cả mọi môn phái đều kính trọng,

nhưng bỗng dừng trong thời gian ngắn lại biến thành một ác nhân giết người không gớm tay. Nhưng tất cả cao thủ võ lâm ngại nhất là không muốn chạm mặt với Diêm La thần chủ Tôn Hầu vì mỗi khi xuất thủ với ai, Tôn Hầu chẳng còn nghĩ đến sự sống chết của bản thân.

Khi hai đạo xoáy kinh của Diêm La thần chủ Tôn Hầu chụp đến, Bạch Mi lão tổ không cần tránh né, mà chỉ hơi xoay chân, dựng chưởng đón thẳng, đỡ thẳng chẳng chút ngại ngùng.

- Âm...

Hai người giao chưởng nhưng dư kinh phản hồi đẩy bật quần hùng tháo lui một bộ. Hai chân Bạch Mi lão tổ lún sâu xuống đất độ hai đốt ngón tay, trong khi Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu phải bật ngược về sau non hai trượng. Y đảo mình trên không rồi trụ vững trên hai chân. Đôi thần nhãn của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu nổi rõ những đường chỉ máu đỏ ối.

Y khọt khẹt vài tiếng rồi cất giọng ngọng nghịu :

- Áo ải ết (Lão phải chết)

Y lòn tay ra sau lưng, rút đôi ma hoàn có cánh.

Bạch Mi lão tổ thấy Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu rút binh khí không dám xem thường, liền vận hóa toàn bộ chân nguyên chờ đợi.

Tôn Hầu gầm lên.

Y đảo bộ, hai tay lia mạnh đến trước. Âm thanh vi vu như tiếng sáo điều rộn lên cùng với hai đốm sáng thoát ra từ song thủ. Đôi ma hoàn có cánh, cắt hai đường thẳng tắp, xẹt đến thân pháp của Bạch Mi lão tổ.

Bạch Mi lão tổ nghiêng răng rít lên. Đôi song chưởng đồng loạt bổ ra hai đạo kinh húng lấy đôi ma hoàn của đối phương.

- Chát... Chát...

Cặp ma hoàn bị chưởng kinh của Bạch Mi lão tổ liền chuyển hướng lướt về phía quần hùng nhanh như sét trời.

Một loạt những tiếng rống cất lên, mười bảy người đổ rạp xuống bởi cặp ma hoàn lướt qua yết hầu họ. Đôi ma hoàn bay đúng một vòng, rồi là quay về tay Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu. Gã không đón lấy cặp ma hoàn, mà lại xoay tròn song chưởng bổ tiếp vào chúng.

Đôi ma hoàn lại lướt đi, nhưng lần này chúng bay rất chậm hướng về phía Bạch Mi lão tổ. Cái trước, cái sau, chập chờn như đôi ác điểm rình rập yếu điểm của đối phương.

Bạch Mi lão tổ cau mày :

- Tôn Hầu! Người cũng có bản lĩnh đó.

Cùng với lời nói đó, Bạch Mi lão tổ hú vang một tiếng, đẩy song chưởng đến trước. Hai đạo thanh khí chụp đến đôi ma hoàn đẩy chúng về phía Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu.

Đôi ma hoàn của Diêm La Thần Chủ bật ngược trở lại chẳng khác đôi ác điểm phản chủ. Thấy ma hoàn đổi hướng, Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu không chút nao núng, vận hóa chân nguyên dồn về phía chúng, vô hình chung Bạch Mi lão tổ và Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu chuyển qua thi đấu nội lực.

Đôi ma hoàn của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu trở thành hai điểm tiếp xúc của chân hỏa của hai đối thủ. Lúc đầu chúng còn diễm cân bằng giữa Bạch Mi lão tổ và Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn thì lệch hẳn về phía Tôn Hầu.

Khoảng cách giữa Tôn Hầu và đôi ma hoàn từ từ thu ngắn lại chứng tỏ nội lực của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu còn kém hơn Bạch Mi lão tổ nhưng y cũng chẳng có chút gì hoảng hốt hay sợ hãi mà ngược lại còn dồn công lực giao đấu với đối phương.

Thị sát cuộc đấu giữa Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu và Bạch Mi lão tổ, Cung chủ Diêm cung Hàn Gia Lệ tự đoán biết phần thắng sẽ thuộc về ai. Nếu nàng mặc nhiên để Tôn Hầu dồn hết nguyên khí thì chẳng mấy chốc nội lực cạn kiệt mà rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma. Nếu Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu bị tẩu hỏa nhập ma thì chẳng khác nào nàng bị chặt mất một cánh tay.

Hàn Gia Lệ nghĩ thầm như vậy nên quyết định ra tay phò trợ cho Tôn Hầu.

Gia Lệ tăng hắng, lớn tiếng nói :

- Giờ mới đến lượt bổn cung xuất thủ đáp lễ lão đạo trưởng đây.

Hàn Gia Lệ chỉ hơi nhún mình, thân pháp nàng lướt lên cao ba trượng, quay tròn như chiếc lông vũ, bóng trào công thoảng ra chụp xuống đỉnh đầu Bạch Mi lão tổ.

Đang giao đấu nội lực với Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu, Bạch Mi lão tổ vẫn kịp phát hiện trào công âm ty của Hàn Gia Lệ. Mặc dù đang chiếm thế thượng phong, nhưng Bạch Mi lão tổ đâu dám để mặc đôi trào ảnh chụp vào mình.

Lão giữ song chưởng thu hồi nội khí, nhanh hơn chớp mắt lạng bộ lách ảnh trào của Gia Lệ.

- Âm... Âm...

Đất dưới chân Bạch Mi lão tổ bị cày tung lên, khoét ra hai miệng hố to bằng miệng nia, còn đôi ma hoàn của Diêm La Thần Chủ như được giải thoát khỏi sự kềm kẹp, mà thoát đi như hai tia chớp trời lướt qua chỗ Bạch Mi lão tổ nhắm thẳng đến quần hùng.

Những tướng máu sẽ chảy, thầy người sẽ đổ như rạ bởi đôi ma hoàn tàn khốc của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu. Quần hùng như một bầy ong vỡ tổ nhốn nháo, tìm đường tháo thân, thì hai đạo khí mãnh liệt xuất phát từ Du Thiếu Hoa điểm tới cặp ma hoàn.

- Chát... Chát...

Cặp ma hoàn của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu hứng trọn hai đạo chỉ khí của Thiếu Hoa, chuyển hướng ghim phập xuống đất.

Tôn Hầu thấy đôi ma hoàn bị đánh bật xuống đất không còn tác dụng nữa, tức giận gầm lên :

- Tên súc sinh nào?

Đôi mắt đỏ au của gã lão liên tìm kiếm, rồi bất giác dừng lại rơi vào Thiếu Hoa hai luồng sát nhân. Y như chẳng còn tâm trí mà rú lên lồng lộng rồi lao thẳng về phía chàng.

Hàn Gia Lệ thấy Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu bất ngờ đổi thái độ nhằm Thiếu Hoa công kích, muốn cản cũng không kịp. Nàng vội thét gọi Tôn Hầu quay lại thì chưởng ảnh của y đã xuất ra công tới Thiếu Hoa.

Hai đạo xoáy kinh bổ xuống Thiếu Hoa, nhưng chỉ một cái lắc vai đã thoát ra khỏi vùng uy lực của chưởng kinh.

- Âm...

Tôn Hầu rống lên :

- Người phải chết...

Y toan vũ lộng song chưởng truy kích Thiếu Hoa thì Gia Lệ đã lướt đến.

- Tôn huynh dừng tay...

Những tướng Tôn Hầu sẽ nghe lệnh Hàn Gia Lệ, nhưng ngược lại y chẳng còn nghe gì cả mà vẫn điểm chân phóng đến như con mãnh thú chực vồ Thiếu Hoa như một miếng mồi ngon.

Tôn Hầu vừa vồ tới, Thiếu Hoa lại lắc vai thoát đi. Lần này chàng sử dụng thuật “Vạn Hình bộ pháp” vừa tân kỳ vừa biến hóa khiến cho Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu phải hoa mắt. Gã ngờ ngác chẳng biết đối phương ở đâu.

Trong khi Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu còn đang ngơ ngác tìm Du Thiếu Hoa thì cục trường bỗng rộn lên những âm thanh tanh tách quái lạ.

Những âm thanh kia buộc quần hùng lẫn Hàn Gia Lệ ngưng thần cau mày cảnh giới. Từ phía quần hào, một đại hán bỗng cất tiếng rú thảm thiết.

Mọi người dồn mắt về phía gã đại hán đó.

Gã nhào đến trước gào lên :

- Trùng độc... Trùng độc...

Gã chỉ gào được mấy tiếng, đưa tay ôm cổ, rồi ôm Đan Điền, miệng há hốc đổ nhào xuống đất, ưỡn người vài cái. Từ ngũ quan của y thò ra những con độc trùng xanh nhợt.

Đến lúc này mọi người mới nhìn xuống chân, phát hiện ra lũ độc trùng đang nhảy tanh tách.

Hàn Gia Lệ rú lên :

- Tôn huynh....

Tiếng rú của Hàn Gia Lệ khiến Tôn Hầu giật mình. Y như người bừng tỉnh khỏi giấc ngủ sâu lướt về phía nàng :

- Muội muội...

Gia Lệ biến sắc chỉ xuống đất :

- Độc trùng... Trùng độc...

Nàng vừa nói vừa bá lấy cổ của Tôn Hầu :

- Mang muội đi ngay.

Tôn Hầu cấp lấy Gia Lệ, điểm mũi giày trở kinh thuật thoát đi. Một tay gã cấp Gia Lệ, tay còn lại liên tục phóng chưởng võ xuống đất tìm đường thoát ra khỏi bầy trùng độc.

Quần hùng không ai bảo ai đồng loạt bỏ chạy theo Tôn Hầu, đến ngay cả Bạch Mi lão tổ cũng bỏ ý định đoạt Diệp Bội mà thi triển kinh thuật bỏ chạy.

Mặc dù bỏ chạy bởi bầy độc trùng nhưng vẫn có trên mười cao thủ chậm chân rơi vào cảnh của gã đại hán vừa mới chết. Sân tràng trước đại sảnh đường Vạn Kiếm môn bất giác trở thành một bãi tha ma ngổn ngang xác chết cùng với bầy trùng độc vây quanh trông vô cùng kinh tởm.

Lũ trùng độc nhanh chóng ngốn hết mấy thầy ma, rồi tụ lại thành một cái gò như gò mối. Một gã dị nhân vận dạ hành của bộ tộc Khất Đan, đầu trọc lóc, thậm chí chân mày cũng chẳng có, vóc dáng chỉ trạc một đứa trẻ mười hai mười ba, vừa cười vừa bước đến gò độc trùng. Bộ tướng gã đi thật là nực cười, bởi đôi chân gọng kiềng. Thấy gã thì có lẽ không thể nào nhịn cười được.

Y rút chiếc bao đen sau lưng trải ra đất. Lũ độc trùng chau nhau chui ngay vào trong bao. Trong khi gã thu hồi độc trùng thì Du Thiếu Hoa vẫn đứng bất động nhìn gã quan sát.

Chờ cho gã thu hồi xong lũ độc trùng, Thiếu Hoa mới lên tiếng :

- Thuật nuôi độc trùng của tôn giá quả là lợi hại.

Gã hề người Khất Đan vừa thất miệng bao vừa nói :

- Độc trùng của người Khất Đan mặc dù lợi hại nhưng so với công phu của võ lâm Trung Nguyên thì e không bằng đâu.

- Tôn giá quá khiêm tốn. Không biết công phu của võ lâm Trung Nguyên như thế nào, nhưng khi tôn giá xuất hiện cùng với Độc trùng thì quần hào đều bỏ chạy. Thậm chí còn quên mang xác bằng hữu đi.

Gã hề Khất Đan ngẩng mặt nhìn Thiếu Hoa. Y cười với cái miệng rộng đến mang tai.

- Tất cả đều bỏ chạy duy chỉ có mình các hạ là ở lại.

- Tại hạ không bỏ chạy bởi tò mò.
- Các hạ tò mò gì.
- Tò mò về lũ trùng độc của tôn giá.

Y lại bật cười rồi nói :

- Bọn độc trùng của Tã Lùng thì có gì mà các hạ lại tò mò.

Y khoác chiếc bao lên vai dẫn đến hai bước nhìn Thiếu Hoa nói :

- Tã Lùng hỏi thật, các hạ có phải là Hắc Điệp Du Thiếu Hoa?
- Tôn giá sao lại biết tại hạ?
- Tã Lùng có bức tranh của các hạ.
- Thế ư? Vậy tôn giá biết tại hạ là Hắc Điệp Du Thiếu Hoa, có gì cần thương thảo không?

Gã hề Khất Đan lộ vẻ phẫn khích hằn lên. Y trở bao độc trùng qua vai bên kia, chắc lưỡi nói :

- Có... Có... Nhất định là có rồi.
- Nghe tôn giá nói tại hạ càng lạ lùng hơn. Tôn giá muốn gì ở tại hạ nào?
- O... Có phải các hạ vừa mới nói rất tò mò về bầy trùng độc của Tã Lùng?

Thiếu Hoa gật đầu:

Tã Lùng chắc lưỡi nói tiếp, cứ như mỗi lần gã muốn lên tiếng thì phải chắc lưỡi :

- Ái chà! Tã Lùng rất quý bầy độc trùng này. Chúng rất lợi hại và không dễ gì tìm có trên thế gian này. Cả một đời Tã Lùng vì bọn chúng.
- Nhìn lũ độc trùng tại hạ đoán biết tôn giá hẳn rất dày công với bọn chúng.
- Các hạ nói không sai. Nhưng... Nhưng Tã Lùng sẵn sàng giao lũ trùng lại cho các hạ chỉ cần xin các hạ một vật.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tôn giá định xin lại cánh Điệp Bội?
- O... Đúng như vậy! Tã Lùng chưa nói ra mà các hạ đã đoán được ý. Bái phục... Bái phục.

Thiếu Hoa ôm quyền xá :

- Đa tạ sự bái phục của tôn giá, nhưng vì sao tôn giá lại muốn đổi bầy độc vật đã từng dày công mà chỉ mượn mỗi cánh Điệp Bội vô tri vô giác. Phải chăng tôn giá đã biết bí mật Điệp Bội?

Tã Lùng đặt bao chứa độc trùng xuống đất. Y ghéch mặt hỏi Thiếu Hoa :

- Bí mật Điệp Bội?

Thiếu Hoa nhướn mày :

- Tôn giá hẳn biết bí mật Điệp Bội chứ?
- O... Biết thì sao mà không biết thì sao?
- Nếu không biết bí mật của Điệp Bội thì tôn giá cần chi Điệp Bội mà chấp nhận mất bầy độc vật yêu quý của mình.

Tã Lùng lắc đầu, nhanh miệng nói :

- Tã Lùng không biết gì hết. Nhưng nếu các hạ không giao Điệp Bội cho Tã Lùng thì buộc lòng ta phải cho bầy độc vật của ta ăn tươi nuốt sống các hạ vậy.

Thiếu Hoa im lặng.

Tã Lùng thấy chàng im lặng, liền mở miệng bao nói :

- Sao? các hạ có chịu trao Điệp Bội cho ta không. Hay để ta cho bầy độc trùng nói chuyện với các hạ.

Thiếu Hoa mỉm cười từ tốn nói :

- Tại hạ sẵn sàng giao Điệp Bội cho tôn giá nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Tôn giá phải cho tại hạ biết Điệp Bội giữ bí mật gì trong đó.

Tã Lùng sững sờ :

- O...

Thiếu Hoa nhìn gã nghiêm giọng :

- Nếu tôn giá không nói được bí mật của Điệp Bội thì tại hạ không thể nào giao Điệp Bội cho tôn giá.

Tã Lùng bối rối hỏi Thiếu Hoa :

- Các hạ không sợ lũ độc trùng của ta à?

- Tại hạ sợ chứ. Sợ nhưng chưa chắc gì lũ độc trùng của tôn giá có thể hại được Du Thiếu Hoa. Nếu tại hạ giữ mạng thì đã bỏ chạy như những người kia rồi.

Tã Lùng chớp mắt gật đầu :

- Có thể lắm.

Y thất lại miệng bao, vừa thất vừa nói :

- Tã Lùng không biết. Nhưng có một người biết thì các hạ có đồng ý đi với Tã Lùng đến gặp người đó không?

- Tại hạ rất sẵn lòng đi với tôn giá để gặp người đang giữ bí mật Điệp Bội.

- Các hạ chắc chứ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Tại hạ rất muốn gặp người đó.

- Được rồi! Thế thì hãy đi với Tã Lùng.

Gã quay lưng đi thoăn thoắt. Với đôi chân gọng kiềng, dáng đi của Tã Lùng trông thật nực cười. Nhìn phía sau gã chẳng khác gì một đứa con nít đang ngoe nguẩy bước với chiếc bao sau lưng, sàng qua sàng lại.

18. Chương 18: Độc Trùng

Đồ Văn Từ Lãm rùng mình. Lão đứng lên quay ngoắt lại nhìn Nộ Chí Hải. Nhãn quang lộ rõ sát khí hùng hực trong khi gã trắng niên vẫn nhắm mắt lim dim.

Nhất Ngôn Thiên Tuế gầm lên :

- Xảo tiểu tử! Người đáng chết.

Cùng với câu nói đầy chất giọng phẫn nộ đó, Đồ Văn Từ Lãm dụng chưởng đánh thẳng vào vùng thượng đẳng của Chí Hải.

- Bình...

Hứng trọn một chưởng ảnh của Đồ Văn Từ Lãm những tưởng Chí Hải sẽ táng mạng ngay lập tức, nhưng hoàn toàn trái ngược lại, khi chưởng ảnh vừa chạm vào thân ảnh thì bất ngờ có lực kinh phản hồi đẩy bật trở ra, thậm chí dư lực còn buộc Từ Lãm phải tháo lui hai bộ.

Chí Hải như người vừa bừng tỉnh sau giấc ngủ sâu ôm lấy ngực với cảm giác rất rạt. Mắt mở to hết cỡ nhìn Đồ Văn Từ Lãm miệng thốt :

- Nghĩa phụ giết nghĩa tử à?

Y xoa lồng ngực vì cảm thấy rất bỏng mà rên khê :

- Thôi rồi. Nghĩa tử chết mất! Chắc gan phổi của nghĩa tử nát bét bởi lòng dã tâm của nghĩa phụ.

Rên dứt câu, Chí Hải lồng lộng rống lên :

- Chí Hải ơi là Chí Hải! Người có hai con mắt mà xem chừng chẳng có con mắt nào. Người nhận chỉ một lão ác nhân gần đất xa trời để hầu hạ phục dịch, đã chẳng được gì, giờ lại sắp hồn lìa khỏi xác.

Y lắc đầu nguầy nguậy :

- Nghĩa phụ! Chí Hải chỉ nghe theo huấn thị của nghĩa mẫu mà nhận người làm nghĩa phụ. Nay người đã không muốn thì cứ mặc Chí Hải mà bỏ đi cần gì phải xuống tay sát tử kẻ vô tội này chứ.

Chí Hải vừa xoa ngực vừa tru tréo :

- Chí Hải sắp chết rồi! Cả lồng ngực Chí Hải rất buốt. Nghĩa phụ có cách gì cứu mạng nghĩa tử với.

Đồ Văn Từ Lãm cau mày gắt giọng :

- Người có chết đâu mà rên rỉ như vậy.

Chí Hải bật đứng lên. Y tiếp tục xoa lồng ngực mãi một lúc sau khi cảm giác rất buốt không còn mới nhìn lại Đồ Văn Từ Lãm :

- Thiệt rồi! Chí Hải vẫn còn sống.

Y vội quì xuống hành đại lễ với Đồ Văn Từ Lãm, vừa thều thào cất tiếng bằng giọng van xin bi thảm :

- Chí Hải vô cùng cảm kích nghĩa phụ đã thi ân giữ mạng cho Nô Chí Hải.

Chí Hải đâu biết được y vừa mới thoát chết chẳng qua nhờ kỳ duyên có một không hai trên đời. Khi Nhất Ngôn Thiên Tuế vận công điều tức trực độc chất “Chu Sa Tử” vô hình chung lại truyền chân nguyên qua Chí Hải khi gã vô tình áp chưởng vào hai đại huyệt Vĩ Lư và Chu Thiên của lão. Chính vì được hấp thụ chân nguyên của Đồ Văn Từ Lãm mà khi Chí Hải hứng chưởng của lão, tự động trong nội thể phát tác xung lực chống lại ngoại kình, y mới bảo toàn được mạng sống.

Chí Hải vốn không học võ công nên không biết điều đó mà cứ ngỡ Đồ Văn Từ Lãm tha mạng cho hắn, ngược lại Đồ Văn Từ Lãm thì biết rõ tất cả. Chỉ vì công lực nguyên khí bị hao tổn đến chín phần nên mới tức giận Chí Hải mà phóng chưởng.

Đồ Văn Từ Lãm buông một tiếng thở dài. Lão bước đến đỡ Chí Hải đứng lên :

- Được rồi! Người biết ta tha mạng cho người là tốt rồi, đứng lên đi.

Chí Hải lưỡng lự nhìn lên Đồ Văn Từ Lãm. Y nghĩ thầm: “Mình muốn giết lão trả thù cho nghĩa mẫu thế mà lão lại tha mạng cho mình. Xem chừng lão cũng là người rất rộng lượng vị tha”.

Ý niệm đó khiến Chí Hải buột miệng nói :

- Nghĩa tử không dám đứng lên đâu.

Nhất Ngôn Thiên Tuế cau mày bực bội nói :

- Ta nói người đứng lên thì người đứng lên.

- Nhưng đứng lên rồi nghĩa phụ lại nện vào Chí Hải một chưởng nữa. Chí Hải toi mạng thì sao?

Đồ Văn Từ Lãm rít giọng :

- Tiểu tử cái lời lão phu à?

Nghe câu nói này, Nộ Chí Hải hốt hoảng vội vội vàng vàng đứng lên, lồm lét nhìn Đồ Văn Từ Lãm.

Đồ Văn Từ Lãm nhìn Chí Hải, lão vuốt râu nghĩ thầm: “Gã tiểu tử quỷ quyệt này chưa biết được sự thật gì ta phải tìm cách thu hồi lại công lực đã mất”.

Nhất Ngôn Thiên Tuế đặt tay lên vai Chí Hải :

- Tiểu tử! Người nghe ta nói đây.

Chí Hải gương cười giả lả đáp lời Đồ Văn Từ Lãm :

- Nghĩa phụ nói sao Chí Hải nghe vậy, chẳng dám cãi lời nghĩa phụ.

Đồ Văn Từ Lãm gật đầu :

- Tốt lắm! Bây giờ người hãy tịnh thần ngồi kiết đà rồi vận công điều tức.

Chí Hải nhướn mày chỉ vào ngực mình :

- Chí Hải ngồi kiết đà, tịnh thần vận công điều tức.

Đồ Văn Từ Lãm gật đầu :

- Đúng

- Ngồi kiết đà là ngồi như thế nào, tịnh thần là sao, còn vận công điều tức nữa.

Chí Hải lắc đầu :

- Nghĩa tử đâu biết làm những cái việc đó.

Đồ Văn Từ Lãm cau mày :

- Việc nhỏ như vậy mà người làm không được à?

- Chí Hải không phải không làm được mà không biết làm thôi.

- Người...

- Chí Hải nghe nghĩa phụ nói biết nghĩa phụ định truyền tuyệt học võ công. Vận công điều tức và tịnh thần, nhưng từ trước đến giờ Chí Hải chưa bao giờ luyện công.

Đồ Văn Từ Lãm lắc đầu, nheo mày. Ý lão muốn Chí Hải vận công điều tức để thu nạp nguyên khí đã lỡ truyền cho y, nhưng khốn nỗi Chí Hải lại chẳng biết gì cả khiến cho lão không khỏi lúng túng.

Đồ Văn Từ Lãm nheo mày suy nghĩ :

- Tiểu tử! Hãy làm theo ta.

Chí Hải cười cầu tình với lão :

- Nghĩa phụ tốt với nghĩa tử quá.

Từ Lãm cười gương :

- Ta tốt với người không biết người có tốt với ta không.

- Tất nhiên Chí Hải phải tốt với nghĩa phụ rồi.

- Người nghĩ vậy phải làm theo ý của ta.

- Nghĩa phụ bảo sao Chí Hải làm vậy.

Lão gật đầu rồi ngồi xuống theo tư thế vận công điều tức nhìn Chí Hải.

Nộ Chí Hải bắt chước ngồi đúng theo tư thế của Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm. Chờ cho Chí Hải yên vị đúng với tư thế vận công điều tức, Từ Lãm mới nói tiếp :

- Người vận chuyển nguyên khí theo hai vào Tiểu Chu Thiên và Đại Chu Thiên rồi dồn chúng vào hai đại huyết Thiên Linh Cái, Thân Du. Sau đó di chuyển chúng đến Sinh Tử Huyền Quan chờ ta.

Chí Hải cau mày hỏi Đồ Văn Từ Lãm :

- Vận chuyển nguyên khí theo Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên?

Đồ Văn Từ Lãm gật đầu, mặt lão lộ vẻ phấn khích :

- Đúng rồi.

Chí Hải nheo mày hỏi lão :

- Vậy Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên là gì?

Từ Lãm trợn mắt :

- Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên là hai nguyên tắc đầu tiên của người hành giả trước khi luyện công.

- Chí Hải biết rồi, nhưng Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên vận chuyển như thế nào?

- Ta... Ta...

Lão chồm tới :

- Người ngu quá vậy.

- O... Nghĩa tử từ trước đến nay đâu có luyện võ công mà biết Đại Chu Thiên hay Tiểu Chu Thiên.

- Người không biết cũng phải biết, nếu không...

Đồ Văn Từ Lãm quá bức bối với sự ngớ ngẩn của Nộ Chí Hải. Lão bất ngờ dụng chưởng toan bổ tới Chí Hải. Thấy Đồ Văn Từ Lãm dụng chưởng toan đánh mình, Chí Hải co rụt người lại :

- Nghĩa phụ...

Đồ Văn Từ Lãm giật mình sức nhớ lại trong nội thể của Chí Hải giờ đã tiềm ẩn nội lực nguyên khí Tiên Thiên của lão. Buông một tiếng thở dài, Đồ Văn Từ Lãm lắc đầu chán nản nói :

- Không ngờ người như vậy.

- Chí Hải không biết thôi. Nếu nghĩa phụ quá bức bách thì Chí Hải phải làm theo ý người.

Từ Lãm xoa cằm suy nghĩ: “Tên tiểu tử này chưa biết gì cả. Nếu để cho gã biết không chừng lại hạch sách làm càn với mình”.

Lão nhìn Chí Hải :

- Người không biết vận chuyển nguyên khí theo Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên thì nhút nhút phải làm theo chỉ dẫn của ta.

Chí Hải khăng khái gật đầu :

- Nghĩa phụ phán thế nào, Chí Hải sẽ làm theo như thế đó mà.

- Tiểu tử rất là ngoan. Người hãy nhắm mắt tập trung tinh thần theo sự chỉ dẫn của ta.

Chí Hải gật đầu. Y từ từ nhắm mắt. Chí Hải vốn chẳng biết chút võ công, và cũng chẳng có chút kiến văn gì về cách luyện công, nhưng lại sợ Đồ Văn Từ Lãm tức giận mà đoạt mạng nên quyết định làm liều theo ý của lão.

Còn đối với Đồ Văn Từ Lãm, lão lại không phải là một gia sư để có thể truyền đạt những ý tưởng của lão cho Chí Hải hiểu, nhưng vì nôn nóng muốn thu hồi nguyên khí bị mất nên cũng làm liều với hy vọng Chí Hải sẽ làm được theo ý lão.

Thế là người nói người hành, Chí Hải thì mặc cho lão nói thao thao bất tuyệt còn y thì lại giả vờ lúc thì rùng mình, lúc thì buông thẳng tứ chi trông có vẻ rất khốn khổ. Mặc dù thấy Chí Hải vận công chẳng giống ai, nhưng Đồ Văn Từ Lãm vẫn cứ nói. Lão nghĩ thầm: “Có lẽ gã tiểu tử không có nội lực nên mới bị thiên tiên nguyên khí hành hạ”.

Đồ Văn Từ Lãm nhỏ giọng nói :

- Người thấy trong nội thể như thế nào?

Chí Hải nghe Đồ Văn Từ Lãm hỏi, mắt vẫn lim dim ra vẻ đang thực hành theo lời của lão, miệng thì đáp :

- Không ngờ nghĩa phụ lại cao minh như vậy. Chỉ mới cảm thấy trong nội thể có điều khác thường, ví như vừa lột xác. Ai cha... Chưa bao giờ nghĩa tử cảm thấy sáng khoái như thế này. Không ngờ thần công “Vận công điều tức” của nghĩa phụ lại huyền diệu như vậy.

Chí Hải nói bừa, nhưng khốn nỗi những lời nói càn của y lại khiến Nhất Ngôn Thiên Tuế vô cùng phần khích. Y hồi thúc Chí Hải :

- Người quả là thông minh. Giờ thì người vận chuyển sự thoải mái của người đến hai huyệt Vĩ Lư và Thiên Linh Cái.

Chí Hải gật đầu :

- Tuân lệnh nghĩa phụ.

Y gồng mình lắc qua lắc lại rồi nói :

- Nghĩa tử vận chuyển sự thoải mái của mình đến hai đại huyệt Vĩ Lư và Thiên Linh Cái.

- Tốt lắm.

- Vậy là nghĩa tử đã tự thành tuyệt kỹ “Vận công điều tức” của nghĩa phụ rồi chứ.

Đồ Văn Từ Lãm cười mỉm :

- Xem như người đã tự thành rồi.

Lão vừa từ từ áp song thủ vào hai đại huyệt của Nộ Chí Hải, vận chuyển hấp công để thu hồi Tiên Thiên nguyên khí.

- Âm...

Đồ Văn Từ Lãm vừa đặt tay vào hai đại huyệt của Nộ Chí Hải thì bỗng xuất hiện một luồng khí Tiên Thiên từ trong nội thể của y phát tác ra dội thẳng vào tâm trung bản thủ của lão. Đồ Văn Từ Lãm toan rút tay lại nhưng không kịp phản ứng.

Sau một tiếng sấm ngay trước lòng bàn tay. Đồ Văn Từ Lãm bị hất ngã về sau buột miệng thốt :

- Ôi cha...

Huyết lưu trong kinh mạch của lão nhộn nhạo, mắt nổ đom đóm, máu ứa ra từ hai cánh mũi. Chí Hải quay ngoắt lại sau lưng mình thấy Đồ Văn Từ Lãm trong tình trạng như vậy không khỏi hốt hoảng. Y đỡ lão ngồi lên :

- Nghĩa phụ! Nghĩa tử không có ý hại nghĩa phụ. Chẳng qua...

Từ Lãm mím môi, mắt lộ hung quang. Lão chỉ muốn nện cho Chí Hải một chưởng vào giữa đỉnh đầu để y chết tốt, nhưng lại bỏ ý định đó vì nghĩ đến phần công phu bao nhiêu năm khổ luyện giờ đang trong nội thể của Chí Hải.

Lão buông tiếng thở dài :

- Nghĩa phụ không ngờ nghĩa tử lại có căn cơ hơn những người bình thường. Nếu như người tự hết võ công trong kỳ thư của Hắc Điệp, người sẽ trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân.

Chí Hải khoát tay :

- Chí Hải cần gì phải có võ công của Hắc Điệp, chỉ mỗi một môn công phu “Vận công điều tức” của nghĩa phụ là Chí Hải đã trở thành thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

Nghe Chí Hải nói, Đồ Văn Từ Lãm phải cau mày :

- Người đúng là một con trâu chẳng biết gì cả.

- Nghĩa phụ nói sai rồi. Nghĩa tử đâu phải là con trâu. Con trâu thì đâu có căn cơ hơn người như nghĩa tử.

Buông một tiếng thở dài, Đồ Văn Từ Lãm lắc đầu :

- Người được ngày hôm nay là nhờ nghĩa phụ, sau này người phải nghe lời nghĩa phụ.

- Thì Chí Hải có bao giờ dám trái ý

(mắt trang 182 - 183)

- Ái chà... Nếu người giang hồ chẳng có nhà có cửa thì Chí Hải không thích làm người của võ lâm đâu.

- Bộ có nhà có cửa mới là người võ lâm ư?

Chí Hải gật đầu :

- Phải như vậy chứ. Con chim có tổ, con chuột còn có hang, thì con người phải có nhà.

Y chắc lưỡi :

- Người võ lâm không có nhà còn thua cả con chim con chuột. Nếu vậy Chí Hải không muốn làm người của võ lâm đâu.

Nhìn Chí Hải, Đồ Văn Từ Lãm buông một câu cộc lốc :

- Người có muốn cũng không được.

Chí Hải giả lả cười :

- Vậy tối nay chúng ta sẽ ngủ ở đâu?

- Ở đâu cũng được. Giang hồ mệnh mông đâu cũng là nhà của ta.

- Nghĩa phụ thì được rồi nhưng Nô Chí Hải thì không.

- Tại sao không...

- Chí Hải đâu phải là người của võ lâm.

Nói đến đây, Chí Hải và Đồ Văn Từ Lãm vừa bước qua tửu quán. Mùi thức ăn thơm ngát từ trong tửu quán bốc ra ngoài xông thẳng vào thính nhĩ của Chí Hải khiến bụng y bất giác cồn cào. Chính mùi vị thức ăn của tửu quán khiến Chí Hải phải dừng bước.

Đồ Văn Từ Lãm cau mày nhìn gã :

- Sao người không đi nữa.

- Nghĩa phụ không thấy đói bụng ư?

- Đói bụng?

Chí Hải gật đầu, vừa xoa bụng vừa xuýt xoa :

- Chí Hải đã đói lắm rồi.

Y giả lả cười :

- Nghĩa phụ, sao chúng ta không vào trong tửu quán này tìm chút gì lót dạ.

Đồ Văn Từ Lãm nhìn Chí Hải rồi gật đầu. Hai người bước vào tửu quán. Vừa yên vị Chí Hải ngoắc gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị hồi hã bước đến :

- Công tử và lão nhân dùng chi?

Chí Hải xoa tay :

- Tại hạ và lão nhân gia đang rất đói bụng.

- Dạ tiểu nhân sẽ hầu phục nhị vị thật chu đáo.

- Tốt! Quán chủ hãy dọn ra đây cho bốn công tử và lão nhân gia những món ăn thật ngon của quán chủ, cùng với vò rượu hai cân.

Đồ Văn Từ Lãm nhìn Chí Hải :

- Không cần gọi những thức ăn ngon để tốn kém ngân lượng.

Lão nhìn tiểu nhị :

- Hãy dọn ra cho lão phu đĩa đậu chiên cùng vò rượu hai cân được rồi.

Chí Hải chớp mắt nhìn lão :

- Ó... Lão nhân gia chỉ dùng mỗi món đậu hũ thôi à?

- Đúng...

Gã tiểu nhị nhìn Đồ Văn Từ Lãm một lúc rồi quay lại Chí Hải :

- Lão trượng đây thích ăn đậu hũ đơn sơ, còn công tử thích dùng gì.

Chí Hải lưỡng lự rồi nói :

- Lão nhân gia của tại hạ là người có đạo cốt căn cơ, ăn chay trường quen rồi, nên chỉ dùng mỗi món đậu hũ, còn tại hạ thì khác.

Từ Lãm cướp lời Chí Hải :

- Người cũng giống ta.

Chí Hải xụ mặt xuống, lý nhí nói :

- Lão nhân gia đã muốn thì quán chủ cứ chiều theo ý của lão nhân gia, không tởu quán này sập mất. Nhất Ngôn Thiên Tuế đã thốt ra lời rồi thì chẳng có lời thứ hai.

Gã tiểu nhị cười khẩy :

- Thế mà tiểu nhân tưởng đâu mình phát tài hôm nay vì gặp bậc đại phú chôn kinh thành.

Chí Hải nghe gã quán chủ nói, liền ngược mặt nhìn Đồ Văn Từ Lãm. Y những tưởng lão nghĩa phụ sẽ nổi giận, nhưng thái độ của Đồ Văn Từ Lãm lại rất ung dung, ôn hòa. Thấy vẻ mặt ung dung ôn hòa của Đồ Văn Từ Lãm khiến Chí Hải phải nghĩ thầm: “Chắc lẽ lão nghĩa phụ ác tâm bất ngờ cởi bỏ quỹ bào vận áo tam tạng rồi ư”.

Gã quán chủ qua bước vào trong. Chí Hải mới lý nhí nói với Đồ Văn Từ Lãm :

- Nghĩa phụ có nghe gã quán chủ nói gì không?

- Ta không điếc.

- Nghĩa phụ không điếc ư?

- Người cho là ta điếc à?

- Tất nhiên là nghĩa phụ không điếc rồi. Không điếc tất nghĩa phụ phải nghe gã quán chủ nói gì. Nghe nói tất phải giận chẳng lẽ nghe gã nói như vậy mà nghĩa phụ không giận không tức ư?

Chí Hải chất lưỡi :

- Gã chủ quán thấy nghĩa phụ và Chí Hải chỉ ăn đậu phụ nên có ý xem thường. Không chừng gã còn xem chúng ta như lũ ăn mày.

- Gã muốn nhìn chúng ta như thế nào mặc xác gã.

Chí Hải tròn mắt ngớ ngẩn nói :

- Nghĩa phụ không nghĩ mình là Nhất Ngôn Thiên Tuế nữa à?

Đồ Văn Từ Lãm buông một tiếng thở dài, nhìn Chí Hải nạt ngang :

- Người đừng nói càn ở đây nữa. Bây giờ không phải là lúc để người nói càn.

Chí Hải cúi mặt nhìn xuống. Trong tâm tưởng của y là một dấu hỏi vô cùng ngạc nhiên về sự thay đổi quá đột ngột của Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm.

Chí Hải đâu biết được lúc này Nhất Ngôn Thiên Tuế đã hoàn toàn trở nên tầm thường bởi nguyên người Tiên Thiên khí công của lão đều đã dồn sang y.

Gã chủ quán bưng đĩa đậu phụ bước ra, dần mạnh xuống bàn, y nhìn Chí Hải :

- Hai người ăn nhanh rồi đi cho lẹ để nhường chỗ lại cho bốn quán còn phục vụ người khác.

Chí Hải tròn mắt nhìn gã quán chủ. Y tưởng mạng sống của gã chủ quán sẽ bị xóa ngay sau câu nói xấc xược đó bởi sát chiêu của Nhất Ngôn Thiên Tuế. Nhưng không ngờ nghĩa phụ của gã lại rất nhẫn nhục nhìn xuống.

Chí Hải cau mày. Sự phẫn nộ bất giác trào lên trong huyết lưu của gã. Y đập bàn đứng phắt lên :

- Tên quán chủ kia! Sao người lại coi thường chúng ta vậy chứ?

Gã quán chủ nhìn Chí Hải :

- Hạng người như các người được bốn quán tiếp một đĩa đậu phụ là đáng mặt lắm rồi. Nếu như không ăn được thì mau rời khỏi đây.

Chí Hải bất nhẫn quát :

- Quán chủ coi thường Chí Hải và nghĩa phụ như vậy ư?

Y nhìn lại Đồ Văn Từ Lãm :

- Nghĩa phụ! Hãy cho gã quán chủ này biết thế nào là uy danh của Nhất Ngôn Thiên Tuế.

Thốt ra câu nói đó Chí Hải tưởng Đồ Văn Từ Lãm sẽ ủng hộ gã nhưng ngược lại, Đồ Văn Từ Lãm lại quắc mắt nạt Chí Hải :

- Người im miệng đi có hơn không.

Quá ngạc nhiên bởi thái độ nhẫn nhục của Đồ Văn Từ Lãm, Chí Hải càu càu nói :

- Tại sao hôm nay nghĩa phụ lạ như vậy. Chí Hải thấy nghĩa phụ chẳng giống hôm nào, cứ như con rùa rụt cổ.

Đồ Văn Từ Lãm nheo mày, buông một tiếng thở dài, lão gấp miếng đậu phụ bỏ vào chén.

Gã chủ quán nhìn Chí Hải rồi quay lại Đồ Văn Từ Lãm :

- Lão ăn có ngon không?

Đồ Văn Từ Lãm gật đầu :

- Đậu phụ quán chủ rất ngon.

Gã quán chủ ha hả nói :

- Đậu phụ lão đang ăn bốn quán chỉ làm từ bã nuôi lợn. Nhị vị đúng là những người dễ nuôi và dễ ăn.

Chí Hải quắc mắt :

- Người xem thường như thế là cùng.

Cùng với câu nói đó, Chí Hải phần nộ nện tay xuống bàn. Lần này Chí Hải trong lúc tức giận vô tình lại vận chuyển chân nguyên Tiên Thiên vừa thu nạp của Nhất Ngôn Thiên Tuế, nên cái nện tay của gã có sức mạnh uy vũ.

- Bập...

Chiếc bàn vỡ toan bởi cái đập tay của Chí Hải. Đến ngay cả Chí Hải cũng phải ngơ ngẩn bởi sức mạnh của mình. Y nhếch mặt nhìn đầu phụ vương vãi khắp mặt tửu quán. Trong khi đó, Đồ Văn Từ Lâm vẫn ngồi thừ lừ chẳng thốt tiếng nào.

Lão nhìn Chí Hải.

Chạm vào ánh mắt khe khắt của Đồ Văn Từ Lâm, Chí Hải hốt hoảng phân trần :

- Nghĩa phụ! Chí Hải không có ý... Nhưng thiệt là lạ...

Chí Hải lắc đầu :

- Chí Hải cũng không hiểu được.

Chỉ một cái vỗ tay của Nộ Chí Hải mà chiếc bàn vỡ nát khiến cho gã quán chủ hoảng hốt, thối lại hai bộ.

Y nhìn Chí Hải nói :

- Người dám phá lữ quán của Ôn trại chủ. Xem như ngươi tới số rồi đó.

Gã gằn giọng nói :

- Chẳng qua ngươi chỉ là hạng cùng dân, bốn quán không màng đến thôi.

Chí Hải cướp lời gã quán chủ :

- Thì ra người lập tửu quán ở trấn Hàn Đàm này nhằm mục đích sơn tặc thảo khấu.

Chí Hải vừa nói dứt câu thì từ phía sau quán một gã đại hán lực lưỡng bước ra, quát lớn :

- Hồn láo.

Vừa thấy gã đại hán đó, gã quán chủ liền đổi thái độ khúm núm. Y cúi đầu lí nhí nói :

- Phó trại chủ! Gã tiểu tử và lão già này định phá lữ quán của chúng ta.

Gã phó trại lườm Chí Hải rồi định nhả về phía Đồ Văn Từ Lâm. Gã gằn giọng nói :

- Tiểu tử và lão già kia biết đây là lữ quán của Trại chủ lục lâm Ôn Kinh không?

Chí Hải gắt giọng đáp lời gã :

- Lục lâm Ôn Kinh thì sao sánh với Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lâm.

Gã Phó trại chủ sa sầm mặt :

- Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lâm là ai?

Y hừ nhạt một tiếng :

- Cho các người là ai đi nữa, khi đến địa phận của Ôn Kinh trại chủ phải tuân theo lệnh của Trại chủ đặt ra.

Đồ Văn Từ Lâm từ từ đứng lên. Lão định nhân nhìn gã Phó trại chủ :

- Lão phu tự biết thân phận mình là hạng cùng dân, không dám kinh động đến Trại chủ Ôn Kinh. Mong túc hạ bỏ qua cho.

Gã đại hán gật đầu nhìn lão :

- Lão đã biết nhận tội rồi à?

- Lão phu biết lỗi của mình. Chẳng qua gã nghĩa tử của lão hàm hồ chẳng biết trời cao đất rộng nên mới có thái độ lỗ mãng, mong chư vị huynh đệ miên thứ.

Nghe Đồ Văn Từ Lãm nói, Chí Hải không khỏi ngạc nhiên ngỡ ngàng. Y không ngờ một Nhất Ngôn Thiên Tuế xem trời chẳng có trong tầm mắt mình, thế mà lại rút cổ, rút đầu bởi một bọn người lục lâm chẳng ra gì.

Chí Hải cau gắt nói :

- Hôm nay nghĩa phụ thật lạ lùng.

Đồ Văn Từ Lãm trừng mắt nhìn Nộ Chí Hải :

- Im miệng.

Chí Hải nghe lão quát, bất giác không kiềm được sự phẫn uất vốn đã từng âm ỉ trong tâm tưởng y bởi ý nghĩ đến cái chết của nghĩa mẫu.

Y gắt giọng cướp lời Đồ Văn Từ Lãm :

- Chí Hải này không phục... Không phục. Đối với một trung phụ tay yếu chân mềm thì lão lại nhẫn tâm sát tử để đoạt cho bằng được báu vật, còn đối với bọn lục lâm thảo khấu thì lão chẳng khác gì một con rùa rút cổ. Không phục... Không phục... Chí Hải chẳng thèm nhận lão là nghĩa phụ đâu.

Y nhìn gã Phó trại chủ :

- Người biết lão là gì không, Nhất Ngôn Thiên Tuế đó. Lão đã từng sát tử nghĩa mẫu của ta mà đoạt Điệp Bội. Không ngờ giáp mặt với các người, lão lại run sợ như vậy.

Sắc diện của Đồ Văn Từ Lãm xám ngoét, toàn thân lão run bần bật, không biết vì sợ hay vì giận bởi câu nói quá xúc phạm của Nộ Chí Hải.

Gã Phó trại chủ nghe Chí Hải nói, mắt chớp liên tục. Y nhìn Đồ Văn Từ Lãm như nhìn một quái nhân độc nhất vô nhị trên cõi nhân sinh.

Y bước dần đến hai bộ.

Đồ Văn Từ Lãm nhìn gã Phó trại chủ, những thớ thịt trên mặt lão giật giật.

Gã Phó trại chủ gằn giọng nói :

- Lão là Nhất Ngôn Thiên Tuế đúng như gã tiểu tử kia nói?

Đồ Văn Từ Lãm buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Đúng! Lão phu chính là Nhất Ngôn Thiên Tuế.

- Lão đang giữ Điệp Bội, báu vật chí tôn của Võ Lâm Thiên Tôn.

Đồ Văn Từ Lãm mím môi.

Gã Phó trại chủ gắt giọng nạt :

- Sao? Lão không dám nói cho Giả Hình này biết à?

- Lão phu giữ thì sao nào?

Đồ Văn Từ Lãm vừa nói vừa vận hóa công lực dồn vào song thủ.

Chí Hải nhìn lão nghĩ thầm: “Có như vậy thì lão mới chịu xuất thủ uy lực của chính bản thân để trị bọn lục lâm này”.

Trong khi Chí Hải nghĩ thầm như vậy thì Đồ Văn Từ Lãm lại lo lắng hiện ra mặt. Lão tự biết hiện tại công lực của lão như thế nào. Ngay cả một gã lục lâm tầm thường vẫn có thể lấy mạng dễ dàng, không cần gì đến Giả Hình.

Bất giác lão nhìn Nộ Chí Hải. Lão bước ra sau lưng Chí Hải.

Giả Hình nói :

- Lão hãy giao Điệp Bội cho Giả mạo, nếu muốn bảo toàn tính mạng.

- Lão phu không thể giao báu vật đó cho bất cứ người nào?

- Lão không muốn giao cũng không được.

Giả Hình vừa nói vừa vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức bọn thực khách ngồi rải rác ở các bàn đồng loạt đứng lên. Tất cả đều tuốt binh khí chờ sẵn.

Chí Hải thấy đối phương quá đông, lo lắng nói :

- Nghĩa phụ! Tính sao đây?

- Cũng tại người...

- Chẳng lẽ nghĩa phụ đường đường là một Nhất Ngôn Thiên Tuế mà lại sợ bọn lục lâm thảo khấu sao.

Đồ Văn Từ Lãm nạt ngang :

- Tiểu tử chẳng biết gì cả. Lúc này ta không thể thi thố được võ công của mình.

- Ô... Chẳng lẽ... Nghĩa phụ đã bị trùng độc của Mộc huynh?

- Người muốn nghĩ sao cũng được.

Chí Hải lúng túng :

- Sao nghĩa phụ không nói sớm cho Chí Hải biết.

- Nếu ta sớm nói ra điều đó thì người đã lấy mạng ta trả thù cho nghĩa mẫu của người.

Chí Hải ngậm miệng cảm như thóc.

Đồ Văn Từ Lãm buông tiếng thở dài nói :

- Sự sống chết của ta và người lúc này chỉ còn biết trông vào định số mà thôi. Chí Hải, người có căn cơ hơn người. Ta hy vọng vào người.

- Ô... Chí Hải đâu có biết võ công.

- Lúc này người không thể nói không biết võ công được. Nếu người để cho bọn thảo khấu trấn Hàn Đàm này biết được, người chẳng có chút võ công nội lực thì xem ta và người đã bị Diêm chúa gọi tên rồi đó.

Từ Lãm nói hết câu thì nghe Giả Hình lên tiếng :

- Lão già kia đã suy nghĩ kỹ chưa. Lão có muốn giữ báu vật Điệp Bội cũng không được đâu, ngoan ngoan giao nó cho Giả mỗ. Nếu các người không giao thì chỉ có cái chết mà thôi.

Gã dẫn đến hai bộ :

- Sao? Lão già có giao Điệp Bội ra không?

Đồ Văn Từ Lãm lắc đầu :

- Lão phu có chết cũng không giao báu vật cho các người.

- Vậy là lão muốn chết.

Giả Hình lui lại chỗ cũ, chấp tay sau lưng. Đôi mắt vọ sáng ngời chiếu thẳng vào Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm.

Đồ Văn Từ Lãm dụng thuật truyền âm nhập mật nói với Nộ Chí Hải :

- Chí Hải, sự sống của ta và người đặt vào tay người đó.

Chí Hải lúng túng khi nghe Đồ Văn Từ Lãm thốt ra câu nói này. Y ngáp ngừng :

- Nghĩa phụ...

- Đây không phải là lúc để người phân trần.

Chí Hải mím môi suy nghĩ một lúc rồi lớn giọng nói :

- Các người tưởng đông người rồi muốn đoạt báu vật của nghĩa phụ ta dễ lắm sao. Có giỏi thì cứ xông vào mà lấy mạng Nhất Ngôn Thiên Tuế và Nộ Chí Hải này.

Giả Hình đành mặt rít giọng nói :

- Hai người muốn chết thì Giả mạo sẽ cho các người toại nguyện. Gã thốt dứt câu, giơ tay phải đến trước.

- Các người hãy đưa hai tên đó về châu Diêm chúa cho Giả mạo.

Năm tên lục lâm đồng loạt nhảy xổ đến Chí Hải và Đồ Văn Từ Lãm. Gã quán chủ thì tập kích từ sau lưng. Vốn chẳng biết võ công, Chí Hải chẳng biết ứng phó như thế nào với bọn thảo khấu Hàn Đàm. Gã chỉ chực bỏ chạy.

Đồ Văn Từ Lãm vỗ luôn song chưởng vào lưng Chí Hải.

Hứng trọn đôi chưởng ảnh của Đồ Văn Từ Lãm, lưng rất buốt, Chí Hải càng thất thần, bất giác rống lên thật lớn. Gã rống vì nghĩ rằng mình sẽ chết, không chết bởi chưởng ảnh của nghĩa phụ thì cũng chết bởi binh khí của bọn thảo khấu lục lâm Hàn Đàm.

- A... A... A... A... A... A...

Tiếng rống của Nộ Chí Hải trong lúc khẩn cấp, vô hình chung lại chứa đựng nội lực nguyên nguyên Tiên Thiên vừa mới tiếp thụ của Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm. Tiếng rống của Chí Hải chẳng khác nào tiếng rống ngâm, tiếng sấm động, có thể ví như thuật “Sư Tử Hống” của Bắc Đẩu Thiếu Lâm Phật gia.

Năm gã thảo khấu vừa xông đến liền bị âm thanh của tiếng rống làm cho sững người, buông cả binh khí, đổ sầm đến trước, còn gã quán chủ thì ngã ra như pho tượng, máu trào ra từ ngũ quan, hai mắt trợn trừng. Đến ngay cả Giả Hình cũng chấn động toàn thân, tháo lui ba bộ.

Y buộc phải vận công để khống chế âm thanh tiềm ẩn uy lực của Tiên Thiên nguyên khí. Còn Đồ Văn Từ Lãm thì lại ngồi ngay xuống chân Chí Hải để vận công điều tức.

Chí Hải không thể nào tưởng tượng được tại sao tiếng hét của mình lại có sức mạnh siêu phàm như vậy. Y ngưng hét, thở hổn hển nhìn quanh với đôi mắt mở to hết cỡ vì ngạc nhiên.

Giả Hình thở hắt ra một tiếng, hai tay ôm ngực. Y nhón nhác nhìn Chí Hải bằng ánh mắt vừa e dè vừa ngơ ngẩn.

Chí Hải nhìn Giả Hình tự đắc nói :

- Giả tôn giá đã thấy sự lợi hại của Nộ Chí Hải này rồi chứ. Giờ còn muốn lấy mạng ta và nghĩa phụ nữa không.

Giả Hình nghiêng rằng, nhưng ngập ngừng chẳng thốt lời nào.

Chí Hải bồi thêm một câu :

- Chẳng lẽ người không sợ Chí Hải ư? Nếu Chí Hải rống lên một lần nữa thì ta e rằng thính nhĩ của Giả tôn giá sẽ vỡ tan thậm chí chết không kịp ngáp như gã chủ quán này.

Chí Hải nói đùa, nhưng vô tình lại đập tay vào vai gã quán chủ. Hắn bật ngã ra sau, nện ót xuống sàn tửu quán mà chẳng có chút phản ứng gì.

Chí Hải giật mình hốt hoảng buột miệng nói :

- Y.Ừ.. Người chết rồi hả.

Y xòe hai tay đến trước mặt :

- Chẳng lẽ gã chết bởi Chí Hải.

Y lắc đầu :

- Eo ôi. Chẳng lẽ Chí Hải này giết người. Ta... Ta... Ta không có giết người đâu nhe.

Chí Hải nhìn Giả Hình phân bua :

- Ta... Ta không có ý giết hấn đâu nha. Tại hấn tự nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Giả Hình danh mặt :

- Chính người sát thủ chư huynh đệ của Ôn Kinh trại chủ người phải trả món nợ máu này.

Chí Hải nghe Giả Hình nói hốt hoảng khoát tay :

- Giả tôn giá đừng bắt ta rống lên lần nữa.

Đến lượt Giả Hình hốt hoảng. Y bất giác thối lùi ba bộ :

- Người đừng rống, đợi Ôn trại chủ đến phân xử người.

Nói dứt câu, Giả Hình lách bộ thoát qua cửa sổ tửu quán bỏ đi. Chí Hải mới thở phào một tiếng. Y nhìn lại Đồ Văn Từ Lãm :

- Nghĩa phụ, chúng ta chạy thôi.

Chợt Chí Hải nhìn thấy chiếc tráp xinh xắn thò ra từ ống tay áo của Đồ Văn Từ Lãm. Y nhặt lấy chiếc tráp cất luôn vào ngực rồi vỗ vào má Từ Lãm.

- Nghĩa phụ ác tâm, chúng ta chạy thôi.

Đồ Văn Từ Lãm mở choàng hai mắt. Lão đảo nhìn quanh nhận thức được ngay chuyện gì đã xảy ra.

Chí Hải khẩn thiết nói :

- Gã Giả Hình chạy kêu đồng bọn rồi. Chúng ta không chạy không được đâu.

Đồ Văn Từ Lãm gật đầu.

Lão đứng lên.

- Đi...

Hai người vội vã rời tửu quán. Chí Hải vừa đi vừa nghĩ thầm: “Quái lạ, từ trước đến giờ mình đâu có căn cơ quái gì mà nay chỉ rống một cái mà đã giết người. Mai mốt đây mình chẳng còn dám rống nữa. Lạ thật... Lạ thật...”.

Y vừa nghĩ ngợi vừa bước đi thoăn thoắt như kẻ đang trốn chạy lũ quỷ đuổi sau lưng không màng gì đến Đồ Văn Từ Lãm. Đến khi nghe tiếng thở khò khè của Đồ Văn Từ Lãm, mới dừng bước nhìn qua hỏi :

- Nghĩa phụ sao vậy?

- Người đi nhanh quá ta theo không kịp.

Chí Hải tròn mắt :

- Cái gì? Lạ lùng chưa? Một người như Chí Hải mà nghĩa phụ đi theo cũng không kịp.

Y xoa trán :

- Không thể nào biết được. Chẳng lẽ võ công “Vận công điều tức” của nghĩa phụ truyền cho Chí Hải lại cao mình hơn cả người à?

Đồ Văn Từ Lãm gật đầu bừa.

Chí Hải đắc ý :

- Thế là từ nay Chí Hải chẳng còn sợ nghĩa phụ nữa.

Y vừa nói vừa toan vỗ tay vào vai Đồ Văn Từ Lãm. Nhất Ngôn Thiên Tuế hốt hoảng thét :

- Người...

19. Chương 19: Họa Vô Đơn Chí Phúc Bất Trùng Lai

Đồ Văn Từ Lãm co rút vai lại bởi tưởng như chưởng nhả kinh. Lão lườm Chí Hải :

- Nghĩa tử Nộ Chí Hải... Người đừng quên ta là nghĩa phụ của người đó. Cho dù người có căn cơ học tuyệt kỹ “Vận công điều tức” thì ta vẫn có cách hóa giải tuyệt kỹ đó. Lúc bấy giờ đừng trách ta sao nở thẳng tay với người.

Nghe Đồ Văn Từ Lãm nói, Chí Hải khoát tay :

- Chí Hải nói như thế chứ nào dám hỗn láo với nghĩa phụ.

Y giả lả cười :

- Chí Hải cũng biết mình thụ học thuật “Vận công điều tức” từ nghĩa phụ kia mà.

Đồ Văn Từ Lãm lườm Chí Hải :

- Người biết như thế thì tốt.

Lão nói xong buông một tiếng thở dài.

Chí Hải giả lả cười với lão :

- Từ bây giờ Chí Hải đã có thể thay nghĩa phụ hành đạo được rồi.

- Ta cũng như người, nhưng lúc nào người cũng phải ở bên cạnh ta.

- Tất nhiên rồi, nghĩa phụ đang bị trúng độc, Chí Hải đâu thể bỏ người một mình được chứ. Nhưng...

Đôi chân mày Đồ Văn Từ Lãm cau hấn lại :

- Người muốn nói gì?

- Hê! Chỉ cần nghĩa phụ đừng đánh sau lưng Chí Hải là một. Thứ hai phải cho Chí Hải được tự do ăn uống chứ đừng bắt ăn đậu phụ chay như nghĩa phụ.

- Người muốn ăn sao cũng được, ta cũng không cần đánh người từ phía sau. Lúc này ta đang cần người.

Chí Hải nhìn lão nghĩ thầm: “Lão nói phải giữ lời”.

Hai người lại tiếp tục rảo bước. Chí Hải vừa đi vừa nghĩ thầm: “Không ngờ chỉ mới thu nạp mỗi một công phu ‘Vận công điều tức’ của lão nghĩa phụ mà mình đã thay đổi hoàn toàn, cứ như là đại cao thủ. Nếu như lão chịu truyền thêm võ công cho mình dám Nộ Chí Hải là Thiên Hạ đệ nhất cao thủ lắm lắm”.

Ý niệm đó khiến Chí Hải phải liếc trộm Đồ Văn Từ Lãm. Chí Hải đâu biết rằng sự thay đổi trong nội thể của gã là do tình cờ mà thôi.

Có tiếng vó ngựa phi rầm rập hướng về phía hai người. Đồ Văn Từ Lãm lo lắng nói với Nộ Chí Hải :

- Nghĩa tử, ta nghĩ bọn người của Ôn Kinh trại chủ kéo đến, phải tìm chỗ ẩn nấp thôi.

Chí Hải nhún vai, vỗ vào ngực :

- Nghĩa phụ đừng lo một khi đã có Chí Hải bên cạnh người, chỉ cần Nộ Chí Hải rống lên một tiếng là bọn lục lâm thảo khấu chạy thục mạng để cầu sinh, cần gì phải trốn.

Y mỉm cười nói :

- Lần này nếu nghĩa phụ thấy Chí Hải đúng là có căn cơ thu nạp võ học hơn người.

Y giả lả cười, nheo mắt nói :

- Nghĩa phụ sẽ truyền cho nghĩa tử một môn công phu nữa thì chẳng còn sợ bất cứ ai.

Đồ Văn Từ Lãm nhìn gã :

- Nếu người chịu nghe lời ta thì ta sẽ truyền thêm mấy món công phu tuyệt nghệ.

- Chí Hải vô cùng cảm kích nghĩa phụ.

Y vừa thốt dứt câu thì hai mươi thốt ngựa rầm rập đến. Dẫn đầu đoàn tuần mã đó là một tay đại hán lực lưỡng, vận võ phục đầu đội mũ, cổ tay được bọc ống đồng sáng ngời, và nhọn. Thốt tuần mã bên cạnh chẳng ai xa lạ mà chính là gã Phó trại chủ Giả Hình.

Thấy Giả Hình, Chí Hải đoán ra ngay đại hán lực lưỡng kia chính là Ôn Kinh trại chủ. Ôn Kinh trại chủ phi thân xuống đất nhìn Đồ Văn Từ Lãm.

Dù biết người đối mặt với mình là Ôn Kinh trại chủ lực lâm trấn Hàn Đàm, nhưng Chí Hải vẫn chống nạnh, ra vẻ oai phong, chẳng biết sợ là gì, bởi y thị vào võ công của mình.

Gã Trại chủ Ôn Kinh khoát tay. Những gã kia đồng loạt rời lưng ngựa xếp thành hàng ngang chặn đường Chí Hải và Đồ Văn Từ Lãm.

Ôn Kinh lừ mắt định vào mặt Chí Hải gằn giọng nói :

- Tiểu tử hần là Chí Hải, và lão già bên cạnh là Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm?

Chí Hải khẳng khái gạt đầu :

- Không sai. Còn đại huynh chính là Ôn Kinh trại chủ?

- Tiểu tử biết bổn Trại chủ?

Chí Hải cười hề hề, chỉ Giả Hình :

- Thấy người này, Chí Hải đủ đoán biết người là Ôn trại chủ. Ôn trại chủ hần đã nghe Giả tôn giá nói về Chí Hải?

Ôn Kinh gạt đầu :

- Bổn Trại chủ có nghe Phó trại chủ nói về tiểu tử.

Chí Hải nheo mắt :

- Thế Trại chủ nghe Giả phó trại chủ nói về Chí Hải thì có sợ Chí Hải này không?

Ôn Kinh trợn mắt tưởng chừng như hai con người sẽ rơi ra khỏi trông. Gã gằn từng tiếng :

- Nếu như bổn Trại chủ sợ tiểu tử thì đã không dám đến đây đối mặt với người.

- A! Nói như thế Trại chủ hoàn toàn không sợ Nộ Chí Hải.

Y tăng hắng lấy giọng nói tiếp :

- Chí Hải nói cho Trại chủ biết. Chỉ cần Chí Hải lấy hơi rống to một tiếng thì cũng đủ giết người. Nhưng tâm thì chẳng muốn giết ai cả. Trại chủ biết điều đó mà đừng ép buộc Nộ Chí Hải rống lên đó.

Ôn Kinh gạt ngang :

- Bổn Trại chủ biết thần công siêu phàm của tiểu tử, nhưng ta không phải là kẻ tham sinh sợ chết. Ôn mỗ đường đường là một Trại chủ Hàn Đàm trấn, chẳng lẽ lại rút đầu, rút cổ trước một gã tiểu tử vô danh thì võ lâm đâu còn xem Ôn mỗ ra gì nữa.

- Ý, Trại chủ đừng tự thị như vậy. Đứng trước mặt Trại chủ là Nhất Ngôn Thiên Tuế đó.

- Bổn Trại chủ không cần biết hai người là ai. Nhưng nếu hai người muốn rời khỏi địa phận của Ôn mỗ thì phải trao lại Điệp Bội.

Chí Hải đành mặt, gắt giọng nói :

- Hóa ra chủ đích của Ôn trại chủ không ngoài báu vật Điệp Bội.

- Không sai.

- Đòi báu vật Điệp Bội của nghĩa phụ không biết đây có đúng là lệ của Ôn trại chủ không?

- Cái lệ của bọn Trại chủ đặt ra như vậy đó.

- Vậy là cái lệ mãi lộ. Đúng là lực lâm thảo khấu, chặn đường cướp của giữa ban ngày ban mặt. Hôm nay Nộ Chí Hải cần phải dạy cho Ôn trại chủ cái lễ đạo làm người mà bỏ nghiệp thảo khấu lực lâm.

Nghe Chí Hải thốt ra lời nói, Ôn Kinh giận đến biến sắc mặt. Y gầm lên :

- Tiểu tử vô danh dám thốt ra lời nói xúc xiểm với bốn Trại chủ ư?

Ôn Kinh vừa nói vừa hoành tay ra sau lưng rút ngọn đại đao. Chỉ mới thấy cây đại đao trên tay Ôn Kinh, Chí Hải đã chột dạ lo lắng. Y nhắm đoán trọng lượng của ngọn đao kia hẳn không dưới năm mươi cân. Nếu như Ôn Kinh dụng đại đao đó mà công thẳng vào y thì chẳng khác nào gã đao phủ dụng đao chặt đầu tử tội, hoặc hơn thế nữa.

Ôn Kinh đã rút đao, Chí Hải vội vã rít thâu một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Y nhìn Ôn Kinh nói :

- Trại chủ buộc Chí Hải này sử dụng tuyệt học “Vận công điều tức”. Có chết thì đừng trách Nộ Chí Hải.

Nghe Chí Hải nói, Ôn Kinh ngênh mặt :

- Tiểu tử vừa nói gì?

- Ôn trại chủ nghe Chí Hải nói đến võ công “Vận công điều tức” của Nhất Ngôn Thiên Tuế sợ rồi ư?

Đôi chân mày của Ôn Kinh nhíu hẳn lại :

- Bốn Trại chủ những tưởng người dụng thuật “Sư Tử Hồng” của Phật môn chứ đâu dụng thuật “Vận công điều tức”. Bộ người hết muốn sống rồi hay sao mà dụng “Vận công điều tức”.

Chí Hải lắc đầu :

- Ôn trại chủ nói nhăng nói cuội, Chí Hải chẳng hiểu gì cả. Thuật “Vận công điều tức” của Chí Hải thì Giả phó trại chủ đã từng chứng kiến rồi, hẳn y phải nói với Trại chủ chứ.

Ôn Kinh bật cười chỉ Chí Hải :

- Để ta thử xem thuật “Vận công điều tức” của tiểu tử như thế nào và có thể chịu nổi một đao của ta hay không.

- Được! Trại chủ đã muốn thì Chí Hải chịu Trại chủ.

Thốt dứt câu, Chí Hải gồng người, phùng mang trợn mắt, bụng phình to. Thấy bộ tạng của Chí Hải bất giác Giả Hình lui lại ba bộ nói với Ôn Kinh :

- Nghĩa phụ! Sao thuật “Vận công điều tức” lại không có tác dụng gì với gã Trại chủ Ôn Kinh vậy?

Từ Lâm buông tiếng thở dài khản trương nói :

- Người không vận dụng đúng sự luân chuyển nguyên ngưng Tiên Thiên trong nội thể của người.

- Nguyên ngưng Tiên Thiên là cái gì?

- Ta không biết nói như thế nào cho người hiểu. Nếu lúc này người không vận dụng được nguyên ngưng Tiên Thiên thì xem như ta và người chết chắc rồi.

Ôn Kinh lên tiếng :

- Tiểu tử! Đến lượt bốn Trại chủ bồi tiếp người một đao đây.

Ôn Kinh vừa nói vừa múa ngọn đại đao vù vù. Thấy gã múa đao mà xương sống của Nộ Chí Hải đã lạnh ngắt, gai gai.

Chí Hải thét lên :

- Dừng tay...

Ôn Kinh thu hồi đao đánh mặt nhìn Chí Hải :

- Người muốn nói gì trước khi tiếp nhận Đại đầu quỹ đao của bốn Trại chủ.

Chí Hải cười mỉm nói :

- Khi này Chí Hải mới vận công thi triển thuật “Vận công điều tức” vòng sơ khai, do đó nó chẳng có tác dụng gì với Ôn trại chủ. Nếu Trại chủ là người có bản lĩnh thì dám chịu cho Chí Hải thi triển lại lần nữa không?

Ôn Kinh nhú mày. Y suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Được! Nếu như lần này tiểu tử dụng thuật “Vận công điều tức” mà chẳng làm gì được. Ôn mỗ bắt người phải trao lại Điệp Bội cho bốn Trại chủ chứ.

- Nếu thuật “Vận công điều tức” của Chí Hải không có tác dụng thì rõ ràng Chí Hải và nghĩa phụ đã rơi thõm vào tay Ôn trại chủ rồi. Lúc bấy giờ Trại chủ muốn làm gì thì làm. Chí Hải chỉ còn biết khoanh tay chờ chết thôi.

Giả Hình lên tiếng :

- Nói như vậy tiểu tử chỉ có mỗi một thuật “Vận công điều tức” thôi ư?

Chí Hải gật đầu :

- Ủ! Nghĩa phụ Nhất Ngôn Thiên Tuế chỉ mới truyền thụ cho Nộ Chí Hải mỗi một thuật “Vận công điều tức” thôi.

Đồ Văn Từ Lãm nghe Chí Hải nói mà bực bội nạt :

- Người ngu như một con trâu, có gì phải nói huych toẹt cho đối phương của người biết.

Chí Hải nghe lão chửi bực bội nhìn lại :

- Thì Chí Hải có sao nói vậy. Nếu như thuật “Vận công điều tức” của nghĩa phụ chẳng có tác dụng gì thì Chí Hải đâu còn thuật gì để đối phó với họ.

Y cau mày gắt giọng nói với Đồ Văn Từ Lãm :

- Cũng tại nghĩa phụ ích kỷ mà thôi.

Ôn Kinh gần giọng nói :

- Tiểu tử nói gì thế, sao còn chưa thi triển thuật “Vận công điều tức” của người đi.

Chí Hải quay lại đối mặt với Ôn Kinh :

- Trại chủ đã sẵn sàng chưa?

- Bốn Trại chủ cần gì phải sẵn sàng với cái trò con nít đòi vú mẹ của tiểu tử chứ.

- Nếu vậy Ôn trại chủ có chết cũng đừng trách Nộ Chí Hải này nhé.

Chí Hải nói xong lấy hơi căng phồng lồng ngực, bụng phình to, trợn mắt phùng má rống lên lồng lộng. Lần này rống Chí Hải nhắm cả hai mắt. Y tưởng tượng khi mở mắt ra sẽ thấy Ôn Kinh lẫn đám thuộc hạ lục lâm sẽ bò lặn dưới đất, nhưng khi mở mắt thì vẫn nhận ra Ôn Kinh trại chủ cùng những người kia đứng đưng chẳng có chút biểu hiện gì trên mặt.

Chí Hải nhìn Giả Hình buột miệng hỏi :

- Giả tôn giá có thấy gì lạ không?

Giả Hình lắc đầu :

- Giả mỗ chẳng thấy gì lạ cả. Tiếng rống của người không như ở tửu quán của chúng ta. Nó tựa như tiếng khóc của đứa trẻ đòi bú.

Chí Hải đỏ mặt, gãi đầu :

- Sao lạ vậy cà.

Y hỏi Đồ Văn Từ Lãm :

- Sao lạ vậy nghĩa phụ?
- Ta không biết. Chắc có lẽ cái số của ta và người đến đây đã tận.

Chí Hải lắc đầu :

- Chí Hải đâu muốn chết.

Y vừa nói vừa thò tay vào túi áo lấy ra chiếc tráp Điệp Bội chìa với phía Ôn Kinh, Chí Hải nói :

- Chỉ cần Ôn trại chủ mở sinh lộ thì đây...

Chí Hải chưa kịp nói hết câu thì Ôn Kinh đã hoành đao nhảy xổ tới. Bởi y thấy chiếc tráp trên tay Chí Hải. Vừa nhảy xổ tới vừa vung ngọn Đại quý đầu đao bổ xuống tợ như người tiểu phu đốn củi nhắm đỉnh đầu Nộ Chí Hải. Tay ra đao miêng thì nói :

- Ông trời biệt đãi bốn Trại chủ.

Thân ảnh của Nộ Chí Hải những tưởng sẽ bị chẻ ra làm hai bởi ngọn Đại đầu quý đao của Ôn Kinh. Đến ngay cả Đồ Văn Từ Lãm là người đã từng bốn ba trên chốn võ lâm giang hồ, cũng phải nhắm mắt không dám nhìn cảnh đó xảy ra ngay trước mắt mình.

Tất nhiên Chí Hải chớp thấy đao pháp của Ôn Kinh bổ xuống mình. Gã muốn tránh nhưng chẳng biết tránh như thế nào, muốn đỡ cũng chẳng biết đỡ như thế nào, gần như gã chỉ phản ứng theo bản năng tự vệ, xòe hữu thủ đỡ lấy ngọn đao nặng trên năm mươi cân cùng với nội lực kinh hồn của gã Trại chủ trấn Hàn Đàm.

Chí Hải thét lên :

- Nghĩa phụ cứu con với.
- Ầm...

Tiếng sấm động nổ ngay trên đầu Chí Hải. Y những tưởng mình bị sét đánh vào đỉnh đầu, Chí Hải nhắm tịt hai mắt mà cảm nhận chung quanh như có gió to lớn quẩn lấy thân pháp mình.

Y nghĩ thầm: “Ta đang trên đường xuống Diêm cung gặp Diêm chúa. Nghĩa mẫu ơi có linh thiêng rước hồn của con theo với”.

Chung quanh Chí Hải là sự im lặng. Y cũng chẳng dám mở mắt bởi sợ đối mặt với hai gã hắc bạch vô thường, hay lũ đầu trâu mặt ngựa của Diêm chúa.

Chí Hải chợt nghe tiếng Đồ Văn Từ Lãm :

- Chí Hải...
- Nghĩa phụ đó à. Người cũng chết cùng một lượt với nghĩa tử sao. Sao lại cứ theo nghĩa tử như bóng với hình vậy.
- Người mở mắt ra xem.

Chí Hải mở mắt.

Y há hốc miệng không thể nào tưởng tượng được. Cách y bốn trượng, gã Trại chủ Ôn Kinh nằm bò dưới đất với cánh tay phải gãy tiện, nát bét. Còn gã Phó trại chủ Giả Hình thì đã bị mất đầu, những gã khác đang lăm la lăm lét nhìn Chí Hải.

Chí Hải ngơ ngác hỏi Đồ Văn Từ Lãm :

- Nghĩa phụ, chuyện gì vừa xảy ra? Ai đã cứu sống chúng ta.

Chí Hải rờ tay khắp người :

- Nghĩa tử vẫn còn sống à?
- Người vẫn còn sống.

- Thế chuyện gì đã xảy ra?

- Ta những tưởng đại đầu đao của gã Ôn Kinh kia đã chẻ thân người làm hai, không ngờ nguyên người Tiên Thiên trong nội thể người phát tác tạo thành kinh lực vô biên, đẩy bật lưỡi đao khỏi tay gã. Lực kinh uy mãnh kia đã đập gãy tay gã Ôn trại chủ còn phản hồi đao công, lia đứt đầu Giả Hình.

Chí Hải há hốc miệng, mãi một lúc sau nói :

- Có chuyện đó ư? Sao lạ quá.

- Chính như ta cũng không biết.

- Nghĩa phụ không biết thì sao Chí Hải biết được.

Y giơ hai bàn tay đến trước :

- Chí Hải đâu muốn giết người... Chí Hải...

Đồ Văn Từ Lãm nhanh tay đoạt lấy chiếc tráp trong tả thủ của Chí Hải.

Y nhìn lão :

- Nghĩa phụ...

Đồ Văn Từ Lãm nghe Chí Hải gọi tên mà lạnh người. Lão tưởng Chí Hải sẽ giật lại chiếc tráp chứa Đệch Bội liền giả lả nói :

- Nếu người thích thì cứ giữ lấy.

Chí Hải cười mỉm.

Đồ Văn Từ Lãm buông một tiếng thở dài, y đặt chiếc tráp trở lại tay Chí Hải. Y thản nhiên cho chiếc tráp vào ngực rồi nói.

- Nghĩa tử giữ nó dùm nghĩa phụ. Mà có cũng là của nghĩa mẫu của Chí Hải, nghĩa tử phải giữ thôi.

Sau khi cho chiếc tráp vào ngực áo, Chí Hải mới nhìn lại Ôn Kinh.

- Ôn trại chủ giờ đã biết sự lợi hại của Chí Hải chưa.

Ôn Kinh thều thào nói :

- Tiểu tử muốn giết thì cứ giết, đừng nhiều lời.

Chí Hải khoát tay :

- Chí Hải không phải là hạng người đa sát. Nhưng một chưởng của Chí Hải hôm nay đủ cho Ôn trại chủ thấy thế nào là đúng, thế nào là sai. Ông bà xưa có câu “gieo gió thì gặt bão”. Hôm nay xem như Trại chủ đã gặp bão. Hy vọng Trại chủ sẽ lấy việc làm hôm nay mà xét lại cái lệ của người.

Ôn Kinh nhắm mắt. Thấy Ôn Kinh nhắm mắt, Chí Hải bất giác xúc động hỏi :

- Nghe Chí Hải nói, Ôn trại chủ xúc động khóc đó à.

- Ta không ngờ một Trại chủ lại có cái ngày này. Cái ngày bốn Trại chủ phải cầu sinh một tiểu tử vô danh.

- Ha... Cứ xem như Trại chủ gặp may được diện kiến một đại thiện nhân thôi mà.

Chí Hải quay lại Đồ Văn Từ Lãm :

- Nghĩa phụ, chúng ta đi thôi.

Hai người rảo bước đi ngay trước mặt bọn thuộc hạ của Ôn Kinh. Nhưng chẳng một ai dám vọng động đến họ.

Chí Hải im lặng đi bên cạnh Đồ Văn Từ Lãm. Y suy nghĩ mông lung và tự hỏi mãi một mình về hiện tượng kỳ lạ trong nội thể, y càng thắc mắc thì lại càng rối như tơ vò, thỉnh thoảng cố ý đẩy hữu thủ vào một áng cây đại thụ, nhưng lại chẳng có dư kinh nào phát tác.

Đồ Văn Từ Lãm liếc trộm Chí Hải với ý nghĩ: “Tiểu tử! Người chẳng biết gì cả. Hiện tại trong nội thể người là nguyên khí của ta. Người chẳng khác Nhất Ngôn Thiên Tuế đối với ngày trước, nhưng một khi ta thu hồi được nguyên ngưng đã bị mất thì người lại trở thành một tiểu tử vô dụng chẳng ra gì”.

Hai người đi ngang qua một ngôi cổ miếu hoang vắng, bất giác Chí Hải dừng bước.

Đồ Văn Từ Lãm hỏi Chí Hải :

- Sao người lại dừng bước?
- Nghĩa tử vừa mới nghe tiếng nắc nghẹn phát ra từ trong ngôi cổ miếu này.
- Ta có nghe thấy gì đâu.
- Chẳng lẽ Chí Hải lại nghe lầm.
- Cho dù có nghe thì cũng mặc kệ. Ta và người cần phải đến “Huyệt Đài Trang Kim Đỉnh sơn” để gặp Hắc Điệp Du Thiếu Hoa.

Chí Hải gãi đầu :

- Chí Hải đâu biết Huyệt Đài nào mà đến.
- Ta đưa người đến. Kim Đỉnh sơn chỉ còn cách đây không đến hai mươi dặm.
- Lúc này trời tối rồi, mai đi cũng được, can gì nghĩa phụ gấp như vậy.

Chí Hải lại lắng nghe rồi nói :

- Đúng thật rồi! Rõ ràng Chí Hải nghe có tiếng nắc nghẹn nghẹn trong ngôi miếu hoang này.

Y lưỡng lự rồi nói tiếp :

- Lại là tiếng nắc nghẹn của nữ nhân nữa.

Đồ Văn Từ Lãm cau gắt mặt :

- Nữ thì đã sao.
- Nam tử đại trượng phu đâu thể thấy người bị nạn mà bỏ đi hướng chi lúc này lại đang mang một thân võ học “Vận công điều tức”. Đến ngay cả gã Trại chủ trấn Hàn Đàm còn phải thảm bại dưới tay.
- Người chỉ gặp may thôi.
- Sao nghĩa phụ lại nói Chí Hải gặp may.
- Ta nói người gặp may thì cứ tin ta đi.

Chí Hải giả lả cười :

- Đã gặp may thì nhứt định sẽ gặp may nữa. Nghĩa tử vào trong cổ miếu kia xem coi ai khóc.

Y nói xong rảo bước hướng đến cổ miếu hoang không cần nghe Đồ Văn Từ Lãm có cản hay không.

Đúng như Chí Hải đoán, khi chân y bước đến những bậc tam cấp dẫn vào gian chính miếu thì nghe rõ tiếng nắc nghẹn của nữ nhân. Vốn Chí Hải nghe được tiếng nắc đó, chẳng qua trong một lợi thế của gã giờ đã tiềm ẩn chân ngưng Tiên Thiên của Đồ Văn Từ Lãm.

Nghe tiếng nắc nghẹn của nữ nhân, Nộ Chí Hải chạnh lòng. Y bước hẳn vào cổ miếu hoang. Đập vào mắt Chí Hải là tấm lưng trần của nữ lang nằm gục trước bệ thần thổ địa. Thân mai thanh mảnh của nàng thỉnh thoảng lại nhấc lên cùng với những tiếng nghẹn ngào, ngoài bờ lưng với bờ vai trắng toát như ngọc chẳng một vết tỳ, bên cạnh nàng là chiếc gậy có dính đầu lâu. Chính chiếc đầu lâu trượng đó khiến cho Chí Hải rợn xương sống. Y nghĩ thầm: “Chẳng lẽ vị cô nương kia bị đem tế cho thần ngôi miếu này”.

Thấy cây lâu trượng, Chí Hải muốn bỏ đi nhưng ý nghĩ kia buộc y phải dừng lại.

Chí Hải bước đến sau lưng nữ lang nhưng nàng vẫn gục mặt dưới bệ thờ không ngẩng lên.

Chí Hải nhỏ giọng gọi :

- Cô nương...

Nghe tiếng Chí Hải, nàng quay ngoắt lại, vội vã khoác áo. Nàng trừng mắt nhìn gã :

- Người là ai?

- Ô... Tại hạ... Tại hạ là Nộ Chí Hải.

- Tại sao người dám xông vào ngôi miếu này?

Giọng nói của nàng có vẻ phẫn uất. Nghe nàng thốt ra lời đó bằng giọng phẫn uất, Chí Hải bất giác cau mày, lộ vẻ khó chịu. Y thở hắt ra một tiếng.

- Nàng đã không biết lòng tốt của ta còn giữ giọng chua ngoa nữa.

- Lòng tốt của người ư?

Nàng chỉ tay ra ngoài cửa cổ miếu :

- Mau biến khỏi mắt của bốn cô nương, nếu không đừng trách “Bạch Khô Lâu” này xuống tay tàn độc.

Chí Hải lắc đầu, lườm Bạch Khô Lâu. Nàng cúi mặt xuống nhặt ngọn Lâu trượng. Thấy nàng nhặt ngọn Lâu trượng, Chí Hải hốt hoảng phân bua :

- Ê... Ê... Tại hạ chẳng qua đi ngang cổ miếu nghe tiếng khóc của cô nương nên tò mò vào đây. Ý tại hạ nghĩ cô nương là vật tế thần cho ông thần cổ miếu này mà muốn ra tay nghĩa hiệp. Chứ không có ý gì khác đâu nhe. Nếu cô nương cảm thấy không cần Nộ Chí Hải thì thôi, làm gì mà hằn học với ta chứ?

Bạch Khô Lâu cắt giọng quát :

- Đi ngay đi, nếu muốn sống.

Chí Hải nhún vai :

- Mặc nhiên là ta muốn sống rồi.

- Muốn sống thì đi đi.

Hừ nhạt một tiếng, Chí Hải nhìn thẳng vào mắt nàng. Đôi thu nhân của nàng tròn xoe trong vắt, vừa mơ mộng vừa đoan thực khiến y phải nghĩ thầm: “Á này có đôi mắt đẹp như vậy mà chua ngoa quá. Không chừng ả vào đây để tự vẫn cũng nên”.

Chí Hải gãi đầu :

- Tất nhiên tại hạ sẽ rời ngay khỏi ngôi cổ miếu ôn dịch này. Nhưng trước khi tại hạ đi, xin hỏi cô nương một điều.

- Ta không có gì để người hỏi cả.

- Tại hạ chỉ lo cho cô nương mà thôi. Chẳng hay tại vì sao cô nương lại khóc. Phải chăng cô nương bị tình phụ.

Bạch Khô Lâu đánh mặt gắt giọng nói :

- Chuyện của ta không can dự đến người. Đi đi nếu muốn sống.

Thở hắt ra một tiếng, Chí Hải nói :

- Được rồi đi thì đi. Nhưng nữ nhân đi tìm miếu hoang khóc lóc than vãn chắc chắn là bị tình phụ. Một khi bị tình phụ thì họ hay hành động hồ đồ tìm đến cái chết. Những kẻ nhân đó không đáng để Nộ Chí Hải quan tâm.

Y nhún vai :

- Cô nương nên nhớ, có chết thì cũng không chết vì tình. Bởi cô nương có chết vì tình thì gã tình lang của cô nương cũng sẽ chạy theo một bóng hình khác.

- Người nói nhăng, nói cuội gì thế, muốn sống thì mau nhanh chân mà chạy đi.

Chí Hải cù cưa :

- Tất nhiên tại hạ rất muốn sống rồi, cũng đâu cần thiết phải chạy.

Nhún vai tỏ thái độ kể cả, Chí Hải chấp tay sau lưng toan bỏ đi. Y vừa mới dợm biết đi thì nghe tiếng sấm chường nổ ngay bên ngoài mái hiên ngôi cổ miếu thần hoàng.

- Ầm...

Từ bên ngoài, Đồ Văn Từ Lãm tợ một hòn đá bị quăng vào trong cổ miếu, va thẳng vào vách.

- Bình...

Lão nằm duỗi dài bất tỉnh. Chí Hải hồn siêu phách lạc, toan chạy đến đỡ lấy Đồ Văn Từ Lãm, nhưng Bạch Khô Lâu đã nhanh tay hơn, lách bộ lướt tới thộp lấy cổ hầu của y. Bằng một thủ pháp cực kỳ quái dị, nàng hoành tay Chí Hải đặt vào yết hầu mình rồi nhanh miệng nói :

- Nếu người muốn sống thì phải dùng Tô Ái Mỹ này làm vật đổi mạng.

- Ô...

Bạch Khô Lâu Tô Ái Mỹ cướp lời Chí Hải :

- Đây không phải là lúc để người thắc mắc và tìm nguyên nhân vì sao ta hành động như vậy.

Nàng vừa thốt dứt câu thì từ ngoài cửa Khô Lâu Quái Kiệt trong bộ thụng y bước vào. Lão sững bước ngay ngưỡng cửa nhìn Chí Hải và Bạch Khô Lâu Tô Ái Mỹ. Chí Hải định nhàn nhàn nhìn Khô Lâu Quái Kiệt. Nhìn vào đôi thần nhãn xanh rờn với ánh ma tàn khốc và khủng bố, Chí Hải những tưởng mình đang đối mặt với quỷ dữ nơi chốn A tỳ. Sự liên tưởng đó khiến cho xương sống gã lạnh ngắt, và trán đổ mồ hôi.

Khô Lâu Quái Kiệt chống ngọn lâu trượng có chiếc sọ đồ ỏi trầm giọng nói :

- Tiểu tử! Người đang run sợ?

Chí Hải buột miệng đáp lời :

- Đúng! Ta đang run sợ.

- Tiểu tử sợ hãi khi đối nhãn với ta.

- Đôi thần nhãn của tôn giá khủng khiếp quá, Nô Chí Hải này phải sợ chứ. Không phải một mình Chí Hải sợ đâu, mà tất cả ai khi gặp tôn giá cũng đều sợ. Bộ tướng của tôn giá trông chẳng khác gì Diêm chúa.

- Ta còn hơn cả Diêm chúa.

Chí Hải gật đầu. Y toan hạ tay xuống nhưng Bạch Khô Lâu đã giữ tay y lại, truyền âm nhập mật nói :

- “Sao công tử lại thốt ra những lời thô thiển như thế, vậy nếu công tử buông ta ra thì mạng của công tử xem như hết”.

Chí Hải thở gấp với sự hồi hộp hiện rõ trên dung diện.

Khô Lâu Quái Kiệt trầm giọng nói :

- Người đã sợ ta, vậy có tuân theo lời của ta không?

- Ta sợ! Nhưng ta không muốn chết.

- Hãy buông thiếu nữ kia ra đi.

- Tôn giá nói sao?

- Ta lệnh cho người buông nàng ra.

Chí Hải ngơ ngẩn đáp lời Khô Lâu Quái Kiệt :

- Chí Hải đâu có giữ nàng?

Bạch Khô Lâu Tô Ái Mỹ nghe Chí Hải nói vậy buộc lên tiếng :

- Người nói không khồng chế ta thế sao thủ công cứng như thép của người lại đặt vào yết hầu của ta.

Chí Hải toan đáp lời nàng thì Tô Ái Mỹ đã lườm gã. Nhận ra cái liếc mắt đầy ẩn ý của Tô Ái Mỹ. Chí Hải hiểu ngay ẩn ý của nàng.

Y nhìn lại Khô Lâu Quái Kiệt :

- Chỉ cần tôn giá để cho Nộ Chí Hải và Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm đến đỉnh Kim Sơn thì tại hạ chẳng bao giờ dám đụng đến da thịt của vị cô nương này.

Khô Lâu Quái Kiệt quay phắt lại chiếu sát nhãn vào Đồ Văn Từ Lãm :

- Nhất Ngôn Thiên Tuế là lão già kia?

Chí Hải gật đầu :

- Không sai.

- Nhất Ngôn Thiên Tuế vốn là một đại cao thủ đỉnh thiên lập địa, sao lại tầm thường như vậy.

Chí Hải thật thà đáp lời Khô Lâu Quái Kiệt :

- Nghĩa phụ của Chí Hải vốn bị hạ độc Chu Sa Tử, nên mới ra nông nổi đó thôi. Nếu bình thời chưa chắc tôn giá đã là đối thủ của người. Ngay cả Nộ Chí Hải, với tuyệt kỹ “Vận công điều tức” cũng có thể thu phục tôn giá.

Nghe Chí Hải mở miệng thốt ra bốn chữ “Vận công điều tức” mà cho là tuyệt kỹ võ công. Bạch Khô Lâu Tô Ái Mỹ phì cười, nhưng nàng kìm nén lại. Thấy sự ngỡ ngàng của Chí Hải, nàng bất giác cảm thấy mến mến gã.

Khô Lâu Quái Kiệt chớp mắt :

- Người vừa nói đến Chu Sa Tử.

- Ồ... Nghĩa phụ của tại hạ bị trúng “Chu Sa Tử” nên mới yếu đuối như vậy đó.

Khô Lâu Quái Kiệt khoát tay :

- Tiểu tử đã đối mặt với Địa Linh Tôn Giả?

Chí Hải nghe mặt :

- Địa Linh Tôn Giả là gì?

- Là người đã hạ độc thủ Nhất Ngôn Thiên Tuế bằng Chu Sa Tử.

Chí Hải lắc đầu.

Nhanh hơn chớp mắt, khi Chí Hải vừa lắc đầu thì Khô Lâu Quái Kiệt bất ngờ xuất cao ngọn Huyết Lâu trượng kẻ một đường thẳng tắp chụp đến ngay chính diện Chí Hải.

Chí Hải sao có thể tránh né được chiêu công bất ngờ và tàn độc của Khô Lâu Quái Kiệt. Y chỉ kịp thấy một vệt đỏ ối như khối máu chụp đến nhãn quang của mình. Chí Hải kêu lên :

- Ê...

Y thốt được mỗi một từ, thì khối đỏ kia biến mất thay vào đó là mái tóc đen mượt, phẳng phất mùi bồ kết. Bạch Khô Lâu Tô Ái Mỹ sớm phát hiện ra chiêu công của sư tôn, bất ngờ bước ngang nửa bộ án ngữ trước mặt Chí Hải, dụng thân mình hứng lấy ngọn Huyết Lâu trượng.

Xuất thủ bất ngờ, Khô Lâu Quái Kiệt thu hồi chiêu thức cũng thật thần kỳ. Chiếc đầu lâu đỏ ối chỉ còn cách dung diện Tô Ái Mỹ một đốt tay thì gã thu hồi lại.

Gã chớp mắt buột miệng nói :

- Nàng...

Tô Ái Mỹ hồi hộp, nghĩ thầm: “Con trâu ngu dốt Nộ Chí Hải đã buộc mình phải chết theo gã”.

Nàng nghĩ Khô Lâu Quái Kiệt hẳn sẽ đoán ra sự gian trá của nàng nên mới nghĩ như vậy. Trong khi Tô Ái Mỹ còn lúng túng chưa biết xử trí như thế nào thì Chí Hải đã kịp nhận ra tình huống nan giải của nàng và của y.

Chí Hải đằng hắng lên tiếng :

- Tôn giá mà còn giở xảo trá định đánh, lỡ Chí Hải bất ngờ ra tay thì mạng của cô nương này sẽ chết ngay trước khi ta về châu Diêm chúa.

Khô Lâu Quái Kiệt rút Huyết Lâu trượng lùi về chỗ cũ.

Chí Hải nói tiếp :

- Nếu như Chí Hải không luyện thành thần nhãn sớm phát hiện ra chiêu công bất ngờ của tôn giá thì giờ này chắc đã châu Diêm chúa. Giờ mà tôn giá có giở thủ đoạn thì đừng trách Chí Hải sao nhẫn tâm vùi dập một đóa hoa đẹp của tôn giá.

Khô Lâu Quái Kiệt gằn giọng nói :

- Nếu Ái Mỹ có mệnh hệ gì thì người không còn đất chôn thây đâu.
- Giang hồ mệnh mỏng, làm gì không có chỗ chôn một cái xác như Chí Hải.

Y hừ nhạt rồi nói :

- Chí Hải không cần quá nhiều đất để chôn mình đâu.
- Người muốn gì?
- Đến đỉnh Kim Sơn.
- Người đến đỉnh Kim Sơn làm gì?
- O... Tôn giá đừng giả vờ hỏi này hỏi nọ rồi lại bất ngờ xuất thủ chiêu công lấy mạng Chí Hải. Chí Hải không mắc hớ lần thứ hai đâu. Nói cho tôn giá biết, tại Dương Châu trấn, Chí Hải cũng là một đại cao thủ danh bất hư truyền với ngoại danh Hắc Điệp.
- Người là Hắc Điệp.
- Không sai.
- Hắc Điệp không có cách hành xử dụng người khác để giữ mạng mình.
- Chí Hải là phiên bản của Hắc Điệp. Nhị Hắc Điệp do đó có lối hành xử khác với Hắc Điệp. Nộ Chí Hải hành động bất kể thù oán, miễn sao mình đạt được mục đích mà thôi. Bây giờ tôn giá phải nghe lời Chí Hải. Nếu không Chí Hải sẽ hạ thủ bất dung tình với vị cô nương này.
- Người...

Chí Hải nạt lớn :

- Tôn giá chịu hay không?

Khô Lâu Quái Kiệt buông một tiếng thở dài :

- Người muốn gì?

Câu hỏi vừa buông ra khỏi hai cánh môi của Khô Lâu Quái Kiệt thì Đồ Văn Từ Lâm rên khê một tiếng. Lão mơ hồ nói :

- Chí Hải, người mau đem Điệp Bội chạy đi. Chạy càng xa càng tốt. Chạy càng xa càng tốt.

Nghe Đồ Văn Từ Lâm rên, Chí Hải phấn khích gọi :

- Nghĩa phụ! Nghĩa phụ...

Đồ Văn Từ Lãm mở hé hai mi mắt. Đôi chân mày lão nhú lại rồi định nhãn nhìn Chí Hải :

- Chí Hải! Người chạy đi... Càng xa càng tốt.

Đồ Văn Từ Lãm thốt hết câu lại gục đầu bất tỉnh. Thấy tình trạng của lão, Chí Hải không khỏi xót xa, nhưng y chẳng biết phải làm gì trong tình thế nan giải này.

Khô Lâu Quái Kiệt định nhãn nhìn Chí Hải :

- Tiểu tử đang giữ Điệp Bội?

- Không sai.

- Trao Điệp Bội cho ta.

- Không trao. Nếu tôn giá có hành động gì, ta sẽ giết ngay vị cô nương này. Nếu tôn giá sát tử nghĩa phụ của Chí Hải thì vị cô nương này cũng mất mạng.

Chí Hải vừa nói vừa kè Bạch Khô Lâu Tô Ái Mỹ tiến ra cửa ngôi cổ miếu. Bạch Khô Lâu vốn có ý giúp Chí Hải, nên nằng nặc rập bước theo gã như một ả hoàn ngoan ngoan.

Khô Lâu Quái Kiệt đứng thờ người chẳng biết phải hành xử như thế nào. Vừa ra khỏi ngôi cổ miếu, Chí Hải bắt giác quát :

- Tôn giá hãy xem thần công “Vận công điều tức” của Nộ Chí Hải đây.

Chí Hải vừa nói vừa đẩy hữu thủ về phía Khô Lâu Quái Kiệt. Một đạo kinh xoáy thoát ra từ tâm trung bản thủ của gã cuốn tới Khô Lâu Quái Kiệt. Hiện tượng bất ngờ đó khiến cho Chí Hải không hiểu được, cứ như một nhân vật vô hình nào đó phò trợ vậy.

Đạo xoáy kinh ập đến Khô Lâu Quái Kiệt, buộc y phải dụng chưởng đón đỡ thẳng.

- Ầm...

Sấm chưởng làm rung chuyển cả khoảng không gian trước cửa ngôi cổ miếu thần hoàng. Dư lực của chưởng kinh làm cát đá bay mù mịt chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Tô Ái Mỹ nói với Chí Hải :

- Chạy đi.

- Chí Hải không biết khinh công.

- Người...

Nàng vừa thốt vừa cấp ngang hông Chí Hải, điểm mũi hài thoát đi, hướng về phía ngọn Kim Đỉnh sơn. Mặc dù mang thân thủ siêu phàm nhưng Tô Ái Mỹ phải mất trọn cả một canh giờ mới đưa được Nộ Chí Hải đến Kim Đỉnh sơn.

Trên đỉnh Kim Đỉnh sơn có một ngôi mộ đá khổng lồ, trên năm mộ có người dấu chân lún sâu, theo năm tháng đã phủ lớp rêu mốc cời.

Chí Hải và Ái Mỹ vừa chạy đến trước ngôi cổ mộ. Hai người dừng bước trước ngôi cổ mộ, phía sau cổ mộ là một vực thẳm sâu hun hút, gió từ dưới vực thổi lên giũ chéo y của hai người.

Ái Mỹ nhìn Chí Hải nói :

- Người tìm đến Kim Đỉnh sơn với mục đích gì?

Chí Hải lắc đầu :

- Tại hạ không biết.

Ái Mỹ nhướn mày :

- Không biết? Thế sao lại đến đây?

- Nhất Ngôn Thiên Tuế nói sao Chí Hải nghe vậy.

Chí Hải chỉ ngời cổ mộ :

- Cô nương, đây có phải là Huyết đài không?

Ái My gật đầu :

- Tương truyền đây là Huyết đài nơi mà trước đây Võ Lâm Thiên Tôn từng giao thủ với các vị Chứng môn đời trước để đoạt Điệp Bội.

Chí Hải chặc lưỡi :

- Tại hạ chỉ nghe nghĩa phụ nói đến Huyết đài trên đỉnh Kim Sơn để phó hội với Hắc Điệp.

Chí Hải vừa thốt dứt câu thì tiếng của Khô Lâu Quái Kiệt cất lên ngay sau lưng hai người :

- Chính ta mới là kẻ phó hội với Hắc Điệp.

Chí Hải giật mình quay lại. Y lách bộ đặt tay vào yết hầu Ái My, nghiêm giọng nói :

- Chí Hải với tôn giá không thù không oán mà sao cứ theo ta như đĩa dói vậy. Tôn giá phải rời ngay khỏi nơi nà nếu không...

- Người sẽ sát tử Tô Ái My?

- Đúng.

- Người cứ mạnh dạn xuống tay, ta không ngăn cản.

- Tại sao?

- Ắ đã phản bội ta, thì giữ lại làm gì. Chí Hải, mau trao Điệp Bội cho ta.

Chí Hải lắc đầu :

- Không...

Chí Hải vừa thốt dứt câu, Khô Lâu Quái Kiệt đã vũ lộng Huyết Lâu trượng, rồi ghim thẳng xuống ngay trước mặt mình. Ái My hốt hoảng nói :

- Lão sẽ dụng đến “Quyển Đoạn Hồn”...

Nàng vừa nói vừa ghim ngọn lâu trượng của mình đối diện với Huyết Lâu trượng.

Khô Lâu Quái Kiệt chớp mắt :

- Tiện nữ dám đối nghịch với ta. Đáng chết!

Khô Lâu Quái Kiệt vừa nói vừa áp hai tay vào ót chiếc Huyết lâu, bên kia Ái My cũng cùng một động tác như lão.

- Ầm...

Từ hốc mắt hai chiếc đầu lâu bắn ra những luồng sắc quang đỏ xanh chạm thẳng vào nhau.

- Ầm...

Chiếc đầu lâu của Tô Ái My bị chấn dội, rồi bị hai đạo huyết quang cuốn lấy.

- Bộp...

Nó vỡ ra thành một nhúm bụi bị gió cuốn đi chẳng để lại vết tích gì.

Khô Lâu Quái Kiệt rít lên the thé :

- Nàng muốn chết ta cho nàng được chết.

Y vừa nói vừa dẫn đến hai bộ, ngọn Huyết lâu trượng thoát khỏi tay, quay vun vút như chiếc chong chóng, lướt đến Chí Hải và Tô Ái My.

Chí Hải quát lên :

- Hãy xem tuyệt kỹ “Vận công điều tức” của Nộ Chí Hải.

Y đẩy song chường đến trước hướng về phía chiếc chóng chóng. Y những tưởng lực kinh sẽ lại phát tác. Nhưng chẳng có gì phát ra từ tâm trung bản thủ.

Chí Hải ngơ ngẩn :

- Sao kỳ lạ vậy.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì chiếc Huyết lâu đã chụp đến thiên đỉnh Chí Hải. Y cảm nhận cả một ngọn núi thái sơn sắp đập xuống đỉnh đầu, liền rú lên.

- Cứu tôi với.

Tô Ái My tợ ngọn gió lốc lướt ngang qua, đẩy Chí Hải về phía sau ngôi cổ mộ. Lưng nàng đưa ra hứng lấy ngọn Huyết trượng.

- Bốp...

Ái My rú lên một tiếng. Thân pháp như một cánh diều bị gió lốc dữ cuốn về phía miệng vực. Chí Hải thấy Ái My lao ra ngoài miệng vực, liền với tay chụp nàng lại. Tay Chí Hải vừa thộp được chân Ái My thì một đạo phách không chường từ phía sau đẩy tới lưng y.

- Bình...

Chí Hải cúi đến trước, cùng với Ái My lao xuống vực Kim Đỉnh sơn. Miệng vực như hàm con quái vật khổng lồ nuốt chửng lấy hai người.

20. Chương 20: Huyết Đài Tuyệt Vực

Những ngôi lều tròn như những cây nấm tuyết san sát xếp thành vòng tròn vây quanh chiếc lều to được trang hoàng khá lộng lẫy.

Tã Lùng đưa Thiếu Hoa đến trước cửa gian lều chính. Y dừng dừng bước ngay cửa lều, đặt chiếc túi chứa bầy độc trùng xuống bên cạnh Thiếu Hoa rồi nói :

- Túc hạ chờ Tã Lùng ở đây.

Thiếu Hoa gật đầu, nhưng lại buột miệng nói :

- Nếu tại hạ bỏ đi thì sao?

- Túc hạ đã đến địa giới của bộ tộc A Kha Khất Đan thì không thể rời khỏi đây khi chưa có sự cho phép của trưởng lão.

- Thế thì tại hạ đành phải chờ vậy.

Tã Lùng lườm Thiếu Hoa rồi bước vào trong lều. Còn lại một mình, Thiếu Hoa lơ dềnh dôi mắt nhìn chung quanh. Chàng tưởng như mình đang đứng giữa một bãi nấm tuyết khổng lồ với sự im lặng lạ lùng.

Sự im lặng được phá vỡ khi hai ả a hoàn từ trong lều bước ra. Hai người trịnh trọng ôm quyền xá Thiếu Hoa rồi nói :

- Trưởng lão thỉnh công tử vào chính lều hội kiến.

- Tại hạ đang chờ gặp trưởng lão của nhị vị cô nương.

Thiếu Hoa sửa lại trang y rồi theo hai ả a hoàn bước vào trong chính lều.

Trong gian chính lều, ngồi trên bồ hoàn có trái thắm là một vị trưởng lão tóc râu điểm hoa râu, đầu chiết khăn lụa màu vàng có đính viên hồng ngọc to bằng ngón chân cái. Ngồi bên cạnh lão là Tả Lùng và một vị thiếu nữ tuổi chỉ tạc mười tám đôi mươi.

Như đã trở thành thói quen, Thiếu Hoa điểm một nụ cười mỉm cầu tình. Nụ cười của chàng như lúc nào cũng được nặn ra thật đúng lúc khi phải đối mặt với những kẻ xa lạ.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Tại hạ là Du Thiếu Hoa, tham kiến trưởng lão.

Vị trưởng lão chỉ chiếc thắm ngay trước mặt mình :

- Mời Du công tử yên vị.

Thiếu Hoa ngồi xuống chiếc thắm đối diện với vị trưởng lão Khất Đan. Một ả a hoàn bưng đến trước mặt chàng một chiếc mâm vàng trên có bầu sữa. Ả a hoàn rót sữa từ trong bầu ra chiếc thố rồi lui bước.

Vị trưởng lão nhìn Thiếu Hoa nói :

- Mời công tử.

Thiếu Hoa bưng bầu sữa :

- Đa tạ trưởng lão.

Thiếu Hoa đặt chiếc thố xuống bên cạnh sau khi uống cạn sữa bên trong. Trong tâm Thiếu Hoa chẳng hề muốn dùng sữa linh dương, nhưng đây là tập tục của bộ lạc A Kha nên không thể từ chối.

Vị trưởng lão bộ tộc A Kha nhìn Thiếu Hoa nói :

- Lão thỉnh công tử đến đây vì có chuyện cầu kiến.

- Hẳn trưởng lão muốn tại hạ trao cánh Điệp Bội lại cho trưởng lão?

- Công tử trao cho lão cũng được và nếu không muốn trao thì cho lão mượn một thời gian. Sau đó lão phụ sẽ trả lại cho công tử.

- Tại hạ được trưởng lão trọng thị cho hưởng được đại ân thưởng khách của bộ tộc, nhưng điều trưởng lão thỉnh cầu, tại hạ cũng có điều muốn thỉnh giáo lại.

- Công tử cứ nói.

- Nếu như trưởng lão biết được bí mật của Điệp Bội, Thiếu Hoa sẵn lòng cho trưởng lão mượn một thời gian để khảo. Điều bí mật đó, trưởng lão phải cho Thiếu Hoa biết.

Đôi chân mày của vị trưởng lão bộ tộc A Kha thoát nhú lại. Lão buông một tiếng thở dài :

- Điều công tử thỉnh giáo, lão đây khó trả lời.

Thiếu Hoa đặt tay lên hai bắp đùi, từ tốn nói :

- Tại hạ cũng thẳng thắn nói với trưởng lão. Nếu như trưởng lão không biết bí mật Điệp Bội thì Thiếu Hoa cũng không thể giao nó cho người.

- Nếu có Điệp Bội lão có thể truy nguyên bí mật ẩn chứa trong đó.

- Nếu có thể truy nguyên bí ẩn chứa trong Điệp Bội thì Thiếu Hoa đã không có mặt ở đây.

Chàng vừa thốt hết câu thì giọng nói thánh thót cất lên ngay phía cửa chính lều :

- Người sao có thể biết được bí mật của Điệp Bội?

Giọng nữ nhân rất thanh tao, nhu nhã, nhưng mặt của vị trưởng lão đã đánh hắt lại với những nét bất nhân.

Lão chống tay đứng lên.

Thiếu Hoa nhìn lại sau lưng. Đập vào mắt chàng là một thiếu nữ, vóc dáng thanh mảnh, thướt tha mặc dù trang y nàng đang mặc trông như một bộ giáp.

Vị trưởng lão nhìn Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Du công tử chờ lão phu thu nạp ả nha đầu phản tộc này rồi sẽ đàm đạo tiếp với công tử.

Thiếu Hoa chưa kịp trả lời thì vị trưởng lão cùng với Tã Lùng và cô nương kia cùng lắc vai lướt đến thiếu nữ vận giáp y. Mặc dù đang vận giáp y, nhưng động tác của thiếu nữ kia rất linh hoạt. Vừa chớp thấy ba người kia lướt động, nàng đã lạng bộ lướt ra ngoài.

Thiếu Hoa tò mò bước ra thị nhãn cuộc đấu.

Tã Lùng thò tay lấy chiếc túi chứa đầy trùng độc. Tay trái mở miệng túi, tay phải phẩy về phía thiếu nữ một lớp sương khói mờ mờ. Bầy trùng độc như lũ vòi đoi tỏa ra khỏi chiếc túi gấm, bùng lách tách lao về phía thiếu nữ vận áo giáp y.

Như đã có sự chuẩn bị để đối phó với bầy trùng độc của Tã Lùng, thiếu nữ xoay nửa vòng, rút hai chiếc hỏa pháo giữ dắt hai bên giáp y. Hai ngọn lửa phụt ra từ hai chiếc hỏa pháo trông tựa hai rồng lửa, nhắm lũ trùng độc. Lũ trùng độc đang lách tách xông tới, hứng lấy hai ngọn lửa như chạm vào khắc tinh của chúng. Bọn trùng tự co mình lại, chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi chúng đã bị loại khỏi cuộc giao đấu, trong khi Tã Lùng thì nhảy tưng tưng, miệng không ngớt xuýt xoa than trách :

- Thôi rồi! Thế là tiêu hết bầy độc vật của ta rồi. Nha đầu sao người ác. Người ác quá không chừa lại cho Tã Lùng một con giống nào hết.

Gã cứ nhảy lừng tưng không ngừng than. Tã Lùng thì than, thiếu nữ cùng phe với gã thì vung ngọc thủ phóng ra một chùm châm mỏng như những chiếc lông ngựa.

Thiếu nữ vận giáp y không hề tránh né, mà chỉ dụng chưởng ảnh phủ vùng chính diện.

Nàng vừa phóng chưởng đánh bật vùng loạn châm đang xẹt đến mặt mình vừa nói :

- Đoạt Hồn bằng châm của ngươi thì làm gì được Tổ Tổ chứ?

Loạt Đoạt Hồn bằng châm chạm vào chiếc giáp y dội ngược trở lại, còn loạt châm phía trên thì bị chưởng kinh của Tổ Tổ đẩy dạt qua hai bên.

Độc trùng của Tã Lùng lẫn Đoạt Hồn bằng châm chẳng làm gì được Tổ Tổ khiến vị trưởng lão bộ tộc A Kha phải chau mày danh mặt. Lão khoát tay :

- Không cần thiết, để cho lão phu.

Nghe lệnh phán của trưởng tôn, Tã Lùng lẫn thiếu nữ kia liền thối bộ.

Tổ Tổ cũng định nhãn nhìn về phía lão trượng. Lấy một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, nàng nghiêm giọng nói :

- Cừu Thiên Nhậm. Hôm nay Tổ Tổ buộc phải thoái vị nguyên lão và vạch trần những gì lão đã gây cho song thân Tổ Tổ.

Thiên Nhậm nhíu mày nhìn Tổ Tổ :

- Nha đầu tự dẫn xác đến còn đòi lột chiếc khăn nguyên của lão phu. Nha đầu đáng được nhận một cái chết theo lệ của bộ tộc.

Cừu Thiên Nhậm vừa nói vừa dẫn đến ba bộ, lão gác chéo đôi song thủ, một vầng huyết quang xuất hiện ngay sau lưng lão. Vầng huyết quang lạ kỳ xuất hiện đập vào mắt Thiếu Hoa, khiến chàng buột miệng thốt :

- Vô Lượng Công.

Lời còn đọng trên miệng Thiếu Hoa thì Cừu Thiên Nhậm đã xuất thủ. Lão đẩy hai tay đến trước. Hai khối huyết quang phát xuất từ đôi song thủ của lão lao đến Tổ Tổ.

Không tránh né, cũng chẳng chút e dè, Tổ Tổ trụ thân dụng ngọc chưởng đón thẳng, đỡ thẳng lấy hai khối huyết quang đó.

- Âm... Âm...

Tổ Tổ chỉ hơi thoái lùi đúng nửa bước, mặc dù là người bị động trong giao đấu. Nội lực của nàng biểu hiện qua lần giáo chưởng đón thẳng đỡ thẳng. Thiếu Hoa phải ngậm khâm phục. Thiên Nhậm rít giọng :

- Nha đầu khá lắm. Đỡ được một đạo kinh chưởng của lão phu mà chẳng hề hấn, chứng tỏ người đã gặp được một kỳ tích ngàn năm có một.

Cùng với lời nói đó, Cừu Thiên Nhậm lướt đến, Tổ Tổ chẳng hề e dè, cũng phóng tới lão. Hai người quỳen lại che chặt lấy nhau, tạo thành một con tróc chẳng còn thấy bóng người. Mà chỉ còn nghe tiếng sấm chưởng không ngừng chấn dội.

- Bình... Bình... Bình.

Con tróc do Tổ Tổ và Cừu Thiên Nhậm tạo ra bốc dần lên cao một trượng. Hai trượng... Ba trượng.

- Âm...

Hai người bật về hai hướng.

Tổ Tổ quay tròn như cánh bông vụ rồi trụ vững trên hai chân, trong khi Cừu Thiên Nhậm thì hạ thân xuống không vững. Chân vừa chấm đất, lão đã phải thối lui bốn bộ mới định tấn.

Cục diện trong giao đấu xem chừng nghiêng hẳn về Tổ Tổ. Chính điều đó càng khiến cho Thiếu Hoa khâm phục Tổ Tổ hơn. Chàng quan sát nàng, kịp nhận ra Tổ Tổ dù không thối bộ nhưng hai chân vẫn run rẩy không chừng sắp quỵ xuống đất.

Trong khi Thiếu Hoa quan sát thì Cừu Thiên Nhậm chỉ Tổ Tổ.

- Nha đầu may mắn có thiên ty giúp... Phải không?

Thu nhân của Tổ Tổ ánh lên vẻ căm hờn phần uất :

- Vô Lượng công của lão không làm gì được Tổ Tổ này đâu, hôm nay lão phải đền nợ máu đã vay của Tổ Tổ.

Cừu Thiên Nhậm thở hắt ra một tiếng :

- Nha đầu tưởng dễ dàng thực hiện được mục đích của mình à. Người có nằm mơ cũng không thực hiện được đâu.

- Nơi này không phải là địa giới của A Kha tộc, mà lão có thể cầu cứu được Thập nhị trưởng lão.

Cừu Thiên Nhậm ngửa mặt cười. Lão vừa cười vừa nói :

- Nha đầu lắm rồi.

Cừu Thiên Nhậm vừa nói vừa rút trong ống tay áo ra một chiếc còi xinh xắn bằng ngà voi to bằng nắm tay. Lão đưa lên miệng thổi.

Từ chiếc lều, mười hai vị trưởng lão bước ra. Người nào cũng uy nghi như Thiên sứ.

Mười hai người có bước đến trước mặt Cừu Thiên Nhậm, kính cẩn nói :

- Thập nhị Thiên sứ chờ lệnh của nguyên lão.

Thiên Nhậm liếc Tổ Tổ rồi đưa chiếc còi ngà voi đến phía trước :

- Thập nhị Thiên sứ nhận ra vật này chứ?

Mười hai trưởng lão cùng gật đầu.

Cừu Thiên Nhậm nói tiếp :

- Thập nhị Thiên sứ có nhận phán lệnh của lão phu không?

Mười hai vị Thiên sứ cùng gập đầu nói :

- Người giữ Di chỉ u hồn là chủ nhân của Thập nhị Thiên sứ. Được quyền phán lệnh, Thiên sứ hành sự theo ý của người giữ Di chỉ u hồn.

- Tốt lắm.

Cừu Thiên Nhậm chỉ Tổ Tổ :

- Bốn nguyên lão lệnh cho Thập nhị Thiên sứ thu nạp ả nha đầu kia.

- Tuân lệnh.

Thập nhị Thiên sứ chẳng cần trở bộ mà chỉ lắc vai. Chỉ trong chớp mắt gần như không thể thấy Thập nhị Thiên sứ động thân người đã vây tròn lấy Tổ Tổ.

Tổ Tổ thừ người lia mắt nhìn qua mười hai Thiên sứ. Nàng ôn nhu nói :

- Các vị thúc thúc không nhận ra Tổ Tổ ư?

Thập nhị Thiên sứ nhìn nàng, tất cả đều im lặng, trên mặt họ lộ rõ những nét đăm đo lường lự.

Tổ Tổ lắc đầu :

- Thập nhị thúc thúc chẳng lẽ lại về phe với Cừu lão tặc.

Thập nhị Thiên sứ buông một tiếng thở dài. Sau tiếng thở dài như trút bỏ gánh nặng trên vai, mười hai vị Thiên sứ đồng loạt xuất thủ.

Họ chỉ lắc vai thân pháp như biến mất vào cõi vô minh, chỉ còn chiếc bóng nhờn nhợt, tất cả cùng nhập vào Tổ Tổ một lượt.

Chớp thấy Thập nhị Thiên sứ xuất công tập kích mình, Tổ Tổ điểm mũi hài lướt lên cao, thân pháp xoay tròn như cánh bông vụ, ngọc thủ chực vỗ ra những đạo kinh phản kích. Nàng phản ứng nhanh nhưng Thập nhị Thiên sứ còn nhanh hơn nàng. Mười hai đạo chỉ xuất hiện khi mười hai người hoán chuyển vị trí cho nhau, tạo thành một vòng lưới Thiên La Địa Vọng chụp thẳng tới Tổ Tổ.

Màn lưới chỉ phong chụp tới thân ảnh Tổ Tổ và kéo ghệt xuống. Những âm thanh chan chất rộn lên khi chỉ khí chạm vào chiếc kim tỵ giáp.

Tổ Tổ ngã lún xuống đất.

Nàng không kịp gượng đứng lên thì đã bị chỉ phong của Thập nhị Thiên sứ không ngừng điểm vào các tỉnh huyệt trên người. Mặc dù đã có kim tỵ giáp hộ thể nhưng các đại huyệt của Tổ Tổ liên tục bị chỉ khí công kích bởi Thập nhị Thiên sứ, chẳng bao lâu nàng đã nằm dưới dài bất động.

Thập nhị Thiên sứ lui về chỗ cũ, trong khi Tổ Tổ uất nghẹn đến trào nước mắt, gào lên :

- Thập nhị thúc thúc hại Tổ Tổ này rồi.

Trong khi nàng thốt ra câu nói đó thì Cừu Thiên Nhậm cũng rùng mình học ra một búm máu. Lão ôm ngực mím môi định nhả chiếu vào Tổ Tổ. Ánh mắt lộ rõ sắc ma tàn nhẫn và oán hờn.

Lão nhìn lại Thiểu Hoa :

- Ngày mai bốn nguyên lão sẽ hội kiến với Du công tử.

Lão thở hắt ra một tiếng rồi trở bộ bước nhanh vào gian chính lều.

21. Chương 21: Hoang Sơn Tuyệt Nữ

Mùi phấn hương từ ngoài cửa lều phả tới khóa lấp khứu giác Thiếu Hoa. Thứ mùi hương mà bất cứ nam nhân nào cũng có thể nhận ra cảm giác của mình mỗi khi đặt bước tới kỹ lâu, nhưng đây không phải là kỹ lâu mà là một gian lều trong khung cảnh thiên nhiên thì mùi hương kia càng có tác dụng hơn đối với khách tìm hoa.

Thiếu Hoa đặt tay lên tràng kỷ nhìn ra cửa. Thiếu nữ dụng Đoạt Hồn bằng châm bước vào. Nàng không vận võ phục, mà lại khoác trang phục của những trang đài các chốn kinh thành với một mảnh lụa trắng kéo dài trông vừa tao nhã vừa khêu gợi.

Thiếu Hoa đứng lên, mỉm cười. Nụ cười của gã thật đúng lúc khi thiếu nữ rọi thu nhãn ướt át tình chiếu vào gã.

Thiếu Hoa ôm quyền xá :

- Tại hạ thất lễ không biết cô nương quá vắng đến lâu.

Nàng di dời những gót sen như đi trên trận pháp “Mai hoa thung”. Vòng tiểu yêu lưng ong của nàng cứ như múa, hay nhún nhảy ngay trước mắt Thiếu Hoa.

Nàng đặt mâm vàng có vò rượu xuống tràng.

- Nguyên lão sai Lâm Bội Tuyền đến hầu phục Du công tử.

Thiếu Hoa chắc lưỡi :

- Cừu nguyên lão khách sáo quá, nên làm phiền Lâm cô nương.

Bội Tuyền liếc mắt đưa tình :

- Không biết Cừu nguyên lão khách sáo hay Du công tử là người khách sáo.

Thiếu Hoa khoát tay :

- Tại hạ không khách sáo chút nào đâu. Tại hạ chưa làm điều gì có lợi cho Cừu nguyên lão mà đã được người trọng thị như thượng khách nên có phần áy náy mà thôi.

- Cừu nguyên lão cảm thấy thất lễ với Du công tử nên mới sai Bội Tuyền đến hầu hạ người.

Thiếu Hoa nhướn mày :

- Tại sao nguyên lão lại nghĩ mình thất lễ với tại hạ.

- Vì nha đầu Tố Tố làm kinh động đến công tử.

Thiếu Hoa chắc lưỡi :

- Không ngờ chuyện cón con mà Cừu nguyên lão lại xem trọng như vậy.

Nàng chúc rượu từ bình ra chén rồi trịnh trọng dâng qua tay Thiếu Hoa, từ tốn hỏi :

- Vậy công tử có xem trọng Lâm Bội Tuyền không, khi Bội Tuyền tự nguyện đến hầu hạ công tử.

Đôi chân mày của Thiếu Hoa thoạt nhướn lên :

- Thế ư? Ý của cô nương tự nguyện đến hầu Thiếu Hoa à?

Nàng mỉm cười gật đầu :

- Rượu còn đầy, tình vẫn lạt.

- Rượu nồng tình nồng ư?

Nàng mỉm cười :

- Mong rằng chén rượu trên tay Du công tử sẽ nồng như tình của Lâm Bội Tuyền.

- Rượu nào cũng nồng cả, nhưng có lẽ rượu của cô nương có cái vị nồng khác.

Thiếu Hoa đưa chén rượu lên mũi ngửi.

- Tại hạ nói không sai.

- Thế rượu của Bội Tuyền như thế nào?

Nhìn Lâm Bội, Thiếu Hoa mỉm cười. Chính nụ cười đó lại khiến Bội Tuyền nao nao một cảm giác lạ kỳ khi nó hiện vào mắt nàng. Đôi lông mày của nàng bất giác đỏ hồng e lệ.

Thiếu Hoa nói :

- Phàm kẻ có tâm sự thì tìm quên lãng trong men rượu, mới thưởng thức hết cái vị nồng của rượu, tại hạ lại chẳng có tâm sự gì.

- Nói như vậy, công tử chẳng thưởng thức rượu ngon của Bội Tuyền ư?

Chàng lắc đầu :

- Không! Ý tại hạ khác.

- Ý của công tử như thế nào?

- Rượu của Lâm cô nương trao cho Thiếu Hoa có vị nồng rất khác.

- Nó khác với những chén rượu kia chỗ nào?

Chàng nhìn thẳng vào mắt Bội Tuyền :

- Khác ở người đối ẩm.

- Bội Tuyền không hiểu ý công tử.

- Nơi chốn hoang sơ này, tìm một người đối ẩm đã khó, tại hạ may mắn lại được đối ẩm với một hồng nhan tri diện, hẳn chén rượu của Lâm cô nương phải khác những chén rượu kia.

Đôi thu nhân của Bội Tuyền ánh lên nét long lanh chiếu vào Thiếu Hoa.

- Công tử khiến Bội Tuyền lúng túng. Thế sao công tử còn chưa thưởng thức chén rượu của Bội Tuyền.

- Tại hạ muốn thưởng thức sự nôn nao của mình trước chén rượu tri diện này.

Bội Tuyền liếc chàng, rồi kéo cao ống tay áo xiêm y. Lớp lụa mỏng được nàng kéo lên quá bờ vai để phô làn da trắng mượt được phủ bởi một lớp lông tơ mà Thiếu Hoa có thể nhìn thấy nó dưới ánh sáng nhàn nhạt của ba chiếc giá bạch lập.

Nàng đưa tay tới đỡ lấy chén rượu, động tác của nàng tưởng chừng chén rượu trên tay Thiếu Hoa là một báu vật dễ vỡ một khi tuột khỏi tay chàng.

Nàng vừa nâng chén rượu vừa nhìn vào ánh mắt Thiếu Hoa. Chẳng khác nào một ả a hoàn cúc cung tận tụy. Bội Tuyền cầm chén rượu, áp miệng chén vào môi Thiếu Hoa. Hai người chẳng còn khoảng cách nữa. Thiếu Hoa ngửi được mùi hương thoang thoảng đang phả ra từ cơ thể của Lâm Bội Tuyền. Thứ mùi hương quyến rũ lạ lùng, đánh bật cả mùi hảo tửu khiến cho con sâu rượu trong nội thể phải ngủ yên.

Uống cạn số rượu trong chén, Thiếu Hoa thả tay khỏi chén rượu, vuốt ve cánh tay trắng mượt của Bội Tuyền. Nàng vẫn cầm chén rượu để mặc cho Thiếu Hoa được quyền chạm chút làn da của cánh tay mình.

Tay Thiếu Hoa lần mò, chậm rãi từ từ rà theo cánh tay Lâm Bội Tuyền. Chàng cảm nhận rõ từng chiếc lông măng đang dựng lên bởi sự đụng chạm nhẹ nhàng đó.

Bội Tuyền im lặng chỉ lấy mắt nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa ngẩng lên nhìn Bội Tuyền :

- Tại hạ chưa từng thấy nữ nhân nào có được làn da đẹp như Lâm cô nương.

- Công tử đã so sánh hẳn đã từng chiêm ngưỡng những làn da mỹ nữ.

Chàng gật đầu :

- Tại hạ không giấu đã từng có những làn da mỹ nữ được tại hạ chiêm ngưỡng, nhưng thú thực chẳng có làn da nào sánh với làn da của cô nương.
- Bội Tuyền có làn da đẹp lắm sao?
- Hơn tất cả những làn da mà tại hạ đã được chiêm ngưỡng.
- Với một làn da đẹp như thế thì công tử có cảm xúc gì không?
- Với một nam nhân khi được chiêm ngưỡng làn da của cô nương thì hẳn sẽ tò mò.

Nàng chớp mắt :

- Công tử cũng đang tò mò?

Thiếu Hoa gật đầu.

Bội Tuyền mỉm cười :

- Công tử tò mò gì?
- Một làn da thì chưa nói hết cái đẹp của mỹ nữ.
- Thế còn gì nữa?
- Cô nương có nghĩ mình là mỹ nữ tuyệt đẹp không?

Dung diện của Bội Tuyền ửng hồng e lệ :

- Dưới mắt của Du công tử, Bội Tuyền không phải là một mỹ nữ.
- Ngược lại.
- Như thế nào?
- Trước mắt tại hạ, cô nương là một mỹ nữ. Mà là một mỹ nữ xuất hiện rất đúng lúc.

Chàng nhìn xuống đôi ngọc thủ của Lâm Bội Tuyền. Nhỏ giọng nói :

- Với một gã nam nhân trong khung cảnh vắng lặng, và chỉ có một mình thì sự xuất hiện của cô nương sẽ xóa đi sự cô đơn đó.
- Vậy sao.

Chàng ngẩng lên nhìn Bội Tuyền.

- Tại hạ nói không đúng ư.
- Du công tử nói có bao giờ sai. Bội Tuyền cũng nghĩ công tử đang cô đơn.
- Tại sao Lâm cô nương biết Thiếu Hoa này đang cô đơn?
- Phong thái của Du công tử là một người hào hoa. Đã là người hào hoa thì có ai chịu cảnh cô đơn độc ẩm bao giờ. Chính vì vậy mà Bội Tuyền mới tự nguyện đến hầu phục người.

Nàng ngồi xuống mỉm cười với chàng :

- Thế Lâm cô nương nghĩ tại hạ đang tò mò gì nào?
- Công tử muốn thấy những nét đẹp tạo nên Lâm Bội Tuyền.
- Cô nương có đồng ý cho tại hạ thẩm chứng vẻ đẹp mà tạo hóa đã ban tặng cho cô nương?

Nàng nhướn mày :

- Công tử quá tham lam không.

- Sự tham lam của Thiếu Hoa cũng không ngoài ý của cô nương. Mỹ nữ là một đóa hoa đẹp. Đã tự cho mình là đóa hoa đẹp thì rất muốn khoe được khoe sắc khoe hương.

Thiếu Hoa quay sang nhìn Bội Tuyền :

- Tại hạ nói có đúng không?

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng.

Bội Tuyền mím môi :

- Sợ Bội Tuyền không đẹp như Thiếu Hoa nghĩ thôi.

Chàng lắc đầu :

- Đừng nói vậy.

- Vậy Bội Tuyền như thế nào?

- Đã là nữ nhân thì ai cũng đẹp.

- Xú nữ thì sao?

- Tại hạ không tin trên đời này có xú nữ.

- Không có nữ nhân xấu thì sao có người đẹp.

- Cái đẹp của nữ nhân qua nhãn ý của nam nhân. Tại hạ tin Lâm cô nương là một mỹ nữ đẹp.

Bội Tuyền buông một tiếng thở dài :

- Mong rằng đó là sự thật.

- Tại hạ rất muốn nhìn thấy sự thật đó.

Nàng nhướn to đôi mắt đen hết cỡ :

- Công tử tham lam quá.

- Với cái đẹp thì bất cứ ai cũng tham lam. Dù Thiếu Hoa là một gã nam nhân tầm thường thì cũng tham lam như những gã nam nhân khác thôi. Huống chi Thiếu Hoa lại là một gã nam nhân biết chiêm ngưỡng cái đẹp, tò mò với cái đẹp, không chừng cô nương lại cho Thiếu Hoa là một gã háo sắc.

- Bội Tuyền không nghĩ Thiếu Hoa là người háo sắc.

- Tại hạ rất cảm kích lời nói này của cô nương. Nhưng tại sao Thiếu Hoa lại không phải là một gã háo sắc chứ.

- Thiếu Hoa biết chiêm ngưỡng cái đẹp của mỹ nữ thì không thể nào là kẻ háo sắc. Người biết nhìn ra cái đẹp của nữ nhân thì hẳn biết trân trọng cái đẹp đó.

- Rất hay.

Bội Tuyền từ từ đứng lên, rảo bước đến bên chiếc tràng kỷ, xoay lưng về phía Thiếu Hoa, nàng nhỏ giọng nói :

- Mong rằng Bội Tuyền là đóa hoa đẹp trong đôi mắt chàng.

Bội Tuyền thốt dứt câu, tự trút xiêm y ra khỏi thân thể mình. Dưới ánh sáng nhàn nhạt của ba chiếc giá bạch lạp, chiếc lưng thanh tú đầy đặn, với những đôi đường cong tạo ra sự háo hức, ngọt ngào mỗi khi đập vào mắt bất cứ đấng nam nhi nào.

Chỉ với chiếc lưng đã diễn tả được tất cả sự quyến rũ của một trang giai nhân biết chinh phục nam nhân như thế nào. Phía trên chiếc eo thon nhỏ là đôi gò tuyết nhô cao, căng phồng sức sống nhục cảm buộc Thiếu Hoa phải nín thở khi đập vào mắt.

Bội Tuyền từ tốn nói :

- Vẻ đẹp của Bội Tuyền như thế nào với Thiếu Hoa.
- Tại hạ khó dần được sự tham lam cũng như trí tưởng tò mò đang nảy nở trong tâm linh.
- Đã tham lam, đã tò mò thì hẳn Thiếu Hoa rất muốn chiếm hữu cái đẹp của Bội Tuyền.
- Không sai. Nam nhân thì phải biết chiếm hữu cái đẹp của nữ nhân.
- Để có được cái đẹp của mỹ nữ, hẳn chàng cũng phải biết cái giá phải trả chứ.
- Trên đời này thì chẳng thứ gì đẹp mà cho không cả.
- Một câu nói rất đúng.

Bội Tuyền từ từ quay mặt lại.

Hai tay nàng chỉ đan chéo để hở phía trước che đi phần kín đáo nhất của cơ thể, còn tất cả đều phô ra dưới tầm mắt của Du Thiếu Hoa. Đôi gò bồng đảo căng cứng, toát ra sức hấp dẫn lạ kỳ cuốn lấy đôi mắt Du Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa ngồi yên trên chiếc đôn ngắm Bội Tuyền.

Nàng nhỏ giọng nói :

- Thiếu Hoa chỉ biết nhìn Bội Tuyền thôi ư?

Chàng im lặng.

Bội Tuyền bước đến ngay trước mặt chàng. Nàng đặt tay lên vai Thiếu Hoa :

- Chàng đã thỏa mãn được sự tò mò của mình rồi chứ?
- Sự tò mò trong Thiếu Hoa đã biến thành sự rạo rức vốn dĩ có trong bất cứ một gã nam nhân nào.

Nàng nâng cằm Thiếu Hoa :

- Bội Tuyền không biết sự rạo rức kia như thế nào.

Chàng áp tay vào vòng tiểu yêu của nàng :

- Bội Tuyền muốn biết sự rạo rức của Thiếu Hoa như thế nào à?

Bội Tuyền gật đầu.

Thiếu Hoa vuốt đôi tay theo bờ hông Bội Tuyền từ từ kéo xuống chân. Nàng thoát rừng mình, hơi rút người lại, nhỏ giọng nói :

- Cảm giác của Thiếu Hoa như thế nào?
- Cũng như Bội Tuyền.
- Trong Đan Điền Bội Tuyền như có lửa đốt. Một cảm giác lạ lùng khó kèm chế được.

Nàng vừa nói vừa bầu mười đầu ngón tay thanh mảnh vào vai Thiếu Hoa. Mặt nàng áp vào má Thiếu Hoa. Giọng nói bỗng chốc ngọt ngào hơn :

- Nếu Bội Tuyền để chàng thụ hưởng và chiếm đoạt tấm thân này, chàng sẽ trả gì cho Bội Tuyền.

Thiếu Hoa ngẩng lên nhìn Bội Tuyền :

- Nàng muốn gì ở Thiếu Hoa?
- Thế chàng có gì cho Bội Tuyền nào?
- Nàng muốn có cánh Điệp Bội?
- Nếu Bội Tuyền muốn có cánh Điệp Bội đó?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Nó sẽ thuộc về nàng, một khi nàng chinh phục được trái tim của Du Thiếu Hoa.
- Bội Tuyền đang chinh phục trái tim của Du Thiếu Hoa đây.
- Thế Thiếu Hoa sẽ thuộc về nàng chứ?
- Bội Tuyền tin như vậy.
- Tại sao nàng đoán chắc Thiếu Hoa sẽ thuộc về nàng?
- Bởi Bội Tuyền nhìn thấy trong mắt chàng là ngọn lửa tình âm ỉ và nổi háo hức muốn sở hữu tấm thân của Bội Tuyền.
- Bởi vì nàng tin mình đẹp?
- Bội Tuyền có đẹp không?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Thiếu Hoa không phủ nhận vẻ đẹp của Bội Tuyền.

Thiếu Hoa nói dứt câu bế xốc Bội Tuyền. Rảo bước đến tràng kỷ, chàng đặt Bội Tuyền nằm duỗi dài trên tràng kỷ, nhìn vào mắt nàng. Đôi gò bồng đảo của nàng tưởng chừng như truyền được thêm sức sống, nên bỗng chốc nó sinh động hẳn lên qua từng nhịp thở.

Đôi tay Bội Tuyền bá lấy cổ Thiếu Hoa.

Nàng nhỏ giọng nói :

- Chàng không tiếc với Bội Tuyền cánh Điệp Bội?
- Cánh Điệp Bội vô nghĩa kia thì đâu sánh với tấm thân tuyệt mỹ của nàng được.

Thiếu Hoa vừa nói vừa đặt tay lên nhũ hoa của nàng. Bội Tuyền thoát ươn người. Nàng thủ thủ bằng giọng thật ôn nhu, ngọt ngào :

- Chàng nói thật với Bội Tuyền chứ?
- Nàng là một đóa hoa đẹp trong mắt Du Thiếu Hoa mà. Thế thì Thiếu Hoa tiếc gì một cánh Điệp Bội vô nghĩa, nhưng...

Thiếu Hoa bỏ lửng câu nói giữa chừng, vuốt theo bờ hông Bội Tuyền. Một lớp da ốc nổi lên phủ khắp cơ thể nàng. Nàng liếc Thiếu Hoa :

- Chàng còn lưỡng lự?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Thiếu Hoa không lưỡng lự mà chỉ muốn biết.
- Chàng muốn biết gì?

Chàng cúi sát mặt vào mặt Bội Tuyền :

- Thiếu Hoa muốn biết nàng cần Điệp Bội để làm gì?
- Bởi vì... Bởi vì... Điệp Bội là một báu vật.
- Chỉ vì Điệp Bội chỉ là một báu vật thôi ư?

Bội Tuyền gật đầu.

Thiếu Hoa mỉm cười, hỏi Bội Tuyền :

- Nàng cho Điệp Bội là báu vật thì phải biết giá trị của báu vật đó?

Bội Tuyền lộ vẻ lúng túng.

Chàng hỏi tiếp :

- Điệp Bội là một báu vật, vậy nàng có biết giá trị của báu vật của Điệp Bội ở chỗ nào không. Hay nó chỉ là một vật trang sức để làm đẹp cho nàng.

- O...

Thiếu Hoa nâng cầm Bội Tuyền :

- Nàng không biết giá trị của Điệp Bội ở chỗ nào ư?

- Bội Tuyền không biết.

- Không biết thì Điệp Bội trao cho nàng cũng chỉ là một vật vô nghĩa mà thôi.

Thiếu Hoa vừa nói dứt câu bất ngờ điểm chỉ vào tĩnh huyết của Bội Tuyền.

Nàng co rút người lại :

- Thiếu Hoa...

Vuốt ve đôi bờ vai Bội Tuyền, Thiếu Hoa ôn nhu nói :

- Nàng đừng quá hồi hộp như vậy.

- Tại sao lại điểm huyết Bội Tuyền?

- Tại sao ư? Chỉ bởi Thiếu Hoa hết hứng thú khi chưa uống cạn số rượu nàng mang đến, thứ hai để tận hưởng hết cái đẹp của nàng thì không thể chiếm hữu nó. Đóa hoa đẹp chỉ được ngắm thôi. Nó sẽ mãi mãi trường tồn.

Thiếu Hoa vừa nói vừa xoa nhẹ đôi nhũ hoa của Bội Tuyền rồi đứng lên quay trở lại bàn. Chàng lẳng lẳng chuốc rượu ra chén, uống từng ngụm, đôi mắt nhìn thân thể lỏa lồ đang nằm của Bội Tuyền. Ánh mắt chàng lơ đãng như nhìn vào cõi hư vô nào đó. Khi bầu rượu cạn, cũng là lúc điểm canh hai. Bội Tuyền lịm ngủ từ lúc nào chẳng biết.

Thiếu Hoa khẽ giữ ống tay áo, một đạo chỉ kinh thoát ra thổi tắt những ngọn bạch lập, bóng tối nhanh chóng bao trùm cả gian lều.

22. Chương 22: Bẫy Tình

Tã Lùng loắt choắt đi vòng quanh Tổ Tổ. Thỉnh thoảng y lại tọc mạch thọc tay vào người nàng, Tổ Tổ rít lên từng tiếng :

- Tiện nhân bí ỏi... Người muốn gì...

Tã Lùng héch mặt cười khình khịt. Gã vừa cười vừa nói :

- Nha đầu còn hỏi Tã mỗ này muốn gì nữa. Chỉ cần nàng cho Tã mỗ biết cách mở đến “Thánh Điệp” thì xong thôi.

- Tiện nhân! Người đừng nằm mơ.

Tã Lùng đứng ngay trước mặt Tổ Tổ. Y lòn tay sau lưng lấy chiếc túi da, đổ năm con độc trùng xuống dưới chân Tổ Tổ. Vừa thấy lũ độc trùng, dung diện Tổ Tổ đã biến sắc.

Sự sợ hãi đến độ biến đổi sắc diện của Tổ Tổ không qua được cặp mắt giảo hoạt của Tã Lùng. Y cười khan rồi nói :

- Xem kia! Nàng đang sợ phải không?

- Người... Người nhốt lũ quái vật đó lại đi.

Tã Lùng nhún vai :

- Tại sao Tã mỗ phải nhốt năm đứa con còn lại chứ.

Y chắc lưỡi :

- Mà sao nha đầu lại sợ hãi lũ tiểu yêu của Tã mỗ như vậy. Nàng không thích chúng ư?

- Người hãy đem chúng đi khỏi mắt Tổ Tổ.

Tã Lùng trừng mắt :

- Nha đầu căm ghét lũ thú yêu của Tã mỗ như vậy à?

Tổ Tổ gật đầu :

- Đúng.

Tã Lùng cúi xuống nhặt một con độc trùng, cẩn thận đặt vào giữa lòng bàn tay rồi chìa đến trước mặt Tổ Tổ.

- Nha đầu xem, thú yêu của Tã mỗ đáng thương như thế này, mà nàng lại sợ đến tái mặt. Trên đời này Tã Lùng đâu thấy con thú nào ngoan ngoãn, đáng yêu như những con độc trùng của Tã mỗ. Những con thú đáng yêu như thế này mà nàng lại sợ.

Tổ Tổ nhắm khịt hai mắt không dám nhìn con độc trùng ngoe nguẩy trên tay Tã Lùng.

- Chúng chẳng có gì để đáng phải nhìn tới cả. Chỉ là lũ độc trùng gớm ghiếc chuyên đục khoét lục phủ ngũ tạng người ta mà thôi.

Tã Lùng reo lên :

- Nha đầu nói rất đúng, lũ thú yêu của Tã mỗ chỉ chuyên đục khoét lục phủ ngũ tạng, nhưng chính vì chúng biết đục khoét lục phủ ngũ tạng mà Tã mỗ mới yêu chúng.

Tã Lùng nắm tay Tổ Tổ. Y nắm nốt bàn tay nàng, vừa nắm vừa nói :

- Ái chà! Chưa bao giờ lũ thú yêu của Tã mỗ được một món ăn ngon như thế này.

Y nhón con độc trùng bằng hai ngón tay chực bỏ vào lòng bàn tay Tổ Tổ. Sắc diện nàng biến sắc nhợt nhạt. Tổ Tổ thét lên :

- Không được làm vậy.

Tã Lùng nhướn mày :

- Nàng sợ ư?

- Đúng! Ta sợ.

Y khoát tay :

- Đừng sợ! Những con độc trùng này rất dễ yêu. Chúng sẽ không hành hạ nha đầu đau đớn đâu.

Y chắc lưỡi :

- Ái chà! Chúng sẽ nhẹ nhàng xâm nhập vào nội thể của nha đầu, rồi lần xuống nội đan của nha đầu.

Nói đến đây, Tã Lùng nhìn xuống vùng hạ đẳng của Tổ Tổ. Y lại chắc lưỡi :

- Ái chà! Thú vị thật, lũ thú yêu của Tã mỗ sẽ ở trong nội đan của nha đầu. Chúng sinh sôi nảy nở cho Tã mỗ một lũ con cháu...

Tã Lùng ngẩng mặt nhìn Tổ Tổ. Chạm vào ánh mắt cú vọ của Tã Lùng, bất giác xương sống Tổ Tổ gai lạnh, toàn thân nổi đầy gai ốc với cảm giác như có luồng hỏa khí chập đến. Tã Lùng di dời ánh mắt từ mặt nàng kéo xuống vùng Đan Điền, rồi đóng lại đó.

Hắn nhìn chằm chằm rồi từ từ đưa tay tới.

Tổ Tổ biến sắc quất :

- Tiện nhân... Người định làm gì ta.

Tã Lùng ngược nhìn lên :

- Ta muốn xem cái bụng của nha đầu như thế nào. Nó có thể làm tổ cho lũ độc vật yêu quý của ta hay không?

- Người...

Cùng với tràng tiểu ngạo khả ố đó. Tã Lùng thọc tay tới xoa nắn vùng Đan Điền của Tổ Tổ. Sắc diện Tổ Tổ xanh ngắt, nhưng chẳng biết phải làm gì bởi vì đã bị bế huyệt không sao cử động được. Hai hàm răng nghiêng lại đến độ phát ra những tiếng ken két đầy phần uất.

Tã Lùng vừa xoa vừa nắn vùng Đan Điền của Tổ Tổ một cách thô bạo vừa nhìn nàng nói :

- Ái chà! Tốt, tốt. Đúng là cái ổ tuyệt vời mà Tã mỗ tìm mãi không ra. Nhất định lũ độc trùng của Tã mỗ sẽ có được một cái tổ như ý để sinh con cháu cho Tã mỗ.

Y nói xong toét miệng cười hênh hếch, trong khi nước mắt trào ra khóe mắt của Tổ Tổ.

Tã Lùng đang đắc ý với những ý nghĩ trong đầu mình thì cảm nhận phía sau gáy mình có vật gì đó lạnh lạnh. Y bất giác rùng mình bởi cảm nhận đó. Chính cảm giác ớn ớn kia khiến cho Tã Lùng buột miệng hỏi Tổ Tổ mà không dám quay đầu nhìn lại :

- Nha đầu! Người thấy cái gì phía sau ót của Tã mỗ không?

Thiếu Hoa nhíp đầu quạt vào đại huyệt thiên linh cái của Tã Lùng, từ tốn nói :

- Túc hạ quả là có con mắt sau lưng. Thiếu Hoa chưa lên tiếng mà túc hạ đã biết.

Nghe tiếng Thiếu Hoa, Tã Lùng reo lên :

- A! Hóa ra là các hạ! Tã mỗ tưởng ai, mà sợ đến mất hồn.

- Tại sao túc hạ sợ?

- O...

Thiếu Hoa nhún vai :

- Tại hạ nghĩ túc hạ sợ cũng đúng thôi.

Tã Lùng buột miệng lặp lại chính câu hỏi của chàng :

- Tại sao Tã mỗ sợ?

- Túc hạ sợ tại hạ bởi đoán chắc túc hạ sẽ chết.

- Không có lý do gì để các hạ lấy mạng Tã Lùng.

- Có rất nhiều lý do để lấy mạng túc hạ, mà lý do chính đáng nhất là sự thô kệch của túc hạ đối với một nhi nữ như Tổ Tổ cô nương.

- O... Nha đầu này có gì mà khiến các hạ giận dữ?

Thiếu Hoa lại nhíp đầu quạt vào gáy Tã Lùng.

Tã Lùng rút cổ lại.

Thiếu Hoa cất giọng nhạt nhẽo :

- Tổ Tổ cô nương thì chẳng có gì với tại hạ, nhưng túc hạ thì có vấn đề với Thiếu Hoa đấy.

- Tã Lùng với các hạ thì lại chẳng thấy có nguyên cớ gì để các hạ lấy mạng ta. Cừu nguyên lão đó tiếp các hạ như thượng khách. Tã Lùng lại là thuộc hạ thân cận nhất của Cừu nguyên lão. Nếu các hạ vô cớ giết Tã Lùng chẳng khác nào gây thù chuốc oán với Cừu nguyên lão.

- Điều túc hạ nói chỉ là tiểu tiết, còn những gì Thiếu Hoa thấy và nghe mới là cơ để Thiếu Hoa lấy mạng người.

- Các hạ thấy và nghe gì?

- Ta thấy và nghe túc hạ nói muốn dùng Đan Điền của Tổ Tổ cô nương để gây lũ con cháu của bầy độc vật.

- Chuyện đó đâu có liên can gì đến các hạ.

Gã vừa thốt dứt câu thì mũi quạt chít cán vào đại huyệt Thiên Linh Cái. Tã Lùng sợ hãi thốt lên :

- Ôi cha... Sao...

- Túc hạ mà lên tiếng thì đừng trách tại hạ nở xuống quạt vô tình.

Thiếu Hoa hừ nhạt nói tiếp :

- Túc hạ được tỵ hình từ đâu?

Tã Lùng ậm ư...

Thiếu Hoa nói :

- Có phải túc hạ được tỵ hình từ trong bụng mẹ không. Hay tỵ chui ra từ bầy độc vật.

- Tất nhiên Tã mỗ cũng như những người khác, tỵ hình từ trong bụng mẹ chứ.

- Biết thế thì tốt! Sao biết mình tỵ hình từ trong bụng mẹ mà túc hạ lại bắt Tổ Tổ cô nương phải nuôi bầy độc vật gớm ghiếc kia chứ?

- O...

- Túc hạ muốn Tổ Tổ cô nương làm cái tổ để lũ độc vật sinh sôi nảy nở ngay trong bụng cô ấy mà.

- O...

Thiếu Hoa gần giọng :

- Chẳng lẽ Thiếu Hoa này ngoa ngôn cho túc hạ.

- Nhưng chuyện ta làm đâu có dính dáng gì đến các hạ.

- Có đấy.

- Dính cái gì?

- Tại hạ cũng là một con người bình thường, do đó cũng tỵ hình từ trong bụng mẹ.

- Như vậy cũng đâu có dính dáng gì đến chuyện của Tã mỗ.

- Túc hạ ngu quá! Túc hạ đã phạm vào một điều kỵ của một con người.

- Các hạ nói ta chẳng hiểu gì cả.

Mũi quạt chích sâu hơn vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Tã Lùng khiến gã hốt hoảng hơn.

- Đan Điền của Tổ Tổ là chỗ linh thiêng để tạo ra một mầm sống...

Thiếu Hoa nhăn mặt :

- Thế mà túc hạ lại nở dùng nó để gây trùng độc. Túc hạ thấy mình đáng tội không?

Tã Lùng buông một tiếng thở phào :

- Tã mỗ hiểu rồi...

- Hiểu rồi ư?

- Tã Lùng hiểu ý của Thiếu Hoa.

- Nếu hiểu thì tức hạ phải chuộc lại tội lỗi của mình. Nếu như tức hạ không chuộc lỗi thì tại hạ buộc phải giúp tức hạ vậy.

Tã Lùng rút cổ lại :

- Tã mỗ hiểu. Vậy các hạ muốn ta làm gì?

Thiếu Hoa nghiêm giọng nói :

- Lũ trùng độc này còn lại năm con. Tức hạ có thể tống tiễn chúng bằng cách nào cho chúng trú ẩn trong người tức hạ.

- Ô... Như vậy chúng sẽ chết.

- Chúng thường ăn thịt người thì giờ bị chính chủ nhân của chúng ăn lại. Do cũng là lẽ nhân quả của đạo trời thôi.

Thiếu Hoa nhìn Tổ Tổ mỉm cười, rồi nói tiếp :

- Hay tức hạ muốn năm con trùng độc này ăn tươi nuốt sống tức hạ.

Thiếu Hoa vừa nói vừa nhích sâu mũi quạt vào gáy Tã Lùng. Gã hốt hoảng thốt lên :

- Dừng tay...

- Tại hạ sẽ dừng tay nếu thấy lũ độc trùng kia được yên vị trong bao tử của Tã tức hạ.

Thiếu Hoa vừa nói vừa tiếp tục nhấn sâu ngọn thiết phiến vào tử huyệt của Tã Lùng. Động thái không chế của Thiếu Hoa thật chậm chạp đủ để Tã Lùng có đủ thời gian ăn hết mấy con trùng độc.

Mỗi lần chiếc quạt trầm của Thiếu Hoa nhích động thì Tã Lùng lại nhón lấy một con độc trùng bỏ vào miệng. Y nhai ngấu nghiến, hai mắt cứ trợn ngược, trợn dọc. Thấy Tã Lùng nhai năm con trùng độc, Tổ Tổ cứ rùng mình và chực nôn thốc, nôn tháo.

Tã Lùng mở to hai mắt, lác người một cái rồi nói :

- Ta ăn hết rồi.

Thiếu Hoa vỗ nhẹ một chưởng vào lưng gã. Gã nẩy người đến trước rồi ngồi bệt xuống sàn miệng thều thào nói :

- Thế là hết! Chẳng còn lũ độc vật yêu quý của Tã Lùng nữa.

Thiếu Hoa nhíp trầm phiến lên vai Tã Lùng :

- Lũ độc vật không còn nữa, nhưng tức hạ lại được một bữa ngon lành.

- Chẳng ngon gì hết! Nhưng tại sao các hạ biết năm con độc chúa của ta phải chui vào bụng ta chúng mới chết chứ. Điều này e chỉ có kiến văn của Tam Khôi Võ Trạng Nguyên mới biết thôi.

- Vậy tức hạ cứ xem tại hạ là Tam Khôi võ trạng.

Tã Lùng nhướn cao đôi mày thịt. Y chưa kịp thốt lời nào, đầu ngọn trầm phiến đã điểm tới đỉnh huyệt của gã.

- Chát...

Tã Lùng rùn người. Y cảm nhận một luồng khí hầm hập từ đầu quạt chuyển qua đại huyệt của mình. Mặt biến sắc, Tã Lùng thều thào nói :

- Tức hạ phể bỏ võ công của ta?

- Cũng nên như vậy.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Thiếu Hoa đã rút trầm phiến về và Tã Lùng thì ngã vật ra sau, bất tỉnh chẳng còn biết gì nữa.

Thiếu Hoa nhìn lại Tổ Tổ, chàng cất tiếng từ tốn nói :

- Tiểu thư hẳn không muốn ở lại gian ngục thất gớm ghiếc này.

- Tất nhiên rồi.

Nàng đáp lời Thiếu Hoa bằng một lời cụt lủn, gay gắt.

Thiếu Hoa mỉm cười.

Tổ Tổ lườm chàng :

- Tổ Tổ những tưởng công tử đến sớm hơn mới được, chứ đâu để gã tiện nhân Tã Lùng kia chực đặt lũ độc trùng ghê tởm của gã vào Đan Điền Tổ Tổ.

Thiếu Hoa ôn nhu trả lời nàng :

- Tại hạ mong tiểu thư miễn thứ về sự chậm trễ của mình.

Chàng nhìn nàng mỉm cười hỏi :

- Sao cô nương biết tại hạ sẽ đến cứu tiểu thư?

- Vì chỉ có Tổ Tổ mới biết được những gì công tử muốn biết.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiếu Hoa nhíu lại. Chàng có vẻ suy nghĩ đắn đo :

- Tiểu thư nói thật chứ?

- Đâu ai biết đường đến “Thánh Điện” đền.

Thiếu Hoa buông một tiếng thở ra như trút xong một gánh nặng trên vai mình :

- Tiểu thư biết đường đến Thánh Điện ư? Tại hạ mạn phép hỏi tiểu thư, sự liên quan giữa Điện Bội và Thánh Điện như thế nào?

Tổ Tổ nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa :

- Công tử tham lam quá

- Tại sao tiểu thư lại nói tại hạ tham lam?

- Công tử cũng thấy Tổ Tổ đang bị bất động bởi bị Cửu nguyên lão điểm vào tỉnh huyệt à. Công tử muốn đưa Tổ Tổ ra khỏi gian ngục thất này mà chẳng biết phải làm gì ư?

Thiếu Hoa nhún vai :

- Tiểu thư không nhắc thì hẳn Thiếu Hoa đã quên rồi.

- Công tử không quên mà chỉ vì công tử quá nặng với mục đích của mình thôi.

Thiếu Hoa cau mày :

- Cũng có thể tiểu thư nói đúng. Tại hạ chỉ cần nghe tiểu thư nói ra mối quan hệ giữa Điện Bội và đền Thánh Điện, tại hạ sẽ phò trợ tiểu thư ra khỏi đây.

Tổ Tổ lắc đầu :

- Tổ Tổ muốn ngược lại.

- Tiểu thư muốn gì?

- Công tử phò trợ Tổ Tổ ra khỏi ngục thất này và chúng ta sẽ cùng đến đền Thánh Điện.

- Tiểu thư dẫn tại hạ đến đền Thánh Điện ư?

- Đúng! Nếu Tổ Tổ và công tử giằng co ở đây thì chẳng được ích gì. Không chừng công tử lại rơi vào đúng cảnh ngộ như Tổ Tổ.

- Tiểu thư nói có lý.

Thốt dứt câu, Thiếu Hoa định nhân nhìn vào mắt Tổ Tổ. Nhân uy từ đôi con ngươi của chàng toát ra khiến cho Tổ Tổ gai lạnh xương sống. Uy lực từ nhân quang của Thiếu Hoa khiến tim nàng bất giác hồi hộp đập thình thịch như trống trận.

Chớp mắt một cái Thiếu Hoa nói :

- Thiếu Hoa sẽ phò trợ tiểu thư đến đền Thánh Điện.

Chàng dụng luôn trầm phiến điểm vào ba mươi sáu đại huyệt trên người Tổ Tổ. Thủ pháp của Thiếu Hoa giải huyệt quá nhanh ngoài tầm quan sát của Tổ Tổ. Nàng chỉ kịp thấy ngọn trầm phiến nhoáng lên trước mặt mình thì tất cả những bế huyệt bị bế bằng thủ thuật độc công đã được hóa giải, khí lực huyệt đạo lưu thông ngay trở lại.

Tổ Tổ vươn vai, lắc người thư giãn nói với Thiếu Hoa :

- Không ngờ công tử hóa giải được thủ thuật bế huyệt của Cửu nguyên lão dễ hơn lấy đồ trong túi.

- Tiểu thư quá khen, chẳng qua tại hạ có tiếp thu được chút kiến văn của bộ tộc tiểu thư.

Chàng nhìn ra ngoài cửa :

- Mời tiểu thư lên đường.

Hai người rời ngục đá. Thiếu Hoa và Tổ Tổ vừa bước ra ngoài sân thì ba đồng lửa bùng cháy lên. Cửu Thiên Nhậm chễm chệ đứng ngay phía trước Thiếu Hoa. Ssau lưng Cửu Thiên Nhậm là Bội Tuyền. Về mặt của nàng hẳn rõ những nét phần mộ khi đối mặt với Thiếu Hoa.

Ngồi kiết già ngán ngữ phía trước Cửu Thiên Nhậm là mười hai vị trưởng lão người Khất Đan. Họ chính là Thập nhị Thiên sứ. Những lão trượng có trọng trách giữ qui lệ của bộ tộc.

Thiếu Hoa nhìn sang Tổ Tổ :

- ó lẽ tại hạ phải động tay, động chân rồi đây. Tại hạ hy vọng trong lúc mình bận rộn, tiểu thư không bỏ đi một mình đến đền Thánh Điện.

- hông có Điện Bội, Tổ Tổ đến đền Thánh Điện cũng chẳng thu lượm được gì. Công tử cần Tổ Tổ giúp không?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không cần thiết. Tiểu thư có mệnh hệ gì, tại hạ không tìm được người thứ hai.

- Thập nhị Thiên sứ là những ẩn sĩ vô cùng kỳ tuyệt, đến ngay cả kim tỵ giáp vẫn bị chỉ công của họ xuyên thủng để không chế huyệt đạo của Tổ Tổ. Công tử đừng xem thường.

- Đa tạ tiểu thư đã chỉ giáo.

Thiếu Hoa chấp tay sau lưng dẫn đến ba bộ định nhân nhìn Cửu Thiên Nhậm. Chàng tạo một nụ cười cầu tình rồi từ từ nói :

- Thiếu Hoa mạo phạm Cửu nguyên lão. Tự tiện đến ngục thất hóa giải huyệt đạo cho Tổ Tổ tiểu thư vì muốn thỉnh giáo bí mật Điện Bội.

Hừ nhạt một tiếng, Cửu Thiên Nhậm quắc mắt nhìn chàng :

- Công tử không chờ lão phu được ư? Sao lại gấp như vậy?

- Tại hạ mạo phạm không thể chờ Cửu nguyên lão. Bởi nguyên lão không am tường về Điện Bội.

Đôi chân mày rậm của Cửu Thiên Nhậm nhướn lên. Lão nắm hai bàn tay tạo ra những tiếng cằng cắc. Lão gần giọng nói :

- Nha đầu muốn dẫn Du công tử đến Thánh Điện?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Tại hạ không phủ nhận.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Cừu nguyên lão hẳn rất muốn đến đền Thánh Điệp?

Thiên Nhậm lưỡng lự.

Thiếu Hoa nhìn lão nói tiếp :

- Cừu nguyên lão không biết đền Thánh Điệp ở đâu ư?

Cừu Thiên Nhậm vuốt râu, lão cười khẩy nói :

- Không sai! Lão phu quả không biết Thánh Điệp đền ở đâu.

Lão dẫn đến một bộ :

- Nhưng nếu không có lão phu thì e rằng Du công tử và nha đầu kia cũng không thể đến được đền Thánh Điệp.

Thiếu Hoa lia mắt nhìn qua mười hai vị trưởng lão Thập nhị Thiên sứ, rồi định nhãn lại Cừu Thiên Nhậm.

- Tại hạ và Tổ Tổ tiểu thư biết đường đến đền Thánh Điệp. Tại sao lại không đến được.

Thiên Nhậm cười khẩy :

- Lão nghĩ Du công tử khó qua được trận pháp Thập nhị tinh tú của Thập nhị Thiên sứ.

- Tại hạ rất muốn thỉnh giáo võ học cao minh của các vị trưởng lão.

Nghe Thiếu Hoa thốt ra câu nói này, Tổ Tổ hồi hộp nhìn Thập nhị tinh tú. Trên mặt nàng lộ rõ những nét lo âu cho Thiếu Hoa.

Tổ Tổ khẩn thềm: “Song đường có linh thiêng thì ngăn cản những vị đại thúc đừng khai trận đối phó với Du công tử”.

Trong lúc Tổ Tổ khẩn nguyện thì Cừu Thiên Nhậm rút tín vật đưa đến trước, đồng dục nói :

- Khai trận.

Mười hai vị Trưởng lão trong tư thế ngồi kiết đà, chẳng cần đứng lên mà vẫn dời thân pháp nhanh ngoài ba cái chớp mắt đã vây tròn lấy Du Thiếu Hoa.

Thập nhị Thiên sứ vừa thi triển khai trận pháp, Thiếu Hoa đã cảm nhận áp lực khắp chung quanh mình. Chàng đứng trụ thân chính giữa chờ đợi sự chuyển hóa của trận đồ. Mười hai Trưởng lão đồng loạt xuất chưởng. Hữu thủ áp xuống đất, tả thủ phát công, mười hai người nối kết với nhau tạo thành hình cánh sao mười hai góc, mà tâm của cánh sao chính là Du Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa xoay tròn như chiếc bông vụ tạo thành một bức màn khí công hộ thể đón lấy mười hai đạo kinh của Thập nhị Thiên sứ.

Những âm thanh sấm động phát ra khắp chung quanh Du Thiếu Hoa, cùng lúc thân pháp chàng bốc dần lên cao. Mặc dù cùng một lúc hứng chịu mười hai đạo phách không chưởng của Thập nhị Thiên sứ, những đạo chưởng kinh mà cả Kim ty giáp cũng trở nên vô dụng, nhưng màn khí công hộ thể của Thiếu Hoa vẫn không suy chuyển. Nó tự bức tường sắt thép, kiên cố trước sự công phá của trận pháp.

Thân ảnh Thiếu Hoa càng lúc càng bốc lên cao, buộc các vị trưởng lão phải di ảnh theo chàng. Hữu thủ của mười hai trưởng lão phải phát động khí công để nâng thân ảnh lên khỏi mặt đất.

Đứng ngoài thị nhãn, Cừu Thiên Nhậm lẫn Tổ Tổ và Lâm Bội Tuyền không khỏi thán phục nội lực và thân pháp phiêu bồng của Thiếu Hoa. Họ không biết Thiếu Hoa sẽ chịu đựng được bao lâu trong thế trận Thập nhị Thiên sứ.

Bất thình lình tự một vì tinh tú từ trên cao lao thẳng xuống đất. Sự biến bất ngờ đó khiến Tổ Tổ biến sắc, bởi nghĩ Thiếu Hoa đã táng mạng.

- Âm...

Mặt đất chấn động dữ dội, Cừu Thiên Nhậm phải tháo lui hai bộ. Lão những tướng Thiều Hoa đã tan thành từng mảnh vụn như xác pháo. Nhưng tất cả hoàn toàn ngược lại với ý nghĩ của Thiên Nhậm, sau tiếng nổ dữ dội kia, mặt đất như dậy sóng cuốn tới những vị tướng lão đang tập hợp trận pháp.

- Ầm...

Thập nhị Thiên sứ bị sóng kinh gầm dưới đất di dời thân ảnh, khiến họ lạc hẳn phương vị tạo thành thế trận liên hoàn. Những đạo pháp không chương của Thập nhị Thiên sứ loạn cả lên. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó thôi, cũng cho Thiều Hoa thi triển “Vạn Hình bộ pháp” thoát ra ngoài trận mà Thập nhị Thiên sứ chẳng thể nào phát hiện được.

Khi mười hai vị tướng lão lập lại phương vị thì chàng đã ở ngoài trận rồi.

Thiều Hoa ôm truyền nói :

- Đa tạ các vị tướng lão đã nương tay.

Mười hai vị tướng lão quay lại định nhãn nhìn chàng. Thiều Hoa mỉm cười nói :

- Văn bối và Tổ Tổ cô nương có thể đi được chứ?

Cừu Thiên Nhậm thét lên :

- Du công tử đâu đi được nếu không giao Điệp Bội và ả nha đầu kia cho lão phu.

Lão vừa nói vừa rút tín vật đưa lên trước để lệnh cho Thập nhị Thiên sứ.

- Thập nhị hộ pháp nghe lệnh của bốn nguyên lão, bắt Du Thiều Hoa lại.

Mặc dù nghe phán lệnh của Cừu Thiên Nhậm nhưng mười hai vị tướng lão vẫn đứng yên bất động.

Thiên Nhậm cau mày gắt quát :

- Các người phản lệnh ư?

Mười hai vị tướng lão vẫn buông thông tay nhìn Thiên Nhậm.

Tổ Tổ thấy mười hai vị tướng lão không nghe theo phán truyền của Cừu Thiên Nhậm trong lòng phẫn chấn. Nàng rút một luồng chân nguyên thật sâu, cao giọng nói :

- Thập nhị thúc thúc đừng nghe lệnh của lão quỷ đó nữa. Chính lão đã bức tử song thân chiếm lấy tín vật để mưu đồ bá “Thánh Điệp” đền.

Thiên Nhậm nhú mày, lão định nhãn nhìn Tổ Tổ rồi nhìn lại Thập nhị Thiên sứ.

- Các người thấy vật gì trên tay bốn nguyên lão không?

Mười hai vị nguyên lão đưa mắt nhìn Cừu Thiên Nhậm.

Thiên Nhậm nói :

- Nếu bốn nguyên lão phán truyền cho các người tự kết liễu các người, các người có nghe không.

Thập nhị Thiên sứ cúi mặt nhìn xuống.

Thái độ của mười hai vị tướng lão khiến Thiều Hoa chột dạ. Chàng nghĩ thầm: “Không chừng Cừu Thiên Nhậm sẽ buộc mười hai vị tướng lão này phải tự sát nếu cãi lệnh lão”.

Với ý niệm đó, bất giác Thiều Hoa lo lắng cho Thập nhị Thiên sứ. Sự lo lắng đó buộc Thiều Hoa phải hành động. Chỉ hơi lắc vai, Thiều Hoa thi triển du cước, tợ một cơn gió lốc, lướt qua mặt Cừu Thiên Nhậm

Chiếc ngọc bội tín vật đã lọt thỏm vào tay chàng.

Bị Thiều Hoa tước mất tín vật quá bất ngờ, Thiên Nhậm không kịp có phản ứng gì. Lão đâm ra bối rối, ngơ ngẩn.

Thiều Hoa từ tốn nói :

- Tại hạ tạm mượn tín vật của Cừu nguyên lão. Nếu nó thuộc về nguyên lão thì tại hạ sẽ trả lại, còn thuộc về Tổ Tổ tiểu thư thì báu vật hoàn nguyên chủ nhân của nó.

Thiên Nhậm biến sắc nói :

- Du công tử hãy giao tín vật bộ tộc lại cho lão phu.

- Để làm gì. Để Cừu nguyên lão lệnh cho Thập nhị Thiên sứ triển khai trận pháp chặn đường Thiếu Hoa ư?

Chàng lắc đầu :

- Tại hạ không muốn mất thêm công lực với mười hai vị trưởng lão đây nữa. Nếu sau này Cừu nguyên lão chứng minh được mình là chủ nhân của tín vật này, tại hạ sẽ trao nó lại cho người.

Thiên Nhậm mím môi, gần giọng rít lên :

- Thiếu Hoa! Lão phu sẽ trả lại ngươi món nợ này.

- Thiếu Hoa sẵn sàng trả nợ để tỏ lòng ngưỡng mộ trưởng lão đã trọng thị xem Thiếu Hoa như thượng khách.

Thiên Nhậm lườm chàng, hừ nhạt một tiếng rồi quay lại Lâm Bội Tuyền :

- Chúng ta đi.

Hai người nhìn Thiếu Hoa một lần nữa rồi trở bộ băng mình thoát đi.

Chờ cho hai người đi khuất hẳn rồi, Thiếu Hoa mới nhìn lại Tổ Tổ. Chàng bước đến bên nàng, trao chiếc ngọc bội tín vật bộ tộc.

- Cô nương hãy giữ lấy chiếc ngọc bội này.

- Du công tử tin Tổ Tổ là chủ nhân đích thực ư?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Tin

- Tại sao công tử tin?

- Bởi Tổ Tổ cô nương biết đường đến đền “Thánh Điện”. Đền Thánh Điện hẳn rất linh thiêng và quan trọng, nên chỉ có chủ nhân đích thực mới biết được đường đến đền mà thôi.

- Đa tạ công tử đã tin Tổ Tổ. Tổ Tổ sẽ đưa công tử đến ngôi đền thiêng đó.

- Tại hạ đặt lòng tin vào tiểu thư.

Chàng mỉm cười nhìn nàng :

- Tại hạ chọn không lầm người.

23. Chương 23: Sao Dời Chủ Đồi

Nộ Chí Hải xoa nắn khắp người. Y đảo mắt nhìn quanh :

- Mình vẫn còn sống ư?

Y đứng lên thì nghe tiếng rên khe khẽ cách đó khoảng ba trượng. Chí Hải vội bước đến lùm cây cao quá khỏi đầu y. Tiếng rên nhỏ từ trong lùm bùng bùng phát ra.

Chí Hải vạch đồng bùng bùng :

- Hé! Cô nương đó phải không?

Tiếng rên im bật. Chí Hải vạch rộng đồng bùng nhùng. Y nhận ra xiêm y của Bạch Khô Lâu Tô Ái My. Mất một khoảng thời gian khá lâu, Nộ Chí Hải mới đưa được Ái My ra khỏi đồng bùng nhùng. Trang y của Ái My rách bươm, lộ cả làn da trắng muốt khiến Chí Hải phải ngượng ngùng.

Ái My mở mắt nhìn Chí Hải :

- Ta đang ở đâu?

Chí Hải quay mặt nhìn chỗ khác buông một câu cụt lủn đáp lời nàng :

- Ở dưới Bình Thiên Sơn.

- Rơi xuống vực Bình Thiên Sơn mà Ái My không chết à?

Nàng vừa nói vừa toan đứng lên nhưng lại té khụy xuống, miệng khê thốt :

- Ui!

Chí Hải quay ngoắt lại :

- Ái My cô nương sao vậy?

Y vội đỡ nàng.

Bạch Khô Lâu chỉ xuống chân :

- Cái chân của Ái My.

Chí Hải nhìn chân nàng :

- Nếu không có đồng bùng nhùng kia, chân cô nương không chỉ gãy mà xác của cô nương cũng không còn.

- Còn công tử sao vẫn bình an?

Chí Hải nhìn lại chỗ mình. Nơi y rơi xuống chỉ là một gò mồi, nhưng giờ đây nó chẳng còn mà thay vào đó là một cái hố to hơn ba gang tay.

Chí Hải lắc đầu :

- Lạ thật! Không lẽ khi Chí Hải này xuống thì được thần công “Vận công điều tức” cứu ư?

Y nấn vai :

- Chí Hải chẳng biết gì hết. Nếu không có thần công hộ thể “Vận công điều tức” thì rằng ta đã tan xác rồi.

Y nhìn lại Bạch Khô Lâu Tô Ái My :

- Giờ ta và cô nương phải tìm cách trở lên.

Ái My nhìn quanh :

- Rơi xuống vực, Ái My và công tử chỉ chờ chết mà thôi.

- Nộ Chí Hải này đâu có muốn chết. Cô nương cứ ở đây chờ Chí Hải. Nhứt định Chí Hải phải tìm cách quay trở lên trên kia.

- Công tử chỉ mất công vô ích mà thôi.

- Nói như cô nương thì ta chỉ còn biết chờ chết ư? Không thể nào như vậy được.

Nói dứt câu, Chí Hải song song bỏ đi, nhưng chỉ một lúc sau y quay lại.

Tô Ái My nhìn Chí Hải :

- Công tử phát hiện được cái gì?

Buông một tiếng thở dài, Chí Hải lắc đầu :

- Tuyệt vực này tự một cái rọ để nhốt ta và cô nương.

Bất ngờ Chí Hải bắt tay lên miệng thét lớn :

- Có ai trên kia không? Cứu Nộ Chí Hải với.

Tiếng gào thét của Chí Hải vang lồng lộng bởi bốn vách núi dựng đứng, nhưng tuyệt chẳng có ai đáp lời gã.

Ái Mỹ nhìn gã :

- Nộ công tử có thét đến gãy cổ cũng vô ích mà thôi.

Chí Hải quay ngoắt lại, câu gắt với Tô Ái Mỹ :

- Tại sao cô nương cứ nói đến chết vậy? Cô nương có muốn chết thì chết trước đi, ta không muốn chết đâu.

Ái Mỹ ngồi bó gối nhìn Chí Hải :

- Thú thật, Ái Mỹ từ lâu đã chẳng ham sống. Với Ái Mỹ chết nhẹ tựa lông hồng. Ái Mỹ sống trên đời này chẳng khác nào một xác chết biết thở.

Nghe Tô Ái Mỹ nói, mặt Chí Hải bỗng chốc sa sầm. Y ngồi dịch lại bên nàng.

- Tô cô nương hẳn có tâm sự gì mà bi quan như vậy. Nếu cảm thấy cuộc đời quá ư khắc nghiệt với cô nương thì cứ nói cho Chí Hải biết.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Chí Hải :

- Để làm gì?

- Cô nương có nói ra thì mới cảm thấy mình thanh thản nhẹ nhàng. Bất cứ chuyện gì u uẩn mà cứ ôm ấp trong lòng, thì tâm cũng chẳng được chút thanh tịnh.

Nàng mỉm cười :

- Công tử nói rất đúng, dù sao Ái Mỹ và Nộ Chí Hải cũng đã ngồi chung một chuyến thuyền.

Nàng nhón tay bứt lấy một nhúm bùng nhùng, mắt lơ đãng nhìn xa xôi.

Chí Hải từ tốn hỏi :

- Tô cô nương đang nghĩ gì vậy?

Nàng nhìn lại Chí Hải :

- Với một kỹ nữ lầu xanh thì công tử xem như thế nào?

Đôi chân mày Chí Hải nhíu lại :

- Kỹ nữ lầu xanh là thế nào?

- Công tử không biết à?

Chí Hải nhún vai :

- Từ nhỏ đến lớn ở với nghĩa mẫu, chỉ biết cảnh hàn vi chưa từng đặt chân đến lầu xanh.

Y cười khẩy hỏi Ái Mỹ :

- Chí Hải nghe nói kỹ nữ ở trong lầu xanh là những cô gái tô son, trét phấn, bán thân nuôi miệng. Không biết có đúng không?

Y nhún vai nói tiếp :

- Cho là họ bán thân nuôi miệng, nhưng vẫn là con người chứ có gì khác người đâu.

Ái Mỹ lắc đầu :

- Nếu nói như Nộ công tử thì nữ nhân đâu còn trọng sự trong trắng của mình nữa.

Chí Hải ghêch mặt hỏi :

- Trong trắng là gì?

Câu hỏi này của gã khiến đôi lưỡng quyền của Tô Ái My ửng đỏ vì thẹn. Nàng cúi đầu nói :

- Cuộc đời của những kỹ nữ ở lầu xanh, ngày tiếp nối ngày trong sự ô uế, trần tục.

- Chí Hải không hiểu Tô cô nương muốn nói gì?

- Nộ công tử chẳng hiểu gì ư?

Chí Hải gật đầu.

Buông một tiếng thở dài, Ái My lắc đầu nói :

- Ái My đã từng là kỹ nữ ở lầu xanh.

Chí Hải nhìn sững nàng.

Nàng bất ngờ ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Chí Hải :

- Công tử thấy kinh tởm Ái My này chứ?

- Không! Cô nương là một người tốt đấy chứ. Đã là người tốt thì sao Chí Hải này khinh cô nương được. Nếu không có cô nương thì giờ đây Chí Hải đã tán mạng bởi...

- Thật ra Ái My hận lão quỷ đó mới có hành động như vậy.

- Tại sao cô nương lại hận lão?

- Lão cũng như những gã khách tìm hoa trong kỹ lâu.

Nàng thở ra :

- Lão chiếm hữu Ái My làm thú vui riêng mà thôi. Thà là một kỹ nữ trong lầu xanh, nay trao thân người này mai trao thân kẻ khác mà Ái My còn cảm thấy chút trong sạch, nhưng khi đã rơi vào tay lão quỷ kia rồi, cả tấm thân Ái My thật là ô trọc nhuốc nhơ.

Chí Hải nghe nàng nói, buột miệng hỏi :

- Lão quỷ Khô Lâu Quái Kiệt đã làm gì nàng?

Sắc diện của Bạch Khô Lâu đỏ gấc.

Nàng lắc đầu, nhắm mắt, hai dòng lệ chảy xuống khóe mắt. Ái My nức nhen.

Chí Hải bồi hồi nói :

- Tô cô nương đừng quá sầu muộn, lão quỷ kia làm ác tất có ngày sẽ gặp quả báo thôi.

Ái My cúi mặt nhìn xuống :

- Cuộc đời này Ái My chẳng còn nghĩ tiếp nữa. Ngay cả tấm thân này đôi lúc Ái My còn kinh tởm nó.

- Cô nương nói sai rồi.

- Ái My nói sai chỗ nào?

- Chí Hải thấy cô nương là một trang mỹ nữ tuyệt sắc đấy chứ. Dẽ có nữ nhi nào được sắc đẹp như Tô cô nương.

- Sắc đẹp được gì. Với Ái My chỉ có sự nhơ nhuốc, ghê tởm mà thôi.

- Chí Hải đâu thấy cô nương có gì ghê tởm đâu. Nếu trong tuyệt vực này mà không có Tô cô nương thì Chí Hải còn buồn bã chừng nào.

- Nộ công tử đã biết Ái My là kẻ nhuốc nhơ mà vẫn không coi thường sao?

Chí Hải nhăn nhó :

- Xem thường cái gì?

Y cười mỉm nhìn nàng nói :

- Chí Hải chỉ sợ Ái My xem thường mình thôi. So với Ái My, Chí Hải chỉ là một hàn dân. Nếu như Ái My không xem Chí Hải là hạng người vô danh tiểu tốt, chẳng có tiếng tăm gì trong chốn giang hồ, thì chúng ta kết thân tri kỷ.

Y dịch sát lại bên Ái My :

- Nếu có cơ hội rời khỏi tuyệt vực này, Chí Hải sẽ không rời xa cô nương.

Nàng nhìn Chí Hải, hai cánh môi hé nở tợ đóa hàm tiếu nửa kín nửa hở.

Sương bắt đầu phủ xuống tuyệt vực khi nắng chiều sụp tắt. Sương xuống càng lúc càng dày, mặc dù hai người ngồi cạnh nhau mà chỉ thấy bóng mờ mờ bởi làn sương khóa lấp tầm nhìn. Chí Hải rùng mình bởi hàn khí.

Y nói với Ái My :

- Tô cô nương có lạnh không?

- Lạnh lắm.

- Phải chi có một nhúm lửa thì hay biết mấy.

Y thốt ra câu đó nhưng rằng thì lại đánh vào nhau nghe rõ từng âm thanh càn cạch.

Ái My nhìn sang Chí Hải :

- Huynh lạnh lắm phải không?

- Chí Hải phải dụng đến thần công “Vận công điều tức”. Nhưng tuyệt công của lão Nhất Ngôn Thiên Tuết truyền cho Chí Hải kỳ cục lắm, lúc có lúc không. Chẳng biết làm sao nữa.

Y vừa nói vừa co rút người lại.

Ái My ôm chầm lấy Chí Hải. Chí Hải bối rối nói :

- Ái My...

- Huynh đừng ngại. Ái My và huynh phải như vậy mới sưởi ấm phần nào.

Da thịt của nàng chạm vào Nộ Chí Hải, Chí Hải cũng cảm nhận có sự ấm áp phần nào. Bất giác y ôm cứng lấy Ái My.

- Ái My nói đúng. Như thế này có lẽ ấm hơn.

Ái My nhướn mắt nhìn Chí Hải :

- Chúng ta rồi cũng sẽ chết thôi.

Chí Hải gật đầu :

- Ái My nói đúng, có lẽ tuyệt vực này là tử vực của Nộ Chí Hải rồi.

Y vừa nói vừa ôm cứng lấy Ái My hơn. Lần đầu tiên có sự đụng chạm xác thịt với nữ nhân, Chí Hải cảm nhận trong Đan Điền mình như có ngọn lửa hầm hập, cảm giác lạ kỳ càng lúc càng tỏa lan và tạo ra trong tâm thức gã cái gì đó rất mơ hồ.

Y buột miệng hỏi Bạch Khô Lâu Tô Ái My :

- Ái My có cảm giác gì không?

Nàng nhìn Chí Hải :

- Huynh muốn nói cảm giác gì?

Chí Hải ngượng ngập đáp lời nàng :

- Lạ lùng lắm.

- Ái My không hiểu huynh nói cảm giác gì.

- Chí Hải... Chí Hải cảm thấy ngờ ngợ. Thiệt mà, bên ngoài thì lạnh nhưng trong bụng như có lửa, và cái gì kỳ cục lắm.

Ái My mỉm cười hỏi Chí Hải :

- Huynh chưa từng đụng chạm nữ nhân sao?

Chí Hải gật đầu :

- Chưa bao giờ...

- Ái My biết huynh đang có cảm giác gì.

- Sao Ái My biết?

- Huynh đừng quên Ái My từng là kỹ nữ ở lầu xanh. Huynh cảm thấy ấm hơn chứ?

- Bây giờ Chí Hải chỉ thấy hơi lạnh lạnh thôi. Có lẽ nhờ hơi nóng trong người nàng.

Y vừa nói vừa ôm chặt nàng vào người. Đôi gò bồng đảo của Ái My gần như ép chặt ngực Nộ Chí Hải. Mà y có thể cảm nhận được cả sự êm ái của vùng nhũ hoa đó.

Chí Hải gần như chẳng thể kiềm chế được bởi sự gắn bó xác thịt đó, theo một phản xạ gần như vô thức, tay vuốt dọc theo hông nàng, miệng thì thào nói vào tai Ái My :

- Ái My...

Ái My ngẩn mặt đối nhân với Chí Hải :

- Nộ huynh! Dù muốn hay không thì cũng đến lúc chúng ta cũng phải từ giả cõi đời trong tuyết vực này.

Nàng mỉm cười, vòng tay bá cứng lấy cổ Chí Hải :

- Ái My sẽ cùng huynh ở bên nhau đến khoảng khắc cuối cùng.

Nàng vừa nói vừa kéo Chí Hải ngã xuống nằm đè lên mình, nói nhỏ vào tai y :

- Chí Hải! Đây là khoảng khắc Ái My thật lòng trao thân, cũng là lần đầu tiên Ái My có suy nghĩ đó đối với một nam nhân.

- Nàng trao thân cho Chí Hải à?

- Huynh ngại ư?

- Không, nhưng Chí Hải chưa tề trời tề đất thành thân với nàng mà.

- Ở đây chỉ có huynh và Ái My và cũng chẳng có gì để làm lễ. Chỉ có tấm lòng thôi.

- Làm như vậy thì nghĩa mẫu của huynh sẽ buồn lắm. Và... Huynh sẽ đắc tội với Ái My.

- Ái My tự nguyện dâng hiến cho huynh.

Ái My kéo Chí Hải vào sát mình. Hai cánh môi của nàng nhẹ đặt lên trán gã. Cổ họng Chí Hải nghẹn cứng, và theo cảm giác mơ hồ, tay y rà khắp vùng nhũ hoa của nàng.

Ái My rên khẽ một tiếng :

- Nộ huynh...

Tiếng rên của nàng tạo ra trong huyết quản, ngọn lửa xua cả sương lạnh dưới tuyết vực. Tợ một đứa trẻ mới lên hai, Chí Hải gục mặt vào đôi gò bồng đảo căng cứng của Tô Ái My.

Chí Hải chẳng còn cảm giác thấy lạnh nữa, thay vào đó là cảm giác ấm cúng của làn da thịt của Tô Ái My. Gần như Chí Hải lịm đi trong cảm giác mê mê mà lần đầu tiên y tiếp thu nó. Chính vào lúc y gần như không làm chủ được mình thì âm thanh ào ào như lốc dữ cuốn tới.

Âm thanh kia khiến Chí Hải và Tô Ái My giật mình. Hai người bật ngồi lên. Trong màn sương dày đặc, họ thấy đôi mắt đỏ rực, to như hai chiếc đĩa đang chiếu vào họ.

Chí Hải lúng túng nắm Ái My :

- Quái vật...

Chí Hải vừa nói vừa kéo Ái My về sau.

Đôi mắt kia từ từ tiến về phía họ. Từng luồng khí phả đến hai người. Đến ngay cả sương khuya cũng bị những luồng hỏa khí kia đánh bật.

Chí Hải thét lớn :

- Ái My! Chúng ta chạy thôi.

- Huynh định chạy đâu?

Nghe Ái My nói, Chí Hải mới định thần nghĩ lại nơi y và Ái My đang đứng là tuyệt vực, chẳng có đường để chạy. Đôi mắt đỏ rực kia tiếp tục tiến về phía hai người, cùng với âm thanh phì phò như tiếng khè của măng xà.

Tiếng cây khô gãy rập khi con măng xà trườn tới. Ái My mím môi bước ngang đứng trước mặt Chí Hải.

- Để cho Ái My.

Nàng vừa nói vừa vũ lộng song chưởng bổ tới hai đạo phách không chưởng.

- Ầm...

Đôi mắt đỏ rực kia vụt mất rồi lại hiện ra ngay trước mặt Ái My và Chí Hải. Chiếc miệng khổng lồ mở to chụp đến Ái My và Chí Hải.

Chí Hải gầm lên.

- Người không được ăn thịt Ái My.

Chí Hải vừa nói vừa lao đến, tay giang rộng chỏm lấy miệng con mãnh xà.

Mặc dù chỏm được miệng măng xà nhưng Chí Hải chỉ nghĩ đến cái chết sắp đến với mình. Y nghĩ đến cái chết mà xương sống lạnh buốt.

- Ái My! Chí Hải chết chắc rồi.

Thốt ra câu này, Chí Hải nhắm mắt chờ măng xà nuốt chửng y vào bụng, nhưng bất thành linh dòng chân khí trong nội đan của gã phát tác. Chí Hải chỉ kịp cảm nhận mắt mình hoa cả lên, toàn thân cứng như một sợi dây cung căng hết cỡ, lực phủ ngũ tạng lẫn các huyết đạo ngõ sẽ vỡ tan.

- Ầm...

Đầu con măng xà bị tét làm hai. Nhưng trước khi chết con măng xà dấy dựa dùng đuôi quật thẳng vào người Nộ Chí Hải.

- Bình...

Tợ một chiếc lá khô bị cuốn đi, Chí Hải va lưng vào vách đá chẳng còn biết gì nữa. Phải mất một khắc, Chí Hải mới hồi tỉnh, Ái My ngồi bên gã.

Chí Hải thều thào hỏi :

- Ái My! Chúng ta chết rồi phải không?

- Nộ huynh, chúng ta vẫn còn sống.

Y bật ngồi lên xoa nắn khắp người :

- Vẫn còn sống, vậy là chúng ta đang ở trong bụng con quái vật.

Ái My lắc đầu :

- Huynh đã giết được con mãng xà đó rồi.
- Sao? Chí Hải mà giết được mãng xà ư? Khó tin thật.
- Ngay cả Ái My cũng không ngờ Nộ huynh lại có nội lực sung mãn như vậy.
- Huynh đâu có luyện võ công bao giờ đâu.
- Huynh chưa từng luyện võ công?

Chí Hải gật đầu.

Ái My nhìn Chí Hải :

- Huynh chưa luyện võ công mà có nội lực siêu phàm thì hẳn huynh đã gặp được kỳ tích.
- Chẳng có gì kỳ tích cả.

Chí Hải thuật lại chuyện mình có ý lấy mạng “Nhất Ngôn Thiên Tuế” để trả thù cho nghĩa mẫu, rồi được lão truyền cho tuyệt học “Vận công điều tức”.

Nghe Chí Hải thuật xong, Ái My bật cười.

Chí Hải tò mò hỏi :

- Sao nàng cười?
- Ái My cười bởi nhận ra huynh quá ngây thơ. Chẳng có tuyệt học “Vận công điều tức” nào cả. Chẳng qua trong lúc Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lâm vận công trực độc Chu Sa Tử vô tình truyền luôn nội lực khổ luyện cho lão qua cho huynh. Lão muốn thu hồi lại nội lực đó nhưng khốn nỗi huynh lại chẳng biết võ công tâm pháp, nên lão đành bất lực. Chính vì huynh không có tâm pháp căn cơ nên khi gặp nguy khốn nội lực kia tiềm ẩn trong Đan Điền phát tác.

Chí Hải lắc đầu :

- Chí Hải chẳng biết gì cả.
- Huynh thật may mắn hơn người khác. Để có nội lực siêu phàm như huynh, Nhất Ngôn Thiên Tuế phải khổ luyện hàng mấy chục năm, nhưng chỉ trong phút chốc lại mất trắng vào tay huynh.
- Như thế thì bất công quá. Nếu có dịp Chí Hải sẽ trả lại cho lão.

Chí Hải chợt nhớ ra điều gì liền hỏi Tô Ái My :

- Ái My, nhắc đến Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lâm, Chí Hải mới chợt nhớ đến chiếc tráp Điệp Bội. Điệp Bội là cái gì mà ai cũng muốn giành giật vậy?
- Ái My chỉ biết Điệp Bội là báu vật của võ lâm. Có thể trong Điệp Bội có để lại võ công nào đó của Võ Lâm Thiên Tôn.
- Nếu võ công trong Điệp Bội giúp ta ra khỏi tuyệt vực này thì ta sẽ luyện nó vậy.

Chí Hải lòn tay vào thắt lưng, lấy chiếc tráp đựng Điệp Bội, y mở tráp lấy ra một nửa cánh bướm chìa đến tay Ái My.

Ánh hào quang xanh biếc tỏa ra từ Điệp Bội đập vào mắt Tô Ái My. Nàng cẩn thận quan sát từng nét trên của Điệp Bội, nhưng chẳng phát hiện được gì.

Ái My nhìn Chí Hải nói :

- Đây chỉ có nửa cánh Điệp Bội, còn phần nửa nữa?
- Phần kia hẳn đang ở trong tay Du Thiếu Hoa. Chính vì thế mà Nhất Ngôn Thiên Tuế mới muốn tìm Thiếu Hoa để hợp nhất Điệp Bội.
- Sao huynh biết điều đó?

- Chính miệng Nhất Ngôn Thiên Tuế nói với Chí Hải mà.
- Vậy chúng ta chỉ có nửa cánh Điệp Bội, chẳng làm được gì. Nếu như chúng ta chết ở tuyệt vực này thì xem như Điệp Bội vĩnh viễn thất truyền.

Chí Hải reo lên :

- Chí Hải và Ái My không thể chết ở đây được đâu.
- Thế huynh có cách gì để ra khỏi đây?
- Chí Hải thì không có cách gì nhưng con măng xà kia lại giúp chúng ta rời khỏi tuyệt vực này.
- Măng xà đã chết rồi.

Chí Hải nheo mắt nói với Ái My :

- Tất nhiên nó chết rồi, nhưng nó có đường bò đến tuyệt vực thì phải có đường đưa chúng ta ra khỏi đây chứ.

Chí Hải nắm tay nàng.

- Chỉ cần Chí Hải và Ái My lần theo dấu vết măng xà hẳn sẽ tìm được lối ra.

Chí Hải nắm tay Ái My :

- Chúng ta đi thôi.

Ái My khập khểnh bước, Chí Hải dìu nàng :

- Huynh quên mất Ái My trật khớp chân.

Chí Hải dìu Ái My đi ngang qua xác con măng xà thì dừng bước. Y nhìn xác măng xà nói :

- Để huynh lấy cái mật con măng xà này đã.

Y vừa nói vừa cúi xuống. Dùng ánh hào quang từ Điệp Bội soi lên thân măng xà. Bằng một động tác rất thiện nghệ, Chí Hải thọc tay lôi túi mật của con măng xà ra ngoài.

Y chìa túi mật to bằng quả trứng ngỗng cho Ái My :

- Nàng dùng đi. Tốt lắm đó. Nó có thể trị được chứng trật khớp của nàng.

Ái My lắc đầu :

- Ái My không dùng đâu.
- Ái My sợ à. Mật măng xà rất tốt và không dễ gì có được túi mật to như thế này đâu.
- Huynh thích thì cứ dùng. Ái My không quen.
- Nó đắng một chút thôi.
- Ái My không dùng mà.

Chí Hải xoa bụng :

- Ái My không thấy đói à?

Nàng gật đầu :

- Ái My không thấy đói.
- Nàng không muốn ăn thì ta ăn vậy.

Ái My gật đầu.

Chí Hải nhìn nàng nói :

- Hồi ở Dương Châu thành, ta ăn đủ mọi thứ, miễn sống được là ăn.

Chí Hải thốt dứt câu cho cả túi mật mãng xà vào miệng nuốt trọn. Thấy gã nuốt túi mật, Ái Mỹ phải quay nhìn chỗ khác.

Chí Hải vươn vai :

- Ái chà. Chí Hải cảm thấy khỏe hơn rồi đó.

Y vươn vai, thì mặt chợt danh lại. Sự thay đổi đột ngột của Chí Hải khiến Tô Ái Mỹ lo lắng. Nàng hỏi gã :

- Huynh sao vậy?

Chí Hải ôm Đan Điền :

- Lạ lùng lắm. Có sự kỳ lạ.

Gã nói dứt câu mặt đỏ gấc, toàn thân như phát hỏa. Chí Hải lăm bắm :

- Kỳ lạ quá! Kỳ lạ quá.

- ưnh thấy trong người như thế nào?

- Trong bụng Chí Hải như có khối than hồng. Nó đang hun chín lục phủ ngũ tạng. Và ta cảm thấy rất cần...

Ái Mỹ nắm lấy tay gã, dần khẽ :

- Huynh cần gì?

Chí Hải ngẩng lên nhìn nàng. Đôi mắt của y giờ chẳng khác gì hai cục than đang cháy đỏ.

- Ái Mỹ! Chí Hải cần nàng.

Liền ngay lời nói đó, Chí Hải kéo ghệt lấy Tô Ái Mỹ. Tay y ôm cứng lấy vòng tiểu yêu thanh mảnh của Ái Mỹ. Y thều thào nói :

- Ái Mỹ! Chí Hải sẽ không đối xử tệ với nàng, nhưng lúc này ta lại rất cần đến Ái Mỹ.

Y như chẳng thể làm chủ được mình nữa, mà hành động như một gã cuồng dâm trong trạng thái mất thần. Ái Mỹ muốn đẩy Chí Hải ra, nhưng từng luồng hơi nóng phải ra từ miệng gã khiến nàng lo lắng.

Ái Mỹ nghĩ thầm: “Nô huynh hẳn trúng mật mãng xà nên mới ra nông nỗi này. Nếu mình phản kháng, có thể huynh ấy sẽ gặp đại nạn”.

Chính ý niệm đó, nàng buông thông thân thể trao cho Nô Chí Hải.

Ái Mỹ nhanh chóng biến thành một cánh hoa bị đu đưa bởi cơn lốc phũ phàng. Trong cơn lốc cuồng dục, nàng lại không hối tiếc mà tự nguyện dân tặc để rồi nàng kịp nghiệm ra trái tim mình cũng đập rộn rã theo niềm đam mê khát vọng của Nô Chí Hải.

Thời khắc trôi qua thật nhanh, Chí Hải sau cơn phát dục, nằm duỗi dài bên cạnh Ái Mỹ. Nàng ngồi nhồm lên nhìn gã.

- Nô huynh thấy trong người thế nào?

Y nhìn nàng :

- Ái Mỹ! Chí Hải có lỗi với nàng.

Ái Mỹ lắc đầu :

- Huynh đừng ái ngại. Nếu không có con mãng xà xuất hiện thì Ái Mỹ cũng đã trao thân cho huynh.

- Nhưng Chí Hải đã đối xử với nàng không tốt.

- Ái Mỹ hiểu tâm trạng của huynh mà.

Nàng đỡ Chí Hải ngồi lên.

- Nếu như chúng ta không tìm đường rời khỏi tuyệt vực này thì sẽ là đôi uyên ương sát cánh dưới chốn tuyền đài.

Chí Hải gật đầu :

- Huynh hứa.

Hai người vận lại y trang. Một thoáng ngưỡng ngáp hiện lên trong mắt Chí Hải, y nhìn Ái My, nhỏ giọng nói :

- Ái My không giận Chí Hải chứ?

Nàng lắc đầu :

- Không, Ái My chỉ sợ huynh xem thường thôi.

- Sao ta lại xem thường Ái My được. Ngược lại thì đúng hơn.

Y nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tô Ái My :

- Ái My đừng giận Chí Hải này nhé. Ta sẽ yêu nàng mãi mãi.

Ái My nép đầu vào vai Chí Hải :

- Ái My yêu huynh.

Hai người dìu nhau rảo bước đi. Chí Hải và Ái My lần theo dấu vết măng xà để lại. Hai người phát hiện ra một cái hang động phía sau tảng đá.

Chí Hải nói :

- Ái My! Cái hang này là nơi ở của con măng xà. Chúng ta có nên vào không?

- Theo ý huynh.

- Chí Hải sợ trong hang còn một con măng xà nữa.

- Sao huynh biết còn một con măng xà nữa?

- Chẳng lẽ con măng xà kia sống một mình dưới đây. Nếu nó là con chồng thì hẳn phải có con vợ, và ngược lại. Chính vì thế huynh mới nghĩ trong hang này còn một con nữa.

- Nếu huynh sợ thì chúng ta không nên vào.

- Nếu không vào thì chẳng biết cái gì trong hang. Biết đâu đây là độc đạo duy nhất để chúng ta rời khỏi tuyệt vực. Bỏ qua cơ hội này thì Chí Hải và muội cũng sẽ chết.

Ái My mỉm cười :

- Đã như vậy thì muốn hay không. Huynh và muội cũng phải vào.

- Có chết thì chúng ta cùng chết chung.

Chí Hải lấy Diệp Bội, soi ánh hào quang đến trước. Hai người chậm rãi tiến vào trong hang. Ái My âm thầm vận công để chuẩn bị đối phó khi có bất trắc xảy ra.

Nhờ có ánh hào quang tỏa ra từ Diệp Bội. Chí Hải và Ái My có thể đi đứng len lỏi theo vách đá trong hang. Trên trần hang, những tảng đá thạch nhũ tạo ra hình thù quái lạ khiến cho Chí Hải phải rùng mình khi liên tưởng đến chốn A tỳ.

Y quay sang Ái My nhỏ giọng nói :

- Muội có sợ không?

Ái My cười với y :

- Muội không sợ gì cả.

- Huynh cũng không sợ.

Miệng thì nói cứng nhưng tay Chí Hải lại vội vã lau lớp mồ hôi đọng trên trán.

Chí Hải chợt nắm tay Ái Mỹ.

Ái Mỹ quay sang hỏi y :

- Huynh phát hiện gì?
- Hình như huynh nghe tiếng nước chảy.

Ái Mỹ lắng tai nghe :

- Muội có nghe thấy gì đâu.
- Huynh đang nghe rõ từng âm thanh đây mà.

Chí Hải chỉ về bên phải.

- Âm thanh nước chảy phát ra từ bên đó đó.

Ái Mỹ nhìn y. Nàng lộ vẻ phần khích trên mặt.

- Muội hiểu rồi. Giờ nội lực của huynh đã đạt đến cảnh giới “Lư Hỏa Thuần Thanh” nên thính nhĩ mới thông suốt như vậy. Bây giờ chỉ cần huynh thụ huấn được tâm pháp sẽ trở thành một cao thủ kỳ tuyệt. Chuyện này quả là vô cùng hiếm thấy trong chốn võ lâm.

Chí Hải nhìn sang Ái Mỹ :

- Ái Mỹ nói thật đó chứ?

Nàng gật đầu.

Y xoa tay :

- Trong hang này có suối chảy, thì hẳn chúng ta có đường ra rồi.

Đang lúc phần khích, Chí Hải nắm tay Ái Mỹ, dựa vào thính giác tiến về phía trước. Y giật mình, thối lại hai bộ khi đập vào mặt y là bộ khô cốt người trên phiến đá.

Chí Hải chỉ bộ khô cốt :

- Ái Mỹ nhìn kia.

Hai người rảo bước đến trước bộ khô cốt. Bộ khô cốt đã bị tiện đứt cả tứ chi.

Chí Hải bồi hồi quay sang Ái Mỹ :

- Muội nhìn xem, hình như người này bị chặt đứt cả tứ chi rồi quăng xuống tuyệt vực này.

Ái Mỹ gật đầu buột miệng nói :

- Tội nghiệp thật, hẳn người đó phải chịu rất nhiều đau khổ mới chết.

Chí Hải nhìn bộ khô cốt nói :

- Tiền bối cũng là người đi trước, văn bối xem tiền bối như là chủ nhân của tuyệt vực. Vậy văn bối xin được hành đại lễ để xin người chỉ giáo cho đường rời khỏi đây.

Y nói xong liền quỳ xuống hành lễ.

Ái Mỹ thấy Chí Hải thành tâm cũng bắt chước làm theo.

Khi Chí Hải hành đại lễ xong, ngẩng đầu nhìn lên. Vô tình trong mắt y nhìn thấy những dòng chữ thảo được viết ngay trên đỉnh đầu bộ di cốt đó.

Chí Hải nheo mày :

- Người này đã bị mất tứ chi sao còn để lại bút tự được. Nếu như người này để lại bút tự càng là chuyện khó tin hơn nữa.

Chí Hải nghĩ đến đây thì hình cánh bướm đập vào mắt gã. Y từ từ đứng lên.

- Ái Mỹ nhìn xem, lão tiên bối đây để lại bút tự gì vậy.

Ái Mỹ nhìn theo tay Chí Hải :

- Đúng là bút tự.

- Muội đọc cho huynh nghe xem lão tiên bối đây để lại di bút gì vậy.

- Sao huynh không đọc?

- O... Ta... Ta chỉ biết đọc lõm bõm thôi.

Ái Mỹ soi Diệp Bội lên vách đá. Nàng dò từng dòng bút tự đọc lớn cho Chí Hải nghe.

“Bốn Thánh chủ để lại dòng bút tự này bằng khí pháp. Mong rằng thiện nhân sẽ đọc được bút tự của bốn Thánh chủ”.

Ái Mỹ quay lại nói với Chí Hải :

- Nộ huynh, vị tiên bối này tự xưng là Thánh chủ và đã dùng khí pháp để lại dòng bút tự này.

Chí Hải hỏi :

- Khí pháp gì?

- Khí pháp là dùng hơi thở để khắc chữ đó.

Chí Hải há hốc miệng :

- Sao? Không thể nào tin được.

- Huynh không tin nhưng muội thì tin. Một khi đã luyện công đạt tới cảnh giới hỏa hầu thượng thừa thì có thể dụng hơi thở khắc chữ. Chỉ có cách đó, Thánh chủ mới lưu lại được bút tự trên vách đá này.

- Biết đến bao giờ Nộ Chí Hải mới đạt được hỏa hầu như Thánh chủ tiên bối.

Ái Mỹ mỉm cười nói :

- Có người luyện được thì huynh luyện được thôi.

Ái Mỹ quay lại vách đá đọc tiếp :

- Nộ huynh, vị Thánh chủ để lại tâm pháp vận công đây này.

- Nàng đọc coi đó là tâm pháp gì.

- Vô Tướng thần công.

Ái Mỹ nói xong chăm chú đọc tâm pháp “Vô Tướng thần công”. Nàng đọc xong quay lại nói với Chí Hải.

- Đại ca, quả là lợi hại.

- Nếu Vô Tướng thần công lợi hại thì vị Thánh chủ này đâu đến nỗi bị chặt đứt tứ chi rồi bị quăng xuống tuyệt vực. Chẳng qua ai cũng muốn phô trương bản thân mình thôi. Đó là cái lẽ thông thường của tạo hóa mà.

- Huynh nghĩ vậy, nhưng theo muội “Vô Tướng thần công” hợp với “Tu La thần pháp” hợp nhất Diệp Bội để khai thông đền Thánh Diệp, giải hạn cho bá tánh.

Chí Hải cau mày :

- Cái gì giải hạn cho bá tánh?

- Thánh chủ buộc người luyện “Vô Tướng thần công” phải phối hợp với người giữ “Tu La thần pháp” khai thông đền Thánh Diệp, giải hạn cho bá tánh.

Chí Hải gãi đầu :

- Rắc rối, rắc rối thật. Hết “Vô Tướng thần công” rồi lại đến “Tu La thần pháp”. Biết ai giữ “Tu La thần pháp” và đến Thánh Điện là quái gì.

Chí Hải khoát tay :

- Không cần tìm hiểu nữa. Chỉ cần muội tìm coi Thánh chủ có để lại bút tự chỉ cho ta đường ra khỏi chốn này không?

Ái Mỹ bước lại đối mặt với Nộ Chí Hải :

- Thánh chủ có để lại bút tự chỉ đường cho muội và huynh rời khỏi đây.

- Thế thì muội còn chờ gì nữa.

- Huynh muốn rời khỏi đây chỉ có một cách duy nhất là thụ tập để viên thành vô công “Vô Tướng” của Thánh chủ.

Chí Hải mở to mắt hết cỡ :

- Phải luyện công Vô Tướng ư?

Ái Mỹ gật đầu :

- Nếu không tụ thành Vô Tướng thần công thì chẳng có cách nào rời khỏi tuyệt vực này.

- Vậy thì muội mau luyện tâm pháp đó đi.

Ái Mỹ lắc đầu :

- Muội không luyện được đâu. Cho dù muội có khổ luyện thì muốn tụ thành Vô Tướng thần công của Thánh chủ cũng mất năm mươi năm thì muội và huynh đã trở thành hai bộ khô cốt như Thánh chủ rồi.

- Chỉ Hải cũng thế thôi. Chẳng khác gì muội. Xem chừng huynh và muội chết chắc trong tuyệt vực này rồi.

- Không, huynh khác Ái Mỹ.

- Huynh khác gì. Huynh còn tệ hơn cả muội nữa. Muội còn biết chút ít võ công. Còn huynh là người chẳng biết gì.

Ái Mỹ đặt tay lên vai Chí Hải :

- Huynh đừng quên, hiện tại trong nội đan của huynh đã tiềm ẩn chân nguyên Tiên Thiên của Nhất Ngôn Thiên Tuế và cả mật của con măng xà. Nếu huynh chí tâm luyện “Vô Tướng thần công” muội đoán chắc chỉ trong thời gian ngắn sẽ tụ thành.

- Nhưng có khó không?

- Khó hay không là do huynh. Với lại huynh rất muốn rời khỏi đây mà.

Chí Hải nhăn nhó :

- Thế thì huynh phải đành chịu vậy.

Ái Mỹ ôm lấy Chí Hải :

- Muội kỳ vọng vào huynh.

- Ta sẽ không làm muội thất vọng.

24. Chương 24: Kỳ Tích

Theo sự hướng dẫn của Tổ Tổ, Thiếu Hoa và mười hai vị trưởng lão đi thẳng đến ngọn Ngũ Đài sơn. Mãi đến khi bình minh ló dạng, mọi người mới đến được đỉnh ngọn Liên Hoa Sơn. Từ trên đỉnh Liên Hoa Sơn, Tổ Tổ chỉ tay xuống thung lũng phía dưới. Trong thung lũng là một thảm hoa rực rỡ.

Nàng nói với Thiếu Hoa :

- Du công tử, Theo song đường của Tổ Tổ nói lại, đền Thánh Điệp tọa lạc trong thung lũng này. Đền Thánh Điệp được che khuất bằng trận pháp độc nhất vô nhị, không phải ai cũng có thể triển khai được. Cho dù khai thông được trận pháp cũng không thể khai thông được đền Thánh Điệp nếu như không hợp nhất được Điệp Bội.

- Thế Tổ Tổ có biết trong đền Thánh Điệp chứa gì không?

Nàng lắc đầu :

- Không ai biết. Đó là một bí mật mà bất cứ ai cũng muốn biết và chiếm hữu đền Thánh Điệp.

- Cô nương sẽ khai thông trận pháp này chứ?

- Tổ Tổ thử xem.

Nàng toan tiến vào thung lũng thì Thiếu Hoa ngăn lại.

- Khoan đã.

- Công tử có gì chỉ giáo?

- Tại hạ muốn biết vì đâu cô nương biết được cách hóa giải trận pháp này.

- Mẫu thân của Tổ Tổ truyền thụ lại.

Thiếu Hoa nhíu mày :

- Tại hạ nghĩ không sai thì mẫu thân của cô nương có mối quan hệ giao hảo với Triệu Lệ Trinh.

- Mối quan hệ đó Tổ Tổ không biết.

Nàng cau mặt hỏi Thiếu Hoa :

- Sao Du công tử lại xem trọng mối quan hệ đó?

- Tại hạ chỉ nghĩ vậy thôi. Tại hạ sẽ cùng với tiểu thư mở trận pháp.

- Nếu vậy thì hay quá.

Hai người rảo bước tiến xuống thung lũng. Từ trong thung lũng tỏa ra mùi hương thơm ngào ngạt. Vừa ngửi được mùi hương đó, Thiếu Hoa liền nói với Tổ Tổ.

- Tiểu thư nên cẩn trọng với mùi hương này.

Tổ Tổ gật đầu.

Hai người cùng vận công bế các huyệt đạo rồi chậm rãi tiến vào thung lũng. Chung quanh hai người bạt ngàn những hoa thơm, nhưng Thiếu Hoa vẫn cảm nhận không gian tiềm ẩn sự khủng bố đầu đó.

Thiếu Hoa bất ngờ nắm tay Tổ Tổ :

- Tiểu thư, tại hạ cảm thấy có gì đó bất ổn sắp xảy đến.

Chàng lắng nghe. Hình như có luồng gió lạ đang ào ào thổi đến hai người.

Thiếu Hoa đành mặt nói với Tổ Tổ :

- Tiểu thư cẩn trọng.

Tổ Tổ nói :

- Chúng ta chưa vào được tâm thung lũng thì không thể khai thông được trận pháp để đến được đền Thánh Điện.

Nàng vừa nói hết câu, từ bên trong thung lũng chập chờn bay ra ba cánh bướm sắc đen. Chúng đập cánh kết lại hình chữ phẩm, vờn vờn trước mặt Tổ Tổ và Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa đóng đinh vào ba cánh Hắc Điện đó. Chàng nhỏ giọng nói với Tổ Tổ :

- Tổ Tổ, chúng ta phải rời khỏi đây.

Không chờ Tổ Tổ có lời đề nghị nào không, Thiếu Hoa bất ngờ thò tay ra, trở bộ thì triển du cước kéo Tổ Tổ trở ra.

Chàng vừa động thân thì từ trong thung lũng một đàn bướm khổng lồ ào ào lao đến hai người.

Thiếu Hoa giữ lỏng song chưởng bỏ ngược về sau hai đạo kinh ngăn bầy bướm đang lướt tới mình. Sóng kinh do chưởng ảnh của Thiếu Hoa tạo ra đẩy bầy bướm khổng lồ kia dội ngược lại, rồi chúng nhanh chóng kết lại thành một khối to như một quả núi lướt tiếp đến hai người.

Thiếu Hoa nắm lấy tay Tổ Tổ vận dụng luôn tuyệt kỹ khinh pháp Vạn Hình lướt đi. Mặc dù Thiếu Hoa phản ứng nhanh như vậy, nhưng một cánh bướm đen vẫn kịp đuổi bám sát sau lưng chàng. Cánh Hắc Điện chực bấu lấy gáy Tổ Tổ thì Thiếu Hoa kịp phát hiện ra. Chỉ pháp của chàng bắn ra đạo “Phi chỉ” điểm tới.

- Bộp.

Cánh Hắc Điện bật ngược trở lại.

Khi hai người thoát ra khỏi thung lũng thì bầy bướm cũng rút vào những cánh hoa mất dạng. Thiếu Hoa thở phào một tiếng nói với Tổ Tổ.

- Chúng ta không dễ gì xâm nhập vào thung lũng để đến đền Thánh Điện. Thiếu Hoa và Tổ Tổ khó qua được bầy độc giữ trận pháp này.

- Nếu không hóa giải được trận pháp của bầy bướm thì chẳng bao giờ đến được đền Thánh Điện.

Thiếu Hoa nhìn nàng :

- Tại hạ nghiệm ra một điều. Dù Tổ Tổ và Thiếu Hoa có hóa giải được trận pháp của bầy bướm độc cũng vô ích thôi, bởi tại hạ chỉ mới có được một phần Điện Bội. Phải có thêm phần còn lại. Chúng ta quay về thôi.

Thiếu Hoa và Tổ Tổ quay lại đỉnh “Liên Hoa Sơn” cùng với Thập nhị Thiên sứ xuống Ngũ Đài sơn. Khi xuống chân núi, Thiếu Hoa và Tổ Tổ phát hiện ra xác của những cao thủ Nam Thiên bang. Tất cả những người đó đều bị giết bởi đạo pháp.

Tổ Tổ nhìn sang Thiếu Hoa nói :

- Du công tử, Nam Thiên bang đã theo chân chúng ta đến tận đây. Hình như họ cũng muốn xâm nhập vào đền Thánh Điện.

- Tất cả mọi bang phái đều muốn làm chủ đền Thánh Điện. Mặc dù chẳng biết trong đền Thánh Điện có thứ gì.

- Nhưng tại sao các cao thủ Nam Thiên bang lại chết. Họ chết bởi ai.

Thiếu Hoa lia mắt nhìn qua cục trường :

- Tại hạ đoán không lầm thì những cao thủ Nam Thiên bang chết bởi tuyệt học của Bắc Thiên môn lệnh chủ Lệnh Tu.

- Sao Du công tử biết những người chết bởi sát thủ của Bắc Thiên Lệnh Tu.

- Nam Thiên bang và Bắc Thiên môn chẳng khác nào lửa với nước. Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu không bao giờ bỏ qua trò giết người đối với cao thủ Nam Thiên bang.

- Vậy Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu cũng muốn xâm nhập đền Thánh Điện.

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Chàng vừa thốt dứt câu thì một bóng người phi thân đến. Kinh thuật của người này rất cao siêu. Buộc mười hai vị trưởng lão Khất Đan vội vã xếp trận pháp.

Người kia trụ hình trước mặt Thiếu Hoa và Tổ Tổ. Y có bộ mặt gầy đét, xương xẩu trong hao hao giống mặt ngựa. Đôi mắt ti hí, toát ra cái nhìn vô cùng nham hiểm.

Y ôm quyền xá Thiếu Hoa và Tổ Tổ rồi từ tốn nói :

- Tại hạ là Cáp Hồng, Tổng giáo đầu của Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu.

Tổ Tổ nhanh miệng :

- Những người của Nam Thiên bang chết bởi sở học võ công của Tổng giáo đầu?

- Tiểu thư đừng nghĩ xa đến bọn người vô dụng của lão Chấn Vũ Thiên. Nếu không có Chấn Vũ Thiên với tuyệt công “Lôi quyền” thì Nam Thiên bang chỉ là một lũ vô dụng.

Thiếu Hoa nhìn Cáp Hồng :

- Tôn giá nói thế, hóa ra xem thường Nam Thiên bang quá.

- Cáp mỗ chỉ mới so sánh thôi. Nếu không có Chấn Vũ Thiên thì một mình Cáp mỗ cũng có thể san bằng Nam Thiên bang.

Thiếu Hoa liếc qua nhìn Tổ Tổ rồi định nhãn nhìn lại Cáp Hồng :

- Từ phương Bắc tôn giá xuống phương Nam không phải để thị uy với những cao thủ của Nam Thiên bang.

Cáp Hồng ôm quyền xá Thiếu Hoa :

- Túc hạ nói không sai.

Y định nhãn nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa rồi chậm rãi lấy trong ống tay áo ra một cánh hoa hồng. Vừa thấy cánh hồng đó, mặt Thiếu Hoa đanh lại.

Cáp Hồng từ tốn nói :

- Nếu túc hạ nhận ra cánh hoa này thì xin mời theo tại hạ đến hội kiến với Lệnh Tu môn chủ.

- Môn chủ Lệnh Tu mời tại hạ?

Cáp Hồng gật đầu :

- Chỉ cần túc hạ nhận ra cánh hồng này là được.

- Tại hạ sẽ đi cùng với túc hạ.

Thiếu Hoa nhìn sang Tổ Tổ :

- Thiếu Hoa may mắn được hội kiến với Môn chủ Lệnh Tu. Nếu có dịp tại hạ và tiểu thư sẽ gặp lại.

Tổ Tổ chăm chăm nhìn Thiếu Hoa. Nàng nhỏ giọng hỏi :

- Nếu như Tổ Tổ muốn gặp Du công tử thì thường gặp ở đâu?

Thiếu Hoa suy nghĩ một lúc rồi lấy trong thắt lưng chiếc kim bài quan lệnh.

- Cô nương giữ chiếc kim bài này. Có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại.

Chàng ôm quyền xá mười hai vị trưởng lão, rồi cùng với Cáp Hồng thi triển kinh công thoát đi. Kinh thuật của hai người đều là những cao thủ thượng thặng trong võ lâm nên chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Rời chân núi Ngũ Đài sơn, Cáp Hồng cùng với Thiếu Hoa dụng kinh công đi luôn một mạch đến Tung Châu trấn. Tại Tung Châu trấn, trong tòa điểm lâu “Tung châu đệ nhất tửu”, Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu đã chờ sẵn Thiếu Hoa trong gian biệt phòng.

Thiếu Hoa vừa bước vào biệt phòng, Lệnh Tu đã đứng lên ôm quyền xá chàng, rồi vồn vã nói :

- Bốn chủ hân hạnh được hội kiến với Tam Khôi Du thiếu hiệp.

Đôi chân mày của Thiếu Hoa chột nhú lại khi Lệnh Tu thốt dứt câu. Chàng bước đến đối diện với Lệnh Tu, khách sáo đáp lời :

- Thiếu Hoa đã nghe danh Bắc Thiên môn chủ từ lâu, nay mới được hội diện. Rất hân hạnh.

Lệnh Tu vuốt hàm râu óng mượt, mỉm cười nói :

- Lệnh Tu có là Bắc Thiên môn chủ thì cũng không thể sánh với Tam Khôi Du Thiếu Hoa.

- Môn chủ quá lời rồi. Thiếu Hoa được Môn chủ quan tâm đến hẳn Môn chủ có điều gì cần chỉ giáo cho Thiếu Hoa.

- Phải nhờ có cánh hoa hồng bốn chủ mới có thể diện ngộ được Tam Khôi.

- Nhưng nếu Môn chủ không để mắt đến thì hẳn cũng không thể trao cánh hồng kia đến tận tay Thiếu Hoa.

Lệnh Tu gật đầu :

- Mỗi bước đi của Tam Khôi đều được Tổng tài đại nhân chú ý để phò trợ.

- Đại nhân đã nhờ đến Môn chủ hỗ trợ cho tại hạ?

Lệnh Tu lắc đầu :

- Lệnh Tu này chỉ là một Bắc chủ Thiên Môn, so sánh với Tam Khôi đâu thể bằng. Nếu nói phò trợ thì sợ chỉ làm phiền cho Tam Khôi mà thôi. Nhưng cốt đã nhận lời Tổng tài đại nhân rồi không thể ru rú tại phương Bắc.

Lệnh Tu chỉ chiếc đôn :

- Mời Tam Khôi.

Lệnh Tu chờ cho Thiếu Hoa yên vị mới trịnh trọng chuốc rượu từ trong chiếc tịnh bình bằng lam ngọc ra hai chiếc chén để sẵn trên bàn. Lệnh Tu chỉ chén rượu :

- Tĩnh rượu này do chính Tổng tài đại nhân nhờ bốn Môn chủ đem đến thết đãi Tam Khôi.

- Tại hạ không ngờ Tổng tài đại nhân lại quan tâm đến Thiếu Hoa như vậy. Nếu sau này gặp Tổng tài đại nhân, Thiếu Hoa sẽ đáp lễ.

- Rượu của Tổng tài đại nhân chỉ để dành đãi những bậc hào kiệt như Tam Khôi, mời Tam Khôi.

- Mời...

Thiếu Hoa đặt chén rượu xuống bàn nhìn Lệnh Tu hỏi :

- Môn chủ cần gấp tại hạ hẳn có chuyện cần chỉ giáo?

Lệnh Tu vuốt chòm râu đen nhánh, nhìn Du Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lâm đã xuất hiện.

- Ở đâu Môn chủ biết được tin này?

- Tất cả mọi chốn trên giang hồ đều có tai mắt của Tổng tài đại nhân.

- Điều đó tại hạ biết. Chính vì Nhất Ngôn Thiên Tuế xuất hiện mà Môn chủ mới tìm đến Du Thiếu Hoa.

- Bốn Môn chủ Lệnh Tu này chỉ thừa hành di huấn của Tổng tài đại nhân.

- Vậy Tổng tài đại nhân muốn truyền đạt chuyện gì cho Thiếu Hoa?

Lệnh Tu lại tiếp tục chuốc rượu ra chén. Lão vừa chuốc rượu vừa nói.

- Bốn Môn chủ sợ Tam Khôi nghe lời truyền đạt này sẽ phiền lòng.

- Không đâu, Môn chủ đừng ngại. Nếu tại hạ đoán không lầm thì Môn chủ truyền đạt chỉ ngôn của Tổng tài đại nhân cho Thiếu Hoa.

Lệnh Tu gật đầu :

- Không sai.

Lão bưng chén rượu :

- Mời Tam Khôi.

- Đa tạ.

Hai người lại chạm chén uống cạn số hảo tửu. Đặt chén xuống bàn Lệnh Tu nói :

- Tổng tài đại nhân muốn Du Thiếu Hoa trao lại nửa cánh Điệp Bội.

Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu :

- Đây là ý của Tổng tài đại nhân?

- Nếu đây là ý của Lệnh Tu thì hẳn Tam Khôi đã không nhận được cánh hồng.

- Thiếu Hoa tự biết mình phải xử như thế nào.

Thiếu Hoa lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp :

- Môn chủ có cần lấy cánh Điệp Bội ngay bây giờ không?

Lệnh Tu vuốt râu :

- Cần ngay bây giờ.

Mặt Thiếu Hoa nghiêm hẳn lại.

- Tại hạ sẽ trao nó cho Môn chủ. Đúng canh hai đêm nay, Môn chủ chờ Thiếu Hoa tại phía đông trấn Tung Châu. Môn chủ sẽ nhận được Điệp Bội.

- Lệnh Tu sẽ chờ Tam Khôi Bắc Thiên môn chủ đứng lên. Lão nhìn Thiếu Hoa từ tốn ôm quyền xá.

- Lệnh Tu sẽ chờ Tam Khôi.

Bắc Thiên môn chủ xá Thiếu Hoa, buộc chàng phải ôm quyền đáp lễ. Lệnh Tu rời biệt phòng, để mặc Thiếu Hoa ở lại một mình. Chờ cho Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu rời hẳn khỏi biệt phòng, Thiếu Hoa mới chuốc rượu ra chén nhấp từng ngụm. Chân diện của chàng lộ rõ những nét suy nghĩ căng thẳng.

Cùng với sự suy nghĩ đó, Thiếu Hoa uống cạn chén rượu này đến chén rượu khác cho đến khi tỉnh rượu chẳng còn giọt nào.

- Cạch... Cạch...

Thiếu Hoa nhìn ra cửa.

- Vào đi Gã tiểu nhị đẩy cửa bước vào. Trên tay gã là vò rượu năm cân. Y rảo bước đến bên Thiếu Hoa, nhìn thẳng vào mặt chàng từ tốn nói :

- Vị khách quan khi nãy nhờ tiểu nhân đem rượu đến cho công tử để người giải khuây.

- Đa tạ quán chủ đã chu đáo lo cho tại hạ.

Gã tiểu nhị đặt vò rượu xuống bàn. Hữu thủ lòn xuống đáy vò rượu.

Đôi chân mày của Thiếu Hoa nhíu lại. Gã tiểu nhị từ từ hạ hữu thủ xuống. Thiếu Hoa ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt gã.

Chàng từ tốn nói :

- Tại hạ không biết sau bộ lột tiểu nhị của tôn giá, thì tới bộ lột nào đây?

Thiếu Hoa nói dứt câu, gã tiểu nhị liền đặt vò rượu thối lui ba bộ. Y lột bỏ chiếc khăn trùm đầu, để lộ nguyên dạng Án Sát Thần Chủ Điền Câu.

Thiếu Hoa nhìn Điền Câu :

- Hóa ra là túc hạ.
- Khó ai qua được thần nhãn của Tam Khôi Du Thiếu Hoa.
- Điều túc hạ quá khen. Nếu như Điền túc hạ giảm bớt sát thần trong nhãn quang thì Thiếu Hoa khó nhận ra được túc hạ.

Thiếu Hoa đứng lên. Thần nhãn đầy uy quang của chàng đóng đinh vào mặt Điền Câu :

- Có gì túc hạ cứ phải theo bám Thiếu Hoa lấy mạng cho bằng được?
- Điền mỗ đã nhận lời.
- Đã nhận thì phải hành động, dù bất cứ giá nào?
- Không sai.
- Bất kể thủ đoạn.
- Đúng.
- Nếu như túc hạ không thực hiện được sứ mạng giết tại hạ thì sao?
- Điền mỗ tự biết phải hành xử như thế nào.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Tại hạ nghĩ túc hạ sẽ tự kết liễu cuộc đời của mình để bảo trọng lời hứa.
- Đó là thiên chức của Điền mỗ.

Thiếu Hoa khẽ gật đầu :

- Thiếu Hoa vô cùng khâm phục chí khí của túc hạ. Từ sự cảm kích đó, Thiếu Hoa có một đề nghị như thế này.
- Tam Khôi cứ nói, nếu được Điền mỗ sẽ nhận lời.

Thiếu Hoa quay lại chuốc rượu từ trong tịnh bình ra hai chiếc chén. Chàng bưng cả hai chén rượu nhìn Điền Câu.

- Trên tay Thiếu Hoa là hai chén rượu.
- Tam Khôi muốn mời Điền mỗ?
- Cho dù tại hạ có muốn mời túc hạ thì chắc chắn túc hạ không nhận chén rượu mời từ tay Thiếu Hoa.

Điền Câu gật đầu :

- Đúng, ta sẽ không nhận chén rượu mời đó. Vì sao Điền Câu không nhận hẳn Tam Khôi biết nguyên có?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Mọi người có chủ đích giết người, thì chẳng bao giờ nhận rượu mời từ tay người mình muốn lấy mạng. Bởi khi uống chén rượu mời kia, sát thủ tự chuốc phiền não một khi nhận ra người mời rượu không đáng chết. Tay kiếm sát nhân của túc hạ sẽ chùng. Đến lúc đó, cho dù có lấy mạng được người kia thì tâm kiếm cũng không thỏa mãn.

Điền Câu cau mày hỏi Thiếu Hoa :

- Tam Khôi biết vậy sao còn muốn mời rượu Điền Câu?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ không mời rượu túc hạ, mà là đề nghị một cuộc hoán đổi.

- Hoán đổi như thế nào?

Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Túc hạ vốn là trọng thiên chức sát thủ của mình, mà hành thủ bất kể thủ đoạn.

- Đúng.

- Nhưng túc hạ tự nhận muốn lấy mạng Thiếu Hoa cũng không dễ hướng chi nếu túc hạ giết Thiếu Hoa mà chuyện này lọt đến tai Diêm cung chủ nhân Hàn Gia Lệ, chẳng biết hậu quả sẽ đến với túc hạ như thế nào.

Điền câu thoáng lộ những nét sững sốt. Y buột miệng hỏi :

- Sao Tam Khôi biết?

Hai cánh môi mỏng của Thiếu Hoa nhếch lên rồi trở lại nét nghiêm khắc.

- Tại cổ miếu, tại hạ kịp nhận ra điều đó. Điền túc hạ vội vã bỏ đi khi chưa thực hiện được trọng trách sát nhân bởi vì phát hiện ra thân pháp của Diêm cung chủ nhân Hàn Gia Lệ.

Điền Câu buông một tiếng thở dài :

- Vậy bây giờ Tam Khôi muốn hoán đổi gì với Điền mỗ?

Thiếu Hoa buông một câu cụt lủn :

- Cái mạng của tại hạ.

- Điền Câu đang cần cái mạng đó.

- Ngược lại Thiếu Hoa cần biết người đã thuê túc hạ giết Thiếu Hoa.

- Chỉ có Diêm chúa mới biết được thôi. Điều đó Điền Câu đã nói với Tam Khôi rồi.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ đâu muốn túc hạ đánh mất thiên chức của mình nên mới bày ra sự hoán đổi này. Sự hoán đổi đó khi tại hạ nói ra hẳn túc hạ được phần lợi hơn tại hạ.

Điền Câu chớp mắt :

- Điền mỗ đang muốn nghe Tam Khôi nói đây.

Thiếu Hoa bước đến nửa bộ, giọng cao hai chén rượu.

- Nếu như tại hạ thỉnh được Điền túc hạ chén rượu trên tay thì túc hạ phải nói ra điều tại hạ muốn biết và ngược lại, chiếc thủ cấp của Thiếu Hoa sẽ thuộc về túc hạ.

Điền Câu cau mày :

- Tam Khôi đặt ra sự hoán đổi này có quá xem thường Điền mỗ không?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không, tại hạ chỉ muốn chu toàn cho cả hai mà thôi.

- Tam Khôi đang tự chuốc họa vào thân đấy.

- Thiếu Hoa lại nghĩ khác.

- Tam Khôi nghĩ gì?

- Thiếu Hoa sợ túc hạ không dám nhận sự thách thức này.

- Vì sao Tam Khôi nghĩ vậy?

Nhìn thẳng vào mắt Điền Câu, Thiếu Hoa chậm rãi nói :

- Bởi người thách thức lúc nào cũng nhắm phần thắng.
- Tam Khôi đang đặt mình vào sự thách thức thì đúng hơn.

Thốt ra câu nói này, chân diện của Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu đành hằn lại, lộ rõ trên khuôn mặt vô hồn, vô cảm của hắn là nét cương cường và tàn nhẫn.

Thiếu Hoa mỉm cười, từ tốn nói :

- Cuối cùng tức hạ cũng nhận sự thách thức của Du Thiếu Hoa.
- Thế thì tức hạ còn chờ gì nữa mà chưa rút kiếm?

Điền Câu mím môi, nhặt nhéo nói :

- Với Tam Khôi Du Thiếu Hoa, kiếm của tại hạ sẽ xuất hiện lúc cần thiết mới có thể đắc thành sát chiêu.
- Câu nói này khiến cho tại hạ phải giật mình, xương sống gai lạnh.
- Tại sao?
- Lúc ở cổ miếu, Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu đã từng muốn lấy mạng Thiếu Hoa bằng một thanh kiếm. Người xem Du Thiếu Hoa cũng như bao kẻ khác đã từng chết bởi sát chiêu của người, nhưng hôm nay thì khác.
- Khác thế nào.
- Thiếu Hoa cảm nhận Điền tức hạ đã được cao nhân chỉ điểm.

Đôi mắt ẩn sắc ma khùng bố của Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu thoạt chớp một cái.

Thiếu Hoa nói tiếp :

- Phải chăng khi Thiếu Hoa thấy kiếm của Điền tức hạ thì hồn đã lìa khỏi xác?
- Tam Khôi nói không sai.

Liên ngay sau câu nói đó, Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu lắc người, chớp một cái lướt đến hai bộ. Bộ pháp của gã quả là kỳ tuyệt, nhanh ngoài một cái chớp mắt. Có thể nói, thân y vừa động thì trảo đã chụp đến người Du Thiếu Hoa. Trảo công của Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu không nhắm tử huyệt của Du Thiếu Hoa mà lại nhắm vào hai chén rượu trên tay chàng.

Chủ định của Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu đã lộ ra ngay khi phát chiêu công đầu tiên. Y nhắm vào đôi chén rượu trên tay Thiếu Hoa mà đoạt lấy, bởi chỉ cần đoạt được chén rượu xem như y đã thắng cuộc thách đố này.

Trảo công của Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu vừa chớp tới toan chụp lấy hai chén rượu thì Thiếu Hoa nhanh hơn y nửa chiêu. Song thủ cầm chén rượu rút lại, đồng thời thân hơi thụp xuống, rồi bất ngờ xoáy nửa công, uốn người như một cánh cung, tả thủ thì công vào yết hầu, hữu thủ thì đặt miệng chén vào miệng Điền Câu. Động tác của Thiếu Hoa phối hợp nhịp nhàng, mặc dù hữu thủ nhanh hơn nhưng cứ như hai tay phối hợp cùng một lúc.

Chén rượu trên hữu thủ vừa chạm vào yết hầu Điền Câu, buộc gã phải há miệng như con cá mắc cạn. Miệng gã vừa há ra thì chén rượu thứ hai đã đến trút cả vào miệng gã.

Thiếu Hoa hơi xoay người lần nữa, dùng cả song chưởng đẩy vào bụng Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu, chưởng kinh của chàng phát tác đúng lực buộc gã sát thủ phải nuốt số rượu ngậm trên miệng :

- Ực.

Điền Câu vừa nuốt ngụm rượu cũng là lúc mũi kiếm giấu trong ống tay áo của hắn phóng ra điểm tới thân pháp đối phương. Ngọn đoản kiếm nhắm đúng vào vùng chân tâm chết người, nhưng lưỡi đoản kiếm đã bị chặn lại bởi chiếc chén không trên tay Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa lùi nhanh nửa bộ, nhìn Điền Câu nói :

- Đa tạ túc hạ đã nhận chén rượu của tại hạ. Thiếu Hoa xin đáp lễ.

Lời còn đọng trên miệng, Thiếu Hoa đã dốc chén rượu còn lại vào miệng, chàng buông chén rượu xuống đất.

- Cách.

Chén rượu vỡ tan trong lúc Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu còn ngớ ngẩn.

- Ta vừa uống chén rượu của Tam Khôi rồi ư?

- Rượu của Tam Khôi mời túc hạ là loại hảo tửu có một không hai đó.

- Tam Khôi đã thắng trong cuộc thách thức này.

- Thiếu Hoa tin túc hạ sẽ giữ lời.

- Điền Câu sẽ giữ lời.

Thiếu Hoa dẫn đến hai bộ, nghiêm giọng nói :

- Hãy cho tại hạ biết người đã nhờ Điền túc hạ đến lấy mạng Du Thiếu Hoa.

Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu cúi gầm mặt xuống :

- Điền mỗ không còn giữ được thiên chức của một Ấn Sát Thần Chủ.

Y ngẩng lên nhìn Du Thiếu Hoa :

- Nếu Tam Khôi muốn biết thì đến Phụng Hoàng lầu.

Y nhỏ giọng, chậm rãi nói :

- Điền Câu hành sự vì kim lượng, nhưng sứ mạng lấy mạng Tam Khôi Du Thiếu Hoa, ta lại chẳng cần đến kim lượng.

Ấn Sát Thần Chủ nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa.

- Những gì Tam Khôi muốn biết, Điền Câu đã cho người biết.

Điền Câu nhẹ lắc đầu, rồi bất thành linh trở ngược đoạn kiếm đâm thẳng vào yết hầu mình. Y vốn là sát thủ dụng kiếm thần kỳ, giờ tự mình tự sát mình thì dù Thiếu Hoa có muốn giữ lại cái mạng của Điền Câu, e rằng còn khó hơn mò kim đáy biển.

Điền Câu từ từ khụy hai chân rồi đổ sập đến trước. Y chấp nhận chết để giữ trọn thiên chức của một sát thủ chẳng làm tròn sứ mạng của mình.

Thiếu Hoa nhìn Điền Câu :

- Thiếu Hoa đâu muốn kết cục như thế này đối với túc hạ. Nhưng dù sao đây cũng là một kết cục dành riêng cho người. Đã là một sát thủ thì túc hạ biết mình sẽ nhận kết cục như thế nào.

Thiếu Hoa buông một tiếng thở dài, rồi ôm lấy tỉnh rượu mà Điền Câu vừa mang đến rồi Trung Châu nhất điểm từ đến thẳng tòa Phụng Hoàng lầu.

Phụng Hoàng lầu tọa lạc ngay trung tâm Trung Châu trấn. Mặc dù đã về đêm nhưng khách vẫn ra vào tấp nập. Vừa đi Thiếu Hoa vừa nghĩ đến câu nói của Ấn Sát Thần Chủ Điền Câu.

- Điền Câu vì kim lượng, nhưng với sứ mạng này thì hẳn lại không vì kim lượng. Thế thì Điền Câu vì cái gì. Hẳn vì cái gì. Đã là một sát thủ hẳn không thể vì cái gì khác ngoài kim lượng?

Thiếu Hoa chậm rãi bước lên những bậc tam cấp dẫn vào gian đại sảnh Phụng Hoàng lầu. Vừa bước vào đại sảnh, đập vào mắt Thiếu Hoa là bức tranh vẽ một mỹ phụ vừa đài các, vừa kiêu sa. Nét vẽ thật sống động như người thật. Chỉ là một bức truyền thần chân họa mà đã toát ra vẻ đẹp cực kỳ sắc sảo thì con người thật kia phải như thế nào.

Thiếu Hoa biết đến trước bức họa ngắm nhìn bức tranh mỹ nữ thì lão ma ma bước đến bên chàng :

- Trong mắt công tử đúng là một đóa hoa tuyệt sắc chứ?

Thiếu Hoa quay lại nhìn lão ma ma :

- Một bức tranh thôi đã có sức cuốn hút nam nhân, nếu là con người bằng xương bằng thịt không biết Thiếu Hoa sẽ như thế nào.

- Nàng sẽ thuộc về công tử nếu công tử thuộc về nàng.

Lão ma ma nheo mắt với Thiếu Hoa :

- Công tử nghĩ sao.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Đã là một nam nhân, vẫn bối không thể bỏ qua một đóa hoa như thế này, cho dù có phải mất mạng.

Lão ma ma khẽ gật đầu :

- Mời công tử theo lão.

Lão ma ma vừa đi vừa nói :

- Chỉ có lão mới biết nàng là thật hay là một bức tranh.

25. Chương 25: Độc Tâm Ma Hoàng

Đối mặt với nàng, Thiếu Hoa những tưởng mỹ phụ trong tranh với người đối diện với chàng là một. Con người thật của nàng còn hơn cả bức truyền thần có thể xem là một danh họa.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Một lúc sau Thiếu Hoa mới lên tiếng :

- Diện kiến với tiểu thư, tại hạ mới biết có một sát thủ vô tình như Án Sát Thần Chủ Diên Câu lại không màng đến kim lượng khi đắm nhận trọng trách giết người.

Nàng lấy thỏi son, chạm lại hai cánh môi, mặc dù biết đó chỉ là một hành động thừa. Vẫn cảm miếng thỏi son hình trăng khuyết, nàng từ tốn hỏi Thiếu Hoa :

- Còn tôi thì nghĩ ngược lại.

- Tiểu thư nghĩ gì?

- Khi diện kiến với công tử, tôi mới biết được rằng Du Thiếu Hoa sẽ không thể chết nếu một khi không tự nguyện chết.

- Tại sao cô nương lại quan tâm đến cái chết của tại hạ.

- Bởi công tử là chủ nhân của cánh Điệp Bội.

- Phải chăng chính vì tại hạ là chủ nhân của cánh Điệp Bội mà phải chết sao?

- Không sai.

- Nghe cô nương nói, tại hạ cảm thấy tò mò.

- Tôi không thắc mắc điều đó. Bởi trước cái chết, ai cũng muốn biết vì sao mình chết.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Bởi biết mình chết vì cái gì hân tâm sẽ thanh thản đón nhận cái chết.

Nàng thản nhiên gật đầu :

- Công tử nói không sai.

Đôi chân mày của Thiếu Hoa cau lại :

- Nhưng tại hạ chết chỉ vì một lý do mình là chủ nhân của cánh Điệp Bội, thì lý do đó mơ hồ.
- Chỉ mỗi một nguyên cớ đó thôi cũng đủ để cho công tử bị săn đuổi.

Thiếu Hoa bước đến một bộ. Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Tại hạ muốn hỏi tiểu thư.
- Công tử cứ hỏi. Nếu tôi biết tôi sẽ trả lời.

Thiếu Hoa đặt tỉnh rượu lên bàn, nhìn nàng nói :

- Tiểu thư muốn lấy mạng tại hạ cũng vì muốn làm chủ Điệp Bội?

Câu hỏi này của Thiếu Hoa khiến mặt nàng đành lại. Ngẫm nghĩ một lúc nàng mới hỏi ngược lại chàng.

- Thế công tử có nghĩ tôi cần cánh Điệp Bội đó không?
- Tiểu thư đang buộc tại hạ trở thành một gã thầy tướng, xem sao đoán mò.

Nàng mỉm cười, ôn nhu đáp lời chàng :

- Tôi có thể suy nghĩ về mọi sự kiện xảy ra với mình để biết người đối diện muốn gì.
- Vậy tại hạ thử đoán xem chuyện gì đã xảy ra với mình nhé.

Nàng khẽ gật đầu, rồi chú nhãn vào thỏi son, nhìn nó như nhìn một báu vật.

Thiếu Hoa ngồi xuống chiếc đôn mà không cần sự cho phép của nàng. Yên vị xong chàng mới nhìn nàng từ tốn nói :

- Lúc đầu tiểu thư hạ độc vào trong con suối Dạ Vĩ và mách với vị trưởng thôn thỉnh nhờ tại hạ đến phái Tuyết Sơn lấy Băng Tầm.

Nàng nhìn Thiếu Hoa gật đầu :

- Không sai.
- Chưởng môn nhân phái Tuyết Sơn không làm gì được Thiếu Hoa, nàng buộc phải nhờ Ấn Sát Thân Chủ Điện Câu. Con người vốn nặng kim lượng, nhưng khi gặp tiểu thư lại chẳng màng đến kim ngân. Chắc y muốn những thứ khác ở nàng, mà còn hơn cả kim lượng.
- Không sai. Khi hội kiến với Điện Câu, y chẳng màng đến kim lượng mà đòi được trở thành tướng công của tôi.
- Tại hạ cũng nghĩ như vậy. Khi một sát thủ như Điện Câu lúc nào cũng tự cho mình có thiên chức của một gã tử thần, thì chuyện y không màng đến kim ngân, ngoại trừ kẻ nhờ y là một trang thiên lương tuyệt sắc.
- Thế công tử có thừa nhận Điện Câu có quá đáng không?
- Thế theo tiểu thư thì sao?
- Tôi muốn nghe câu trả lời của công tử.

Thiếu Hoa nhìn nàng mỉm cười. Nụ cười mỉm của gã vẫn không có chút thay đổi dù biết người đối diện mình đã có ý lấy mạng y. Nếu chứng kiến tất cả những nụ cười mà Thiếu Hoa đã tạo ra, thì quyết chắc đó là những nụ cười giả mà Thiếu Hoa đã luyện. Y cười để làm gì, có lẽ chỉ có y mới biết được, nhưng phạm khi cười là người ta gặp chuyện hoan hỷ, nhưng Thiếu Hoa cười trong bất cứ mọi tình huống, chẳng qua muốn che giấu những ý tưởng bên trong.

Tạo xong nụ cười cầu tình, buộc người đối diện phải chú ý Thiếu Hoa mới ôn nhu đáp lời nàng :

- Cái giá Điện Câu đặt ra với tiểu thư không phải quá đáng chút nào. Và tại hạ đoán chắc tiểu thư nhận lời đề nghị của gã, với một điều kiện khi nào nhận được thủ cấp của Thiếu Hoa.
- Sự suy luận của công tử khiến tôi bội phục. Nó chính xác như chính tôi đang nói.
- Tiểu thư biết Điện Câu cũng khó mà thực hiện được thiên chức của mình.

- Hắn không thực hiện được thiên chức của một sát thủ và cũng vĩnh viễn chẳng bao giờ là một sát thủ vô tình.

- Hắn không bao giờ trở thành một sát thủ mang thiên chức tử thần, bởi lẽ y đã quá si mê tiểu thư.

- Y không si mê tôi.

- Tiểu thư nói sai rồi.

Nàng nắm thỏi son bằng hai bàn tay với những ngón tay thật thanh tú và mảnh khảnh.

- Sai như thế nào?

- Điền Câu rất yêu tiểu thư. Yêu đến độ không muốn mất đi người mình yêu.

- Vậy ư? Y thốt ra câu nói đó à?

- Y không nói, nhưng bằng hành động tại hạ nhận ra.

- Nếu y đúng như công tử nói thì hẳn chẳng có cuộc hội ngộ giữa tôi với công tử.

- Ý của tiểu thư ám chỉ Điền Câu chỉ tại hạ đến đây?

Nàng gật đầu :

- Đúng!

- Thế thì tiểu thư đã nghĩ sai về Điền Câu rồi. Y chấp nhận tự kết liễu mình mà chẳng hé môi nói tên người đã nhờ y giết tại hạ. Thiếu Hoa biết được tiểu thư bởi thấy bức chân họa tiểu thư treo ngoài đại sảnh.

Chàng mở nắp tĩnh rượu, uống một hơi dài rồi nói tiếp :

- Điền Câu là một sát thủ vô tình, nhưng khi yêu lại yêu như một kẻ điên. Hắn vô tình nhưng lại có thể điên vì tình.

Chàng đặt tĩnh rượu xuống bàn.

- Hắn chẳng bao giờ muốn mất người mình yêu. Và ngược lại cũng muốn người hắn yêu được toại nguyện, chính vì lẽ đó mới có hội ngộ hôm nay giữa tại hạ và tiểu thư.

Nàng buông một tiếng thở dài :

- Điền Câu có chủ đích muốn nhờ công tử đưa tôi cùng đi theo hắn.

- Khi đã điên vì tình thì ai cũng như vậy cả. Hắn muốn yêu tiểu thư thì đâu muốn ngăn cách bởi âm dương giới.

Nàng nhìn Thiếu Hoa. Hai người lại đối nhãn với nhau. Ánh mắt nàng lộ rõ những nét sầu muộn xa vời.

Thiếu Hoa bưng vò rượu tu một hơi dài. Chàng đặt vò rượu xuống bàn nói tiếp :

- Ngoài Điền Câu ra tiểu thư còn có kẻ sách để giết tại hạ.

- Kẻ sách nào nữa?

Thiếu Hoa vuốt tĩnh rượu nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Gian mật thất của Chấn Tần Nhược.

Nghe Thiếu Hoa nói câu này, mặt mỹ phụ thoát danh lại. Như một thói quen, nàng lại ngậm thỏi son làm đỏ hai cánh môi.

Thiếu Hoa bồi thêm một câu :

- Với một mỹ nữ như tiểu thư thì đến ngay cả kẻ tu hành như Thích Đà Không sợ cũng khó cầm lòng, một khi cô nương muốn lợi dụng.

Thiếu Hoa lại cười mỉm :

- Tại hạ không biết những gì mình nói ra có đúng không, nhưng có một điều tại hạ muốn nói, tiểu thư chính là Vi Thúy Ngọc.

Nàng từ từ đứng lên :

- Thiếu Hoa công tử nói không sai, tôi chính là Vi Thúy Ngọc.

- Đến bây giờ tại hạ mới nghiệm ra một điều, nhan sắc của mỹ nhân chính là tàn kiếm giết người.

Thiếu Hoa chậm rãi đứng lên. Y cầm tỉnh rượu uống một hơi thật dài. Buông thông vò rượu Thiếu Hoa nói :

- Tại sao cô nương lại muốn giết tại hạ?

- Nếu công tử trả lời đúng câu hỏi của Thúy Ngọc, Thúy Ngọc sẽ trả lời câu hỏi của công tử.

- Thúy Ngọc tiểu thư muốn hỏi gì?

- Thúy Ngọc vì nguyên cớ gì muốn giết công tử. Phải chăng Thúy Ngọc muốn đoạt cánh Điệp Bội?

Thiếu Hoa nhắc vò rượu đặt lên bàn. Chàng mím môi khẽ lắc đầu :

- Tại hạ nghĩ Vi tiểu thư muốn lấy mạng Du Thiếu Hoa không chủ định đoạt báu vật.

- Do đâu công tử nghĩ vậy?

- Những người khác thì muốn Điệp Bội nhưng tiểu thư thì không. Mục đích của tiểu thư là muốn giết tại hạ mà thôi.

- Công tử có thể nghiệm ra điều đó à?

- Tất cả những gì cô nương làm đều lộ rõ mục đích đó.

Thiếu Hoa đổi giọng thật trang trọng :

- Tại sao tiểu thư lại muốn lấy mạng Du Thiếu Hoa?

- Bởi công tử giữ Điệp Bội.

- Nhưng tiểu thư đâu cần đến báu vật đó.

- Thúy Ngọc không cần, nhưng những người khác không như Thúy Ngọc.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài :

- Vậy thì nguyên cớ nào tiểu thư muốn lấy mạng Thiếu Hoa?

Thúy Ngọc nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa :

- Tại vì... Thúy Ngọc không muốn Điệp Bội xuất hiện trên chốn võ lâm.

- Nói như tiểu thư, hẳn tiểu thư đã biết một khi Điệp Bội xuất hiện thì sẽ có kiếp họa.

Thúy Ngọc lắc đầu :

- Thúy Ngọc cũng không biết.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Du Thiếu Hoa cau hằn lại :

- Tiểu thư không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cứ hành động theo ý mình.

Nàng nắm cứng thỏi son trong tay mình :

- Thúy Ngọc đoán chắc một điều, khi Thiếu Hoa biến khỏi cuộc đời này thì chẳng còn ai biết Điệp Bội nữa.

- Sự ra đi của Du Thiếu Hoa đồng nghĩa với sự mất đi vĩnh viễn báu vật Điệp Bội?

Nàng bẻ thỏi son làm hai, đôi thu nhân đóng đinh vào mắt Thiếu Hoa.

Nàng nghiêm giọng, gay gắt nói tiếp :

- Thiếu Hoa công tử hẳn biết ý định của Án Sát Thần Chủ Điện Câu?

Chàng gật đầu.

Buông một tiếng thở dài, Thúy Ngọc nói :

- Tất cả những gì Thúy Ngọc sắp xếp nhưng không thành, chắc có lẽ tự Thúy Ngọc phải thực hiện sứ mạng của mình. Có như vậy mới đúng lẽ công bằng.

- Bây giờ tiểu thư muốn tự tay mình giết tại hạ?

Nàng gật đầu :

- Điện Câu đã mở cho Thúy Ngọc một lối đi để thực thi trọng trách của mình.

- Tiểu thư nghĩ mình thực thi được trọng trách đó không?

- Thúy Ngọc cũng không biết.

Thiếu Hoa mỉm cười từ tốn nói :

- Một khi tại hạ hành động làm gì đều cân lượng, để suy xét mình có thực hiện được hay không. Nếu một khi nhận ra mình không đủ tài sức làm thì gác qua một bên. Sự hồ đồ thường dẫn đến kết cục bi thảm.

Thúy Ngọc lắc đầu :

- Thúy Ngọc không hồ đồ, mà lại thực thi chức trách của mình.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Là lòng thật. Tước đi cái mạng của Du Thiếu Hoa đối với Án Sát Thần Chủ Điện Câu là một thiên chức còn đối với tiểu thư lại là trọng trách. Xem ra cái mạng của Thiếu Hoa này rất quan trọng đối với các vị.

Thúy Ngọc buông một câu bằng chất giọng nhạt nhẽo :

- Còn hơn cả thiên chức và trọng trách.

Lời còn đọng trên miệng, Thúy Ngọc đã chớp nhoáng xuất thủ. Nếu chỉ nhìn vẻ bên ngoài của Thúy Ngọc, với dáng dài các, liễu yếu đào tơ, không ai nghĩ nàng có võ công, nhưng khi nàng xuất thủ phát chiêu mới giật mình.

Phối hợp với bộ pháp linh hoạt thần kỳ, song thủ của nàng chụp đến Thiếu Hoa, tạo ra một màn lưới ảnh trảo dày đặc, chẳng biết đâu là hư đâu là thực.

Thiếu Hoa thi triển Vạn Hình bộ pháp nhắm tránh né trảo công của Vi Thúy Ngọc. Chàng ngỡ như mình đang phải đương đầu một lúc với ba đại cao thủ có võ công đã đạt tới cảnh giới thượng thặng, sánh ngang với các vị Chứng môn, chứng phái.

Chỉ trong khoảng thời gian thật ngắn ngủi mà Du Thiếu Hoa đã phải tránh né trên hai mươi chiêu trảo công của Thúy Ngọc, mà bất cứ chiêu nào cũng đều khả dĩ lấy được mạng sống của chàng.

Ngon trảo thần kỳ của Thúy Ngọc chụp tới yết hầu Thiếu Hoa. Bước ngang nửa bộ tránh được thế trảo đó, Thiếu Hoa buột miệng nói :

- Võ công của tiểu thư quả là siêu phàm, tại hạ khâm phục.

Nàng lòn người rạp sát phía dưới, móc tả thủ thộp tới Đan Điện đối phương. Vừa xuất trảo Thúy Ngọc vừa nói :

- Đa tạ lời khen, nhưng ta chỉ muốn thực hiện trọng trách của mình thôi.

Thiếu Hoa hơi thối bộ, bụng thóp lại để tránh được ngọn trảo ẩn sát chiêu của nàng.

Cứ như thế một người tận dụng hết sở học để giết người kia, còn ngược lại, Thiếu Hoa chỉ tránh né không hề phản kích. Hai người trao đổi qua lại gần trăm chiêu, bất thành linh Thiếu Hoa lắc vai thoát về sau hai bộ.

Thúy Ngọc cũng dừng tay, trở lại tư thế ban đầu:

Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Ngũ Âm Liên Hoàn trảo của tiểu thư đã dụng hết rồi, giờ tiểu thư dụng đến công pháp nào để lấy mạng tại hạ?

Thúy Ngọc sững sờ :

- Du công tử biết trảo pháp vừa rồi là Ngũ Âm Liên Hoàn trảo?

- Ngũ Âm Liên Hoàn trảo đã từng vậy động giang hồ một thời, tại hạ đã nghe tiếng nay được chứng nghiệm càng khâm phục hơn.

- Công tử biết trảo pháp Ngũ Âm mà không hề chống trả, phản kích. Nếu vậy Thúy Ngọc đã hiểu như thế nào rồi.

Nàng buông một tiếng thở dài :

- Còn ai nữa mới thực hiện được trọng trách này.

- Cứ Thiếu Hoa phải chết mới được ư?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Nếu tiểu thư sợ Điệp Bội xuất hiện thì Thiếu Hoa sẽ hủy nó ngay trước mặt tiểu thư vậy. Theo tại hạ Điệp Bội cũng chỉ là một báu vật vô nghĩa mà thôi.

Thiếu Hoa vừa nói vừa lấy cánh Điệp Bội trong tay áo mình.

- Tiểu thư cần nó chứ?

Đôi thu nhân của Thúy Ngọc khẽ chớp lên một cái. Nàng nghiêm giọng hỏi lại Thiếu Hoa :

- Tại sao công tử lại muốn hủy cánh Điệp Bội báu vật đó?

- Tại hạ không muốn tiểu thư mang trọng trách không thể thực hiện được.

Thúy Ngọc thần thờ bởi câu nói này mà nhìn chăm chăm vào mặt Thiếu Hoa:

Thúy Ngọc dẫn đến một bộ:

- Túc hạ là ai?

Đôi chân mày Thiếu Hoa cau lại :

- Tại sao tiểu thư lại hỏi như vậy. Tại hạ là Du Thiếu Hoa chứ là ai khác nữa.

Nàng lắc đầu :

- Là thật. Không thể nào như thế được.

Thúy Ngọc nói dứt câu, liền quay lưng điểm mũi hài lướt qua cửa sổ thoát đi.

Thiếu Hoa gọi với theo nàng :

- Hê...

Chàng lướt đến bên cửa sổ nhưng bóng Thúy Ngọc đã lặn vào màn đêm mất hút rồi. Cùng lúc đó tiếng trống gõ canh một cũng điểm lên, Thiếu Hoa rời gian biệt phòng trở xuống đại sảnh. Chàng gỡ bức chân họa vẽ Thúy Ngọc cuộn lại.

Thiếu Hoa cuộn xong bức tranh, toan rời đại sảnh thì Mộ Dung Công Tôn cùng Mộ Dung Thừa và Mộ Dung Hành bước vào.

Mộ Dung Hành nhìn Thiếu Hoa, gắt giọng nói :

- Hê... Tại sao người dám lấy bức chân họa mỹ nữ của Phụng Hoàng lầu chứ?

Thiếu Hoa lia mắt nhìn qua ba người. Miệng lại điểm một nụ cười cầu tình giả lả. Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Tại hạ thấy mỹ nữ trong tranh quá đẹp nên mới lấy theo chẳng hay có điều chi phiền đến ba vị không?

Mộ Dung Hành cúi gắt quát :

- Người thấy bức chân họa đó đẹp vậy, Mộ Dung Hành và Mộ Dung Công Tôn đại ca của ta không thấy đẹp sao?

- Tại hạ không có ý đó.

- Nếu người không có ý đó thì mau trao bức chân họa đó lại cho huynh đệ chúng ta.

- Tại hạ đã lỡ cuốn nó rồi và còn có ý đem đi.

Mộ Dung Thừa khoát tay :

- Người đem bức chân họa đó đi không được đâu. Bức chân họa đó phải được huynh đệ chúng ta đem về Cô Tô.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Rất tiếc, các vị đã đến muộn.

Mộ Dung Thừa trợn mắt :

- Sao đến muộn ư?

Thiếu Hoa gật đầu.

Mộ Dung Hành dè bủ nói :

- Ta chẳng thấy muộn chút nào.

Y chỉ Thiếu Hoa :

- Bức chân họa còn ở trong tay người.

Mộ Dung Thừa tiếp lời ngay theo sau câu nói của Dung Hành :

- Và người đẹp thì vẫn còn ở đây.

Y quay sang Mộ Dung Công Tôn :

- Đại ca, chúng ta đã đến Phụng Hoàng lâu thì nhất định phải lấy những báu vật của Phụng Hoàng lâu, mà báu vật đó là bức chân họa mà hán tử thúi kia đang giữ, cùng với mỹ nữ của Phụng Hoàng lâu.

Mộ Dung Công Tôn gật đầu :

- Được, nhị đệ và tam đệ cứ hành xử tự nhiên, đại ca sẽ trọng thưởng.

Mộ Dung Hành cao hứng nói :

- Đệ sẽ bắt gã này giống như tên thư sinh thúi Mộc Thiếu Quân chứ hả.

Mộ Dung Thừa nhìn Dung Hành gật đầu :

- Ta nhường cho đệ đó.

Mộ Dung Hành quay ngoắt lại đối mặt với Thiếu Hoa :

- Tên thư sinh thúi kia nghe rồi chứ. Mau giao bức chân họa cho Mộ Dung đại gia.

- Thiếu Hoa e rằng các hạ thất vọng, bởi bức chân họa này đã ở trong tay tại hạ, còn người thì đã đi rồi.

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Dòng họ Mộ Dung của Cô Tô trấn đã từng lập công với triều đình. Danh chấn lẫy lừng khắp bốn phương tám hướng, nhưng hôm nay tại hạ quả là thất vọng.

- Người thất vọng gì?

- Hậu nhân của Mộ Dung tộc chỉ là một lũ tiểu nhân bỉ ổi.

Chàng buông một tiếng thở dài :

- Tại sao rồng lại sinh ra tôm chứ? Nghĩ cũng lạ.

Mộ Dung Hành chỉ vào ngực mình :

- Ê, gã kia, sao dám chửi ta tôm hả. Người đáng chết.

Mộ Dung Hành vừa thốt dứt câu vừa nhảy tới, đồng thời lòn tay rút ngọn đoản đao. Y đem xả một chiêu đao vào mặt Thiếu Hoa. Không hề né tránh, Thiếu Hoa hơi nghiêng người ra sau, để lưỡi đoản đao lướt qua mặt mình.

Mộ Dung Hành toan biến chiêu, nhưng y sững người bởi chiếc trầm phiến đã chích mũi vào yết hầu gã.

Mặc dù chỉ bị mũi trầm phiến điểm vào tử huyệt nhưng xương sống Mộ Dung Hành đã gai lạnh giá buốt. Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Giờ thì túc hạ muốn sống hay muốn chết?

Đứng thị sát Mộ Dung Hành xuất công, chớp nhoáng đã bị đối phương khống chế đưa vào tử lộ dễ dàng như lấy đồ trong túi, Mộ Dung Thừa lẫn Mộ Dung Công Tôn gần như chẳng biết phải làm gì. Mộ Dung Hành rùn mình khi mũi trầm phiến nhích động điểm nhẹ vào tử huyệt gã.

Cùng với cái điểm huyệt đó, Thiếu Hoa nói :

- Túc hạ không muốn trả lời ta à?

Dung Hành nhìn Mộ Dung Công Tôn và Mộ Dung Thừa, gượng nói :

- Đại ca... Nhị ca...

Mộ Dung Công Tôn cau mày, dẫn đến một bộ :

- Túc hạ có thể nghe Mộ Dung Công Tôn này nói vài lời chứ.

Thiếu Hoa nhìn gã mỉm cười :

- Được, mời Mộ Dung đại công tử.

- Mộ Dung Hành hẳn không phải là đối thủ của túc hạ. Túc hạ có thể nương tay với y. Còn muốn gì Mộ Dung Công Tôn này sẽ bồi tiếp.

Thiếu Hoa gật đầu :

- Rất khí khái. Tại hạ sẵn sàng nhận lời đề nghị của Mộ Dung Công Tôn đại công tử, nhưng với một đề nghị.

- Túc hạ cứ nói.

- Tam đệ của đại công tử đã điểm ngón sỉ nhục tại hạ là thư sinh thúi thì bây giờ y phải tự vả vào mặt y đúng mười cái.

Chàng gằn giọng :

- Đúng mười cái thật mạnh.

Mộ Dung Thừa gắt giọng nói :

- Tự vả vào mặt ư? Bức ép quá... Như vậy thì người đã làm nhục dòng tộc Mộ Dung rồi. Tam đệ thề chết.

Thiếu Hoa trừng mắt nhìn Mộ Dung Thừa :

- Nếu như người bị tại hạ khống chế để đưa vào cảnh giới tử lộ là nhị đại công tử, không biết đại công tử có dám thốt ra câu đó không.

Mộ Dung Công Tôn vuốt cằm :

- Túc hạ nói rất đúng. Mộ Dung Hành đã thốt những lời lỗ mãng thì tự y phải hành xử để bảo toàn tính mạng y.

- Ít ra đại công tử cũng biết được điều đó.

Công Tôn nghiêm giọng :

- Mộ Dung Hành, người làm theo ý của túc hạ đi.

Mộ Dung Hành mím môi, rồi buông đoản đao tự vả vào mặt mình.

Sau khi tát được mười cái, mặt y sưng lên trông thật tội nghiệp.

Mộ Dung Hành vừa tát xong thì Thiếu Hoa như chớp động ra tay. Chỉ một cái lắc vai, với bộ pháp Vạn Hình Thần Kỳ, chàng đã lướt đến Mộ Dung Công Tôn.

Mộ Dung Công Tôn giật mình, y muốn phân kích đón thẳng đỡ thẳng vào chiêu công của đối phương, nhưng trước mặt gã như có một cánh bướm vẫy cánh liên tục làm hoa cả mắt và áp lực chụp xuống buộc phải thoái bộ.

Mộ Dung Công Tôn không ngừng thoái bộ cho đến khi lưng áp sát vào tường.

- Chát... Chát... Chát... Chát...

Y hứng trọn một lúc bốn chiếc trầm phiến vào mặt, khiến cho mắt tối sầm chẳng còn thấy gì cả.

Thiếu Hoa thu hồi trầm phiến nói với Mộ Dung Công Tôn :

- Tại hạ nói các vị là tôm thì đúng là tôm. Hôm nay tại hạ chỉ mới chỉ giáo ba vị thôi. Đừng làm mất thêm uy danh của dòng tộc Mộ Dung ở đất Cô Tô. Tại hạ không có thời gian chỉ huấn, khi nào có cơ hội sẽ gặp lại sau.

Thiếu Hoa nói xong trở bộ bỏ đi thẳng ra ngoài. Chàng bất ngờ dừng chân ngay ngưỡng cửa, nghiêm giọng nói :

- Mộ Dung đại công tử hãy dòm chừng nhị đệ của người đó. Y mới là người đáng để người chỉ huấn.

Khi Thiếu Hoa đã bỏ đi rồi mà Mộ Dung Công Tôn vẫn chưa lấy lại được trạng thái cao ngạo vốn có của y.

Mộ Dung Thừa bước đến trước mặt Mộ Dung Công Tôn :

- Đại ca có sao không?

Công Tôn lắc đầu :

- Không sao. Ta không ngờ hôm nay mình lại bị sỉ nhục như vậy.

Mộ Dung Thừa ghé miệng vào tai Mộ Dung Công Tôn :

- Còn hơn thế nữa.

Mộ Dung Công Tôn tròn mắt nhìn gã. Y vẫn mở miệng nói, nhưng đôi ma hoàn của Mộ Dung Thừa đã xuất hiện lướt ngang qua vùng Đan Điền của gã.

- Xoẹt.

Mộ Dung Công Tôn ôm Đan Điền khụy xuống, y trừng mắt nhìn Mộ Dung Thừa :

- Tại sao người...

Công Tôn nói được bấy nhiêu miệng trào máu đỏ sụp đến trước. Mộ Dung Hành tưởng chừng như mình nằm mơ, cứ trở mắt nhìn Mộ Dung Thừa, lắp bắp :

- Nhị ca... Sao nhị ca làm vậy... Sao lại sát tử đại ca?

Mộ Dung Thừa bước đến trước mặt Mộ Dung Hành :

- Ta chờ đợi thời khắc này lâu lắm rồi.

- Sao nhị ca giết đại ca?

- Bởi vì ta muốn là đại ca của ngươi. Mà xét cho cùng ta cũng đâu cần tam đệ. Một mình Mộ Dung Thừa cũng có thể cai quản cơ ngơi Mộ Dung tộc, còn tất cả chuyện này đã có gã kia gánh giùm ta.

Nghe Mộ Dung Thừa nói Dung Hành vội tháo bộ :

- Nhị ca muốn giết luôn cả tam đệ sao?

- Đúng!

Tiếng “đúng” còn đọng trên miệng Mộ Dung Thừa thì đôi ma hoàn đã thoát khỏi tay y, kẻ hai đường chỉ cong lia ngang qua thân ảnh Mộ Dung Hành.

Mộ Dung Hành ôm lấy ngực và bụng lão đảo thối bước. Y vừa tháo bộ vừa nói :

- Trời sẽ hại ngươi. Trời sẽ không tha ngươi.

Mộ Dung Thừa vuốt mặt. Gã chỉ hơi nhú mày khi Mộ Dung Hành thốt ra câu nói đó. Nhưng miệng thì điểm một nụ cười đầy thỏa mãn.

* * * * *

Tiếng trống gõ canh hai vừa dứt, Thiếu Hoa xuất hiện tại phía đông Trung Châu trấn. Chàng chậm rãi bước tiến về phía đông lửa bập bùng cháy soi sáng cả phạm vi năm mươi bộ.

Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu trầm giọng nói :

- Tam Khôi có đem theo Điệp Bội đó không?

- Hẳn là có

- Hãy trao Điệp Bội cho bốn Môn chủ.

- Đến đây phó hội, cứ nhất thiết Du Thiếu Hoa phải trao Điệp Bội sao?

Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu vuốt râu :

- Chẳng lẽ Tam Khôi không muốn trao Điệp Bội cho Lệnh môn chủ.

- Tại hạ đã nhận Điệp Bội của người thì phải trao lại cho người chứ.

Thiếu Hoa lấy trong thắt lưng chiếc tráp lam ngọc, đặt bên đông lửa cháy bùng.

Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu vuốt râu nhìn Du Thiếu Hoa nói :

- Chức trách của Tam Khôi xem như đã hết.

Liền ngay sau lời nói đó, Bắc Thiên môn chủ liền vỗ tay một cái. Từ dưới đất, sáu gã hắc y như những cây ma từ dưới A tỳ thoát lên. Sáu ngọn câu liêm cùng tung ra một lúc chụp xuống thân ảnh Thiếu Hoa.

Sự xuất hiện của sáu gã hắc y thích khách vừa bất ngờ và công pháp của họ như đã được chuẩn bị trước chỉ để đối phó với Du Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa xoay tròn một vòng, thân ảnh bay lên cao hai bộ, để cho những lưỡi câu liêm nhắm thẳng vào nhau ngay dưới để giày.

- Choảng...

Mũi giày Thiếu Hoa nhẹ điểm trên chỗ giao nhau của sáu ngọn câu liêm làm điểm tựa, thân pháp của chàng cắt một đường vòng cung bay ngay qua bên đông lửa.

Thiếu Hoa trầm giọng nói :

- Mạng của tại hạ không dễ trao cho Môn chủ đâu.

Thân pháp còn phiêu bồng, Thiếu Hoa đã phát tác tuyệt kỹ Phi Chỉ Lưu Ngân điểm tới Lệnh Tu.

Lệnh Tu trụ thân vẩy chưởng đón thẳng đỡ thẳng vào ngọn chỉ đỏ ối của đối phương.

- Chát...

Lão thối về sau hai bộ, đồng thời giữ tay áo dọc theo hai bên hông. Y đang thối bộ bất ngờ bật ngược lại, chẳng khác nào pho tượng vừa chực ngã lại được kéo đứng lại.

Lệnh Tu gồng cứng thân ảnh, rồi nói :

- Hôm nay Tam Khôi sẽ được chứng nghiệm Cương Thi Tuyệt Đại Tà Công của bốn Môn chủ.

Lệnh Tu đưa song thủ đến trước, tư thế của bốn cương thi rụt theo con mắt.

Không để cho đối phương có thời khắc ra chiêu công, Thiếu Hoa dụng một thế khinh thuật Hoài Long Quá Bộ, thân ảnh như lộn một vòng rồi chúc xuống hướng thẳng vào vùng thượng đẳng của Lệnh Tu.

Đôi song thủ của Du Thiếu Hoa chuyển sắc qua màu huyết dụ, liên tục bổ xuống vùng thượng đẳng của Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu.

- Âm... Âm... Âm... Âm...

Hứng trọn những đạo chưởng ảnh liên hoàn của Du Thiếu Hoa, Lệnh Tu không ngừng thối bộ.

Thiếu Hoa nói :

- Thuộc hạ buộc phải thất lễ với Bắc Thiên môn chủ.

Cùng với câu nói đó, Thiếu Hoa đẩy song chưởng ảnh với chín phần nội lực nện thẳng vào thượng đẳng của Lệnh Tu.

- Âm...

Lần này Bắc Thiên môn chủ Lệnh Tu bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất tợ chiếc lá khô bị cuốn bay bởi một cơn lốc dữ. Lão bắn ngược về sau hơn hai trượng, ngã lưng xuống đất.

- Bạch...

Lệnh Tu gượng ngồi lên, nhưng như một cương thi đã hết âm khí, mà không đứng dậy nổi.

Thiếu Hoa trở bộ lại bên đông lửa, cúi người nhặt chiếc tráp chứa Điệp Bội. Chàng nhìn Lệnh Tu nghiêm giọng nói :

- Điệp Bội, Du Thiếu Hoa nhận tại Huyết đài đỉnh Kim Sơn thì chỉ trả nó lại đúng cái nơi mà Thiếu Hoa đã nhận. Cáo từ.

Thiếu Hoa dậm bước toan trở khinh thuật băng đi thì Vũ Văn Hàn Đào Chương môn phái Tuyết Sơn cùng với ba người còn lại của Tứ Đại Thân Vương là Châu Kỳ, Hành Khởi, Trang Tử Long phi thân đến chặn đường chàng.

Với chân diện hăng sát khí, Chương môn Tuyết Sơn phái nhìn Thiếu Hoa gần giọng nói :

- Tôn giá hân còn nhớ lão phu?

Nụ cười giả lả lại hé mở trên miệng Du Thiếu Hoa :

- Thiếu Hoa sao có thể quên được Chương môn. Vũ Văn chương môn định đến đòi lại những con Băng Tầm ư?

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Thiếu Hoa gắt giọng nói :

- Những con Băng Tầm đó bốn Chương môn tặng cho tôn giá, nhưng xin tôn giá trao lại chiếc tráp Điệp Bội.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ không thể giao Điệp Bội cho Chương môn tại đây. Tại hạ sẽ giao Điệp Bội ở Huyết đài trên đỉnh Kim Sơn. Nếu Chương môn muốn thì cứ đến đó. Còn bây giờ Thiếu Hoa phải đi gấp.

Mặt Vũ Văn Hàn Đào đành lại :

- Nếu như tôn giá muốn đi thì phải trao lại Điệp Bội cho lão phu chỉ có cách đó mà thôi. Nếu như không giao lão phu buộc phải thất lễ.
- Ai cũng có thể buộc Du Thiếu Hoa trao báu vật được ư? Xem ra trong con mắt Chưởng môn, Du Thiếu Hoa này quá tầm thường.
- Tôn giá đã buộc lão phu.

Cùng với lời nói đó, Vũ Văn Hàn Đào chưởng môn liền vận Hàn Băng công. Lão vừa vận công tiết trời liền thay đổi. Vốn tiết trời đã vào lập đông và đang chuyển tiếp vào mùa xuân, thế mà khi Vũ Văn Hàn Đào vận công bỗng chốc thời tiết lại lạnh hắt lên và chung quanh lão trong phạm vi bốn trượng tuyết lại đổ xuống ào ào.

Thiếu Hoa nhìn Vũ Văn Hàn Đào :

- Tại hạ từng nghe nói đến Hàn Băng công của Tuyết Sơn phái. Nay mới được chứng nghiệm quả là danh bất hư truyền.
- Hàn Băng công của Tuyết Sơn phái lợi hại hay không lúc nữa tôn giá tự khắc biết.

Vũ Văn Hàn Đào thốt dứt câu, hét lớn một tiếng. Lão bỗng thẳng đến Du Thiếu Hoa hai đạo Hàn Băng chưởng. Hình như từ tâm trung bản thủ của Vũ Văn Hàn Đào thoát ra hai cột tuyết trắng ngời chụp xuống Du Thiếu Hoa.

Bụi tuyết nhanh chóng lấp không gian trên mười trượng bao trùm cả thân ảnh của Du Thiếu Hoa. Cùng với bụi tuyết che kín cả tầm mắt là những đạo kinh khốc liệt ào ào cuốn tới.

Cả không gian như chuyển động tối sầm, chẳng còn phân biệt đâu là trời, đâu là đất, cũng chẳng còn thấy bóng dáng người nào. Trong màn tuyết trắng và cuồng phong đó bất ngờ một cơn trốc xuất hiện, cuốn lấy bụi tuyết. Cơn trốc kia, càng lúc càng mở rộng ra, rồi một tiếng sấm phá tan tất cả chưởng khí âm hàn băng giá của Vũ Văn Hàn Đào.

- Âm...

Chưởng môn Vũ Văn Hàn Đào lẫn ba người còn lại của Tứ Đại Thiên Vương bị cuốn văng non năm trượng, trong khi màn tuyết trắng nhanh chóng tan dần.

Đồng lửa bây giờ chỉ còn lại đồng than nghi ngút khói, Thiếu Hoa nhìn lại Chưởng môn nhân phái Tuyết Sơn Vũ Văn Hàn Đào.

- Hàn Băng chưởng của Chưởng môn tại hạ đã chứng nghiệm, quả là lợi hại. Mong rằng nó đừng thất truyền.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Giờ tại hạ cáo từ.

Chàng chậm rãi bước trong khi Vũ Văn Hàn Đào và Châu Kỳ, Hành Khởi, Trung Tử Long chỉ biết đưa mắt nhìn. Chỉ với thái độ của Vũ Văn Hàn Đào cũng thừa biết lão đã tự nhận ra lão chưa phải là đối thủ của Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa đi chưa quá một dặm thì chạm trán với quần hùng bạch đạo, mà người dẫn đầu chẳng ai khác chính là Bạch Mi lão tổ.

Dẫn hàng ngang phía trước là các vị Chưởng môn danh phái của võ lâm Trung Nguyên gồm: Bạch Mi lão tổ, Chưởng môn Hoa Sơn phái Giang Thành Bảo, Chưởng môn Thanh Thành phái Tôn Đại Lợi, Chưởng môn Nga Mi Lập Thất Cự và có cả ẩn tướng thần sĩ Giang Kỳ, cùng với Thiếu Lâm trưởng lão Tuệ Thông đại sư đương chức trụ trì Thiếu Lâm tự.

Phía sau những vị Chưởng môn đó là lũ nhỏ những hàng hậu bối ai nấy cũng đều nai nịt gọn gàng, binh khí lăm lăm tưởng như sắp vào một cuộc chiến khốc liệt.

Bạch Mi lão tổ giữ phát trần, bước đến hai bộ :

- Tôn giá hết đường rồi.

Thiếu Hoa cau mày :

- Trời đất mênh mông, bạt ngàn, tại hạ chẳng thấy đâu là đường cùng cả.

- Nơi đây là đường cùng của tôn giá.

- Vậy ư? Thế nào là đường cùng?

- Một mình tôn giá không thể đối chọi với bấy nhiêu người.

- Tại hạ chỉ sợ máu nhuộm Trung Nguyên. Vậy theo ý của Bạch Mi trưởng lão thì Thiếu Hoa phải làm gì để có quan lộ.

Bạch Mi lão tổ vuốt chòm râu bạc :

- Tôn giá tự biết mình sẽ có quan lộ như thế nào?

- Trao lại Điệp Bội?

Bạch Mi lão tổ khẽ gật đầu.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Đạo trưởng nghĩ xem tại hạ trao cho ai trong khi trước mặt tại hạ lại quá đông người.

Dung diện Bạch Mi lão tổ sượng chính khi nghe câu nói này của Du Thiếu Hoa.

Lão ậm ự trong miệng.

Thiếu Hoa nhìn lão nói :

- Đạo trưởng không nói được à?

- Bần đạo khó nói.

- Điệp Bội không thể cắt ra thành những miếng vụn để chia cho mọi người và ở đây cũng chẳng ai đủ tư cách để giữ Điệp Bội. Vậy tại hạ có ý như thế này.

- Tôn giá có ý gì?

- Trong tất cả các vị, nếu ai có đủ bản lĩnh và chẳng sợ thiệt thân thì cứ đến Huyết đài trên đỉnh Kim Sơn. Tại đó các người sẽ có cơ hội chiếm hữu được cánh Điệp Bội. Hiện tại Thiếu Hoa tạm giữ nó vậy.

Chàng ôm quyền xá mọi người :

- Cáo từ.

Thiếu Hoa điểm mũi giày nhắc mình lên cao ba bộ, rồi thi triển Vạn Hình bộ pháp. Kinh thuật thần kỳ quái dị của chàng khiến cho quần hùng chẳng thể phân biệt đâu là thật đâu là hư. Họ chỉ thấy thân pháp Thiếu Hoa như biến thành trăm thành vạn lướt qua ngay trên đỉnh đầu mình thoát đi.

Đến ngay cả các vị Chưởng môn cũng không kịp có phản ứng gì.

Tuệ Thông đại sư lần chuỗi hạt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Du thí chủ đã sử dụng Vạn Hình bộ pháp, tuyệt kỹ kinh công của Thiên Ngoại Nhân Ma đã từng thất truyền sau cuộc hội kiến với Võ Lâm Thiên Tôn trên đỉnh Kim Sơn.

Sau khi vượt qua quần hùng, Thiếu Hoa dùng kinh thuật siêu phàm băng đi không một mệt mỏi. Xem chừng chàng rất gấp. Khi trời chạng vạng sáng thì đến địa phận Hàn Đàm trấn.

Không vào Hàn Đàm trấn mà Thiếu Hoa đi thẳng đến Phong Ma sơn. Ngọn Phong Ma sơn cao sừng sững, trông tựa một mũi giáo khổng lồ chọc đâm toạc xé bầu trời xanh phía trên. Ngay cả đường lên đỉnh Phong sơn cũng không phải dễ dàng. Nhưng đối với Thiếu Hoa thì khác. Với thuật Du Hành cước, chàng dễ dàng lướt qua những gờ đá lởm chởm để rồi cũng đến được đỉnh Phong Ma sơn.

Thiếu Hoa lần theo một hành lang khá hiểm trở để đến được Phong Ma động. Thiếu Hoa chưa kịp bước vào trong động thì nghe một giọng nói khô khốc từ trong phát ra :

- Người đã về rồi đó à?

Giọng nói đó tuy khô khốc, nhưng tiềm ẩn chất the thé nghe như tiếng nói vọng ra từ chốn A tỳ của bọn sứ giả thần chết.

Từ trong Phong Ma động một người vận gấm loè loẹt chậm rãi bước ra ngay ngưỡng cửa Phong Ma động nhìn Thiếu Hoa cũng với chất giọng the thé, khô khốc thốt :

- Ta biết người sẽ quay lại đây.

Thiếu Hoa nhặt nhéo đáp lời người đó :

- Sư huynh tại hạ ra sao rồi?

- Người hẳn vì lo cho y mà quay lại đây.

- Không sai.

- Ta thật bất ngờ vì nhận người thông minh chẳng kém gì Du Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa gằn giọng :

- Tại hạ chỉ muốn biết sư huynh của mình ra sao rồi.

Người đó cười khẩy nói :

- Ta không biết gọi tên người bằng gì. Du Thiếu Hoa hay gì?

Người vừa nói vừa nhú mày ra vẻ ngĩ ngợi.

Thiếu Hoa buông một câu cộc lốc :

- Tôn giá muốn gọi tại hạ bằng tên gì cũng được, tại hạ đã tự nhận mình là Du Thiếu Hoa thì cứ gọi là Du Thiếu Hoa.

- Thế cũng được.

Hai tay khoanh tròn trước ngực, người kia nhìn Thiếu Hoa nói :

- Người vốn là một kẻ vô danh, nay được khoác cái tên Du Thiếu Hoa cũng rất hay. Dù sao cái tên Du Thiếu Hoa cũng nổi danh trên chốn giang hồ.

Lão buông một tiếng thở dài :

- Sư huynh Du Thiếu Hoa của người đã chết, chết bởi chính tay ta. Giờ đến lượt người.

- Tổng tài đã trù bị trước thời khắc này?

- Cũng như Du Thiếu Hoa sau khi tẩu hỏa nhập ma bán thân bất toại đã nhờ người thay thế y đến Huyết đài sơn lấy Điệp Bội. Giờ thì mọi việc đã kết thúc.

Tổng tài dẫn đến một bộ :

- Người còn giữ Điệp Bội chứ?

- Tổng tài đoán xem tại hạ còn giữ Điệp Bội không?

Giọng nói của Thiếu Hoa nghe thật gay gắt và bất nhẫn.

Tổng tài ve cằm nhìn Thiếu Hoa :

- Bỏn Tổng tài nghĩ người vẫn còn giữ Điệp Bội trong mình.

Thiếu Hoa gật đầu :

- Không sai.

- Hãy trao Điệp Bội lại cho bốn Tổng tài.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ chỉ trao Điệp Bội lại cho sư huynh mình, nhưng rất tiếc.
- Y chỉ còn là một xác chết đâu cần đến Điệp Bội.
- Với một người bán thân bất toại mà Tổng tài vẫn hạ sát thủ ư?
- Vì nghiệp chúa bất cần tiểu tiết.
- Thế thì tại hạ cũng vì nghĩa với sư huynh mà không thể giao Điệp Bội cho Tổng tài.
- Người có giữ nó cũng vô ích. Người đáng giữ Điệp Bội chỉ có ta mà thôi.
- Tại sao?
- Bởi ta biết bí mật Điệp Bội.
- Không phải chỉ có một mình Tổng tài biết mà tại hạ cũng đã thấu rõ phần nào.
- Người hiểu như thế nào?
- Chỉ cần hợp nhất Điệp Bội là có thể khai thông được đền Thánh Điệp.
- Biết như vậy, nhưng không biết người sẽ làm gì hợp nhất được Điệp Bội.
- Tổng tài có cách ư?

Tổng tài nhún vai vuốt cằm :

- Nếu không có thì hẳn bốn Tổng tài không đến Phong Ma động này chờ người.
 - Nghe Tổng tài tự tin như vậy, tại hạ nghĩ Nhất Ngôn Thiên Tuế đã nằm trong tay người.
- Ngửa mặt cất tràng cười tự thị nghe chói cả thính nhĩ, Tổng tài vừa cười vừa nói :
- Người đúng là một kẻ thông minh. Du Thiếu Hoa chọn người thay gã đúng là bên tám lạng người nửa cân.

Lão vuốt chiếc cằm nhẵn nhụi :

- Người biết nhiều quá. Mà những người biết nhiều như người cũng không có lợi đâu. Biết nhiều quá thì bốn Tổng tài không thể để người sống được.
- Tổng tài định xuống tay với tại hạ à?
- Đúng.
- Thiếu Hoa đang chờ người ra tay đây.
- Người thị vào võ công của mình, mà võ công của người thì xuất xứ từ Thiên Ma.
- Tại hạ không phủ nhận điều đó.
- Ta rất khâm phục Thiên Ma, nếu Thiên Ma giao thủ với ta, có lẽ bên tám lạng bên nửa cân, nhưng hậu nhân của Thiên Ma thì chưa phải là đối thủ của Địa Linh Tôn Giả đâu.

Địa Linh Tôn Giả hất mặt nói tiếp :

- Bốn Tổng tài nói ra điều này để người suy nghĩ.
- Suy nghĩ gì. Giữ mạng mình để đầu phục tôn giá ư. Chuyện đó tại hạ chưa bao giờ nghĩ tới.
- Thế thì bốn Tổng tài buộc người phải tâm phục khẩu phục.

Miệng thì nói, trong thì đã âm thầm vận công, khi vừa nói dứt câu, Tổng tài Địa Linh Tôn Giả ngửa mặt hú lên vang dội. Tiếng hú của Địa Linh Tôn Giả nghe như tiếng ma tru quỷ khóc, vang động cả một vùng không gian Phong Ma sơn.

Tiếng hú của Tổng tài Địa Linh có uy lực chuyển đổi cả càn khôn. Phạm vi trước cửa Phong Ma động như rơi vào vùng chấn động âm ỉ. Thậm chí cả ngọn Phong Ma sơn cũng phải run rẩy bởi tiếng hú của lão Tổng tài.

Thiếu Hoa vận hóa chân nguyên bế quan thính nhĩ, mặc dù đã bế thính quan nhưng thần trí của chàng vẫn lùm bùm như có tiếng sấm dội vào. Chàng gần như không thể làm chủ được mình.

Thiếu Hoa thối bộ liên tục, trán xuất hàn mồ hôi. Chàng ngỡ chỉ trong khoảng khắc nữa thôi, đầu mình sẽ vỡ toang bởi tiếng hú khủng khiếp của Tổng tài Địa Linh Tôn Giả.

Thiếu Hoa không dần được, rống to một tiếng thật lớn. Tiếng rống của chàng nhanh chóng chìm vào tiếng hú của lão Tổng tài. Tiếng hú của lão Tổng tài chợt ngưng bật, không biết bởi tiếng rống của Thiếu Hoa hay do lão ngưng thi công.

Tổng tài Địa Linh dứt tiếng hú, đôi mắt thoát chớp một cái, chân lướt đến trước mặt chàng. Đôi thần nhãn của lão Tổng tài chợt đổi sắc xanh rờn. Lão gần từng tiếng :

- Tiểu tử, hãy nhìn thẳng vào mắt của ta.

Thiếu Hoa rung mình không biết bởi trong giọng nói của Tổng tài Địa Linh hay bởi đôi thần nhãn.

Thiếu Hoa như không kèm chế được mà nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lè của lão Tổng tài. Tổng tài Địa Linh Tôn Giả cười nhếch mép nói :

- Hãy nhìn vào đôi mắt của bốn Tổng tài mà tuân theo Nhiếp Hồn đại pháp.

Thiếu Hoa ngây ngô đứng thất thần mắt không rời đôi thần nhãn của lão Tổng tài. Chàng như người đang mất dần thần thức bởi thuật Nhiếp Hồn đại pháp của lão Tổng tài.

Địa Linh Tôn Giả tổng tài nhếch mép cười khẩy rồi từ từ chìa tay tới.

- Trao cánh Điệp Bội cho bốn Tổng tài.

Thiếu Hoa như một gã ngây ngô mất hẳn thần trí. Chàng từ từ thò tay vào trong ngực áo để lấy chiếc tráp Điệp Bội. Động tác của Thiếu Hoa thật chậm rãi, từ từ.

Địa Linh Tôn Giả nhếch môi cười khẩy. Lão chìa tay tới chờ đợi.

Những tưởng Thiếu Hoa sẽ trao chiếc tráp Điệp Bội cho Địa Linh Tôn Giả, bất thành linh chàng rung mình, lắc đầu. Thiếu Hoa như người sự tỉnh cơn mê, thối lùi nửa bộ, gượng gập nói lớn :

- Không.

Tổng tài Địa Linh Tôn Giả gần từng tiếng :

- Giờ ngươi không muốn trao cũng không được.

Địa Linh Tôn Giả Tổng tài vừa nói vừa toan phát tác chưởng công thì từ trong Phong Ma động một người lướt ra như cánh chim sắc. Y nhắm ngay lưng Địa Linh Tôn Giả lao thẳng cả thân người vào.

- Âm...

Sức mạnh của người kia dùng cả thân pháp lao vào Địa Linh Tôn Giả, buộc lão phải ngã nhoài đến trước.

Thiếu Hoa buột miệng gọi :

- Sư huynh.

- Ngươi hãy chạy đi và tìm cho được hậu nhân của Vô lâm Thiên tôn Thánh chủ.

Thiếu Hoa ngần ngừ.

Người đó rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Đi nhanh lên.

Địa Linh Tôn Giả lồm cồm đứng lên thì người đó chụp tay Thiếu Hoa :

- Ta van xin người.

Thiếu Hoa đành mặt, cau mày, bắt nhẩn thi triển Vạn Hình bộ pháp đào thoát. Chàng đi chưa được bao xa thì nghe tiếng rống lồng lộng của sư huynh mình.

Thiếu Hoa nhắm hai mắt, nghiêng răng thốn thứt :

- Sư huynh, Quách Lâm phải trả mối hận này.

26. Chương 26: Trên Đỉnh Phong Ma

Tiết trời lập xuân, Kim Đỉnh sơn được khoác màu áo mới với đầy những nhóm hoa hồng phủ dày như một tấm áo nhung đỏ ối. Những tảng mây lơ lững trôi bên dưới Huyết đài. Trong tiết xuân đó, cảnh vật như được tiếp thêm sức sống để cho Kim Đỉnh sơn đã hùng vĩ lại càng hùng vĩ hơn.

Trong cái tiết xuân êm ả đó, thì võ lâm Trung Nguyên lại sục sôi. Tất cả mọi bang phái, môn hội đều kéo người về Kim Đỉnh sơn và nơi tụ họp là Huyết đài.

Chung quanh Huyết đài là những khóm hồng đỏ ửng màu máu. Chỉ với những đóa hồng thôi mà ngỡ như Huyết đài nhuộm máu giang hồ.

Vầng nhật quang từ từ nhô lên từ chân trời đông, và khi nó đã hiện nguyên hình như một dải đỏ rực tô điểm thêm những bụi hồng quanh Huyết đài, đã đỏ càng đỏ hơn.

Gần như tất cả mọi người đều đã hội tụ về Huyết đài và ai cũng chờ đợi thời khắc kia phải đến, thời khắc mà mọi người chờ đợi trong nỗi hồi hộp :

- Phập.

Một ngọn đại kỳ như từ trên không trung lao xuống cắm vào giữa Huyết đài. Trên lá cờ là dòng chữ thảo cũng đỏ ối như màu của những đóa hồng.

“Huyết đài chi hận

Điệp Bội tri nhân”.

Dòng chữ viết trên lá đại kỳ như đập vào mắt mọi người. Quần hùng bất giác nhón nháo hắt lên.

Du Thiếu Hoa tự một cánh bướm nhẹ êm hạ thân xuống bên ngọn đại kỳ.

Thần nhân của chàng sáng ngời, toát ra trong ánh mắt đó là sự căm phẫn, ngẫu đực môi sắc na khủng bố.

Bạch Mi lão tổ bước lên một bộ, giữ phất trần nói:

- Du Thiếu Hoa tôn giá còn nhớ lời nói của mình chứ?

Nhìn thẳng vào mắt Bạch Mi lão tổ, Thiếu Hoa gần từng tiếng :

- Thiếu Hoa lúc nào cũng nhớ tới lời mình đã thốt ra, nhưng ở đây trong chư vị chẳng có một ai đáng mặt làm chủ Diệp Bội ngoài một người.

Bạch Mi lão tổ cau mày :

- Du Thiếu Hoa. Người nói như vậy nhằm ám chỉ ai trong quần hùng bạch đạo?

Buồng một tiếng thở dài, Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Thiếu Hoa xuất hiện ở đây chỉ cốt gặp Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ. Bởi chỉ có Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ mới đáng giữ Diệp Bội. Chư vị nào cảm thấy mình là Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ thì cứ bước lên Huyết đài. Thiếu Hoa khải chứng, nếu đúng xin giao lại cánh Diệp Bội cho người.

Ngưng lời một lúc, Thiếu Hoa lia mắt nhìn thoáng qua quần hùng :

- Trước khi chư vị tự cho mình có thể sánh ngang với Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ thì nhớ một điều.

Rút một luồng chân ngưng căng phồng lồng ngực, chàng nghiêm giọng nói :

- Đây là Huyết đài. Chư vị có thể chết nếu không tự lượng sức mình.

Thiếu Hoa vừa dứt câu thì từ phía sau Bạch Mi lão tổ một đại hán cầm trường thương thét lên :

- Du hồ điệp, không cần ngươi nói nhiều như vậy. Lại Ứng Thuật này sẽ tiếp ngươi để lấy mạng đổi báu vật.

Liền sau lời nói đó, Lại Ứng Thuật hoành trường thương ra sau lưng rồi phi thân lên Huyết đài. Y chống trường thương, kiêu hãnh nhìn Thiếu Hoa :

- Du hồ điệp, ngươi hẳn nhận ra ngọn trường thương này chứ?

Thiếu Hoa nhẹ gật đầu :

- Túc hạ hẳn xuất thân từ Quang Đông với ngoại hiệu Truy Mạng Thương.

- Không sai. Du hồ điệp biết Lại mỗ là Truy Mạng Thương. Vậy xin hỏi, Lại mỗ có đáng mặt nhận báu vật Điệp Bội.

Thiếu Hoa mỉm cười, từ tốn nói :

- Tại Quảng Đông túc hạ quả là một đại cao thủ đỉnh thiên lập địa, danh chấn ai ai cũng biết, nhưng đối với võ lâm Trung Nguyên Truy Mạng Thương chỉ là một hạt cát trong sa mạc. Túc hạ đâu thể thay thế được Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ.

- Du hồ điệp đoán chắc như vậy chứ?

- Tại hạ lấy mạng mình đổi cho lời nói đó.

- Vậy là Lại mỗ buộc cho Du hồ điệp thấy sự lợi hại của ngọn trường thương này.

Y thốt dứt câu múa thương vùn vụt. Ngọn trường thương tạo một màn lưới đầy những chấm đỏ, rồi đâm thẳng đến vùng thượng đẳng của Thiếu Hoa.

Không cần tránh né, cũng chẳng biểu lộ nét khấn trương gì, chiếc trảm phiến gạt thẳng vào mũi thương đánh bật qua bên. Lại Ứng Thuật bị gạt ngọn thương toan chuyển thể công, người một đạo Ấn Thủ chưởng đã bỏ tới gần nhanh hơn chớp mắt.

- Ầm...

Đạo Ấn Thủ chưởng của Thiếu Hoa nện ngay vào lưng họ Lại đẩy hẳn đi như người ta đá một quả cầu.

- Bịch.

Lại Ứng Thuật té cắm vai xuống đất, nằm im bất động.

Chỉ với một lần xuất thủ phát công “Ấn Thủ chưởng” Du Thiếu Hoa đã loại Truy Mạng Thương Lại Ứng Thuật ra khỏi cuộc tranh đoạt báu vật. Điều đó khiến quần hùng nhanh chóng sồn lòng. Đã là người của võ lâm thì ai cũng biết thương pháp của Lại Ứng Thuật vừa nhanh vừa độc nhưng đối với Thiếu Hoa, thương pháp của gã chẳng khác gì trò trẻ con múa vậy, chính vì thế đã có những người tự lượng sức, âm thầm ly khai xuống Kim Đỉnh sơn.

Cục trường im lặng một lúc đến khi Hoa Sơn chưởng môn Tôn Đại Lợi lên tiếng :

- Hoa Sơn, Thanh Thành, Nga Mi cùng linh hội tuyệt công của Du công tử.

Như đã có sự sắp xếp từ trước, ba vị Chưởng môn kiếm phái đồng loạt điểm giày lướt lên Huyết đài. Cả ba người đồng định nhãn nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Ba vị Chưởng môn đều bước lên Huyết đài với mục đích đoạt Điệp Bội. Tại hạ xin mạn phép hỏi, nếu như ba vị thắng tại hạ thì Điệp Bội sẽ được chia như thế nào. Chẳng lẽ Điệp Bội bị cắt thành ba mảnh chia cho ba người.

Tôn Đại Lợi nói :

- Không cần thiết Du túc hạ nghĩ giùm chúng ta điều đó. Nếu như Điệp Bội thuộc về ba đại phái Hoa Sơn, Nga Mi và Thanh Thành thì nó sẽ trở thành báu vật chung.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ thiết nghĩ khó có chuyện đó xảy ra. Trong thâm tâm của ba vị Chưởng môn, ai cũng muốn giành Điệp Bội làm của riêng cho môn phái. Nên đâu có chuyện báu vật làm của chung.

Nga Mi chưởng môn Lập Thất Cự đáp lời Thiếu Hoa bằng chất giọng rất ôn hòa :

- Công tử không nhất thiết phải lo dùm chúng ta chuyện đó. Báu vật Điệp Bội của riêng ai, tự khắc chúng ta sẽ lo liệu được.

- Nếu Lập chưởng môn đã nói thế. Thiếu Hoa sẽ bồi tiếp ba vị.

Ba vị Chưởng môn đồng loạt rút trường kiếm. Kiếm vừa được tuốt ra khỏi vỏ thì từ sau quần hùng một tiếng rống lồng lộng cất lên :

- Không thể như vậy được.

Liên sau tiếng rống như sấm động đó, Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư với bộ pháp quái lạ trông tợ con ếch ương, chỉ hai lần phóng đã lướt lên Huyết đài.

Nhân dạng gớm ghiếc của Đàn Lư khiến cho ba vị Chưởng môn phải cau mày đánh mặt.

Đàn Lư cất tiếng ôn tồn nói :

- Các người biết qui lệ của võ lâm chứ?

Tôn Đại lợi nhú mày, gắt giọng hỏi Đàn Lư :

- Có gì mà ác nhân đem qui lệ của võ lâm ra đây.

Đàn Lư khịt mũi nói :

- Ba người đường đường là những Chưởng môn của các đại phái mà chẳng biết trọng qui lệ của võ lâm. Nhìn lại ác người xem. Tự cho mình là những danh môn chính phái thế mà nhập cuộc lại thị vào số đông.

Lão lắc cái đầu quái gở nói tiếp :

- Bọn các người xem ra chỉ là lũ tham sinh úy tử mà thôi. Thế thì đâu có đáng tự cho mình sánh ngang với Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ. Ta là ác nhân, trí óc thô thiển cũng tự nhận biết ra điều đó, nhưng các vị Chưởng môn lại không nhận ra.

Y lại lúc lắc cái đầu to như quả dưa hấu :

- Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ chỉ một, đây tới ba.

Lão xoa tay :

- Nhục nhã quá. Nhục nhã cho Hoa Sơn, Nga Mi, Thanh Thành quá. Nếu các ông tổ của ba phái sống lại chắc phải đem các người đi về đại hình đường mà dạy dỗ lại.

Hoa Sơn chưởng môn Giang Thành Bảo đỏ mặt, nhưng gượng nói với Đàn Lư :

- Ác nhân. Người đem chuyện đó nói ra để làm gì?

- Hê, Đàn Lư thấy chuyện bất bình phi lý không thể không nói được. Nếu các người là cao thủ, tự khẳng định uy danh của mình thì ta cũng cho như vậy. Các người có quyền tranh đoạt Điệp Bội thì gã ác nhân này cũng có quyền. Nhưng Đàn Lư tranh đoạt bằng chính tuyệt nghệ bản thân mình chứ không thị vào số đông. Giờ các người, ai cảm thấy mình đủ bản lĩnh, bước đến giao thủ với Đàn Lư.

Cả ba vị Chưởng môn đưa mắt nhìn nhau. Sự xuất hiện quá đột ngột, cũng như lời nói của Quái Thủ Thiên Tôn khiến cho ba vị Chưởng môn đại phải không khỏi lúng túng.

Trong khi Giang Thành Bảo, Tôn Đại Lợi và Lập Thất Cự còn chưa biết hành xử như thế nào thì Đàn Lư nhìn lại Thiếu Hoa :

- Du lão đệ. Ác nhân Đàn Lư cũng có phần trong cuộc tranh đoạt Diệp Bội chứ?

Thiếu Hoa nhìn Đàn Lư nhẹ gật đầu :

- Huynh cũng có phần.

- Thế thì tốt cho lão ác nhân này rồi.

Đàn Lư quay lại ba vị Chưởng môn dương dương tự đắc nói :

- Nào. Ba vị đã chọn ra chưa?

Tôn Đại Lợi vuốt râu :

- Tôn mỗ linh hội tuyệt nghệ võ công của ác nhân.

- Tốt lắm, Xuất thủ đi.

Tôn Đại Lợi nghiêm mặt nói :

- Ác nhân Đàn Lư. Hôm nay Tôn chưởng môn sẽ thay quần hùng bạch đạo thanh toán những oan nghiệp mà người đã gây ra cho thê phụ.

Đàn Lư khoát tay :

- Hê. Tôn chưởng môn đừng nhắc đến chuyện riêng của Đàn Lư này. Chuyện ta giết vợ và nhạc phụ nghe nhàm lắm rồi. Ai cũng tự cho mình là chính nhân quân tử, dăm dăm đòi lấy mạng Đàn mỗ, nhưng chẳng có ai làm được gì cả và cho đến lúc này Đàn mỗ vẫn đứng trước mặt Tôn chưởng môn. Bấy nhiêu đó Chưởng môn đủ biết rồi.

Tôn Đại Lợi mím môi :

- Người khác thì không làm được nhưng Tôn chưởng môn thì không như những người đó.

- Thế thì Đàn mỗ mời Tôn chưởng môn xuất thủ. Đừng nghĩ mình là Chưởng môn rồi muốn làm gì thì làm. Cứ tưởng mình là Chưởng môn thì đã là chính nhân quân tử. Cứ tưởng mình là Chưởng môn thì ai cũng sợ.

Đàn Lư lúc lắc cái đầu :

- Nào. Xuất thủ đi chứ.

- Ác nhân. Người rất đáng chết.

Tôn Đại Lợi nói xong hét lớn một tiếng.

- Hãy đỡ cương kiếm của bốn Chưởng môn.

Mũi kiếm của Tôn Đại Lợi rung lên, lắc vai lướt tới. Mũi kiếm của lão biến hóa tạo thành ba điểm sáng kết thành hình chữ phẩm công thẳng tới Quái Thủ Thiên Tôn.

Kiểm phát công thì Đàn Lư cũng phản công. Gần như cả hai cùng xuất thủ cùng một lúc. Quần hùng bên dưới chỉ thấy Đàn Lư hơi rùn tắn, những âm thanh tách tách phát ra ngay trên hữu thủ của lão quái nhân. Ba đạo Đàn Chỉ thần công được Đàn Lư thi triển phóng tới điểm đúng vào đầu mũi kiếm của Tôn Đại Lợi.

- Keng Keng Keng

Kiểm của Tôn Đại Lợi chưa thành chiêu đã bị đánh bật trở về. Đàn Lư nhanh chóng chiếm lấy thế thượng phong. Lão rống lên một tiếng rống ồm ồm ương kêu lúc trời tạnh mưa. Cùng với tiếng rống đó, thân pháp vụt lên cao ba bộ, trông như một con ếch ương khổng lồ. Từ trên cao, mười đạo Đàn Chỉ thần công bủa xuống đầu Tôn Đại Lợi tựa một tấm lưới.

Trước thế công quá uy mãnh của Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư, Chưởng môn môn Thanh Thành phái không khỏi lúng túng, bối rối. Lão hoành ngang thanh trường kiếm, tạo ra màn lưới kiếm quang che chắn đỉnh đầu.

- Keng.

Lực kinh do Đàn Chỉ thần công tạo ra đánh vào lưới kiếm của họ Tôn khiến cho lưới kiếm trì hoãn xuống. Tôn Đại Lợi muốn tháo bộ về sau nhưng khứu giác đã ngửi phải mùi xú uế của Hàm Mô công. Vừa ngửi mùi xú uế kia, đầu óc Tôn Đại Lợi xây xẩm.

Lão chợt dạ nghĩ: “Thanh Thành phái chẳng lẽ phải chịu nhục từ bây giờ?”

Ý nghĩ ấy còn đọng trong tâm Tôn Đại Lợi thì đã cảm nhận có một quả búa nặng trên trăm cân nện thẳng vào ngực.

- Bình.

Vị Chưởng môn Thanh Thành phái bị nhấc bổng lên khỏi Huyết đài quảng trường về phía quần hùng. Vô hình chung lại rơi đúng dưới chân Bạch Mi lão tổ.

Tôn Đại Lợi gượng ngồi lên, nhưng mặt lão nổ đom đóm chẳng còn đứng dậy được. Lão lắc lư đầu qua lại rồi ngã xuống đất ngất lịm.

Đàn Lư thủ thắng trước vị Chưởng môn Thanh Thành phái, vô cùng đắc ý, nhìn lại Giang Thành Bảo và Lập Thất Cự, gần giọng nói :

- Gã Chưởng môn Thanh Thành phái muốn lấy mạng Đàn mỗ để thực thi công đạo ngụy quân tử, nguy chính nghĩa của lão, nên mới bị họa kiếp mất danh, mất diện, giờ đến lượt hai vị có còn giữ ý lấy mạng Quái Thủ Thiên Tôn này không.

Những gì Đàn Lư thi triển với Tôn Đại Lợi trong khoảng khắc ngắn ngủi đã buộc một vị Chưởng môn một môn phái lấy lòng của Trung Nguyên sớm rời Huyết đài ôm cả mối nhục ê chề khiến cho Giang Thành Bảo và Lập Thất Cự phải suy nghĩ đắn đo.

Sự dẫn đo của Giang Thành Bảo và Lập Thất Cự không qua được mắt Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư. Lão cười khẩy nói :

- Sao? Hai người kịp nhận ra cái gì sai cái gì đúng rồi ư. Nếu đã nhận ra điều đó thì Đàn mỗ không ép hai người đứng ở đây mà có thể quay xuống Huyết đài triệu hồi môn hạ quay về.

Lời nói của Đàn Lư càng khiến cho Giang Thành Bảo và Lập Thất Cự lúng túng. Chẳng lẽ trước mặt quần hùng, hai người lại tự nguyện rút lui thế thì còn gì là uy danh của Hoa Sơn lẫn Nga Mi.

Lập Thất Cự chớp lấy Quái Thủ Thiên Tôn trong khi nói quá lơ đãng, để lộ tất cả những đại huyệt, liền lên tiếng :

- Tôn giá đã nói như vậy, Lập mỗ cũng tự nhận biết ra điều đó. Đáng phải nghe theo chỉ ngôn của Tôn giá.

Đàn Lư phấn khích gật đầu :

- Tốt lắm. Tốt lắm. Lập chưởng môn quả làm người biết nhìn xa trông rộng.

Đàn Lư còn toan nói tiếp để tăng bốc Chưởng môn Nga Mi Lập Thất Cự thì bất thành linh họ Lập xuất thủ. Thanh trường kiếm của họ Lập thoát điểm tới trước, tả thủ vỗ mạnh vào đốc kiếm. Lập Thất Cự vừa vỗ chưởng vào đốc kiếm vừa nói :

- Phi kiếm của bốn Chưởng môn sẽ kính trọng.

Lưỡi trường kiếm từ hữu thủ của Lập Thất Cự lao đi nhanh hơn chớp trời. Trong lúc phấn khích, Đàn Lư đầu ngơ tới thủ đoạn của Lập Thất Cự, khi lưỡi kiếm đã thoát khỏi tay vị Chưởng môn đại phái Nga Mi mà Quái Thủ Thiên Tôn vẫn còn mở miệng toan nói tiếp.

Lưỡi hái của tử thần đã đặt vào sau huyết Thiên Linh Cái của Đàn Lữ, gần hơn nữa ngòi bút phán quan bút đã đặt đúng vào tên Đàn Lữ trong sổ sinh tử dưới A tỳ, thì chiếc trầm phiến của Thiếu Hoa đã cứu lấy gã.

Ngọn trầm phiến tựa cánh bướm lướt ngang đánh bật mũi kiếm của Lập Thất Cự chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Đàn Lữ thờ người, trừng mắt nhìn Lập Thất Cự. Ánh mắt của Đàn Lữ lộ rõ sát quang hùng hực. Lão chỉ Lập Thất Cự rít lên bằng giọng ôn tồn :

- Người thật là một vị Chưởng môn đệ tiện. Những người như người mà đảm đương chức vị Chưởng môn thì Nga Mi chỉ chờ đến lúc suy tàn mà thôi. Không chỉ Nga Mi mà cả chính nghĩa võ lâm cũng chẳng là gì cả.

Đàn Lữ nói hết câu ngồi thụp xuống trong tư thế con ếch ương sắp vồ tới.

Vừa thấy Đàn Lữ thủ bộ, Lập Thất Cự hốt hoảng bởi không còn binh khí trong tay. Lão giữ hai ống tay áo, quay nửa vòng phi thân đào thoát.

Ý định của Lập Thất Cự nhanh chóng bị Quái Thủ Thiên Tôn phát hiện. Y rống lên một tiếng tựa tiếng ếch ương kêu rồi phóng vụt tới. Thân pháp của Đàn Lữ nhanh ngoài dự kiến của Lập Thất Cự. Vị Chưởng môn Nga Mi phái vừa nhích động thân ảnh thì Đàn Lữ đã đến bên. Trảo thủ với năm ngón chỉ đã tụ thành năm đạo chỉ thần công vồ thẳng tới tử huyết Bách Hội.

- Bộp.

Lập Thất Cự sững người.

Khi Đàn Lữ rút tay về thì lão đổ ầm xuống như cây chuối bị phạt ngang.

Đàn Lữ chưa nguôi, xốc ngang hông Lập Thất Cự quăng xuống Huyết đài, rồi quay lại nhìn Giang Thành Bảo.

Lão rít lên :

- Sao? Còn Giang chưởng môn. Người có tính giở thủ đoạn gì thì cứ giở ra đi, đừng đứng thờ ra đó nữa.

Dung diện Giang Thành Bảo đỏ au bởi câu nói xúc xiểm của Đàn Lữ, nhưng tự lượng sức mình chưa thể nào so sánh ngang với Quái Thủ Thiên Tôn.

Giang Thành Bảo buông một tiếng thở dài :

- Giang mõ không như Lập Thất Cự chưởng môn.

Đàn Lữ dụi hắt dung diện.

- Không như họ Lập kia thế thì còn đứng đó làm gì?

Giang Thành Bảo mím môi :

- Bỏn Chưởng môn tự nhận ra mình không phải là Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ và xin được rút lui.

Đàn Lữ khoát tay :

- Thế thì đi đi.

Giang Thành Bảo lưỡng lự một lúc rồi trở bộ. Y vừa điểm chân để phi thân xuống Huyết đài thì một người vận thụng y từ dưới quần hùng lướt lên. Thân pháp người này phiêu bổng, thần kỳ. Thân ảnh còn trong không trung thì ngọn lâu tượng đã thoát ra cùng vớ lời nói the thé :

- Huyết đài đã lên thì đâu có đường để xuống.

Lời nói kia vừa dứt trên miệng Khô Lâu Quái Kiệt thì ngọn lâu tượng với chiếc sọ người đã ghim thẳng vào ngực Giang Thành Bảo.

- Phập.

Giang Thành Bảo hứng trọn ngọn trượng trong khoảng khắc phản quang đang quay tròn một chỗ như chiếc bông vụ, rồi ngã ngửa ra sàn đá Huyết đài.

Khô Lâu Quái Kiệt lướt lên Huyết đài lao thẳng xuống bên cạnh xác Giang Thành Bảo.

Cả ba vị Chương môn Hoa Sơn, Thanh Thành và Nga Mi chỉ trong phút chốc đã mạng yếu khiến cho môn hạ ba đại phái phải nhón nháo như rắn mất đầu. Thế là chẳng ai bảo ai mà túa chạy thẳng xuống Kim Đỉnh sơn.

Thế mới biết sự suy đoán của Vi Thúy Ngọc đã đúng phần nào. Điệp Bộ chưa hợp nhất mà ba đại phái của võ lâm đã gặp tai kiếp có thể dẫn đến sự suy vi không thể nào cứu được.

Khô Lâu Quái Kiệt rút ngọn Huyết Lâu trượng khỏi xác Giang Thành Bảo, định nhân nhìn Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư :

- Gã quái vật vẫn còn nhận ra lão phu chứ?

- Trong mộ địa Đàn mỗ đã gặp lão.

Khô Lâu Quái Kiệt chỉ cái xác Giang Thành Bảo :

- Nếu trong mộ địa không có sự xuất hiện của lão thì e rằng người bây giờ cũng đã nằm gọn dưới ba tấc đất bởi tuyệt công của cửa xử nữ Bạch Khô Lâu.

Đàn Lư nhún vai :

- Lão quỷ nói ra điều đó làm gì? Lão nghĩ Đàn Lư này mang ơn lão ư?

Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư lắc đầu :

- Lão đừng nghĩ Quái Thủ Thiên Tôn này mang ơn lão nhé. Nếu như tại mộ địa lão không xuất hiện thì ả xử nữ Bạch Khô Lâu kia cũng chưa hẳn làm gì được Đàn Lư.

Khô Lâu Quái Kiệt ngửa mặt cười khàn khàn. Tròng tiểu ngạo của lão phát ra nghe tựa tiếng nấc cục của bọn quỷ dữ đang đói mồi. Cắt ngang tròng tiểu ngạo dị thanh quái lạ đó, Khô Lâu Quái Kiệt nói với Đàn Lư :

- Chỉ một ả xử nữ chỉ đáng là đệ tử của lão phu thôi mà người còn chẳng làm gì được, thậm chí suýt mất mạng thì với lão phu người đâu có là gì. Lão phu nói vậy để người nghiệm suy lại.

Đàn Lư nhăn mặt. Bộ mặt của gã quái gỡ càng quái gỡ hơn :

- Thế lão muốn Đàn mỗ phải làm gì?

- Người tự xử đi. Đừng buộc lão phu phải hành xử người như thế.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mỏng dính, Khô Lâu Quái Kiệt chụp thân xác Giang Thành Bảo xé ra làm hai. Lão quăng xác Giang Thành Bảo xuống Huyết đài rồi nhìn lại Đàn Lư :

- Người thấy rồi chứ.

Sự xuất hiện của Khô Lâu Quái Kiệt khiến cho cục trường vốn căng thẳng, giờ càng căng thẳng hơn, bởi phẳng phất trong sự căng thẳng đó là chất khủng bố rợn rợn do Khô Lâu Quái Kiệt mang đến.

Đối mặt với lão quỷ Khô Lâu Quái Kiệt, Đàn Lư nào dám xem thường. Y đã từng bị hạ phong bởi Bạch Khô Lâu, mà nha đầu kia chỉ đáng là hậu nhân chân truyền mà thôi. Mặc dù tự biết mình không phải là kẻ đồng tài, đồng lượng với Khô Lâu Quái Kiệt nhưng Đàn Lư vẫn cương cường chẳng tỏ lộ sự sợ hãi.

Y hất mặt nói :

- Lão quỷ muốn Đàn Lư này thấy gì?

- Người không thấy lão phu xé xác gã Chương môn Giang Thành Bảo này ư?

- Tất nhiên Đàn mỗ thấy.

- Thấy sao không tự xử.

Đàn Lữ cười khẩy :

- Tự xử ư? Bộ chỉ thấy lão quỷ xé xác gã Chưởng môn tham sinh úy tử đó rồi hốt hoảng đi tìm cái chết à? Chuyện lão nói e chỉ có trong mơ thôi.

- Người nói như vậy là có ý muốn lão phu xé xác người trong khi người vẫn còn thở, còn sống.

- Đàn mõ nghĩ lão khó làm được chuyện đó. Lão có thể lấy mạng gã Chưởng môn Hoa Sơn kia dễ dàng nhưng với Quái Thủ Thiên Tôn thì không dễ như lão tưởng đâu.

- Nói hay, nhưng sợ giữ được cái mạng thì khó đó.

Khô Lâu Quái Kiệt dẫn mạnh ngọn Huyết Lâu trường ghim thẳng xuống sàn đá Huyết đài toan vận chuyển tà công phát tác Huyết lâu tập kích, thì Thiếu Hoa bước ra, khoát tay :

- Tôn giá dừng tay.

Khô Lâu Quái Kiệt thu hồi Tà công định nhãn nhìn vào Thiếu Hoa hỏi :

- Tiểu tử muốn nói gì?

- Hẳn tôn giá đến Kim Đỉnh sơn dự Huyết đài không phải để cho mọi người chứng kiến uy vũ võ công Huyết lâu. Mục đích của tôn giá đến đây chỉ vì muốn có Diệp Bội.

- Không sai.

- Thế thì tại hạ nói cho tôn giá biết, tại hạ mới chính là người giữ Diệp Bội chứ không phải Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ.

- Lão phu biết điều đó.

- Đã biết sao tôn giá lại chọn Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lữ để ẩn chứng võ công? Người tôn giá phải ẩn chứng chính là tại hạ.

Thiếu Hoa cười mỉm ôn nhu nói :

- Hay tôn giá đã bỏ ý định đoạt báu vật Diệp Bội.

- Tại đây lão phu nghĩ chỉ có mình lão phu mới đáng mặt giữ Diệp Bội mà thôi.

- Nếu tôn giá muốn có Diệp Bội thì phải ẩn chứng võ công với Du Thiếu Hoa này.

- Lão phu nào có ngại. Lão phu không chỉ lấy mạng một Du Thiếu Hoa mà đến mười người như người ta giết cũng chẳng khó khăn gì, thậm chí nói ngoa một chút, lấy cái mạng của Du Thiếu Hoa đối với lão chẳng khác nào lấy đồ trong túi.

- Vậy tại hạ mời tôn giá xuất thủ.

Thiếu Hoa nhìn lại Đàn Lữ :

- Mời Đàn huynh xuống Huyết đài.

Đàn Lữ lưỡng lự.

Thiếu Hoa cau mày.

Thấy Thiếu Hoa cau mày, Đàn Lữ buông một tiếng thở dài, xem chừng rất sầu não, rồi miễn cưỡng bước xuống Huyết đài. Đàn Lữ vừa rời khỏi Huyết đài thì Mộc Thiếu Quân tựa như một cánh chim én cắt một đường vòng cung, phiêu diêu lướt qua đầu quần hùng rồi hạ thân xuống bên cạnh Du Thiếu Hoa.

Thiếu Quân nhìn Khô Lâu Quái Kiệt :

- Lão chưa phải là kẻ duy nhất độc bá Kim Đỉnh sơn.

Khô Lâu Quái Kiệt nhíu mày :

- Tiểu tử. Người là ai mà dám vọng ngôn trước mặt lão chứ.

- Thiếu Quân chỉ là một kẻ mới bước ra giang hồ.
- Mới bước ra giang hồ nên người không biết được lão phu.

Khô Lâu Quái Kiệt quái kiệt chắc lưỡi :

- Tội nghiệp. Tội nghiệp. Chỉ vì người mới bước ra giang hồ không biết Khô Lâu Quái Kiệt mà đành phải mạng yếu. Lão phu nhìn người thấy căn cốt cũng hơn người. Rất có căn cơ nhưng không thể phá lệ được.

Khô Lâu Quái Kiệt ngấm Thiếu Quân rồi đổi giọng :

- Tiểu tử. Lão phu cho người một cơ hội để lựa chọn. Một là người sẽ bị lão xé xác thành từng mảnh, hai là hành đại lễ bái ta làm sư tôn, vĩnh viễn theo hầu và chịu sự sai khiến của ta. Tương lai của tiểu tử sẽ sớm rạn vỡ đó.

Phàm ai được Khô Lâu Quái Kiệt tạo cho cơ hội đó thì chẳng khác nào gặp được kỳ tích, bởi trong võ lâm danh tiếng của lão đã lẫy lừng khắp bốn phương tám cõi, nhưng với Thiếu Quân thì khác.

Khô Lâu Quái Kiệt vừa thốt dứt câu, Thiếu Quân đã khoát tay như đuổi ruồi :

- Đa tạ. Thiếu Quân rất cảm kích và đa tạ hảo tâm của lão. Nhưng rất tiếc, Thiếu Quân đã có sư tôn, mà sư tôn thì lại di lệnh cho Thiếu Quân đến Kim Đỉnh sơn đoạt cho bằng được Diệp Bội trong tay Du huynh đây.

Thiếu Quân nhếch mép cười nửa miệng nói tiếp :

- Chính vì di ngôn của sư tôn buộc phải thất lễ với lão. Nhưng để đáp lại thịnh tâm thành ý của lão, Thiếu Quân cũng cho lão một cơ hội.
- Người nói cơ hội gì?
- Chỉ cần lão nhanh chân rời khỏi Huyết đài từ bỏ ý định đoạt báu vật Diệp Bội thì Thiếu Quân và lão vẫn giữ sự giao hảo. Ngược lại e rằng lão khó tránh khỏi một cái chết oan uổng.

Mặt Khô Lâu Quái Kiệt đành lại, lão rít lên với giọng phần nộ cay độc.

- Tiểu tử to gan. Người quả chẳng muốn sống mới dám thốt ra câu đó với Khô Lâu Quái Kiệt. Quyền sống hay chết của võ lâm do lão phu định đoạt chứ không phải do một tên vô danh tiểu tốt như người quyết định mà thốt ra lời vọng ngôn bừa bãi đó.

Lão chỉ Thiếu Quân :

- Người đáng chết.

Khô Lâu Quái Kiệt áp tay truyền tà công vào Huyết lâu. Từ hai hốc mắt hom hỏm của Huyết lâu hai đạo Huyết quang bắn ra, như một lưỡi kéo lướt thẳng tới chực cắt ngang thân pháp của Mộc Thiếu Quân.

Tợ một cánh én, Thiếu Quân chỉ hơi chao người, lòn qua hai đạo huyết quang và ngoài mọi sự suy đoán của lão quỷ Khô Lâu Quái Kiệt, chỉ với ba bước chân phiêu bồng thần kỳ, đã nhập tới sát bên lão. Đôi cước pháp của Thiếu Quân nhoang nhoáng tạo thành áp lực đè tới lão quỷ Khô Lâu Quái Kiệt.

Vừa tránh né hai đạo huyết quang chết người vừa liên thủ phản công, cước pháp của Mộc Thiếu Quân quả là đạt đến cảnh giới xuất cước tùy ý. Còn ngược lại khi vừa thấy vùng ảnh cước của đối phương xuất hiện trước mặt mình. Khô Lâu Quái Kiệt giật mình, cũng là lúc áp lực nặng nề chụp tới thượng đẳng của lão.

Khô Lâu Quái Kiệt buột miệng nói :

- Thiên Tàn cước.

Lão vừa nói vừa hồi hã điểm mũi giày nhanh chóng tháo bộ. Lão tháo bộ tất đã nhường thế thượng phong cho Mộc Thiếu Quân. Điều đó quả là chuyện từ trước đến nay quần hùng chưa từng thấy bao giờ. Trong võ lâm, bất cứ người nào cũng biết Khô Lâu Quái Kiệt là một ác thủ nhân, chẳng bao giờ chịu nhường ai một bước, nhưng hôm nay trên Huyết đài, trước mặt bao nhiêu người, lão lại thối bộ bởi một gã nho sinh vô danh tiểu tốt quả là chuyện khó tin được.

Khô Lâu Quái Kiệt thối bộ thì cước pháp của Mộc Thiếu Quân càng linh hoạt hơn. Cước pháp của y theo thể liên hoàn, liên tục tạo áp lực nặng nề đè thẳng vào vùng thượng đẳng của đối phương. Đối phó với vùng ảnh cước của Thiếu Quân, Khô Lâu Quái Kiệt không khỏi lúng túng.

Lão hú lên một tiếng thật lớn, vừa thối bộ, bất thành linh cật bỗng thân ảnh lên cao hai trượng, cắt một đường cầu vòng thoát qua đầu Mộc Thiếu Quân.

Thiếu Quân đang chiếm phần thượng phong nhưng lại thu hồi cước pháp, khoanh tay nhìn lão.

Khô Lâu Quái Kiệt nện huyết trượng ghim xuống mặt đất, trừng mắt nhìn đối phương. Lão trang trọng nói :

- Tiểu tử! Sư tôn của ngươi là Địa Linh Tôn Giả phải không?

- Nếu phải thì sao?

Câu trả lời cụt lủn của Thiếu Quân khiến lão Quái Kiệt Khô Lâu hơi ngần ngừ, bán tín bán nghi. Lão nghiêm giọng hỏi tiếp :

- Thiên Tàn cước pháp sở học vô địch của Địa Linh Tôn Giả. Tiểu tử lại biết sử dụng. Chẳng lẽ Địa Linh còn sống.

- Sư tôn của tại hạ còn sống hay chết thì đâu có liên quan đến cuộc giao thủ giữa tại hạ và tôn giả.

Khô Lâu Quái Kiệt ngần ngừ :

- Lão phu muốn biết, có phải Địa Linh chỉ ngôn cho tiểu tử đến đây để đoạt báu vật Diệp Bội?

Thiếu Quân cười khẩy :

- Nếu vậy thì sao nào. Lão còn giữ ý giao thủ với Mộc Thiếu Quân không?

- Lão phu muốn ngươi thừa nhận sư tôn của ngươi là Địa Linh.

- Thiếu Quân đã nói rồi đó.

- Nếu sư tôn ngươi là Địa Linh thì hẳn tiểu tử phải có Chu Sa Tử.

- Lão muốn chứng kiến thấy Chu Sa Tử à?

Khô Lâu Quái Kiệt thoáng suy tư rồi bất giác gật đầu nói :

- Nếu tiểu tử có Chu Sa Tử.

Lão vừa dứt câu, Thiếu Quân vũ lộng song chưởng. Hai ngọn lốc kinh ào ào cuốn tới Khô Lâu Quái Kiệt, ẩn trong hai con xoáy kinh đó là màn bụi Chu Sa Tử lấp lánh phản quang bởi ánh nhật quang.

Lão quý Khô Lâu Quái Kiệt chớp thấy xoáy kinh có ánh Chu Sa Tử không dám đón đỡ, mà điểm thân lướt lên cao, dụng hết công lực thì triển khinh thuật đạp lên sóng kinh lướt xuống Huyết đài.

Khô Lâu Quái Kiệt đứng dưới Huyết đài nhìn lên nói với Thiếu Quân :

- Lão phu đã chứng nghiệm ra xuất thân của ngươi rồi.

Thiếu Quân nhìn Khô Lâu Quái Kiệt bằng ánh mắt tự đắc, pha trộn chút khinh thường, nhưng từ tốn nói :

- Lão đồng ý nhường Thiếu Hoa cho Mộc Thiếu Quân này chứ?

Những tướng lão quý Khô Lâu Quái Kiệt sẽ phản bác lại lời của Thiếu Quân, nhưng lão lại gật đầu, giả lả cười rồi ôn nhu nói :

- Tam đế đã xuất hiện, thì lão phu đâu dám ngăn bước chân người.

Lão nói xong lui bước về một góc đứng khoanh tay thị nhãn nhìn lên Huyết đài. Sự rút lui của Khô Lâu Quái Kiệt khiến cho quần hùng phải để tâm chú ý Mộc Thiếu Quân. Ai mà không chú ý đến được y, bởi với tuổi tác chỉ mới đôi mươi mà Thiếu Quân đã buộc một ác nhân như Khô Lâu Quái Kiệt phải lui bộ nhường đường thì quả là chuyện hy hữu trên chốn giang hồ.

Thiếu Quân cười nhếch mép với lão Khô Lâu Quái Kiệt rồi quay lại nhìn Du Thiếu Hoa.

Y ôm quyền từ tốn nói :

- Tại hạ là Mộc Thiếu Quân, từ lâu đã ngưỡng mộ Du các hạ. Nay được diện kiến với các hạ trên Huyết đài. Trước là linh hội sở học cao thâm của cao nhân, sau là muốn lấy báu vật Diệp Bội.

Thiếu Hoa ôm quyền xá Thiếu Quân :

- Mộc công tử đúng là một đóa kỳ hoa của võ lâm Trung Nguyên. Vừa rồi tại hạ được chứng kiến tận mắt Thiên Tàn cước do công tử thi triển, trong tâm vô cùng ngưỡng mộ. Nói nhiều thì biến thành lời khách sáo, nếu như Mộc công tử cảm thấy mình có thể thay thế được Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ thì cứ xuất thủ để Thiếu Hoa làm trọn trách nhiệm của mình.

- Tại hạ không khách sáo.

Thiếu Quân thốt dứt câu, gác chéo hai tay, vận hóa công phu, Thiếu Hoa thì định nhãn nhìn chăm chăm vào gã.

Thiếu Quân gắt giọng nói :

- Thất lễ.

Lời còn đọng trên miệng, Thiếu Quân đã lắc vai, cũng chỉ với ba bước chân thần kỳ, thân ảnh của y đã nhập vào Thiếu Hoa. Đôi bàn thủ xoay tròn dựng đứng, ửng sắc màu xám xịt vô tới.

Biết Thiếu Quân là hậu nhân chân truyền của Địa Linh, Thiếu Hoa không cần tránh né, mà trụ thân dựng đứng đôi chưởng thủ. Chưởng pháp của chàng cũng biến qua sắc màu vàng ửng.

Đôi song chưởng chạm thẳng vào nhau :

- Âm.

Như có tiếng sấm nổ trên Huyết đài, cả hai vừa chạm chưởng đồng loạt thối bộ.

Chạm một chưởng đầu tiên, Thiếu Hoa nhận ra Thiếu Quân có nội lực chẳng thua kém gì mình. Bên Thiếu Quân cũng nhận biết đối phương của mình quả là ngang tài ngang sức.

Thiếu Quân cười khẩy nói :

- Nội lực của các hạ quả là siêu phàm.

- Công tử rất xứng đáng là hậu nhân của Địa Linh Tôn Giả. Địa Linh Tôn Giả chọn truyền nhân quả là không lầm. Tại hạ khâm phục công tử và bái phục Địa Linh Tôn Giả.

- Đa tạ các hạ đã cho một lời khen. Nhưng cuộc giao thủ chưa nhận định được ai hơn ai kém.

- Chỉ khi nào công tử vượt qua được tại hạ thì Diệp Bội mới thuộc về người.

- Thiếu Quân cũng rất muốn phân định điều đó.

Gần như lời còn đọng trên hai cánh môi của Thiếu Quân thì thân ảnh của y đã chớp động, lướt tới Du Thiếu Hoa. Lần này Thiếu Quân thi triển Thiên Tàn cước để công kích đối phương. Vốn đã biết đối phương của mình là người như thế nào, lần này Thiếu Quân thi triển Thiên Tàn cước với chín thành nội lực. Cước pháp của y tạo một áp lực như núi Thái sơn chụp xuống Thiếu Hoa.

Cũng như lão quỷ Khô Lâu Quái Kiệt, trước vùng ảnh cước đầy đặc của Mộc Thiếu Quân, Thiếu Hoa phải thối bộ. Thiếu Hoa vừa thối bộ thì Thiếu Quân nhanh chóng chớp lấy tiên cơ, gia tăng áp lực cước pháp. Chục đòn đối phương buộc phải rời Huyết đài.

Nếu một khi Thiếu Hoa phải rời Huyết đài như lão Khô Lâu Quái Kiệt thì đương nhiên phải chấp nhận sự phân định cao thấp mà phần thắng đã thuộc về Thiếu Quân.

Chính vào lúc Thiếu Quân gần như hoàn toàn chiếm được tiên cơ thì Thiếu Hoa chúm ngà ngửa, rạp lưng xuống đất. Chớp thấy đối phương ngã người mất tấn, Thiếu Quân hét lớn :

- Nằm xuống.

Đôi cước pháp của Thiếu Quân chụm lại thành một từ trên cao điểm xuống vùng thượng đẳng của đối phương.

- Cách.

Những tướng cước pháp của Thiếu Quân đã có thể phá nát vùng thượng đẳng của Thiếu Hoa, nhưng song thủ với tuyệt kỹ Ấn Thủ chương đã đỡ lấy bàn chân rồi từ từ nhấc bổng y lên.

Không một ai tưởng tượng được nội lực của Thiếu Hoa lại siêu phàm như vậy. Trong tư thế hoàn toàn mất tấn, thế mà vẫn đỡ được cước pháp Thiên Tàn cước, còn khống chế cả cổ chân đối phương, đồng thời nâng người bật trở lại.

Mồ hôi rịn ra trán Thiếu Hoa, nhưng sắc diện của Thiếu Quân thì lộ rõ nét bối rối, lúng túng.

Thiếu Hoa nâng cả Thiếu Quân lên cao rồi xoay tròn một vòng, tung cả thân ảnh đối phương lên cao mười trượng, quay như chiếc bông vù. Liền sau động tác đó là những đạo chỉ kinh Phi Chỉ Lưu Ngân bắn ra điểm tới ngay dưới lòng bàn chân Thiếu Quân.

Thiếu Quân tỏ như người phải gai nhọn, không ngừng rút chân lên. Y cũng không thể chuyển bộ pháp do Thiếu Hoa tạo ra buộc y phải chơi với trên không trung.

Đang ở thế thượng phong tất thắng bất bại, Thiếu Quân bị dồn vào đường cùng.

Thiếu Hoa nghiêm mặt nói :

- Thất lễ.

Cùng với lời nói đó, Thiếu Hoa bỏ luôn hai đạo Ấn Thủ chương vào đúng đôi cước pháp của Thiếu Quân. Lực kinh Ấn Thủ chương đẩy Thiếu Quân bắn ra khoảng không trên Huyết đài. Lần này Thiếu Quân khó có thể chuyển thế hạ phong thành thượng phong, chỉ cần chấm chân xuống đất xem như đã thua, mà điều đó thì y chẳng muốn chút nào.

Vừa bị Ấn Thủ chương đẩy văng ra khỏi phạm vi Huyết đài, Thiếu Quân buộc phải thi triển khinh công tuyệt đỉnh bất kể đến sinh mạng mình. Y đảo một vòng trên không, lộn ngược trở lại, hai tay đẩy chương kinh về phía sau với mục đích tạo áp lực đẩy người đến trước để quay lại Huyết đài.

Thiếu Hoa gần như biết được ý của Thiếu Quân, nên Thiếu Quân vừa đảo người thì lại phát tác chương kinh bồi tiếp vào gã.

Thiếu Hoa vừa phát chương vừa nói :

- Tại hạ buộc phải thất lễ.

Chương ảnh của chàng vừa thoát ra khỏi song thủ thì Thiếu Quân đã mím môi dụng tất cả công lực còn lại vỗ tới hai luồng Thiết chương có Chu Sa Tử.

- Âm.

Thiếu Quân tỏ cánh điều đứt dây bị cuốn đi và buộc phải hạ thân xuống đất.

Tay y ôm ngực, mắt nổ đom đóm, khoé miệng ứa máu.

Bên kia Thiếu Hoa vẫn trụ thân, nhưng song thủ đã nhuộm vàng Chu Sa Tử.

Chu Sa Tử nhanh chóng phát tác, Thiếu Hoa buộc phải vận công khống chế sự phát độc của Chu Sa, để nó không xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Vẫn đứng trên Huyết đài, Thiếu Hoa định nhân nhìn xuống quần hùng.

Bạch Mi lão tổ đứng gần Huyết đài nhất, nhanh chóng nhận ra sự chuyển hóa sắc diện của Du Thiếu Hoa. Mặt Thiếu Hoa đang hồng hào từ từ chuyển qua màu vàng nhạt. Lão đạo trưởng phấn khích nói lớn :

- Hắn đã bị Chu Sa Tử của Mộc Thiếu Quân rồi.

Bạch Mi đạo trưởng vừa nói vừa điểm giày lướt lên Huyết đài. Phát trần vung ra điểm tới thượng đẳng của Du Thiếu Hoa, miệng thì nói :

- Muốn sống thì giao báu vật cho bốn đạo.

Thiếu Hoa gần từng tiếng :

- Lão không đáng.

Không hề tránh né ngọn phát trần của Bạch Mi đạo trưởng, cũng chẳng nề hà đến Chu Sa tử của Thiếu Quân đã phủ lên song thủ chực xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, Thiếu Hoa nghiêng rằng thi triển Ấn Thủ chưởng đỡ thẳng lấy ngọn phát trần của Bạch Mi đạo trưởng.

- Chát.

Thiếu Hoa thối lui hai bộ, bên đây Bạch Mi lão tổ cũng lùi nửa trượng. Bạch Mi lão tổ kêu lên :

- Người đỡ tuyệt kỹ Đồng Tử công của bản đạo.

Miệng thì nói, tay lão đã chấp lại vận chân nguyên khí Đồng Tử công.

Bạch Mi đạo trưởng vừa vận Đồng Tử công thì từ phía Võ Đang phái hai đạo đồng khoảng ba ba mươi lướt lên án ngữ sau lưng Thiếu Hoa.

Vừa lướt lên Huyết đài, hai gã đạo đồng liên thủ hợp nhất, đẩy tới hai chưởng kinh Lưỡng nghi âm dương.

Phía sau có chưởng ảnh đe dọa, phía trước có Đồng Tử công của Bạch Mi lão tổ, thế mà Thiếu Hoa vẫn không hề bấn loạn. Chưởng âm dương vừa bổ tới, Thiếu Hoa liền thi triển Vạn Hình bộ pháp lách tránh, vô hình trung đạo chưởng âm dương của hai gã đạo đồng vô trúng Bạch Mi đạo trưởng.

- Âm.

Hứng trọn đạo chưởng âm dương của hai gã đạo đồng, Bạch Mi đạo trưởng chẳng hề hấn gì mà ngược lại, dư kinh phản hồi được Đồng Tử công gia tăng đẩy hai gã đạo đồng bật tung khỏi Huyết đài, rơi bịch xuống đất, nằm bất động.

Thấy Bạch Mi lão tổ xông lên Huyết đài, quần hùng xôn xao hấn lên. Đến lúc này ai cũng nhận ra Du Thiếu Hoa đã chuyển đổi sắc diện vàng nhợt. Nội lực không ngừng suy giảm, đến ngay cả Lưỡng nghi âm chưởng của hai gã đạo đồng cũng không dám đón đỡ. Sự suy kiệt của Thiếu Hoa khiến ai cũng sức nghĩ đến báu vật Điệp Bội. Chỉ cần hạ được Thiếu Hoa, Điệp Bội sẽ thuộc về mình. Đã đến Kim Đỉnh sơn thì bất cứ người nào cũng đều ôm khát vọng có được Điệp Bội quay về, tất nhiên họ phải thị vào bản lĩnh võ công của mình, giờ cơ hội đã đến, chẳng lẽ lại để lọt vào tay Võ Đang phái hay sao. Chính vì ý nghĩ thế mà quần hùng bất giác nhôn nhao hấn lên.

Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên với lực kinh phi thân lao vào Thiếu Hoa. Tuyết Sơn chưởng môn Vũ Văn Hàn Đào cũng sợ mất phần, cùng một loạt bốn năm người nữa đều là những cao thủ của võ lâm. Tất cả đều nhảy xổ vào Du Thiếu Hoa như một miếng mồi ngon.

Chính vào lúc Du Thiếu Hoa phải hứng chịu muôn lưỡi hái tử thần, thì cả Huyết đài bị đẩy tung lên bởi một cơn địa chấn dữ dội mà chẳng một ai biết chuyện gì xảy ra.

- Âm.

27. Chương 27: Một Mình Trên Huyết Đài

Càn khôn chuyển động, với tiếng nổ long trời lở đất, cả Huyết đài bị đẩy tung lên bởi sức chấn động không ai ngờ được. Trong màn cát bụi dày chẳng còn phân biệt được ai, và mọi người chỉ còn một việc phải làm là co người lại chờ đợi sự biến đó thì ai cũng nghĩ nó phải khủng khiếp lắm.

Thiếu Hoa lồm cồm đứng lên, phủi lớp bụi cát bám đầy trang phục. Mọi người đều chú nhãn nhìn vùng cát bụi đang tan dần mà quên cả Du Thiếu Hoa.

Khi cát bụi tan hẳn, tất cả trở lại như cũ, đập vào mắt mọi người là một đôi nam nữ, hai người đó chính là Nộ Chí Hải và Tô Ái My.

Vừa lên khỏi tuyệt vực bằng mật đạo, Chí Hải ngỡ ngàng khi thấy chung quanh mình lở nhổ những cao thủ võ lâm. Người Chí Hải nhận ra đầu tiên lại chính là Khô Lâu Quái Kiệt.

Vừa thấy Khô Lâu Quái Kiệt lão quỷ, mặt Chí Hải đã hốt hoảng.

Y nắm tay Ái My :

- Chúng ta gặp oan gia rồi. Chạy mau thôi.

Miệng thì nói, tay Chí Hải đã nắm tay Ái My toan vùng bỏ chạy, nhưng lão quỷ Khô Lâu Quái Kiệt cũng đã kịp nhận ra Chí Hải và Ái My.

Khô Lâu Quái Kiệt thủ ngang Huyết Lâu trường lắc mình thi triển khinh thuật siêu phàm lướt đến chặn trước mặt Ái My và Nộ Chí Hải.

Lão cười khẩy nhìn Ái My và Nộ Chí Hải gần giọng nói :

- Hai người hẳn không quên ta chứ?

Chí Hải nắm tay Ái My lùi lại hai bộ, lớn giọng quát :

- Tại sao Chí Hải cứ gặp lão hoài vậy? Chí Hải đâu có muốn gặp lão.

Khô Lâu Quái Kiệt chìa tay tới trước :

- Không muốn gặp lão thì hãy giao lại cánh Điệp Bội của Nhất Ngôn Thiên Tuế và nha đầu kia.

Chí Hải tròn mắt nhìn Khô Lâu Quái Kiệt rồi giả lả cười :

- Chí Hải này may mắn thật. Vừa rời khỏi tuyệt vực thì lại gặp oan gia. Cũng hay. Cũng hay.

Y vò đầu gãi tai rồi nói tiếp :

- Cái món báu vật Điệp Bội của lão nghĩa phụ Nhất Ngôn Thiên Tuế thì Chí Hải có thể trao cho lão. Nhưng...

Khô Lâu Quái Kiệt gần giọng :

- Nhưng gì.

Chí Hải giả lả cười cầu tình rồi chậm rãi nói :

- Nhưng. Nhưng. Nhưng còn Ái My thì Chí Hải không thể giao cho lão được.

Đôi chân mày của Khô Lâu Quái Kiệt cau hẳn lại :

- Tại sao tiểu tử không giao Ái My cho lão phụ?

Chí Hải quệt mũi :

- O. Khó nói lắm. Rất ư là khó nói.

- Người không nói được thì phải giao nàng cho lão.

Mặt Chí Hải nhăn nhó :

- Hơ. Nếu lão xem cái món Điệp Bội của Nhất Ngôn Thiên Tuế là báu vật thì ngược lại với Chí Hải, Ái My mới chính là vật báu. Hai thứ báu vật, lão chọn một thôi chứ, chẳng lẽ đòi hết cả hai.

- Hừ, lão phụ muốn cả hai, Điệp Bội và cả nha đầu Tô Ái My.

Chí Hải trợn mắt :

- Lão đòi cả nương tử của Chí Hải à?

Đôi chân mày của Khô Lâu Quái Kiệt nhíu hằn lại.

- Tiểu tử, ngươi vừa nói gì?

Chí Hải nắm tay Ái My :

- Nàng là nương tử của Chí Hải, lão không có quyền bắt nàng theo lão.

- Ta muốn thì sao nào. Chẳng lẽ ngươi muốn chống lại lão phu. Hừ, cho dù ngươi có muốn chống lại cũng không được. Một khi lão đã muốn thì phải được.

Chí Hải nắm tay Ái My thối lại một bộ :

- Chí Hải có chết cũng không để Ái My theo lão đâu.

- Ngươi muốn tranh giành nha đầu kia với lão phu phải không?

Chí Hải nghiêm giọng, lắc đầu nói :

- Ái My là nương tử của Chí Hải, dù bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ nàng.

Trong khi Chí Hải đối đáp với Khô Lâu lão quỷ thì quần hùng đã vây quanh y. Tất cả mọi người nhìn Chí Hải bằng ánh mắt hoài nghi. Họ chẳng biết Chí Hải là ai và vừa rồi tại sao Huyết đài bị hất tung khỏi mặt đất, sự kiện đó thật ra là gì.

Khô Lâu lão quỷ hừ nhạt một tiếng :

- Chống lại ta thì chết.

Khô Lâu Quái Kiệt chụp Huyết trượng múa vun vút. Từ trong chiếc Huyết lâu đỏ ối phát ra quỷ vực thanh nghe u u. Vừa nghe quỷ vực thanh, Chí Hải ôm đầu nhăn nhó rống lên :

- Ôi chao ơi, nhức đầu quá.

Đến ngay cả quần hùng cũng phải thối bộ khi Khô Lâu Quái Kiệt thi triển quỷ vực thanh.

Chí Hải ôm đầu quì xuống đất rên lên :

- Ôi đầu ta vỡ ra mất.

Tô Ái My lo lắng đỡ Chí Hải. Nàng đã được Khô Lâu Quái Kiệt truyền cho võ công nên khả dĩ biết được cách bế môn thính nhĩ nên mới còn tỉnh táo.

Ái My khấn khoản nói :

- Chí Hải huynh mau vận “Vô Tướng thần công” của Thánh chủ đối phó với lão.

Chí Hải nhăn nhó nói :

- Ta bắt đầu như thế nào?

Gã nói đến đây, ôm đầu nện xuống đất, rên lên :

- Ái My đi nói với lão đừng hành hạ ta nữa.

Chí Hải vừa thốt hết câu thì bất ngờ Khô Lâu Quái Kiệt nhắc mình lướt tới, ngọn Huyết Lâu trượng trên tay lão dựng qua khỏi đầu nhắm thiên đỉnh Chí Hải bổ thẳng xuống.

Đầu óc còn u u bởi quỷ vực thanh của Khô Lâu Quái Kiệt, Nợ Chí Hải chỉ biết ôm thái dương, mà chẳng hề thấy ngọn Huyết trượng tử thần bổ tới mình.

Y còn rên rỉ khi ngọn Huyết trượng bổ tới :

- Ái My huynh chết mất. Giúp huynh với.

Tình thế chẳng đáng dừng, Tô Ái My buộc phải lắc ngang dùng ngọc thủ chụp thẳng đón Huyết lâu bất kể đến bản thân mình.

- Bốp.

Đôi ngọc thủ của Tô Ái My gãy vụn bởi Huyết trượng của lão quỷ Khô Lâu Quái Kiệt. Lão chỉ hơi sững sốt một chút bởi hành động liều thân của Tô Ái My.

Khô Lâu Quái Kiệt rít lên :

- Nha đầu, ngươi dám cứu mang gã tiểu tử đó ư?

Ái My nén đau, không rên, mà đứng chắn ngang trước mặt Khô Lâu Quái Kiệt :

- Chàng là tướng công của Ái My. Dù có chết Ái My cũng không thể khoanh tay để tướng công mình chết.

- Nha đầu thúí dám phản lại lão phu à?

Lão hừ nhạt một tiếng nói tiếp :

- Ngươi cũng chỉ là một ả kỹ nữ lầu xanh, lão phu cũng chẳng tiếc gì.

Cùng với câu nói xúc xiểm Ái My, Khô Lâu Quái Kiệt vụt ngọn Huyết trượng nhắm thẳng tới Tô Ái My. Đôi ngọc thủ đã bị tàn phế, Ái My chẳng biết làm gì, buộc đưa lưng đỡ lấy ngọn lâu trượng để che cho Chí Hải.

- Binh.

Thân ảnh nàng bị nhấc lên khỏi mặt đất, quăng đi như người ta ném một hòn sỏi rồi rơi xuống ngay bên cạnh Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa lúc này cũng đã cạn kiệt công lực bởi Chu Sa tử nhưng vẫn kịp hứng lấy thân thể Tô Ái My.

Nàng nhận ra ngay Thiếu Hoa :

- Thiếu Hoa.

- Thiếu Hoa chẳng thể làm gì giúp nàng được nữa rồi.

Ái My thều thào nói :

- Ái My không cần Thiếu Hoa cứu, mà hãy cứu lấy Chí Hải. Chí Hải đang giữ nửa cánh Điệp Bội của Nhất Ngôn Thiên Tuế, đồng thời là truyền nhân của Võ lâm Thiên tôn Thánh chủ. Hãy cứu lấy y.

Nàng nói xong lịm đầu vào vai Thiếu Hoa.

Trở lại Nộ Chí Hải, chính mắt y chứng kiến Ái My bị hứng trọn một gậy của Khô Lâu Quái Kiệt, sự phẫn nộ dâng trào, cũng như quá lo lắng cho tình phụ, liền bật dậy lao nhanh về phía Thiếu Hoa. Trong tâm Chí Hải chỉ nghĩ đến Tô Ái My mà không kể đến mạng sống của mình.

Khô Lâu Quái Kiệt thấy Chí Hải vụt chạy về phía Du Thiếu Hoa, liền lắc vai lướt đến chặn đầu gã, đồng thời hoành Huyết Lâu trượng bổ luôn vào vùng thượng đẳng không thương tiếc.

Những luồng ngọn Huyết trượng sẽ tạo thêm một sát nghiệp nữa nhưng gần như ngoài cả mọi sự tưởng tượng của lão quỷ. Ngọn Huyết Lâu trượng rõ ràng bổ thẳng vào thân ảnh của Nộ Chí Hải, nhưng lạ lùng làm sao nó lại đi ngang qua mà Chí Hải vẫn tiếp tục lao tới. Lão quỷ không tin vào mắt mình được nữa. Lão ngỡ như thân ảnh của Chí Hải là chiếc bóng hư ảo chẳng có xương thịt nên ngọn Huyết Lâu trượng mới chẳng làm được gì.

Chí Hải lao đến bên Tô Ái My. Y giật nàng từ tay Thiếu Hoa.

- Ái My, muội có sao không?

Nắm tay Chí Hải, Ái My cố lấy hết sức tàn gượng nói :

- Hải huynh, nghe muội nói đây. Người mà huynh cần tìm chính là Thiếu Hoa. Thiếu Hoa là vị đại ca đây.

- Ái My

- Hãy nghe muội nói.

- Chí Hải nghe Nàng mỉm cười :

- Muội có chết cũng mãi mãi ở bên Chí Hải huynh, không bao giờ Ái Mỹ quên huynh đâu. Chỉ có huynh mới không xem Ái Mỹ là kỹ nữ lầu xanh, chỉ có mình huynh.

Nàng gục đầu vào vai Chí Hải :

- Kiếp này chúng ta có duyên nhưng không có nợ. Kiếp sau chúng ta sẽ trọn tình duyên. Huynh phải nhớ chỉ ngôn của Thánh chủ.

Chí Hải ôm cứng Ái Mỹ vào lòng :

- Huynh không muốn mất muội đâu.

- Muội cũng vậy, nhưng đây có lẽ là định số của muội.

Nàng nắm chặt tay Chí Hải :

- Muội vĩnh biệt huynh.

Nàng gục đầu vào vai Chí Hải trút hơi thở sau cùng. Chí Hải ôm xác Ái Mỹ rống lên.

- Ông trời ơi, sao ông nỡ tước đi sinh mạng của Ái Mỹ. Biết như thế này ta không thềm rời khỏi tuyệt vực đâu. Ta không thềm đâu.

Chí Hải gục đầu và thổn thức.

Khô Lâu Quái Kiệt gất giọng nói :

- Nha đầu đó chết rồi đến lượt ngươi. Nếu ngươi không muốn như nha đầu Tô Ái Mỹ thì hãy giao nửa cánh Điệp Bội của Nhất Ngôn Thiên Tuế cho lão.

Chí Hải đặt Ái Mỹ xuống đất từ từ đứng lên nhìn thẳng vào mắt Khô Lâu lão quỷ. Đôi mắt của Chí Hải đỏ au, hằn sự hận thù. Chỉ tay vào mặt Khô Lâu lão quỷ, Chí Hải nói :

- Lão giết nương tử của Nộ Chí Hải thì lão phải đền mạng.

Lão quỷ khô lâu cười khẩy :

- Tiểu tử lo mạng mình thì đúng hơn.

Chí Hải lấy chiếc tráp chứa Điệp Bội đặt ngay dưới chân Ái Mỹ :

- Lão hãy đến mà lấy báu vật.

- Được. Lão phu đến lấy đây.

Miệng nói, lão quỷ khô lâu đã hành sự, chỉ một cái lắc vai lão đã áp sát đến Chí Hải, ngọn Huyết trượng vung lên bổ xuống.

Không thềm tránh né, cũng chẳng cần biết đến uy lực của ngọn Huyết trượng, Chí Hải dựng đứng song thủ thộp thẳng vào chiếc huyết lâu.

Những tưởng tay Chí Hải sẽ vỡ vụn, nhưng ngược lại chiếc Huyết Lâu lại nằm gọn trong tay y. Thuận tay, Nộ Chí Hải ghệt ngọn Huyết Lâu trượng đến trước, miệng gào lên :

- Ta hận lão.

Cùng với tiếng gào tỏ lộ tất cả sự phẫn uất dồn nén bởi cái chết của Tô Ái Mỹ, trảo thủ vươn tới bổ thẳng vào vùng thượng đẳng của Huyết Lâu lão quái.

Huyết Lâu lão quái chẳng cần tránh né cũng không đón đỡ, bởi nghĩ nội lực của Nộ Chí Hải quá tầm thường, đâu thể sánh bằng. Lão những tưởng ngọn trảo kia sẽ gã vụn.

Không có âm thanh nào phát ra, cũng chẳng thấy thân pháp Khô Lâu lão quái phản ứng gì, nhưng ngọn trảo công của Nộ Chí Hải lại xuyên qua thân pháp của lão.

Khi Chí Hải rút tay lại thì cả vùng thượng đẳng của Huyết Lâu lão quái trống hốc, chẳng còn thịt xương chứ đừng nói đến da. Lão quái đứng sừng sững như trời trồng với vùng thượng đẳng trống hoác, cũng chẳng

có máu phun ra. Nhìn thể trạng của Huyết Lâu quái kiệt những tướng lão đang biến thành một quái nhân vô hình.

Một làn khói trắng bốc lên ngùn ngụt từ vùng thượng đẳng của lão quỷ, khi làn khói đó tan lão mới đổ ngửa về sau mà không kịp thét hay thốt nổi một lời đau đớn.

Quần hùng chứng kiến tận mắt cái chết của một đại cao thủ danh chấn lũy lừng khắp giới võ lâm, một cái chết mà từ trước đến nay chưa từng có và cũng chưa từng xảy ra trên chốn võ lâm đầy máu và nước mắt, bất giác ai cũng chấn động toàn thân, tháo lui liên tục chăm chăm nhìn Nộ Chí Hải.

Tuệ Thông đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm tự buột miệng niệm Phật hiệu, nhắm nói :

- Tà công phu, Tà công phu.

Bạch Mi lão tổ cũng phải tháo bộ lông mắt nhìn Chí Hải. Lão chẳng biết vừa rồi Chí Hải đã dùng thứ công phu gì mà tàn khốc và lợi hại như vậy.

Trong lúc quần hùng còn bấn loạn tâm thần bởi cái chết của Huyết Lâu lão quái thì Nộ Chí Hải vẫn chưa dần được sự phấn uất sau cái chết của Ái My. Y nghiêng răng ken két nói :

- Ái My đã bỏ Chí Hải đi rồi. Chỉ tại các người tham lam chỉ muốn đoạt báu vật vô nghĩa này mà thôi.

Chí Hải vừa nói vừa chỉ xuống chiếc tráp đặt dưới chân Tô Ái My, rít giọng nói tiếp :

- Báu vật đang ở đây. Các người lại lấy đi. Nếu ai cứu được Ái My, Chí Hải thề sẽ làm nô bộc, trâu chó cho người đó suốt đời.

Y gầm lên :

- Sao? Các người trả lời Chí Hải đi.

Quần hùng im lặng. Đâu ai có thể cứu được Ái My, cho dù Hoa Đà hay Biển Thước tái sinh thì hẳn cũng chưa chắc đã có thuật cải tử hoàn sinh.

Thấy quần hùng im lặng, Chí Hải càng phấn uất hơn. Y chỉ tay về phía họ :

- Sao? Các người im lặng à. Không ai cứu được Tô Ái My của Nộ Chí Hải ư. Không ai ư? Các người đều tự nhận mình là đại hiệp vị nghĩa vong thân, thế có vị đại hiệp nào cứu được Ái My của ta không.

Y rống lên thật lớn :

- Có không?

Tiếng rống của Chí Hải như sấm động khiến cho quần hùng hắc bạch giật mình. Quần hùng bất giác lùi lại và một loạt người vội vã quay lưng bỏ chạy xuống Kim Đỉnh sơn.

Chí Hải bật cười như một kẻ điên. Y vừa cười vừa thõn thức nói :

- Ái My của ta chết rồi. Ái My của Nộ Chí Hải chết rồi.

Y còn đang than vãn thì một chiếc kiệu hoa phiêu bổng, chẳng có kiệu phu nhưng lại lướt nhẹ nhàng trên mặt đất, rồi từ từ hạ xuống trước mặt Nộ Chí Hải.

Giọng của Địa Linh tổng tài trong kiệu hoa phát ra :

- Tiểu tử! Người là nghĩa tử của Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lâm?

Đang lúc phấn uất, Chí Hải buông một câu cộc lốc :

- Chí Hải là nghĩa tử của Đồ Văn Từ Lâm thì sao nào?

- Người đang giữ nửa cánh Điệp Bội của lão Đồ Văn Từ Lâm phải không?

- T a giữ thì sao nào? Bộ lão cũng muốn đoạt báu vật đó nữa ư?

Chí Hải chỉ xuống chiếc tráp đặt dưới chân Tô Ái My.

- Đây, báu vật đang ở dưới chân nàng. Chỉ cần người cứu được Ái My, Chí Hải sẽ dâng nạp báu vật bằng cả hai tay. Thậm chí người cần đến mạng của Chí Hải, Chí Hải cũng giao cho người.

- Bồn Tổng tài không cần cái mạng nhỏ của người, cũng chẳng thiết phải nhọc công cứu một ả kỹ nữ đã thối rữa, bồn Tổng tài chỉ cần báu vật của Triệu Lệ Trinh.

Nghe Địa Linh tổng tài nói Ái My là kỹ nữ thối rữa, mặt Chí Hải biến sắc. Y gào lên :

- Người đã xem thường Ái My của Chí Hải thì đừng hòng có được báu vật của nghĩa mẫu ta.

- Người nói nghe rất cương cường, nhưng không biết thi vào cái gì mà thốt ra câu đó với bồn Tổng tài.

Địa Linh tổng tài vừa dứt câu thì một đạo hấp lực quái dị từ trong kiệu hoa cuốn ra hút lấy chiếc tráp dưới chân Tô Ái My. Chiếc tráp đựng nửa cánh Điệp Bội đang nằm dưới đất, bất thành linh bị cuốn phất vào trong kiệu mà Chí Hải không kịp có phản ứng gì.

Địa Linh tổng tài lên tiếng tiếp sau khi đã thu hồi được chiếc tráp đựng Điệp Bội của Nộ Chí Hải.

- Quách Lãm. Bồn Tổng tài biết mục đích của người dựng ra cuộc hội diện hôm nay để hy vọng phó kiến với Thánh chủ Thiên tôn. Nhưng mục đích của người quả hảo huyền. Thánh chủ Thiên tôn đâu còn nữa. Người phải biết nhận ra điều đó. Hiện tại người đã bị trúng Chu Sa Tử, sau mười ngày nếu không trục độc Chu Sa, thì người sẽ hóa thành nước chẳng còn xương và thịt. Nếu muốn thoát khỏi cảnh thảm tử đó, hãy trao nửa cánh Điệp Bội kia cho bồn Tổng tài.

Thiếu Hoa đứng lên :

- Lão đã nhận ra tục danh của ta à?

- Tục danh của người chẳng có gì để bồn Tổng tài phải để tâm. Nếu người không giữ nửa cánh Điệp Bội thì ta không để người đứng yên đó đâu.

Thiếu Hoa nhìn chằm chằm vào chiếc kiệu hoa :

- Ta cũng như vị tiểu huynh đệ đây. Khi nào Tổng tài cải tử hồi sinh cho Du huynh, thì Quách Lãm mới trao báu vật.

Chí Hải lên tiếng :

- Tổng tài đã lấy báu vật của Chí Hải vậy có cứu Ái My không?

- Người đã chết sao còn cứu được, với lại bồn Tổng tài không có ý cứu ả kỹ nữ xấu số đó.

- Người không cứu thì phải đưa báu vật lại cho Nộ Chí Hải.

Chí Hải vừa nói vừa dẫn đến ba bộ, dựng đứng song thủ, vỗ tới chiếc kiệu của Tổng tài Địa Linh.

Chẳng có âm thanh cũng chẳng có lực kinh phát ra từ song thủ của Nộ Chí Hải, nhưng chiếc kiệu hoa lại quay tròn vùn vụt như bị cuốn vào con tróc mãnh liệt. Chiếc kiệu từ từ lún dần xuống đất rồi mất hút.

- Âm...

Từ dưới đất, chiếc kiệu hoa vọt thẳng lên cao mười trượng rồi từ từ hạ xuống trước mặt Nộ Chí Hải.

Địa Linh tổng tài từ trong kiệu vén rèm bước ra. Sắc diện của lão đỏ gấc. Bộ mặt nhăn nhui của Địa Linh tổng tài hằn hằn sát khí :

- Tiểu tử là truyền nhân của Thánh chủ Thiên tôn?

- Thì sao nào? Lão phải trả lại Điệp Bội cho Chí Hải nếu không cứu được Ái My.

Địa Linh tổng tài chớp mắt nhìn Chí Hải :

- Nếu bồn Tổng tài không biết tiểu tử là truyền nhân của Thánh chủ Thiên tôn thì khả dĩ còn có sinh lộ cho người, nhưng giờ đã biết xem như sinh lộ của người đã tắt rồi.

Bất cần nghe lời của Địa Linh tổng tài, Chí Hải gắt giọng quát :

- Chí Hải không cần biết, nếu lão không cứu được Ái Mỹ thì phải trao báu vật nghĩa mẫu lại mà thôi.
- Bốn Tổng tài trao lại cho người đây.

Tổng tài Địa Linh vừa nói vừa xoay tròn song thủ. Hai đạo xoáy kinh cuốn theo đất đá chụp đến Nộ Chí Hải.

Vốn Nộ Chí Hải đâu biết người đối diện với mình là ai, nên chẳng cần tránh né mà trụ thân thị vào Vô Tướng thần công mà hứng thẳng đỡ thẳng.

Hai đạo xoáy kinh của Địa Linh tổng tài không đánh thẳng vào thân pháp của Nộ Chí Hải mà lại chui tọt xuống đất, rồi cả một vòng xoáy địa đất từ dưới chân Nộ Chí Hải cuốn lên.

Không một ai tưởng tượng được công phu dị kỳ đó, cả hình ảnh Chí Hải chìm hẳn trong vòng xoáy đất đá chẳng còn thấy hình.

Tình thế chẳngặng đờng, Thiếu Hoa không nghĩ đến mình đang bị trúng Chu Sa tử mà vận công lao vào vòng xoáy kinh đất đá mù mịt đó với hy vọng cứu lấy Nộ Chí Hải.

Thân pháp Thiếu Hoa nhanh chóng bị cuốn vào vòng xoáy đất đó, chẳng còn thấy bóng với hình.

Thấy Thiếu Hoa lao vào vòng xoáy địa chấn, Địa Linh tổng tài cau mặt, buộc phải thu hồi “Địa chưởng”.

Dòng xoáy địa chấn tan biến khi Tổng tài Địa Linh thu hồi Địa chưởng. Trên mặt đất hiện hai gò đất to như hai gò mối. Một lúc sau Chí Hải và Thiếu Hoa mới lồm cồm chui ra từ hai gò đất đó. Trông họ thật thảm nảo, tội nghiệp.

Chí Hải ngơ ngẩn nhìn dáo dác :

- Ta vẫn còn sống à?

Y thốt hết câu thì cảm thấy đại huyết Bách hội buốt nhói đổ sầm đến trước.

- Ôi cha.

Chí Hải ngẩng lên nhìn thấy Địa Linh tổng tài đứng dạng chân trên đầu mình.

- Giờ thì tiểu tử đã biết sự lợi hại của bốn Tổng tài rồi chứ?

Chí Hải bậm môi :

- Lão cứ giết Chí Hải đi. Ta cũng chẳng ham sống khi Ái Mỹ bỏ ta đâu.
- Xem ra tiểu tử quá chung tình với một ả kỹ nữ. Được, bốn Tổng tài sẽ đưa người theo ả.

Hữu chưởng của Địa Linh tổng tài dựng lên cao chục bả xuống đỉnh đầu Nộ Chí Hải thì Thiếu Hoa thét lên :

- Dừng tay.

Địa Linh tổng tài buộc thu hồi hữu chưởng nhìn qua Thiếu Hoa :

- Quách Lâm. Người muốn gì?

Thiếu Hoa buông một tiếng thở dài, từ từ đứng lên chấp tay sau lưng. Chàng ôn nhu nói :

- Nửa cánh Điệp Bội thì chẳng có giá trị gì, bởi nó không thể khai thông được Thánh Điệp đền.

Nhìn Thiếu Hoa, Địa Linh tổng tài gằn giọng :

- Người nói đúng.
- Thế thì sao Tổng tài tôn giá lại muốn giết Nộ Chí Hải?
- Giết gã thì có ảnh hưởng gì đến việc khai thông đền Thánh Điệp?

Thiếu Hoa mỉm cười. Cũng nụ cười giả lả cầu tình vốn có mà y muốn tạo ra lúc nào cũng được.

Thiếu Hoa nói :

- Một khi Chí Hải chết bởi tay Tổng tài tôn giá thì xem như chỉ có nửa cánh Điệp Bội mà thôi.

- Tại sao?

Nhìn thẳng vào mắt Địa Linh tổng tài, Thiếu Hoa lạnh nhạt nói :

- Nửa cánh Điệp Bội còn lại đang ở trong tay tại hạ.

- Ta biết.

Thiếu Hoa cười mỉm :

- Tôn giá có tin một khi Chí Hải chết thì nửa cánh Điệp Bội trong tay Thiếu Hoa cũng sẽ theo Chí Hải không?

Mặt Địa Linh tổng tài sa sầm lại :

- Ý của người.

- Tôn giá hiểu ý tại hạ.

- Bỏn Tổng tài hiểu.

- Thế tôn giá có chịu nhường tại hạ một bước không?

- Ta chịu nhường.

Thiếu Hoa điểm nhẹ một nụ cười :

- Tại hạ sẽ đi cùng với tôn giá.

- Được.

Địa Linh tổng tài nhìn lại Chí Hải :

- Mạng của tiểu tử vẫn còn lớn. Nhưng bỏn Tổng tài không muốn gặp lại người đâu.

Lão quay lại Thiếu Hoa :

- Chúng ta đi.

Y quay trở lại chiếc kiệu hoa vén rèm chui vào. Chiếc kiệu chẳng có người khiêng nhưng lại từ từ nhấc lên khỏi mặt đất rồi là lướt tới nhẹ nhàng như cánh lá khô. Thiếu Hoa chậm rãi theo sau chiếc kiệu đó. Chí Hải đứng phồng ra như pho tượng. Y không ngờ vừa lên khỏi tuyệt vực thì bao nhiêu biến cố đã đến với mình. Những lời của Tô Ái My vẫn còn vang vọng trong tai, nhưng y cảm thấy mình bất lực chẳng làm gì được với tình huống này.

Quần hùng lũ lượt rời Kim Đỉnh sơn, chỉ còn lại Nộ Chí Hải. Y quay lại bên xác Ái My. Ôm lấy thân thể giá lạnh của Ái My, Chí Hải thổn thức nói :

- Ái My. Biết vậy Chí Hải không bao giờ rời khỏi tuyệt vực để rồi vĩnh viễn xa muội.

28. Chương 28: Địa Linh Tam Thánh

Mộc Thiếu Quân đã uống đến cân rượu thứ năm mà vẫn chẳng có cảm giác gì. Y càng uống càng thấy tâm mình nặng trĩu chứ chẳng có chút khuây khỏa.

Gã điểm chủ bước đến bên Thiếu Quân :

- Khách quan. Đã quá khuya rồi. Tiểu nhân cần phải đóng cửa.

- Ta muốn uống nữa.

Thiếu Quân vừa nói vừa lấy một nén bạc vụn đặt lên bàn.

Gã tiểu nhị nhìn nén bạc vụn, lưỡng lự một chút rồi nói :

- Khách quan đã uống năm cân rượu rồi. Từ trước đến nay tiểu nhân chưa từng thấy ai uống nhiều như khách quan.

- Uống rượu là chuyện riêng của tại hạ, không cần quán chủ phải quan tâm..

- Dạ.

Thiếu Quân xua tay :

- Người đi đi.

Gã điếm chủ lưỡng lự một lúc rồi lui bước.

Thiếu Quân lại chuốc rượu ra chén uống liên tục. Trông gã uống rượu mà tưởng chừng như một gã lữ hành đang trong cơn khát cháy cổ.

Y nhìn chiếc chén không bằng ánh mắt vô cảm, vô hồn. Vẻ mặt của Thiếu Quân lộ rõ tất cả vẻ muộn phiền u uẩn mà y không thể thổ lộ với ai được. Để điếm giải cho ánh mắt muộn phiền kia có lẽ chỉ có Thiếu Quân mới lý giải được.

Chẳng khác một người ngây ngô, mặc nhiên với cõi đời muộn phiền và ô trọc, Thiếu Quân cầm cả bầu rượu. Y nhìn bầu rượu như nhìn người mình đã tơ tưởng ngàn năm, để rồi cuối cùng, trút cả số rượu trong bầu như một gã cuồng tâm loạn trí.

- Sao lại có một người uống rượu mà không biết say.

Giọng nói thánh thót như tiếng chim họa mi, giọng nói mà Thiếu Quân những tưởng sẽ chẳng bao giờ được gặp nữa. Giọng nói mà y đã từng ôm vào cõi chết, để quay trở lại đặng ôm niềm tương tư, hoài nhớ chỉ hy vọng mong manh, niềm hy vọng mong manh đưa y vào giấc mộng, đặng mơ, đặng nhớ.

- Nàng đó ư?

- Chẳng lẽ huynh không nhận ra Khả Tiểu Kha này chăng?

Thiếu Quân cầm bầu rượu :

- Làm sao Thiếu Quân có thể quên được giọng nói của Khả Tiểu Kha.

- Huynh còn nhớ Khả Tiểu Kha ư?

Thiếu Quân nhìn xuống đất :

- Làm sao Thiếu Quân quên nàng. Nếu không có Khả Tiểu Kha, nắm mồ Thiếu Quân đã phủ lớp rêu xanh, cỏ dại.

Tiểu Kha lắc đầu :

- Huynh đừng nói đến ơn và nghĩa.

Thiếu Quân dốc bầu rượu tu ừng ực. Trong khi Thiếu Quân uống rượu, Tiểu Kha nói :

- Dù cho huynh uống bao nhiêu cân rượu, vẫn không bao giờ say. Dù cho huynh say rồi sẽ tỉnh và mãi mãi trong tim huynh vẫn in đậm dấu ấn của cõi đời này.

Thiếu Quân đặt tỉnh rượu xuống bàn, chậm chậm quay lại. Đập vào mắt Thiếu Quân là một mỹ nhân đầu đội khăn tang, trang phục vải thô ánh mắt vờ vời.

Trái tim Thiếu Quân chợt nhói buốt. Hắn không biết mình đang giận hay đang buồn, và đang vui khi gặp hồng nhan tri kỷ. Buông một tiếng thở ra, Thiếu Quân bặm môi nhìn nàng. Hắn chơ vơ như một kẻ lạc lõng và càng chơ vơ khi nhận ra nàng chẳng thuộc về mình.

- Nàng để tang cho Thiếu Hoa đó ư?

Tiểu Kha chậm rãi bước đến trước mặt Thiếu Quân :

- Nếu Tiểu Kha để tang cho Thiếu Hoa thì huynh nghĩ sao nào?

Nhắm mắt lại rồi mở ra nhìn nàng :

- Thiếu Quân vĩnh viễn không có trong trái tim nàng ư? Phải chăng mãi mãi Thiếu Quân chỉ là chiếc bóng của Du Thiếu Hoa. Phải chăng mãi mãi Thiếu Quân chỉ chạy theo cái bóng tình không thật, trong trái tim Thiếu Quân đã biết rung cảm với tình yêu.

Tiểu Kha bặm môi. Một khoảng khắc xao động, một chút thốn thức trước nỗi đau của người đối diện, nàng lắc đầu :

- Thiếu Quân. Mong rằng huynh hiểu cho Tiểu Kha.

Thiếu Quân lại dốc rượu tu ừng ực, rồi hạ bầu rượu xuống bàn hỏi Tiểu Kha :

- Thiếu Quân chẳng là gì cả trong cuộc đời này.

Tiểu Kha lắc đầu :

- Huynh nói như vậy sai rồi. Trên giang hồ, ngoài những trưởng tôn đã thành danh như Vô Lâm Thiên Tôn, Thiên Ngoại Nhân Ma và Địa Linh Tôn Giả thì có mấy người sánh ngang với Mộc Thiếu Quân.

Thiếu Quân từ từ đứng lên :

- Dù Thiếu Quân có đứng trên mọi người nhưng chỉ thua một người thì chẳng có gì cả trong cuộc đời này. Người đó là ai chắc hẳn nàng cũng đã biết.

Thiếu Quân bước đến đối diện với Khả Tiểu Kha. Y đặt tay lên vai nàng :

- Tiểu Kha. Muội chẳng để tình cho huynh sao?

Tiểu Kha buông một tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống :

- Tiểu Kha xem huynh như đại ca của mình.

Bỏ tay khỏi bờ vai Tiểu Kha, Thiếu Quân gay gắt nói :

- Nàng thật không quan tâm đến Thiếu Quân ư. Phải vậy không?

- Mộc huynh.

Buông một tiếng thở dài, Thiếu Quân nói :

- Tại sao nàng không để tình đến Thiếu Quân mà lại cứu ta làm gì?

Y lắc đầu :

- Nàng không để ta chết trong tay bọn Mộ Dung tộc.

- Tiểu Kha nghĩ đến huynh vì cái nghĩa là chính.

- Còn tình thì nàng trao trọn cho Du Thiếu Hoa.

Tiểu Kha gật đầu :

- Tình Tiểu Kha đã trao trọn cho Du Thiếu Hoa rồi.

Tiểu Kha nhìn xuống mũi hài, từ tốn nói :

- Mong huynh hiểu cho Tiểu Kha. Không phải...

Nàng ngẩng lên đối mặt với Mộc Thiếu Quân :

- Không phải Tiểu Kha xem thường huynh đâu. Nếu đem so sánh Thiếu Hoa với Mộc huynh, huynh có phần hơn Thiếu Hoa nữa, nhưng...

Thiếu Quân lắc vai nàng :

- Nhưng sao?

- Thiếu Hoa đến với muội trước huynh. Tại sao huynh không phải là người đến trước.

Thiếu Quân nắm tay Tiểu Kha :

- Tiểu Kha. Ngay lúc này Thiếu Quân có thể lấy mạng Du Thiếu Hoa bất cứ lúc nào.

- Muội biết, nhưng một khi huynh lấy mạng Thiếu Hoa thì vĩnh viễn Khả Tiểu Kha cũng chối bỏ cuộc đời này để cùng với huynh ấy sum họp dưới tuyền đài.

Chân diện của Thiếu Quân đánh hắt lại, khi lời nói của Tiểu Kha còn đọng trên hai cánh môi của nàng. Mãi một lúc thật lâu, vẻ mặt của y mới trở lại bình thường :

- Không ngờ Tiểu Kha lại nặng tình với Thiếu Hoa như vậy. Tất cả những gì Thiếu Quân hy vọng và chờ đợi đã không còn nữa.

Y cười khẩy một tiếng. Tiếng cười của y nghe thật khô khốc và cay đắng.

- Nghĩ cũng nực cười.

Tiểu Kha hỏi :

- Huynh nghĩ gì?

- Đối với Thiếu Quân không thiếu mỹ nữ quì mọp dưới chân để xin huynh ban tặng một chút tình. Những nàng đó sao Thiếu Quân lại cảm thấy lạnh nhạt, thờ ơ. Ta coi họ như những cánh hoa biết nói để làm đẹp thêm cho cuộc đời của Thiếu Quân.

Y nhìn thẳng vào mắt Tiểu Kha :

- Nhưng với Tiểu Kha thì lại khác hẳn. Thiếu Quân đã yêu Tiểu Kha. Huynh đặt trọn chữ tình nơi muội, thế mà chữ tình của huynh lại chẳng được người đáp lại. Có nực cười không chứ?

Dốc bầu rượu tu tiếp một hơi dài, Thiếu Quân nói tiếp :

- Xét cho cùng thì nàng đã chọn không lầm người. Thiếu Quân làm sao có thể sánh bằng Du Thiếu Hoa. Thiếu Hoa có phong thái lịch lãm và kiêu hùng.

Thở ra như trút một khối đá đè trên lưng, Thiếu Quân như hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra với mình. Y nghiêm giọng nói :

- Trên đỉnh Kim Sơn, Thiếu Quân đã giao thủ với Thiếu Hoa, ta là kẻ bại tướng. Nay trên tình trường, Thiếu Quân cũng là kẻ thất cơ bại tình.

Tiểu Kha từ tốn đáp lời Thiếu Quân :

- Trong tâm Tiểu Kha lúc nào cũng có Một huynh.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Không, ta nghĩ trong tâm nàng lúc nào cũng có Du Thiếu Hoa thì đúng hơn.

Thiếu Quân bất ngờ đổi giọng thật trang trọng :

- Tiểu Kha. Muội tìm Thiếu Quân vì Thiếu Hoa phải không?

Tiểu Kha gật đầu :

- Vâng. Muội muốn thỉnh cầu huynh.

- Cứu Du Thiếu Hoa khỏi Huyền Trang?

Tiểu Kha gật đầu :

- Sự tồn sinh của Thiếu Hoa tùy thuộc vào huynh.

Nàng vừa thốt hết câu, Thiếu Quân ngửa mặt cất tiếng cười sang sảng. Y cười như một người điên. Tràng tiểu ngạo của Thiếu Quân nghe chua chát và cay độc.

Y cắt tràng tiểu ngạo đó, gương mặt nhìn Khả Tiểu Kha :

- Tiểu Kha. Muội nghĩ xem có bao giờ tình địch lại đi cứu tình địch không. Nếu Thiếu Hoa chết thì Thiếu Quân này có lợi trong cuộc chiếm đoạt trái tim nàng.

Tiểu Kha lắc đầu :

- Mộc huynh không phải là người như vậy.

- Thế Thiếu Quân là người như thế nào?

- Muội nhìn thấy trong mắt huynh là cái nhìn của một bậc nam tử đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất. Chí khí của huynh cao hơn những kẻ tầm thường.

Thiếu Quân khoát tay :

- Muội tăng bốc Thiếu Quân đấy.

- Không. Tiểu Kha nói thật tâm của mình.

- Huynh lại nghĩ khác.

- Huynh nghĩ gì?

- Muội đang tăng bốc huynh để kỳ vọng vào huynh đi giải cứu cho tình lang của muội. Có đúng vậy không?

Mặt hoa của Tiểu Kha lộ rõ vẻ bất nhẫn. Nàng buông một tiếng thở dài :

- Huynh coi thường muội và Thiếu Hoa quá.

Tiểu Kha mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thôi được. Muội đến đây tìm Mộc huynh trong bộ tang y này với mục đích thỉnh cầu huynh cứu Thiếu Hoa, nhưng huynh đã thốt ra câu nói đó.

Đôi thu nhân Tiểu Kha thoát chớp một cái, ánh mắt của nàng đã khác trước. Tiềm trong ánh mắt nhìn thẳng vào Thiếu Quân là sự cương cường, quyết đoán của một người chẳng còn gì để mất.

Tiểu Kha nghiêm giọng nói :

- Mộc huynh hãy xem như Tiểu Kha chưa bao giờ gặp huynh. Những gì Tiểu Kha đã thốt ra với huynh nếu có sai trái mong huynh lượng thứ.

Nàng nói xong ôm quyền xá Thiếu Quân :

- Tiểu Kha cáo biệt Mộc huynh.

Tiểu Kha vừa dậm bước. Thiếu Quân đã thò tay nàng kéo lại.

- Tiểu Kha.

Tiểu Kha quay lại :

- Mộc huynh có điều gì chỉ giáo?

- Muội định đi đâu?

Hai cánh môi của Tiểu Kha nhếch lên nặn một nụ cười gượng gạo không thật.

- Mộc huynh hỏi để làm gì. Muội đi đâu hân không liên quan gì đến huynh.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Ta biết muội sẽ đến Huyền Trang cứu Thiếu Hoa.

Nếu muội đến Huyền Trang cứu Thiếu Hoa thì sao nào?

- Muội sẽ chết khi chưa gặp mặt Thiếu Hoa.

- Một người đi trước, một người đi sau thì có gì khác nhau đâu.

- Thiếu Quân không muốn muội đến Huyền Trang.

Tiểu Kha ôm quyền xá :

- Đa tạ Mộc huynh đã quan tâm đến Tiểu Kha.

Nàng mỉm cười rút tay lại :

- Tiểu Kha biết mình phải làm gì và không dám phiền đến Mộc huynh. Cáo từ.

Thiếu Quân khẳng khái nói :

- Dừng lại.

- Huynh muốn gì ở Tiểu Kha?

Thiếu Quân khoát tay :

- Muội đi đi, nhưng đừng đến Huyền Trang.

- Tại sao?

- Nơi đó không phải chỗ để nàng đến. Cho dù tất cả những đại phái và những cao thủ kỳ nhân trong giang hồ có hợp lực thì cũng chẳng làm gì được Huyền Trang.

- Tiểu Kha sẽ đi đâu?

- Huynh không biết muội đi đâu, nhưng Thiếu Quân sẽ đến Huyền Trang thay muội.

Thiếu Quân lại nắm tay Tiểu Kha :

- Tiểu Kha còn nhớ Giác Viên tự chứ?

Tiểu Kha gật đầu.

- Ba ngày nữa, Thiếu Quân sẽ gặp muội tại Giác Viên tự. Mong muội không từ chối.

Tiểu Kha nhìn Thiếu Quân chằm chằm :

- Muội sẽ chờ huynh tại Giác Viên tự.

Thiếu Quân mỉm cười gật đầu :

- Thiếu Quân sẽ đến Giác Viên tự.

Tiểu Kha nhìn lại Thiếu Quân một lần nữa, rồi trở bộ đi thẳng ra ngoài tửu điếm. Thiếu Quân ngồi trở lại bàn tu ừng ực, chẳng mấy lát bầu rượu ba cân đã cạn nhách.

Thiếu Quân gọi :

- Tiểu nhị.

Gã quán chủ hồi hải bước ra.

Thiếu Quân lấy tiếp một thỏi vàng đặt lên bàn :

- Đem rượu tiếp ra đây cho bốn thiếu gia.

Gã tiểu nhị lúng túng :

- Công tử. Công tử đã uống.

Thiếu Quân đập tay xuống bàn quát lớn :

- Sao? Người sợ Thiếu Quân này say ư?

Thiếu Quân bật cười sảng sặc :

- Thiếu Quân mà say ư? Ta đang muốn say đây, nhưng lại không say được. Ta đang muốn chìm vào men rượu đây nhưng lại không chìm được.

Y đặt tay lên vai gã tiểu nhị bóp mạnh một cái :

- Rắc.

Gã tiểu nhị thét lên :

- Ôi cha.

Bờ vai phải của gã điểm chủ xệ hẳn xuống.

Gã tiểu nhị lắp bắp nói :

- Công tử tha mạng cho tiểu nhân.

- Nếu người còn cần bổn thiếu gia, thì chẳng có kim lượng mà cái mạng của người cũng khó mà giữ được đó.

- Dạ. Dạ. Tiểu nhân tự biết lỗi của mình. Tiểu nhân tự biết lỗi của mình.

Thiếu Quân rút tay lại, từ tốn nói :

- Đem hết rượu trong tủi quán của người ra đây cho bổn thiếu gia.

Gã tiểu nhị gật đầu như té sao, rồi hối hả bước vào trong. Một lúc sau, khệ nệ ôm ra một lúc hai vò rượu trên mười cân. Y ôm hai vò rượu mà mắt cứ nhìn Thiếu Quân với ý niệm :

- Gã công tử này điên rồi. Nếu y không điên thì đúng là một con sâu rượu có một không hai trong cõi đời này.

Khi gã tiểu nhị ôm hai vò rượu đến bàn Thiếu Quân thì buột miệng nói :

- Tửu quý.

Gã giật mình vội ngậm miệng lại nhưng vô tình Thiếu Quân đã nghe. Thiếu Quân thộp trảo công vào tay gã quán chủ.

- Quán chủ vừa nói gì?

Mặt biến sắc, gã tiểu nhị lắp bắp :

- Tiểu nhân đâu có nói gì?

- Quán chủ vừa gọi Thiếu Quân là tửu quý.

Gã tiểu nhị nghe Thiếu Quân thốt ra câu nói đầy sợ đến hồn siêu phách lạc, rồi không thể chịu nổi ánh mắt khắc khe của Thiếu Quân, y bất giác tiểu cả ra quần.

- Tiểu nhân không có nói. Tiểu nhân không có nói.

- Quán chủ đừng sợ Thiếu Quân. Thiếu Quân phải cảm ơn quán chủ rất nhiều.

Gã quán chủ ngơ ngẩn với lời nói của Thiếu Quân.

- O.

Thiếu Quân lấy một nén vàng đặt vào tay gã quán chủ :

- Hãy giữ lấy. Đa tạ về tước danh quán chủ đã ban tặng cho tại hạ.

Thiếu Quân đón lấy hai bầu rượu mười cân, rồi nói với gã quán chủ :

- Cho tại hạ mượn tất cả chén có trong quán.

Được ban thưởng một nén vàng, lại thấy Thiếu Quân căng bắt lỗi mình, gã quán chủ phẫn khích hẳn lên. Y nhanh chóng bày chén ra mọi chiếc bàn, rồi đứng khép nép một bên. Thiếu Quân bưng vò rượu đổ đầy mọi chiếc chén đó.

Y chấp tay sau lưng ngấm nhìn những chén rượu đầy, rồi chậm rãi bưng từng chén uống. Mỗi lần uống Thiếu Quân lại nói :

- Thiếu Quân là tửu quý. Ta là tửu quý.

Gã quán chủ cứ lơ mắt nhìn Thiếu Quân. Y chẳng biết đến lúc nào MỘC Thiếu Quân sẽ đổ kèn ra đất.

Gã nhìn Thiếu Quân nghĩ thầm: “Gã công tử này say rồi. Nếu gã không say thì đã điên rồi”.

Trong khi gã quán chủ nghĩ như vậy thì Thiếu Quân không ngừng trút từng chén rượu đổ vào miệng. Đến chén cuối cùng thì y đã bắt đầu ngật ngưỡng.

Cầm chén rượu, Thiếu Quân nhìn vào bóng mình in trong chén nhẩm nói :

- Tiểu Kha. Muội đã cứu huynh để rồi biến huynh thành một tửu quý. Tửu quý. Đúng rồi chỉ có thể là tửu quý thì Thiếu Quân mới khả dĩ quên được muội.

Nói dứt câu, Thiếu Quân trút chén rượu vào miệng. Y lão đảo, đầu óc xây xẩm không còn gượng đứng được trên hai chân, đổ sầm đến trước.

Gã tiểu nhị đứng thờ ra nhìn Thiếu Quân. Y buông một tiếng thở dài ngao ngán khẽ nói :

- Gã này say vì tình, rồi đến lúc cũng sẽ điên vì tình.

* * * * *

Đầu nặng trĩu, bởi men rượu tối hôm qua, nhưng Thiếu Quân vẫn lảo đảo bước. Thiếu Quân cảm thấy mình mệt mỏi và cô đơn cùng cực.

Thiếu Quân dừng bước trước “Vạn Hoa lầu”. Bộ trang phục thư sinh nhàu nát của Thiếu Quân đập vào mắt những gã đại hán đứng khoanh tay gác cửa, buộc chúng phải chú ý đến y. Những gã đại hán kia đâu biết được gã nho sinh bệu rã, nát rượu kia là ĐỘC THỦ thư sinh, nghĩa tử của ĐỊA LINH tổng tài. Người mà giờ đây được giới võ lâm xem chẳng khác gì MINH CHỦ, nếu muốn tồn tại trong giang hồ.

Thiếu Quân chấp tay ngẩng mặt nhìn tám biển sơn son thiếp vàng :

- Vạn Hoa lầu.

Y chấp tay lảo đảo bước vào. Khi chân Thiếu Quân vừa đặt lên bậc tam cấp thì hai gã đại hán đã chặn y lại.

Đại hán đứng bên phải Thiếu Quân sừng mặt nói :

- Gã Cái bang kia đi đâu. Vạn Hoa lầu không phải là chốn để cho lũ Cái bang các người hành nghề.

Gã đứng bên trái phải tay đẩy vai Thiếu Quân như đẩy một gã Cái bang từng biết :

- Đi chỗ khác đi. Chúng ta không tiếp những hạng người khốn cùng như ngươi đâu. Ngươi mà bước vào Vạn Hoa lầu thì tất cả mọi người sẽ chạy hết.

Thiếu Quân nhướn đôi mắt nặng chịch bởi men rượu, cố nhìn hai gã đại hán đó. Y thở hắt ra phả cả mùi rượu nồng nặc vào mặt hai gã hán nhân rồi nói :

- Đây là Vạn Hoa lầu. Vậy Vạn Hoa lầu có bán rượu không?

- Rượu của Vạn Hoa lầu là hảo tửu đệ nhất thành Dương Châu này, nhưng rượu Vạn Hoa lầu không cho bọn Cái bang uống thoải mái đâu. Ở đây chỉ có những trang công tử đại gia thế phiệt mới được đến thưởng lãm thôi. Ngươi đi chỗ khác đi, kéo lại mang họa.

Thiếu Quân lắc lư đầu, lè nhè nói :

- Ha. Vạn Hoa lầu có hảo tửu thì ta phải vào uống thôi.

Thiếu Quân vừa nói vừa đẩy hai gã đại hán qua hai bên.

- Tránh đường cho ta đi.

Thiếu Quân toan bước qua giữa hai gã đại hán thì bị chặn lại :

- Người nghĩ mình là bậc đại gia đại phú hay sao mà đòi vào Vạn Hoa lầu.

Thiếu Quân hất tay gã đại hán, câu gắt nói :

- Ta là ai mặc ta, nhưng Vạn Hoa lầu có hảo tửu thì ta phải vào uống, bởi vì ta là tửu quỷ.

- Tửu quỷ thì có gì nào. Có muốn uống thì tìm đến những nơi khác mà uống, ở đây không có rượu dư để bọn lang thang ăn mày như người.

Thiếu Quân nhìn qua gã đại hán vừa thốt ra câu nói đó :

- Các hạ vừa nói ta là kẻ lang thang ăn mày ư?

- Bộ tạng của người đúng đích thị là lũ ăn mày Cái bang rồi, có gì mà phải hay không phải chứ.

Thiếu Quân lắc đầu, khoát tay :

- Các hạ say rồi. Ta là tửu quỷ. Nghe chưa. Ta là tửu quỷ.

Gã đại hán buông luôn một câu xác xược :

- Tửu quỷ thì cũng chẳng khác gì lũ ăn mày Cái bang. Chứ có hơn gì đâu?

Thiếu Quân trợn đôi mắt đỏ au bởi men rượu. Y gắt gỏng nói :

- Tửu quỷ mà lại giống bọn Cái bang ư? Các hạ có mắt mà chẳng thấy người. Tửu quỷ là tửu quỷ sao lại giống ăn mày. Các hạ nói như vậy không sợ tửu quỷ này phạt ý sao?

Gã đại hán hừ nhạt một tiếng nói :

- Ta sợ người phạt ý ư.

Lời còn đọng trên miệng, gã đã hát vai Thiếu Quân.

- Tửu quỷ thì cũng như lũ lang thang ăn mày thôi. Đi đi.

Y đẩy mạnh Thiếu Quân một cái.

Những tưởng Thiếu Quân sẽ bật ngược lại bởi cái đẩy tay thô bạo của gã đại hán, nhưng gã vẫn đứng sừng sững trên hai chân. Đôi cước pháp của Thiếu Quân như dính chặt dưới bậc tam cấp bằng đá hoa cương, mà gã đại hán đó có dùng hết sức cũng không đẩy y tháo bộ được.

Thiếu Quân buông một câu cộc lốc :

- Các hạ xem thường tửu quỷ này quá.

Liền ngay sau câu nói đó, Thiếu Quân vỗ luôn hai đạo chưởng ảnh vỗ vào vai gã.

- Binh.

Gã đại hán như một cánh diều bị bứt lên khỏi mặt đất quăng về sau va lưng vào vách “Vạn Hoa lầu”.

Y rớt xuống như một quả chín rụng khỏi cành, rồi nằm bất động.

Gã đại hán thứ hai giật mình, lòn tay ra sau lưng toan rút binh khí, nhưng động tác của gã quá chậm so với cước pháp thần kỳ của Mộc Thiếu Quân. Tay gã chưa kịp chạm vào đốc đao thì vùng thượng đẳng đã hững hờ một cước Thiên tàn của Thiếu Quân rồi.

- Binh Gã ngã ngửa ra sau, đập lưng xuống sàn đá, ưỡn người vài cái rồi cũng chẳng khác gì gã đồng liêu. Thiếu Quân phủ tay áo, chỉnh trang lại y phục, thông dong bước vào. Mặc dù y đã chỉnh sửa lại y trang nhưng vẫn không thể nào nhận ra được Mộc Thiếu Quân hôm nào.

Đặt chân vào trong gian chính sảnh Vạn Hoa lầu, đập ngay vào mắt Thiếu Quân là gã Mộ Dung Thừa đang ngồi chêm chệch với bốn ả kỹ nữ.

Mộ Dung Thừa có vẻ ngất ngưỡng hả hê.

Thấy Mộ Dung Thừa, đầu óc nặng trĩu của Thiếu Quân bất giác tỉnh hẳn lại.

Thiếu Quân chưa kịp bước đến bàn Mộ Dung Thừa thì y đã đứng lên, hai tay choàng qua vai hai ả kỹ nữ lẽ nhè nói :

- Các nàng hầu phục bổn đại gia rất tốt, ta sẽ trọng thưởng. Nhưng lúc này ta bận phải đi tìm người mà ta từng mơ tưởng.

Hai ả kỹ nữ đứng hầu hai bên Mộ Dung Thừa ẻo lả nói :

- Tướng công chỉ nghĩ đến người đẹp mà không nghĩ đến chúng muội muội. Chúng muội muội không thêm hầu hạ tướng công nữa đâu.

Hai ả nép đầu vào vai Mộ Dung Thừa :

- Chúng muội muội giận tướng công rồi đó. Cứ nghĩ đến người ta mà chẳng nghĩ đến chúng muội.

Mộ Dung Thừa vuốt chiếc lưng của hai ả kỹ nữ cười hềnh hếch :

- Ấy. Đừng trách ta. Vạn Hoa lầu này thì sao sánh được với trang viên của Mộ Dung tộc. Mà trang viên Mộ Dung tộc thì đã thuộc về ta rồi. Chỉ cần một bước nữa thôi, bổn đại gia sẽ đưa các nàng về Cô Tô phủ tha hồ mà thụ hưởng những lạc thú có một không hai trên thế gian này.

Y vuốt má hai nàng kỹ nữ :

- Chờ đại gia. Bây giờ đại gia phải vào biệt phòng đây.

Ả kỹ nữ ngồi bên phải nhũn nhặn nói :

- Tướng công vào đó nhanh lên rồi ra với chúng muội đó.

- Hê. Nhất định Mộ Dung Thừa này sẽ ra mà.

Mộ Dung Thừa nói xong, sửa lại y trang rồi khệnh khạng bước theo hành lang hướng ra phía sau hậu viện Vạn Hoa lầu. Thiếu Quân thấy vậy cũng leo đèo bước theo. Y nghĩ sẽ gặp cả Mộ Dung Công Tôn lẫn Mộ Dung Hành.

Vừa đi Thiếu Quân vừa nghĩ: “Oan gia thường gặp nhau, trời đất rộng nhưng với Thiếu Quân lại quá nhỏ”.

Mộ Dung Thừa chẳng hề phát hiện ra Thiếu Quân theo sau gã. Y có vẻ hối hả bước đến trước cửa gian thượng khách phòng của Vạn Hoa lầu.

Mộ Dung Thừa gõ cửa :

- Tỷ tỷ.

Cửa gian thượng khách phòng hé mở, Mộ Dung Thừa bước vào. Đối diện với y là một mỹ phụ chỉ trạc ngoài ba mươi. Ánh mắt của mỹ phụ có nét buồn vơi vợi. Làn son môi đã nhạt nhưng xem chừng mỹ phụ cũng chẳng màng đến.

Mỹ phụ nhìn Mộ Dung Thừa hỏi :

- Nhị đệ có tin gì của Mộ Dung đại ca không?

Mộ Dung Thừa buông một tiếng thở dài, xoa tay nói :

- Đệ đã có tin rồi.

- Tin gì?

Mộ Dung Thừa nắm lấy tay mỹ phụ :

- Thẩm tỷ tỷ hãy đến đây.

Mộ Dung Thừa vừa nói vừa dìu Thẩm Bội Cơ đến tròng kỷ. Y tỏ ra rất chăm chú lo cho Thẩm Bội Cơ.

- Tỷ tỷ ngồi xuống đây.

Bội Cơ ngồi xuống tràng kỷ, nàng nhìn Mộ Dung Thừa nói :

- Nhị đệ hãy nói cho tỷ biết, Mộ Dung Công Tôn đại ca đang ở đâu. Người đã gặp chuyện gì rồi.

Mộ Dung Thừa ngồi xuống cạnh bên Thẩm Bội Cơ.

Y từ tốn nói :

- Không biết Mộ Dung Thừa có nên nói ra không?

- Hãy nói đi. Tỷ đang rất muốn biết tin tức của Mộ Dung đại ca và tam đệ Mộ Dung Hành.

Mộ Dung Thừa nhìn qua Bội Cơ :

- Tỷ hẳn cũng biết tính khí của đại ca, vốn đại ca là người trắng hoa, nếu thấy nữ nhân nào xinh đẹp thì nhất định phải chiếm hữu thân xác cho bằng được.

Thẩm Bội Cơ buông một tiếng thở ra, ngồi thật sâu muộn, rồi ngẩng lên nhìn qua Mộ Dung Thừa :

- Tâm tính đại ca không đến nỗi sa đoạ như vậy, cũng tại nhị đệ lôi kéo, để người biến thành kẻ bại hoại.

- Hê. Tỷ tỷ nói như vậy oan cho Mộ Dung Thừa này quá. Tỷ là nương tử của đại ca nhưng chưa chắc đã hiểu đại ca bằng Mộ Dung Thừa đâu.

Y nhìn thẳng Bội Cơ nhẹ lắc đầu :

- Bội Cơ chẳng hiểu đại ca nên mới thốt ra lời trách mắng Mộ Dung Thừa.

- Ta không trách nhị đệ, mà trách kẻ bạc tình kia. Nhưng bây giờ Bội Cơ muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho Công Tôn. Mộ Dung Thừa hẳn phải biết.

- Mộ Dung Thừa muốn nói lắm nhưng sợ Bội Cơ không dần được nếu nghe câu chuyện này. Trước khi Mộ Dung Thừa nói thì phải bộc bạch tất cả những gì mình biết cho Bội Cơ nghe.

- Mộ Dung Thừa nói đi.

Mộ Dung Thừa ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Bội Cơ :

- Mộ Dung Thừa không giấu Bội Cơ điều gì đâu, thật ra Mộ Dung Công Tôn đại ca đâu có yêu thương gì Bội Cơ. Đại ca thường nói với Mộ Dung Thừa, Bội Cơ chỉ là một gánh nặng cho người. Giữa đại ca và Bội Cơ chẳng có tình, chẳng có nghĩa, sống với nhau chỉ là gượng ép. Chính vì lẽ đó mà đại ca mới hay rời Cô Tô phiêu bạt vào chốn giang hồ hoặc tìm đến kỹ lâu để mong chọn được một đáng hồng nhan tri kỷ.

- Tướng công nói với nhị đệ như vậy.

- Chẳng lẽ Bội Cơ đến lúc này mà vẫn không tin Mộ Dung Thừa.

Y lắc đầu thở ra :

- Nghĩ cho cùng Mộ Dung đại ca đối xử với Bội Cơ quá đối vô tình và bạc bẽo. Mộ Dung đại ca đúng là kẻ vô tình chứ không như Mộ Dung Thừa.

Y chớp mắt nhìn Bội Cơ chăm chăm :

- Tại sao đại ca lại không nhận ra Bội Cơ là một trang giai nhân tuyệt sắc. Mộ Dung Thừa nghĩ bao nhiêu mỹ nữ cũng chẳng thể sánh bằng Bội Cơ.

Đôi chân mày của Bội Cơ nhíu lại, tỏ lộ sự bức bối. Nàng gắt giọng nói :

- Mộ Dung Thừa nói ra điều đó để làm gì?

- O... Mộ Dung Thừa muốn nói cho Bội Cơ biết con người thật của đại ca.

- Phụ phụ với nhau bấy lâu, chẳng lẽ Bội Cơ lại không hiểu tướng công của mình sao.

Bội Cơ nhẹ lắc đầu :

- Mặc dù Mộ Dung Công Tôn trắng hoa nhưng người vẫn không bao giờ nhẹ tình với Bội Cơ.

Mộ Dung Thừa đứng lên, gắt gỏng nói :

- Trong mắt Bội Cơ chỉ có mỗi một Mộ Dung Công Tôn thôi sao?

Bội Cơ cau mày :

- Nhị đệ nói vậy là có ý gì?

Mộ Dung Thừa bước ra ba bộ, tỏ vẻ suy nghĩ một lúc rồi quay lại đối mặt với Bội Cơ.

- Không nói ra thì không được. Bội Cơ hãy nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Thừa xem.

Bội Cơ nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Thừa.

Mộ Dung Thừa nói :

- Bội Cơ có biết từ lâu Mộ Dung Thừa đã từng tơ tưởng đến Bội Cơ hay không? Nếu không có Mộ Dung Công Tôn thì Bội Cơ đã là nương tử của Mộ Dung Thừa.

Mặt Bội Cơ đanh hằn lại :

- Im miệng.

Nàng chỉ Mộ Dung Thừa :

- Nhị đệ sao người có thể thốt ra câu nói sàm sỡ, loạn nghĩa, loạn tôn như vậy được chứ. Mau quì xuống. Nếu không Bội Cơ buộc phải nói chuyện này với tướng công. Lúc đó người đừng trách Thầm Bội Cơ sao không nghĩ đến nghĩa tỷ tỷ, đệ đệ.

Bội Cơ thốt dứt câu, Mộ Dung Thừa bật cười khàn khạch. Gã vừa cười vừa nói :

- Bội Cơ. Mộ Dung Công Tôn đâu còn để cho Bội Cơ tấu hót chứ. Mắt Bội Cơ mở to hết cỡ, tay nàng run run, gương mặt mới đứng lên được. Vóc dáng Bội Cơ vốn nhỏ nhắn thanh tú, giờ nghe hung tin xem chừng khó trụ nổi trên hai chân.

Nàng như cây sậy chao đảo bởi cơn gió dữ vô tình, mãi một lúc mới thốt nên lời :

- Dung Thừa. Đệ nói thế có ý gì?

Mộ Dung Thừa chấp tay sau lưng :

- Mộ Dung Công Tôn đại ca và Mộ Dung Hành tam đệ đã chết rồi.

- Chết rồi?

Mộ Dung Thừa gật đầu.

Bội Cơ bước nhanh đến trước mặt Mộ Dung Thừa.

- Nói cho Bội Cơ biết, tại sao Mộ Dung tướng công chết, ai đã giết Mộ Dung tướng công?

Nàng giằng tay áo Mộ Dung Thừa, khấn khoản nói :

- Hãy nói cho Bội Cơ biết đi.

Mộ Dung Thừa cười khẩy rồi nói :

- Theo Bội Cơ, Mộ Dung Công Tôn vì sao chết.

Bội Cơ lắc đầu :

- Bội Cơ sống trong Mộ Dung phủ làm sao biết được.

Mộ Dung Thừa cười mỉm :

- Mộ Dung đại ca chết vì tình đó.

Đôi mắt Bội Cơ mở to hết cỡ :

- Chết vì tình?

- Không sai.

Bội Cơ lắc đầu :

- Bội Cơ không tin.

- Bội Cơ phải tin. Bởi vì thói trăng hoa mà Công Tôn bị người ta sát tử.

Bội Cơ nghiêm giọng :

- Người đó là ai?

- Du Thiệu Hoa.

Bội Cơ lập lại :

- Du Thiệu Hoa. Chẳng lẽ Mộ Dung tướng công lại đi tranh tình nhân của Du Thiệu Hoa, để y phần uất sát tử người ư?

Mộ Dung Thừa gật đầu :

- Không sai. Mộ Dung Hành cũng do chính Thiệu Hoa sát tử. Cả hai người đều chết bởi Du Thiệu Hoa.

Bội Cơ nhìn Mộ Dung Thừa :

- Nhị đệ tận mắt thấy chứ?

- Nếu không thấy Mộ Dung Thừa đâu dám nói với Bội Cơ.

Y buông một tiếng thở ra, đổi giọng từ tốn nghe thật ảo não :

- Bội Cơ. Đại ca đã chết, tam đệ cũng không còn, dòng tộc Mộ Dung chỉ còn mỗi Mộ Dung Thừa. Bội Cơ là người của Mộ Dung tộc tại sao không gá nghĩa với Mộ Dung Thừa.

Bội Cơ lùi lại hai bước nhìn chằm chằm Mộ Dung Thừa :

- Mộ Dung Thừa đừng nói vậy.

- Bội Cơ. Từ lâu Mộ Dung Thừa đã yêu nàng. Ta nói bằng tất cả sự tôn thờ trong trái tim mình. Mộ Dung Thừa yêu nàng. Lấy Mộ Dung Thừa Bội Cơ vẫn là đệ nhất phu nhân của Mộ Dung phủ.

Bội Cơ thối lùi thêm hai bước, sau lưng nàng là chiếc tràng kỷ. Nàng lộ vẻ sợ hãi khi nhận ra trong ánh mắt của Dung Thừa hiện rõ nét dâm dật.

Bội Cơ khoát tay :

- Mộ Dung Thừa nhị đệ phải nghĩ Bội Cơ đường đường là tỷ tỷ của ngươi. Bội Cơ đã là nương tử của Mộ Dung Công Tôn. nếu Mộ Dung Công Tôn chết. Bội Cơ sẽ để tang thờ chồng suốt đời.

Mộ Dung Thừa lắc đầu :

- Mộ Dung Thừa đâu muốn Bội Cơ phải chịu cảnh góa bụa khi tuổi còn đầy nhựa tình.

Y bước nhanh đến trước mặt Bội Cơ, thò vào vai nàng :

- Bội Cơ. Hãy chịu gá nghĩa với Mộ Dung Thừa đi mà. Ta biết chuyện này rồi cũng sẽ đến. Mộ Dung Thừa nhất định phải có Bội Cơ.

Bội Cơ vùng dằn :

- Mộ Dung Thừa đừng hồ đồ làm càn. Nhị đệ phải nghĩ đến luân thường đạo lý chứ.

Mộ Dung Thừa nhíu mày :

- Mộ Dung Công Tôn đã chết rồi. Y còn sống đâu mà Bội Cơ phải chờ, phải đợi.

- Dù tướng công chết, Bội Cơ cũng phải trọn đạo tam tòng. Đừng làm ô nhục Bội Cơ.

Mộ Dung Thừa cúi gắt nói :

- Ô nhục. Ô nhục. Bộ Mộ Dung Thừa này không bằng Mộ Dung Công Tôn hay sao. Ta thua kém Mộ Dung Công Tôn sao?

Mộ Dung Thừa vừa nói vừa bước sấn tới Bội Cơ. Bội Cơ tránh né nhưng y đã chụp được nàng.

Bội Cơ vùng vẫy :

- Mộ Dung Thừa. Người...

Mộ Dung Thừa đẩy Bội Cơ ngã xuống tràng kỷ rồi nói :

- Mộ Dung Công Tôn chết, Mộ Dung Thừa này thế có gì là trái đạo chứ.

Cùng với lời nói đó, y toan xé y phục của Bội Cơ, thì Thiếu Quân đẩy cửa bước vào.

- Thiếu gia đã từng gặp biết bao nhiêu kẻ bỉ ổi, nhưng chưa từng có kẻ bỉ ổi nào như Mộ Dung Thừa.

Mộ Dung Thừa quay ngoắt lại :

- Thì ra là người.

- Thiếu Quân thì sao nào?

Bội Cơ khấn khoản nói :

- Thiếu hiệp cứu tôi với.

Thiếu Quân nhìn qua Bội Cơ :

- Phu nhân yên tâm, có Thiếu Quân ở đây thì gã bỉ ổi kia chẳng làm được gì phu nhân đâu.

Nhìn lại Mộ Dung Thừa, Thiếu Quân nói tiếp :

- Ta nghe người nói Mộ Dung Công Tôn vì tranh tình với Du Thiếu Hoa nên bị Thiếu Hoa giết chết ư?

Mặt Mộ Dung Thừa đanh hắc lại sau câu hỏi của Thiếu Quân. Y buông một câu trọc lốc :

- Nếu vậy thì sao nào?

Thiếu Quân lắc đầu :

- Ta không tin.

- Tin hay không thì chẳng quan hệ gì với Mộ Dung Thừa này. Người đã một lần thoát chết bởi tay ta, nay lại dám vác mặt đến, quả là người muốn hội kiến với Diêm Vương rồi.

- Thiếu Quân rất muốn hội kiến với Diêm chúa, nhưng trước khi đi phó hội dưới A tỳ, Thiếu Quân muốn biết sự thật về cái chết của Mộ Dung Công Tôn.

- Người muốn biết sự thật ư?

Thiếu Quân gật đầu :

- Thiếu Quân nghĩ Mộ Dung Công Tôn không chết bởi tay Du Thiếu Hoa mà chết vì tay người.

Mộ Dung Thừa lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Nếu chết bởi tay ta thì sao nào.

- Người là kẻ bỉ ổi, vô đạo nhất trên đời này. Chỉ vì người muốn tranh đoạt nường tử của Mộ Dung Công Tôn mà nhẫn tâm sát hại cả huynh trưởng. Cái tội của người không biết xử bằng hình phạt gì cho đáng.

- Người định xử Mộ Dung Thừa đó à?

- Ta đang suy nghĩ xem nên hành xử người bằng hình phạt gì.

Mộ Dung Thừa bật cười :

- Không biết ai xử ai, hay chính ta cắt lưỡi người.

Thiếu Quân chỉ Mộ Dung Thừa :

- Một hình phạt hay, cắt lưỡi cũng chưa thể bắt người đền những tội lỗi đã gây ra, còn gì nữa.

Mộ Dung Thừa cười nhếch mép :

- Cắt lưỡi xong, ta sẽ cắt tứ chi của người, để mãi mãi người sống cuộc đời phế nhân, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm.

Thiếu Quân gật đầu :

- Chỉ có hình phạt đó thì Mộ Dung phu nhân mới có thể quản lý được người và Mộ Dung Công Tôn có thể mỉm cười nếu như đã chết.

- Nghe người nói, Mộ Dung Thừa những tưởng người sắp hình xử ta vậy.

Mộ Dung Thừa vừa nói vừa rút đôi ma hoàn.

Y gần giọng nói tiếp :

- Tiểu tử, đừng ân hận, chỉ tại người tự tìm đến cái chết mà thôi.

Thốt dứt câu, Mộ Dung Thừa lắc mình lướt đến toan thi triển ma hoàn đoạt mạng, nhưng chiêu công của y chưa thành thì đã hứng trọn một cước vào vùng thượng đẳng.

- Bình.

Mộ Dung Thừa bật ngược về sau, buông cả binh khí mà ôm ngực rên lên :

- Ui da.

Mặt y biến sắc khi nhận ra Thiếu Quân chẳng phải là một cao thủ tầm thường như hôm nào.

Thiếu Quân nhặt lấy một chiếc ma hoàn lững thững bước đến trước mặt Mộ Dung Thừa.

Y nói :

- Người sớm nhận ra bốn thiếu gia là ai chứ?

- Người là ai?

- Mộc Thiếu Quân, nghĩa tử của Địa Linh tổng tài.

Thiếu Quân thốt hết câu, Mộ Dung Thừa lê dưới đất. Y nhìn Thiếu Quân bằng ánh mắt hãi hùng, rồi bật quì mọp trước mũi giày của Thiếu Quân.

- Thiếu gia, xin hãy tha mạng cho Mộ Dung Thừa.

Thiếu Quân cười khẩy :

- Hê. Mộ Dung nhị gia sao làm vậy. Chẳng lẽ người đã quên những gì đã nói với bốn thiếu gia rồi ư. Nào là cắt lưỡi, nào là chặt tứ chi. Không ai bắt nhị gia nói, nhưng đã nói thì phải làm, thế mới là đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

Mộ Dung Thừa lắc đầu :

- Mộ Dung Thừa không biết thiếu gia.

- Biết hay không cũng chẳng quan hệ gì. Cứ xem Thiếu Quân như một gã vô danh tiểu tốt.

Mộ Dung Thừa dập đầu xuống sàn thư sảnh :

- Thiếu gia, xin hãy tha thứ cho Mộ Dung Thừa.

- Tất nhiên bốn thiếu gia sẽ không giết người, nhưng không thể bỏ qua lời nói của mình.

Thiếu Quân vừa nói vừa lạnh lùng điểm vào tịnh huyết Mộ Dung Thừa. Mộ Dung Thừa rên rỉ :

- Thiếu gia, xin đừng biến Mộ Dung Thừa thành kẻ tàn phế.

- Nếu nhị gia không trở thành kẻ tàn phế thì thiếu gia phải xuống tay tàn nhẫn giết người, mà chuyện đó thì ta chẳng muốn bao giờ. Tha cho người thì Thiếu Quân trở thành kẻ bội ngôn sao. Điều đó cũng không thể được.

Mộ Dung Thừa cố gượng nói :

- Chẳng lẽ.

- Hãy xem Thiếu Quân như một kẻ vô tâm, vô tình.

Ma hoàn nhoáng lên, đôi song thủ của Mộ Dung Thừa rút xuống đất cùng với tiếng rống đau đớn của gã.

- A...

Thiếu Quân điểm huyết cầm máu cho Mộ Dung Thừa. Y lắc đầu nguầy nguậy, thổn thức nói :

- Thiếu gia, Mộ Dung Thừa là tâm phúc của lão gia Địa Linh tổng tài đó. Xin tha mạng cho Mộ Dung Thừa.

Thiếu Quân trừng mắt nhìn Mộ Dung Thừa :

- Người là tâm phúc của lão nhân gia?

- Đúng như vậy ạ.

- Thế người nhận trách nhiệm gì với lão nhân gia?

Mộ Dung Thừa lưỡng lự.

Thiếu Quân hỏi :

- Người không nói ư?

- Tôi có bốn phận phải biến Mộ Dung tộc thành Phân đàn của chủ nhân.

- Và người sẽ trở thành Phân đàn chủ?

Mộ Dung Thừa gật đầu, rồi ngã lăn qua bên ngất tỉnh.

Thiếu Quân buông một tiếng thở dài. Y nhìn lại Bội Cơ :

- Phu nhân. Gã nhị đệ bỉ ổi này, tại hạ giao lại cho phu nhân hành xử.

Thiếu Quân thốt dứt câu, trở bộ bỏ đi thẳng ra ngoài thư sảnh. Y cảm nhận tâm mình nặng trĩu một nỗi muộn phiền mà chẳng thể tỏ lộ cùng ai.

Khi Thiếu Quân trở lại gian đại sảnh thì chạm mặt với Nộ Chí Hải. Lúc này trên bàn Chí Hải đã có ba bầu rượu hai cân mà y vẫn tiếp tục uống.

Thiếu Quân bước đến bàn Chí Hải.

- Uống rượu một mình để giải sầu càng sầu hơn đó.

Chí Hải ngẩng mặt lên và nhận ra Thiếu Quân.

- Mộc huynh.

Thiếu Quân cười :

- Nộ lão đệ đang buồn phải không?

Chí Hải gật đầu :

- Chí Hải cảm thấy chán chường quá.

- Tại cái chết của Tô Ái My?

- Vâng.

- Dù muốn hay không thì Ái Mỹ cũng đã chết rồi. Còn Nộ lão đệ thì trở thành hậu nhân của Thánh chủ Võ Lâm Thiên Tôn.

Chí Hải lắc đầu :

- Chí Hải chẳng quan tâm đến cái danh đó đâu. Chỉ mong tất cả trở lại như xưa thôi.

Thiếu Quân bưng lấy chén rượu của Chí Hải :

- Có ai mà chẳng muốn sự bình an đến với mình nhưng cuộc đời đâu phải là một giấc mơ đẹp. Số phận của lão đệ hẳn được sắp đặt để gánh vác võ lâm.

Thiếu Quân đặt tay lên vai Chí Hải :

- Mãi mãi chúng ta sẽ là huynh đệ với nhau chứ?

Chí Hải gật đầu :

- Chí Hải rất muốn như vậy nhưng sợ không xứng với huynh thôi.

- Ta không xứng với lão đệ thì đúng hơn. Mấy mươi năm trước võ lâm có ba đỉnh trụ là Thánh chủ Thiên tôn, Thiên Ngoại Nhân Ma và Địa Linh Tôn Giả và hôm nay những hậu nhân của các bậc tiền bối phải gánh vác lấy giang hồ.

Buông một tiếng thở dài, Thiếu Quân nhấc tay lên vai Chí Hải :

- Thiếu Quân sẽ gặp lại đệ sau.

- Mộc huynh đi đâu vậy?

- Thiếu Quân có chuyện của Thiếu Quân. Nếu Chí Hải muốn hợp nhất Diệp Bội thì hãy đến Giác Viên tự.

- Giác Viên tự?

Thiếu Quân gật đầu :

- Diệp Bội phải hợp nhất.

- Đệ sẽ đến Giác Viên tự.

Thiếu Quân mỉm cười :

- Huynh nghĩ đệ đáng mặt làm chủ võ lâm.

- Đệ không hề có suy nghĩ đó.

- Nhưng số phận của đệ là như vậy.

Thiếu Quân mỉm cười với Chí Hải rồi lẳng lặng bỏ đi. Nhìn theo sau lưng Thiếu Quân, Chí Hải những tưởng chiếc lưng của Thiếu Quân đang cong xuống. Y muốn gọi Thiếu Quân lại nhưng cổ họng nghẹn cứng.

Chí Hải nhỏ giọng nói :

- Mộc huynh!

29. Chương 29: Lửa Tình

Bị còng cả tứ chi trên miếng phiến thạch, Thiếu Hoa trông thật tiều tụy. Trên người chàng đầy những vết roi chi chít. Chỉ nhìn thể trạng của Thiếu Hoa thôi có thể cảm nhận cái đau xé da, xé thịt mà ít có người nào chịu được không.

Trước mặt Thiếu Hoa là hai cánh ngọc điệp tỏa hào quang xanh biếc.

- Cạch.

Thạch môn mở ra và Địa Linh tổng tài bước vào. Bộ mặt nhẵn nhụi như những gã thái giám chốn hậu cung, cùng với trang phục lõe loét, minh chứng y đang đến thời kỳ trở thành một con người biến thái.

Địa Linh Tôn Giả tổng tài Mạch Chử bước đến trước mặt Thiếu Hoa. Y ve cằm nhìn chàng rồi cất tiếng eo éo :

- Quách Lãm. Người đã suy nghĩ kỹ chưa, hay vẫn cứng đầu chịu khổ hình của lão phu.

Thiếu Hoa ngẩng mặt nhìn Địa Linh Tôn Giả. Nụ cười mỉa giả lại xuất hiện trên hai cánh môi vốn nứt nẻ, nhưng không mất đi vẻ tự phụ vốn có của y.

- Tại hạ rất bội phục tôn giá. Không biết sư huynh của tại hạ có từng chịu cực hình như thế này không?

- Còn hơn nữa. Chính lão phu đã phế bỏ võ công của sư huynh người, biến y thành kẻ tàn phế.

- Vậy sao tôn giá chưa hành xử với tại hạ?

Địa Linh tổng tài lưỡng lự.

Thiếu Hoa cười mỉa nói :

- Tôn giá không phế bỏ võ công của Quách Lãm bởi còn nghĩ đến chuyện hợp nhất Diệp Bội?

- Không sai.

Nhìn Thiếu Hoa, Địa Linh Tôn Giả nói tiếp :

- Chỉ cần người hợp nhất Diệp Bội, khai thông đền Thánh Diệp thì sinh lộ của người sẽ được mở. Tương lai của người mở ra phía trước.

Thiếu Hoa cười mỉa :

- Tôn giá hãy nhìn lại mình kìa.

Tổng tài Địa Linh nghe Thiếu Hoa thoáng cau mày, vô hình trung theo phản xạ nhìn vào tấm gương đồng. Lão nhìn chằm chằm vào chiếc gương rồi nói :

- Bốn Tổng tài có gì lạ đâu?

Thiếu Hoa cười khẩy :

- Tôn giá đang thay đổi.

- Ta chẳng thấy có gì thay đổi cả.

- Mình nhìn mình thì khó nhận ra sự thay đổi đó nhưng người khác sẽ dễ dàng nhận ra sự thay đổi của tôn giá.

Địa Linh tổng tài quay lại đối mặt với Thiếu Hoa :

- Bốn Tổng tài thay đổi gì?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tôn giá đang trở thành một người hoàn toàn khác biệt.

- Ý của người muốn nói gì?

- Cho dù tôn giá có khai thông được đền Thánh Diệp, lấy được ngọc tỷ của tiền nhân đến mở kho tàng để khởi nghiệp bá thì mãi mãi vẫn là một kẻ biến thái, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm.

Mặt Địa Linh Tôn Giả biến sắc :

- Người...

Lão hùng hổ với tay rút ngay chiếc roi da, liền quất thẳng vào người Du Thiếu Hoa. Lão vừa quất vừa nói :

- Người dám vọng ngôn lỗ mãng với lão phu. Đáng tội. Đáng tội.

Thiếu Hoa bị một trận roi bông cả da lẫn thịt. Máu phún ra xối xả từ những vết thương cũ, mặc dù vậy vẻ mặt vẫn không lộ chút phần uất hay đau đớn mà trông thật đĩnh đạc, tựa như những pho tượng tiên đồng vô tri vô cảm.

Địa Linh tổng tài rút roi lại gần giọng nói :

- Quách Lâm. Sức của ngươi chịu đựng đến bao giờ?

- Khi tại hạ chết thì hẳn chẳng còn cảm nhận sự đau đớn mà tôn giá đã ban tặng.

- Ngươi muốn chết lắm ư?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không ai muốn chết cả. Sinh ra để làm người đâu phải là để chết, sao lại chối bỏ ân huệ mà ông tạo đã ban tặng chứ. Tại hạ đâu muốn chết.

- Ngươi không muốn chết sao lại cứ chịu đựng sự hành hạ của lão phu mà không nói ra tâm pháp hợp nhất Diệp Bội.

- Sống rất quý nhưng sống chỉ để sống thì sống thừa. Tại hạ không thích là kẻ sống thừa. Với lại Quách Lâm đã hứa với sư huynh Du Thiếu Hoa, tự tay mình hợp nhất Diệp Bội. Nếu không thì sẽ tìm đến cái chết.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Tại hạ không muốn mình sống với bộ mặt của kẻ bội ngôn, bội tín.

- Ngươi nói hay lắm. Nhưng ngươi biết đâu sư huynh Du Thiếu Hoa của ngươi cũng có thâm ý chẳng hơn gì lão phu.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Thâm ý gì?

Địa Linh tổng tài gần từng tiếng nói :

- Nếu ta muốn khai thông đèn Thánh Diệp lấy ngọc tỷ mở kho tàng lập bá nghiệp thì sư huynh của ngươi cũng có ý đó. Thiếu Hoa chẳng hơn gì lão phu đâu.

Địa Linh Tôn Giả Mạch Chử nhếch mép :

- Bổng Tổng tài chấp nhận bước vào hậu cung chỉ vì mục đích mở đèn Thánh Diệp mà thôi. Hồi đó Thiên Ngoại Nhân Ma cũng chẳng khác gì ta. Lão cũng có cùng mục đích như ta và tất nhiên khi lão chết hẳn phải để lại chỉ huấn cho hậu nhân thực hiện. Thiếu Hoa đã buộc ngươi thay y để Nhất Ngôn Thiên Tuế xuất hiện với nửa cánh Diệp Bội còn lại.

Lão cười khẩy :

- Nếu phải gặp tai kiếp thì người nhận tai kiếp đó là ngươi chứ không phải y. Ngươi hiểu mục đích của Thiếu Hoa chứ. Quách Lâm! Bổng Tổng tài nghĩ ngươi phải thông minh mới được chứ. Ngươi suy nghĩ một chút, tất nhiên sẽ nghiệm ra ý đồ của Du Thiếu Hoa.

- Tại hạ có thông minh đến mấy thì sư huynh cũng vẫn là sư huynh.

- Hẳn lợi dụng ngươi mà ngươi cứ trọng hấn.

- Không cần Tổng tài quan tâm đến mối quan hệ giữa tại hạ và sư huynh

- Ngươi đúng là một gã u mê, tối trí. Thật đáng tội, lão phu không mở mắt cho ngươi hẳn ngươi không thấy đâu là nhật quang chân lý.

Liên ngay sau lời nói đó, Địa Linh tổng tài thẳng tay quất roi vào người Quách Lâm :

- Chát. Chát. Chát. Chát.

Da thịt và máu phún ra sau mỗi nhát roi của Địa Linh tổng tài nhưng tuyệt nhiên Quách Lâm chẳng hề rên rĩ hay van xin. Bộ mặt của y vẫn trơ trơ như một pho tượng vô cảm vô tri.

Địa Linh tổng tài rút roi lại buông một tiếng thở dài. Lão nói :

- Hồi đó, nếu không có Võ lâm Thánh chủ xen vào thì thầy trò của Thiếu Hoa đã đắc thành nghiệp đế rồi. Người biết không?
- Giang hồ là tranh đoạt, tại hạ không màng đến.
- Người thiện cận như thế là cùng.
- Tại hạ vốn là kẻ thiện cận.

Địa Linh Tôn Giả nghiêm giọng :

- Quách Lâm. Bốn Tổng tài đã nói hết lời với người nhưng người vẫn thiện cận bỏ mặc thân xác mình chỉ vì một gã vô nhân vô tình Du Thiếu Hoa.

Lão bắt đầu cất tiếng eo éo :

- Hãy cho lão biết tâm pháp Tu La.

Quách Lâm lắc đầu :

- Tại hạ chỉ hứa với Tổng tài sẽ giao nửa cánh Điệp Bội chứ không hứa đọc tâm pháp Tu La.

Địa Linh tổng tài nghiêng răng ken két :

- Lão phu phải làm thế nào để người nói ra tâm pháp Tu La đây.
- Tổng tài chẳng có cách gì cả. Tại hạ chết, Điệp Bội sẽ trở nên vô dụng. Tất cả rồi sẽ chôn vùi vào dĩ vãng, chẳng một ai có thể khai thông được Thánh Điệp đền.

Buông một tiếng thở dài, Tổng tài Địa Linh nghiêm giọng nói :

- Quách Lâm. Trên cõi đời này người còn người thân thích nào không?

Quách Lâm lắc đầu :

- Không.
- Thế ư. Nếu người chịu theo ý của bốn Tổng tài, bốn Tổng tài sẽ nhận người làm nghĩa tử. Sau khi hoàn thành bá nghiệp, người thừa kế nghiệp bốn Tổng tài là người.

Lão thở ra :

- Bốn Tổng tài không thể có hậu nhân trực hệ. Làm người khó thật nhưng ta không muốn bỏ phí kiếp người này. Một ngày bá vương hơn cả quang đời trôi dạt chốn giang hồ.
- Đó là ý nghĩ của Tổng tài còn Quách Lâm thì không nghĩ đến bá nghiệp.
- Người không muốn trở thành đế vương sao?
- Tại hạ đa tạ thịnh tâm của Tổng tài, nhưng ai cũng có phần có phận. Phận của tại hạ không có chân mạng đế vương.
- Tại vì người không muốn thôi.

Quách Lâm gật đầu :

- Đúng. Tại hạ tự nhận biết mình đứng chỗ nào trong cõi đời này.

Địa Linh tổng tài hậm hực nạt ngang :

- Người là một gã hồ đồ.

Quách Lâm mỉm cười :

- Tổng tài nghĩ sao cũng được.

Địa Linh tổng tài buông ngọn roi da khỏi tay mình. Lão buông một tiếng thở ra :

- Quách Lâm. Bỏn Tổng tài mong ngươi sẽ suy nghĩ lại. Phía trước ngươi là một tương lai rạng rỡ, đừng bỏ qua cơ hội. Một kẻ chí khí như ngươi nhất định sẽ dựng được nghiệp bá lớn.

- Đa tạ Tổng tài chỉ giáo.

Nhìn Quách Lâm, Địa Linh tổng tài hừ nhạt rồi nói :

- Bỏn Tổng tài sẽ gặp lại ngươi.

Lão chỉ cánh Điệp Bội :

- Có thể bỏn Tổng tài sẽ chẳng cần đến cánh Điệp Bội kia nữa.

- Sự bình yên sẽ đến với võ lâm giang hồ.

Lườm Quách Lâm, Địa Linh Tôn Giả Tổng tài giữ hai ống tay áo rồi trở bộ bỏ ra ngoài ngục thất. Lão bước đến ngang cửa ngục thất thì ngừng lại, lên tiếng hỏi :

- Quách Lâm. Ngươi còn nhớ Nguyệt Hoa Nương chứ?

- Tổng tài hỏi tại hạ về Nguyệt Hoa Nương để làm gì?

- Nguyệt Hoa Nương yêu ngươi đó.

- Nguyệt Hoa Nương có thể yêu bất cứ ai, trong đó có tại hạ. Nhưng Quách Lâm thì không, chỉ nhìn Hoa Nương như một người bạn.

- Ngươi có nghĩ đến gã Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư không?

- Họ là những bằng hữu của tại hạ

- Còn tên hòa thượng Thích Đà Không?

- Cũng thế thôi.

Địa Linh tổng tài cười nhạt rồi từ từ quay lại đối mặt với Quách Lâm.

- Nếu như bỏn Tổng tài bắt tất cả bằng hữu của ngươi đưa về Huyền Trang này thì ngươi sẽ suy tính như thế nào?

- Tổng tài buộc tại hạ phải cân đo giữa tình và nghĩa?

- Đúng.

- Hy vọng rằng những bằng hữu của tại hạ được bằng an.

Địa Linh Tôn Giả lắc đầu :

- Không đâu. Cả võ lâm trung thổ đều ở trong tay bỏn Tổng tài thì việc bắt những bằng hữu của Quách Lâm, bỏn Tổng tài nghĩ còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ để hành sự đúng đạo.

Nói dứt câu, Địa Linh Tôn Giả rảo bước đi thẳng ra ngoài ngục thất.

Khi Địa Linh Tôn Giả bỏ đi rồi, Quách Lâm hay Thiếu Hoa mới cảm nhận cái đau rát bỏng từ những vết roi để lại trên người mình xâm nhập vào huyết quản. Y gục đầu nhìn xuống đất với ý nghĩ thâm: “Thật ra Du Thiếu Hoa là con người như thế nào? Nếu không có Thiếu Hoa thì mình chẳng là gì cả”.

Quách Lâm nhớ lại những gì đã đến với mình. Những chuyện dĩ vãng mà y không quên được. Một năm mộ với một nhánh hồng. Nhánh hoa hồng kia đã trở thành tín vật đối với y, để có thể buộc y phải làm bất cứ chuyện gì mà người khác không làm được.

Làm sao Quách Lâm có thể quên được cái ngày tuyết rơi trắng xóa thành Tung Châu. Cái ngày mà y phải bán thân để tìm chút kim lượng đăng chôn cất A Kiều. Cái ngày mà y phải sống tận cùng dưới gót chân người để rồi Thiếu Hoa chìa tay kéo y lên.

Trước nắm mộ A Kiều đã mọc lên một khóm hồng. Những đóa hoa hồng trên nắm mồ A Kiều trở thành di lệnh đối với Quách Lãm. Và cuộc đời Quách Lãm thì đã bước sang cuộc đời khác. Y trở thành Thiếu Hoa còn cái tên Quách Lãm thì đã vĩnh viễn chôn theo A Kiều. Nhưng giờ đây, Quách Lãm lại quay trở về, Địa Linh tổng tài đã vực con người Quách Lãm dậy, để y ngỡ ngàng như vừa trôi vào giấc mộng dài đằng đặc rồi quay trở lại thực tế.

Quách Lãm thở dài. Y cảm nhận cổ họng mình đắng ngắt, cùng với cơn khát cháy cổ. Thè lưỡi liếm hai cánh môi khô khốc, nứt nẻ, Quách Lãm nhủ thầm :

- Thiếu Hoa. Quách Lãm đã bán thân cho người, để mãi mãi là cái bóng của huynh. Tại sao thiên hạ lại buộc Quách Lãm này trở lại với Quách Lãm.

- Cách.

Cửa ngục thất lại chuyển động, cắt đứt những ý tưởng viễn vông trong đầu Quách Lãm.

Người bước vào ngục thất là Hoàng Chỉ Nhược. Chỉ Nhược nhìn Quách Lãm khẽ lắc đầu.

Ngẩng mặt nhìn Chỉ Nhược, Quách Lãm hỏi :

- Phu nhân có thể vào đây được nữa ư?
- Trên đời này bất cứ nơi nào Chỉ Nhược cũng có thể đến được.

Chỉ Nhược bước đến trước mặt Quách Lãm :

- Quách công tử hẳn đang khát nước lắm phải không?
- Nếu phu nhân có lòng thì cho tại hạ một chén nước.

Hai cánh môi Quách Lãm lại điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười được nặn ra từ hai cánh môi khô khốc, không còn vẻ tươi tắn như hôm nào nhưng lại không thiếu phần giả lả và gợi cảm.

Chỉ Nhược rót một chén nước bưng đến. Nàng áp miệng chén vào môi Quách Lãm để y uống nước. Vừa cho Quách Lãm uống nước, Chỉ Nhược vừa nói :

- Chỉ Nhược không ngờ một trang nam tử đỉnh thiên lập địa hôm nay lại biến thành một ngục nhân thê thảm như thế này. Tội nghiệp.

Quách Lãm dựa lưng vào phiến thạch ngẩng mặt nhìn lên nóc ngục thất.

- Đa tạ phu nhân đã cho tại hạ uống nước.
- Quách công tử đừng khách sáo.
- Tại hạ đã mắc nợ phu nhân.
- Chỉ Nhược chẳng nhận nợ của công tử đâu.

Chỉ Nhược nhìn Quách Lãm mỉm cười :

- Mặc dù bị hành hạ trong ngục thất nhưng Quách công tử vẫn không đánh mất sự kiêu hãnh,凛 phong thái của một trang hảo hán.
- Phu nhân quá khen. Tại hạ giờ chẳng làm gì cả, chỉ là một ngục nhân tầm thường không biết sống chết như thế nào.
- Công tử sẽ không chết nếu nghe theo Địa Linh tổng tài.

Quách Lãm mỉm cười :

- Địa Linh tổng tài sai phu nhân đến gặp tại hạ?

Chỉ Nhược gật đầu :

- Không sai.
- Người muốn phu nhân khuyên dụ tại hạ nghe theo người?

- Đúng?

Quách Lâm lắc đầu từ tốn nói :

- Phu nhân sẽ thất vọng.

- Chỉ Nhược chỉ nhận được sự thất vọng từ Quách công tử ư?

- Chắc chắn như vậy.

Chỉ Nhược nhún vai :

- Chỉ Nhược nghĩ khác.

- Phu nhân nghĩ gì?

- Chỉ Nhược không thất vọng đâu.

- Tại sao?

- Bởi Chỉ Nhược có thể buộc công tử phải chịu theo ý của Chỉ Nhược.

- Tại hạ không phải là Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên.

- Chỉ Nhược biết. Quách công tử không phải là Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên, nhưng nếu Chỉ Nhược tự biến mình thành A Kiều công tử nghĩ sao nào?

Vẻ mặt băng giá, lạnh lùng của Quách Lâm chợt cau hăn lại khi Chỉ Nhược thốt ra câu nói đó.

Chỉ Nhược nhận ra ngay sự thay đổi trên mặt Quách Lâm. Nàng nhếch mép cười khẩy, rồi nói :

- Trên cõi đời này có hai người hiểu Quách Lâm. Một là Du Thiếu Hoa và người thứ hai có lẽ chỉ có Hoàng Chỉ Nhược mà thôi.

Thốt xong câu nói đó, Chỉ Nhược bật ra ba tiếng cười khô khốc, trong khi Quách Lâm lộ vẻ đau khổ như người đang bị cực hình khủng khiếp.

30. Chương 30: Nhắm Mình Nợ Nghĩa

Chỉ Nhược đặt chén nước xuống chiếc đôn bên cạnh, rồi nhìn Quách Lâm :

- Hẳn công tử sẽ lấy làm lạ khi Chỉ Nhược nhắc đến A Kiều.

- Phu nhân định làm gì A Kiều?

- Người sẽ chết thì biết làm gì để cho người sống. Nhưng người chết vẫn có thể buộc kẻ sống phải đau khổ.

Mồ hôi rịn ra trán Quách Lâm.

Chỉ Nhược dùng khăn lau lớp mồ hôi còn đọng trên trán Quách Lâm, vừa nói :

- Hẳn Quách công tử không thể nào quên được A Kiều, mặt dù người đã chết. Chết lâu lắm rồi nữa. Chính vì không quên được mà khóm hồng bên nắm mộ A Kiều luôn được bàn tay Quách công tử chăm chút để nó càng ngày càng tốt tươi, nở rộ những đóa hồng đỏ thắm.

- Phu nhân muốn gì?

- Chỉ Nhược muốn gì ư? Tại sao Quách công tử lại hỏi Chỉ Nhược một câu hỏi dư thừa như vậy chứ? Hẳn công tử biết Chỉ Nhược đến đây có mục đích gì rồi.

- Tại hạ phải tuân phục Địa Linh Tôn Giả?

- Không sai.

- Nếu tại hạ không chịu theo ý của Địa Linh Tôn Giả thì làm sao?
- A Kiều sẽ đau khổ lắm.
- Phu nhân sẽ làm gì A Kiều.

Chỉ Nhược nhìn thẳng vào mắt Quách Lâm, nói :

- Có ai muốn chết hai lần đâu. Năm mồ của A Kiều tọa lạc tại Đào Hoa Thôn sẽ bị tróc lên, xác của A Kiều sẽ được đưa đến đây... Công tử hẳn đau lòng lắm khi thấy nương tử mình đã chết mà vẫn chẳng yên thân.

Quách Lâm lắc đầu :

- Xin đừng động đến nàng.

Chỉ Nhược cười nửa miệng :

- Chí Hải không ngờ trên đời này có một người thủy chung như Quách công tử. Hình như công tử không còn biết cảm nhận cái đẹp của mỹ nữ, thờ ơ với dục tình, bởi trái tim người đã trao trọn cho A Kiều. Trao trọn cho một xác chết đã nằm sâu dưới đất. Và chỉ tồn tại trong tâm của người là những kỷ niệm mơ hồ.
- Xin đừng động đến người đã chết.

Chỉ Nhược bật cười nói :

- Quách công tử bắt đầu mở miệng thốt ra những lời van xin đó à. Chẳng lẽ một con người lãnh cảm khi đứng trước thân thể tuyệt đẹp của Chỉ Nhược lại vì một xác chết thối rữa mà van xin sao.

Chỉ Nhược chợt mở toang ngoại y của mình để lộ chiếc yếm lụa mỏng tanh có thể nhìn thấy đôi gò bồng đảo căng đầy nhựa sống.

- Với Chỉ Nhược, Quách công tử thờ ơ, nhưng với một xác chết thối rữa A Kiều thì lại nuôi tiếc và hốt hoảng. Người có phải là kẻ cuồng tâm không.

Quách Lâm cúi đầu nhìn xuống :

- A Kiều đã chết rồi.
- Cô ta chết nhưng vẫn còn sống trong tâm của Quách công tử.

Chỉ Nhược khép lại ngoại y :

- Với công tử chữ tình nặng như vậy ư?
- Tại hạ không biết.

Chỉ Nhược cười mỉa :

- Nhắc đến A Kiều, công tử đánh mất phong thái của một nam tử đỉnh thiên lập địa.
- Tại hạ chỉ yêu mỗi một A Kiều mà thôi.
- Nàng đã chết rồi.
- Tại hạ biết.
- Chết là biến mất khỏi cõi đời này, thế sao cứ phải nặng tình chứ.
- Phu nhân hẳn nghĩ tại hạ là một kẻ cuồng tâm ôm mãi một bóng hình đã vĩnh viễn không bao giờ còn gặp nữa.
- Đúng! Đáng ra kẻ đã chết thì Quách công tử phải quên, nhưng đã không quên còn ôm mãi sự mơ huyền do chính mình tạo ra. Dù sao, Chỉ Nhược cũng bái phục chữ tình của Quách công tử. Ai nói Quách Lâm là kẻ lãnh tâm, lạnh lùng nhưng Chỉ Nhược thì không.

Nàng nhún vai.

- Khốn nỗi chỉ vì quá nặng tình mà công tử không cho người chết được ngủ giấc điệp nghìn thu. Buộc A Kiều phải trở lại với cõi đời này dù chỉ bằng một cái xác vô thần, vô tri.

Quách Lãm thở ra :

- Phu nhân! Người đã chết xin hãy để cho nàng được an giấc trong cõi vĩnh hằng.

Chỉ Nhược nhún vai dè bủ nói :

- Quách công tử muốn như vậy à?

Quách Lãm gật đầu.

Chỉ Nhược nhún vai nói :

- A Kiều của Quách công tử sẽ được an giấc vĩnh hằng và khóm hồng kia mãi mãi xinh tươi chỉ cần...

Quách Lãm cướp lời Chỉ Nhược :

- Tại hạ phải nghe theo sự khuyến cáo của Địa Linh Tôn Giả.

Chỉ Nhược gật đầu.

Quách Lãm hỏi :

- Phu nhân được gì khi Địa Linh tổng tài tôn giả hoàn thành bá nghiệp?

- Công tử quan tâm đến Chỉ Nhược à?

- Hẳn phu nhân sẽ không còn là phu nhân của Chấn bang chủ?

- Tất nhiên.

- Phu nhân có thể trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ?

- Ta ước mơ điều đó.

- Ai cũng muốn đứng trên mọi người nhưng không biết sẽ được gì khi tâm hồn chẳng có chút thanh thần.

- Chỉ Nhược không thích nghe những lời này.

Quách Lãm nghiêm giọng :

- Tại sao phu nhân biết nắm mộ của A Kiều.

Chỉ Nhược cười mỉa :

- Quách công tử có thể thờ ơ với nhan sắc tuyệt trần của Chỉ Nhược nhưng có người lại không thờ ơ với công tử.

- Du Thiếu Hoa đã từng gặp phu nhân?

- Lại một câu hỏi thừa. Tại sao Chỉ Nhược biết Quách công tử nặng tình với A Kiều, tại sao ta biết nắm mộ A Kiều ở đâu và tại sao Địa Linh tổng tài tôn giả có cánh hoa hồng trao cho Bắc Thiên môn Lệnh Tu.

- Du Thiếu Hoa huynh đã nói với phu nhân?

- Chỉ Nhược nói rồi. Trên đời này có hai người hiểu Quách Lãm, một là Du Thiếu Hoa và người thứ hai là Hoàng Chỉ Nhược.

- Tại hạ đã hiểu.

Quách công tử kịp nhận ra tất cả rồi chứ. Giờ thì có đồng ý quay về với Địa Linh tổng tài không?

- Hãy cho tại hạ thời gian suy nghĩ.

- Công tử đâu có sự lựa chọn nào mà suy nghĩ.

- Phu nhân sai rồi, làm bất cứ chuyện gì dù đúng hay sai thì cũng phải để cho người suy nghĩ chứ.

Mộc Thiếu Quân tay cầm bầu rượu ngất ngưỡng bước vào. Y thốt dứt câu lại dốc bầu rượu hai cân tu ừng ực.

Chỉ Nhược nhìn lại Thiếu Quân.

- Mộc thiếu gia vào đây để làm gì?

Thiếu Quân tọng thêm một ngụm rượu đầy nhìn Chỉ Nhược nói :

- Thiếu Quân không được vào đây ư?

- Chỉ Nhược không có ý đó.

- Thế sao phu nhân lại hỏi?

Chỉ Nhược bước đến trước mặt Thiếu Quân.

- Thiếu gia đã say quá rồi. Nếu lão Tổng tài bắt được nhứt định không bỏ qua đâu.

Thiếu Quân nhú mày.

- Ta muốn say mà.

Thiếu Quân đẩy vai Chỉ Nhược :

- Phu nhân tránh qua bên. Ta muốn nhìn Du Thiếu Hoa.

Chỉ Nhược cau mày :

- Để làm gì?

- Để làm gì ư? Chuyện của ta... Hà.. Phu nhân xen vào làm gì?

Chỉ Hải lắc đầu :

- Thiếu gia say quá rồi.

Thiếu Quân gạt đầu :

- Đúng! Thiếu Quân này đang say nên mới vào ngục thất tuyệt mật để giải cứu cho dDu Thiếu Hoa.

Chỉ Nhược lùi lại nhìn trừng trừng Thiếu Quân :

- Sao? Thiếu gia định giải cứu cho y à?

- Thế thì sao nào? Phu nhân định cản Mộc Thiếu Quân này ư?

- Thiếu gia không được hành động hồ đồ. Nếu thiếu gia giải cứu y thì nói sao với Tổng tài.

- Nghĩa phụ ta có quả trách thì ta cũng cứu Thiếu Hoa. Có như vậy ta mới cảm thấy mình thanh thản, có như vậy Thiếu Quân mới uống rượu say được.

Chỉ Nhược rít lên :

- Chỉ Nhược không cho Thiếu gia hành động hồ đồ như vậy đâu.

- Phu nhân dám cản ta?

Thiếu Quân hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Tại Huyền Trang, phu nhân so với ta thì sao nào?

Cười khẩy một tiếng Thiếu Quân nói :

- Ngoài Huyền Trang, phu nhân là vợ của lão Chấn Vũ Thiên, nhưng trong Huyền Trang thì chẳng bằng một ả a hoàn của Mộc Thiếu Quân.

Y nhìn thẳng vào mắt Hoàng Chỉ Nhược :

- Đừng cản Thiếu Quân. Thiếu Quân thích làm gì thì làm chẳng ai dám cản Thiếu Quân này đâu.

- Chỉ Nhược sẽ báo với lão Tổng tài.

Thiếu Quân dốc bầu rượu tu một ngụm dài rồi nói :

- Phu nhân cứ đi mà báo nhưng phải tránh qua bên kẻo Thiếu Quân thất lễ đó.

Mặt hoa của Chỉ Nhược đanh lại. Nàng ngập ngừng nói :

- Lão Tổng tài đã rời khỏi Huyền trang rồi.

- Thế thì sao nào?

- Thiếu gia muốn thả người này phải đợi Tổng tài về.

- Rất tiếc Thiếu Quân không chờ được. Bởi ta đã hứa với một người.

Lời nói còn đọng trên miệng Thiếu Quân bất ngờ xuất thủ. Thủ pháp của Thiếu Quân ngoài mọi sự tiên liệu của Hoàng Chỉ Nhược. Nhanh đến độ Chỉ Nhược chẳng kịp nhận ra Thiếu Quân dụng chiêu thức gì. Chỉ Nhược chỉ thấy thân pháp cùng với song thủ của y lỏng lẻo thì đại huyết Trung Du của nàng đau nhói. Tứ chi Chỉ Nhược bủn rủn, rồi từ từ ngã xuống trước mũi giày của Thiếu Quân.

Thiếu Quân lại tu tiếp một ngụm dài, rồi ngắt ngưỡng bước đến trước mặt Quách Lâm. Nhìn thẳng vào mắt Quách Lâm :

- Các hạ hẳn nhận ra Mộc Thiếu Quân này chứ?

- Tại hạ sao có thể quên được Mộc thiếu gia. Trên đỉnh Kim Đỉnh sơn, tại hạ đã từng giao thủ với Thiếu gia và trúng Chu Sa tử may nhờ có Tổng tài hóa giải được chất độc Chu Sa.

Thiếu Quân khẽ lắc đầu :

- Trên Kim Đỉnh sơn, Thiếu Quân thua tức hạ nửa chiêu.

- Nếu là cuộc giao đấu sinh tử thì các hạ là người thắng. Tại hạ khó mà giữ được mạng bởi Chu Sa tử.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Thắng thì thắng, thua thì thua, ta tự nhận mình thua.

- Phong thái của các hạ, tại hạ thật khâm phục.

Thiếu Quân cau mày :

- Đừng nói với bốn thiếu gia những lời khách sáo vậy.

Thiếu Quân vừa nói vừa cởi dây trói tứ chí Quách Lâm.

Hành động của Thiếu Quân buộc Quách Lâm hỏi :

- Tức hạ sao lại cởi trói cho một gã ngục nhân. Mà gã ngục nhân này rất quan trọng với nghĩa phụ tức hạ.

Thiếu Quân nhìn Quách Lâm nói :

- Ta thả các hạ, nếu ta còn sống thì sẽ tìm lại các hạ mà trả lại món nợ cho nghĩa phụ, nếu như ngược lại thì ta cũng trả được món nợ cho người.

- Trả nợ người. Tại hạ không hiểu người đó là ai?

Thiếu Quân rút dây trói, quăng vào góc ngục thất :

- Người đó đang đợi các hạ ở Giác Viên tự. Nếu gặp lại người kia, mong các hạ nói dùm ta vài lời.

- Tức hạ định nhờ tại hạ nói gì?

- Mong rằng người được trọn chữ tình và hạnh phúc.

- Tại hạ sẽ nói.

Thiếu Quân bước đến chiếc kệ có cánh Đệp Bội, y cẩn trọng gói cánh Đệp Bội lại rồi trao vào tay Quách Lâm.

- Cái gì của người thì phải thuộc về người.
- Túc hạ sẽ như thế nào nếu tại hạ rời khỏi Huyền Trang?

Thiếu Quân dốc bầu rượu tu cạn. Y quăng bầu rượu vào góc ngực thất :

- Các hạ không cần thiết phải quan tâm đến điều đó. Nếu các hạ có nghĩ đến Thiếu Quân thì xin đối xử tốt với người.

Quách Lâm gật đầu :

- Tại hạ hứa sẽ đối xử tốt với người.

Thiếu Quân cởi chiếc áo trường y của mình trao qua tay Quách Lâm.

- Các hạ hãy vận trang phục của Thiếu Quân mà rời khỏi đây. Mong rằng ta và túc hạ sẽ chẳng bao giờ gặp lại.
- Tại hạ thì rất mong được gặp lại thiếu gia.
- Chúng ta không nên gặp mặt.

Thiếu Quân quay mặt vào vách ngực nói :

- Các hạ đi đi.

Thái độ lẩn lỏi hành xử của Thiếu Quân làm Quách Lâm ngơ ngẩn, y không biết tại vì sao Thiếu Quân lại có hành động như vậy. Và dù cho sự thắc mắc của Quách Lâm chỉ ít, trong đầu y là một dấu hỏi, nhưng vẫn biết trong tâm Thiếu Quân đang chứa điều gì vô vọng.

Ôm quyền xá Mộc Thiếu Quân từ phía cửa, Quách Lâm từ tốn nói :

- Thiếu gia bảo trọng.

Thiếu Quân khoát tay đánh giọng :

- Đi đi.

Nhìn lại Thiếu Quân một lần nữa, Quách Lâm mới khoác bộ trường y nho sinh của Thiếu Quân vào người rồi đi thẳng ra cửa ngực, trở luôn du cước bằng mình rời Huyền Trang.

Quách Lâm đi rồi, Thiếu Quân mới ngồi bệt xuống góc ngực thất. Y nhìn phiến thạch đá từng trói Quách Lâm. Suy nghĩ một lúc thật lâu, Thiếu Quân mới lấy dây thừng tự trói mình vào phiến thạch đó.

Y gục đầu nhìn xuống chân nhấm nói :

- Tiểu Kha. Cuộc đời này Độc Thủ thư sinh tặng cho muội đó.

31. Chương 31: Vì Nghĩa Quên Thân

Giác Viên tự.

Mọi vật thật êm đềm, tĩnh lặng tạo nên. Tiếng chim hót líu lo khi vầng nhật quang hiện dần cuối trời tây. Trong khung cảnh đó, bất cứ ai bước chân đến cũng cảm như thanh thần vu vơ chen vào để xóa đi những gì vốn đã nhuộm đầy cõi giang hồ.

Quách Lâm lẳng lặng theo những bậc tam cấp để lên Giác Viên tự. Sự tình trong Giác Viên khiến tâm Quách Lâm bỗng trở nên thư thái, nhưng liền sau cái nhận thái đó, y chợt nhớ đến nắm mộ của A Kiều

Chính sự liên tưởng đó, Quách Lãm tưởng chừng mình đang quay bước trở về nhà sau bao nhiêu ngày lưu lạc, và rồi ngôi tam quan hiện ra, khiến y ngỡ ngàng quay lại với thực tại.

Đứng thật lâu trước ngôi tam quan, với câu hỏi trong đầu: “Mình sẽ gặp ai? Ai đã có thể lệnh cho Thiếu gia của Huyền trang giải cứu cho mình khỏi ngục thất?”

Quách Lãm chậm chạp rảo bước tiến vào trong ngôi cổ tự Giác Viên. Tiếng chim hót riu rít, tạo ra khúc nhạc lạ kỳ làm vơi đi nỗi sầu A Kiêu mà Quách Lãm đã từng ôm trọn trong tim mình.

Chưa bước đến ngôi Đại Hồng bảo điện thì từ bên trong đã có một vị sư thái bước ra. Lão sư thái tiến thẳng đến trước mặt Quách Lãm, giữ phát trần, chấp tay niệm Phật hiệu :

- Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát. Bần ni mạn phép hỏi thí chủ đến Giác Viên tự để thỉnh an hay thăm viếng cảnh chùa?

Quách Lãm ôm quyền xá :

- Vãn bốn chỉ là khách lữ hành nơi phương xa, được người tặng chỉ ngôn đến Giác Viên tự tìm người.

Lão sư thái nhìn Quách Lãm từ đầu đến chân rồi nghiêm giọng hỏi :

- Thí chủ đến Giác Viên tự tìm người, thế người công tử định tìm là ai?

Thốt dứt câu Hoa Lâm sư thái định nhãn nhìn Quách Lãm như thể muốn đọc những gì đang hiện ra trong đầu chàng, rồi nói tiếp :

- Trong Giác Viên tự chỉ có những ni cô đã chối bỏ cảnh ô trọc chốn hồng trần. Bần ni sợ thí chủ đã lầm nơi cần tìm.

Quách Lãm từ tốn nói :

- Vãn sinh không biết người mình cần gặp là ai, nhưng biết sư thái là Hoa Lâm sư thái Chưởng môn Hằng Sơn.

Hoa Lâm sư thái cau mày :

- Hóa ra thí chủ đây là Du Thiếu Hoa, hậu nhân đích truyền của Thiên Ngoại Nhân Ma. Người mà thiên hạ võ lâm phải công nhận là pho bách thư kiến văn của võ lâm Trung Thổ.

Hoa Lâm sư thái lại giữ phát trần :

- Mời Du thí chủ theo bần ni.

- Đa tạ sư thái đã đón tiếp.

Hai người lại vào Đại Hồng bảo điện. Hoa Lâm sư thái trịnh trọng rót trà mời Quách Lãm.

Dù biết Hoa Lâm sư thái đang hiểu lầm mình là Thiếu Hoa sư huynh nhưng Quách Lãm cũng không đính chính. Chủ đích của Quách Lãm là tìm người của Mộc Thiếu Quân.

Rót trà ra hai chiếc chén thủy thần, Hoa Lâm sư thái mời Quách Lãm rồi nói :

- Mặc dù bần ni được báo trước Du công tử sẽ tới Giác Viên tự, nhưng vẫn bán tín bán nghi.

- Vãn bồi theo chỉ ngôn của người mà đến đây.

- Phải người cho chỉ ngôn công tử đến Giác Viên tự là Mộc Thiếu Quân, nghĩa tử của Tổng tài Địa Linh Tôn Giả.

Quách Lãm gật đầu.

Hoa Lâm sư thái nhìn thẳng vào mặt Quách Lãm :

- Công tử thật là may mắn.

- Nếu không có Mộc Thiếu Quân, tại hạ chẳng thể nào rời khỏi được Huyền Trang. Tất cả đều nhờ vào tấm lòng khí khái hào hiệp của Mộc thiếu gia.

- Bần ni nghĩ mà tội cho Mộc thiếu gia. Không biết sau chuyện này Mộc Thiếu Quân sẽ ra sao?
- Nếu Thiếu Quân vì văn bối mà gặp kiếp họa, văn bối phải đền trả nợ.

Hoa Lâm sư thái gật đầu :

- Bần ni cũng mong Du công tử là người chí khí, hào hiệp như Mộc thiếu gia.
- Đa tạ sư thái đã chỉ giáo.

Quách Lâm nhìn Hoa Lâm sư thái ôn nhu nói :

- Văn sinh mạn phép hỏi sư thái, người mà văn sinh cần gặp theo lời Mộc thiếu gia là ai?
- Hẳn không phải là bần ni rồi, nhưng người đó sẽ đến. Bần ni chỉ hy vọng khi gặp người đó, oan nghiệt sẽ hóa giải giữa công tử và người đó.
- Tại hạ có oan nghiệt với người đó ư?

Hoa Lâm sư thái gật đầu, buông một tiếng thở dài :

- Đã là người hồng trần khó tránh được chữ tình. Chữ tình lại khéo gieo nghiệp quả chẳng ai tránh được.
- Khi vầng nhật quang sụp tắt, Hoa Lâm sư thái đứng lên :
- Du công tử chờ bần ni ở đây...

Quách Lâm gật đầu.

Hoa Lâm sư thái nhìn Quách Lâm lần nữa rồi đứng lên trở ra ngoài Đại Hồng bảo điện. Quách Lâm ngồi lại trong Hồng bảo điện với ý nghĩ mông lung về người mà y sắp gặp.

Quách Lâm tự hỏi thầm: “Không biết Du sư huynh đã tạo ra nghiệp tình gì với người này mà Hoa Lâm sư thái lại cho là oan tình”.

Quách Lâm bất giác lại liên tưởng đến A Kiều. Sự liên tưởng khiến cho tim y đập rộn rịp.

Buông một tiếng thở dài, Quách Lâm nhìn ra cửa Đại Hồng bảo điện chờ đợi.

Theo ngọn gió thoang thoảng thổi vào đêm, một mùi hương dịu dịu từ ngoài cửa Đại Hồng bảo điện phả vào. Mùi hương nhẹ nhàng kia khiến Quách Lâm nôn nao hơn với sự chờ đợi.

Hoa Lâm sư thái cùng với Khả Tiểu Kha bước vào.

Quách Lâm chú mắt đến Khả Tiểu Kha. Nàng bước đến trước mặt Quách Lâm.

Như một người xa lạ, Quách Lâm đứng lên ôm quyền xá Tiểu Kha :

- Hân hạnh được diện ngộ với tiểu thư.

Tiểu Kha nhìn Quách Lâm từ đầu đến chân một lúc mới ngáp ngừng hỏi :

- Người là Du Thiếu Hoa?

Quách Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tại hạ có thể là Du Thiếu Hoa, cũng có thể không phải là Du Thiếu Hoa.

Tiểu Kha nhìn chăm chăm vào mắt Quách Lâm. Rồi lấy chiếc mặt nạ bướm đặt lên bàn :

- Tiểu Kha muốn người đeo chiếc mặt nạ này.

Quách Lâm gật đầu.

Chàng đeo chiếc mặt nạ bướm. Trong lúc đó Tiểu Kha chăm chú quan sát như thể muốn hút chân diện của Quách Lâm vào đôi nhãn của nàng.

Tiểu Kha hỏi Quách Lâm :

- Người đã từng có chiếc mặt nạ này?

Quách Lãm gật đầu :

- Tại hạ có một chiếc mặt nạ bướm giống hệt chiếc mặt nạ mà tiểu thư bắt tại hạ mang vào mặt.
- Và cả bộ y phục Hắc Điệp?
- Không sai.

Quách Lãm vừa nói vừa tháo bỏ chiếc mặt nạ bướm.

Mặt Tiểu Kha đành lại. Nàng nghiêm giọng hỏi :

- Thế người còn nhớ chuyện ở... ở hoa viên nhà họ Khả chứ?

Quách Lãm cau mày nghĩ thầm: “Mình chưa từng đến Hoa viên họ Khả. Chuyện gì xảy ra?”.

Với câu hỏi thăm đó, Quách Lãm buột miệng :

- Chuyện gì đã xảy ra tại Hoa viên nhà họ Khả, tại hạ cũng không nhớ.

Lời còn đọng trên miệng Quách Lãm, mặt Tiểu Kha lộ sát nhãn. Nàng bặm môi một lúc mới thốt thành lời.

- Chẳng thật không nhớ gì ư?
- Không nhớ gì cả.

Đôi chân mày của Tiểu Kha cau hằn lại :

- Quả thật người chẳng nhớ gì ư?
- Tại hạ nói thật.
- Chuyện như vậy mà người có thể quên ư?
- Tiểu thư nhắc lại cho tại hạ biết xem có nhớ được không.

Đôi lông mày của Tiểu Kha đỏ ửng. Không biết nàng thẹn hay nàng giận. Nàng gằn từng tiếng một :

- Du công tử thật sự chẳng nhớ đến Tiểu Kha này à?
- Tại hạ mới gặp cô nương lần đầu. Tại hạ đến Giác Viên tự theo chỉ ngôn của Mộc thiếu gia. Chính tại hạ cũng đang làm lạ. Với tiểu thư tại hạ chẳng hề quen, chẳng hề biết, thế mà Mộc Thiếu Quân lại không màng đến sinh mạng mình mà giải cứu cho tại hạ, cốt chỉ muốn tại hạ gặp tiểu thư mà thôi.

Tiểu Kha mím môi :

- Người thật là kẻ vô tình, vô tâm. Một con người có trái tim sắt đá, chai sạn. Người thật đáng chết.

Liên sau lời nói đó, Tiểu Kha bất ngờ chớp động ngọc thủ vồ tới trước mặt Quách Lãm một ngọn trảo với tám thành nội lực. Thủ pháp của nàng cực nhanh và tàn khốc, nhưng Quách Lãm đã kịp lách người tránh né, còn thòp được hỏ khẩu trảo công khổng chế.

Quách Lãm nói :

- Tiểu thư xin hãy bình tĩnh.

Tiểu Kha gằn giọng nói :

- Bình tĩnh ư! Làm sao Tiểu Kha bình tĩnh được với một kẻ vô tình, vô tâm như người.
- Tại hạ muốn biết chuyện gì đã xảy ra với tiểu thư?
- Người xem nhẹ chữ tình như vậy là cùng. Rất tiếc Tiểu Kha không sớm nhận ra phía sau chiếc mặt nạ bướm kia là một con người bỉ ổi, vô tâm vô tình, một kẻ bạc tình tàn bạo.

Nàng bật khóc :

- Người không đáng so với Mộc Thiếu Quân.

- Tiểu thư nói đúng. Nếu tại hạ là kẻ vô tâm vô tình, lạnh lùng và tàn bạo thì không xứng với Mộc thiếu gia.

Hoa Lâm sư thái xen vào :

- Du công tử đã trao tình cho xử nữ, rồi để người chờ người đợi. Thậm chí quên cả tình nặng của Mộc Thiếu Quân, khẩn khoản nhờ người giải cứu công tử khỏi ngục thất Huyền Trang.

Hoa Lâm sư thái buông một tiếng thở ra :

- Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn chúng sinh ra khỏi lưới tình.

Chờ cho sư thái niệm xong câu Phật hiệu, Quách Lâm mới lên tiếng :

- Tiểu thư! Thiếu Hoa hẳn là một người bạc tình lắm sao?

Câu hỏi này của Quách Lâm khiến cho Hoa Lâm sư thái trở mắt nhìn y. Còn Tiểu Kha thì đỏ mặt tức giận. Nàng toan mở miệng thốt lời vừa rút tay lại thì Vi Thúy Ngọc từ cửa Đại Hồng bảo điện bước vào :

- Người sao biết được Thiếu Hoa là người như thế nào. Bởi người chẳng phải là Thiếu Hoa.

Quách Lâm nhìn lại Vi Thúy Ngọc.

Y ôm quyền xá :

- Vi tiểu thư...

Tiểu Kha cũng vội vã quỳ xuống :

- Cô cô quang lâm.

Ngay cả Hoa Lâm sư thái cũng kính cẩn chào Thúy Ngọc :

- Cô cô quang lâm.

Thúy Ngọc bước đến bàn nhìn Tiểu Kha, từ tốn nói :

- Tiểu Kha đứng lên đi.

Quách Lâm khẽ gật đầu :

- Nếu tại hạ đoán không lầm Vi tiểu thư chính là Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh.

- Công tử nhận ra ta rồi à?

- Nếu được Hoa Lâm sư thái trọng vọng chỉ có Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh mà thôi.

- Du Thiếu Hoa nói với công tử điều đó?

Quách Lâm lưỡng lự rồi nói :

- Thiếu Hoa huynh có căn dặn tại hạ, một khi dẫn thân vào giang hồ tuyệt đối phải để mắt đến Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh.

- Tại sao Thiếu Hoa lại căn dặn công tử như thế?

Quách Lâm nhìn Vi Thúy Ngọc :

- Vi cô nương nhất định phải sát tử Du Thiếu Hoa?

- Không sai.

- Và điều đó Vi tiểu thư đã hành sự với tại hạ?

- Nhưng lực của ta không thành. Bởi võ công của công tử cũng chẳng kém gì Du Thiếu Hoa.

- Võ công của tại hạ được Du sư huynh đích truyền.

Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh Vi Thúy Ngọc nghiêm giọng hỏi Quách Lâm :

- Thiếu Hoa đang ở đâu?
- Du sư huynh đã chết rồi.
- Chết rồi?

Tiểu Kha khẩn khoản hỏi :

- Thiếu Hoa chết rồi ư?

Nhìn lại Tiểu Kha, Quách Lâm từ tốn nói :

- Giờ tại hạ chẳng giấu Tiểu Kha cô nương làm gì. Tại hạ là Quách Lâm nghĩa đệ của sư huynh Du Thiếu Hoa.

Tiểu Kha ngơ ngẩn hỏi :

- Người không phải là Du Thiếu Hoa?

Quách Lâm gật đầu :

- Tại hạ không phải là Du Thiếu Hoa.

Hoa Lâm sư thái niệm Phật hiệu :

- Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Quách công tử không phải là Hắc Điệp Du Thiếu Hoa vậy chuyện gì đã xảy đến với Du Thiếu Hoa hãn công tử biết.

Buông một tiếng thở dài, Quách Lâm lia mắt nhìn qua mọi người, rồi định nhãn nhìn Tiểu Kha :

- Tại hạ nghĩ Tiểu Kha cô nương chắc sẽ đau khổ khi nghe tại hạ thuật lại câu chuyện của Thiếu Hoa.

Vi Thúy Ngọc nhìn qua Tiểu Kha bằng ánh mắt khe khắt. Nàng nghiêm giọng nói :

- Ta nghĩ Tiểu Kha phải nghe câu chuyện này dù không muốn nghe.

Quách Lâm nhìn Tiểu Kha.

Tiểu Kha nói :

- Công tử! Tiểu Kha muốn nghe.

Quách Lâm ngồi xuống chiếc đôn, chờ cho mọi người yên vị mới chậm rãi nói :

- Vốn trước đây, Quách Lâm chỉ là một nho sinh hàn vi. Sau khi nương tử mất không có đăng kim lượng để lo an táng, thì may mắn gặp được Tam Khôi Du Thiếu Hoa huynh. Du huynh đã mua Quách Lâm.

Vi Thúy Ngọc hỏi Quách Lâm :

- Thiếu Hoa đã truyền thụ võ công cho công tử?

Quách Lâm gật đầu :

- Tam Khôi Trạng Nguyên đã truyền võ công lại cho tại hạ, rồi sau đó thay người, lấy danh Thiếu Hoa hành đạo trên chốn giang hồ với mục đích tìm cho được bí mật của Điệp Bội.

- Tại sao Thiếu Hoa không tự mình làm, mà phải nhờ đến Quách công tử.

- Tam Khôi Trạng Nguyên giao trọng trách cho tại hạ với thân sắc ử rữ. Sau này tại hạ mới biết Du huynh trúng Chu Sa Tử, Du huynh tạm trú trong động Phong Ma với thể hình bán thân bất toại.

- Chỉ vì bán thân bất toại mà Thiếu Hoa truyền võ công cho Quách công tử?

Quách Lâm gật đầu :

- Trước khi truyền thụ võ công, tại hạ đã thề hết lòng, hết thân vì Du huynh.

Vi Thúy Ngọc nhìn Quách Lâm gằn giọng :

- Hãn Quách công tử biết ai hạ độc Thiếu Hoa chứ?

- Theo tại hạ thì chỉ có Hoàng Chỉ Nhược phu nhân hạ độc được Du huynh.

Vi Thúy Ngọc nghiêm mặt :

- Không sai. Hắc Điệp Du Thiếu Hoa bị hạ độc và trở thành phế nhân chỉ có mỹ nữ mới làm được. Bởi hạ được Hắc Điệp Du Thiếu Hoa không phải ai cũng có thể làm được, nhưng chỗ nhược của hắn chính là tính trăng hoa.

Vi Thúy Ngọc đứng lên :

- Bướm thì lúc nào mà chẳng tìm hoa.

Nàng nhìn Quách Lâm :

- Sự thờ ơ của Quách công tử khi hội kiến với Thúy Ngọc tại Vạn Hoa lâu, minh chứng cho ta biết công tử không phải là Du Thiếu Hoa.

- Tất cả những gì tại hạ muốn nói đã nói hết với nhị vị cô nương và sư thái đây. Giờ tại hạ chẳng còn là Du Thiếu Hoa Hắc Điệp nữa, mà trở lại với gã nho sinh hàn vi Quách Lâm khi nào.

Quách Lâm đứng lên :

- Tiểu Kha cô nương! Mộc Thiếu Quân rất nặng tình với tiểu thư. Chỉ vì một chữ tình mà Thiếu gia không ngại từ bỏ mạng để tiểu thư trọn tình với người tình tơ tưởng.

Quách Lâm thở ra nói tiếp :

- Tại hạ thiết nghĩ, Mộc thiếu gia đáng cho tiểu thư trao tình.

Quách Lâm mím môi :

- Không biết Mộc thiếu gia lúc này ra sao. Sợ rằng...

Quách Lâm bỏ lửng câu nói quay lại Vi Thúy Ngọc :

- Vi tiểu thư! Du huynh đã chết trên đỉnh Phong Ma sơn bởi tuyết thủ của Địa Linh tổng tài.

- Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu đã giết Du Thiếu Hoa rồi ư?

- Tổng tài Địa Linh biết Thiếu Hoa ẩn thân trên đỉnh Phong Ma sơn và còn biết cả thân phận của Quách Lâm. Chỉ có một điều bất ngờ nhất mà Địa Linh Tôn Giả không ngờ tới được.

- Lão không ngờ gì?

Quách Lâm nhìn lại Tiểu Kha :

- Địa Linh tổng tài không ngờ Mộc Thiếu gia lại quá nặng tình với Tiểu Kha cô nương.

Quách Lâm cúi đầu nhìn xuống :

- Tại hạ buộc phải cứu Thiếu Quân. Tại hạ không nỡ để Tiểu Kha cô nương đau khổ mãi vì chữ tình. Ai rơi vào lưới tình mà chẳng đau khổ.

Quách Lâm lấy Điệp Bội đặt lên bàn :

- Tại hạ hy vọng với báu vật Điệp Bội có thể đổi mạng Mộc Thiếu Quân.

Hoa Lâm sư thái nhìn Quách Lâm :

- Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát. Thiện tai! Thiện tai! Bần ni cũng nghĩ như công tử.

Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh nhìn vào Điệp Bội. Nàng buông một câu bằng chất giọng lạnh lùng :

- Phải hủy Điệp Bội.

Quách Lâm cau mày :

- Tại sao phải hủy Điệp Bội?

- Bởi nó có thể khai thông đền Thánh Điệp.
- Khai thông đền Thánh Điệp thì đã sao nào?

Quách Lâm cúi gắt hỏi ngược lại Giản Hoa Tiên Tử Phụng Minh.

Vi Thúy Ngọc nhìn Quách Lâm :

- Quách công tử không biết, Điệp Bội có liên quan đến sinh mạng của bá tánh. Đây là chỉ ngôn của người trước buộc Thúy Ngọc này phải tin, mặc dù Thúy Ngọc cũng chẳng biết trong đền Thánh Điệp có gì.

Quách Lâm lắc đầu :

- Tại hạ nghĩ khác Vi tiểu thư.
- Công tử nghĩ gì?
- Tại hạ chẳng biết trong đền Thánh Điệp chứa thứ gì mà tiểu thư nói có liên quan đến vận mạng bá tánh. Tại hạ chỉ biết một điều duy nhất, nếu có thể dùng Điệp Bội đổi lấy mạng của Mộc Thiếu Quân thì tại hạ sẽ đổi.
- Một mạng người không thể so với thiên hạ được. Nó phải bị hủy dù với bất cứ giá nào.

Vi Thúy Ngọc vừa nói vừa bất ngờ vươn trảo thộp lấy cánh Điệp Bội. Trảo thủ của nàng xuất ra thật nhanh, nhưng Quách Lâm còn nhanh hơn. Chàng chỉ hơi đẩy chiếc bàn một chút thì trảo công của Thúy Ngọc đã chụp huyệt. Trảo công bổ xuống mặt bàn.

- Bốp.

Cánh Điệp Bội bị tung lên cao hai bộ. Quách Lâm bật người vươn tay thộp lấy rồi trở lại.

Chàng nhìn Thúy Ngọc :

- Giản Hoa Tiên Tử miễn thứ cho tại hạ.

Thúy Ngọc nhìn Quách Lâm chăm chăm. Nàng tự biết không dễ gì đoạt lại Điệp Bội một khi nó đã nằm gọn trong tay Quách Lâm. Nàng buộc phải nhã nhặn nói :

- Quách công tử là một nam tử đại trượng phu hẳn nghĩ đến đại nghĩa hơn tiểu nữ.
- Tại hạ hiểu Vi cô nương muốn nói gì ở tại hạ. Quách Lâm sẽ đem Điệp Bội đổi lấy mạng Thiếu Quân, rồi có thể đem mạng mình đoạt lấy Điệp Bội. Có như vậy tại hạ mới mãn nguyện với những gì mà số phận đã trút lên vai tại hạ.

Quách Lâm nhìn lại Tiểu Kha :

- Khả tiểu thư. Tại hạ muốn có một lời muốn nói với tiểu thư.
- Quách công tử muốn nói gì?

Quách Lâm từ tốn nói :

- Mộc thiếu gia vì tình hơn vì mình. Mong tiểu thư hãy đặt trọn tình cho Mộc thiếu gia.

Chàng nhìn lại Hoa Lâm sư thái :

- Lần đầu diện kiến với sư thái, văn bối rất khâm phục, bội phục, có duyên sẽ gặp lại sư thái. Cáo từ.

Hoa Lâm sư thái nhìn sang Vi Thúy Ngọc rồi quay lại đối mặt với Quách Lâm :

- Công tử bảo trọng.
- Sư thái cùng nhị vị cô nương bảo trọng. Nếu tại hạ làm trọn phận mình với cõi đời này thì chẳng quên các vị.

Quách Lâm ôm quyền xá sư thái cùng Tiểu Kha và Vi Thúy Ngọc rồi trở bước, lặng lẽ đi.

Vi Thúy Ngọc, Khả Tiểu Kha cùng Hoa Lâm sư thái nhìn theo sau lưng Quách Lâm. Mọi người có cùng một cảm nhận, Quách Lâm là con người cô độc, sự cô độc đó đang gặm nhấm tâm hồn và thể xác y.

Tiểu Kha và Hoa Lâm sư thái nhìn sang Thúy Ngọc.

Tiểu Kha nói :

- Cô cô...

Thúy Ngọc bậm môi :

- Tiểu Kha muốn nói gì?

- Huynh ấy ra đi một mình sao?

Buông một tiếng thở dài, Thúy Ngọc nói :

- Ta cũng không muốn Quách công tử đi một mình đến hang cọp.

Thúy Ngọc vừa nói vừa đứng lên.

Hoa Lâm sư thái hỏi Thúy Ngọc :

- Cô cô định đi đâu.

Thúy Ngọc nhỏ giọng nói :

- Người có thể bỏ ta nhưng ta không thể bỏ người.

Thốt dứt câu Thúy Ngọc quay mình thi triển khinh công thượng thừa thoát cái đã lướt ra ngoài Đại Hồng bảo điện.

Hoa Lâm sư thái khẽ niệm Phật hiệu :

- Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Thúy Ngọc bỏ đi rồi, Khả Tiểu Kha mới xá chào Hoa Lâm sư thái.

- Sư thái! Tiểu Kha cũng cáo từ.

Hoa Lâm sư thái gật đầu chấp tay :

- Diệt nữ, đừng sầu muộn. Cứ cho đây là định số mà ông tạo đã an bài.

- Tiểu Kha hiểu.

Hoa Lâm sư thái đưa Tiểu Kha rời Đại Hồng Điện. Hai người ra đến ngoài sân thì gặp Nộ Chí Hải. Chí Hải thấy Hoa Lâm sư thái và Tiểu Kha liền ôm quyền nói :

- Văn bối là Nộ Chỉ Nhược xin được chỉ huấn của Mộc đại ca đến Giác Viên tự tìm người.

Hoa Lâm sư thái cau mày hỏi :

- Công tử tìm ai?

- Văn bối muốn tìm Du Thiếu Hoa.

Hoa Lâm sư thái buột miệng nói :

- Du Thiếu Hoa chết rồi.

Chí Hải mở tròn mắt, to hết cỡ tưởng chừng hai con người sẽ lọt ra khỏi hốc mắt.

- Sao?

Tiểu Kha vội vã đính chính :

- Công tử đã đến chậm. Thiếu Hoa đi rồi.

- Vậy ư? Nhưng sao sư thái đây nói Thiếu Hoa đã chết.

Hoa Lâm sư thái giũ phất trần :

- Ta chỉ nói nhằm thôi.

Chí Hải gật đầu.

Hoa Lâm sư thái hỏi Chí Hải :

- Chẳng hay công tử tìm Thiếu Hoa để làm gì?

- Thiếu Hoa có thể giữ báu vật Điệp Bội. Mà theo chỉ huấn của sư tôn thì mở đền Thánh Điệp phải phối hợp với Tu La thần pháp của Du huynh. Nên Chí Hải muốn tìm Du huynh để mở đền Thánh Điệp.

Tiểu Kha nhú mày hỏi Chí Hải :

- Xin mạn phép hỏi công tử, sao công tử lại biết cách khai thông đền Thánh Điệp?

Chí Hải bỡ ngỡ bởi câu hỏi của Tiểu Kha. Y âm ự toan nói rõ thân phận truyền nhân của mình thì bất thành linh có tiếng chân người rầm rập vọng đến.

Y buột miệng nói :

- Có người đến.

Chí Hải vừa dứt câu thì hơn hai mươi gã đại hán vận võ phục của Hà gia, cùng với Hà Quế Anh xuất hiện.

Quế Anh nhìn Tiểu Kha :

- Đêm khuya như thế này mà một vị tiểu thư đoan thực như Khả tiểu thư lại đến Giác Viên tự. Hẳn không phải chỉ để viếng cảnh thanh tịnh?

Tiểu Kha đáp lời Quế Anh :

- Dù đêm hay ngày nếu có lòng thành, ai cũng viếng chùa được. Tiểu Kha đến Giác Viên tự hẳn không phiền đến tiểu thư.

- Tất nhiên là không phiền, nhưng có một điều Quế Anh muốn biết.

- Có gì muốn biết mong tiểu thư chỉ giáo?

- Phải người đã mượn người đột nhập vào Hà phủ cứu tên công tử nho sinh Mộc Thiếu Quân?

- Chuyện đó hoàn toàn Tiểu Kha không biết. Nhưng nếu có biết người cứu Mộc huynh thì cũng không nói cho Hà tiểu thư.

- Không nói không được. Tiểu Kha nha đầu đừng quên Dương Châu thành là địa phận của Hà phủ.

Nghe Quế Anh đối đáp với Tiểu Kha. Chí Hải cứ lơ đãng nhìn hai người, ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Y vừa nghe Quế Anh thốt dứt câu buột miệng hỏi :

- Hê... Hà cô nương có quen với Mộc huynh của Chí Hải à?

Quế Anh nhìn Chí Hải :

- Người là ai?

- Tại hạ là nghĩa đệ của Mộc huynh.

- Nghĩa đệ của gã công tử nho sinh đó ư?

Chí Hải gật đầu.

- Thế người biết gã nho sinh họ Mộc đó đâu không?

- Trước khi tại hạ đáp lời, thì muốn biết tiểu thư hỏi Mộc huynh để làm gì?

- Chuyện của ta không liên quan đến người.

- Eo ôi! Quý tiểu thư hỏi Chí Hải mà không cho Chí Hải biết nguyên nhân tại sao tìm Mộc huynh. Thế thì Chí Hải làm sao trả lời.

Quế Anh chợt cười khẩy, rồi nói :

- Ta hiểu rồi.

- Quý tiểu thư hiểu gì?

Quế Anh chỉ Chí Hải :

- Người đến Giác Viên tự hội kiến với nha đầu Tiểu Kha đang đưa thị đến gặp Mộc huynh của người. Mộc huynh của người hẹn với a đầu Tiểu Kha ở đâu?

Chí Hải hất mặt :

- Hê! Cho dù Mộc huynh của Chí Hải hẹn với Tiểu Kha cô nương thì cũng đâu có liên can đến quý tiểu thư, có gì mà tiểu thư lại gặng hỏi chứ?

Chí Hải nhún vai :

- Xem chừng Tiểu Kha cô nương chưa quan tâm đến Mộc huynh thì quý tiểu thư đã có cảm tình rồi.

- Người muốn nói gì?

- Chí Hải nói quý tiểu thư đang ghen với Tiểu Kha cô nương đó.

Quế Anh tru tréo như người đập phải gai :

- Gã kia dám nói càn. Hà Quế Anh đường đường là một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng mà để tâm đến một gã nho sinh vô danh như Mộc huynh của người à.

- Không quan tâm thì hỏi Mộc huynh của Chí Hải làm gì?

Chí Hải bật cười :

- Xem bộ dạng và chân diện của tiểu thư lá ngọc cành vàng, tại hạ nghĩ...

Chí Hải lấp lửng buộc Quế Anh phải hỏi :

- Người nghĩ gì?

- Mộc huynh của Chí Hải hẳn khó mà để ý đến quý tiểu thư. Không khéo tiểu thư khó có được ý trung nhân.

- Người dám coi thường ta?

Chí Hải khoát tay :

- Không... Không... Chí Hải nào dám coi thường một tiểu thư cành vàng lá ngọc, mà chỉ nói thực mà thôi.

- Ta... Ta... như thế này mà người dám coi thường.

Chí Hải nhăn nhó :

- Chí Hải đã nói rồi, chẳng dám coi thường tiểu thư đâu. Chỉ tại cái số tiểu thư vô duyên thôi. Nếu tiểu thư đem so với người Chí Hải yêu... Có lẽ Ái My còn đẹp hơn tiểu thư rất nhiều.

Quế Anh cau gắt nạt :

- Ái My của người như thế nào mà dám so với Quế Anh chứ?

- Nàng là một cô gái đoan trang hiền thực, mặc dù không có được danh phận như quý tiểu thư.

- Xuất thân của nàng ta có bằng Quế Anh này không?

- Tất nhiên là không bằng rồi.

Quế Anh chợt nhìn sang gã đại hán đứng cạnh :

- Người biết Ái My chứ?

- Gia nô chỉ nghe nói đến Ái My.

- Nàng ta ra sao?

Chí Hải đồng tai nghe gã đó nói.

Gã kia nói thật chậm :

- Ái My chỉ là một kỹ nữ ở lầu xanh. Nàng ta chỉ là hạng nữ lưu tầm thường, đem thân nuôi miệng, sau này bỗng dưng tuyệt tích.

Quế Anh quay ngoắt lại Chí Hải :

- Gã thối tha kia dám so sánh Quế Anh này với một ả kỹ nữ lầu xanh. Người đáng bị cắt lưỡi cùng ả Ái My kỹ nữ thối tha kia nếu gặp Quế Anh.

Quế Anh chưa kịp nói hết lời thì đã nhận hai cái tát vào hai bên má.

- Chát. Chát.

Mắt nẩy đom đóm, nàng thét lên :

- Gã thối tha đánh ta.

Chí Hải gần giọng :

- Trước mặt Chí Hải, cấm các người phỉ báng Ái My.

Quế Anh chỉ Chí Hải :

- Người dám đánh ta?

- Chí Hải mới cảnh cáo quý tiểu thư mà thôi.

Chí Hải cau gắt nạt lớn :

- Các người đi đi. Đi ngay kéo Chí Hải nổi giận đó.

Quế Anh gào lên :

- Các người còn đứng đó nữa à, bắt gã về Hà phủ hành xử lăng trì.

Khẩu lệnh của nàng vừa thốt dứt câu thì hai mươi gã đại hán của Hà phủ đua nhau gục xuống như những cây chuối bị phạt ngang, chỉ trong chớp mắt.

Quế Anh ngơ ngác bởi võ công quá đổi thần kỳ của Nộ Chí Hải. Đến ngay cả Hoa Lâm sư thái lẫn Tiểu Kha cũng phải giật mình.

Chí Hải lườm Quế Anh.

Chạm vào ánh mắt khe khắt của Nộ Chí Hải, xương sống Quế Anh bắt giắc lạnh gáy. Nàng thối về sau ba bộ nhìn Chí Hải không chớp mắt.

Chí Hải nhặt nhẻo nói :

- Quý tiểu thư đừng bao giờ xem thường Nộ Chí Hải. Đi đi...

Quế Anh lùi thêm ba bộ nữa rồi mới quay đầu bỏ đi.

Đợi cho Quế Anh đi rồi, Chí Hải mới nói với Hoa Lâm sư thái :

- Chí Hải... Chí Hải đến Giác Viên tự hầu gặp Thiếu Hoa để phối hợp với người mở đền Thánh Điện theo di ngôn của Võ lâm Thánh chủ.

- Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát. Thỉ chủ đến muộn rồi. Thiếu Hoa đã rời Giác Viên tự, không biết người đi đâu.

- Sư thái không biết Thiếu Hoa đi đâu à?

Hoa Lâm sư thái lắc đầu :

- Nếu bần ni biết đã nói với thiếu hiệp.

Chí Hải buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Tâm nguyện của Ái Mỹ trước khi chết là muốn Chí Hải hợp nhất với Du Thiếu Hoa mở đền Thánh Đệp. Thế mà Chí Hải lại đến muộn. Chí Hải thật đáng trách.

Tiểu Kha nhìn Chí Hải :

- Thiếu hiệp, đừng nản lòng. Theo Tiểu Kha thì Du công tử chắc chắn phải đến Đào Hoa đảo một chuyến trước khi quay lại Huyền Trang. Nếu thiếu hiệp đi ngay đến Đào Hoa đảo, nhứt định sẽ gặp Du công tử.

Hoa Lâm sư thái nói tiếp theo Tiểu Kha :

- Du Thiếu Hoa công tử giờ không còn là Du Thiếu Hoa nữa mà đã thay tên đổi họ thành Quách Lâm rồi.

- Vậy Chí Hải phải đi tìm Quách Lâm chứ không phải Du Thiếu Hoa à?

Thấy vẻ mặt ngổ ngẩn của Chí Hải. Hoa Lâm sư thái thực bật cười nhưng kìm nén lại :

- Thiếu hiệp hẩn mới bước chân vào giang hồ nên chưa thấu rõ giang hồ như thế nào. Thân phận của Thiếu hiệp thì lại quá cao, phải gánh vác trọng trách của võ lâm. Bần ni mong thiếu hiệp vì bá tính hành sự.

- Đa tạ sư thái đã chỉ giáo. Nếu Chí Hải không làm hẩn Ái Mỹ sẽ buồn lắm và Thánh chủ Thiên tôn cũng chẳng thể nhắm mắt nơi suối vàng.

Chí Hải nói xong ôm quyền xá Hoa Lâm và Tiểu Kha, rồi quay bước đi thẳng rời Giác Viên tự.

Hoa Lâm sư thái nhìn theo khe nói với Tiểu Kha :

- Tư cách của người này vừa chân thành vừa thoát phàm, hẩn sau này sẽ trở thành một kỳ tích võ lâm.

32. Chương 32: Lương Phân

Nấm mồ của A Kiều tọa lạc trên giữa một bãi bằng, chung quanh là những khóm hoa hồng đỏ thắm. Những đóa hồng trông xa xa như một tấm thảm nhung đỏ ối khoác lên nấm mồ dạng tạo sự ấm áp cho người nằm dưới đáy mộ.

Trong giáng chiều buồn tẻ, con thuyền độc mộc ghé vào ghềnh đá. Quách Lâm dưới thuyền băng lên ghềnh đá rồi đi thẳng vào trong đảo Đào Hoa.

Y bước đến trước nấm mộ A Kiều, đứng như một pho tượng để hoài tưởng và hoài niệm. Như một người đi xa quay trở lại với ngôi nhà thân thương của mình. Quách Lâm nâng niu từng khóm hồng. Y chăm chút từng đóa hồng quanh nấm mộ của A Kiều như chăm chút một báu vật mà sợ nó sẽ vỡ tan vì sự vô ý của mình.

Sau khi chăm chút xong những khóm hồng, Quách Lâm mới lấy văn phòng tứ bửu. Y trải lên phiến đá bên nấm mộ A Kiều rồi mài mực đề thơ:

Mịt mù chiếc bóng hồng nhan.

Cõi u tịch nàng còn nhớ ta.

Xa xa một cánh nhạn buồn.

Chao theo giọt lệ đượm sầu tương tư.

Kiếp bạc phận chia hình lẽ bóng.

Cõi hồng trần lạnh giá bước chân hoang.

Ta lẻ bóng nhìn đời cô quạnh.

Mộng giang hồ mỗi gối chùn chân.

Bên hoang mộ, ôm tình hoài kỷ.

Hẹn cùng người một kiếp lai sinh.

Quách Lâm trau chuốt từng nét chữ như rồng bay phượng múa, rồi cầm tờ giấy và phong bút đề thơ đến trước mộ A Kiều, y đánh lửa nhóm vào môi rơm, sau đó kính cẩn đốt phong giấy có bài thơ vừa viết.

Ánh mắt Quách Lâm trông thật xa vời, như chìm vào cõi hư vô nào đó. Tờ giấy phóng bút đề thơ của Quách Lâm nhanh chóng lụi tàn chỉ để lại một nhúm tro ngay trước mộ A Kiều.

Y ngồi bên mộ A Kiều như một gã gia nô trung thành giữ mộ cho chủ nhân tròn giấc ngủ.

- Ta chưa từng thấy một gã chung tình nào như ngươi.

Quách Lâm ngẩng mặt lên, trang trọng nói :

- Người mà tại hạ muốn gặp không phải phu nhân Nam Thiên bang Hoàng Chỉ Nhược.

Hoàng Chỉ Nhược mỉm cười. Nàng di dời gót ngọc, với tiểu yêu nhún nhảy gợi cảm trước mặt Quách Lâm. Nàng nhìn chàng mỉm cười nói :

- Quách công tử quay lại Đào Hoa đảo giữ mộ cho A Kiều à?

Quách Lâm lắc đầu :

- Giữ mộ và chờ người. Nhưng người tại hạ chờ không phải là Hoàng phu nhân.

Chỉ Nhược nheo mắt :

- Công tử chờ ai?

- Chờ người tại hạ cần chờ.

- Chỉ Nhược nghĩ người công tử đáng chờ phải chính là Hoàng Chỉ Nhược.

Quách Lâm lắc đầu :

- Không.

- Tại sao Quách công tử không chờ Hoàng Chỉ Nhược?

- Đã có người chờ phu nhân rồi.

Chỉ Nhược nhướn mày lộ vẻ ngạc nhiên :

- Ai chờ Chỉ Nhược? Nếu không phải Quách công tử chờ Chỉ Nhược thì chẳng ai chờ Chỉ Nhược này cả.

- Phu nhân nói sai rồi.

- Thế công tử nói cho Chỉ Nhược nghe xem, Chỉ Nhược sai chỗ nào.

- Có rất nhiều người chờ Hoàng phu nhân, mà người đầu tiên hẳn phải là sư huynh Du Thiếu Hoa của tại hạ.

Chỉ Nhược cau mày :

- Sư huynh Du Thiếu Hoa của công tử?

- Ngoài sư huynh Du Thiếu Hoa còn có Dạ Hành Đồ Phu.

Chỉ Nhược cau gắt cướp lời Quách Lâm :

- Những người đó đã chết rồi.

- Họ chết nhưng vẫn chờ phu nhân đó.

Chỉ Nhược cười khẩy rồi nói :

- Người chết chờ người sống. Họ chờ Chỉ Nhược ta để làm gì khi tất cả đều đã chết.
- Họ chết vì phu nhân, mặc dù chết họ vẫn chờ phu nhân dưới cỏi A tỳ.
- Họ chờ thì cứ để họ chờ, còn Chỉ Nhược chẳng muốn gặp những người đã chết mà chỉ muốn gặp người sống. Chẳng lẽ người sống muốn ta phải đi gặp người chết à?
- Tại hạ chẳng bao giờ muốn phu nhân gặp những người vì phu nhân mà chết.

Nghe Quách Lâm thốt ra câu nói này, Chỉ Nhược thoát chớp mắt :

- Công tử không muốn Chỉ Nhược gặp người chết tất muốn ta gặp người sống. Mà người sống ta cần gặp là Quách công tử.
- Tại hạ không muốn gặp phu nhân, bởi tại hạ biết phu nhân tìm đến tại hạ với mục đích gì.
- Chỉ Nhược nói ra chỉ bằng thừa với Quách Lâm thôi.

Quách Lâm gật đầu :

- Còn tại hạ không muốn phu nhân đi gặp những người đã chết bởi vì sợ những người đó sẽ chết lần thứ hai.
- Đã chết sao còn chết lần thứ hai?
- Những người vô tình như phu nhân thì có thể khiến người ta chết hai lần.

Chỉ Nhược chấp tay sau lưng nhìn Quách Lâm.

- Quách công tử ngồi bên nắm mồ A Kiều hẳn đã có chủ đích?
- Chờ người.

Chỉ Nhược lắc đầu :

- Nếu Quách công tử chịu theo lời Chỉ Nhược thì...
- Tại hạ có thể lập bá nghiệp còn phu nhân trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ?

Chỉ Nhược gật đầu.

- Đúng.
- Phu nhân thốt ra câu nói này có sợ Địa Linh Tôn Giả nghe hay không?
- Lão Tổng tài khó nghĩ đến việc Quách công tử quay lại đảo Đào Hoa để trở thành người giữ mộ cho A Kiều.
- Phu nhân chắc như vậy chứ?

Chỉ Nhược gật đầu.

Quách Lâm nhún mày :

- Phu nhân đến đảo Đào Hoa một mình?
- Đảo Đào Hoa đẹp thật. Nếu Chỉ Nhược đến hai người sợ sẽ dư mất một.

Quách Lâm lắc đầu :

- Phu nhân hãy nhìn lại sau lưng mình đi.

Chỉ Nhược cau mày từ từ quay lại. Địa Linh tổng tài đã xuất hiện từ bao giờ mà Chỉ Nhược không hề phát hiện được. Mặt Chỉ Nhược thoáng một chút biến sắc rồi nhanh chóng lấy lại vẻ ban đầu.

Nàng rảo bước đến trước mặt Địa Linh tổng tài quì xuống hành đại lễ.

- Chỉ Nhược tham kiến lão Tổng tài.

Địa Linh nhìn sững vào Chỉ Nhược :

- Đứng lên đi.

Chỉ Nhược từ từ đứng lên, mắt không rời Địa Linh Tôn Giả.

Địa Linh tổng tài nghiêm giọng nói :

- Hẳn phu nhân không ngờ lão phu cũng có mặt tại Đào Hoa đảo?

Chỉ Nhược hơi bối rối, vội vã chống chế :

- Chỉ Nhược đến Đào Hoa đảo để thăm dò xem Quách Lâm có đến đây hay không.

Địa Linh tổng tài khẽ lắc đầu :

- Phu nhân đừng dối ngôn với lão phu. Phu nhân thừa biết Quách Lâm sẽ quay về Đào Hoa đảo. Y đến Đào Hoa đảo không phải chờ phu nhân mà chờ lão phu đó.

- Quách Lâm biết lão Tổng tài sẽ đến Đào Hoa đảo?

- Người hẳn chờ chính là lão phu.

Địa Linh tổng tài chấp tay sau lưng từ từ bước đến trước mặt Quách Lâm.

Lão nhìn Quách Lâm nghiêm giọng nói :

- Quách Lâm! Người người chờ tại đảo Đào Hoa có phải là lão phu không?

Quách Lâm đứng lên nhìn lão Tổng tài :

- Người tại hạ chờ chính là lão Tổng tài.

Địa Linh Tôn Giả cười khẩy rồi nói :

- Chỉ có lão phu mới xứng đáng để người chờ thôi phải không?

- Không sai.

- Thế còn Hoàng Chỉ Nhược phu nhân của họ Chấn thì sao?

- Hoàng Chỉ Nhược phu nhân là người thứ ba trên Đào Hoa đảo này.

Địa Linh Tôn Giả quay lại Hoàng Chỉ Nhược :

- Phu nhân nghe Quách công tử nói chứ. Đảo Đào Hoa rất đẹp nhưng chỉ đẹp cho có hai người.

Hoàng Chỉ Nhược lui lại ba bộ :

- Lão Tổng tài! Hoàng Chỉ Nhược...

Địa Linh tổng tài cướp lời nàng :

- Đừng kể ân với lão phu. Đã thừa thì tự biết mình phải làm gì.

Địa Linh Tôn Giả nhìn lại Quách Lâm :

- Quách Lâm công tử thì đã có A Kiều làm bạn, còn lão Tổng tài thì chẳng quan tâm đến nữ nhân.

Lão cười khẩy một tiếng :

- Chỉ Nhược phu nhân đúng là một người thừa.

Địa Linh tổng tài quay lại nhìn Quách Lâm cất giọng eo éo :

- Khi này lão phu nghe người nói, dưới A tỷ có rất nhiều người đang chờ Hoàng phu nhân.

- Hoàng phu nhân hiểu điều đó

- Lão phu nghĩ không nên để cho những người kia phải chờ lâu hơn. Hy vọng các người được tái kiến với nhau đại cát.

Nghe Địa Linh tổng tài thốt ra câu nói này, Hoàng Chỉ Nhược cảm nhận toàn thân mình gây lạnh. Cột sống nhói buốt. Nàng tự biết lão Tổng tài sẽ hành xử mình như thế nào. Đến khi Địa Linh tổng tài vừa thốt dứt câu, Hoàng Chỉ Nhược đã thi triển khinh công bằng mình thoát chạy.

Địa Linh tổng tài nhìn theo sau lưng Chỉ Nhược. Lão chờ cho chân nàng vừa chấm đất sau khi lướt được ba trượng liền đẩy song thủ đến trước. Mặt đất dưới chân Chỉ Nhược như sóng dậy, rồi xuất hiện một luồng xoáy đất dị kỳ kéo nàng giật trở lại.

Thân pháp Chỉ Nhược như trượt trên mặt đất không thể nào gượng lại được. Chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã bị kéo xệch lại nằm rạp dưới chân Địa Linh tổng tài.

Chỉ Nhược biến sắc khẩn khoản nói :

- Lão Tổng tài xin tha mạng cho Chỉ Nhược.

Địa Linh tổng tài lắc đầu :

- Không thể được, bởi vì lão phu đã trót nói với Quách Lâm công tử sẽ đưa nàng về A tỳ tái hợp với những người đã chết, mà trong những người chết kia có cả Du Thiếu Hoa.

Lời còn đọng trên cửa miệng, lão Tổng tài đã buông trảo công võ thẳng xuống đỉnh đầu Hoàng Chỉ Nhược.

- Bộp.

Chỉ Nhược cong mình ưỡn người nhưng không kịp thốt ra lời nào thì hôn đã lia khỏi xác.

Quách Lâm thấy Chỉ Nhược chết dưới tay Địa Linh tổng tài buột miệng buông một tiếng thở dài.

Địa Linh tổng tài thu hồi trảo công nhìn Quách Lâm :

- Trên đảo chỉ còn có mình lão phu và người.

- Những người thừa đã chết rồi tất cả chỉ còn lại tại hạ và lão Tôn giá.

- Người nhắn điệp tin thỉnh lão phu đến đảo Đào Hoa hẳn vì sự an nguy của Mộc Thiếu Quân.

Quách Lâm gật đầu :

- Tôn giá nghĩ không sai.

- Sinh mạng người, người không nghĩ đến mà lại vì một con người vô đạo như Mộc Thiếu Quân.

- Với tôn giá, Mộc Thiếu Quân là kẻ vô đạo, nhưng với Quách Lâm là kẻ nặng tình.

- Nặng tình ư? Nếu y nặng tình thì đã không mạo phạm xâm nhập ngục thất giải cứu người.

- Thiếu Quân đồng bệnh tương lân với tại hạ. Nặng nợ tình mà trở thành người bất nghĩa đối với tôn giá. Xét cho cùng cũng không thể cho Thiếu Quân là kẻ vô nghĩa được, bởi tình nghĩa khó vẹn tròn.

Mặt Địa Linh tổng tài cau hằn lại :

- Giờ người định như thế nào với Thiếu Quân.

- Tại hạ mong tôn giá miễn thứ cho Mộc thiếu gia, ngược lại cái tôn giá đã đoạt được sẽ thuộc về tôn giá.

- Người muốn trao đổi Điệp Bội với Mộc Thiếu Quân?

Quách Lâm gật đầu :

- Tại hạ cần cái mạng của Mộc Thiếu Quân, còn tôn giá cần báu vật Điệp Bội.

Chàng vừa thốt dứt câu, Địa Linh tổng tài cất tràng tiểu ngạo sang sang nghe vang động một vùng Đào Hoa đảo.

Lão cất ngang tràng tiểu ngạo kia, nhìn Quách Lâm nói :

- Bổng Tổng tài không hiểu được bọn hậu nhân các người đang nghĩ gì, nhưng dưới mắt Tổng tài các người chỉ là một lũ hồ đồ, ngu dốt.

- Tôn giá nghĩ sao cũng được, riêng tại hạ chỉ muốn biết cuộc trao đổi này có được thực hiện hay không?

Địa Linh tổng tài cười khẩy :

- Tất nhiên là được rồi, nhưng bốn Tổng tài có sự đòi hỏi nhiều hơn một chút.

- Tôn giá chỉ giáo.

- Ngoài cánh Điệp Bội thì bốn Tổng tài muốn biết phương cách khai thông đền Thánh Điệp.

- Nếu tôn giá đòi hỏi thêm thì tại hạ cũng có lời thỉnh cầu.

- Người nói đi.

- Quách Lâm muốn được chôn bên năm mộ A Kiều.

Mặt Địa Linh tổng tài đành hằn lại :

- Ý của người...

- Đào Hoa đảo chỉ có một người được rời khỏi đây mà thôi.

Địa Linh tổng tài bật cười khanh khách. Lão vừa cười vừa chỉ Quách Lâm nói :

- Hay... Hay lắm... Lúc sinh thời Thiên Ngoại Nhân Ma là đỉnh trụ một cõi. Vô Lâm Thiên Tôn xem như Bắc đẩu, còn Địa Linh tổng tài thì chẳng khác nào chúa A tỳ, mỗi người một phương, một cứ, cả ba đã từng hợp lực dựng Thánh chủ, nay Nhân Ma đã viên tịch để lại cái thần trong người qua sự trui rèn của Thiếu Hoa. Khâm phục, Bốn Tổng tài phải khâm phục cái thần của Nhân Ma.

Lão rút một luồng chân khí căng phòng lồng ngực rồi nói tiếp :

- Có lẽ duyên phận đã trao vào tay, bốn Tổng tài phải trở thành Thánh chủ nên người mới có một đòi hỏi như vậy.

Địa Linh tổng tài buông thông hai tay, gằn giọng nói :

- Lời thỉnh giáo của người bốn Tổng tài chấp nhận.

Quách Lâm ôm quyền xá.

- Đa tạ tôn giá.

Quách Lâm nói xong lấy chiếc tráp chứa Điệp Bội đặt lên mộ A Kiều. Rồi quay lại đối mặt với Địa Linh tổng tài.

Địa Linh tổng tài nghiêm giọng nói :

- Hãy xuất thủ Tu La thần pháp của Nhân Ma đã từng làm chấn động vô lâm.

Quách Lâm từ tốn đáp lời :

- Quách Lâm thất lễ với tôn giá.

Liền ngay sau lời nói đó, Quách Lâm hét vang một tiếng thi triển Vạn Hình bộ pháp. Thân pháp của Quách Lâm chớp nhoáng, tạo ra muôn vạn bóng vạn hình vây quanh lấy Địa Linh tổng tài.

Địa Linh tổng tài chẳng dám xem thường bộ pháp Vạn Hình của Quách Lâm. Thân ảnh lão trụ một chỗ nhưng lại quay như một con tróc đua theo vòng xoáy bên ngoài.

Mới giao thủ chưa phát chiêu, chỉ mới dùng khinh thuật mà cả không gian Đào Hoa đảo đã chấn động dữ dội. Cả hai đối thủ chẳng còn thấy bóng thấy dạng, mà chỉ còn là hai con tróc khí quần lấy nhau.

- Âm...

Một tiếng sấm động trỗi lên vang động cả một vùng, hai con tróc đang quện lấy nhau, tách rời về hai phía.

Quách Lãm lão đảo ôm ngực, miệng phun ra một bụm máu tươi. Bên kia Địa Linh tổng tài cũng tháo bộ ba bước, mặt biến sắc. Mặc dù lão không rơi vào tình trạng nội thương như Quách Lãm nhưng chân người cũng hao tổn quá nhiều đến độ cước pháp phải trụ tấn mới giữ được thân.

Quách Lãm ôm ngực nhìn Địa Linh tổng tài.

Địa Linh tổng tài cũng nhìn trả lại Quách Lãm. Lão gương nói :

- Quách Lãm! Người như thế nào?
- Tại hạ sẽ đi gặp A Kiều. Còn tôn giá?
- Chỉ ít bốn Tổng tài phải mất mười năm mới có thể phục hồi nguyên trạng.

Quách Lãm lê bước đến bên mộ A Kiều. Ngồi phệt xuống bên nắm mộ A Kiều, Quách Lãm nhìn Địa Linh tổng tài nói :

- Mười năm đối với tôn giá có lâu không?

Địa Linh tổng tài lẩm nhẩm nói :

- Mười năm để phục hồi thể trạng đối với ta lâu lắm.

Quách Lãm mỉm cười. Vẫn nụ cười như hôm nào, nhưng đượm trong nét giả lả ấy là sự kiêu hãnh vốn chưa bao giờ hiện ra trong nụ cười của y.

- Đối với tôn giá mười năm lâu lắm phải không?
- Quá lâu.

Quách Lãm lại mỉm cười :

- Một ngày đã có sự thay đổi trong võ lâm, mười năm thì có biết bao nhiêu sự thay đổi. Tôn giá sẽ khác xa bây giờ.
- Bốn Tổng tài biết.
- Tôn giá biết như vậy thì hẳn hiểu ra vì sao Quách Lãm gửi điệp tin hẹn tôn giá đến đảo Đào Hoa. Và thỉnh cầu một lần giảo chứng nội công với tôn giá.

Nghe Quách Lãm thốt ra câu này, mặt Địa Linh tổng tài đành hắt lại.

Tất nhiên Quách Lãm sớm nhận ra sự thay đổi trên nét mặt của Địa Linh tổng tài.

Nụ cười lại hiện ra trên mặt Quách Lãm.

- Tôn giá vẫn giữ lời giao ước với Quách Lãm chứ. Một Địa Linh tổng tài, chúa côi A tỳ thì đâu thể bội ngôn.
- Bốn Tổng tài không bội ngôn.
- Quách Lãm tin vào lời của tôn giá. Quách Lãm cũng chẳng muốn đấu với tôn giá làm gì. Lời thỉnh cầu của Quách Lãm được giảo chứng nội công với tôn giá chỉ kỳ vọng qua mười năm sẽ có sự thay đổi trong giang hồ.

Lời Quách Lãm vừa dứt thì Địa Linh tổng tài đảo thân pháp, hai tay ôm ngực, miệng rịn máu tươi. Lão gần giọng nói :

- Người không nói, bốn Tổng tài cũng đã hiểu. Người tự biết mình sẽ chết khi giao thủ với bốn Tổng tài, nhưng cái chết của người buộc ta... mất mười năm.

Địa Linh tổng tài dần bộ bước đến. Lão vừa bước vừa nói :

- Quách Lãm! Bốn Tổng tài không ngờ người chọn phương cách đó.

Quách Lãm vẫn bình nhiên ngồi bên nắm mộ A Kiều nhìn những bước chân của Địa Linh tổng tài lê dần về phía mình. Ánh mắt của Quách Lãm đượm một nỗi buồn với với.

Tổng tài Địa Linh bước đến đứng trước mặt Quách Lâm từ tốn nói :

- Người nói chỉ có một người được rời khỏi đảo thôi phải không?
- Tại hạ đã chuẩn bị cho thời khắc này.
- Mười năm của bốn Tổng tài đổi lấy một mạng chết của người thật là vô nghĩa, nhưng ta buộc phải đổi.
- Tại hạ chỉ mong mỗi tôn giá giữ đúng lời giao ước của mình.

Nhìn Quách Lâm, lão Tổng tài khẽ gật đầu :

- Bốn Tổng tài hứa.

Lão thốt dứt câu từ từ vận hóa phần chân ngưng còn lại chuẩn bị phát lực chưởng công sát thủ Quách Lâm. Chính vào lúc chưởng ảnh của lão Tổng tài sắp bổ xuống thủ cấp của Quách Lâm thì một ngọn gió quái lạ lướt qua mặt lão. Ngọn gió nhẹ nhàng kia chỉ lướt qua thôi nhưng đã buộc lão Tổng tài phải thối lui ba bộ mới trụ thân được.

Địa Linh tổng tài như cảm nhận ra sự kỳ diệu của ngọn phu phong đó buột miệng nói :

- Vô Tướng thần công.

Lời còn đọng trên miệng lão thì Nộ Chí Hải đã lững thững đứng bên cạnh Quách Lâm. Trên tay y là chiếc tráp chứa Điệp Bội.

Địa Linh tổng tài nhìn Chí Hải :

- Hóa ra là tiểu tử.
- Lão thái giám hẳn không ngờ Chí Hải lại đến đảo Đào Hoa?

Nghe Chí Hải gọi mình là thái giám, mặt mày Địa Linh tổng tài giận đến biến sắc. Lão gằn giọng nói :

- Tiểu tử! Người có biết không một ai được gọi bốn Tổng tài là thái giám chứ?

Chí Hải nhăn nhó :

- O... Thì lão Tổng tài là thái giám thì gọi là thái giám có gì phải giấu. Hê... Phàm đâu có dễ được làm thái giám trong cung nội.

Chân diện của Địa Linh tổng tài Mịch Chử chuyển qua màu xanh xám.

- Tiểu tử muốn chết chẳng.
- Chí Hải chẳng muốn chết rồi, nhưng cũng không thể nói sai sự thật.

Lão Tổng tài rít lên :

- Tại sao tiểu tử biết bốn Tổng tài là thái giám?
- Tất cả những gì của đời trước, đều được sư tôn lưu lại trong di chỉ. Chí Hải lại được sư tôn chỉ dụ phải khai thông đèn Thánh Điệp giải nạn cho bá tính thì có gì mà Chí Hải không biết.

Địa Linh tổng tài thở hắt ra một tiếng nhìn lại Quách Lâm :

- Quách Lâm! Người tính sao khi gã tiểu tử này xuất hiện.
- Tại hạ hoàn toàn bất ngờ khi Chí Hải có mặt trên đảo Đào Hoa.

Chí Hải lắc đầu :

- Lão Tổng tài tưởng chỉ có mỗi một mình Nộ Chí Hải thôi sao.

Đôi mày thịt của Địa Linh tổng tài thoạt nhíu lại :

- Ý người nói gì?

- Ý của Chí Hải muốn nói không chỉ có một mình Chí Hải đến Đào Hoa đảo đâu, mà gần như tất cả mọi môn phái đều kéo đến Đào Hoa đảo.

Địa Linh tổng tài gần giọng :

- Bọn chúng đến để làm gì?
- Để làm chủ đền Thánh Điệp thì ai cũng chờ cơ hội có phần mình.
- Ý người muốn nói... bọn người võ lâm kia chờ cơ hội để theo đóm ăn tàn ư?
- Lão Tổng tài giờ mới hiểu ra.
- Thế còn người.
- Chí Hải thì khác.
- Người cũng một giuộc theo đóm ăn tàn như lũ người kia.

Chí Hải khoát tay :

- Thốt ra câu này, lão Tổng tài đã xem thường Nộ Chí Hải này quá. Ở đây có Địa Linh Tôn Giả, có truyền nhân của Thiên Ngoại Nhân Ma, hẳn phải có mặt Nộ Chí Hải chứ, bởi Chí Hải là y bát chân truyền của Võ lâm Thánh chủ Thiên tôn mà.

Chí Hải thản nhiên cho chiếc tráp vào ngực. Y vừa cất chiếc tráp vừa nói :

- Nếu lão Tổng tài muốn đoạt lại chiếc tráp Điệp Bội thì giao thủ với Chí Hải.

Địa Linh tổng tài nghiêng răng ken két :

- Người...

Lão hậm hực nhìn Chí Hải rồi lại nhìn qua Quách Lãm. Địa Linh tổng tài gần giọng :

- Quách Lãm! Bổng Tổng tài muốn người phải đoạt lại chiếc tráp kia.

Quách Lãm im lặng không đáp lời Tổng tài.

Chí Hải thay Quách Lãm nói với Địa Linh Tôn Giả.

- Quách túc hạ đây giờ sao có thể đoạt được chiếc tráp chứa Điệp Bội.

Chí Hải thốt dứt câu thì tiếng của Bạch Mi lão tổ đã cất lên sau lưng lão Tổng tài.

- Lão Tổng tài đâu thể tự đoạt chiếc tráp báu vật kia.

Lão Tổng tài quay lại nhìn Bạch Mi lão tổ.

- Lão đạo trưởng cũng đến đây ư?

- Bần đạo phải đến vì vận mệnh của võ lâm.

Địa Linh tổng tài gần giọng :

- Lão nói mình vì vận mệnh của võ lâm hay vì chiếc tráp Điệp Bội mà chờ cơ hội?

Bạch Mi lão tổ khoát tay :

- Bần đạo là người thoát gia tu đạo cần gì đến báu vật. Chúc trách của bần đạo là giữ đạo nghĩa võ lâm, hành xử ma đầu.

Bạch Mi lão tổ nhìn Chí Hải :

- Thiếu hiệp! Bần đạo vì nghĩa mà đến Đào Hoa đảo, tuyệt nhiên không có ý tranh giành báu vật với thiếu hiệp, mục đích của bần đạo là đến nhằm tẩy trừ ác ma Địa Linh mà thôi.

- Nhiệt tâm của đạo trưởng Chí Hải không để tâm đến. Đạo trưởng nghĩ sao cứ làm. Chí Hải hậu sinh không dám xen vào chuyện của trưởng lão.

Địa Linh tổng tài nhìn Bạch Mi lão tổ :

- Lão có đủ bản lĩnh hành xử bốn Tổng tài chứ?

Bạch Mi lão tổ cương cường nói :

- Bản đạo có đủ bản lĩnh.

- Thế thì hãy ra tay đi.

Bạch Mi lão tổ vuốt chùm râu bạc trắng.

- Không cần bản đạo phải ra tay.

- Lão không ra tay thì lấy gì để hành xử bốn Tổng tài đây?

Bạch Mi lão tổ từ tốn cười mỉm. Lão vỗ tay ba cái. Từ sau lưng Bạch Mi lão tổ hơn mười hai vị đạo trưởng xuất hiện. Hai người giữ một màn lưới tỏa ánh kim quang.

Mười vị đạo trưởng kia thi triển khinh pháp vây lấy Địa Linh tổng tài.

Địa Linh tổng tài rít lên :

- Lão đạo sĩ thật là dễ tiện.

Miệng nói, Địa Linh tổng tài thi triển chương công toan phát tác công pháp vào trận pháp “Thiên ma địa võng” của mười vị đạo trưởng kia tạo ra, nhưng khi lão vận công thì tứ chi bủn rủn, mắt hoa lên.

Hai vị đạo trưởng quăng lưới chụp từ trên xuống. Lão Tổng tài hốt hoảng lùi lại nửa bộ. Lão chưa kịp trụ chân thì võng lưới thứ hai đã chụp ngang lưng.

Với sự phối hợp linh hoạt thần kỳ, mười vị đạo sĩ Võ Đang chỉ trong chớp lát đã chụp cả hai mảnh lưới lên thân pháp của Địa Linh tổng tài.

Lão Tổng tài như con cá bị dính trong lưới, miệng tru tréo :

- Bọn đạo sĩ thú vị dám động đến bốn Tổng tài. Các ngươi sẽ hối hận.

Bạch Mi lão tổ mỉm cười, ra hiệu cho mười vị đạo sĩ khiêng Địa Linh Tôn Giả đi.

Lão Tổng tài bị bắt lực trong mảnh lưới hét lên lồng lộng :

- Quách Lâm! Cũng tại ngươi... lão phụ hận ngươi.

Bạch Mi lão tổ cho chúng đạo sĩ đưa Địa Linh tổng tài đi rồi mới quay lại Nộ Chí Hải.

Lão từ tốn nói :

- Nộ thiếu hiệp! Võ Đang của bản đạo sẽ đảm trách chức phận giám sát ác ma. Nếu có dịp, bản đạo thỉnh thiếu hiệp quá vãng Võ Đang để đàm đạo.

- Chí Hải có dịp sẽ đến Võ Đang.

- Bản đạo mạn phép cáo từ.

Bạch Mi lão tổ quay bước thi triển khinh thuật bỏ đi. Chí Hải thở phào một tiếng. Y ngồi xuống bên Quách Lâm.

- Quách đại ca...

Chí Hải giật mình khi thấy Quách Lâm im lặng, sắc diện nhợt nhạt, hơi thở nhẹ tênh, tưởng chừng sắp đứt.

Y lắc vai Quách Lâm.

- Quách đại ca...

Vi Thúy Ngọc từ xa băng tới. Nàng sớm nhận ra tình trạng của Quách Lâm.

- Quách công tử...

Thúy Ngọc cầm mạch cho Quách Lâm. Mặt nàng lộ vẻ khẩn trương quay lại Chí Hải.

- Nộ thiếu hiệp! Quách Lâm công tử đã bị chấn động nội lực khiến kinh mạch đảo lộn, lực phủ ngũ tạng bị chấn thương. Chỉ có cách truyền nội lực mà bão hòa chân nguyên còn sót lại may ra mới cứu được Quách công tử.

- Vì tiểu thư muốn Chí Hải làm gì thì Chí Hải sẽ làm nấy cốt cứu Quách huynh mà thôi.

- Thiếu hiệp dùng nội lực bản thân điều khiển kinh lạc của Quách công tử.

- Nghĩa là Chí Hải sẽ trút công lực vào Quách đại ca. Việc này Chí Hải chưa từng làm, mà cũng không biết cách truyền công như thế nào nữa.

- Thiếu hiệp được chân truyền từ Vô lâm Thánh chủ mà không biết truyền công lực ư?

- Không có thời gian giải thích cho tiểu thư hiểu đâu. Giờ tiểu thư cứ nói tại hạ sẽ làm theo.

Miệng nói nhưng trán Chí Hải toát mồ hôi đầm đìa, bởi y chỉ biết mỗi một môn võ công thượng thặng là Vô Tướng thần công của Vô lâm Thánh chủ, còn căn bản võ học thì hoàn toàn ngu ngơ, chẳng biết gì.

Vi Thúy Ngọc cau mày :

- Thật là khó...

Nàng buộc ngồi xuống sau lưng Quách Lâm, rồi vận công toan áp bản thủ vào đại huyệt Tiên Thiên, chợt Quách Lâm mở mắt. Y nhìn Chí Hải.

Thấy Quách Lâm mở mắt, Chí Hải reo lên :

- Quách đại ca tỉnh rồi.

Nụ cười lại hiện lên hai cánh môi nhợt nhạt. Quách Lâm từ tốn nói :

- Chí Hải đệ đến rất kịp lúc.

- Quách đại ca tỉnh rồi, Chí Hải mừng quá.

Quách Lâm lại mỉm cười.

- Đệ đệ hãy lắng nghe huynh đọc khẩu quyết Tu La thần pháp.

Chí Hải lắng đầu :

- Lúc này chưa cần thiết. Đại ca hãy nghỉ ngơi. Hay đệ đưa huynh đi tìm đại phu?

- Không cần thiết đâu. Giờ đệ hãy lắng nghe huynh đọc khẩu quyết Tu La thần pháp.

Chí Hải gật đầu.

Quách Lâm chậm rãi đọc khẩu quyết Tu La thần pháp để Chí Hải học thuộc.

Thúy Ngọc buông một tiếng thở dài.

Chờ cho Chí Hải đã thuộc khẩu quyết, Quách Lâm mới quay lại nói với Thúy Ngọc :

- Vì tiểu thư, nếu tại hạ có ra đi thì đó cũng là nguyện vọng của tại hạ.

Chí Hải nhìn Quách Lâm bối rối :

- Đại ca định đi đâu?

Quách Lâm nhìn lại Chí Hải mỉm cười nói :

- Huynh sẽ nhắn gởi với Tô Ái My nói đệ là một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Và sẽ thực hiện trọn sứ mạng mà đệ đã hứa với Vô lâm Thánh chủ Thiên tôn.

- Đại ca nói như đang trấn trối với đệ vậy.

Quách Lâm buông một tiếng thở dài :

- Lão Tổng tài đâu rồi?

Chí Hải đáp lời :

- Lão Tổng tài thái giám đã bị Bạch Mi lão tổ, Chuồng môn Võ Đang bắt rồi. Bạch Mi lão tổ sẽ giám thị lão Tổng tài để lão không còn tác oai, tác quái.

Quách Lãm lắc đầu :

- Không được rồi.

- Đại ca định nói gì?

- Nếu có thể được, đệ phải đến Võ Đang cứu Địa Linh tổng tài.

- Tại sao phải cứu lão thái giám đầy tội lỗi đó chứ?

Quách Lãm buông một tiếng thở dài :

- Huynh nghĩ...

Quách Lãm bỏ lửng câu nói khẽ lắc đầu :

- Mong sao Bạch Mi lão tổ không như mình nghĩ.

Quách Lãm nhìn lại Thúy Ngọc :

- Vi tiểu thư, Chí Hải mặt dù được gặp kỳ duyên trăm năm chưa có một người được may mắn như Chí Hải. Căn cơ của Nộ Chí Hải đúng hơn người, nhưng kinh nghiệm võ lâm thì quá ít ỏi. Mong Vi tiểu thư đừng mắt đến Chí Hải.

- Quách công tử...

Quách Lãm nhỏ giọng nói tiếp :

- Tại hạ tự biết mình như thế nào. Cõi nhân sinh thật phù phiếm, chỉ mong sao những gì Quách Lãm đã làm không để lại niềm ai oán cho cuộc đời này.

Quách Lãm nắm tay Thúy Ngọc và Chí Hải :

- Hãy xem Quách Lãm như một chiếc bóng đi qua trong cuộc đời hai người.

Cáo từ.

Quách Lãm nhắm mắt lại, từ từ buông tay Chí Hải và Thúy Ngọc.

Chí Hải thần thờ buột miệng gọi :

- Quách huynh! Quách đại ca.

Thúy Ngọc cúi mặt nhìn xuống, thổn thức nói :

- Cuối cùng thì Quách công tử đã quay được về nhà của mình.

33. Chương 33: Tửu Quỷ

Thiếu Quân tay ôm vò rượu năm cân, lưng thưng bước xiêu bước vẹo vào tửu quán. Vừa thấy Thiếu Quân, gã tiểu nhị hối hả bước ra. Y xua tay :

- Đi chỗ khác... Đi chỗ khác... Ở đây không có rượu cho con sâu rượu trong bụng của người đâu.

Thiếu Quân lừ đôi mắt đỏ au nhìn gã tiểu nhị, rồi lè nhè nói :

- Quán chủ bán đỡ cho ta thêm năm cân rượu nữa đi. Thiếu Quân này rất muốn say mà không say được.

Gã tiểu nhị trợn tròn hai mắt rít lên the thé :

- Không có rượu để dư cho người uống đâu. Muốn uống rượu thì phải có kim ngân.

Y chìa tay đến trước :

- Có kim ngân thì đưa ra đây, bốn quán sẽ bán cho người. Còn không thì cút ngay đi chỗ khác.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Thiếu Quân chẳng có kim lượng.

Gã tiểu nhị hất vai Thiếu Quân. Đôi cước pháp hôm nào với tuyệt kỹ “Thiên Tàn cước” giờ chẳng khác nào hai cây sậy yếu đuối chẳng đỡ nổi phần trên, Thiếu Quân lão đảo té quỵ xuống đất, nhưng tay vẫn ôm khư khư vò rượu.

Thiếu Quân nhìn lên gã tiểu nhị :

- Quán chủ! Thiếu Quân van xin người.

Gã tiểu nhị hất mặt :

- Người đi chỗ khác, còn lê la thì đừng trách tiểu nhị này đó.

Thiếu Quân ngồi bệt dưới đất với ánh mắt đờ đẫn vô hồn. Không một ai ngờ được một Độc Thủ thư sinh, hào hoa phong nhã hôm nào nay lại biến thành con sâu rượu bệ rạc như thế.

Thiếu Quân lê lười liếm quanh mép vò rượu như thể muốn tìm chút men còn đọng lại.

Gã tiểu nhị phun một bãi nước bọt rồi trở bước vào trong. Gã vừa đi vừa lầm bầm :

- Rõ là người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm.

- Người tiếc chi một cân rượu đối với gã chứ.

Gã tiểu nhị quay lại, nhận ra người vừa thốt câu nói đó chính là Đại tổng quản của Hà phủ. Y khúm núm nói :

- Dạ... Dạ... Tiểu nhân nghe theo lời Tổng quản à.

Gã Tổng quản Hà phủ ngoắc Thiếu Quân :

- Gã kia lại đây.

Thiếu Quân lê đến dưới chân gã. Y chìa bầu rượu trống rỗng :

- Túc hạ có thể cho ta một cân rượu chứ.

Gã khẽ gật đầu :

- Bốn Tổng quản ta sẽ cho người, nhưng với một điều kiện, người phải làm trò cho ta uống rượu.

Thiếu Quân mất cả nhân cách, vừa nghe lão nói dứt đã hối hả gật đầu như tể sao.

- Thiếu Quân sẽ làm bất cứ gì miễn có rượu là được.

Đôi chân mày gã Tổng quản Hà phủ nhíu lại :

- Người vừa xưng là gì?

- Thiếu Quân... Thiếu Quân...

- Người có tục danh là Thiếu Quân?

- Dạ phải... Dạ phải...

Gã Tổng quản Hà gia đổi giọng chua chát :

- Hà tiểu thư cũng thường hay nhắc đến người công tử tên là Thiếu Quân. Mỗi khi Chu Tần này nghe đến hai tiếng Thiếu Quân cảm thấy kinh mạch trong mình sôi lên. Nếu người là kẻ Thiếu Quân kia thì hay quá.

Gã tiểu nhị bưng ra một cân rượu.

Chu Tần nhìn Thiếu Quân :

- Người hẳn biết cách uống rượu chứ?

Thiếu Quân gật đầu :

- Biết... Biết...

Chu Tần cười khẩy, từ từ trút vào rượu một cân. Thiếu Quân há miệng hứng lấy vào rượu từ trên trút xuống Chu Tần bốn cọt di chuyển vào rượu đổ lên mắt Thiếu Quân.

Rượu xối vào mắt Thiếu Quân cay sè nhưng y vẫn cố với người nhòm tới cổ uống cho bằng được. Hành động của Thiếu Quân khiến Chu Tần bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :

- Người uống rượu giống như con chó chực xương quá.

Gã nói xong quay lại tên tiểu nhị :

- Bưng cho Chu mỗ vào rượu khác ra đây.

Gã tiểu nhị lém lỉnh bưng ngay vào rượu thứ hai đến cho Chu Tần. Y ôm vào rượu đưa đến trước mặt Thiếu Quân. Thiếu Quân thấy vào rượu như thấy báu vật chồm tới.

- Cho tôi... Cho tôi...

Chu Tần nhún vai :

- Để ta chỉ cho người cách uống rượu nhé.

Chu Tần đưa Thiếu Quân vào trong tửu quán, gã khệnh khạng ngồi bắt chân cởi giày, rồi đổ rượu vào trong ống giày chìa đến trước mặt Thiếu Quân.

- Người uống rượu bằng giày của ta sẽ có mùi vị hơn đó.

Những tưởng đầu Thiếu Quân sẽ hất chiếc giày qua bên mà phẫn nộ, nhưng không tưởng tượng được, một Độc Thủ thư sinh hôm nào lại như một gã cuồng trí bởi men rượu, vội vã thộp lấy chiếc giày của Chu Tần.

Gã tiểu nhị nhăn mặt. Gã không thể tưởng tượng được trên đời này lại có một con sâu rượu đánh mất cả nhân bản như Mộc Thiếu Quân.

Thiếu Quân chỉ hơi chần chừ một chút, hai cánh mũi phập phồng vì ngửi được mùi rượu. Thở dốc một lúc như thể muốn hít được mùi rượu tỏa ra từ ống giày của Chu Tần, rồi cẩn trọng từ từ đưa lên miệng.

- Bịch...

Chiếc giày của Chu Tần bật ra khỏi tay Thiếu Quân, rượu bên trong đổ lênh láng khắp sàn tửu điếm.

Thiếu Quân nhìn chỗ rượu đang đổ thều thào nói :

- Rượu của ta... Rượu của ta...

Chí Hải nắm vai Thiếu Quân ghệt lại :

- Huynh không cảm thấy nhục à?

Chí Hải nhìn lại Chu Tần.

Chu Tần từ từ đứng lên :

- Tiểu tử phá hỏng cuộc vui của Chu mỗ.

- Bức nhục một người mà các hạ cho là vui ư. Nếu ai bức nhục các hạ như các hạ bức nhục đại ca của ta thì sao?

- Chu mỗ đâu giống như gã kia.

Y hất mặt nói tiếp :

- Y là đại ca của tiểu tử à. Nếu y là đại ca của tiểu tử thì tiểu tử phải thế y liếm sách số rượu đồ này, bởi nó là rượu của Chu mỗ. Nếu liếm không sạch thì ta buộc tiểu tử liếm cỏ.

Gã vừa thốt dứt câu thì nhận ra ngay hai cái tát, mắt nẩy dom đóm mà chẳng hề thấy Chí Hải xuất thủ lúc nào.

Chu Tần giật mình. Y nhìn Chí Hải :

- Người vừa đánh Chu mỗ?
- Chí Hải chỉ mới cảnh cáo các hạ thôi.
- Người dám tát tai ta.
- Còn hơn thế nữa.

Liên ngay sau lời nói đó, Chí Hải thi triển Vô Tướng thần công liên thủ tát liên tục vào má Chu Tần mười cái mà y không thể nào có phản ứng kịp.

Khi Chí Hải thu hồi thủ pháp thì mặt Chu Tần đã sưng tấy như bị ong chích. Y lấm lét nhìn Chí Hải :

- Người...
- Các hạ định buộc Chí Hải dụng thêm sức nữa à.

Chu Tần lui bước rồi vội vã bỏ chạy ra ngoài.

Chu Tần đi rồi, Chí Hải mới quay lại nhìn Thiếu Quân. Lúc này Thiếu Quân ngồi ủ rũ nhìn vết rượu loang dưới sàn tửu điếm. Chí Hải ghệt vai Thiếu Quân đứng lên.

Y từ tốn nói :

- Tại sao huynh ra nông nổi này?
 - Chí Hải ư...
 - Chính Nộ Chí Hải đây.
 - Chí Hải, nếu người còn nghĩ đến Mộc Thiếu Quân này thì hãy mua rượu cho ta. Ta muốn uống rượu để say
 - Tại sao huynh ra nông nổi này. Huynh đừng quên huynh đã từng là Độc Thủ thư sinh Mộc Thiếu Quân.
- Thiếu Quân lắc đầu :
- Ta không phải là Độc Thủ thư sinh nữa, chỉ là Tửu quỷ, hãy cho ta uống rượu đi... Ta muốn uống rượu.
 - Không... Huynh phải tỉnh lại... Đừng cuồng tâm như vậy.

Thiếu Quân trợn mắt vỗ vào ngực mình :

- Ta là tửu quỷ... Ta muốn uống rượu... Cho ta uống rượu đi. Ta muốn uống rượu. Ta muốn say... Say để chẳng còn biết gì hết. Say để quên ta, quên nàng và quên tất cả mọi chuyện trong cõi đời này.

Thiếu Quân vừa nói vừa quì xuống trước chân Chí Hải.

- Ta van xin người, hãy cho ta uống rượu.
- Chí Hải không ngờ huynh đồn mạt như thế này.

Chí Hải ghệt vai Thiếu Quân.

- Huynh nói đi... Tại sao huynh lại muốn biến thành tửu quỷ?

Thiếu Quân thều thào nói :

- Ta là tửu quỷ mà... Ta là tửu quỷ mà.
- Huynh chỉ muốn làm tửu quỷ chứ không muốn làm Độc Thủ thư sinh.

- Không... Ta là tửu quỷ, nên ta phải uống rượu và phải say. Ta không muốn làm Độc Thủ thư sinh đâu.

Chí Hải cúi gắt, thét lớn :

- Huynh điên rồi... Huynh không phải là hạng người như tửu quỷ. Huynh là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Cả võ lâm Trung Nguyên đều biết huynh là Độc Thủ thư sinh Mộc Thiếu Quân.

- Độc Thủ thư sinh Mộc Thiếu Quân chết rồi, chỉ có Tửu quỷ là còn sống thôi.

Thiếu Quân lại quì xuống :

- Ta van người... Hãy cho ta uống rượu... Ta muốn uống rượu để say. Say ta chẳng còn nhớ gì nữa hết. Và ta không muốn nhớ, ta không muốn nhớ nên ta phải say. Hãy cho ta uống rượu.

Chí Hải nghiêng răng nói :

- Được! Huynh muốn uống rượu thì đệ sẽ cho huynh uống thật nhiều để say, rồi để quên. Nhưng thử hỏi khi tỉnh lại huynh có quên hẳn không.

Chí Hải nhìn gã tiểu nhị :

- Quán chủ! Hãy mang rượu cho đại ca ta uống.

Vốn thấy Chí Hải thủ pháp lợi hại như thế nào rồi, gã quán chủ không dám chậm tay sợ lụy đến thân nên hối hả bưng ra bầu rượu năm cân.

Chí Hải đặt bầu rượu xuống trước mặt Thiếu Quân.

- Rượu đây! Huynh uống đi! Uống để chẳng bao giờ còn đứng được nữa. Uống để say đặng chẳng còn là một trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Uống để mãi mãi là một tên tửu quỷ mất nhân tính. Uống để chẳng bao giờ còn được thiên hạ trọng thị với cái uy danh Độc Thủ thư sinh.

Chí Hải đẩy vò rượu đến trước mặt Thiếu Quân.

Thiếu Quân nhìn Chí Hải bằng ánh mắt ngằn ngừ. Y thều thào nói :

- Người cho ta uống rượu?

Chí Hải lắc đầu :

- Đệ không muốn huynh uống rượu đâu, nhưng huynh đang tự đánh mất mình. Những người say như huynh thì chẳng khác nào một xác chết biết thở mà thôi.

- Ta chỉ muốn say thôi.

- Huynh uống đi.

Thiếu Quân ôm cả vò rượu tu ừng ực.

Chí Hải nhìn Thiếu Quân uống mà nhăn mặt. Y cảm tưởng Thiếu Quân dùng rượu thay nước để khóa lấy cơn khát cháy cổ.

Thiếu Quân đặt vò rượu xuống sàn tửu quán. Y ngẩng mặt nhìn Chí Hải :

- Cho ta thêm một vò rượu nữa đi.

Buông một tiếng thở dài, Chí Hải từ tốn nói :

- Huynh cứ uống, Uống khi nào say thì thôi.

Chí Hải lấy một thỏi bạc đặt lên bàn :

- Khi nào huynh không còn uống được nữa thì cứ say. Chí Hải không cản huynh.

Chỉ chờ Chí Hải thốt câu nói đó, Thiếu Quân ôm cả vò rượu tu ừng ực, chỉ trong hai hơi, y đã tọng xong cả vò rượu năm cân rồi nhìn Chí Hải.

Chí Hải gọi tiểu nhị :

- Bưng tiếp cho ta một vò rượu nữa.

Gã tiểu nhị lại hối hả bưng tiếp rượu ra. Cứ như thế Chí Hải mặt cho Thiếu Quân vùi đầu vào men rượu mà chẳng nói tiếng nào. Y nhìn Thiếu Quân nghĩ thầm: “Tại sao huynh ấy lại như thế này. Huynh ấy dùng men rượu để chối bỏ mình, hay muốn chạy trốn điều gì”.

Thiếu Quân uống cạn vò rượu thứ ba thì gục xuống sàn tửu điểm nằm co ro chẳng khác nào một gã Cái bang không nơi nương tựa. Trong cơn mê bởi men nồng, Thiếu Quân lẩm bẩm nói :

- Tiểu Kha! Thiếu Quân đã vì nàng mà đắc tội với nghĩa phụ. Tiểu Kha, Tiểu Kha. Giờ Thiếu Quân không còn gì nữa. Ta chẳng còn là Độc Thủ thư sinh, chẳng còn gì nữa.

Y quờ quạng, quơ tay, quơ chân rồi lại nói tiếp :

- Tiểu Kha. Ta yêu nàng. Để rồi ta trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất đạo. Ta mất tất cả... Mất tất cả rồi.

Thiếu Quân bật cười trong cơn mê sáng :

- Rượu... Cho ta uống rượu với... Ta thích uống rượu. Chỉ có rượu mới hiểu ta. Chỉ có Thiếu Quân này là tửu quý. Đúng ta là tửu quý.

Thiếu Quân bật ngồi lên với đôi mắt thất thần :

- Tránh xa ta ra... Tránh xa ta ra.

Y lại gục đầu xuống sàn tửu điểm co mình lại như phải hứng chịu những ngọn đông phong giá buốt.

Chí Hải ngồi xuống bên Thiếu Quân.

- Mộc huynh! Hãy ngủ yên. Chí Hải sẽ tìm Khả tiểu thư cho huynh. Quách huynh không thể nào yên nghỉ nếu biết Mộc huynh biến thành Tửu quý.

Từ ngoài cửa Thúy Ngọc bước vào. Nàng nhìn Chí Hải rồi dời mắt qua Mộc Thiếu Quân.

Chí Hải lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ...

Thúy Ngọc mỉm cười :

- Mộc công tử là kẻ điên vì tình. Tỷ tỷ nghĩ Tiểu Kha có thể giúp được Thiếu Quân.

- Đệ mong sao Mộc huynh trở lại như xưa.

Buông một tiếng thở dài Vì Thúy Ngọc nói :

- Mộc Thiếu Quân điên vì tình thì chỉ có mỗi Mộc Thiếu Quân mới cứu được Mộc Thiếu Quân. Tiểu Kha chỉ giúp y phần nào, hy vọng y sẽ nhận ra muốn trở thành một đấng trượng phu không chỉ có mỗi một chữ tình.

34. Chương 34: Võ Lâm Vô Căn

- Đạo sĩ thúi Bạch Mi... Đạo sĩ thúi Bạch Mi... Đạo sĩ thúi Bạch Mi vào đây...

Địa Linh tổng tài vừa rống vừa đập tay đập chân kéo căn bốn sợi xích khóa lão vào thạch lao. Lão rống lên khản đặc nhưng chẳng có ai bước vào thạch lao. Rống mãi chẳng thấy ai vào. Địa Linh tổng tài mỗi một, muốn ngồi xuống cũng không được. Hai sợi xích tay quá ngắn. Hai vành môi khô khốc, nứt nẻ lão rên rĩ :

- Đạo sĩ thúi! Bồn Tổng tài khát nước... Bồn Tổng tài khát nước lắm rồi.

Địa Linh Tôn Giả ngẩng mặt nhìn lên không, thè lưỡi liếm đôi môi nứt nẻ không được thấm nước. Lão thều thào nói :

- Bồn Tổng tài khát nước lắm.

Lờ mờ hiện ra trước mắt Địa Linh Tôn Giả là Bạch Mi lão tổ cùng với hai gã đạo đồng.

Bạch Mi lão tổ vuốt cằm :

- Thế nào... Lão Tổng tài suy nghĩ chưa?

Tổng tài Địa Linh lườm Bạch Mi lão tổ gần giọng nói :

- Đạo sĩ thúí... giết lão phu đi.

Bạch Mi lão tổ giữ phát trần :

- Lão Tổng tài đòi gặp bản đạo, cốt chỉ muốn chết thôi ư?

- Bồn Tổng tài muốn chết.

Bạch Mi lão tổ đứng lên khỏi chiếc ngai sơn son thiếp vàng, lão trở phát trần qua tay trái rồi chấp tay sau lưng :

- Được... Nếu Tổng tài muốn chết thì cứ từ từ chết, bản đạo không vào thạch lao nữa đâu

Bạch Mi lão tổ nói xong chấp tay chậm rãi rảo bước về phía cửa thạch lao. Địa Linh Tôn Giả nhìn theo sau lưng Bạch Mi lão tổ gọi giật lại.

- Đạo sĩ thúí đừng đi

Bạch Mi lão tổ dừng bước quay lại :

- Tổng tài muốn bản đạo không rời khỏi thạch lao này hẳn có điều muốn chỉ giáo bản đạo.

Địa Linh Tôn Giả ngần ngừ thì Bạch Mi lão tổ trở bước quay lại ngồi vào chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Lão đạo trưởng vuốt râu ngắm nhìn Địa Linh Tôn Giả rồi chậm rãi nói :

- Ai nghĩ chết thì rất dễ nhưng đâu ai biết chết cũng không được, bản đạo biết Tổng tài đau khổ lắm, chỉ muốn chết thôi.

Bạch Mi lão tổ đổi tay phát trần, từ tốn nói tiếp :

- Nếu như Tổng tài chỉ giáo cho bản đạo tâm pháp tụ thành Đồng Tử công thì bản đạo hứa sẽ trả tự do cho Tổng tài.

Địa Linh Tôn Giả nói qua khê răng, giọng của lão đã eo éo càng eo éo hơn :

- Đạo sĩ thúí là người tu tiên, để mong sớm thoát khỏi cảnh giới tục trần, cần gì phải biết tâm pháp Đồng Tử công.

Bạch Mi lão tổ vuốt râu cười mỉm :

- Tổng tài nên nhớ tâm pháp Đồng Tử công vốn là tuyệt học của Võ Đang.

Địa Linh Tôn Giả lắc đầu :

- Đạo sĩ thúí nói sai rồi. Đồng Tử công là tâm pháp của Phật môn.

- Vậy ư? Thế mà bản đạo cứ nghĩ nó là tuyệt học của Võ Đang đấy chứ.

Địa Linh Tôn Giả lắc đầu :

- Đến ngay cả Võ Đang cũng là một nhánh của Phật môn thôi.

Bạch Mi lão tổ đứng lên :

- Bản đạo quên mất, Địa Linh tổng tài là một trong Tam thánh tất kiến văn phải hơn bản đạo.

- Bốn Tổng tài nói thật. Ta đây cũng là người của Võ Đang phái. Sở học của ta cũng từ Võ Đang mà ra. Theo chức phận, đạo sĩ thú vị phải gọi bốn Tổng tài bằng sư tổ

- Điều mà tôn giá nói, bản đạo có biết.

- Biết sao đạo sĩ thú vị còn hành hạ sư tổ của bốn môn chứ?

- Tôn giá đừng quên bản đạo là Chưởng môn nhân. Chỉ huấn của bản đạo giờ là chỉ huấn của những tổ sư đời trước tôn giá nữa.

Mặt Địa Linh Tôn Giả đành lại :

- Nhưng bốn Tổng tài...

Bạch Mi lão tổ khoát tay :

- Bản đạo không phải ngồi đây để chờ nghe Tổng tài giảng rao về chức phận. Điều bản đạo muốn là Tổng tài phải chỉ tâm pháp thượng thượng Đồng Tử công.

- Thì đạo sĩ thú vị không là Đồng Tử công thì là gì.

Đôi chân mày trắng hếu của Bạch Mi lão tổ nhú hần lại. Lão chậm rãi bước đến trước mặt Địa Linh Tôn Giả :

- Lão quỷ bốn cột với bản đạo?

Ánh mắt của Bạch Mi lão tổ hần rõ nét hung quang.

Đối nhãn với Bạch Mi lão tổ, Địa Linh Tôn Giả Tổng tài cảm nhận hai luồng hung quang rờn rợn đó. Biểu lộ ngay trong con người của Bạch Mi lão tổ là sự hiểm ác và thâm độc.

Địa Linh Tôn Giả Mạch Chử ôn nhu nói :

- Lão đạo sĩ thú vị định lấy mạng bốn Tổng tài.

- Nếu lão quỷ muốn chết thì ta sẽ cho lão sống, nếu lão muốn sống thì ta sẽ lấy mạng lão. Và cái điều cuối cùng, nếu lão chẳng muốn sống và cũng chẳng muốn chết thì ta sẽ chịu theo ý của lão. Lão sẽ được sống và được chết.

Những thớ thịt trên mặt Địa Linh Tôn Giả giãn giãn.

Bạch Mi lão tổ bồi thêm một câu nữa :

- Lão quỷ hiểu ý của bản đạo rồi chứ?

Địa Linh Tôn Giả ngập ngừng rồi khẽ lắc đầu.

- Ta hiểu.

Bạch Mi lão tổ nhếch môi cười mỉm :

- Lão hiểu là tốt. Vậy lão có đồng ý truyền thụ lại khẩu quyết Đồng Tử công không?

Bạch Mi lão tổ quay lại chiếc ngai yên vị, định nhãn nhìn Địa Linh Tôn Giả.

Địa Linh Tôn Giả nói :

- Nếu như ta truyền thụ khẩu quyết cho đạo sĩ thú vị thì lão định xử bốn Tổng tài như thế nào?

Bạch Mi lão tổ vuốt râu cười khẩy rồi nói :

- Võ Đang phái sẽ đề tên Mạch Chử vào lệnh bài của các vị sư tổ khai môn lập đạo.

- Còn gì nữa không?

- Đã là sư tổ khai môn lập đạo thì lão còn đứng trên cả Bạch Mi này. Lão còn muốn gì nữa.

- Bốn Tổng tài muốn đạo sĩ thú vị thả ra khỏi chốn này.

Bạch Mi lão tổ đứng lên bước đến trước mặt Địa Linh Tôn Giả. Lão chấp tay ra sau lưng.

- Nếu Tổng tài không thích chốn tiên tu thì bản đạo phải thả ra, nếu không sẽ đắc tội với bậc Chưởng môn, trời hắt không cho đăng trọn đạo tiên.

Địa Linh Tôn Giả cười mỉm với những nét nhăn nhó. Lão dè bủ nói :

- Không biết lão có nên tin vào lời của một tên đạo sĩ thú như Bạch Mi hay không.
- Đã đến nước này thì lão phải tin, dù không muốn tin cũng không được.

Bạch Mi lão tổ nói dứt câu trở bước đi ra cửa ngục đá. Địa Linh Tôn Giả hốt hoảng gọi lại :

- Đạo sĩ thú... Người đi đâu vậy?

Bạch Mi lão tổ dừng bước, chậm rãi nói :

- Những gì bản đạo muốn nói đã nói tất cả với lão và cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa.
- Đạo sĩ thú còn chưa biết khẩu quyết thượng thừa Đồng Tử công.
- Bản đạo nghĩ, lão Tổng tài phải truyền lại cho bản đạo thôi.

Thốt dứt câu nói đó, Bạch Mi lão tổ tiến thẳng ra cửa thạch lao. Địa Linh Tôn Giả hối hả gọi với theo :

- Đạo sĩ thú! Bỏ Tổng tài sẽ truyền thụ tâm pháp Đồng Tử công thượng thừa. Lão đừng bỏ ta khốn khổ ở đây. Đạo sĩ thú nghe bỏ Tổng tài nói hay không?

Mặc dù Địa Linh Tôn Giả réo gọi, Bạch Mi lão tổ vẫn ung dung rảo bước bỏ đi như chẳng nghe tiếng lão gọi.

* * * * *

Vận công điều tức đến tầng cuối cùng môn công phu mà Địa Linh Tôn Giả truyền thụ, nhiều thay đổi trên thể trạng của Bạch Mi lão tổ. Râu lẫn chân mày của lão bắt đầu biến mất, chẳng mấy chốc sau Bạch Mi lão tổ chẳng khác gì Địa Linh Tôn Giả.

Địa Linh Tôn Giả nhìn lão đạo trưởng môn nhân phái Vô Đang :

- Đạo sĩ thú đã tụ thành thần công tái thể Đồng Tử công rồi đó.

Bạch Mi lão tổ lắc lư thân mình vài cái đứng lên, lão vươn vai :

- Bản đạo cảm thấy nội thể mình thay đổi không ngừng.

Giọng của lão eo éo như một đứa con nít.

Địa Linh Tôn Giả nhìn Bạch Mi lão tổ :

- Không biết bây giờ nên gọi đạo trưởng bằng cái tên gì. Đạo sĩ thú chẳng còn tóc chẳng còn râu, chẳng còn thứ gì hết, chẳng lẽ gọi lão là Vô Mi ư?

Bạch Mi lão tổ bật cười nói :

- Tất cả đều trở về với vô căn. Nếu lão quý có hứng thú thì cứ gọi bản đạo là Vô Căn đạo trưởng.
- Vô Căn đạo trưởng. Hay đó. Giờ đạo sĩ thú đúng là Vô Căn đạo trưởng, Đạo sĩ thú đã đạt được phần của lão rồi, sao còn chưa phóng thích cho bỏ Tổng tài.

Bạch Mi lão tổ ve cằm bằng động tác vuốt râu. Động tác của lão khiến Địa Linh Tôn Giả phì cười nói :

- Đạo sĩ thú đâu còn râu nữa mà vuốt.
- Bản đạo quên mất.
- Nào! Hãy cởi dây xích cho bỏ Tổng tài.
- Bản đạo phóng thích lão đây.

Giọng nói eo éo của Bạch Mi đạo trưởng với ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm xả vào Địa Linh Tôn Giả khiến lão Tổng tài hốt hoảng.

Lão Tổng tài lập bập nói :

- Lão... lão định dùng Đồng Tử công hấp thụ nguyên nguyên của bốn Tổng tài.
- A! Lão quỷ đã nhận ra mục đích của lão rồi đó.

Liền ngay sau câu nói đó, Bạch Mi lão tổ vươn trảo chụp đến ngay đỉnh đầu Địa Linh Tôn Giả. Địa Linh Tôn Giả gồng người cứ như phải chịu nung mình trên vĩ than hồng, âm thanh cằng cắc liên tục phát ra từ khớp xương của lão, hai con ngươi trợn tròn, càng lúc càng to dần và đến khi lòi cả ra ngoài hốc mắt. Địa Linh Tôn Giả há hốc miệng, toàn thân run bần bật, và cuối cùng rống lên một tiếng :

- A... A... A... A...

Cùng với tiếng rống đó, lão phát trung tiện rồi da thịt nhanh chóng nhăn nhúm, khô đét, chẳng khác nào một cành cây mục rệu rã.

Bạch Mi lão tổ lẩm nhẩm nói :

- Bần đạo sẽ là Vô Căn thánh chủ độc tôn vô lâm.

Bạch Mi đạo trưởng thốt dứt câu thì gã đạo đồng bước vào, gã quỳ xuống ngay ngưỡng cửa của thạch thất nói :

- Bẩm trưởng tôn! Có lão Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư và tên hòa thượng đến Linh điện đòi gặp Địa Linh Tôn Giả.
- Ta đang chờ chúng đến đây, càng đông càng tốt.

Lão phui tay :

- Người lui đi...

Gã đạo đồng vội vã lui bước.

Bạch Mi lão tổ nhìn lại xác Địa Linh Tôn Giả một lần nữa rồi trở bộ tiến ra ngoài, đi thẳng lên Linh điện.

Vừa thấy Bạch Mi lão tổ, Đàn Lư với Thích Đà Không liền bật đứng lên. Với vẻ bề ngoài của Bạch Mi lão tổ khiến cho Đàn Lư và Thích Đà Không phải ngạc nhiên ngơ ngẩn.

Thích Đà Không buột miệng hỏi :

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật! Lão đạo sĩ sao lạ lùng như vậy.
- Bần đạo đã không còn là Bạch Mi lão tổ bởi căn duyên tu tiên đạt tới cảnh giới vô căn.

Thích Đà Không hỏi tiếp :

- Thế bây giờ gọi đạo sĩ bằng gì?
- Vô Căn đạo trưởng.
- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Vô Căn đạo trưởng bước đến trước mặt hai người :

- Vô Căn bần đạo đoán không lầm nhị vị đại hiệp đến Linh điện Vô Đang để tìm Địa Linh Tôn Giả Tổng tài.

Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư gật đầu :

- Không sai.

Vô Căn đạo trưởng mỉm cười.

Lão nhìn qua Đàn Lư :

- Đàn Lư đại hiệp tìm Địa Linh Tôn Giả để trả thù cho vị huynh đệ Quách Lãm ư?

Đàn Lư gật đầu :

- Đúng...

- Bản lĩnh của Đàn Lư đại hiệp hẳn cao siêu lắm mới muốn tìm bốn sư tổ của Vô Đang để trả thù.

Đàn Lư khoát tay :

- Lão đạo trưởng không cần giải bày! Cho Đàn mỗ biết Địa Linh Tôn Giả đang ở đâu?

- Đàn đại hiệp nói ra câu đó không biết có xin phép bản đạo chưa?

- Đàn mỗ là người của võ lâm chứ đâu phải môn hạ Vô Đang mà phải xin phép lão.

- Bản đạo quên mất Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư là một gã lỗ mãng đến độ giết nhạc phụ và cả nương tử. Nếu bản đạo thay chính nghĩa hành xử Đàn đại hiệp không biết Đàn đại hiệp có giận bản đạo không?

Mặt Đàn Lư đỏ ngất vì giận.

Y gằn giọng nói :

- Đàn mỗ muốn gặp Địa Linh Tôn Giả, và muốn biết về cái chết của Quách lão đệ.

Bạch Mi đạo trưởng vuốt ve cằm :

- Hay thật. Linh điện Vô Đang ví như nơi hoang sơ, ai muốn đến thì đến, muốn làm gì thì làm chẳng coi Vô Căn này là người như thế nào.

Lão trừng mắt nhìn Đàn Lư :

- Hãy nhìn vào thần nhãn của Vô Căn, Đàn Lư đại hiệp sẽ thấy Địa Linh ở đâu.

Đàn Lư trừng mắt nhìn thẳng vào Vô Căn đạo trưởng. Mắt y bất giác nảy đom đóm, thần trí nhanh chóng mụ mẫm chẳng còn suy nghĩ được gì nữa.

Vô Căn đạo trưởng cười mỉm khi thấy nhãn quang của Đàn Lư bỗng chốc trở nên ngờ nghệch.

Lão vươn hữu thủ đến chụp vào thiên đỉnh của Quái Thủ Thiên Tôn Đàn Lư.

Thích Đà Không hốt hoảng thét :

- Đạo trưởng làm gì vậy?

Vô Căn đạo trưởng thần nhiên đáp lời :

- Lão muốn thử xem thần công tái thể của mình như thế nào.

Thích Đà Không gầm lên :

- Lão định sát hại Đàn lão huynh.

Thích Đà Không vừa nói vừa thi triển tuyệt kỹ bản thân “Như Lai Hành Kiến”. Lão lao cả thân pháp vào Vô Căn đạo trưởng.

- Bình...

Thích Đà Không bị bật ngược trở lại khi lao thẳng vào thân ảnh của Vô Căn đạo trưởng. Lão hòa thượng bất giới những tưởng mình lao vào một vách đá kiên cố không thể nào công phá được.

Trong khi Thích Đà Không bị bắn dội trở, thì hữu trảo của Vô Căn đạo trưởng thi triển pháp công rút lấy chân ngón của Đàn Lư.

Thích Đà Không vừa trụ thân nhận ra sự thay đổi trên diện mạo của Đàn Lư.

Lão hòa thượng hét lên :

- Lão đạo trưởng dừng... dừng làm như vậy.

Lời còn đọng trên miệng Thích Đà Không thì Vô Căn đạo trưởng thu hồi hữu thủ. Đàn Lư tự cành cây khô đổ sập ngay trước mũi giày lão đạo sĩ Vô Đang phải.

Thích Đà Không há hốc miệng :

- Lão... Lão...

Thích Đà Không tự biết tình thế như thế nào, lão liền trở bộ thoát nhanh ra cửa Linh điện.

Vô Căn đạo trưởng xoay tròn song thủ. Hai đạo xoáy kinh thoát ra hút lấy thân ảnh Thích Đà Không kéo về phía lão.

Quả không thể ngờ được nội lực phi thường của Vô Căn đạo trưởng. Thích Đà Không đường đường là một đại cao thủ của Phật môn nhưng vẫn bị hấp công của lão hút lấy dễ dàng.

Vô Căn đạo trưởng áp hữu thủ lên đầu Thích Đà Không.

Trán tuôn mồ hôi lấm tấm, Thích Đà Không lập bập nói :

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật... Lão đạo trưởng định làm gì bần tăng?

Vô Căn đạo trưởng bắt giắc rút tay lại, trầm giọng nói :

- Hòa thượng! Bần đạo tha cho ngươi, giữ lấy mạng để ngươi bôn tẩu giang hồ báo với tất cả môn phái bang chúng rằng. Vô lâm duy ngã, độc tôn vô lâm. Vô Đang sẽ trở thành Vô Căn phái. Tất cả mọi bang, mọi phái phải quy về Vô Căn và cùng với Vô Căn bốn đạo khai thông đền Thánh Điện.

Lão gằn giọng :

- Hòa thượng thúi nghe rõ rồi chứ?

Thích Đà Không gật đầu như té sao :

- Bần tăng nghe... Nghe rất rõ.

- Đi đi Thích Đà Không như người chết đi sống lại, tay chấp trước ngực miệng không ngừng niệm :

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật... Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật...

Lão vừa niệm vừa rảo bước tiến nhanh ra cửa Linh điện mà chẳng dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Khi Thích Đà Không đã rời khỏi Linh điện. Vô Căn đạo trưởng nhìn lại đồ hình bát quái âm dương, biểu tượng của Vô Đang phái. Lão ve cằm nhẩm nói :

- Vô Đang do Trương Tam Phong tổ sư sáng lập, thì Vô Căn phải do Vô Căn đạo trưởng lập. Vô Căn không thể sống dưới bóng Vô Đang.

Cùng với câu nói đó, Vô Căn đạo trưởng xoay tròn bản thủ, hai đạo xoáy kinh thoát ra khỏa lên phiến thạch hoa cương khắc đồ hình âm dương bát quái.

Bụi đá mù mịt và đồ hình bát quái âm dương bị xóa sạch trên phiến đá hoa cương.

Nhìn phiến đá hoa cương, Vô Căn đạo trưởng vận khí chỉ viết luôn hai chữ:

VÔ CĂN

35. Chương 35: Vô Căn Giáo Dục Ngã Độc Tôn

Phiến thạch hoa cương với hai chữ “Vô Căn” được dựng sừng sững trên đài Phong Thần, ngay phía trước tòa Linh điện hoành ngang.

Dưới chân đài Phong Thần có đủ tất cả các vị trưởng bang mà nổi bật nhất là hai cánh Bắc Thiên môn và Nam Thiên bang. Vốn đã có xích mích từ trước, Bắc Thiên môn và Nam Thiên bang luôn có những nét đối kháng với nhau, mặc dù sự có mặt của Lệnh Tu lẫn Chấn Vũ Thiên tại đây chẳng qua vì sự cao ngạo quá đáng của Vô Căn đạo trưởng.

Lệnh Tu bước lên đài Phong Thần lia mắt nhìn qua quần hùng rồi nghiêm giọng nói :

- Bốn nhân thiết nghĩ, trên võ lâm Bắc Thiên môn đáng là đại môn phái Minh chủ thì chẳng còn môn phái nào xứng đáng cả.

Đôi chân mày thịt của Vô Căn đạo trưởng thoát nhú lại. Lão đã bỏ chiếc áo đạo trưởng mà thay vào đó là bộ gấm y thêu rồng thêu phụng. Khi Lệnh Tu vừa dứt câu thì Vô Căn lừng lững bước lên đài Phong Thần.

Lão nhìn Lệnh Tu :

- Lệnh bang chủ chỉ đáng là Phân đàn chủ của Vô Căn thôi. Có gì mà cho mình đứng trên thiên hạ.

Lệnh Tu cau mày nhìn Vô Căn đạo trưởng.

- Hình như Vô Căn đạo nhân chính là Bạch Mi lão tổ hôm nào.

- Không sai. Nhưng từ đây trở đi, bốn nhân là Vô Căn đạo nhân. Lệnh bang chủ có đồng ý qui nạp về Vô Căn giáo, đảm đương chức vị Phân đà chủ hay không?

Lệnh Tu cau gắt nạt ngang :

- Lão đạo sĩ nghĩ mình là ai mà buộc Lệnh môn chủ qui nạp giáo đồ của lão.

Lệnh Tu cười khẩy nói :

- Lão thị vào uy danh của Võ Đang ư? Lệnh môn chủ đã từng có ý thu nạp Võ Đang để võ lâm qui về một mối đó là Bắc Thiên môn.

- Bắc Thiên môn cũng phải nằm trong Vô Căn. Nếu Môn chủ chịu làm Phân đàn chủ cho bốn nhân thì sau này có thể ngăn cao mặt nhìn thiên hạ.

- Bạch Mi lão tổ nói hay quá. Hẳn phải có cái gì khiến Lệnh Tu này tâm phục.

- Bốn nhân có đó.

- Lệnh môn chủ không tin.

- Bốn nhân bắt Môn chủ phải tin.

Lệnh Tu thối lại nửa bộ. Lão định nhãn nhìn Vô Căn đạo trưởng.

Vô Căn đạo trưởng nhếch miệng cười ruồi. Nụ cười giả lả của Vô Căn đạo trưởng khiến Lệnh Tu chột dạ.

Lão nhỏ giọng hỏi :

- Lão đã hàm thụ chân võ công của Tổng tài đại nhân?

Vô Căn đạo trưởng khẽ gật đầu :

- Trước đây Môn chủ là thuộc nhân của Tổng tài Mạch Chử, thì bây giờ cũng nên làm Phân đà chủ của bốn nhân. Bốn nhân thốt ra câu đó để cho Môn chủ có cơ hội nhìn thiên hạ đó.

Lệnh Tu chăm chăm nhìn Vô Căn rồi bất giác quì xuống :

- Lệnh Tu thành ý qui nạp Vô Căn giáo.

Vô Căn đạo trưởng khẽ gật đầu nói :

- Thông thái... Thông thái... Biết nhìn xa trông rộng đó.

Lão bước đến trước Lệnh Tu, đặt tay lên vai gã Môn chủ, vỗ về như vỗ về một đứa bé lên hai.

- Kể từ bây giờ Bắc Thiên môn sẽ là phân đàn của Vô Căn giáo. Phân đà chủ sẽ thay bốn nhân hành sự tại Phân đà Bắc Thiên.

- Thuộc hạ nhận chỉ giáo của Giáo chủ.

Vô Căn mỉm cười, lấy trong tay áo giấu chiếc kim bài đặt vào tay Lệnh Tu.

- Đây là tín vật của Vô Căn giáo, bốn nhân giao lại cho Phân đàn chủ. Giữ tín vật của Vô Căn như giữ tính mạng mình, và hãy xem nó là báu vật của thiên hạ, bất cứ giáo đồ nào của Phân đàn Thiên Môn thấy tín vật đều phải theo chỉ dụ của người.

- Tạ ân Giáo chủ.

Chấn Vũ Thiên cau mày bật cười sang sảng. Lão vừa cười vừa nói :

- Lệnh Tu! Người tự cho mình là Môn chủ cửu đỉnh trong thiên hạ, sao hôm nay lại rum rúm quì dưới chân một lão đạo sĩ chẳng còn râu còn tóc.

Vô Căn đạo nhân nhìn lại Chấn Vũ Thiên trầm giọng nói :

- Chấn đại hiệp hẳn đã nghe Thích Đà Không phá giới nói về bốn nhân?

- Chính vì nghe lão hòa thượng đó nói nên bốn Bang chủ mới có mặt ở đây để thị chứng võ học cao minh của Vô Căn như thế nào. Không ngờ chỉ là một lão đạo sĩ rụng râu, rụng tóc.

Vô Căn đạo nhân khoát tay cho Lệnh Tu lui xuống đài Phong Thần, rồi mới lên tiếng nói với Chấn Vũ Thiên.

- Mời Chấn bang chủ lên đài.

Chấn Vũ Thiên hất mặt :

- Đài Phong Thần này có gì mà Chấn mỗ sợ chứ.

Chấn Vũ Thiên vừa nói vừa phi thân lên đài. Lão đứng dạng chân trước mặt Vô Căn.

Vô Căn đạo nhân điềm đạm nói :

- Trước đây Chấn bang chủ và Phân đàn chủ của bốn nhân, mỗi người tự phong một cõi, Bắc và Nam, xem nhau chẳng khác nào nước và lửa. Nay Lệnh Tu đã trở thành Phân đàn chủ của bốn nhân, đã là người của Vô Căn giáo, vậy Chấn bang chủ có muốn mình cũng trở thành một Phân đàn chủ như Lệnh Tu không?

Chấn Vũ Thiên gắt giọng nạt :

- Chấn mỗ đường đường là một Bang chủ, đầu đội trời Nam thì đầu thể giống như họ Lệnh kia. Miệng thì huênh huênh hoang hoang, nhưng chưa gì đã bái lạy lão rồi. Bộ chỉ với một chút xa lạ khác người của Bạch Mi lão tổ đã khiến người khác sợ ư?

Vô Căn đạo nhân khẽ gật đầu :

- Chấn bang chủ nói rất khí khái. Bạch Mi lão tổ là người của Võ Đang. Trên đầu còn có sư tổ Trương Tam Phong, nhưng Vô Căn đạo nhân thì khác. Vô Căn giáo do bốn nhân tạo lập nên không thể so bốn nhân với Bạch Mi lão tổ.

Chấn Vũ Thiên vuốt râu cười khẩy nói :

- Lão nói đúng, Bạch Mi lão tổ còn có tóc để mà búi đăng ra vẻ đạo tiên, còn lão thì chẳng có tóc... Hề hề... thì nhất định không thể là đạo sĩ được.

- Rất đúng. Bốn nhân là Vô Căn chứ không phải là đạo sĩ. Thế bốn nhân hỏi lại lần nữa, Bang chủ có đồng ý trở thành Phân đàn chủ của bốn nhân không?

- Nếu lão chịu nổi một chưởng lôi quyền thì muốn họ Chấn này làm gì cũng được.

- Thật khí khái, không hổ danh là Nam Thiên bang chủ Chấn Vũ Thiên. Được! Bốn nhân đồng ý với Bang chủ.

Vô Căn đạo nhân chấp tay sau lưng, nhưng ngầm vận Đồng Tử công tới tầng tối thượng. Sắc diện của Vô Căn đạo nhân nhanh chóng bóng ngời như được phủ một lớp đồng nam loáng.

Chấn Vũ Thiên vận Lôi quyền gần giọng nói :

- Chấn mỗ sợ lão đạo sĩ không thể đứng nổi.

Liên ngay sau lời nói đó, Chấn Vũ Thiên nện thẳng Lôi quyền vào thân pháp của Vô Căn đạo nhân.

- Ầm...

- Rắc...

Âm thanh gãy xương kia phát ra khiến cho quần hùng tướng Vô Căn đạo nhân đã nát vụn bởi đạo Lôi quyền danh bất hư truyền của vị Bang chủ Nam Thiên bang, quần hùng phải buột miệng ồ lên khi sự biến trên đài Phong Thần hoàn toàn trái ngược lại.

Chủ động phát tác Lôi quyền đánh vào đối phương với mười hai thành công lực, nhưng Chấn Vũ Thiên phải rống lên lồng lộng, cùng với tiếng rống biểu lộ sự đau đớn tột cùng, đôi song thủ của Chấn bang chủ bị gãy thành ba khúc. Lão thối lui ba bộ biến sắc diện, trở mắt nhìn Vô Căn đạo nhân.

Vô Căn đạo nhân vẫn đứng sừng sững như trụ đồng, chẳng có chút gì thay đổi, mặc dù hứng trọn một đạo Lôi quyền của vị Bang chủ Nam Thiên bang.

Vô Căn đạo nhân nhìn Chấn Vũ Thiên nghiêm giọng nói :

- Bốn nhân có đáng để Bang chủ tâm phục không?

Chấn Vũ Thiên gật đầu.

Vô Căn nói tiếp :

- Bang chủ có đồng ý qui thuận Vô Căn giáo chứ?

Chấn Vũ Thiên từ từ quỳ xuống, hướng về phía Vô Căn đạo nhân ôn nhu nói :

- Chấn mỗ đồng ý qui thuận Vô Căn giáo. Mong cùng giao ước với đạo nhân.

- Tốt lắm...

Vô Căn đạo nhân bước đến trước mặt Chấn Vũ Thiên. Lão nhìn Chấn Vũ Thiên nghiêm giọng nói :

- Đã qui thuận Vô Căn giáo, thì người phải tuyệt đối tuân theo chỉ giáo của bốn nhân chứ.

- Chấn Vũ Thiên tuân theo chỉ dụ của đạo nhân.

- Vậy hãy nghe bốn nhân phán dụ đây.

- Chấn Vũ Thiên xin được nghe chỉ dụ của đạo nhân.

Hai con người chằm chằm nhìn vào Chấn Vũ Thiên, Vô Căn đạo nhân nói thật lớn.

- Nghe chỉ dụ của bốn nhân đây. Người hãy tự thọc tay vào tìm người móc ra cho ta xem.

Chấn Vũ Thiên biến sắc, lão lắp bắp nói :

- Giáo chủ...

Cặp mắt Vô Căn đạo nhân sáng vụt lên :

- Người muốn kháng lệnh à?

Chấn Vũ Thiên mím môi, bất thành linh bật dậy toan phi thân thoát chạy. Lão vừa động thân vừa nói :

- Chấn mỗ không muốn chết.

Vô Căn đạo nhân thân nhiên để cho Chấn Vũ Thiên phi thân xuống đài Phong Thần. Chân của họ Chấn vừa chấm đất thì bóng ảnh thủ từ Vô Căn đạo nhân cũng chụp tới sau gáy gã.

- Bụp...

Thủ cấp của Nam Thiên bang Chấn Vũ Thiên gấp tới trước, lão tiếp tục chạy được ba bước thì đổ sấp xuống, chiếc đầu nện xuống đất bật ngược trở lại như một quả bóng.

Quần hùng nhắm mắt vì chứng kiến một cái chết quá đỗi khủng khiếp của họ Chấn.

Vô Căn đạo nhân chấp tay sau lưng định nhân về phía quần hùng hắc bạch hai đạo.

- Bốn nhân có đáng là người duy ngã độc tôn Trung thổ vô lâm hay không. Nếu như các vị thấy bốn nhân đáng thì hãy quy thuận Vô Căn giáo, bằng như ngược lại hãy bước lên đài Phong Thần như họ Chấn kia.

Im lặng như tờ, rồi chẳng ai bảo ai, quần hùng cùng một lượt quì xuống tung hô Vô Căn đạo nhân.

- Vô Căn giáo vạn niên... Vô Căn giáo chủ trường thọ.

Vô Căn đạo nhân ngửa mặt cười sảng sặc. Lão vừa cười vừa nói :

- Kể từ bây giờ chỉ có duy nhất một Vô Căn giáo mà thôi. Mà Giáo chủ là bốn nhân.

* * * * *

Thiếu Lâm tự...

Phượng vương Tuệ Thông ngồi kiết đà trước kim thân Phật tổ hai tay lần chuỗi bồ đề. Hai bên Phượng vương là những cao tăng Thiếu Lâm. Tất cả đều rất trang trọng trong tư thế kiết đà mặc niệm.

Thích Đà Không quỳ trước mặt Tuệ Thông đại sư. Lão hòa thượng rất khẩn thiết nói :

- Phượng vương! Xin hãy nghe lời Đà Không này... Nhất định Bạch Mi lão quỷ sẽ đến Thiếu Lâm. Lão nhất định đến Thiếu Lâm để xóa ngôi cổ miếu này ra khỏi giang hồ. Theo Đà Không biết, tại Linh điện lão Bạch Mi đã tóm tắt cả mọi bang phái trong giang hồ để lập Vô Căn giáo.

Tuệ Thông đại sư mở mắt nhìn Thích Đà Không :

- A di đà Phật! Đà Không, Người hãy nhìn lại người đi. Cho dù người có thành ý với Thiếu Lâm thì người vẫn là một hòa thượng phản môn. Người hãy chịu hành xử của Phật môn rồi hãy nghĩ đến điều người muốn làm điều thiện.

Đà Không lắc đầu :

- Phượng vương! Chuyện Đà Không chịu hành xử của Phật môn là việc nhỏ, còn việc an nguy của các sư huynh đệ là chuyện lớn. Chỉ cần Phượng vương bẻ môn Thiếu Lâm tự, Đà Không này nhận hình phạt gì cũng được.

- A di đà Phật! Xem chừng sau khi phạm môn quy, lưu lạc trên chốn giang hồ. Thích Đà Không chẳng còn xem Thiếu Lâm cổ tự là Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên. Người thốt ra câu nói đó có ý xem thường lão nạp quá hay không?

Đà Không chấp hai tay lắc đầu :

- Phượng vương! Đà Không tuyệt nhiên không có ý xem thường trưởng tôn.

- Không xem thường sao người lại muốn Thiếu Lâm bẻ môn để người dễ dàng lập chùa lập miếu.

Đà Không nhăn nhó, câu gắt nói :

- Đến nước này mà Phượng vương còn nghĩ sai cho Đà Không.

- A di đà Phật! Thiện ý của người lão nạp ghi nhận. Nhưng cho dù người có thiện ý đó cũng phải hành xử người theo luật Phật môn.

- Phượng vương muốn hành xử sao cũng được. Miễn bẻ môn Thiếu Lâm là được rồi.

Phượng vương Tuệ Thông đặt chuỗi hạt lên cổ, nhìn Đà Không nói :

- Cho dù Võ Đang chứng môn Bạch Mi lão tổ có luyện thành tà công thì cũng không dám mạo phạm Thiếu Lâm tự. Bạch Mi lão tổ vốn biết Thiếu Lâm tự là chiếc nôi võ học của Trung Thổ.

- Chính vì điều đó mà Bạch Mi lão tổ muốn nhỏ ngôi cổ tự này. Danh tiếng của Thiếu Lâm ngàn đời nay ai cũng biết, chính vì thế mà lão quỷ Bạch Mi mới nhắm đến Thiếu Lâm tự.

Đà Không sụp lạy :

- Phương trượng! Xin hãy nghĩ đến sự an nguy của chư huynh đệ mà bề môn.

Tuệ Thông cau mày, gần giọng nói :

- Thiếu Lâm không phải là chốn hoang sơ, cho người thỉnh cầu lão nạp bề môn cổ tự.

Lời còn đọng trên miệng của Tuệ Thông phương trượng thì tiếng sấm chông nổ ngay bên ngoài Đại Hồng bảo điện. Tầm biển sơn son thếp vàng “Đại Hồng Bảo Điện” từ trên cao rơi xuống.

- Rầm...

Đà Không buông một tiếng thở dài :

- Tất cả đã quá muộn rồi, cũng chỉ tại Phương trượng quá hám cái danh Bắc đẩu Thiếu Lâm tự.

Tuệ Thông đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Vị Phương trượng Thiếu Lâm chưa kịp đứng lên bước ra ngoài xem chuyện gì xảy ra thì Vô Căn đạo nhân Bạch Mi lão tổ lừng lững bước vào.

Bộ dạng khác thường của Bạch Mi lão tổ khiến Tuệ Thông đại sư chau mày. Tuệ Thông đại sư đứng lên, các vị võ tăng nhanh chóng xếp thành hình vòng cung đứng ngay sau lưng Tuệ Thông đại sư.

Đại sư chấp tay xá Vô Căn đạo nhân rồi niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bạch Mi trưởng lão đến Thiếu Lâm cổ tự lần này để tạo sát nghiệp nên thẳng tay đánh sập đề tự Đại Hồng bảo điện.

Vô Căn đạo nhân định nhìn Tuệ Thông đại sư :

- Hòa thượng nghe bốn nhân nói đây. Lần này đến Thiếu Lâm, Vô Căn bốn nhân có ý thu nạp Thiếu Lâm tự làm Phân đàn Vô Căn giáo, nếu như lão hòa thượng ưng thuận qui nạp về Vô Căn giáo thì kể từ hôm nay tất cả hòa thượng Thiếu Lâm sẽ là chúng đồ Vô Căn giáo, nếu như ngược lại, thì chẳng khác gì tấm bảng Đại Hồng bảo điện.

- A di đà Phật! Thiếu Lâm là Bắc đẩu đỉnh trụ võ lâm thì sao có thể là Phân đàn của Vô Căn giáo.

- Võ lâm đã thay đổi kể từ khi Vô Căn giáo khai môn lập giáo. Tất cả mọi môn phái đều phải qui nạp về Vô Căn giáo, bất kể đó là Thiếu Lâm hay môn phái nào khác.

- A di đà Phật! Thế còn Vô Đang thì sao?

- Vô Đang đã biến mất khỏi giang hồ võ lâm, mà chỉ có Vô Căn giáo mà thôi. Hay lão hòa thượng muốn chống lại thiên ý của bốn nhân?

- A di đà Phật! Ngàn năm nay chưa một người nào trong võ lâm có ý thôn tính Thiếu Lâm tự. Vô Căn giáo của đạo trưởng khai môn nhưng dưới trướng Thiếu Lâm tự.

Vô Căn đạo trưởng chỉ Tuệ Thông đại sư :

- Lão hòa thượng hỗn láo. Dám vọng ngôn cho Vô Căn giáo dưới cả Thiếu Lâm tự. Chỉ một câu nói đó thôi, lão đáng bị cắt lưỡi rồi.

- A di đà Phật! Uy danh của Thiếu Lâm đâu thể vì một lời hăm dọa của đạo trưởng mà khuất phục chứ.

Liền sau câu nói đó, Tuệ Thông đại sư trang nghiêm, hai tay chấp trước ngực, miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Tiếng Phật hiệu cùng động thái của Tuệ Thông phương tượng như một tín hiệu ban phát cho các vị võ tăng hộ trì Thiếu Lâm tự. Từ hàng cao tăng, mười tám vị phi thân ra lập trận Thập Bát La Hán vây lấy Vô Căn đạo nhân.

Mười tám người cùng sử dụng trường côn lập trận pháp Thập Bát La Hán liên hoàn công thẳng vào Vô Căn đạo nhân.

Hình như mười tám vị đều nện trúng một ngọn côn vào thân pháp của Vô Căn đạo nhân.

- Chát... Chát... Chát... Chát...

Vô Căn đạo nhân thần nhiên hứng lấy những ngọn côn mà chẳng hề hấn gì, ngược lại những chiếc côn đánh vào thân ảnh lão lại bị gãy làm hai.

Vô Căn đạo nhân rít giọng nói :

- Lũ hòa thượng dám lỗ mãng với bốn nhân, đáng chết.

Miệng thì nói, đôi song thủ của Vô Căn đạo nhân vung lên. Hai luồng xoáy khí cuộn cuộn phát ra, tựa một cơn trốc cuốn lấy mười tám vị võ tăng nhấc bổng lên khỏi thềm Đại Hồng bảo điện, quăng họ đi như quăng những viên cuội.

Sức mạnh kinh hồn do chưởng kinh của Vô Căn đạo nhân tạo ra khiến cho các vị cao tăng phải hồn siêu phách lạc. Chỉ một chưởng thôi mà mười tám vị võ tăng lập trận Thập Bát La Hán như những chiếc lá khô bị xé nát, nằm rải rác khắp Đại Hồng bảo điện.

Chúng tăng lữ Thiếu Lâm buột miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Hừ một tiếng nhạt, Vô Căn đạo nhân nói :

- Lão hòa thượng thú kia phải gọi tục minh của bốn nhân may ra mới còn sinh lộ cho các người.

Liên sau câu nói đó, Vô Căn đạo nhân liền xuất tay mở một trận đại sát Thiếu Lâm tự. Lão như vị phán quan tử thần cõi A tỳ khát máu, không ngừng phát chưởng công lẫn trảo công xông vào chúng tăng Thiếu Lâm để thi hành một sát kiếp khủng khiếp.

Chỉ trong khoảnh khắc có thêm mười vị võ tăng mất mạng bởi chưởng ảnh tàn khốc của Vô Căn đạo nhân.

Tuệ Thông đại sư không dần được lướt ra, dụng La Hán quyền công thẳng vào lưng Vô Căn. Vị Phương tượng vừa xuất thủ thì Vô Căn đạo nhân bất ngờ quay lại, cứ như lão có cặp mắt thứ hai sau gáy.

Trảo công vươn ra đón lấy thoi quyền với mười hai thành công lực của Tuệ Thông đại sư :

- Bốp...

Tuệ Thông buột miệng thốt :

- A di...

Quyền thủ của Tuệ Thông đại sư nằm gọn trong trảo thủ của Vô Căn đạo nhân.

Vô Căn đạo nhân gằn giọng nói :

- Tên hòa thượng thú này dám đánh lén bốn nhân. Đáng tội lắm. Nhưng bốn nhân chưa vội lấy mạng thú của hòa thượng già đầu.

Vô Căn đạo nhân vừa nói vừa bẻ gãy tay Tuệ Thông đại sư, đồng thời điểm vào tinh huyệt.

Tuệ Thông đại sư rú lên, khụy cả hai chân xuống thềm Đại Hồng bảo điện.

Các vị võ tăng thấy Phương tượng rơi vào tình cảnh bất lợi vội vã lui bước về để bảo vệ an toàn tính mạng cho Phương tượng.

Vô Căn đạo nhân cười khẩy dụng Tuệ Thông đứng lên.

Lão nhìn về phía chúng tăng Thiếu Lâm :

- Bốn nhân cho các người một cơ hội quay đầu hướng về Vô Căn giáo.

Lão định nhân nhìn về Thích Đà Không.

- Hòa thượng bắt giới...

Thích Đà Không đang đứng trong góc Đại Hồng bảo điện giật mình bước ra.

- Vô Căn đạo nhân trưởng bối có điều chỉ cần chỉ giáo cho gã hòa thượng phá giới này.

Nhìn thẳng vào mắt Thích Đà Không, Vô Căn đạo nhân nghiêm giọng :

- Bốn nhân giao tòa Thiếu Lâm tự này lại cho người chấp pháp, sau ba ngày bốn nhân sẽ quay lại. Bốn nhân muốn ngày quay lại tất cả mọi gã hòa thượng ở đây đều trở thành Vô Căn giáo đồ. Người làm được không?

Đà Không giả lả cười.

- Chỉ cần đạo nhân sai khiến được các hòa thượng Thiếu Lâm phải nghe theo chỉ dụ của Đà Không.

Vô Căn đạo nhân khẽ gật đầu, định nhân về phía các vị hòa thượng :

- Các người nghe đây! Sinh mạng của Tuệ Thông hòa thượng đang ở trong tay bốn nhân. Lão được sống hay chết do sự ngoan ngoãn của các người. Thích Đà Không hòa thượng sẽ thay bốn nhân quy nạp các người về Vô Căn giáo.

Chúng tăng Thiếu Lâm im lặng.

Vô Căn đạo nhân cất tiếng cười tự thị rồi trở bước quay ra cửa Đại Hồng bảo điện, từ bên ngoài hai gã giáo đồ Vô Căn bước vào cấp nách Tuệ Thông đại sư dẫn đi.

Tòa Đại Hồng bảo điện im phăng phắc, có thể nghe được cả tiếng thở của các vị cao tăng. Họ chỉ biết nhìn theo sau lưng Vô Căn đạo nhân. Khi Vô Căn đạo nhân đi mất rồi, chư tăng lại dời nhân quang nhìn lại Thích Đà Không. Chạm vào những ánh mắt nghiêm khắc của các vị cao tăng Thiếu Lâm, Thích Đà Không cảm thấy xương sống mình lạnh buốt và theo phản năng tự nhiên, Đà Không niệm Phật hiệu.

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Những vị cao tăng tròn mắt nhìn Đà Không bởi y đã niệm Phật hiệu khác hẳn với câu Phật hiệu của Thiếu Lâm tự. Thấy các vị cao tăng tròn mắt nhìn mình Đà Không càng cuống quýt, khoát tay như đuổi ruồi :

- Hê... Hê... Các chư huynh đệ đừng hiểu lầm Thích Đà Không này nhe... Đừng hiểu lầm Thích Đà Không, chẳng qua Đà Không phải chịu theo ý của lão Vô Căn đạo nhân cốt chỉ muốn giữ lại sự tồn tại của ngôi cổ tự Thiếu Lâm cũng như sinh mạng của các chư huynh đệ thôi chứ không hề có ý chiếm quyền Phương trượng Tuệ Thông lập chùa riêng cho mình.

Thích Đà Không vừa nói vừa thối lại một bộ. Y nhìn các vị cao tăng Thiếu Lâm nói :

- Chư huynh đệ đã biết hết rồi đó. Cứ theo tình huống này chư huynh đệ cứ tính toán. Sau ba ngày tùy chư vị định liệu với Vô Căn đạo nhân, còn Thích Đà Không thì tự lo cho bản thân mình.

Y ôm quyền xá các vị cao tăng Thiếu Lâm :

- Cáo từ... Cáo từ...

Miệng nói chân đã bước, Đà Không hối hả rời Thiếu Lâm tự, để mặc các vị cao tăng Thiếu Lâm ở lại với cảnh bẽ bộn, ngổn ngang xác chết trong Đại Hồng bảo điện.

36. Chương 36: Người Độc Vô Thân

Vàng trắng vàng ửng như một chiếc đĩa to tỏa ánh sáng vàng lên khu hoa viên, trong khung cảnh hữu tình đó thì người ta có thể quên nỗi muộn phiền, nhưng trong gian thủy xá lại vọng ra tiếng khóc nghe thật xót xa, ai oán.

Lãnh tâm ma nữ Nguyệt Hoa Nương ngồi trước bài vị Quách Lãm, hai dòng lệ buông dài theo khóe mắt. Đôi vai thanh tú của nàng run rẩy theo từng tiếng khóc than thương tiếc.

Nhìn lên bệ thờ bài vị của Quách Lãm, Hoa Nương vừa khóc vừa nói :

- Quách huynh! Dưới côi vô hự, huynh có hiểu cho Hoa Nương này không. Tại sao huynh ra đi mà không nói một lời từ biệt với Hoa Nương. Phải chăng vì Hoa Nương là Lãnh tâm ma nữ. Cuộc đời của Hoa Nương đã đầy rẫy những nỗi khổ đau, đến khi gặp huynh trái tim này mới nhen nhóm chút hương tình. Nhưng tình chưa thổ lộ thì huynh lại vội vã bỏ rơi Hoa Nương. Phải chăng số kiếp của Hoa Nương là như vậy sao.

Nàng gục đầu xuống trước bệ thờ :

- Quách Lãm huynh! Tại sao trước đây Hoa Nương lại không thổ lộ tình của mình với huynh.

Nàng lắc đầu :

- Muội sợ... Muội sợ huynh cũng như bao gã nam nhân háo sắc, chỉ biết chạy theo dục vọng dê hèn để rồi tự tay Hoa Nương phải giết huynh. Nhưng giờ hiểu ra huynh thì đã muộn. Trong côi đời này, sẽ còn ai giống như huynh nữa. Không còn người nào nữa phải không... Không còn ai nữa phải không.

Hoa Nương đang khóc kể tình với chiếc bài vị Quách Lãm thì bước chân dừng ngoài thủy xá. Nàng vội vã lau hai dòng lệ còn đọng trên má, rồi lấy tấm vải hồng điều phủ lên bệ thờ bài vị Quách Lãm.

Hoa Nương lên tiếng :

- Trình Trình có chuyện gì cần gặp tỷ tỷ?

Trình Trình đứng ngoài cửa nói :

- Tỷ tỷ... Có hai vị đạo nhân Vô Căn giáo muốn gặp tỷ tỷ.

- Vô Căn?

- Thưa vâng.

- Đưa hai người đó đến thủy cung chờ tỷ tỷ. Tiếp họ chu đáo.

- Thưa vâng.

Trình Trình đi rồi, Hoa Nương mới trang điểm lại nhan sắc. Nhan sắc Hoa Nương vốn đã được trời ban, nên chỉ cần một chút phấn, một chút son, đã biến thành một trang giai nhân với ánh mắt sắc xảo, lay tình.

Hoa Nương thay y trang bằng bộ xiêm y màu trắng trông vừa nhu mì, vừa đoan trang. Nàng rời thủy xá theo con đường rải sỏi đến thủy cung.

Trong thủy cung, Mã Nại và Dược Tĩnh đang ngồi đối ẩm. Vừa thấy Nguyệt Hoa Nương bước vào, cả hai vội vã đứng lên. Mã Nại toét hai cánh môi cười giả lả, rồi ôm quyền xá Hoa Nương, từ tốn nói :

- Hẳn Hoa Nương cô nương khó nhận ra chúng tôi?

Hoa Nương lia ánh mắt sắc xảo lướt qua hai người rồi gượng cười, như hòa đáp lời Mã Nại :

- Nếu nhị vị đây vận trang y đạo trưởng Vô Đang thì Hoa Nương sẽ nhận ra ngay. Nhưng nhị vị vận trang phục Vô Căn đạo nhân. Hoa Nương khó nhận ra.

Dược Tĩnh cười ruồi, bước đến trước mặt Hoa Nương.

- Từ lúc nghe được Hoa Nương cô nương đánh đàn trên chính lầu, Mã huynh cùng tại hạ lúc nào cũng nhắc đến cô nương.

Nguyệt Hoa Nương nhìn Dục Tĩnh. Hai cánh môi mọng đỏ của nàng mỉm cười. Đóa hàm tiếu hiện trên mặt Hoa Nương khiến cho Mã Nại lẫn Dục Tĩnh ngỡ ngàng, mơ đến khoảng khắc nào đó mà trang giai nhân tuyệt sắc sẽ thuộc về họ.

Nàng nhu hòa thốt :

- Hoa Nương nghiêng mình đa tạ lời khen của Dục huynh.

Câu nói này của Hoa Nương chẳng khác nào dầu được châm thêm vào ngọn bắc sớm đã cháy bùng trong tâm Dục Tĩnh kể từ khi nhận được nụ cười trên gương mặt nàng.

Mã Nại cau mày tăng hăng :

- Dục đệ! Tại sao lại thốt ra lời khen đó với Hoa Nương cô nương.

Dục Tĩnh nhìn Mã Nại :

- Hê! Mã huynh không thấy Hoa Nương là người đáng được khen à?

Mã Nại hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Những lời khen tặng Nguyệt Hoa Nương của Dục đệ không chừng khiến cho Hoa Nương đây tưởng là những lời chót lưỡi đầu môi. Ai được diện kiến với Nguyệt Hoa Nương mà lại không thốt lời khen như Dục lão đệ.

Hoa Nương mỉm cười nhìn Dục Tĩnh, ôn nhu nói :

- Mã đạo trưởng nói như vậy không biết có đúng hay không.

Dục Tĩnh khoát tay phân bua :

- Hây! Hoa Nương cô nương đừng để tâm tới lời Mã huynh vừa nói. Lúc nào Mã huynh cũng muốn hơn Dục Tĩnh mà thôi.

Thốt dứt câu, nàng mời cả hai yên vị quanh chiếc bàn cùng với nàng. Hoa Nương trịnh trọng chuốc rượu vào hai chiếc chén đặt trước mặt Mã Nại và Dục Tĩnh. Nhìn nàng chuốc rượu, Mã Nại giả lả nói :

- Mã đạo nhân chưa từng thấy mỹ nhân nào có bàn tay đẹp và nghệ thuật chuốc rượu hầu khách như cô nương.

- Mã đạo trưởng quá khen.

Dục Tĩnh bưng chén rượu uống cạn rồi nói :

- Nguyệt Hoa cô nương đừng gọi chúng tôi bằng đạo trưởng nữa.

Nàng nhướn đôi chân mày vòng nguyệt, mỏng như hai chiếc lá liễu :

- Tại sao?

Dục Tĩnh xoa tay nói :

- Mã huynh và tôi không còn là đạo trưởng nữa rồi.

- Nhị vị đã rời Võ Đang phái?

- Không phải rời Võ Đang phái mà đã thay hình đổi lột.

Mã Nại cau mày :

- Dục lão đệ nói gì lạ vậy.

Y nhìn lại Nguyệt Hoa Nương.

- Dục lão đệ nói hử Nguyệt Hoa Nương cô nương không hiểu. Thật ra sư tôn đã lập giáo mới thay cho Võ Đang. Hiện tại Mã Nại và Dục Tĩnh đệ đây là Vô Căn đạo nhân.

Hoa Nương lắc đầu :

- Vô Căn đạo nhân. Vậy chẳng hay Vô Căn đạo giáo với Vô Đang khác biệt nhau như thế nào.

Dược Tĩnh chồm lên mặt bàn hơi chồm tới :

- Nguyệt Hoa Nương cô nương hỏi câu này rất hay.

Mã Nại tăng hắng nhìn lại Dược Tĩnh nói :

- Dược lão đệ! Người nói không chừng mực không khéo lại để cho Nguyệt Hoa cô nương đây hiểu lầm.

Y nhìn lại Hoa Nương mỉm cười, trở giọng thật nhỏ nhẹ :

- Vô Căn giáo của sư tôn hoàn toàn khác với Vô Đang hôm nào. Vô Căn giáo do chính sư tôn sáng lập ra, còn Vô Đang là do Trương Tam Phong sư tổ tạo dựng. Giữa Vô Căn và Vô Đang hoàn toàn khác nhau.

Hoa Nương cướp lời Mã Nại :

- Hoa Nương không biết sự khác biệt đó, mong được Mã đạo nhân chỉ giáo.

Mã Nại cười ruồi, liếc Hoa Nương rồi chậm rãi nói :

- Mặc dù võ công ra đời sau Vô Đang nhưng sư tôn vẫn nghiệm giới chân quả giáo lý. Tất cả mọi thứ trên cõi đời này đều xuất phát từ Vô Căn. Do đó phải qui về Vô Căn. Nếu Vô Đang là những đạo sĩ tu tiên, thoát cõi phàm trần thì Vô Căn hướng đến sự tồn tại vĩnh hằng không thoát ly khỏi cuộc đời.

Dược Tĩnh nhú mày cướp lời Mã Nại :

- Mã huynh nói vậy, Nguyệt Hoa Nương cô nương chắc khó lĩnh hội.

Mặt Mã Nại sa sầm lại.

Dược Tĩnh vờ chẳng thấy sự thay đổi trên mặt Mã Nại, mà dịch ghế ngồi sát bên Hoa Nương. Y quay sang tưởng chừng có thể hôn được vào mái tóc đen óng ả của Nguyệt Hoa Nương.

Dược Tĩnh vừa cười mỉm vừa nói :

- Những gã đạo sĩ Vô Đang thì nhất định không được gần gũi nữ nhân, nhưng với các đạo nhân Vô Căn thì không có điều cấm kỵ đó. Nói như vậy hẳn Nguyệt Hoa Nương cô nương hiểu rồi chứ. Chính vì lý do đó mà Mã huynh và tôi mới có mặt ở đây.

Dược Tĩnh nói hết lời liền thộp lấy hữu thủ của Nam Thiên bang. Y nhìn nàng bằng ánh mắt dâm dật.

- Chỉ cần Nguyệt Hoa Nương cô nương cận hầu thì xem như đã được Dược Tĩnh này bảo đảm từ bây giờ vô lâm chỉ có mỗi một mình Vô Căn giáo, mà Dược Tĩnh là chân truyền y bát của Vô Căn sư tôn, chẳng một ai dám mạo phạm đến Nguyệt Hoa Nương.

- Cô nương.

Mã Nại nhăn mặt, gằn giọng :

- Dược lão đệ! Người đi quá xa rồi đó.

Hoa Nương nhìn sang Mã Nại :

- Ý Mã đạo nhân như thế nào?

- O... Ở đây ta mới là người quyết định chứ không phải Dược Tĩnh. Vừa rồi y thốt ra câu nói kia là thị vào Mã Nại này.

Mã Nại nắm lấy tay trái Hoa Nương.

- Mã Nại nói vậy Hoa Nương hẳn hiểu ý của ta chứ.

Hoa Nương mỉm cười gật đầu :

- Hoa Nương thật không ngờ được, mình lại có được hai vị đạo nhân Vô Căn để mắt đến.

Nàng rút hai tay lại, rồi chuốc rượu ra chén. Vừa chuốc rượu Hoa Nương vừa nói :

- Hoa Nương chỉ có một mà đây những hai vị ái mộ, không biết xử như thế nào.

Nàng nhìn Được Tỉnh rồi lại nhìn Mã Nại từ tốn nói :

- Theo Hoa Nương, cả hai người đều là bậc đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, cốt cách thoát phàm, phong thái uy nghi, bên tám lạng, bên nửa cân. Hoa Nương không biết mình nên chọn ai đây.

Buông một tiếng thở ra nàng nói tiếp :

- Khó xử quá. Quả thật Hoa Nương cũng có y đem tấm thân này gởi gắm vào một bậc anh hùng hào kiệt, để bọn tiểu nhân không đoái hoài tơ tưởng đến, nhưng khốn nỗi cùng một lúc hai vị xuất hiện một lượt khiến Hoa Nương lúng túng chẳng biết chọn ai.

Mã Nại nhìn Hoa Nương rồi dời nhãn quang vào Được Tỉnh, y nghiêm giọng nói :

- Được Tỉnh! Đệ nghe Nguyệt Hoa cô nương nói rồi chứ.

Được Tỉnh gật đầu :

- Tất nhiên Được Tỉnh phải nghe, bởi thính nhĩ đâu có bị điếc.

- Người nghe thế người có đồng ý nhường cho Mã huynh của người không?

Được Tỉnh chuối tay đứng lên :

- Hê... Mã huynh nói thật khó nghe.

Mã Nại nhú mày :

- Khó nghe là sao?

Được Tỉnh cười nửa miệng :

- Nếu Mã huynh thấy Nguyệt Hoa cô nương là một trang đài các giai nhân, khó có mỹ nữ nào trong thiên hạ sánh kịp thì Được Tỉnh cũng như huynh.

Mã Nại hất mặt :

- Ý người muốn nói gì?

- Ó... Thì huynh hiểu ý của đệ mà. Phàm kẻ trên phải nhường kẻ dưới. Được Tỉnh là đệ thì huynh phải nhường cho Được Tỉnh mới đúng chứ. Huynh có nhường cho Được Tỉnh thì mới xứng là nam tử hán đại trượng phu.

Mã Nại hừ nhạt :

- Nếu như ta không nhường thì sao. Không nhường thì không phải là nam tử hán đại trượng phu à.

- Cái lẽ là như thế rồi.

Mã Nại đập tay xuống bàn, đứng phắt dậy chỉ Được Tỉnh :

- Người thật quá đáng, chẳng biết nhịn trên nhường dưới. Quả nhiên ta nghĩ về người không sai. Nếu không phải người là sư đệ và cũng là người luyện song kiếm hợp bích với ta thì đừng trách ta.

Được Tỉnh khoát tay :

- Sao huynh dễ nóng nảy như vậy.

Được Tỉnh quay lại Nguyệt Hoa Nương.

- Hoa Nương cô nương cứ quyết định. Chỉ cần Nguyệt Hoa Nương cô nương chọn người nào thì người đó sẽ trở thành kẻ bảo trợ cho cô nương.

Hoa Nương nhú mày suy nghĩ một lúc rồi từ tốn nói :

- Hoa Nương khó chọn được. Cả hai vị Hoa Nương đều muốn chọn cả. Nhưng Hoa Nương lại chỉ có một, không thể phân làm hai.

Dược Tĩnh chỉ vào ngực mình :

- Thế thì chọn Dược Tĩnh đi.

Mã Nại nạt ngang :

- Hàm hồ. Người nên tự coi lại mình.

- Có gì mà hàm hồ. Huynh thì cũng như Dược Tĩnh này thôi.

Mã Nại cau mày, đánh mắt. Y nhìn lại Hoa Nương.

- Hoa Nương đừng nghe lão đệ của Mã mỗ nói. Hãy chọn Mã mỗ, đó là cách tốt nhất để Hoa Nương cô nương chọn người bảo trợ cho mình.

Mã Nại vừa nói vừa nắm tay Hoa Nương. Dược Tĩnh cũng vội vã giật lấy cánh tay còn lại. Y giằng Hoa Nương về phía mình.

- Không không... Hoa Nương phải chọn Dược Tĩnh mới đúng Nguyệt Hoa Nương mỉm cười rút tay lại. Nàng nhìn hai người nhỏ nhẹ nói :

- Để chọn được trong hai người quả là vô cùng khó với Hoa Nương. Chi bằng hai vị phải chứng minh cho Hoa Nương biết ai cao ai thấp.

Dược Tĩnh nhanh miệng hỏi :

- Theo Hoa Nương chứng minh như thế nào?

- Nhị vị đã là người của võ lâm thì ngoài việc phân định võ công, chẳng có cách nào khác.

Dược Tĩnh nhíu mày hỏi :

- Nghĩa là Dược Tĩnh phải tỷ đấu với Mã huynh.

Hoa Nương gật đầu.

Dược Tĩnh khoát tay :

- Không thể nào phân biệt được tài cao thấp đâu.

- Nghĩa là sao?

Mã Nại thay Dược Tĩnh đáp lời nàng :

- Ta và gã vốn xuất thân từ một môn phái lại cùng luyện một thức kiếm pháp tuy hai mà một. Chính vì lẽ đó mà hai người có giao thủ với nhau cũng không phân biệt được ai thấp ai cao. Cho dù Mã mỗ và Dược đệ có đánh đến lực cùng, hơi kiệt thì cũng không phân biệt được.

- Hóa ra là vậy. Nếu Mã đạo nhân và Dược đạo nhân ấn chứng võ công thì hai người cùng chết một lượt.

Đạo trưởng gật đầu :

- Đúng rồi... Đúng rồi...

- Hoa Nương đâu muốn cho hai người chết... Nhưng ở đây có mặt hai người. Hoa Nương chẳng biết chọn ai.

Hoa Nương suy nghĩ một lúc rồi nhìn xuống hồ Dạ Thủy.

- Hoa Nương có cách rồi.

Mã Nại háo hức hỏi :

- Nguyệt Hoa Nương cô nương có cách gì.

Hoa Nương chuốc ra một chén rượu đầy, nàng bưng chén rượu nhìn ra ngoài hồ Dạ Thủy từ tốn nói :

- Hoa Nương sẽ thả chén rượu này xuống hồ Dạ Thủy. Chỉ cần một trong hai vị thu hồi chén rượu đem về cho Hoa Nương thì Hoa Nương sẽ chọn người đó.

Dược Tĩnh vỗ tay :

- Cách này hay đó.

Y nhìn sang Mã Nại.

- Mã huynh đồng ý chứ?

- Tất nhiên ta đồng ý.

Miệng thì nói, nhưng Mã Nại lại lườm Dược Tĩnh.

Y nhìn lại Nguyệt Hoa Nương, cao giọng nói :

- Mã mỗ sẽ tự tay đem chén rượu về trao cho Nguyệt Hoa cô nương.

- Hoa Nương cũng tin như vậy.

Hoa Nương bước ra lan can thủy xá. Nàng nhỏ giọng nói :

- Nhị vị đã sẵn sàng chưa?

Dược Tĩnh cao giọng nói :

- Dược Tĩnh đã sẵn sàng rồi. Nguyệt Hoa cô nương cứ tự nhiên ném chén rượu đi.

Hoa Nương mỉm cười quay lại Mã Nại.

- Mã đạo nhân cũng đã chuẩn bị rồi chứ?

Mã Nại gật đầu.

Nguyệt Hoa Nương ngấm ngầm vận công, rồi khẽ lia ngọc thủ bưng chén rượu về phía trước. Động tác của nàng như mỹ nữ rải hoa, chén rượu thoát ra khỏi tay Hoa Nương nó lia thia lướt trên mặt hồ Dạ Thủy.

Mã Nại lẫn Dược Tĩnh không chờ cho chén rượu dừng lại trên mặt nước vì sợ nó sẽ chìm nên khi chén rượu vừa thoát ra khỏi tay Nguyệt Hoa Nương, cả hai đã lắc vai trở khinh công tuyệt kỹ rượt theo nó.

Cả hai đúng là người tám lạng, kẻ nửa cân, ngay cả động tác khinh công của họ cũng hoàn toàn giống nhau như hai giọt nước. Chỉ một cái lắc vai, cả hai đã bám theo chén rượu phía trước. Và cùng một lúc vươn tay đến thộp lấy chén rượu.

Chén rượu đầy gần như đã có thể nằm gọn trong tay Mã Nại hoặc Dược Tĩnh thì hai người buộc phải đề khí điểm chân xuống mặt nước để tiếp tục thi triển khinh công. Khi chân Mã Nại và Dược Tĩnh vừa chạm đến mặt nước mới nhận ra sự khác biệt lạ thường của hồ Dạ Thủy.

Chân của hai người như đập vào khoảng không trống rỗng bên dưới chứ không phải mặt nước. Cả hai giật mình. Dược Tĩnh thì căng thẳng.

Mã Nại thét lên :

- Không xong rồi. Lãng Ba Hư Bộ.

Mã Nại thộp vào hõ khẩu Dược Tĩnh. Dược Tĩnh cũng cùng một động tác với Mã Nại. Cả hai dựa vào nhau, để tạo điểm tựa xoay tròn trên mặt hồ.

Nguyệt Hoa Nương đứng trong nhà thủy xá nhìn ra, hai tay chấp sau lưng.

Mã Nại cùng với Dược Tĩnh mặc dù dựa vào nhau để thi triển khinh công, cố không cho thân pháp rơi thõm xuống hồ Dạ Thủy, nhưng không sao di dời thân pháp vào bờ được. Cả hai như chiếc bông vù xoay tròn trên mặt hồ, tạo ra những đợt sóng cuộn cuộn Mã Nại vừa thi triển khinh công vừa thét lớn :

- Hoa Nương! Mau đồng thuyền ra cứu chúng ta.

Hoa Nương mỉm cười nhảm nói :

- Mọi sợi tơ hồng rơi xuống dạ thủy cũng chìm thì chẳng có chiếc thuyền nào dành cho hai người đâu.

Nàng vừa nói vừa đưa mắt thờ ơ ngắm chiếc bông vụ đang chậm dần dần. Hoa Nương tự biết một lúc nào đó khí lực của Mã Nại lẫn Được Tỉnh sẽ cạn kiệt và tất nhiên họ sẽ rơi thỏm xuống hồ Dạ Thủy.

Quả đúng như Hoa Nương nghĩ, con bông vụ xoay trên mặt hồ Dạ Thủy chậm dần. Mặc dù Mã Nại và Được Tỉnh đã cố gắng hết cả khí lực của mình, nhưng rồi cuối cùng vẫn phải rơi thỏm xuống. Mã Nại lẫn Được Tỉnh chơi với vầy vùng réo gọi :

- Hoa Nương cứu ta với... Hoa Nương...

Cả hai chìm nhanh xuống mặt nước hồ Dạ Thủy. Hoa Nương đứng ngoài lan can thủy xá thờ ơ nhìn. Nàng nhắm nói :

- Hai người xuống dưới đáy hồ mà tìm Nguyệt Hoa Nương.

Nàng vừa nhắm nói hết câu thì một giọng nói nhột nhèo cất lên ngay sau lưng.

- Bồn nhân thích sự lạnh lùng nhẩn tâm của nàng.

Giọng nói nhột nhèo cùng với chất eo éo khiến cho xương sống Hoa Nương gây lạnh. Nàng tự hỏi thầm: “Ai đứng sau lưng mình. Y xuất hiện từ lúc nào mà mình chẳng hay biết chứng tỏ người này có võ công không phải tầm thường. Y hẳn chứng kiến tận mắt cái chết của hai gã Vô Căn đạo nhân họ Mã và họ Được. Nếu vậy, mình không thể qua mắt được y”.

Chính ý niệm đó khiến Hoa Nương quyết định tiên hạ thủ vi cường. Nàng không quay đầu nhìn lại mà đáp lời :

- Chỉ vì hai người kia không biết bí mật hồ Dạ Thủy nên tự tìm đến cái chết chứ không phải Nguyệt Hoa Nương.

- Hai gã đó cũng chẳng nên sống làm gì, bởi bồn nhân đã chán ngấy những tên đạo sĩ thú vị Vô Đang.

- Họ là Vô Căn đạo nhân.

- Chỉ là mã bề ngoài chứ chưa thể bước tới cõi vô căn. Những người như nàng mới xứng bước vào Vô Căn.

- Hoa Nương chưa nghĩ đến việc đó.

- Kẻ có duyên thì việc gì đến ắt phải đến.

- Tôn giá nói rất đúng. Duyên đến thì ắt phải đến.

Liên ngay sau câu nói nửa vời đó, Nguyệt Hoa Nương bất ngờ quay phắt lại, đồng thời chưởng âm vỗ thẳng tới ngực kẻ lạ.

- Ầm...

Chưởng âm của Nguyệt Hoa Nương đã vận đến bảy thành công lực công thẳng vào vùng thượng đảnh của người lạ. Thế mà người đó vẫn đứng đưng trong khi ngọc thủ của người lại tê rần đau nhói.

Hoa Nương buột lùi lại hai bộ.

- Tôn giá là ai.

- Vô Căn đạo nhân... Minh chủ Vô lâm người lập ra Vô Căn giáo.

Sắc diện Hoa Nương thay đổi liên tục. Hoa Nương ngập ngừng nói :

- Tôn giá chính là Vô Căn đạo nhân?

- Không sai! Còn nàng hẳn phải là Lãnh tâm ma nữ.

- Tại sao đạo nhân biết Hoa Nương là Lãnh tâm ma nữ?

Vô Căn đạo nhân bước đến bàn rượu. Lão yên vị nhìn Nguyệt Hoa Nương từ tốn nói :

- Bồn nhân thấy nàng đứng đưng nhìn hai gã Mã Nại và Được Tỉnh chìm dần xuống hồ Dạ Thủy, nên đoán ra thôi.

Hoa Nương mím môi.

Vô Căn đạo nhân chỉ vò rượu.

- Nàng đã chuốc rượu cho hai tên giáo đồ chán ghét kia uống rượu, có sao lại không chuốc rượu cho bốn nhân.

Nguyệt Hoa Nương vốn bình thường rất linh hoạt bởi tiếp những ai muốn đổi ảm với nàng, và sẵn sàng xuống tay sát tử những kẻ háo sắc, nhưng đối mặt với Vô Căn đạo nhân lại cảm thấy lúng túng. Nàng có cảm tưởng những ý nghĩ thầm kín trong đầu mình đều bị Vô Căn đạo nhân thấu suốt.

Hoa Nương gượng bước đến bàn bưng bầu rượu chuốc vào chiếc chén không. Nàng vừa chuốc rượu vừa nói :

- Hai vị giáo đồ của Vô Căn giáo tự tìm đến cái chết chứ Hoa Nương không có ý giết họ.

Vô Căn đạo nhân ngẩng mặt nhìn Hoa Nương :

- Cho dù nàng có giết hai gã đó thì bốn nhân cũng không trách. Bởi bốn nhân đã chán ngán lũ đạo sĩ Vô Đang đội lốt Vô Căn giáo đồ. Bốn nhân mong rằng sẽ không trách phạt nàng.

- Vô Căn đạo nhân không trách Hoa Nương đã hồ đồ dùng chưởng công người ư?

- Bốn nhân sẽ trách và sẽ hành xử nếu như bây giờ nàng đã biết bốn nhân mà vẫn hành động hồ đồ lỗ mãng.

Hoa Nương bưng chén rượu dâng lên trước mặt Vô Căn đạo nhân. Lão đón lấy chén rượu và cầm tay Hoa Nương.

Hoa Nương hơi lúng túng. Nàng gượng nói :

- Tôn giá tìm đến Hoa Nương hẳn có điều chỉ giáo và...

- Bốn nhân nghe nói bất cứ ai gặp Lãnh tâm ma nữ đều phải chết. Chưa có một biệt lệ nào ngoài điều đó. Nay bốn nhân đã được gặp nàng không biết bốn nhân có được biệt lệ đó hay không.

Mặc dù Vô Căn đạo nhân nói rất từ tốn nhưng toàn thân Hoa Nương lại nổi đầy gai ốc.

Nàng nhìn vào mắt Vô Căn đạo nhân.

- Tôn giá muốn gì ở Hoa Nương?

Vô Căn đạo nhân buông tay nàng, bưng chén rượu, ôn nhu nói :

- Hai gã giáo đồ của bốn nhân đã bị nàng cho chu du dưới đáy hồ Dạ Thủy, giờ thì nàng phải thế hai gã đó hầu hạ bốn nhân. Không biết nàng có chịu không.

Vô Căn đạo nhân nói xong áp chén rượu vào miệng nhưng không vội uống, mà đưa mắt nhìn Hoa Nương. Hai luồng uy quang từ thân nhân của Vô Căn đạo nhân tỏa ra khiến cho tim Hoa Nương phải đập thình thịch.

Nàng phải rít một luồng chân ngưng căng phòng để tự trấn tĩnh mới có thể mở miệng đáp lời Vô Căn đạo nhân.

- Hoa Nương chỉ sợ mình hầu hạ đạo nhân không được chu đáo để người phiên trách Hoa Nương mà thôi.

- Nàng biết vâng lời bốn nhân thì sao bốn nhân phiên trách nàng.

Vô Căn đạo nhân dốc chén rượu uống cạn rồi từ từ đặt chén xuống bàn. Lão nhìn chiếc chén không.

Hoa Nương vội chuốc rượu vào chén của lão.

Nhìn chén rượu. Vô Căn đạo nhân nói :

- Nàng đã giết bao nhiêu người muốn sở hữu thân xác của nàng?

Câu hỏi này của Vô Căn đạo nhân khiến Hoa Nương lúng túng.

Vô Căn đạo nhân ngẩng lên nhìn Hoa Nương.

- Nàng không thể trả lời bốn nhân ư?

Hoa Nương ngập ngừng :

- Hoa Nương cũng không biết bao nhiêu người.

Vô Căn đạo nhân ve cằm.

- Không biết, tất đã giết quá nhiều người.

Lão khê gật đầu :

- Nàng càng giết nhiều người chừng nào bốn nhân càng thích.

Vô Căn đạo nhân bưng chén rượu từ từ đứng lên. Lão bước đến bên cạnh Nguyệt Hoa Nương. Khoảng cách quá gần đến độ khi Vô Căn đạo nhân nói Hoa Nương cảm nhận cả luồng hơi thở nóng bỏng của lão.

- Nàng có thể cho bốn nhân biết nguyên nhân vì sao lại thích giết người không?

Hoa Nương ngần ngừ không trả lời Vô Căn đạo nhân.

Lão đặt tay lên vai nàng :

- Hẳn phải có nguyên nhân gì đó khiến nàng mới trở thành một Lãnh tâm ma nữ.

Nguyệt Hoa Nương quay sang nhìn thẳng vào mắt Vô Căn đạo nhân.

- Tại sao Tôn giá muốn biết...

Vô Căn đạo nhân se cằm :

- Bởi vì bốn nhân thích nàng, đã thích nàng thì bốn nhân muốn biết cái gì ở trong tâm nàng.

Vô Căn đạo nhân vừa nói vừa nhìn Nguyệt Hoa Nương bằng hai luồng uy quang của một vị chủ nhân khát khe và tàn nhẫn.

Chạm mắt vào hai luồng nhân quang đầy uy quyền của Vô Căn đạo nhân bất giác Nguyệt Hoa Nương rung mình. Xương sống nàng gai buốt với cảm giác rờn rợn.

Vô Căn đạo nhân dìu Hoa Nương đến bàn, lão ép nàng ngồi xuống, đứng sau lưng đặt tay lên đôi vai thanh mảnh. Gáy nàng gai buốt khi những ngón chỉ pháp của Vô Căn đạo nhân đặt vào.

Nàng rung mình một lần nữa với ý nghĩ thầm: “Cổ mình sẽ gãy vụn nếu như Vô Căn đạo nhân muốn giết mình”.

Vô Căn đạo nhân vừa vuốt ve chiếc gáy thanh tú với làn da trắng như bông bưởi của Hoa Nương vừa nói :

- Nàng có thể bộc bạch với bốn nhân, bởi vì sau này nàng sẽ hầu hạ bốn nhân.

Vô Căn đạo nhân ấn một ngón chỉ vào vùng đại huyệt Thiên Linh Cái của Hoa Nương.

Một lần nữa Hoa Nương lại rung mình. Đây là lần rung mình thứ ba và cảm nhận rõ bóng dáng thần chết đầu đó đứng quanh nàng.

Nguyệt Hoa Nương ngập ngừng nói :

- Tôn giá thấy nhan sắc của Hoa Nương thế nào?

- Rất đẹp. Bốn nhân nói bằng cảm quan thật lòng đó.

Hoa Nương buông một tiếng thở dài :

- Tôn giá thấy Hoa Nương đẹp bởi vì chưa chiếm hữu được thể xác này mà thôi. Một khi thể xác của Hoa Nương đã thuộc về tôn giá thì nó chẳng còn đẹp nữa. Tôn giá sẽ cảm nhận nhàm chán và đến một lúc nào đó sẽ quăng đi như một đóa hoa đã úa tàn.

Vô Căn đạo nhân khê gật đầu :

- Nàng nói hay lắm. Chính vì nàng sợ tới lúc nào đó bốn nhân quăng nàng đi như một đóa hoa tàn nên mới xuất thủ với bốn nhân?

- Hoa Nương không biết tôn giá tìm đến Hoa Nương với mục đích gì, nhưng bất cứ gã nam nhân nào có ý chiếm hữu thể xác Hoa Nương thì đều phải vùi thân dưới đáy hồ Dạ Thủy.

- Tại sao?

- Bởi Hoa Nương đã từng bị tướng công của mình quăng đi như một đóa hoa tàn, chẳng màng đoái hoài đến.

Vô Căn đạo nhân bật cười dòn dã. Tiếng cười của lão khiến cho thính nhĩ Hoa Nương phải ù ù.

Nàng nghĩ thầm: “Điều đó có gì mà lão phải cười”.

Ý niệm còn đọng trong đầu nàng thì Vô Căn đạo nhân ghé miệng vào tai Hoa Nương nhỏ nhẹ nói :

- Nàng hận nam nhân bởi vì bị tướng công phụ tình?

Hoa Nương bậm môi nhặt nhẹo nói :

- Đúng! Hoa Nương đã từng bị tướng công phụ tình. Khi đã làm chủ được thể xác Hoa Nương thì nam nhân sẽ coi thường nữ nhân. Tướng công đã xem rẻ Hoa Nương, trong khi gã khác lại thêm thường muốn chiếm hữu. Chính vì thế những gã thêm khát thân xác Hoa Nương đều phải chết.

Vô Căn đạo nhân cười khẩy rồi nói :

- Nàng nói rất đúng ý của bốn nhân. Tất cả bọn nam tử thêm muốn thể xác nàng đều đáng chết, nhưng với bốn nhân thì phải là một biệt lệ. Ta sẽ không chết chứ?

- Tôn giá có biệt lệ gì?

Vô Căn đạo nhân vuốt ve chiếc gáy trắng nõn của Nguyệt Hoa Nương, lão vừa vuốt vừa chậm rãi nói :

- Biệt lệ của bốn nhân là gì ư? Nàng có nhận bốn nhân là chủ nhân đích thực của nàng không?

Hoa Nương co rúm người lại bởi cảm giác nhột nhột ngay giữa đại huyệt Thiên Linh Cái.

Vô Căn đạo nhân lập lại lần nữa :

- Sao? Lãnh tâm ma nữ có đồng ý Vô Căn đạo nhân làm chủ nhân đích thực của nàng không?

Cũng với lời nói đó, Vô Căn đạo nhân vận chỉ khí kéo chậm chậm từ trên xuống dọc theo xương sống của Nguyệt Hoa Nương. Đạo chỉ khí của Vô Căn đạo nhân phát ra không hề có ý lấy mạng Hoa Nương mà lại tạo ra thứ cảm giác lạ kỳ, buộc nàng phải rút người lại, khẽ nói :

- Đừng mà.

Vô Căn đạo nhân cười mỉm :

- Tất cả đều là vô căn. Nàng bị tướng công xem thường hắt hủi cũng do vô căn mà ra.

Hoa Nương gật đầu :

- Tôn giá nói đúng. Vậy tôn giá muốn gì ở Hoa Nương?

- Một nàng hầu trung thành chỉ có mỗi một mình Vô Căn đạo nhân là chủ nhân đích thực của nàng.

- Hoa Nương chấp nhận.

Vô Căn đạo nhân cười khẩy, ngón tay đang trượt xuống dưới chợt dừng lại ngay đốt xương đại huyệt Vĩ Lư. Lão nhấn nhẹ vào đại huyệt đó.

Hoa Nương ưỡn người đến trước.

Nàng buột miệng thốt :

- Ôi cha...

Cảm giác mà Hoa Nương nhận được từ huyết Vi Lư không đau, mà trái lại còn tại ra một sự hưng phấn, lâng lâng quái lạ.

Vô Căn đạo nhân vuốt tay ngược trở lên, rồi chồm tới trước, lão đặt hai bàn tay lên đôi gò nhũ hoa của Nguyệt Hoa Nương. Cùng với luồng hơi thở nóng bỏng phả vào gáy nàng.

Hoa Nương hơi rút người lại. Nàng không dám phản kháng lại những hành động của Vô Căn đạo nhân vì hai lý do. Một, nàng sợ lão sẽ nổi giận, và điều thứ hai sợ mất đi cảm giác lạ lẫm mà lần đầu tiên Vô Căn đạo nhân đem đến cho nàng.

Đôi bàn tay của Vô Căn đạo nhân từ từ thọc vào trang y của Hoa Nương và nó dừng lại đúng trên hai đỉnh đồi hoa mà tạo hóa đã ban tặng cho nữ nhân.

Hoa Nương bất giác thở gấp bởi cảm giác lạ lùng, dị hoặc mà Vô Căn đạo nhân mang đến.

Hoa Nương thỏ thẻ gọi :

- Chủ nhân...

Cùng với tiếng gọi đó thân thể nàng như bị đóng băng cứng ngắt với sự lâng lâng khi hai bàn tay Vô Căn đạo nhân sục sạo dần xuống thân nàng.

Cảm giác rã rượi đang xâm chiếm lấy nàng để rồi chìm dần vào sự khoái cảm lạ lùng.

Vô Căn đạo nhân nhỏ giọng nói :

- Nàng hầu hạ ta chứ?

- Chủ nhân...

37. Chương 37: Đền Thánh Điệp

Tiểu Kha nhìn sang Thiếu Quân cũng đúng lúc Thiếu Quân định nhìn về phía nàng, vô hình trung hai người đối mặt với nhau.

Thiếu Quân chít vành khăn tang lên đầu mình rồi quay sang Nộ Chí Hải :

- Hải đệ... Mộc huynh đã sẵn sàng.

Nộ Chí Hải khẽ gật đầu. Y nói với Vi Thúy Ngọc và Khả Tiểu Kha :

- Nhị vị tỷ tỷ... Nếu Chí Hải và Mộc huynh có bất trắc thì cũng đừng vì sự an nguy của Chí Hải và Mộc huynh mà liều mình xông vào Điệp trận.

Vi Thúy Ngọc nói :

- Hải đệ đệ cẩn thận.

Chí Hải gật đầu.

Tiểu Kha bước đến trước mặt Mộc Thiếu Quân :

- Mộc huynh... bảo trọng

- Muội bảo trọng

Thiếu Quân quay qua Chí Hải :

- Hải đệ chúng ta đi thôi.

Hai người vừa dậm bước thì Tổ Tổ bất ngờ xuất hiện. Nàng lướt đến chặn ngang đường tiến của Thiếu Quân và Chí Hải.

- Dừng bước

Chí Hải nhìn nàng ôm quyền :

- Cô nương có điều chỉ giáo?

- Tổ Tổ biết nhị vị sắp xông vào Điệp trận để khai thông đền Thánh Điệp

- Đúng như vậy. Cô nương biết Chí Hải và Mộc huynh xông vào Điệp trận để khai thông đền Thánh Điệp, chẳng hay cô nương có can chúng tôi không?

Tổ Tổ lắc đầu :

- Tổ Tổ không can nhị vị mà muốn theo nhị vị

Chí Hải ngơ ngác bởi câu trả lời của nàng. Y hỏi ngược lại nàng :

- Sao... Tổ Tổ cô nương muốn theo chúng tôi xông vào Điệp trận ư?

Tổ Tổ gật đầu.

Chí Hải cau gắt hỏi nàng :

- Thế cô nương có biết xông vào Điệp trận rất nguy hiểm không?

- Biết

- Biết sao lại đòi theo Chí Hải và Mộc huynh?

- Bởi không có Tổ Tổ thì hai vị có khai thông được Điệp trận cũng không thể khai thông được đền Thánh Điệp

Chí Hải ngơ ngẩn với câu nói của Tổ Tổ. Y buột miệng hỏi lại :

- Phải có Tổ Tổ cô nương mới khai thông được đền Thánh Điệp ư?

- Sự thật là như vậy. Chỉ có Tổ Tổ mới biết cách khai thông đền Thánh Điệp mà thôi

- Cô nương với chúng tôi là những người xa lạ, sao cô nương lại có ý muốn giúp chúng tôi?

Tổ Tổ buông một tiếng thở dài rồi mỉm cười nói :

- Tổ Tổ sẽ nói sao với các vị... Mà chuyện này thì các vị cứ nghĩ Tổ Tổ phải giúp các vị thôi.

Thiếu Quân hỏi nàng :

- Cô nương chỉ giúp không thôi ư?

Nàng gật đầu :

- Tổ Tổ không cần đòi hỏi gì ở hai vị đâu.

- Cô nương là người Khất Đan sao lại giúp những người Hán chứ?

Nàng nhìn Thiếu Quân :

- Dù là người Hán hay người Khất Đan thì cũng cùng một mục đích vì bá tính

Nàng đổi giọng khe khẽ

- Nếu không có Tổ Tổ, nhất định các vị không khai thông được đền Thánh Điệp. Đã không khai thông được đền Thánh Điệp mà lại phá Điệp trận, điều đó không có lợi chút nào.

Chí Hải hỏi Tổ Tổ :

- Tại sao không có lợi?

- Vô Căn giáo lúc này đang độc tôn vô lâm, Vô Căn đạo nhân không thể hóa giải được Điệp trận nhưng lão ta có thể khai thông đền Thánh Điệp.

Thiếu Quân hỏi :

- Tại sao cô nương đoán chắc Vô Căn đạo nhân có thể khai thông đèn Thánh Điện?
- Nhị vị cứ tin Tổ Tổ.

Thiếu Quân cau mày hỏi nàng :

- Nếu như tại hạ không tin cô nương thì sao?
- Chỉ có tin vào Tổ Tổ nhị vị mới có thể hoàn thành được trọng trách của Vô lâm Thiên tôn Thánh chủ. Bằng như ngược lại, nhị vị chỉ được mỗi việc khai thông quan lộ cho ma đạo.
- Thế cô nương có gì chứng minh cho lời nói của mình?

Tổ Tổ nhìn thẳng vào mắt Mộc Thiếu Quân

- Cái chết của Quách Lâm.
- Quách Lâm?

Tổ Tổ nhẹ gật đầu :

- Cái tên Quách Lâm đủ để làm tin nơi Mộc huynh rồi chứ. Và Tổ Tổ còn vật này nữa.

Nàng lấy chiếc kim bài chìa đến trước mặt Mộc Thiếu Quân

- Mộc công tử nhận ra Tổ Tổ rồi chứ?

Thiếu Quân nhìn tấm kim bài rồi bắt giắc quỳ xuống

- Quận chúa vạn an.

Chí Hải ngơ ngác :

- Cô nương là Quận chúa đương triều?

Nàng gật đầu Chí Hải ôm quyền :

- Chí Hải thất kính... Thất kính

Tổ Tổ khoát tay

- Lúc này không cần giữ tiểu tiết. Điều cốt yếu là nhị vị phá Điện trận để Tổ Tổ khai thông đèn Thánh Điện
- Thiếu Quân đứng lên nhìn qua Chí Hải gật đầu
- Hải đệ... Chúng ta xông vào trận thôi

Tổ Tổ nhìn lại Vi Thúy Ngọc và Tiểu Kha

- Nhị vị cứ ở đây - Nàng đặt vào tay Tiểu Kha một trái thiên pháo - Chúng tôi sẽ nhận ra tín hiệu của nhị vị cô nương

Tiểu Kha ôm quyền xá

- Quận chúa bảo trọng

Chí Hải và Thiếu Quân cùng với Tổ Tổ cùng bước xuống thung lũng Điện trận

Dừng bước bên ngoài rìa thung lũng Điện trận, Tổ Tổ hỏi Chí Hải :

- Nộ thiếu hiệp hẳn đã tự thành Vô Tướng thần công và Tu La thân pháp rồi chứ?

Chí Hải nhìn qua Thiếu Quân. Y có cảm tưởng tất cả chuyện gì Tổ Tổ cũng đều biết

Chí Hải quay lại nàng

- Chí Hải đã tự thành Vô Tướng thần công dưới tuyệt vực Kinh Đỉnh sơn, còn Tu La thân pháp thì do chính Quách Lâm huynh truyền thụ lại

- Nếu Nộ thiếu hiệp tụ được Vô Tướng thần công và Tu La thần pháp mới có thể khai thông được Điệp trận Thiếu Quân lên tiếng :

- Còn Mộc Thiếu Quân sẽ làm gì?

- Mộc công tử hẳn là đệ tử y bát chân truyền của Địa Linh Tôn Giả, võ công xuất quỷ nhập thần và đặc biệt là Chu Sa Tử. Mộc công tử sẽ dụng Chu Sa Tử bảo vệ cho Nộ thiếu hiệp và Tổ Tổ xông vào Điệp trận, chỉ một sơ xuất nhỏ, để cho một cánh bướm bám vào người cũng mất mạng.

- Nguy hiểm đến vậy ư?

Tổ Tổ gật đầu Thiếu Quân nghiêm giọng nói :

- Biết nguy hiểm như vậy sao Quận chúa vẫn theo Thiếu Quân và Chí Hải?

- Chỉ có Tổ Tổ mới có thể khai thông đền Thánh Điệp

Nàng quay sang Nộ Chí Hải

- Nộ thiếu hiệp... Đã đến lúc rồi đó

- Chí Hải làm gì. Xông thẳng vào thung lũng chứ?

- Tổ Tổ quên không nói cho Nộ thiếu hiệp biết. Thiếu hiệp xông vào Điệp trận dùng Điệp Bội phối hợp với Vô Tướng thần công và Tu La thần pháp để tìm ra đền Thánh Điệp

- Đền Thánh Điệp ở trong thung lũng Điệp trận chứ đâu phải tìm

- Không phải như thiếu hiệp nghĩ đâu. Điệp Bội dẫn chúng ta đến đền Thánh Điệp

- Một khi hai cánh Điệp Bội hợp nhất thì kỳ biến sẽ xảy ra à?

- Tổ Tổ đoán chắc như vậy

- Thế thì Chí Hải phải xông vào thôi

Y nhắm nói tiếp :

- Chí Hải đã từng mơ mình trở thành Điệp Nhân, hôm nay chắc biến thành bướm chúa quá.

Y quay lại Thiếu Quân :

- Mộc huynh... Chí Hải xông vào trận đây.

Chí Hải nói dứt câu, đã vận hóa Vô Tướng thần công đồng thời rút Điệp Bội băng vào Điệp trận, Thiếu Quân thủ sẵn Chu Sa Tử cùng với Tổ Tổ nối bước theo y.

Ba người vừa xông vào Điệp trận thì những âm thanh rì rì cất lên ở khắp tám phương bốn hướng. Âm thanh kia khiến cho Thiếu Quân Tổ Tổ và Chí Hải không khỏi rợn người

Tổ Tổ nói :

- Nộ thiếu hiệp... Chuẩn bị hợp nhất Điệp Bội

Chí Hải luống cuống

- Hợp nhất thế nào?

- Dụng Tu La thần pháp với Vô Tướng thần công của thiếu hiệp thế nào Điệp Bội cũng sẽ hợp nhất

Tổ Tổ vừa thốt dứt lời thì lũ bướm độc như một trận cuồng phong dữ dội ào ào kéo đến

Tổ Tổ khẩn trương nói :

- Nộ thiếu hiệp hành động đi kẻo không kịp đâu.

Chí Hải tung hai cánh Điệp Bội lên cao, hai cánh Điệp Bội chao lượn trên không trung mà không hợp lại làm một để thành trợn một cánh bướm.

Chí Hải bối rối nói :

- Sao kỳ vậy. Chúng ta phải chạy thôi.

Chí Hải vừa nói vừa toan quay lưng thoát chạy như Thiếu Quân đã thò tay y lại.

- Nộ đệ dùng Vô Tướng thần công hợp nhất Điệp Bội. Hãy làm đi.

Chí Hải gật đầu.

Y liền thi triển Vô Tướng thần công. Thân ảnh của y chỉ trong chớp mắt đã mất dạng. Với Vô Tướng thần công, Chí Hải không còn thấy bóng hình nữa, liền phối hợp với Tu La thần pháp, chẳng khác nào một ngọn gió vô hình đẩy hai cánh điệp bội về với nhau.

Trong khi Chí Hải bận hợp nhất điệp bội thì lũ bướm độc ào ào lao vào Thiếu Quân và Tổ Tổ.

Thiếu Quân nói :

- Quận chúa bảo trọng.

Y phát động chuông kinh rải Chu Sa Tử phủ lên phạm vi mười trượng. Lũ bướm độc chạm vào màn sương Chu Sa Tử đó tựa như lũ thiêu thân tìm cái chết.

Chí Hải vừa cố hợp nhất Điệp Bội vừa liếc nhìn Thiếu Quân và Tổ Tổ. Y rên thầm :

- Thử của nợ vô tích sự này sao không có hiệu nghiệm gì hết vậy. Nào... Nào có sự biến đi chứ. Kéo lũ bướm kia lấy mạng Quận chúa và Mộc huynh.

Hai cánh Điệp Bội được Nộ Chí Hải ghép lại.

Ánh hào quang xanh rờn tỏa ra. Ngay lập tức lũ bướm độc đang xông vào màn sương Chu Sa Tử chực nuốt chửng lấy Tổ Tổ và Thiếu Quân bất ngờ đổi hướng

Chúng ào ào lao vào Điệp Bội

Nộ Chí Hải hốt hoảng, vừa ghép Điệp Bội vừa lao mình thoát đi. Chí Hải giơ cao cánh Điệp Bội thi triển khinh công bỏ chạy, lũ bướm độc như một con quái vật khổng lồ đuổi theo y.

Chí Hải xuất hạn mồ hôi

Y thét lên :

- Chí Hải phải làm sao đây?

Đến lúc này Tổ Tổ đã nhận ra sự kỳ lạ từ lũ bướm độc đang đuổi theo Chí Hải

Nàng quay sang nói với Thiếu Quân :

- Mộc công tử đuổi theo Nộ huynh nói người buông Điệp Bội ra

Thiếu Quân gật đầu liền thi triển khinh công đuổi theo Chí Hải

Tổ Tổ buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm nhìn theo lũ bướm độc. Một ngọn nhu phong bất ngờ xuất hiện sau lưng nàng. Tổ Tổ giật mình bởi cảm nhận sự quái lạ của ngọn nhu phong đó. Nàng chưa kịp có phản ứng gì thì bất ngờ đại huyết Thụy Khê đau nhói. Mắt Tổ Tổ hoa lên, hai chân khụy hẳn xuống và chẳng còn biết gì nữa

Trở lại với Nộ Chí Hải. Mặc dù đã vận hết khinh thuật thần kỳ vẫn bị lũ bướm độc phía sau bám riết, và càng lúc càng rút dần khoảng cách

Chí Hải rủa thầm: “Chẳng lẽ Nộ Chí Hải trở thành miếng mồi ngon cho lũ bướm độc quỷ quyet này sao”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu thì Chí Hải nghe tiếng Thiếu Quân gào lên ở phía sau mình

- Nộ đệ hãy buông Điệp Bội

Vừa nghe Thiếu Quân hét, Chí Hải chẳng cần suy nghĩ, buông ngay Điệp Bội. Y vừa buông cánh Điệp Bội thoát đi thì lũ bướm đã bầu lấy Điệp Bội như bầu lấy cánh bướm chúa. Chúng nâng Điệp Bội lên cao đưa thẳng vào giữa thung lũng Điệp trận

Lũ bướm ào ào kéo đến và chỉ trong khoảnh khắc đã xếp thành một ngôi đền hình cánh bướm với đủ mọi màu sắc sặc sỡ trông thật hoành tráng nguy nga

Chí Hải cứ há hốc miệng chăm chăm chiêm ngưỡng ngôi đền độc nhất vô nhị, lần đầu tiên được tạo dựng ra
Y lập bập nói :

- Đẹp... Đẹp quá... Không thể nào tin được... Lũ bướm biết dựng nhà... Không thể nào tin được

Mộc Thiếu Quân cũng chẳng khác gì Chí Hải. Y im lặng ngắm nhìn kỳ quan do lũ bướm tạo thành. Mãi một lúc y mới sực nhớ đến Tổ Tổ

- Quận chúa.

38. Chương 38: Quỷ Ngôn

Nhắc đến Tổ Tổ, Mộc Thiếu Quân toan quay bước trở lại tìm nàng thì một tràng cười tiếu ngạo cất lên sang sảng. Nghe tiếng cười đó, Chí Hải lẫn Thiếu Quân phải cau mày. Liên ngay sau tràng cười nghe chói thính nhĩ, Cừu Thiên Nhậm cấp Tổ Tổ lướt ra. Y đặt trảo công vào gáy Tổ Tổ, nhìn Thiếu Quân và Nộ Chí Hải

- Phận sự của hai người đến đây được rồi... Giờ thì mau rời khỏi đây ngay

Nộ Chí Hải trừng mắt nhìn Cừu Thiên Nhậm :

- Lão là ai mà lại có quyền đuổi Nộ Chí Hải chứ?

Cừu Thiên Nhậm hừ nhạt gần giọng nói :

- Nếu hai người không rời khỏi chốn này, thì lão phu sẽ tể a đầu Tổ Tổ này cho lão Diêm La đó

Nộ Chí Hải há miệng :

- Cái gì?

- Lão phu nói là làm. Phận sự của hai người là khai thông Điệp trận, còn ta mới là chủ nhân của đền Thánh Điệp

Thiếu Quân lắc đầu

Nộ Chí Hải cao giọng nạt ngang :

- Lão nói khó nghe quá... Nộ Chí Hải không ngại sinh tử phá Điệp trận để lão tự xưng cho mình là chủ nhân ngôi đền độc nhất vô nhị này à. Vậy sao từ lúc đầu lão không tự mình mở Điệp trận đi?

- Lão phu không cần nói nhiều lời với tiểu tử, người và gã kia không rời khỏi thung lũng Điệp trận thì ả nha đầu này sẽ chết. Chỉ có bấy nhiêu thôi

Thiếu Quân nghiêm giọng nói :

- Nếu lão tiên sinh sát tử Tổ Tổ thì không còn ai khai thông đền Thánh Điệp. Lão tiên sinh là chủ nhân đền Thánh Điệp cuối cùng cũng trắng tay chẳng có gì cả

- Tự khắc lão phu có cách

Lão gần giọng nói :

- Người có rời khỏi đây hay không?

Nộ Chí Hải cúi nạt ngang

- Nộ Chí Hải không rời khỏi đây thì sao nào. Lão mà sát tử Tổ Tổ thì Nộ Chí Hải sẽ bắt lão châu Diêm chúa đó

- Hừ... Không còn gì để lão phải sợ hãi cả

Cừu Thiên Nhậm vừa nói vừa vận công Vô Lượng. Thiếu Quân khoát tay

- Thôi được... Vì sự an nguy của Tổ Tổ, tại hạ và Nộ đệ sẽ rời khỏi đây. Chỉ cần lão tiên sinh hứa bảo toàn mạng sống cho Tổ Tổ

Cừu Thiên Nhậm gật đầu :

- Lão phu hứa

Thiếu Quân gật đầu nhìn sang Nộ Chí Hải

- Nộ đệ... Chúng ta đi thôi

Nộ Chí Hải sa sầm mặt :

- Mộc huynh...

- Hãy theo huynh. Nếu cần Chí Hải cứ dụng Vô Tướng thần công

- Được...

Mộc Thiếu Quân nắm tay Nộ Chí Hải. Hai người quay lưng bước đi, Thiếu Quân truyền âm nhập mật :

- “Khi nào huynh quảng đệ đi thì dụng ngay thần công tuyệt kỹ của Vô lâm Thiên tôn Thánh chủ”.

- Huynh yên tâm đi

Thiếu Quân nghiêm mặt. Y dùng thính nhĩ để nghe. Khi tiếng thở ra của Cừu Thiên Nhậm vừa dứt, cũng là lúc phải rít chân ngươn thì đảo mình quảng Nộ Chí Hải về phía Cừu Thiên Nhậm.

Ngoài một cái chớp mắt với tuyệt kỹ Vô Tướng thần công Nộ Chí Hải lao đến Cừu Thiên Nhậm mà lão chẳng kịp thấy nhân dạng y.

Trong tình thế cấp bách, Nộ Chí Hải dồn nội lực vào hữu thủ vỗ luôn một chưởng công thẳng vào chính diện Cừu Thiên Nhậm.

Bộp...

Chưởng kinh của Nộ Chí Hải trong lần xuất thủ này do sự an nguy của Tổ Tổ mà dụng đến mười thành công lực, nên chỉ sau âm thanh khô khốc đó, thủ cấp của Cừu Thiên Nhậm vỡ toang như quả dưa hấu bị đập bằng quả búa ngàn cân.

Thủ cấp của Cừu Thiên Nhậm biến dạng, mà thân pháp vẫn đứng sừng sững với tư thế vẫn còn khổng chế Tổ Tổ

Tổ Tổ biến sắc

Ngay cả Nộ Chí Hải là người chủ công sát tử Cừu Thiên Nhậm cũng phải dờ dãn trước cái chết quá đột ngột của họ Cừu

Y bước vội về phía sau chìa hai tay đến trước

- Chí Hải không cố ý... Chí Hải không cố ý giết người... Chí Hải nói thật đó

Thiếu Quân đỡ Tổ Tổ nhìn Chí Hải

- Đệ chỉ bị bắt buộc thôi. Giờ có ân hận thì lão quỷ cũng đã chết rồi

- Nhưng lão chết thê thảm quá.

- Chết như thế nào cũng là chết. Chỉ tại vì lão bức ép đệ mà thôi

Thiếu Quân vận công giải huyết đạo cho Tổ Tổ. Nàng rùng mình rồi nhìn xác Cừu Thiên Nhậm

- Lão chết đáng lắm

Thiếu Quân nói :

- Quận chúa... Bây giờ đến lượt Quận chúa khai thông đền Thánh Điệp.

Chí Hải hỏi :

- Trong đền Thánh Điệp chứa báu vật gì mà phải khai thông?

Tổ Tổ nhìn Chí Hải nói :

- Trong đền Thánh Điệp chứa báu vật liên thành. Chính báu vật đó mới có đền Thánh Điệp, mới có Điệp trận, mà chìa khóa mở đền Thánh Điệp chính là điệp bội.

Chí Hải chắc lưỡi :

- Cho dù có báu vật liên thành mà phá hủy kỳ quan độc nhất vô nhị này cũng tiếc quá.

Thiếu Quân nói :

- Đền Thánh Điệp được tạo lập là để bảo vệ báu vật, khi báu vật đã có chủ thì đền Thánh Điệp phải mất đó là lẽ thường tình, Chí Hải đệ tiếc rẽ làm gì?

Chí Hải nói với Tổ Tổ :

- Quận chúa thận trọng. Lũ bướm độc không phân biệt người là Quận chúa đương triều đâu

Tổ Tổ mím môi, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Khi Tổ Tổ lấy được báu vật ra Mộc công tử và thiếu hiệp hãy hứa với Tổ Tổ.

Chí Hải nhanh miệng hỏi nàng :

- Quận chúa muốn Chí Hải hứa gì?

- Dù với bất cứ giá nào cũng phải đem bằng được báu vật đó về Trường An giao cho đương kim Hoàng thượng.

Chí Hải gật đầu :

- Nhất định phải giao cho đương kim Hoàng thượng ư?

Tổ Tổ gật đầu :

- Nếu như Nộ thiếu hiệp nghĩ đến bá tính.

- Nếu vì bá tính thiên hạ thì Chí Hải nhất định sẽ giao báu vật kia cho đương kim Hoàng thượng.

Tổ Tổ mỉm cười nói với Chí Hải

- Tổ Tổ đặt niềm tin nơi thiếu hiệp.

Nàng nói xong, nhìn về phía ngôi đền Thánh Điệp, rồi từ từ rảo bước. Tổ Tổ dừng lại khi cách ngôi đền trăm trượng. Nàng quan sát ngôi đền một cách tỉ mỉ rồi cẩn trọng vệt lũ bướm độc lên người vào. Tổ Tổ mất hẳn vào trong ngôi đền kia những tưởng như lũ bướm nuốt chửng lấy nàng.

Thiếu Quân, Chí Hải đứng nhìn Tổ Tổ mà không khỏi lo lắng cho sinh mạng nàng. Bất giác tìm hai người đập thành thịch như trống trận.

Thiếu Quân buông một tiếng thở dài.

Chí Hải quay sang nhìn Thiếu Quân :

- Mộc huynh nghĩ sao?

Thiếu Quân lắc đầu :

- Lúc này đầu óc huynh thật trống rỗng chẳng có suy nghĩ gì cả, không biết Quận chúa sẽ như thế nào?

Chí Hải nhún vai :

- Đệ nghĩ Quận chúa chẳng có mệnh hệ gì đâu mà nhất định sẽ mang được báu vật ra

- Sao đệ nghĩ như vậy?

- Nếu Tổ Tổ quận chúa không biết cách xâm nhập đền Thánh Điện thì đã chết ngay khi chạm tay vào lũ bướm độc. Quận chúa đã mở được cửa để đi vào tất sẽ quay trở ra. Theo đệ nghĩ Quận chúa đã được truyền đạt cách mở đền Thánh Điện nên mới tự tin như vậy. Huynh tin đệ đi nhất định Quận chúa sẽ trở ra.

Chí Hải quan sát mặt Thiếu Quân, y nhỏ giọng nói :

- Mộc huynh thấy Quận chúa thế nào?

- Sao đệ hỏi ta câu đó?

Chí Hải giả lả cười

- Nếu so với Khả Tiểu Kha tiểu thư, Quận chúa Tổ Tổ hay hơn hay kém.

Thiếu Quân lắc đầu nói :

- Quận chúa là Quận chúa đâu thể so sánh với Tiểu Kha.

Chí Hải nhún vai cười mỉm :

- Chí Hải chỉ sợ trong mắt huynh, một Quận chúa đương triều hơn hẳn một vị tiểu thư dân dã.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Đối với Thiếu Quân thì chẳng một ai hơn được Khả Tiểu Kha.

- Chí Hải rất thích câu nói này của huynh.

Chí Hải nhìn lại ngôi đền Thánh Điện chờ đợi. Thời gian chậm chạp trôi qua trong sự chờ đợi của Thiếu Quân và Nộ Chí Hải. Cả hai cảm thấy thời khắc trôi qua rất chậm cùng với nỗi nôn nao lo lắng cho Tổ Tổ.

Chí Hải nhìn qua Thiếu Quân

- Mộc huynh... Nếu như Tổ Tổ quận chúa không quay trở ra thì ta tính sao?

- Huynh cũng chưa biết, nhưng hy vọng Quận chúa sẽ trở ra.

Vàng nhạt quang dần chìm xuống chân trời tây, cả hai nhìn đền Thánh Điện với sự lo lắng hơn.

Chí Hải buông một tiếng thở dài nói :

- Nếu trong một khắc nữa, Tổ Tổ quận chúa không quay trở ra thì Chí Hải buộc phải dụng đến Vô Tướng thần công xâm nhập đền Thánh Điện.

- Huynh cũng nghĩ như vậy.

Chí Hải nhìn quanh.

- Lúc này sao đệ cảm thấy tĩnh lặng.

- Đệ còn cảm nhận gì nữa không?

- Sự tĩnh lặng này báo hiệu sóng gió sẽ đến. Một trận bão phong không thể nào tưởng tượng được.

- Huynh cũng cảm nhận với đệ.

Nói đến đây Thiếu Quân kịp nhận ra ngôi đền Thánh Điện có sự thay đổi, bầy bướm độc dựng đền như giết mình sau một cơn say đang có sự chuyển động nhẹ nhàng.

Thiếu Quân nói với Chí Hải :

- Chí Hải quan sát đèn Thánh Điện xem. Hình như lũ bướm độc đã phát hiện ra điều gì đó và sắp chuyển động.

Lời còn đọng trên môi của Thiếu Quân thì Tổ Tổ từ trong đèn Thánh Điện vệt bầy bướm độc bước ra. Trên tay là một khối lam ngọc tỏa màu xanh óng ánh.

Chí Hải, Thiếu Quân trở mắt nhìn Tổ Tổ. Nhân quang hai người bị ánh hào quang của khối lam ngọc làm cho lóa mắt.

Chí Hải toan chạy đến bên Tổ Tổ thì ánh pháo hiệu vụt sáng trên bầu trời.

Tổ Tổ nhìn vàng pháo hiệu.

Thiếu Quân lo lắng nói :

- Chí Hải... Vì Thúy Ngọc và Tiểu Kha hẳn đã gặp chuyện rồi. Hãy bảo vệ Tổ Tổ, huynh sẽ quay lại với hai người.

Chí Hải gật đầu.

Mộc Thiếu Quân băng mình rời thung lũng. Chí Hải bước đến trước mặt Tổ Tổ :

- Quận chúa... Vật gì trên tay Quận chúa vậy?

- Ngọc ấn của tiên đế.

Chí Hải tròn mắt :

- Ngọc ấn... Tại sao Ngọc ấn lại ở giữa thung lũng bướm này. Đáng lẽ nó phải ở cấm thành mới đúng chứ?

Chí Hải vừa thốt lên dứt lời thì giọng nói ồn ồn, pha với giọng eo éo của trẻ nít cất lên :

- Tiểu tử sao biết được bí mật đó?

Chí Hải quay mặt nhìn lại.

Vô Căn đạo nhân và những cao thủ Vô Căn giáo xuất hiện.

Chí Hải nhìn Vô Căn đạo nhân nói :

- Thì ra là lão đạo nhân, không biết giờ Chí Hải gọi lão là gì nhỉ. Chưởng môn Vô Đang phái Bạch Mi lão tổ hay Vô Căn đạo nhân?

Vô Căn đạo nhân nhìn Chí Hải buông một câu bằng chất giọng thật lạnh nhạt :

- Vô Căn đạo nhân.

Chí Hải nhún vai :

- Chẳng hay Vô Căn đạo nhân tiên sinh đến đây có điều chi chỉ giáo cho Nộ Chí Hải?

- Tiểu tử và nha đầu kia muốn sống hãy giao Ngọc ấn cho bốn nhân, hai người sẽ có được một sinh lộ, bằng như ngược lại chỉ có một lối duy nhất là phải xuống A tỳ.

- Tiên sinh có chắc như vậy chứ?

- Hãy tin lời bốn nhân.

Chí Hải khẽ lắc đầu

- Tiên sinh nói nghe hay thật. Nếu không tuân theo ý tiên sinh thì Chí Hải và Tổ Tổ chỉ có một con đường xuống A tỳ. Vậy xin hỏi tiên sinh, người có biết Nộ Chí Hải là truyền nhân của Vô lâm Thánh chủ Thiên tôn không?

Vô Căn đạo nhân gật đầu :

- Bốn nhân biết.

- Đã biết sao tiên sinh nghĩ có thể lấy mạng Chí Hải dễ dàng như vậy?

- Một mình tiểu tử không thể giao thủ với bao nhiêu người của Vô Căn đạo nhân. Tất cả mọi bang phái, môn giáo trong võ lâm đều đã qui về một mối là Vô Căn giáo. Chẳng lẽ một mình tiểu tử lại có thể xóa sạch võ lâm Trung Thổ sao?

Câu nói này khiến cho Chí Hải lúng túng. Y nghĩ thầm: “Lão Bạch Mi đạo sĩ đã thâm tóm cả quần hùng hắc bạch kéo đến đây, mình thoát chạy thì dễ rồi nhưng không thể để mặc Quận chúa Tố Tố ở lại đây một mình giữa chúng giáo Vô Căn. Còn như kháng lại chỉ dụ của lão thì sẽ có bao nhiêu người phải chết dưới tay Nộ Chí Hải”.

Trong khi Chí Hải nghĩ thì Vô Căn đạo nhân dựng “Nhiếp Thần đại pháp” đọc những ý niệm đang diễn ra trong đầu Chí Hải. Chí Hải nghĩ xong toan mở lời thì Vô Căn đạo nhân khoát tay khe khẽ nói :

- Tiểu tử không cần thiết phải nói, bổn nhân có thể đọc được người đang nghĩ gì.

Chí Hải buột miệng hỏi :

- Lão nói nghe coi, Chí Hải đang nghĩ gì?

- Tiểu tử hẳn không muốn tay mình nhuộm máu tanh phải không?

Chí Hải gật đầu :

- Tất nhiên rồi... Chẳng có ai ham tay dính máu cả. Chỉ những kẻ tham lam vô độ, hám danh hám quyền mới để tay mình nhuộm máu mà thôi.

Vô Căn đạo nhân mỉm cười, lấy tay ve cằm

- Sự khí khái chân thành của tiểu tử khiến cho bổn nhân bội phục đó. Chỉ cần người theo bổn nhân, bổn nhân có thể đảm bảo cho người một ngày mai chẳng ai sánh bằng. Thậm chí cả đương kim Hoàng thượng.

Chí Hải vừa nghe Vô Căn đạo nhân thốt lên lời liền ôm quyền xá :

- Đa tạ... Đa tạ hảo ý của tiên sinh. Nhưng khốn nỗi ở trên đời này, ai cũng có thể nói mình là kẻ đứng đầu thiên hạ được cả, bởi nói quá dễ còn làm thì không phải như người ta nói.

- Người nói ra câu này có ý muốn chống lại bổn nhân.

Chí Hải khoát tay :

- Không... Không... Chí Hải đâu dám chống tiên sinh và càng không dám xem thường tiên sinh. Mà chỉ mong tiên sinh coi trọng sự công bằng là được rồi à.

- Tiểu tử muốn nói đến sự công bằng đó là gì?

Chí Hải cười khẩy

- Chí Hải chẳng dám giấu tiên sinh. Nếu tiên sinh sớm nhận ra Nộ Chí Hải không ngại đến sự hy sinh tính mạng hóa giải Diệp trận, còn Quận chúa Tố Tố thì xem nhẹ bản thân mình chui vào đền Thánh Diệp để lấy báu vật Ngọc ấn, hẳn đã không cắt sinh lộ của Chí Hải và Quận chúa Tố Tố.

Y gãi đầu nói tiếp :

- Nếu tiên sinh khư khư đòi văn sinh trao bảo vật Ngọc ấn hóa ra kẻ trưởng tôn chẳng khác bọn thảo khấu chặn đường cướp của giữa ban ngày ban mặt.

Mặt Vô Căn đạo nhân biến qua sắc tái nhợt, không biết lão giận Chí Hải hay thẹn thùng bởi câu nói này.

Tất nhiên sự thay đổi sắc diện của Vô Căn đạo nhân Chí Hải đã nhận ra. Y nhún nhó nói :

- Văn sinh không có ý xem thường tiên sinh mà chỉ nói lời thật thôi.

Vô Căn đạo nhân nhìn Chí Hải

- Im miệng. Nếu không bổn nhân sẽ cắt lưỡi người.

Chí Hải le lưỡi :

- Eo ôi... Chỉ vì một lời nói thành thật tận đáy lòng mà tiên sinh đòi cắt lưỡi vãn sinh sao

Chí Hải toan nói nữa thì Vô Căn đạo nhân khoát tay :

- Một lần nữa, bổn nhân hỏi ngươi có giao Ngọc ấn cho bổn nhân hay không?

- Tiên sinh cần Ngọc ấn để làm gì?

- Ai sinh ra mà chẳng muốn trở thành đế nghiệp thì không phải ai cũng có thể dựng được. Chỉ có người mang chân mạng đế vương thôi.

Chí Hải reo lên :

- Tiên sinh nói thế hàm ý mình có chân mạng đế vương?

- Không sai.

Chí Hải bật cười. Tràng tiểu ngạo do Chí Hải phát ra buộc Vô Căn đạo nhân phải hỏi :

- Vì sao ngươi cười?

- Tiên sinh có chân mạng đế vương, xin hỏi văn bối có chân mạng đó không.

Không chờ Vô Căn đạo nhân đáp lời mình. Chí Hải nói luôn :

- Văn bối thấy mình cũng có chân mạng đế vương. Và tất cả mọi người ở đây ai cũng có chân mạng đế nghiệp.

- Tiểu tử là một tên hồ đồ, nói nhăng nói càn. Đâu cứ là người thì có chân mạng đế nghiệp.

- Hê... Tiên sinh nói thế thì sai quá rồi. Nói như tiên sinh thì vũ trụ này đâu khởi phát từ Vô Căn.

Đôi chân mày của Vô Căn đạo nhân nhíu lại.

Chí Hải khoát tay :

- Tiên sinh đừng giận, văn bối sẽ lý giải cho tiên sinh biết.

- Tiểu tử nói cho bổn nhân nghe xem có đúng không.

Chí Hải xoa trán :

- Văn bối kiến văn thấp kém chỉ biết đơn sơ mộc mạc mà thôi. Theo văn bối, tất cả mọi người trong cõi nhân gian này đã sinh thì phải có ngày chết, bất kể người đó là vua hay dân dã, cho dù là một cái bang hành khất. Ngoài chết ra, họ còn phải ăn, phải uống, phải mặc và cả việc lập nường tử nữa kia. Ai cũng thế, người nào cũng giống như nhau. Chính vì thế ai cũng có chân mạng đế nghiệp. Đây mới là đạo Vô Căn.

- Nói hay lắm, vậy ngươi cho bổn nhân biết sao có người lập đế nghiệp, có người mãi mãi là thảo dân?

Chí Hải chớp mắt, xoa trán. Câu hỏi này của Vô Căn đạo nhân khiến gã lúng túng.

Tổ Tổ buộc phải thay Chí Hải đáp lời Vô Căn đạo nhân :

- Dựng nghiệp đế, do người kia đặt được ba điều kiện.

Vô Căn đạo nhân hỏi :

- Điều kiện gì?

- Thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Hội đủ ba điều kiện đó mới dựng được nghiệp đế

Chí Hải vỗ tay reo lên :

- Đúng... Đúng... Tiên sinh hẳn đã nghe Tổ Tổ nói rồi chứ... Tiên sinh có hội đủ ba điều kiện mà Tổ Tổ vừa nói không?

Vô Căn đạo nhân nhẹ gật đầu :

- Bổn nhân có đủ đó.

Vô Căn đạo nhân vừa thốt dứt câu. Chí Hải chụp hỏi ngay :

- Tiên sinh khẳng định như vậy ư?
- Thiên thời địa lợi, nhân hòa, bốn nhân đều có.
- Nếu tiên sinh có Chí Hải nhứt nhứt quì lạy tuân theo chỉ ngôn của tiên sinh, bằng ngược lại... Tiên sinh phải... Phải tính sao với văn sinh đây?
- Bốn nhân hiện tại có đủ ba điều kiện mà ả nha đầu kia vừa nói. Tin hay không là quyền của người.

Chí Hải xua tay như đuổi ruồi.

- Tất nhiên văn bối tin, nhưng để trọn tin phải mắt thấy tai nghe mới đáng
- Tiểu tử muốn gì?
- Chỉ cần tiên sinh chứng minh mình hội đủ ba điều kiện kia cho Nộ Chí Hải thấy. Chí Hải sẵn sàng dập đầu để tiên sinh hành xử. Muốn giết hay tha cũng được, nếu được sống thì Chí Hải sẽ đem tất cả tâm huyết lẫn trí dũng phục dịch tiên sinh
- Được bốn nhân sẽ nói cho người biết.

Chí Hải khoát tay :

- Khoan khoan... Văn bối chưa nói hết.
- Tiểu tử còn điều gì muốn nói?
- Nếu như tiên sinh không chứng minh được thì cho văn bối một ân huệ được thỉnh cầu.

Vô Căn đạo nhân suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Được... Bốn nhân sẽ cho tiểu tử một ân huệ, nhưng ngoại trừ xin ta một sinh lộ.
- Văn bối nào dám đòi hỏi cao ở Vô Căn tiên sinh.

Vô Căn đạo nhân với thuật Nhíp Hồn đại pháp có thể đoán ý niệm trong đầu Chí Hải nhưng với bộ mặt ngờ nghệch trơ trơ của Nộ Chí Hải, chẳng biểu lộ vui buồn gì cả khiến lão không sao đoán ra được. Đôi chân mày Vô Căn tiên sinh nhíu lại

Lão ve cằm nói :

- Lão phu có đủ ba điều kiện thiên thời, địa lợi nhân hòa vì trời đang giúp lão phu, đất đang mang lão phu và mọi người đang quỳ dưới chân lão phu.

Chí Hải tròn mắt :

- Thế ư, tiên sinh nói trời đang giúp tiên sinh?
- Không sai!

Chí Hải xoa trán rồi nói :

- Chỉ cần tiên sinh hét to lên: “Ông trời hãy giúp ta”. Văn bối chỉ cần nghe ông trời đáp thì tin ngay.

Vô Căn đạo nhân trừng mắt :

- Người...

Vô Căn đạo nhân toan động thủ. Chí Hải khoát tay :

- Tiên sinh đừng nóng giận... Đừng nóng giận. Thường lời thật chỉ hay bị người hiểu lầm. Văn sinh chỉ nói lời thật nên thường nói ra điều gì cũng phải được chứng minh chứ. Nếu tiên sinh không chứng minh được thì những lời của tiên sinh chỉ là lời nói gió thoảng mây bay thốt ra từ chiếc lưới không xương, uốn qua éo lại thành ngôn phong, nói thế người ta gọi là sàm ngôn.

Vô Căn đạo nhân rít lên :

- Tiểu tử hỗn láo đáng chết.

Cùng với lời nói đó, Vô Căn đạo nhân vận Đồng Tử công toan sẽ mình tới tập kích Chí Hải nhưng Chí Hải đã thét lên :

- Dừng tay

Vô Căn đạo nhân gần giọng nói :

- Tiểu tử muốn gì?

- Nếu tiên sinh vì nóng giận muốn đánh Chí Hải thì cũng phải giữ lời cho Chí Hải một ân huệ, một lời nói đã thốt ra tiên sinh không giữ lời trước bao nhiêu người đây. Nếu sau này tiên sinh lập được đế nghiệp, đế vương khi phát ngôn được xem là khuôn vàng thước ngọc sau này nói ai nghe nữa

Mặt Vô Căn đạo nhân đỏ gấc vì giận, nhưng những lời của Nộ Chí Hải thốt ra buộc lão phải gật đầu, cúi gắt nói :

- Tiểu tử thỉnh cầu bốn nhân đi rồi chết

Chí Hải xoa trán :

- Ái chà... Ái chà thỉnh cầu rồi chết. Thôi cũng được, văn sinh chỉ thỉnh cầu tiên sinh một điều duy nhất thôi

Y ngần ngừ nhìn Vô Căn đạo nhân

Thấy vẻ ngần ngừ của Chí Hải, Vô Căn đạo nhân cúi gắt nói :

- Tiểu tử còn chờ gì nữa?

Chí Hải cao giọng nói :

- Tiên sinh chỉ cần cú vào đỉnh đầu mình ba cái vừa cú vừa nói. Con trâu nè... Con trâu nè... Con trâu nè...

Sắc diện của Vô Căn đạo nhân xanh tái. Trong đầu lão tự có một khối than hồng nóng bỏng cả óc, khiến cho thân xuất hàn mồ hôi, họng như có khối chì nóng chảy, chẹn ngang không sao thốt ra lời

Lời thỉnh cầu của Nộ Chí Hải khiến Tổ Tổ muốn phì cười, nhưng thấy sắc diện cũng như sự giận dữ cuồng nộ của Vô Căn đạo nhân lại lo lắng cho Nộ Chí Hải Nàng thầm nghĩ: “Lão quỷ Vô Căn này nhất định không tha cho Chí Hải”.

Vô Căn đạo nhân thở hắt ra một tiếng im lặng nhìn Nộ Chí Hải

Chí Hải chờ cho Vô Căn đạo nhân dịu sắc mặt mới nói :

- Nếu tiên sinh không làm được như vậy thì phải để cho Chí Hải và Tổ Tổ rời khỏi đây. Khi nào có cơ hội thực hiện lời hứa với Chí Hải cũng không sao

Vô Căn đạo nhân rít lên một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, toàn thân phát ra những tiếng căng cắc. Lão nhìn Chí Hải chăm chăm tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống y

Chí Hải giả lả cười nói tiếp :

- Tiên sinh đừng nóng... Văn sinh còn phải đem Ngọc ẩn về kinh thành. Đường về kinh thành còn biết bao nhiêu xa, và tiên sinh còn có rất nhiều cơ hội để được thực hiện lời hứa cũng như đoạt lại Ngọc ẩn từ tay văn sinh.

Vô Căn đạo nhân chấp tay sau lưng mặt lão lộ rõ những nét đanh ác cúi gắt.

Lão lại thở hắt ra một tiếng, rồi trầm giọng nói :

- Tiểu tử và nha đầu kia đi đi, nhưng bốn nhân nói trước, các người không có cơ hội đặt chân đến kinh thành đâu

Mặc cho Vô Căn đạo nhân muốn nói gì thì nói, Chí Hải vẫn cứ xoa tay xuýt xoa nói :

- Đại trưởng phu... Đại trưởng phu... Một lời nói ra nặng tựa Thái Sơn, có như thế mới đúng là tiên sinh... Hê hê... Có như thế mới đúng là bậc trưởng tôn sinh trước Nộ Chí Hải.

Y vừa nói vừa nắm tay Tổ Tổ rảo bước đi qua ngay trước mặt Vô Căn đạo nhân và chúng giáo toàn là những bậc cao thủ của võ lâm Trung Nguyên.

Lúc bước qua trước mặt Vô Căn đạo nhân, Chí Hải dừng bước y ôm quyền xá trình trọng nói :

- Lời hứa của tiên sinh đúng là lời vàng thước ngọc. Nộ Chí Hải là bậc hậu sinh phải ghi tạc gương của tiên sinh mà noi theo. Tâm phục khẩu phục.

Nghe gã nói, Vô Căn đạo nhân càng điên tiết hơn. Lão gầm lên như con mãnh thú đói mồi nhưng lại bị con mồi vờn ngay trước mặt

- Đi đi...

Cùng với tiếng rống của sự cuồng nộ, Vô Căn đạo nhân bổ luôn một chưởng đánh xuống đất ngay trước mũi giày Nộ Chí Hải.

Ầm...

Chí Hải bị phản lực của đạo chưởng phải thối lui hai bộ, y cảm nhận sự rít bồng khắp cả thân thể mình mà rùng mình

Chí Hải nghĩ thầm: “Nếu như vừa rồi lão Vô Căn đánh thẳng vào mình, chắc xương cốt tan thành bụi quá”.

Ý nghĩ đó khiến Chí Hải rùng mình một lần nữa. Y từ tốn ôm quyền xá một lần nữa :

- Đa tạ tiên sinh đã nương tay

- Ta chưa biết phải hành xử tiểu tử ngươi bằng cách gì

Nghe Vô Căn đạo nhân nói câu này xương sống Chí Hải gai lạnh giá buốt, y bấm khế tay Tổ Tổ và nói với Vô Căn đạo nhân :

- Vãn bối cáo từ... Tiên sinh bảo trọng.

39. Chương 39: Năm Cánh Hoa Hồng

Chuẩn bị xong hành lý và ngựa, Chí Hải cao hứng nói :

- Giờ chúng ta lên đường thẳng tiến đến Trường An, Chí Hải làm tiên phong còn Mộc huynh đoạn hậu. Vi tỷ tỷ, Kha tỷ tỷ và Tổ Tổ quận chúa đi giữa bảo vệ Ngọc ẩn.

Tổ Tổ nhìn Chí Hải. Thấy y cao hứng nàg cũng cảm thấy vui lây, mặc dù biết đường đến Trường An đầy đầy những bất trắc, mà chỉ một sơ xuất nhỏ, mọi người sẽ vong mạng bởi tay Vô Căn đạo nhân.

Tổ Tổ giật dây cương khiến ngựa đi đến bên Chí Hải :

- Không biết lần này gặp Vô Căn đạo nhân, Nộ thiếu hiệp sẽ xử lý như thế nào. Lần trước lão đạo nhân đó tức đến vỡ tim nhưng chẳng làm gì thiếu hiệp... Lần này lão không dễ bị thiếu hiệp qua mặt đâu.

Chí Hải cười khẩy :

- Lão Vô Căn đạo nhân kia có muốn sát tử Chí Hải thì cũng phải thực hiện lời hứa trước. Lão không dễ gì thực hiện lời hứa của lão đâu. Dù sao cũng đường đường là một Thánh chủ Võ lâm không lẽ lại tự nhận mình là trâu bò.

Y thốt dứt câu lại bật cười sảng sặc.

Chí Hải cười, Tổ Tổ liếc nhìn gã khê lắc đầu. Nàng bỗng phát hiện ra Chí Hải quá hồn nhiên, quá vô tư và thờ ơ với sự hiểm nguy đang rình rập phía trước.

Chí Hải nhìn lại Vi Thúy Ngọc :

- Tỷ tỷ... Còn gì nữa không?

Thúy Ngọc lắc đầu.

- Chúng ta lên đường nhé.

Thúy Ngọc gật đầu. Nàng sức nghĩ đến Quách Lâm mà nghĩ thầm: “Phải chi lúc này có Quách Lâm ở đây thì hay biết mấy. Nếu có Quách Lâm thì đoàn người hộ tống Ngọc ẩn về Trường An đã có đủ Thiên, Địa, Nhân, ba vị Thánh chủ Vô lâm”.

Ý nghĩ đó khiến nàng buông một tiếng thở dài.

Chí Hải giật dây cương, khiển tuấn mã ra nước kiệu rời Dương Châu thành, Tổ Tổ đi cạnh bên Chí Hải. Về vô tư hồn nhiên của y khiến nàng vui theo mà thỉnh thoảng liếc trộm nhìn.

Chí Hải ve vuốt bờm tuấn mã :

- Ngươi ráng mà chạy cho ngon nhé. Đây là lần đầu tiên ta mới được du lãm đến Trường An.

Tổ Tổ nhìn qua Chí Hải :

- Nộ thiếu hiệp đây là lần đầu tiên đến Trường An?

Chí Hải gật đầu.

- Trước đây Chí Hải ở trấn Hàm Đan với nghĩa mẫu là Triệu Lệ Trinh.

Tổ Tổ nhú mày :

- Triệu Lệ Trinh?

- Đó là danh tự của nghĩa mẫu.

Tổ Tổ nhảm nói :

- Triệu Lệ Trinh...

Chí Hải nhìn qua nàng :

- Hình như Quận chúa Tổ Tổ biết nghĩa mẫu của Chí Hải?

Tổ Tổ mỉm cười :

- Sau này khi đến Trường An, công tử sẽ biết.

Nàng nhìn lên phía trước

- Công tử hửn có ý trung nhân?

Chí Hải gật đầu :

- Chí Hải không được may mắn như Mộc huynh.

- Vậy là sao?

- Ái My đã chết.

Tổ Tổ nhìn lại Chí Hải :

- Nàng đã chết rồi ư?

- Vâng... Có lẽ Chí Hải chẳng bao giờ tìm được một nữ nhân nào như Ái My.

Tổ Tổ mỉm cười :

- Không chừng công tử lại mang tâm bệnh tương tự cũng như Quách đại ca và Mộc công tử.
- Chí Hải thích những nam tử như Quách đại ca.
- Tất cả những nam nhân đều giống như Quách Lâm đại ca thì không có bi kịch tình trường đối với nữ nhân. Có gã nam nhân nào lại giữ dạ chung thủy như Quách đại ca. Ngay cả các bậc đế chúa cũng lập tam cung lục viện.

Tổ Tổ nhìn Chí Hải mỉm cười

- Công tử có giống Quách đại ca không?
- Chí Hải không biết. Có lẽ không thể so sánh chữ tình với Quách huynh được, Quách đại ca chỉ yêu một người và tôn thờ một người cho dù người đó đã là kẻ thiên cổ.

Chí Hải xoa trán :

- Có lúc Chí Hải nghĩ đến Quách đại ca mà cảm thấy ngờ ngợ.
- Ngờ ngợ thế nào?
- Yêu như Quách đại ca không chừng người ta cho là một kẻ điên. Điên vì tình.

Chí Hải xoa trán :

- Ái chà... Khó trả lời.
- Sao lại khó trả lời. Đối với Ái Mỹ công tử nghĩ sao về cô ấy khi người đã chết?
- Chết là hết... Có chăng chỉ để lại cho người sống dấu ấn mà thôi.
- Hay đó... Thế tại sao Quách đại ca lại nặng nợ với người đã chết?
- O... Chí Hải cũng không biết... Nhưng đại ca nặng nợ cũng có sao đâu?
- Với Ái Mỹ cô nương, công tử có nặng nợ không?
- Có chứ...

Buông một tiếng thở dài

- Nhưng cô ấy đã chết.
- Chết là hết sao?
- Sao Chí Hải có thể tìm được người đã chết. Ái Mỹ còn chẳng là trong tâm tưởng Chí Hải thôi. Nhưng...
- Nhưng sao?

Tổ Tổ mỉm cười.

- Chí Hải hy vọng sẽ tìm được một người như Ái Mỹ và hiểu Ái Mỹ.

Tổ Tổ nhẹ gật đầu.

Chí Hải giật dây cương.

- Chúng ta đi nhanh hơn nhé.

Không để Tổ Tổ có lời nào, Chí Hải thúc tuấn mã phi nước đại. Năm con tuấn mã rầm rập lao về phía trước. Năm con tuấn mã đang phi nước đại bất thành linh có năm đóa hoa hồng xé gió ghim phập vào ngay phía trước đầu lũ ngựa khiến chúng hết hoảng ghi chặt chân trước.

Chỉ với năm đóa hoa hồng thôi mà uy lực khiến cho lũ ngựa dừng cước bộ, đủ biết dư lực của những đóa hoa kia tỏa ra sức mạnh vô hình như thế nào.

Chí Hải phi thân xuống đất, y đứng nhìn những đóa hoa hồng. Ánh mắt của Chí Hải sáng lên khi nhận ra những đóa hoa hồng kia là những đóa hoa mọc quanh nấm mộ của A Kiều trên đảo Đào Hoa.

Y quay lại gọi Thúy Ngọc :

- Tỷ tỷ đến đây xem nè.

Thúy Ngọc bước đến bên Chí Hải.

- Tỷ nhìn xem những đóa hoa kia... Phải là những đóa hoa trên Đào Hoa đảo hay không?

Thúy Ngọc quan sát năm đóa hoa hồng. Nàng chợt cất tiếng gọi :

- Quách đại ca... Quách huynh đó ư?

Chí Hải nắm tay nàng :

- Tỷ tỷ sao gọi Quách đại ca. Tỷ tỷ quên rằng Quách đại ca đã chết, và chính tay đệ với tỷ đã an táng người bên phần mộ của A Kiều sao?

Thúy Ngọc buông một tiếng thở dài :

- Tỷ tỷ quên...

Nàng nhìn lên năm đóa hoa hồng chặn ngang quan lộ :

- Vậy những đóa hoa khiến cho năm con ngựa sợ hãi dừng cước bộ là ai.

Tiểu Kha xuống mình ngựa bước đến bên Chí Hải và Thúy Ngọc. Tất nhiên Thiếu Quân và Tổ Tổ cũng đến sau lưng Tiểu Kha. Năm người nhìn những đóa hồng đỏ thắm.

Tiểu Kha quan sát một lúc rồi quay sang nói với Chí Hải :

- Nợ thiếu hiệp có cảm nghĩ gì không?

Chí Hải lắc đầu.

Tiểu Kha nhìn lại Tổ Tổ.

- Quận chúa...

Nàng cũng lắc đầu.

Thiếu Quân nói :

- Có thể đây là tín hiệu của ai đó.

Tiểu Kha cau mày nhìn năm cánh hồng ghim dưới đất. Nàng nhắm nói :

- Một bàn tay...

Thiếu Quân hỏi nàng :

- Mọii thấy gì...

- Nếu quan sát kỹ, huynh sẽ nhận ra năm cánh hồng kia là một bàn tay cứ như muốn ngăn chúng ta lại.

Lời nói của Tiểu Kha khiến mọi người liên tưởng và cảm nhận ra ngay điều đó.

Tiểu Kha nói :

- Nếu chúng ta tiến tới nữa thì máu sẽ đổ ở phía trước.

Tổ Tổ nói :

- Nếu chúng ta không tiến lên thì chẳng còn con đường nào đến Trường An.

Chí Hải chen vào nói :

- Khả tỷ tỷ có nghĩ ngược lại không. Chúng ta cứ tiến lên phía trước nhưng đừng cho đổ máu.

Tổ Tổ gật đầu :

- Đó cũng là một ý.

Chí Hải quay lại Mộc Thiếu Quân.

- Không muốn đổ máu hãn chỉ có Mộc huynh làm được. Lần xuất phát này chắc Mộc huynh phải ra tay.
Thiếu Quân gật đầu.

- Được... Huynh sẽ đi trước.

Thiếu Quân nói xong, thi triển khinh công băng về phía trước, Tiểu Kha nhìn Chí Hải.

Chí Hải nói :

- Hãn Khả tỷ tỷ biết vì sao Chí Hải nhờ Mộc huynh tiên phong qua cửa ải này?

Nàng gật đầu :

- Chí Hải đệ muốn dụng Chu Sa Tử của Mộc đại ca.

- Không sai.

Thúy Ngọc mỉm cười :

- Chí Hải vừa bước vào giang hồ mà đã hành xử như một người dày dặn kinh nghiệm, tỷ rất bội phục đệ đó.
- Tỷ tỷ quá khen.

Trở lại Thiếu Quân, y tiến đến trước đứng một dặm thì đối mặt với Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu đứng dạng chân giữa một bãi bằng, hai tay khoanh trước ngực.

Thiếu Quân chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu ôm quyền xá.

- Tại hạ Mộc Thiếu Quân, được đi tiên phong khai lộ đưa Ngọc ẩn về Trường An. Tôn giá đứng ở đây chủ đích chờ tại hạ và các bằng hữu đi ngang?

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu buông một câu cộc lốc :

- Đúng.

- Tôn giá có ý chặn đường tại hạ và các huynh đệ hộ tống Ngọc ẩn?

- Không sai.

- Để làm gì?

- Lấy Ngọc ẩn.

Thiếu Quân mỉm cười :

- Đoạt Ngọc ẩn?

- Người không cần biết.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Nếu túc hạ không cho Thiếu Quân biết thì buộc Thiếu Quân phải thất lễ để mở quan lộ.

- Không cần thiết người phải thốt lời khách sáo như vậy.

Lời còn đọng trên môi Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu thì Mộc Thiếu Quân chủ động xuất thủ. Thiếu Quân thi triển Tam Kế Nhập Ảnh, chỉ với ba bước, chân Thiếu Quân đã nhập thẳng vào Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu thi triển luôn Thiên Tàn cước.

Cước pháp Thiếu Quân nhoang nhoáng chớp tới đối phương. Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu không thêm tránh né mà dụng song thủ đón thẳng đỡ thẳng lấy cước pháp linh hoạt thần kỳ.

Bốp... Bốp... Bốp...

Kể dụng cước, người dụng quyền chỉ trong khoảnh khắc chớp mắt đã trao đổi qua lại hơn hai mươi chiêu bất phân thắng bại. Cước pháp của Thiếu Quân linh hoạt bao nhiêu thì song thủ của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu cũng chẳng kém bấy nhiêu.

Hai người quyền vào nhau liên tục ra chiêu, mà chiêu nào cũng có thể triệt hạ đối phương trong chớp mắt. Càng đánh Thiếu Quân càng cảm nhận ra Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu có nội lực siêu phàm. Hình như gã càng đánh thì nội lực trong cơ thể phát tác càng mạnh. Chính điều đó khiến Thiếu Quân phải lạng lùng.

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu hét lên một tiếng thật to, cùng với tiếng hét như sấm động đó, gã lặn tới một bộ, hữu thủ dụng chưởng công vào thượng đặng, còn tả thủ thì phát tác thoi quyền công vào Đan Điền Mộc Thiếu Quân. Cả quyền lẫn chưởng đều tiềm ẩn lực kinh di sơn đảo hải.

Trước lối công biến hóa của Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu, Thiếu Quân buộc phải điểm chân cất kinh lên cao ba bộ. Để chưởng công và quyền thuật của đối phương đánh sạt ngay dưới để giày mình.

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu đánh hụt Thiếu Quân một chưởng, một quyền chới với hơi mất bộ. Lợi dụng ngay thời cơ đó. Thiếu Quân võ xuống đầu y một đòn “Thiết chưởng” để kết thúc cuộc đấu. Chính vào lúc Thiếu Quân định phát tác tuyệt kỹ “Thiết chưởng” thì tiếng truyền âm nhập mật truyền tới thính nhĩ :

- “Chu Sa Tử”...

Không một chút đắn đo suy nghĩ, vừa toan phát Thiết Chưởng, Thiếu Quân chuyển qua dụng độc công. Từ hai ống tay áo hai luồng Chu Sa Tử phủ thẳng lên người Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu.

Bị Chu Sa Tử phủ lên người, Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu buộc phải lạng người thoái bộ. Y đứng sững nhìn Mộc Thiếu Quân chằm chằm. Bên đây Thiếu Quân chấp tay sau lưng định thần nhìn gã. Hai đối thủ đấu mặt nhòm nhau mà chẳng ai thốt lên tiếng nào.

Mãi một lúc sau, Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu mới lên tiếng :

- Tôn mỗ có chết thì cũng buộc ngươi phải cùng theo Tôn mỗ xuống A tỳ.

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu vừa nói vừa vận công đến tầng tối thượng. Mặt y đỏ ngất như quả chín, hay tay gác chéo ngang ngực.

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu toan động thủ thì Chí Hải, Tổ Tổ, Thúy Ngọc và Tiểu Kha xuất hiện.

Chí Hải khoát tay nói lớn :

- Dừng tay...

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu buộc phải giải tỏa nội lực dương mắt nhìn bốn người vừa tới.

Chí Hải xoa trán, mỉm cười nói :

- Tôn giá đây hẳn là Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu?

- Không sai.

- Chí Hải đã nghe tiếng của tôn giá từ lâu và vô cùng ái mộ tôn giá.

- Khách sáo.

- Ấy... Đó là lời nói thật của Chí Hải. Chí Hải nghe nói một khi tôn giá động thủ thì không bao giờ ngừng tay. Cuộc giao đấu phải có kẻ chết người sống. Nếu không thì cả hai cùng chết.

- Đúng...

- Một đại hiệp trượng phu như tôn giá mà chết thì uổng quá. Chính đạo võ lâm biết bao giờ tìm được người thứ hai như tôn giá, huống chi lúc này chúng tôi rất cần tôn giá hỗ trợ.

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu đành mặt :

- Không. Tôn mỗ chờ ở đây để đoạt Ngọc ẩn chứ không phải nhập hội với các người.

Y định nhân nhìn lại Thiếu Quân

- Người đã dụng độc công không quang minh chính đại. Thì Tôn mỗ buộc cùng chết với người.

Chí Hải khoát tay :

- Chí Hải chưa nói hết, tôn giá nóng giận quá vậy. Chí Hải thừa biết tôn giá muốn đoạt Ngọc ấn để dâng nộp cho Diêm cung chủ nhân Hàn Gia Lệ.

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu trợn mắt nhìn Chí Hải :

- Sao ngươi biết?

- Chủ nhân Diêm cung Hàn Gia Lệ là hình mà tôn giá là bóng, tất dễ dàng đoán ra điều đó. Bây giờ tôn giá muốn đoạt Ngọc ấn quả còn khó hơn hái sao trên trời. Tôn giá có nhận ra điều đó không?

Tiểu Kha lên tiếng tiếp lời Chí Hải :

- Là người dọc ngang khắp giang hồ võ lâm. Kinh nghiệm như một pho kỳ thư hẳn tôn giá sẽ nhận ra điều Chí Hải vừa nói. Chỉ bằng tôn giá hãy gia nhập với chúng tôi cùng đến Trường An, cơ hội có ẩn tỷ may ra còn có thể. Hiện tại tôn giá đã trúng Chu Sa Tử của Mộc huynh. Nếu không có giải dược của Mộc huynh, hậu quả thật khó lường.

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu rít giọng nói qua kẽ răng :

- Tôn mỗ không cần biết.

Cùng với câu nói đó, y lại toan động thủ nhưng chưa kịp xuất chiêu thì Hàn Gia Lệ với thân pháp phiêu bồng như tiên nữ bay đến.

- Dừng tay...

Vừa diện kiến Hàn Gia Lệ, Tôn Hầu đã thay đổi ngay nét mặt. Từ vẻ hung hãn đã biến qua khuôn mặt của một tên nô bộc trung thành tội nghiệp.

Tôn Hầu từ tốn nói :

- Cung chủ chỉ giáo.

Hàn Gia Lệ nhìn Tôn Hầu :

- Một khi đã trúng Chu Sa Tử của đối phương thì xem như Tôn Hầu đã thua. Đến ngay cả Thiều Hoa còn thúc thủ chứ đừng nói gì đến Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu.

Nghe Hàn Gia Lệ nói, sắc diện Tôn Hầu đỏ ửng, không biết y thẹn hay giận.

Chí Hải nhìn qua Mộc Thiều Quân khẽ chớp mắt.

Nhận ra cái chớp mắt của Chí Hải, Thiều Quân liền lấy giải dược ra bước đến trước mặt Diêm cung chủ nhân Hàn Gia Lệ.

- Tại hạ không có ý hại Tôn Hầu huynh đâu, mà chỉ mong mở quan lộ sớm đến Trường An. Đây là thuốc giải Chu Sa Tử xin được trao lại cho Tôn Hầu huynh.

Hàn Gia Lệ đón hoàn thuốc giải trao lại cho Tôn Hầu.

Nàng nhìn lại Thiều Quân :

- Công tử hẳn là truyền nhân của Địa Linh Tôn Giả?

- Tại hạ là nghĩa tử của người.

- Hóa ra là vậy, thảo nào Tôn Hầu không phải là đối thủ của công tử.

Chí Hải xen vào :

- Tỷ tỷ quá khen Mộc huynh rồi. Chẳng qua tôn giá nương tay để cho chúng tôi có được quan lộ đến Trường An.

Hàn Gia Lệ nhìn lại Chí Hải :

- Nếu bốn cung đoán không lầm thì thiếu hiệp là Nộ Chí Hải, truyền nhân y bát chân truyền của Vô lâm Thánh chủ Thiên tôn?

- Chí Hải chỉ may mắn tình cờ trở thành truyền nhân của Vô lâm Thánh chủ Thiên tôn.

Hàn Gia Lệ nhìn Tiểu Kha rồi lại nhìn Thiếu Quân nói :

- Máu đã đổ tất chúng ta có duyên với nhau... Gia Lệ sẽ cho Tôn Hầu theo các vị chẳng hay các vị có đồng ý không?

Tiểu Kha ôm quyền xá Hàn Gia Lệ :

- Đường đến Trường An muôn vàn cạm bẫy, nếu Cung chủ có nhã ý đó, Tiểu Kha thay mọi người đa tạ thâm tình của Cung chủ.

Hàn Gia Lệ khoát tay :

- Cô nương quá khách sáo rồi. Các vị vì đạo nghĩa thì Diêm cung dù là ma đạo trong giang hồ cũng vì các vị chứ.

Chí Hải ôm quyền xá Hàn Gia Lệ :

- Đa tạ Cung chủ... Nhất định sau khi đến Trường An, Chí Hải sẽ đến Diêm cung bái kiến Cung chủ.

Hàn Gia Lệ nhìn Chí Hải :

- Chỉ sợ lúc đó thiếu hiệp quên Gia Lệ này rồi.

- Không, không... Nhất định Chí Hải sẽ đến mà. Với Chí Hải chẳng có ma đạo nào hay tiên đạo, hắc đạo hay bạch đạo, tất cả đều là người cả.

Hàn Gia Lệ mỉm cười :

- Các vị mau sớm lên đường.

Mọi người trở lên ngựa tiếp tục lên đường thẳng tiến Trường An. Giờ trong đoàn người của Chí Hải đã có thêm một người đó là Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu, một sát nhân vương khét tiếng trên chốn giang hồ.

Khi đoàn người đến địa phận trấn Trúc Giang, phía trước họ là Đoạn Hồn nhai. Đoạn Hồn nhai đã nổi tiếng khắp vô lâm bởi địa hình hiểm trở, vì sao nó có tên là Đoạn Hồn nhai, bởi lẽ đã có bao nhiêu đoàn tiêu cục lớn nhỏ ở Trung Nguyên đã từng xóa tên tại nơi này.

Khi đến chân Đoạn Hồn nhai, mọi người buộc phải dừng ngựa, Chí Hải đến bên Thiếu Quân hỏi :

- Mộc huynh... Phía trước chính là Đoạn Hồn nhai phải không?

Thiếu Quân gật đầu :

- Đây là địa phận của Trại chủ Trần Gia Lục.

Tiểu Kha nói :

- Trần Gia Lục trại chủ hẳn rất rành Đoạn Hồn nhai?

Chí Hải nói :

- Tất nhiên rồi. Đã là Trại chủ thì phải biết rành địa phận của hẳn chứ.

Thiếu Quân nhìn Chí Hải :

- Chí Hải đệ nói rất đúng... Trần Gia Lục rành mọi góc ngách Đoạn Hồn nhai như chính những đường vân trên bàn tay y.

Tổ Tổ chau mày suy nghĩ rồi nói :

- Trần trại chủ đã đầu nhập Vô Căn giáo. Hẳn đã được Vô Căn đạo nhân cho đảm nhận chức vị Phân đàn trại Trúc Giang này. Y nhất định sẽ lập cạm bẫy để lập công đầu với Vô Căn đạo nhân.

- Tiểu Kha cũng nghĩ như vậy.

Chí Hải lên tiếng :

- Cho dù y có cạm bẫy như thế nào thì chúng ta buộc phải qua Đoạn Hồn nhai dù muốn hay không muốn.

Tiểu Kha hỏi Vi Thúy Ngọc :

- Tỷ tỷ... Trần trại chủ là người như thế nào.

Thúy Ngọc nhìn Tiểu Kha nói :

- Theo ta biết Trần Gia Lục là một người háo sắc, hám quyền và thủ đoạn, hành động bất kể mọi thủ đoạn miễn sao đạt được mục đích mà thôi.

Chí Hải chắc lưỡi :

- Y là kẻ thủ đoạn ư?

Thúy Ngọc gật đầu.

Chí Hải nói :

- Y thủ đoạn thì mình giả thủ đoạn lại với y. Vô quyết dày tất phải có móng tay nhọn.

Thiếu Quân hỏi Chí Hải :

- Đệ tính làm gì để qua Đoạn Hồn nhai?

Chí Hải gật đầu, y lẩm bẩm :

- Theo Thúy Ngọc tỷ tỷ. Trần Gia Lục là một gã háo sắc hám danh và quyền, lại bất kể thủ đoạn.

Thúy Ngọc gật đầu.

Chí Hải bắt giác nhìn sững Thúy Ngọc :

- Hãn Trại chủ không nhận ra tỷ tỷ chứ?

- Trần Gia Lục chỉ nghe tiếng Giản Hoa Tiên Tử mà chưa từng gặp mặt Giản Hoa Tiên Tử bao giờ.

Chí Hải cười mỉm :

- Nếu như Trại chủ chưa từng gặp tỷ tỷ thì một khi gặp chắc chắn gã sẽ động tâm thôi.

Chí Hải thoái lại một bộ ngấm Vi Thúy Ngọc.

- Tỷ tỷ quả là một trang hồng nhan tuyệt sắc đó.

Thiếu Quân buộc miệng hỏi :

- Phải dụng mỹ nhân kế sao?

Chí Hải gật đầu.

Tiểu Kha lộ vẻ lo lắng nhìn Thúy Ngọc.

Vi Thúy Ngọc nhỏ giọng nói :

- Ý của Chí Hải, Thúy Ngọc hiểu. Chúng ta đã biết Trần Gia Lục bất kể thủ đoạn, chỉ muốn đạt được mục đích mà thôi, nên y nhất định sẽ lập bẫy trên Đoạn Hồn nhai, chờ chúng ta xông qua mà đắc lợi. Ý của Chí Hải rất đúng, Thúy Ngọc phải một phen xâm nhập hang cọp bắt cọp chúa.

Tiểu Kha nói :

- Vậy ai sẽ theo hỗ trợ cho cô cô?

- Trần Gia Lục biết mặt tất cả mọi người trừ tỷ. Nếu y sinh nghi thì hỏng hết mọi việc, chỉ bằng để Thúy Ngọc đi một mình.

Tiểu Kha nói :

- Cô cô một mình xâm nhập trại thảo khấu của Trần Gia Lục quá ư mạo hiểm.

Nàng nhìn sang Chí Hải :

- Hải đệ còn cách chi nữa không?

Chí Hải xoa trán một lúc rồi nhún vai :

- Không còn cách gì cả. Chỉ có mỗi cách đó mà thôi.

Trong khi mọi người bàn thảo thì Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu đứng ngoài khoanh tay chẳng nói tiếng nào.

Thiếu Quân lên tiếng :

- Thiếu Quân sẽ theo hỗ trợ cho Thúy Ngọc.

Thúy Ngọc khoát tay :

- Không cần đâu... Mặc Thiếu Quân cần ở lại đây bảo vệ cho mọi người và Ngọc ẩn.

- Tỷ tỷ nói đúng đó.

Chí Hải vừa nói vừa nhìn Thúy Ngọc :

- Tỷ tỷ bảo trọng.

Thúy Ngọc gật đầu.

Nàng dậm bước thì Tiểu Kha gọi lại :

- Cô cô...

Thúy Ngọc nhìn lại Tiểu Kha :

- Tiểu Kha đừng quá lo lắng cho cô cô... Cuộc du lãm đến Trường An lần này chúng ta đều biết có thể phải hy sinh. Đã biết thì chẳng có gì phải lo lắng.

Tiểu Kha mím môi cúi đầu.

Thúy Ngọc nhìn lại mọi người :

- Mọi người bảo trọng.

Chí Hải tiễn Thúy Ngọc một đoạn. Y dừng bước nói :

- Vi tỷ tỷ... Tỷ tỷ bảo trọng. Chí Hải tin rằng tỷ tỷ sẽ quay lại với tin vui.

- Tỷ cũng tin như vậy.

Chí Hải lấy một đóa hoa hồng trao cho nàng :

- Tỷ hẳn sẽ hiểu ý nghĩa của đóa hoa hồng này.

Thúy Ngọc mỉm cười :

- Càng lúc đệ càng biểu lộ nhân cách của một vị Minh chủ Võ lâm.

40. Chương 40: Võ Quỷt Dày Móng Tay Nhọn

Trần Gia Lục với thân hình vạm vỡ, vận võ phục thảo khấu trông y như một con quạ đen. Y ngồi phanh ngực như muốn phơi bộ ngực cuộn cuộn có lớp lông xoắn tít. Y dựa lưng vào thành tựa tràng kỷ, hai tay đặt lên đùi, khi Thúy Ngọc vừa bước vào thì đôi mắt y sáng ngời.

Trần Gia Lục từ từ đứng lên. Gã rảo bước xuống bậc tam cấp tiến thẳng đến trước mặt nàng, giả lả nói :

- Bồn Trại chủ vốn nghe tiếng Giản Hoa Tiên Tử, nay mới được diện kiến, thật là hạnh ngộ, hẠng ngộ vô cùng.

Thúy Ngọc bèn lên đáp lời Trần Gia Lục :

- Bồn Tiên tử mạo muội đến sơn trại của Trần Gia Lục trại chủ một cách đường đột, chỉ sợ Trại chủ không tiếp mà thôi.

Trần Gia Lục hớn hở ra vẻ chủ nhân cao giọng nói :

- Hầy... Sao Tiên tử lại nói như vậy... Trần mỗ chỉ là một Trại chủ chốn hoang sơ cùng cốc đầu thể so sánh với một Tiên tử đã vang dội danh tiếng như Tiên tử.

Y xum xoe nói tiếp :

- Được Tiên tử quá vãng đến trại của Trần mỗ đó là điều Trần mỗ chưa từng dám nghĩ tới. Hầy hôm nay phải có duyên lành đến với Trần mỗ mới khiến Tiên tử quá vãng đến nơi này.

- Trần trại chủ quá khách sáo rồi. Một khi Trại chủ khách sáo như vậy thì đã không thật lòng với tôi.

Nàng mỉm cười, liếc mắt đưa tình. Cái liếc mắt sắc sảo của Vi Thúy Ngọc khiến Trần Gia Lục phải liên tưởng đến chuyện trăng gió. Y cười khẩy rồi nói :

- Giản Hoa Tiên Tử đến sơn trại của tại hạ hầy không ngoài việc đoạt Ngọc ấn?

Thúy Ngọc gật đầu :

- Không sai.

Trần Gia Lục bật cười sang sảng. Y vừa cười vừa chỉ chiếc ghế bên cạnh tràng kỷ :

- Mời Tiên tử... Chúng ta sẽ cùng đàm đạo.

- Đa tạ Trại chủ.

Chờ cho Thúy Ngọc yên vị, Trần Gia Lục mới ngồi xuống tràng kỷ đặt tay lên hai chân, đưa mắt ngắm nhìn Thúy Ngọc tựa như muốn thâm tóm chân diện của nàng vào hai con ngươi hao hao.

Trần Gia Lục nói :

- Tiên tử có ý đến thảo trại để cùng Trần mỗ đoạt Ngọc ấn?

Thúy Ngọc gật đầu :

- Thúy Ngọc quả có ý đó.

Trần Gia Lục nhún vai :

- Tiên tử quá xem trọng Trần mỗ rồi, Trần mỗ vốn chỉ là một thảo khấu tầm thường thì làm sao đoạt Ngọc ấn trong tay truyền nhân của Võ lâm Thánh chủ, còn Mộc Thiếu Quân nữa. Chỉ một người Trần mỗ đã không phải là đối thủ, nay những hai người...

Trần Gia Lục khoát tay :

- Chỉ sợ Tiên tử đến đây thất vọng thôi.

Thúy Ngọc nhìn Trần Gia Lục bằng ánh mắt đưa tình :

- Trần trại chủ đã không thật lòng với tôi.

Trần Gia Lục giả lả nói :

- Tại hạ rất thật lòng... Không khách sáo với Tiên tử đâu. Hay Tiên tử có kẻ sách gì có thể chỉ giáo cho Trần Gia Lục này đừng có thể đoạt lấy Ngọc ấn.

Thúy Ngọc nhìn thẳng mắt Trần Gia Lục :

- Trần trại chủ hẳn không muốn tiếp Thúy Ngọc. Cho dù Ngọc ẩn có thuộc về người thì chỉ mới lập công đầu với Vô Căn thánh chủ, người chỉ được kim lượng và danh tiếng nhưng mãi mãi chẳng bao giờ có được thứ người muốn có.

Thúy Ngọc từ từ đứng lên :

- Trại chủ sẽ tìm trong thiên hạ một trang giai nhân tợ như Thúy Ngọc được chứ.

Thúy Ngọc ôm quyền xá.

- Cáo từ...

Nàng dợm bước thì Trần Gia Lục đã nắm tay nàng :

- Tiên tử khoan đi.

- Trại chủ còn điều chi chỉ giáo?

- Chỉ một đôi lời của Trần mỗ, Tiên tử lại giận sao?

- Trại chủ hẳn biết mình có cái gì mới khiến Thúy Ngọc đến trại của người.

Trần Gia Lục kéo Vi Thúy Ngọc ngồi trở lại.

- Tiên tử hãy ngồi xuống đây chúng ta sẽ cùng đàm đạo.

Thúy Ngọc ngồi trở lại ghế.

Nàng nhìn Trần Gia Lục, Trần Gia Lục nhìn trả lại nàng. Hắn điểm một nụ cười mỉm chứa nhiều ý nghĩa rồi từ tốn hỏi :

- Sao nàng cần có Ngọc ẩn?

Thúy Ngọc mỉm cười hỏi ngược lại Trần Gia Lục :

- Trại chủ hẳn cũng rất cần có Ngọc ẩn?

- Trần mỗ cần bởi vì muốn giao nó cho Vô Căn thánh chủ.

- Để được Vô Căn thánh chủ ban cho chức vị Phó thánh chủ. Dưới một người nhưng trên muôn người.

Trần Gia Lục hơi ngượng ngập một chút rồi nói :

- Vô Căn thánh chủ giờ đã là Minh chủ của võ lâm.

- Thúy Ngọc biết. Chính vì thế mà Thúy Ngọc cũng rất cần Ngọc ẩn.

- Để làm gì?

- Tại sao Trại chủ không hỏi Thúy Ngọc, có muốn cùng người chia sẻ công đầu hay không.

Nàng vừa nói dứt lời Trần Gia Lục đã đứng bật dậy.

- Nàng muốn chia sẻ với ta?

- Nếu Trại chủ không là chủ nhân Đoạn Hồn nhai thì Thúy Ngọc chẳng đến đây làm gì. Một mình Trại chủ cho dù có Đoạn Hồn nhai làm cạm bẫy thì cũng chưa chắc đoạt được Ngọc ẩn trong tay truyền nhân Võ lâm Thánh chủ Thiên tôn. Nhưng nếu có Giản Hoa Tiên Tử thì Trại chủ không khác nào rồng mọc thêm cánh.

Trần Gia Lục bật cười sang sảng :

- Đúng... Rất đúng... Trần Gia Lục sẽ như rồng mọc thêm cánh. Ngọc ẩn rồi cũng thuộc về Trần Gia Lục và Tiên tử. Chẳng bao lâu sau chúng ta là nhị vị Phó thánh chủ của võ lâm.

- Thúy Ngọc cũng nghĩ như vậy mà đến đây.

Trần Gia Lục vỗ tay ba cái.

Mười gã đạo tặc sơn lâm tiến vào sơn trại bày yến tiệc ra bàn.

Y nói :

- Ta mời nàng.
- Thúy Ngọc sẽ chuốc rượu cho Trại chủ.
- Trần Gia Lục được may mắn như vậy ư?

Thúy Ngọc bưng bầu rượu chuốc ra hai chiếc chén, nàng vừa chuốc rượu vừa lẳng lơ nói :

- Trại chủ còn được nhiều hơn thế này nữa.

Trần Gia Lục đón chén rượu, nắm chặt ngọc thủ Thúy Ngọc :

- Trần mỗ tưởng mình đang nằm mơ.
- Phàm những gì đến quá đột ngột người ta tưởng mình đang nằm mơ.

Thúy Ngọc vừa nói vừa rút tay lại.

- Mời Trại chủ cạn chén.
- Ta mời nàng.

Trần Gia Lục dốc chén rượu đổ vào miệng, với tay xé luôn đùi gà nhai ngồm ngoàm. Lối ẩm thực của gã đúng là một tên thảo khấu quen nghề cướp bóc giết người.

Y đặt chiếc đùi gà xuống đĩa, chìa chén đến trước.

Thúy Ngọc chuốc rượu vào chén gã, rồi nói :

- Trại chủ đúng là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa.
- Tiên tử quá khen.

Y thốt xong lời bật cười, vừa cười vừa nói :

- Tiên tử này không chê Trần Gia Lục là một tên sơn tặc đã tốt lắm rồi. Trần Gia Lục so với những tên nam nhi kinh kỳ thì sao sánh bằng được.

Y tự đắc nói tiếp :

- Mặc dù không bằng những tên nam tử tại kinh kỳ cho dù có phong thái hào hoa phong nhã cũng không thể sánh với Trần mỗ.
- Thúy Ngọc cũng nghĩ như vậy. Thà là chúa sơn lâm nơi hoang sơn còn hơn làm con trâu con bò nơi chốn kinh kỳ.

Trần Gia Lục đắc ý bật cười dòn dã, y vừa cười vừa nói :

- Trần mỗ chỉ sợ một trang giai nhân như Tiên tử đây chẳng bao giờ để mắt đến gã lục lâm thảo khấu này mà thôi.

Thúy Ngọc liếc mắt tình tứ :

- Trại chủ quá khách sáo rồi, nếu Thúy Ngọc xem thường Trại chủ thì không đến đây làm gì. Tại địa phận Đoạn Hồn nhai người vô lâm đều biết đó là chốn hang hùm rồng lượn kia mà.
- Tiên tử nói khiến cho Trần Gia Lục này tưởng mình được đăng quang Minh chủ.
- Điều đó chẳng khó với Trại chủ.

Trần Gia Lục bắt giác nắm tay Thúy Ngọc :

- Nếu Trần mỗ là Minh chủ thì Tiên tử là gì?
- Hai người cùng dựng nghiệp thì hai người cùng hưởng.

Nàng lại lẳng lơ liếc mắt đưa tình.

Cái liếc mắt trao tình của Thúy Ngọc làm cho Trần Gia Lục thêm cao hứng.

Y chìa chén đến trước :

- Hôm nay Trần Gia Lục này phải uống cho say để không phụ lòng ông trời đã đưa Tiên tử đến đây.

- Ai cũng có duyên có phận...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng tạo cho Trần Gia Lục niềm phấn chấn trong sự hoang tưởng của gã.

Sau hai tuần rượu, Trần Gia Lục bắt đầu có biểu hiện ngà ngà. Thúy Ngọc mới hỏi :

- Tại Đoạn Hồn nhai Trại chủ sẽ dùng cách gì đối phó với bọn người Nộ Chí Hải?

Gia Lục nắm tay nàng :

- Nàng đi theo ta sẽ biết ngay thôi.

Thúy Ngọc miễn cưỡng để tay cho gã nắm, Gia Lục cao hứng dẫn nàng rời Tổng trại theo hành lang đi thẳng đến một gian lều lớn được trang hoàng khá lộng lẫy. Trong lều được trải thảm lông thú khá dày.

Gia Lục kéo tay Thúy Ngọc vào trong lều. Y cao hứng chỉ bức họa Đoạn Hồn nhai với đầy những mũi tên chì chì. Y bỏ tay Thúy Ngọc bước đến bên bức họa.

- Đây là trận đồ mà ta dùng để đón bọn Nộ Chí Hải.

Y chỉ vào giữa bức họa :

- Khi bọn chúng kéo đến Đoạn Hồn nhai chẳng khác nào cá chui vào rọ, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Y nhìn lại Thúy Ngọc :

- Nàng còn nhớ lão Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Lượng chứ. Lão đã dồn Tư Mã Ý vào tử lộ để dùng hỏa công. Tư Mã Ý xem như chết chắc rồi nếu ông trời không đổ mưa.

Thúy Ngọc hỏi :

- Trại chủ cũng định dùng hỏa công như Gia Cát Khổng Minh?

- Không sai.

Xương sống Thúy Ngọc gai lạnh. Nàng quan sát họa đồ nghĩ thầm: “Tên thảo khấu này quả là có tài. Nếu như mình không đến đây thì khó có thể hóa giải được cái họa do gã tạo ra tại Đoạn Hồn nhai”.

Thúy Ngọc đứng sững trước bức họa đồ nhìn chăm chăm. Nàng muốn ghi lại tất cả mọi chi tiết mà Trần Gia Lục đã phát thảo. Trong khi Vì Thúy Ngọc chú nhãn quan sát và ghi nhớ thì Gia Lục bước ra sau lưng nàng.

Gã đặt tay lên vùng tiểu yêu của Thúy Ngọc, nàng giật mình bởi hành động suồng sã của họ Trần, nhưng buộc phải cắn răng chịu đựng mà tập trung ghi nhớ bức phát họa bản đồ Đoạn Hồn nhai.

Thấy Thúy Ngọc không có phản ứng gì. Trại chủ Trần Gia Lục lần tới hơn. Gã vòng tay qua tiểu yêu Thúy Ngọc, toan cởi bỏ ngoại y của nàng.

Bàn tay của gã Trại chủ háo hức thọc sâu qua trang phục để khai phá những vùng cấm kỵ của nữ nhân. Hơi thở của họ Trần phả ra nóng hổi phả vào gáy nàng.

Thúy Ngọc mím môi cố tập trung tâm trí để ghi nhận bức phát thảo trận đồ Đoạn Hồn nhai, mặc nhiên với sự xâm hại của họ Trần. Đôi tay Gia Lục vừa thọc qua y trang chưa kịp chạm đến vùng đồi hoa đầy sức sống của Thúy Ngọc thì nàng quay ngoắt lại :

- Trần trại chủ...

Ánh mắt giá băng lạnh lùng của Thúy Ngọc chiếu vào họ Trần khiến gã mất hứng thú.

Gã buộc miệng nói :

- Nàng sao vậy?
- Trại chủ đã đi quá xa rồi đó.

Thúy Ngọc vừa nói vừa hất mạnh tay Trần Gia Lục. Nàng nghiêm giọng nói :

- Trái chưa chín mà Trại chủ đã vội hái đâu có được.
- Thì đằng nào ta và nàng cũng chia công đầu với nhau mà. Hay nàng định...

Thúy Ngọc gắt giọng nói :

- Thúy Ngọc chỉ muốn trọn phần của mình thôi.

Nàng vừa nói vừa bất ngờ xuất thủ ngọc trao thoát ra chụp tới yết hầu Trần Gia Lục. Như đã có chuẩn bị từ trước, Trần Gia Lục vừa chớp thấy Thúy Ngọc chủ công liền lách bộ bước ngang, miệng nói :

- Trần mỗ không dễ như nàng tưởng đâu.

Y tránh được trao công của Thúy Ngọc, hoành thân phản kích lại một chưởng với tám thành công lực.

Ầm...

Thúy Ngọc không thêm tránh nè, mà dựng ngọc thủ đón thẳng đỡ thẳng vào chưởng công của Trần Gia Lục. Chưởng âm của Thúy Ngọc rất nhẹ nhàng đấu với cương chưởng của họ Trần, thế mà khi hai chưởng chạm nhau, kẻ giật mình lại chính là Trần Gia Lục. Sau tiếng nổ như sấm động đó, Trần Gia Lục phải tháo lui hai bộ, còn Thúy Ngọc thấy hơi chao người.

Trần Gia Lục buộc miệng nói :

- Quả không sai, Giản Hoa Tiên Tử đúng là danh bất hư truyền.
- Không cần Trại chủ khen. Hãy đỡ thêm một chưởng của Tiên tử.

Thúy Ngọc vừa nói vừa phát chưởng công thẳng trực diện vào vùng thượng đẳng của Trần Gia Lục. Vốn đã đối một chưởng với nàng, Trần Gia Lục tự biết nội lực còn thua đối phương hai bậc, nên không dám đón thẳng mà lách ngang rồi vụt phi thân ra khỏi lều.

Y gầm lên :

- Bậy đâu... Có địch nhân.

Thúy Ngọc lướt ra khỏi lều. Bọn lâu la dưới trướng Trần Gia Lục túa ra như bầy ong vỡ tổ.

Thúy Ngọc nhìn Trần Gia Lục :

- Người quá hèn nhát đâu thể sóng đôi cùng bốn Tiên tử.

Nàng nói dứt câu phi thân bỏ đi.

Trần Gia Lục cũng khoát tay không cho bọn thuộc hạ đuổi theo Vi Thúy Ngọc, khoanh tay đứng nhìn theo hướng Thúy Ngọc bỏ đi, miệng nhếch lên rồi cất lên một tràng cười tự mãn.

Trần Gia Lục quay vào trong lều. Y đứng trước bức họa đồ cười khẩy :

- Nàng tưởng đây là bức họa đồ thật của Trần mỗ ư? Lầm to rồi.

Trần Gia Lục lật bức họa đồ vẽ Đoạn Hồn nhai. Phía sau bức họa đó là bức thứ hai, y nhìn chằm chằm một lúc gần giọng nói :

- Giản Hoa Tiên Tử... Nàng sẽ phải hối hận cho hành động hồ đồ này.

Trần Gia Lục với tay cầm bầu rượu uống ừng ực. Y tợp một hơi rượu dài rồi che lại bức họa đồ trận pháp Đoạn Hồn nhai mới rời khỏi gian lều.

Trần Gia Lục vừa ra khỏi lều thì một người vận thịnh y, có mũ trùm đầu che diện dung. Y bước thẳng đến bức họa đồ lột bức họa nguy trang bên ngoài rồi rút một tấm giấy hồng điều sau lưng. Y chăm chú nhìn bức họa đồ rồi phóng bút. Bút pháp của y thoăn thoắt lia trên tấm giấy, chỉ trong chốc lát đã vẽ lại bức họa đồ trận pháp Đoạn Hồn nhai rồi cuộn lại, lẩn ra khỏi lều.

Ra khỏi gian lều, y thi triển khinh pháp siêu quần như bóng ma thoáng hiện thoáng mất khỏi sơn trại của họ Trần.

* * * * *

Thúy Ngọc vừa quay về nơi cắm trại của Chí Hải. Tiểu Kha reo lên :

- Cô cô đã về.

Chí Hải nhìn Vi Thúy Ngọc. Y bước đến bên nàng :

- Tỷ tỷ...

Y nheo mắt.

Thúy Ngọc khẽ lắc đầu. Nàng lấy bức họa đồ trao qua tay Chí Hải, rồi thuật lại những việc đã qua tại Tổng trại của Trần Gia Lục.

Chí Hải treo bức họa đồ đó lên cho mọi người quan sát, Tiểu Kha nhìn bức họa đồ nói :

- Trần Gia Lục lại có thể lập trận tinh xảo như thế này. Hắn đúng là người có tài cầm quân khiến tướng. Chỉ tiếc...

Tổ Tổ xen vào :

- Chỉ tiếc y là một gã thảo khấu.

Chí Hải nhướng mày :

- Trách là trách triều đình không biết dụng người để họ Trần mới trở thành sơn tặc.

Tiểu Kha quan sát bức họa đồ một lúc rồi nhìn Chí Hải

- Hải đệ... Chúng ta đã có họa đồ của Trần Gia Lục, mau sớm lên đường qua Đoạn Hồn nhai.

Chí Hải hỏi :

- Qua Đoạn Hồn nhai của gã lục lâm này chúng ta sẽ đến đâu?

Thúy Ngọc nói :

- Địa giới của Bắc Thiên môn Lệnh Tu.

Thiếu Quân cau mày.

- Lệnh Tu?

Chí Hải khoát tay :

- Tới đâu thì tới, chúng ta cũng phải đến Trường An thôi.

Mọi người chuẩn bị tư trang để lên đường. Chí Hải vừa thoát lên yên ngựa thì một ngọn gió lạ xuất hiện. Theo ngọn gió đó, cấm pháp ngay phía trước mặt là tờ giấy hồng điều.

Tiểu Kha nhìn mọi người rồi bước đến nhặt tấm giấy hồng điều trải ra. Mặt nàng đành hẩn lại.

- Chí Hải đệ lại đây xem nè.

Mọi người xúm lại quanh bức họa đồ thứ hai. Tiểu Kha nói :

- Đây là bức họa đồ mới vẽ lại.

Nàng nhặt cánh hồng ghim bên góc bức họa.

- Cánh hồng này có ý nghĩa gì?

Chí Hải cầm đóa hồng. Y nhìn Thúy Ngọc. Rồi quay lại Tiểu Kha :

- Khả tỷ tỷ nhìn xem bức họa đồ này có khác với bức họa đồ trước không?

Nhìn Chí Hải, Tiểu Kha gật đầu :

- Hoàn toàn trái ngược với bức họa trước.

- Nghĩa là sao?

- Nếu chúng ta theo bức họa trước tránh những cạm bẫy sẽ lọt vào cạm bẫy lớn hơn. Còn theo bức họa này, chúng ta sẽ tránh được bọn đồng nhân.

- Vậy theo Tiểu Kha, nên theo bức họa đồ nào?

Tiểu Kha nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Một bức họa do chính tay cô cô đem về, còn bức họa này lại chẳng biết người giúp mình là ai, nếu theo bức thứ hai thì Tiểu Kha cần biết ý nghĩa của cánh hồng.

Nàng nhìn lại Vi Thúy Ngọc :

- Theo ý của cô cô.

Thúy Ngọc cầm cành hoa hồng quan sát rồi nhìn Chí Hải nói :

- Theo ý của Thúy Ngọc, nên theo bức họa thứ hai.

Chí Hải nhẹ gật đầu.

Tiểu Kha hỏi :

- Cô cô không tin vào bức họa mình đem về?

Thúy Ngọc gật đầu :

- Trần Gia Lục là một kẻ thủ đoạn, nham hiểm hẳn biết cách phòng bị như thế nào.

Tiểu Kha nhìn sững Thúy Ngọc :

- Còn bức họa thứ hai lại do một người chưa từng biết mặt, biết tên. Có đáng cho chúng ta tin không. Với lại bức họa này mới vẽ lại.

- Cảm quan của cô cô báo cho cô cô biết, bức họa thứ hai mới là sinh lộ.

Tổ Tổ nói :

- Ở đây chúng ta có tất cả sáu người, phải có một người quyết định.

Tiểu Kha nhìn Tổ Tổ :

- Quận chúa là người giữ Ngọc ẩn. Quận chúa hãy quyết định.

Tổ Tổ nhìn Chí Hải :

- Nô thiếu hiệp mới là người quyết định, bởi vì người là truyền nhân y bát của Vô lâm Thánh chủ Thiên tôn.

Thúy Ngọc gật đầu :

- Ý của Quận chúa rất hay.

Nàng nhìn Chí Hải :

- Nô đệ! Đệ quyết định đi.

- Nếu mọi người tin vào Chí Hải, thì Chí Hải chọn theo bức họa đồ thứ hai.

Tổ Tổ nói :

- Như vậy đã quyết định rồi, chúng ta lên đường.

Mọi người lên ngựa nhắm Đoạn Hồn nhai thẳng tiến. Đến chân Đoạn Hồn nhai, Chí Hải chần chừ. Y quay mặt nhìn lại mọi người.

- Tất cả mọi người bảo trọng.

Chí Hải nói xong tiên phong đi đầu. Theo sau Chí Hải là Vi Thúy Ngọc, Tổ Tổ và Tiểu Kha. Bọc hậu cho ba người là Mộc Thiếu Quân và Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu.

Chí Hải ghì cương ngựa.

- Mộc huynh bảo vệ cho Tổ Tổ quận chúa và Khả tỷ tỷ. Chúng ta sẽ xông thẳng vào Đoạn Hồn nhai.

- Nộ đệ yên tâm.

Chí Hải nói, ra roi cho tuần mã phi nước kiệu tiến vào Đoạn Hồn nhai.

Đoạn Hồn nhai là một con hẻm một bên là vách núi cao sừng sững, một bên là vực sâu thăm thẳm, hai đầu được khóa chặt bởi hai hẻm núi vừa đủ một người, một ngựa bước qua. Tiến vào Đoạn Hồn nhai chẳng khác nào tiến vào một cái rọ. Thấy địa hình hiểm trở của Đoạn Hồn nhai, Chí Hải không khỏi lo lắng y nghĩ thầm: “Nếu lúc này gã Trần Gia Lục dụng hỏa công giống như Gia Cát Khổng Minh thì đúng là bất đường sinh lộ của mọi người”.

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu Chí Hải thì có tiếng trống, tiếng phèn khua vang động cả Đoạn Hồn nhai.

Tiểu Kha lo lắng nhìn quanh rồi nói với Thúy Ngọc :

- Tỷ tỷ... Chúng ta đã rơi vào ổ mai phục của gã sơn tặc họ Trần rồi.

Mặc cho tiếng trống khua vang dội, tiếng phèn la nghe chói cả thính nhĩ, nhưng Chí Hải vẫn phớt lờ tiếp tục rảo ngựa tiến về phía trước.

Bề ngoài xem Chí Hải có vẻ rất thản nhiên nhưng trong bụng lại không ngừng lo lắng, thậm chí tim y còn đập mạnh hơn cả tiếng trống xung trận.

Tiếng chiêng, tiếng trống khua thật lâu nhưng xem những nhóm người áp tải Ngọc ẩn về Trường An không hề nao núng tháo lui.

Tiếng chuông tiếng trống khua rộn lên một lúc sau rồi rạc rồi im bật.

Chí Hải mỉm cười :

- Đúng là trò rung cây nhất khí.

Y quay lại nói với mọi người :

- Chúng ta cần phải vượt qua Đoạn Hồn nhai càng nhanh càng tốt.

Chí Hải vừa nói vừa thúc tuần mã phi nước kiệu lao nhanh về phía trước. Mọi người theo bước Chí Hải. Sáu con tuần mã đồng loạt phi nước đại.

Chí Hải vừa thúc ngựa vừa hét

- Nhanh lên... Ra khỏi Đoạn Hồn nhai, chúng ta sẽ hỏi tội tên sơn tặc họ Trần.

Khi đoàn tuần mã còn cách cửa ra hai trượng thì một tiếng nổ kinh thiên động địa. Theo tiếng nổ đó từ trên vách núi một khối đá lao xuống chực lấp kín lối ra.

Chí Hải lẩn mọi người biến sắc, thì thầm :

- Không xong rồi, gã Trần Gia Lục đúng là tên đầu cẳng mà.

Chính vào lúc khối đá tưởng chừng như đã có thể lấp được lối ra khỏi Đoạn Hồn nhai thì Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu dạng ngang người vào hai vách núi tay đỡ lấy khối đá nặng ngàn cân. Sức nặng của khối đá đè xuống tạo quả thái sơn ép Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu.

Bộp...

Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu khụy hẳn một chân, lưng công khối đá khổng lồ.

Lão nghiêng răng ken kết nói với Chí Hải :

- Nộ thiếu hiệp và mọi người cứ lên đường.

Thấy Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu dụng thân mình chọi lại khối đá nặng ngàn cân không cho nó bịt cửa ra Đoạn Hồn nhai, ai cũng rướm lệ.

Nước mắt rỉ xuống khoe mặt Nộ Chí Hải.

Chí Hải mím môi :

- Chí Hải sẽ quay lại.

Nói xong y bỏ ngựa, len khỏi khe hở dưới chân Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu. Mọi người theo chân Chí Hải rời khỏi Đoạn Hồn nhai.

Toàn thân Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu phát ra những âm thanh căng các ngõ xương cốt y đang rã thành từng khúc. Nhìn Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu không ai dằn được lòng thương cảm đối với kẻ anh hùng.

Chí Hải ngần ngừ suy nghĩ tìm cách cứu Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu thì Tôn Hầu đã lên tiếng :

- Nộ thiếu hiệp đừng lo cho Tôn mỗ. Nếu có gặp lại Cung chủ nói với người rằng Tôn Hầu mãi mãi giữ hình bóng người. Trong kiếp này không có duyên có nợ thì kiếp sau. Kiếp sau không dạng tình thì kiếp nữa. Mãi mãi Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu thuộc về Cung chủ.

Chí Hải bật khóc. Y gượng nói :

- Chí Hải sẽ nói.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ với Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu, rồi dụng khinh công băng về phía trước.

Công cả khối đá nặng nghìn cân trên lưng, hai hàm răng Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu nghiêng ken kết. Nếu như Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu không có dạng nội lực siêu phàm, xuất chúng thì có lẽ ngay từ đầu thân pháp của y đã bẹp dúm bởi sức nặng khủng khiếp của khối đá kia.

41. Chương 41: Đoạn Hồn Nhai

Mọi người kéo vào Tổng trại của Trần Gia Lục với sát khí đằng đằng.

Chí Hải vừa bước vào Tổng trại đã gằn lên :

- Tên sơn tặc họ Trần mau ra đây cho bốn thiếu gia hối tội.

Tiếng trống, tiếng phen lại rộn lên inh ỏi. Từ hướng đối diện Trần Gia Lục với hơn năm mươi gã thuộc nhân với binh khí lấp lăm xuất hiện.

Vừa thấy Trần Gia Lục, Chí Hải gằn giọng nói :

- Trần đạo tặc biết vì sao bốn thiếu gia đến đây rồi chứ?

- Không nói Trần mỗ cũng biết. Trần mỗ rất bội phục các người đã vượt qua được Đoạn Hồn nhai mà từ trước đến nay chưa có đoàn tiêu cục nào vượt qua được.

- Người thị vào Đoạn Hồn nhai chứ có tài cán gì. Hôm nay bốn thiếu gia sẽ thanh toán lũ thảo khấu các người để không còn “Đoạn Hồn nhai” trong võ lâm nữa.

- Nói hay lắm... Nhưng sợ người khó thực hiện lời nói mà thôi.

Chí Hải hừ nhạt một tiếng gần giọng :

- Có bản lĩnh thì cứ đến đây. Nếu người thắng được Nộ Chí Hải này, Chí Hải sẽ dâng nạp thủ cấp cùng Ngọc ấn cho người. Bằng như ngược lại thì đừng trách sao bọn thiếu gia quá đa sát, giết người không gớm tay.

Trần Gia Lục cười khẩy

- Trần mỗ không chỉ lấy mạng người, mà còn giết tất cả bọn người nữa kia nữa.

Y rút ngọn cờ đỏ phát một cái.

Từ hai bên cổng trại, những cỗ xe quái dị phun lửa khè khè lao thẳng vào đoàn người của Nộ Chí Hải.

Tiểu Kha nhíu mày :

- Thiết xa...

Chí Hải nghiêng răng :

- Thiết xa là gì nào?

Tổ Tổ nhanh miệng nói :

- Thiết xa là những cỗ xe mới vừa được chế tác chỉ được giao cho bộ binh đảm nhiệm việc bảo vệ biên thù. Sao bọn đạo tặc Trần Gia Lục lại có được?

Chí Hải gầm lên :

- Bất kể nó là gì Nộ Chí Hải cũng chẳng sợ.

Năm cỗ thiết xa với màn lửa phun rào rào tiến thẳng về phía Nộ Chí Hải. Những cỗ thiết xa đó đi đến đâu tỏa mùi khét lẹt.

Thúy Ngọc thét lớn :

- Để cho tỷ...

Nàng điểm mũi giày lướt mình lên cao năm trượng, thân pháp quay tròn như cánh bông vụ, hai tay xòe rộng. Ống tay áo của nàng tạo ra hai chiếc quạt tạo ra những cơn lốc cuốn về phía năm chiếc thiết xa.

Bạo phong do Thúy Ngọc tạo ra thổi màn lửa bật ngược trở lại, nhưng lửa bị tấm màn chắn bằng sắt trên thiết xa chặn lại, năm chiếc thiết xa vẫn lững lững tiến tới với làn lửa dày đặc hơn.

Sau một lúc phát tác như kinh bạo phong, nhưng chẳng thổi tắt được màn lửa độc. Thúy Ngọc buộc phải hạ thân, trán nàng lấm tấm mồ hôi.

Thúy Ngọc nhìn Chí Hải :

- Tỷ bất tài.

Thiếu Quân đành mặt :

- Những thiết xa này có thể làm được gì Mộc Thiếu Quân chứ?

Thiếu Quân vừa nói vừa vận Địa Linh chưởng tổng đến một chiếc thiết xa, đất cuộn sóng xô đến chiếc thiết xa, chiếc thiết xa trông tránh một chút rồi lại lững lững tiến tới trước.

Thiếu Quân mím môi rít lên :

- Đỡ thiết chưởng của bọn thiếu gia.

Y đẩy một đạo thiết chưởng với mười hai thành công lực công thẳng vào chiếc thiết xa đối diện. Bóng ảnh chưởng thoát ra nện thẳng vào màn lưới lửa của chiếc thiết xa.

Ầm...

Chiếc thiết xa thoát chững lại một chút rồi lại từ từ tiến lên.

Thiếu Quân lộ vẻ lúng túng. Y không ngờ trên đời này lại có một cỗ xe quái gở như vậy.

Năm chiếc thiết xa chỉ cách đoàn người của Nộ Chí Hải độ bốn trượng, chúng đã kết thành vòng tròn với màn lửa ngùn ngụt dày đặc.

Tổ Tổ nói :

- Bọn chúng sẽ phóng hỏa độc đốt chúng ta đó.

Tiểu Kha nói :

- Quận chúa biết những chiếc thiết xa này, hẳn biết nhược điểm của chúng?

Tổ Tổ lắc đầu :

- Tổ Tổ không biết.

- Vậy giờ chúng ta phải làm sao?

Chí Hải đành mặt. Y vận Vô Tướng thần công.

- Lần này đến lượt Nộ Chí Hải thử với con quái vật này.

Y toan lướt đến những chiếc thiết xa thì Thiếu Quân gọi giật lại :

- Chí Hải đệ...

Chí Hải dừng cước quay lại Mộc Thiếu Quân.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Vô Tướng thần công của đệ cũng chẳng có ích gì với màn lửa tạo bởi những cỗ xe quái dị này đâu.

- Dù muốn hay không muốn đệ cũng phải công phá chiếc thiết xa của gã Trại chủ.

Chí Hải nói đến đây thì nghe Trần Gia Lục nói :

- Các người chuẩn bị chết chưa?

Chí Hải gầm lên :

- Nộ Chí Hải không dễ chết như người tưởng đâu.

- Để xem tiểu tử dùng cách gì giữ được mạng chứ?

Từ những chiếc thiết xa màn lưới lửa được gia tăng lên hai phần. Mọi người đã có thể cảm nhận rõ hơi nóng rất buốt của lửa độc.

Tổ Tổ nói với Chí Hải :

- Nộ thiếu hiệp hãy giữ lấy Ngọc ấn, đào thoát khỏi đây, một mình đến Trường An trao cho Hoàng thượng. Đừng lo cho chúng tôi.

Chí Hải lắc đầu

- Chí Hải không để mọi người ở lại đây mà bỏ đi một mình đâu.

- Nếu chần chờ lâu hơn Tổ Tổ nghĩ chẳng còn ai mang được Ngọc ấn về Trường An.

Nàng vừa thốt dứt câu thì bất thành linh có một bóng người lướt qua trên đầu họ, rồi năm cánh bướm xuất hiện tựa như năm chiếc pháo thăng thiên nhắm vào những chiếc bánh xe của năm chiếc thiết xa. Những tiếng nổ phát ra nghe đĩnh tai nhức óc.

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Ầm

Sau năm tiếng nổ kia, năm chiếc thiết xa bị văng bánh ra ngoài, rồi đổi hướng, chiếc này phun lửa vào chiếc kia. Chỉ trong chớp mắt những chiếc thiết xa biến thành những ngọn đuốc soi sáng cả Tổng trại của Trần Gia Lục.

Trần Gia Lục biến sắc thối bộ.

Nộ Chí Hải nhân cơ hội đó, lách người lướt qua màn lửa đến trước mặt Trần Gia Lục.

Y nhìn Trần Gia Lục chăm chăm :

- Trần trại chủ giờ còn gì nữa không.

Trần Gia Lục lùi lại hai bộ. Y lòn tay ra sau lưng rút ngọn khoai đao sáng ngời.

Vừa rút ngọn khoai đao, Trần Gia Lục nói :

- Bỏn Trại chủ còn món này cho tiểu tử đây.

Liên ngay sau lời nói đó, Trần Gia Lục lăm mình chém xả vào Chí Hải. Đao của y lướt dọc theo thân ảnh của Chí Hải. Những tưởng chặt đôi được đối phương, nhưng chẳng khác nào bóng mà vô hình, thân pháp của Nộ Chí Hải biến mất.

Tiếng của Chí Hải lại cất lên ngay phía sau họ Trần :

- Đến lúc Trần đạo tặc trả nợ rồi đây.

Trần Gia Lục hoảng hốt nhìn lại. Y chưa kịp hoàn đao phát tác chiêu công thì hứng trọn một đạo chưởng của Nộ Chí Hải đánh thẳng vào vùng thượng đặng.

Trần Gia Lục bị nhấc lên khỏi mặt đất, quăng về phía màn lửa của năm chiếc thiết xa đang bốc cháy ngùn ngụt. Thân pháp của họ Trần chìm lẫn vào màn lửa khủng khiếp đó. Mùi da thịt cháy khét lẹt tỏa ra khắp Tổng trại.

Bọn lâu la của họ Trần gần như chết đứng một chỗ bởi cái chết quá khủng khiếp của Trại chủ.

Chí Hải dùng uy quang chiếu vào bọn lâu la của Trần Gia Lục :

- Các ngươi muốn sống hay muốn chết.

Tất cả đồng loạt quỳ xuống :

- Thiếu hiệp tha mạng.

- Muốn bỏn thiếu gia tha mạng thì dập tắt lửa đi.

Không chờ Chí Hải phát lệnh lần hai, bọn lâu la đã túa đi lấy nước dập tắt lửa.

Khi mọi người đã được bình an, Chí Hải mới thở phào một tiếng, Chí Hải nhìn những cỗ xe quái gở, có những tấm lá chắn bằng sắt, nghĩ thầm: “Không ngờ, ngoài Đoạn Hồn nhai hiểm trở, Trần Gia Lục còn có những cỗ xe phun lửa cực kỳ lợi hại này. Nếu như y dùng những cỗ xe này lập hỏa công tại Đoạn Hồn nhai thì tất cả e khó sống. Y đã để sẵn những cỗ xe quái gở này tại Quỷ Đầu môn để đón chúng ta. Mình chọn con đường quả không sai”.

Chí Hải bước đến bên Vi Thúy Ngọc :

- Vi tỷ tỷ... Tỷ tỷ có nhận ra người đã trợ lực cho chúng ta là ai không?

Thúy Ngọc lắc đầu :

- Y xuất hiện, rồi biến mất quá nhanh, tỷ không nhận ra được. Nhưng y có để lại một vật này.

Thúy Ngọc lấy cánh hoa hồng trao vào tay Chí Hải.

Chí Hải nhìn đóa hồng.

- Chỉ một cánh hoa hồng này thôi. Chẳng biết hoa hồng có ý nghĩa gì đối với y. Và cánh hoa cũng chẳng nói lên được lai lịch của người này.

Chí Hải cầm đóa hồng đến trước mặt Mộc Thiếu Quân :

- Mộc huynh xem cánh hoa này.

Thiếu Quân nhìn đóa hoa trên tay, Chí Hải y tò mò hỏi :

- Đệ hỏi huynh về cánh hoa này, nó có ý nghĩa gì? Đệ muốn hỏi huynh về ý nghĩa của cánh hoa hồng này đó.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Huynh không hiểu. Đệ nên hỏi Tiểu Kha, hẳn cô ấy có thể biết ý nghĩa của đóa hoa.

Chàng mỉm cười, bước đến bên Tiểu Kha :

- Kha tỷ tỷ... Nếu như đệ tặng cho tỷ tỷ đóa hồng này, tỷ tỷ có thích không?

Tiểu Kha trợn mắt nhìn Chí Hải :

- Đệ đệ vừa nói gì?

- Nếu Chí Hải tặng cho tỷ đóa hoa hồng này, tỷ có nghĩ gì không?

Tiểu Kha cau mày :

- Tại sao đệ lại tặng cho Tiểu Kha. Đệ thừa biết Mộc huynh yêu tỷ kia mà, và tỷ cũng yêu Mộc huynh.

Chí Hải xoa trán :

- Thế có liên can gì đến chuyện Chí Hải tặng tỷ đóa hoa hồng này?

Tiểu Kha nghiêm giọng :

- Nếu như không biết Chí Hải đệ là chính nhân quân tử thì Tiểu Kha đã...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng. Chí Hải buộc miệng hỏi :

- Thì sao...

Tiểu Kha buông một tiếng thở dài :

- Khi tặng cho nữ nhân một đóa hồng chứng tỏ người đó đang để tình cho nữ nhân mình muốn tặng hoa. Đệ là ai mà lại đòi tặng hoa hồng cho Tiểu Kha.

Chí Hải thờ người :

- Đệ hiểu rồi... Đóa hoa hồng này là biểu trưng của tình yêu.

Tiểu Kha gật đầu :

- Không sai.

- Thế theo Kha tỷ tỷ ai là người nặng tình nhất trên cõi đời này?

Tiểu Kha đáp luôn khi Chí Hải vừa dứt lời :

- Theo tỷ tỷ thì kẻ nặng tình chính là Quách đại ca.

- Còn Mộc huynh, đệ và cả Diêm La Thần Chủ Tôn Hầu?

- Tất cả đều nặng tình nhưng nếu so sánh với Quách huynh thì không sánh bằng.

- Theo tỷ không bằng chỗ nào?

- Quách huynh nặng tình với ngay cả người đã chết. Thử hỏi trên thế gian này còn ai nặng tình hơn Quách huynh.

Chí Hải mỉm cười, xoa trán nói :

- Đa tạ tỷ tỷ đã chỉ giáo. Chí Hải không dám tặng hoa hồng cho Kha tỷ tỷ nữa đâu.

Y nói xong vội bước trở lại bên Vi Thúy Ngọc.

Thúy Ngọc hỏi :

- Chí Hải đã phát hiện điều gì chưa?

Chí Hải gật đầu.

Thúy Ngọc hỏi tiếp :

- Điều gì?
- Chủ nhân của cánh hồng này là một kẻ nặng tình. Nặng tình nhất trên thế gian này.
- Sao đệ biết?

Chí Hải cười khẩy nói :

- Hoa hồng là biểu trưng của tình yêu, mà lúc nào bên y cũng có hoa hồng. Chính vì vậy Chí Hải mới đoán chủ nhân cánh hoa hồng này là một gã nặng tình.

Kẻ nặng tình nhất trên cõi đời này là ai, tỷ đoán xem.

- Quách Lãm huynh.
- Chỉ có Quách huynh là kẻ nặng tình nhất trên cõi đời này thôi sao. Còn người nào khác nữa không?
- Tỷ nghĩ chẳng còn ai nặng tình hơn Quách huynh. Huynh ấy tôn thờ một tình yêu đã chết, nặng nợ với người đã ban ân là Du Thiếu Hoa để tự xóa tên mình khoác tên người và sau cùng trả lại nghĩa cho Mộc Thiếu Quân. Có ai như huynh ấy không?
- Vậy chủ nhân của cánh hoa hồng này là Quách đại ca.
- Nhưng Quách đại ca đã chết rồi. Chính tay tỷ và đệ liệt huynh ấy để người mãi mãi được nằm yên bên nắm mồ A Kiều.
- Nếu huynh ấy chết thật thì chủ nhân đóa hoa hồng này không phải là Quách đại ca. Chứng tỏ một điều trên đời này có một thứ hai rất giống Quách đại ca
- Tỷ không nghĩ có người thứ hai.

Thúy Ngọc buông một tiếng thở dài

- Có thể người này cũng nặng tình nên mới dùng hoa hồng làm tín vật.

Chí Hải chìa đóa hoa hồng đến trước mặt Thúy Ngọc.

- Hoa hồng có xuất xứ của nó, tỷ tỷ nhìn xem đóa hồng này có xuất xứ từ đâu.

Thúy Ngọc ngẩng nhìn đóa hoa một lúc rồi nói :

- Từ Đào Hoa đảo.
- Đúng... Vậy ai là chủ nhân của Đào Hoa đảo?
- Quách huynh.

Chí Hải cau mày :

- Chẳng lẽ Đào Hoa đảo có hai đảo, và trên đời có hai người đều là Quách Lãm.

Chí Hải lắc đầu :

- Không thể có chuyện đó được.
- Đệ nghi ngờ chủ nhân đóa hoa hồng này là Quách huynh.
- Nếu chủ nhân đóa hoa hồng này là Quách huynh, mà huynh ấy lại tránh mặt chúng ta, hẳn người có điều chi đó rất khó xử nên buộc phải tránh.
- Tỷ muốn gặp Quách huynh.

Chí Hải nhìn Thúy Ngọc mỉm cười :

- Tỷ đừng quên Quách đại ca đã chết.

Thúy Ngọc buông một tiếng thở dài :

- Tỷ làm sao quên được ngày hôm đó. Nhưng từ lúc nhận được đóa hoa hồng này, tỷ linh cảm Quách huynh vẫn tồn tại và luôn ở bên chúng ta.

Nàng nói dứt câu lẳng lặng bỏ đi. Chí Hải nhìn theo sau lưng Thúy Ngọc khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài. Y lẩm nhẩm :

- Chẳng lẽ tỷ tỷ cũng bắt đầu nặng tình rồi cũng sẽ trở thành người điên vì tình.

- Công tử vừa nói gì?

Chí Hải giật mình quay lại :

- A, Quận chúa.

Tố Tố mỉm cười :

- Tố Tố vừa nghe công tử nói có kẻ điên vì tình.

- Ô... Ô... Chí Hải đâu có nói vậy.

- Tố Tố nghe lầm sao?

- Có thể Quận chúa nghe ai đó nói.

Tố Tố liếc Chí Hải :

- Vậy công tử có bao giờ thấy một kẻ điên vì tình chưa?

Chí Hải ậm ọ rồi lắc đầu :

- Chưa thấy.

- Tố Tố thì thấy đó.

Đôi chân mày của Chí Hải nhướng cao :

- Quận chúa thấy người điên vì tình à, người đó là ai vậy?

Tố Tố nhìn Chí Hải :

- Nợ công tử.

Y há miệng chỉ tay vào ngực :

- Chí Hải mà là một kẻ điên vì tình ư?

Y bật cười ba tiếng rồi nói :

- Quận chúa nhìn lầm người rồi.

- Đã là một Quận chúa thì khó bao giờ nhìn lầm người lắm.

- Thế mà Quận chúa lại nhìn lầm đó.

- Nếu nhìn lầm thì đã sao nào. Mà tại sao công tử khẳng định Tố Tố nhìn lầm?

- Chí Hải lại không biết Chí Hải ư. Chẳng lẽ Quận chúa biết Chí Hải, mà Chí Hải lại không biết mình.

Y lắc đầu :

- Chí Hải không phải là kẻ điên vì tình hay nặng tình mà điên. Nói đúng hơn Chí Hải hoàn toàn khác với Quách đại ca và Mộc huynh.

- Công tử tự cao quá.

- Không dám, không dám...

- Nói như thế, nhưng dưới mắt Tố Tố, Nợ Chí Hải vẫn là kẻ nặng tình và có thể trở thành kẻ điên vì tình.

- Nguyên do nào Quận chúa nói điều đó.

Tổ Tổ liếc Nộ Chí Hải :

- Chỉ có những kẻ đang sống trong ân tình, say trong men tình mới không nhận ra bên cạnh mình có một bóng dáng nữ nhân để tâm đến mình.

Nàng lườm Chí Hải rồi lặng lẽ bỏ đi.

Chí Hải nhìn theo Tổ Tổ. Y nghĩ thầm: “Chẳng lẽ chiếc bóng bên cạnh Chí Hải là Quận chúa. Hay nàng cũng đang trở thành kẻ nặng tình, nợ tình và rồi sẽ điên vì tình?”

Y xoa trán, lắc đầu cố xua những ý tưởng viển vông vừa loé lên trong đầu.

42. Chương 42: Đường Chủ Đường Môn

Vô Căn Thánh Địa.

Ngôi tam quan dựng ngay quan lộ với dòng chữ Vô Căn Thánh Địa, buộc nhóm người áp giải Ngọc ẩn phải dừng bước. Chí Hải lưỡng lự nhìn lại Tiểu Kha :

- Khả tỷ tỷ... Lão Vô Căn đạo nhân đó khéo bày trò. Lão dựng ngay chiếc cổng tam quan ngang độc đạo đến Trường An, định địa giới thánh địa của lão, buộc chúng ta phải đi qua. Theo tỷ tỷ chúng ta tính sao đây?

Tiểu Kha nói :

- Giang sơn gấm vóc này của chung bá tính, người cai quản là Hoàng thượng, không có vùng nào của riêng ai. Cho dù Vô Căn có lập thánh địa cũng là việc làm hồ đồ, vô lý. Chẳng có lý gì buộc chúng ta phải dừng bước.

Tổ Tổ nhìn lên dòng chữ Vô Căn Thánh Địa. Chân mày cau lại :

- Vô Căn đạo nhân đã chuẩn bị đón chúng ta tại đây.

Chí Hải xoa trán, gãi đầu :

- Không sao... chúng ta cứ vào. Vô Căn đạo nhân còn mắc nợ Chí Hải mà.

Chí Hải quyết định đi vào thánh địa Vô Căn giáo. Mọi người chưa kịp bước qua cánh cổng tam quan thì Thích Đà Không xuất hiện. Y lên tiếng :

- Dừng vào... dừng vào...

Chí Hải dừng bước nhìn lại :

- Đại sư sao lại cản chúng tôi?

Thích Đà Không buông một tiếng thở dài :

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mô Ni Phật...

Tiểu Kha nhướng mày nhìn lão hòa thượng bất giới. Nàng nhìn lão vì câu niệm Phật hiệu quả khác với các vị cao tăng Thiếu Lâm.

Thích Đà Không nói :

- Bần tăng đã chờ ở đây từ lâu rồi.

Tiểu Kha hỏi :

- Đại sư chờ chúng tôi đến phải không?

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mô Ni Phật... Bần tăng chờ ở đây chỉ đợi các vị thôi.

Thích Đà Không vừa thốt dứt câu, gần như tiếng nói còn đọng trên miệng thì Nguyệt Hoa Nương từ trong Vô Căn Thánh Địa bước ra.

- Hóa ra là cô nương.

Nguyệt Hoa Nương nhìn Thích Đà Không rồi quay lại Nộ Chí Hải

- Nếu bốn nương đoán không lầm thì thiếu hiệp đây là Nộ Chí Hải, truyền nhân chân truyền y bát của Vô lâm Thánh chủ Thiên tôn?.

Chí Hải giả lả đáp lời nàng :

- Tỷ tỷ đoán không sai chút nào. Đệ đây là Nộ Chí Hải, người mà Vô Căn đạo nhân còn mắc nợ.

Đôi chân mày của Nguyệt Hoa Nương nhíu lại :

- Thiếu hiệp tuổi chưa đầy hai mươi mà danh đã chấn động cả giới võ lâm giang hồ.

- Tỷ tỷ nói quá rồi... Chí Hải chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.

- Thiếu hiệp đừng khách sáo. Sự thật hiển nhiên, giới võ lâm ai cũng biết Vô lâm Trung Nguyên giờ đã quy về một mối là Vô Căn giáo, duy chỉ có thiếu hiệp...

Chí Hải gãi đầu :

- O... tại vì Chí Hải không phải là người của võ lâm.

Nguyệt Hoa Nương mỉm cười :

- Dù sao thì thiếu hiệp và mọi người cũng đã đến đây, Hoa Nương thay mặt Vô Căn thánh chủ mời mọi người vào thánh địa Vô Căn để bồi tiếp.

Chí Hải quan sát Nguyệt Hoa Nương từ đầu đến chân :

- Chỉ có mình tỷ tỷ ra tiếp Chí Hải và mọi người thôi sao?

Nguyệt Hoa Nương nhìn Chí Hải :

- Vô Căn giáo chuẩn bị rất chu đáo để bồi tiếp thiếu hiệp.

Nàng nhìn hòa thượng bất giới Thích Đà Không :

- Lão hòa thượng bất giới có nhã hứng thì cũng theo mọi người vào Vô Căn giáo.

Thích Đà Không lưỡng lự, nhưng cũng lại gật đầu.

- Đã là hòa thượng thì ta chẳng còn gì phải sợ. Huống chi Thích Đà Không này đã sợ quá nhiều rồi.

Tiểu Kha nhìn Thích Đà Không nói :

- Ai cũng một lần chết, có người chết phải chu du địa phủ, có người chết thì được siêu thoát, còn đại sư đây tịch thất sẽ đến cõi niết bàn châu Phật tổ Như Lai sao lại sợ?

Nguyệt Hoa Nương mỉm cười, thay lời Thích Đà Không đáp lời Tiểu Kha :

- Hòa thượng nào viên tịch thì khả dĩ còn về cõi niết bàn hầu phục Phật Tổ Như Lai, nhưng Thích Đà Không thì bốn nương e khó mà được Phật Tổ Như Lai chấp thuận.

- Nguyệt cô nương nói vậy có ý sỉ nhục bản tăng ư?

Nguyệt Hoa Nương nhún vai :

- Trên giang hồ ai mà không biết Thích hòa thượng là người phá giới chứ. Đã là kẻ xuất gia thế mà hòa thượng lại ăn thịt cầu hoang, vào tửu điểm và còn gì nữa...

- O... ơ... Bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật... Bản tăng tự có đường tu khác của riêng mình, có gì cô nương phải thắc mắc rồi phải báng chứ.

Nói dứt câu Thích Đà Không hừ một tiếng quay mặt chỗ khác. Chẳng thèm nhìn đến Nguyệt Hoa Nương. Hoa Nương cũng giả vờ chẳng màn đến thái độ trịnh thượng của lão hòa thượng phá giới.

Nàng nhìn Chí Hải nói :

- Hoa Nương mời Nộ thiếu hiệp và mọi người.

Mọi người theo Nguyệt Hoa Nương tiến qua cổng phân địa ranh giới, bước qua ngôi tam quan. Nguyệt Hoa Nương hướng dẫn mọi người đến một gian lưu xá có nóc hình bát giác. Trong gian lưu xá đó, đại yến đã được bày sẵn.

Nguyệt Hoa Nương nói :

- Các vị đã đi một quãng đường thật xa vượt qua cả Đoạn Hồn nhai mới đến được đây. Vô Căn thánh chủ đã chuẩn bị đại yến bồi tiếp các vị. Mời Nộ thiếu hiệp và mọi người.

Tổ Tổ nhìn Chí Hải.

Nhận ra ánh mắt cảnh báo của Tổ Tổ, Chí Hải buộc miệng hỏi Nguyệt Hoa Nương :

- Vô Căn thánh chủ bày đại yến đón chúng tôi hẳn đã có chủ đích?

Đôi chân mày Nguyệt Hoa Nương thoát nhướn lên rồi hai cánh môi gợi tình điểm một nụ cười mỉm.

- Nộ thiếu hiệp hẳn nghĩ Vô Căn thánh chủ bày đại yến đón người và các vị đây nhằm hạ độc công?

Nàng cười mỉm.

Nụ cười của nàng khiến cho Chí Hải phải ngượng ngùng.

Thiếu Quân lên tiếng :

- Đã là Vô Căn thánh chủ, một tay gây dựng bá nghiệp. Vô Căn thánh chủ đâu phải hạng tiểu nhân thảo khấu mà dụng đến độc công. Tại hạ nói vậy không biết có đúng hay không?

Nguyệt Hoa Nương đáp lời Thiếu Quân :

- Ai cũng có quyền hoài nghi, nếu chư vị đây sợ thì Hoa Nương không dám nài ép chư vị dùng bữa đại yến tầy trần này.

Tiểu Kha ngồi vào bàn đại yến.

- Nếu không dùng bữa đại yến mà Vô Căn thánh chủ đã khoản đãi, chúng tôi sợ thất lễ với người. Cho dù có độc thì chúng tôi cũng phải dùng thôi.

Nguyệt Hoa Nương nhìn Tiểu Kha khẽ gật đầu.

Nàng chờ mọi người yên vị vào chỗ ngồi, mới bưng bầu rượu chuốc ra chén, chuốc rượu vào chén của mọi người xong, Nguyệt Hoa Nương mới nói :

- Để mọi người tin bữa đại yến mà Vô Căn thánh chủ không hề dụng độc. Hoa Nương xin được dùng trước.

Nàng dốc chén rượu vào miệng và đặt xuống bàn. Nhìn Chí Hải, Nguyệt Hoa Nương nói :

- Đây là loại hảo tửu có một không hai trên chốn giang hồ. Nó có tên Bách Niên Phi Thiên Lộ.

Chí Hải nhìn qua Thiếu Quân :

- Huynh có nghe đến loại hảo tửu có tên là Bách Niên Phi Thiên Lộ chưa?

Thiếu Quân từ tốn nói :

- Nguyệt Hoa cô nương nói đúng. Bách Hoa Phi Thiên Lộ chỉ có ba vò duy nhất. Hẳn đây là một trong ba vò rượu duy nhất đó. Để tại hạ dùng thử xem nó ngon như thế nào.

Thiếu Quân bưng chén rượu.

Tổ Tổ vội cản lại :

- Mộc huynh khoan uống.

Thiếu Quân nhìn qua Tiểu Kha thấy nàng không lộ vẻ gì muốn ngăn cản Tổ Tổ.

Tổ Tổ rút cành tràm cài tóc chấm vào chén rượu. Nàng nhìn cành tràm ôn nhu nói với Nguyệt Hoa Nương :

- Nguyệt Hoa cô nương miễn chấp. Vào Vô Căn Thánh Địa, Tổ Tổ cần phải cẩn trọng.

Nguyệt Hoa Nương khoát tay :

- Không sao... không sao... Tổ Tổ quận chúa có quyền thử độc mà. Đó cũng là chuyện bình thường thôi. Vậy xin hỏi, Quận chúa có nhận ra chất độc gì trong hảo tửu không?

Tổ Tổ lắc đầu :

- Trong rượu không có độc.

Nguyệt Hoa Nương khinh khỉnh nói :

- Đa tạ Tổ Tổ quận chúa đã nói lời thật.

Tổ Tổ nhìn Nguyệt Hoa Nương cất giọng nhạt nhẽo nói tiếp :

- Trong rượu thì không có độc, nhưng trong thức ăn thì chưa hẳn đã không có độc.

- Vậy mời Quận chúa thử độc.

Thiếu Quân khoát tay :

- Quận chúa không cần làm như vậy. Vô Căn thánh chủ có thành ý khoản đãi đại yển cho chúng ta. Xét cho cùng, chúng ta chỉ là bậc hậu sinh, Thánh chủ không nỡ hạ độc mà.

Tổ Tổ miễn cưỡng ngồi xuống.

Nguyệt Hoa Nương nhìn qua Thiếu Quân :

- Đa tạ Mộc huynh đã trọng thị.

- Chính chúng tôi mới phải đa tạ Nguyệt Hoa Nương cô nương mới đúng.

Chí Hải bưng chén rượu :

- Đề mời Mộc huynh.

- Huynh đang chờ Chí Hải đề thoát câu nói này.

Hai người cùng bưng chén uống cạn số hảo tửu mà Nguyệt Hoa Nương rót ra chén rồi thản nhiên gấp thức ăn, mọi người thấy Thiếu Quân và Chí Hải tự nhiên ăn uống cũng bắt chước theo.

Thích Đà Không thì ngồi thừ ra chẳng đụng đến rượu và thức ăn nên Nguyệt Hoa Nương nhìn hấn nói :

- Ở đây không có thức ăn chay, không biết hòa thượng phá giới sám hối từ lúc nào mà chẳng dám dùng rượu với những món cao lương mỹ vị này.

Thích Đà Không lúng túng :

- O... ơ... Có lẽ tại bàn tăng không thấy đói và không có cao hứng uống rượu thôi. Nếu bình thường thì đây đúng là đại yển mà bàn tăng có nằm mơ cũng không bao giờ thấy chứ đừng nói là được thưởng thức.

- Vậy hòa thượng còn sợ gì mà không có cao hứng. Nộ thiếu hiệp không sợ, Mộc công tử cũng không sợ và cả Quận chúa cũng không sợ, hòa thượng sợ sao?

- O... được, được, bàn tăng sẽ dùng bữa. Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Thích Đà Không niệm xong Phật hiệu, bắt chước mọi người cầm đũa dùng bữa. Mặc dù trên bàn đầy những cao lương mỹ vị những món ăn còn nóng hổi, bốc mùi thơm ngào ngạt thế mà Thích Đà Không nuốt cứ như bị mắc nghẹn.

Mọi người dùng bữa xong, Nguyệt Hoa Nương mới hướng dẫn mọi người đến một gian nghinh tân lầu tọa lạc bên một hồ nước có hàng liễu thật thơ mộng.

Nàng nói với Chí Hải :

- Tòa Nghinh lầu này không bằng Đằng Vương Cát nhưng có thể nó cũng là một cung lầu chẳng thua kém các tòa lầu ở Trường An.

Chí Hải đáp lời nàng :

- Chúng tôi chỉ mong được một chỗ tá túc tạm bợ, giờ được ngủ trong tòa lầu thế này đã quá tốt rồi. Chí Hải không ngờ Vô Căn thánh chủ lại lo chu tất như thế này.

Nguyệt Hoa Nương nói :

- Các vị cứ tự nhiên... Ngày mai đích thân Vô Căn thánh chủ sẽ đến vấn an các vị.

- Đa tạ Nguyệt Hoa Nương cô nương.

Nguyệt Hoa Nương ôm quyền xá mọi người rồi lui bước.

Chờ cho nàng rời khỏi tòa Nghinh lầu, Tiểu Kha mới nói :

- Nộ đệ đoán xem tòa Nghinh lầu này có phải là cái rọ để nhốt chúng ta không?

Chí Hải quan sát tòa Nghinh lầu rồi lắc đầu :

- Tòa Nghinh lầu được kiến tạo bằng gỗ dâu thể nhốt được Chí Hải và Mộc huynh. Thậm chí ngay cả Quận chúa cũng có thể dụng chưởng phá hủy nó.

Tiểu Kha gật đầu.

Chí Hải nói :

- Đệ nghĩ đêm nay, Vô Căn thánh chủ sẽ cho chúng ta một đêm an giấc. Ngày mai lão mới tiếp chúng ta. Mọi người cứ tự nhiên đi.

Thúy Ngọc nói :

- Nộ đệ đoán chắc như vậy à?

Chí Hải gật đầu.

Tiểu Kha lo lắng nói :

- Tiểu Kha ngờ ngờ thấy có điều gì đó bất ổn.

Thiếu Quân hỏi :

- Mọii thấy gì bất ổn?

- Huynh nhìn ra ngoài xem.

Thiếu Quân nhìn qua cửa sổ. Bên ngoài vắng ngắt không một bóng người. Y nhìn lại Tiểu Kha.

- Huynh có thấy gì đâu?

- Bên ngoài vắng lặng quá... chính sự vắng lặng đó khiến cho mọii thấy có điều gì đó bất ổn đang xảy ra.

- Tại mọii quá lo lắng thôi. Huynh nghĩ ngày mai mới là ngày chúng ta chận vật với lão Vô Căn thánh chủ. Dù muốn hay không muốn tới đây cũng là cửa ải cuối cùng mà chúng ta phải đi qua để đến được Trường An.

Tiểu Kha buông một tiếng thở dài.

Thiếu Quân bước đến bên nàng :

- Mọii hãy đi nghỉ đi, không sao đâu. Lúc nào huynh cũng ở bên mọii.

Nàng nhìn Thiếu Quân :

- Muội lo lắm.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Không có gì để muội phải lo lắng cả.

Chí Hải nói :

- Mộc huynh thấy gì không?

- Không có gì khả nghi cả.

- Thế thì đệ nghỉ đây.

Thúy Ngọc nói :

- Chúng ta nên tận dụng khoảng thời gian này để vận công điều tức. Ngày mai phải đối mặt với Vô Căn thánh chủ.

Thích Đà Không nói :

- Các vị cứ vận công điều tức để bồi thêm công lực, còn việc canh gác dành cho bản tăng.

Thiếu Quân nhẹ gật đầu.

Mọi người quây quần thành vòng tròn trong tư thế kiết đà để vận công điều tức phục hồi công lực vốn đã hai tổn quá nhiều sau mấy ngày vượt đường xa.

Chí Hải ngồi không yên. Thỉnh thoảng lại lắc đầu.

Y nhìn qua Tổ Tổ nhỏ giọng nói :

- Quận chúa...

Tổ Tổ mớ mắt nhìn y.

Chí Hải mỉm cười nói :

- Chí Hải chỉ biết có mỗi môn Vô Tướng thần công và Tu La thần pháp.

Còn vận công điều tức thì mù tịt.

- Tổ Tổ sẽ chỉ cho huynh. Huynh rít chân khí chậm chậm, hai mắt nhắm lại định thần vào sự vô thức rồi thở đều. Chỉ một lúc sau huynh sẽ đạt tới cảnh giới bản ngã của riêng mình.

Chí Hải gật đầu hỏi tiếp :

- Chí Hải có thể làm được, nhưng nếu như Chí Hải thay vì định tâm vào cõi vô thức mà lại định tâm đến một người khác thì có được không?

- Nợ huynh nghĩ đến người nào? Tô Ái My thư thư ư?

Chí Hải lắc đầu :

- Ấy... Chí Hải đâu phải là người điên tình như Quách đại ca hay Mộc đại ca. Chí Hải không định tâm đến Ái My đâu, nàng đã chết, mặc dù Chí Hải rất thương nàng.

- Thế Nợ huynh định tâm tới ai?

Chí Hải cười mỉm nhìn thẳng vào mắt Tổ Tổ :

- Nếu Chí Hải định tâm nghĩ đến Quận chúa có được không?

Mặt hoa nàng ửng hồng e lệ. Nàng cúi đầu nhìn xuống rồi ngẩng lên. Tổ Tổ khẽ gật đầu :

- Cũng được.

- Thế Chí Hải sẽ nghĩ đến Quận chúa và ngược lại Quận chúa nghĩ đến Chí Hải chứ?

Nàng lại gật đầu. Đôi lông mày của Tổ Tổ đã chuyển sắc đỏ hồng trông thật diễm lệ.

Thời khắc chậm chậm trôi dần. Một khắc, hai khắc... ba khắc, bốn khắc. Khi tiếng gà gáy báo canh hai, Tổ Tổ mới bừng mở mắt. Nàng cảm thấy trong nội đan xuất hiện thứ cảm giác rạo rực kỳ lạ.

Tổ Tổ muốn cảnh báo với mọi người điều nàng vừa cảm nhận đó, nhưng khi quan sát chân diện của Chí Hải, kịp nhận ra những nét nhăn nhó hiện trên mặt y.

Tổ Tổ khẽ gọi :

- Nộ huynh.

Chí Hải mở mắt nhìn nàng. Trong khi đó Tiểu Kha, Thúy Ngọc lẫn Thiếu Quân cũng lấy lại thần thức. Về mặt của mọi người xem chừng rất khẩn trương trang trọng.

Tổ Tổ liền rút cây trâm cài tóc đưa đến trước mặt quan sát. Cây trâm cài tóc của nàng bình thường ửng màu sắc vàng óng ả, giờ đã chuyển qua màu đen thẫm.

Tổ Tổ thẳng thốt nói :

- Nộ huynh... chúng ta bị hạ độc.

Chí Hải nhìn qua Thiếu Quân và Tiểu Kha.

Tiểu Kha nói :

- Tất cả đã quá muộn với chúng ta rồi. Không ngờ Vô Căn đạo nhân lại bất kể thủ đoạn miễn sao đạt được mục đích mà thôi.

Chí Hải nói :

- Giờ chúng ta phải làm sao đây. Họ hạ độc chúng ta từ lúc nào?

Tổ Tổ nhìn gian Nghinh lầu :

- Họ đã hạ độc chúng ta bằng chính tòa Nghinh lầu này.

Chí Hải lắc đầu :

- Huynh không hiểu.

Thiếu Quân nói :

- Đây là thủ đoạn hạ độc đặc dị của độc chủ Đường môn. Một nửa độc chất được cho vào rượu vào thức ăn. Phần độc còn lại được tẩm vào tòa Nghinh lầu. Khi chúng ta vận công điều tức thì tự động sẽ hít độc công. Hai chất độc kia phối hợp lại, chúng ta sẽ bị trúng độc.

Chí Hải bật đứng lên :

- Tất cả mọi người đã bị trúng độc, chúng ta mau rời khỏi nơi này khi còn kịp.

Nguyệt Hoa Nương bước vào.

- Không còn kịp nữa đâu.

Chí Hải nhìn sững nàng, buột miệng nói :

- Nguyệt Hoa Nương cô nương.

Nguyệt Hoa Nương mỉm cười nói :

- Bây giờ Hoa Nương không cần giấu làm gì. Hoa Nương chính là Đường chủ Đường môn.

Thiếu Quân lắc đầu :

- Chẳng lẽ thân phận đường đường là một Đường chủ Đường môn, Nguyệt Hoa Nương cô nương cũng đầu nhập Vô Căn giáo?

- Tất cả đều quay về với Vô Căn mà. Quách Lãm hẳn nhận ra điều đó trước tiên nên tự mình quay về với Đào Hoa đảo để cùng yên tĩnh với người tình mãi mãi trong cõi Vô Căn.

Chí Hải nói qua kẽ răng :

- Cho dù bị trúng độc cô nương thì Nộ Chí Hải vẫn có thể rời khỏi đây cơ mà.

Nguyệt Hoa Nương từ tốn đáp :

- Nếu Nộ thiếu hiệp cảm thấy mình có thể rời khỏi tòa Nghinh lâu này thì Hoa Nương mời người cứ tự nhiên.

- Cô nương đừng thách Chí Hải. Nhưng trước khi rời khỏi đây. Chí Hải còn muốn dạy cho cô nương một bài học nữa.

Chí Hải vừa nói vừa vận Vô Tướng thần công. Y vừa vận công thì mắt hoa, tứ chi bủn rủn. Chí Hải lão đảo như người bị trúng phong hàn té xuống đất.

- Ối cha...

Tổ Tổ đỡ lấy y :

- Nộ huynh có sao không?

- Huynh không thể vận công được.

Nguyệt Hoa Nương mỉm cười nói :

- Các vị đã trúng phải Vô Ảnh Chi Độc và Nhuyễn Cốt tán, nếu như vận công phát tác chưởng kinh, xương tủy sẽ rã rời, và biến thành cây mục. Lúc bấy giờ Hoa Đà, Biển Thước có tái sinh cũng không cứu được các vị đâu.

Tổ Tổ ôn nhu nói :

- Tại sao nàng lạ hạ độc chúng tôi?

- Các người không thể nào đến Trường An được.

Nguyệt Hoa Nương bước đến trước mặt Tổ Tổ chìa tay hỏi :

- Ngọc ẩn đâu?

Tổ Tổ nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Hoa Nương :

- Cô nương cần Ngọc ẩn?

- Đúng...

Tổ Tổ nhún vai.

- Chỉ cần cô nương giải độc cho mọi người thì Tổ Tổ sẽ trao Ngọc ẩn cho cô nương.

Nguyệt Hoa Nương mỉm cười nói :

- Quận chúa tưởng Nguyệt Hoa Nương là một đứa bé lên hai lên ba ư?

- Tổ Tổ nói thật đó.

- Tổ Tổ quận chúa không trao trước thì cũng phải trao sau. Nguyệt Hoa Nương đâu cần lấy bây giờ. Ngày mai các người sẽ phải đối mặt Vô Căn thánh chủ trong tình hình như hiện nay.

Nàng nhìn lại Chí Hải nghiêm giọng :

- Mỗi khi nhắc đến Nộ thiếu hiệp, Vô Căn thánh chủ như người bị chạm vào than hồng, sát quang lộ rõ.

Nàng nhìn Chí Hải mỉm cười nói :

- Trên đời này Vô Căn thánh chủ hận nhất một người, đó chính là Nộ thiếu hiệp.

Chí Hải đáp lời nàng :

- Biết như vậy sao cô nương còn muốn dâng nạp Chí Hải cho lão chớ?
- Hoa Nương và thiếu hiệp chẳng có quan hệ gì, có sao Hoa Nương lại không dâng nạp?

Nàng nhỏ giọng từ tốn nói :

- Hoa Nương cho thiếu hiệp một canh giờ để lấy Ngọc ấn trao lại cho Hoa Nương. Đó là cơ hội duy nhất để người giữ mạng. Còn giữ được cái mạng thì còn có cơ hội đoạt lại được Ngọc ấn đến Trường An.

Nguyệt Hoa Nương nói xong rào bước quay ra. Nàng dùng bộ khí ra đến bên ngoài. Quay lại nói :

- Tòa Nghinh lâu trông rất đơn sơ, mặc mặc ai cũng có thể phá hủy nó, nhưng các vị thì không được. Bởi tòa Nghinh lâu bị hủy thì các vị cũng sẽ chết theo nó. Không có Nhuyễn Cốt tán từ tòa Nghinh lâu này phả ra thì các người nhanh chóng biến thành những xác chết khô đét. Hoa Nương nói thật đó.

Nàng cười mỉm nhìn Thiếu Quân nói :

- Chu Sa Tử của Mộc thiếu hiệp lợi hại thật nhưng so với độc công của Hoa Nương thì còn kém xa. Điều đó hẳn Mộc công tử thừa biết.
- Tại hạ biết.
- Thế thì tốt... Hoa Nương cáo từ.

43. Chương 43: Hồn Tình Giá Bằng Tâm

Nguyệt Hoa Nương ngồi trước tấm gương đồng. Nhìn khuôn mặt hiện lên trong tấm gương đồng, nàng suy nghĩ mông lung. Nàng nặn một nụ cười mỉm. Nhưng nụ cười trông thật giả lả.

Nàng nhắm nói :

- Hoa Nương có thể là mẫu nghi thiên hạ được hay không? Nếu là bậc mẫu nghi thiên hạ, thì ta sẽ như thế nào. Đâu có ai ngờ được một ngày nào đó. Nguyệt Hoa Nương trở thành kẻ đứng đầu thiên hạ.

Nàng với tay lấy chiếc lược nhưng chiếc lược bình nhật vẫn để trên bàn, nay chẳng có. Nguyệt Hoa Nương bực bội cau mày.

Nàng toan đứng lên thì ai đó đã đặt chiếc lược vào mái tóc nàng chải nhẹ, Nguyệt Hoa Nương dừ người. Nàng không thể nào ngờ được có người đến tận sau lưng mình mà vẫn không phát hiện được.

Nàng nhìn vào trong gương để xem mặt người kia và nghĩ người đang chải tóc cho nàng là Vô Căn thánh chủ. Người chải tóc cho Nguyệt Hoa Nương như đoán biết ánh mắt nàng đang soi mói vào tấm gương đồng để nhìn y. Y lẩn mặt qua sau lưng Nguyệt Hoa Nương không cho nàng thấy.

Nguyệt Hoa Nương buột miệng hỏi :

- Thánh chủ ư?

Người kia tiếp tục chải tóc cho Nguyệt Hoa Nương mà không đáp lời nàng. Lối chải tóc của người này quả thật điêu luyện và thuần thực. Chính sự cảm nhận đó khiến Nguyệt Hoa Nương phải nghĩ lại.

Nàng nghĩ thầm: “Y nhất định không phải là Vô Căn thánh chủ”.

Nguyệt Hoa Nương đặt tay lên bàn trang điểm từ tốn nói :

- Tôn giá là ai?
- Hắc Điệp.
- Hắc Điệp Du Thiếu Hoa...
- Thiếu Hoa đã chết rồi.

- Người là Quách Lâm?

Cùng với lời nói đó Nguyệt Hoa Nương chực quay lại, nhưng người kia đã cản nàng :

- Hoa Nương đừng quay lại.

- Người là Quách Lâm phải không?

- Y cũng không còn trên cõi đời này.

- Thế người là ai?

- Tại sao Hoa Nương cứ phải cần biết danh tính để làm gì. Cứ gọi tôi là Điệp Nhân hay Hắc Điệp cũng được.

Điệp Nhân vừa nói vừa chải tóc cho Nguyệt Hoa Nương. Thuật chải tóc của y khiến cho nàng có một cảm giác thật dễ chịu. Thứ cảm giác lâng lâng mà Nguyệt Hoa Nương chưa từng có và cũng không thể nào diễn tả được.

Nàng từ tốn nói :

- Túc hạ xâm nhập vào thư sảnh của Hoa Nương. Mục đích chỉ chải tóc cho Hoa Nương thôi sao?

- Hoa Nương có lạ lắm không khi có một nam nhân đến chải tóc cho nàng?

- Lạ lắm... Thế túc hạ thấy mái tóc của Hoa Nương như thế nào?

- Rất đẹp.

- Đẹp ư? Chính vì mái tóc đẹp mà túc hạ mới muốn chải tóc cho Hoa Nương?

- Tại hạ còn muốn hơn thế nữa.

- Túc hạ muốn gì?

- Đáp lại cho Hoa Nương những gì mà Hoa Nương đã mất.

Đôi chân mày Hoa Nương thoát nhú lại :

- Hoa Nương đâu có mất mát gì mà túc hạ lại thốt ra câu nói đó.

- Đừng giấu tại hạ. Với Hoa Nương, tại hạ là người tri kỷ. Với tại hạ, Hoa Nương là hồng nhan tri diện.

- Túc hạ là ai?

- Điệp Nhân.

Hoa Nương bỗng buông một tiếng thở dài :

- Túc hạ nói cho Hoa Nương nghe xem. Hoa Nương mất mát gì và tại sao túc hạ muốn đền cho Hoa Nương?

Giọng nói trầm ấm của Điệp Nhân cất lên ngay bên tai nàng :

- Trong trái tim Hoa Nương đã hằn sâu một vết sẹo. Vết sẹo kia theo năm tháng biến nàng thành một người lãnh cảm vô tâm với tình yêu. Nhưng Hoa Nương có biết biết đâu cuộc sống không có tình thì chẳng khác nào một xác chết biết thở mà thôi.

- Túc hạ muốn gì?

- Tại hạ không muốn khơi vết sẹo đã làm chai sạn trái tim nàng.

- Hoa Nương đã bị chai sạn từ lâu rồi.

- Tại hạ biết. Khi người ta chẳng thấm thấu về tình yêu thì đó cũng là lúc trái tim trở nên băng giá lạnh lùng. Chính sự băng giá lạnh lùng đó khiến người ta quay lại với cuộc sống cô độc và hận thù tình yêu.

- Túc hạ là ai?

- Tại sao nàng cứ phải muốn biết tại hạ là ai?

Hoa Nương bỗng buông một tiếng thở dài :

- Túc hạ gặp Hoa Nương chỉ để nói về tình yêu ư?

- Không.

- Túc hạ muốn gì?

- Sưởi ấm lại trái tim vốn đã cô quạnh của nàng.

Điệp Nhân đặt chiếc lược lên bàn trang điểm. Hoa Nương cầm lấy chiếc lược.

- Tại sao túc hạ nghĩ trái tim Hoa Nương đã lạnh lùng, cô quạnh. Vết sẹo trong trái tim Hoa Nương do đâu mà có chứ?

- Ai chẳng muốn trọn tình. Hoa Nương đã trao tình cho tướng công, tôn thờ người và bị người hắt hủi. Đó chính là vết sẹo mà Hoa Nương chẳng bao giờ xóa được trong tâm niệm mình. Chính vết sẹo đó. Hoa Nương đã hận nam nhân và e dè khi tình yêu đến với mình.

Điệp Nhân đặt tay lên đôi bờ vai của Hoa Nương. Sự đụng chạm đó khiến cho Hoa Nương buột miệng nói :

- Quách Lâm... Quách huynh...

Hai người im lặng.

Một lúc sau, Hoa Nương từ từ quay mặt lại. Đập vào mắt nàng là chiếc mặt nạ bướm của Điệp Nhân.

Hoa Nương hỏi :

- Quách huynh đó ư?

Nàng từ từ đưa tay tới đặt nhẹ lên chiếc mặt nạ bướm.

- Phải huynh không?

- Nếu huynh thì sao...

- Huynh đã chết rồi mà.

- Đúng... Quách Lâm đã chết...

Hoa Nương bồi hồi, thổn thức nàng lắc đầu :

- Quách Lâm đã chết... Vậy người là ai?

- Điệp Nhân... Hoa Nương... Nàng còn nghĩ đến Quách Lâm không?

Hoa Nương gật đầu.

- Làm sao Hoa Nương quên được Quách đại ca. Khi Hoa Nương trở thành kẻ băng giá, chai sạn với cuộc đời. Hoa Nương sống bằng sự hận thù thì Quách đại ca mang đến cho Hoa Nương niềm an ủi. Nhưng Hoa Nương sợ mất Quách đại ca, Hoa Nương sợ người cũng như bao kẻ khác, chính sự sợ hãi đó Hoa Nương đã mất Quách huynh khi hiểu ra huynh ấy.

- Cho dù Hoa Nương có hiểu ra Quách Lâm thì Quách Lâm cũng không thuộc về Hoa Nương. Bởi y là kẻ nặng tình, lụy về tình và trái tim đã trao trọn cho người đã chết. Cuối cùng thì Quách Lâm cũng được toại nguyện được chết bên người hân yêu.

- Chính vì thế mà Hoa Nương tôn thờ Quách huynh.

- Sự tôn thờ đó chỉ thoáng qua và để lại trong nàng vết thương lòng cũ. Vết thương lòng kia thôi thúc để Hoa Nương trở thành một giáo đồ Vô Căn. Nàng tìm đến Vô Căn giáo để hầu quên mình hay muốn trả thù cuộc đời?

Hoa Nương buông một tiếng thở dài, ngao ngán nói :

- Cả hai.

- Thế nàng được gì?

- Sự thanh thản trong tâm hồn khi khóa lấp được hờn căm.

Điệp Nhân lắc đầu :

- Không bao giờ Hoa Nương có được sự thanh thản bình lặng trong tâm hồn.

- Tại sao?

- Sự hờn căm của nàng chỉ được nối tiếp bằng nỗi muộn phiền của bá tính

Hoa Nương mím môi, mãi một lúc sau mới nói :

- Vô Căn không phải là đường đến sự thanh nhàn ư?

- Đúng... Bản thân Vô Căn thánh chủ đã không phải là người đỉnh thiên lập địa, quân tử.

- Túc hạ đánh giá thấp Thánh chủ vậy?

- Hẳn Hoa Nương biết Thánh chủ Vô Căn là ai?

- Bạch Mi lão tổ.

- Không sai, Bạch Mi vốn xuất thân từ Vô Đang phái và cho đến nay võ công của Bạch Mi cũng khởi nguồn từ Vô Đang. Nhưng vì danh lợi và quyền, lão đã phải bỏ tất cả những ân nghĩa của Vô Đang. Xóa Vô Đang phái ra khỏi giang hồ lập Vô Căn giáo. Người như vậy một khi giữ Ngọc ấn thì bá tánh được gì?

Điệp Nhân khẽ lắc đầu :

- Kẻ vô tình không bao giờ gieo sự an lành cho thiên hạ.

- Người muốn gì ở Hoa Nương?

Điệp Nhân tự lột bỏ chiếc mặt nạ bướm.

Hoa Nương tròn mắt nhìn sững y. Nàng buộc miệng nói :

- Quách huynh.

Quách Lãm nhìn nàng. Chàng lấy một nhánh hồng đặt lên tay Hoa Nương :

- Đào Hoa đào là chốn an lành cho những người biết yêu và nặng một chữ tình.

Quách Lãm nắm đôi bờ vai Hoa Nương. Y nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Ở bên một kẻ vô tình đầy tham vọng thì Hoa Nương chẳng khác nào hạt bụi sớm bị phủi bỏ mà thôi.

- Quách huynh.

- Hoa Nương... Đừng để hờn căm phủ lên ánh sáng của lương tri.

Quách Lãm buông tay khỏi bờ vai Hoa Nương. Y thối lui lại nhìn nàng :

- Huynh chờ muội.

Hoa Nương thốn thức gọi chàng :

- Quách huynh...

Nàng lao tới ôm chầm lấy chàng.

- Hoa Nương cứ tưởng huynh đã chết rồi.

- Cho dù Quách Lãm có chết thì Hoa Nương vẫn quay lại với bản ngã của một thiện nữ vì tình.

Quách Lãm nắm bờ vai nàng :

- Có như vậy Hoa Nương mới không còn sợ phải xuống tay lấy mạng Quách Lãm như đã từng lấy mạng những nam nhân đầy dục vọng khác.

Quách Lãm nâng cằm Hoa Nương rồi từ từ đặt vào một nụ hôn lên sống mũi nàng :

- Hoa Nương sẽ là một thiện nữ chứ.

Nàng gật đầu.

Y nói tiếp :

- Đừng cho bất cứ ai biết sự xuất hiện của huynh.

Quách Lâm nói xong, hôn Hoa Nương một lần nữa rồi quay bước trở ra ngoài. Quách Lâm đi rồi, Hoa Nương quay trở lại trước tấm gương đồng. Nàng nhắm nói :

- Hoa Nương sẽ là một thiện nữ như huynh muốn.

* * * * *

Hoa Nương bước vào tòa Nghinh lâu. Mọi người hướng mắt nhìn nàng.

Chí Hải nói :

- Hẳn đường chủ đến tổng tiền chúng tôi?

Chí Hải vừa thốt dứt lời thì Tiểu Kha sớm phát hiện ra cánh hoa hồng trên tay Hoa Nương.

Nàng nhìn Hoa Nương bằng ánh mắt thiện cảm.

Hoa Nương nhìn Chí Hải :

- Hoa Nương đến đây không phải để tiền các người mà đến để giải độc cho các người.

Chí Hải thoát sững sờ nhưng kịp nhìn thấy cánh hoa hồng trên tay nàng. Y bật cười :

- Chí Hải hiểu rồi... Hiểu rồi.

Hoa Nương nhìn Chí Hải :

- Nộ thiếu hiệp hiểu gì?

Chí Hải chỉ cánh hoa hồng trên tay nàng :

- Người đó đã đến thỉnh Hoa Nương. Nếu người đó thỉnh được nương nương đến Nghinh lâu giải độc cho chúng tôi thì Chí Hải... Chí Hải...

Y ôm quyền xá Hoa Nương :

- Chí Hải phải gọi Hoa Nương bằng tỷ tỷ mới đúng.

Đôi lưỡng quyền Hoa Nương ửng đỏ, nhưng nàng không giận lại mỉm cười. Hoa Nương từ tốn nói :

- Mong mọi người hiểu cho Hoa Nương.

Nàng lấy chiếc tráp giải độc trao cho Chí Hải.

Chí Hải nhận chiếc tráp giải được, nhỏ giọng hỏi Nguyệt Hoa Nương

- Tỷ tỷ... Có phải Quách huynh đã đến gặp tỷ?

Hoa Nương buông một tiếng thở dài. Nàng nhớ những gì Quách Lâm đã nói nên lắc đầu :

- Điệp Nhân...

Đôi chân mày Chí Hải nhíu hằn lại. Miệng lẩm nhẩm :

- Điệp Nhân.

Tiểu Kha nói :

- Tiểu Kha chưa bao giờ nghe nói đến Điệp Nhân.

- Hoa Nương chỉ có thể nói như vậy thôi. Hoa Nương mong mọi người sẽ qua được cửa ải cuối cùng này để đưa được Ngọc ẩn về thành Trường An.

Nàng nhìn Tổ Tổ :

- Có cơ hội Hoa Nương sẽ gặp lại mọi người. Cáo từ.

Hoa Nương vừa dậm bước thì Thúy Ngọc lên tiếng :

- Nguyệt Hoa Nương cô nương, Thúy Ngọc có điều muốn thỉnh giáo cô nương.

- Tiên tử có điều gì muốn thỉnh giáo Hoa Nương?

Thúy Ngọc và Hoa Nương bước ra ngoài Nghinh lầu.

Thúy Ngọc nói :

- Hoa Nương đừng giấu tôi.

- Hoa Nương chẳng có điều gì khuất tất để giấu cô nương.

- Hãy nói cho Thúy Ngọc biết, người trao cánh hoa hồng cho Hoa Nương là Quách Lâm huynh?

Hoa Nương mỉm cười :

- Hoa Nương chỉ biết người đó là Điệp Nhân.

Thúy Ngọc buông một tiếng thở dài :

- Điệp Nhân có thể là Quách Lâm.

- Hoa Nương không biết bởi y đeo mặt nạ bướm. Hình như Quách Lâm đã chết rồi.

44. Chương 44: Di Hoa Đoạn Mạch

Ngồi chễm chệ trên chiếc đài cao, phía sau là Nguyệt Hoa Nương, dưới đài là Bắc môn chủ Lệnh Tu, Vô Căn đạo nhân bận gắm y thêu vàng nhật quang, đầu đội kim khôi, trông như một vị thiên sứ cõi trời được phái xuống trần hành xử việc công.

Hai bên đài là hai hàng cờ phướn ngũ sắc biểu trưng cho Ngũ Hành, gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Đứng ngay dãy cờ đó là quần hùng võ lâm, tất cả đều vận y trang Vô Căn giáo chúng. Họ được xếp theo thứ tự Kim thì đội khăn vàng, Mộc thì đội khăn nâu, Hỏa thì đội khăn đỏ, Thủy khăn xanh, Thổ khăn xám, tất cả đều khoát một vẻ mặt vô cùng trang trọng.

Phía trước giàn đài đặt một cỗ áo quan khổng lồ, có sẵn chiếc lư đồng nghi ngút khói trầm. Ngay trước lư đồng là bàn thiên trên có hai hàng bài vị được xếp ngay ngắn thẳng hàng. Cách sắp xếp đó khiến cho cục trường mang nặng một bầu không khí khủng bố và chết chóc.

Chí Hải cùng Thiếu Quân đi đầu, theo sau hai người là Vi Thúy Ngọc, Tiểu Kha và Quận chúa Tổ Tổ. Năm người tiến thẳng đến trước giàn giáo đài của Vô Căn đạo nhân.

Vô Căn đạo nhân rọi tinh nhãn chiếu vào năm người. Ánh mắt của lão hần rõ uy quang và sát thần. Thích Đà Không vừa chạm mắt vào luồng uy quang của Vô Căn đạo nhân đã cảm thấy xương sống gai lạnh, giá buốt.

Chí Hải ôm quyền xá.

- Văn bối Nộ Chí Hải tham kiến Vô Căn trưởng bối.

Vô Căn đạo nhân nhật nhẽo nói :

- Tiểu tử còn nhớ lời bổn nhân nói ở thung lũng Điệp trận chứ?

Chí Hải giả là cười :

- Văn bối không thể nào quên được giao ước của trưởng bối với văn bối.

Vô Căn đạo nhân hừ nhạt một tiếng, nghiêm giọng :

- Bồn nhân cho người một cơ hội sống rồi Điệp trận nhưng đừng bao giờ cho bồn nhân thấy mặt. Nếu thấy mặt bồn nhân không tha cho người đâu.

Chí Hải xoa trán.

- Những gì trưởng bối nói, văn bối nào dám quên và nhất là những lời giao ước của văn bối với trưởng bối.

Y gãi đầu :

- Hẳn trưởng bối còn nhớ lời giao ước của trưởng bối chứ?

Vô Căn đạo nhân rít giọng qua kẽ răng :

- Bồn nhân chẳng có giao ước gì với tiểu tử.

Chí Hải tự kí lên đầu mình :

- Cái vạ giao ước đó...

Sắc diện Vô Căn đạo nhân chuyển qua màu tái nhợt. Lão gằn giọng nói :

- Tiểu tử bốn cột với bồn nhân như thế đủ rồi. Hôm nay bồn nhân lập đàn không phải để nhắc lại lời giao ước tại thung lũng Điệp trận mà là muốn đoạt lại Ngọc ấn. Tiểu tử có mang Ngọc ấn theo không.

- Chí Hải và các huynh đệ lấy Ngọc ấn từ đền Thánh Điệp đem về Trường An, tất phải đem theo Ngọc ấn chứ, báu vật đâu thể rời khỏi thân được.

- Hãy giao Ngọc ấn ra đi.

- Để làm gì?

- Các người sẽ được sống.

Chí Hải khoát tay :

- Chí Hải không tin vào lời của trưởng bối.

- Bồn nhân đường đường là một trưởng tôn mà người không tin ư?

- Chí Hải có lý do để không tin lời trưởng bối.

- Có lý do gì?

- Giao ước giữa trưởng bối và Nộ Chí Hải, trưởng bối chưa thực hiện thì lấy gì mà tin lời nói này chứ.

- Ý của người...

Vô Căn đạo nhân hừ nhạt một tiếng :

- Không cho người thấy thì người chẳng biết thế nào là lời của trưởng bối.

Lão nhìn Lệnh Tu :

- Đưa người ra.

Phán lệnh của Vô Căn đạo nhân được thi hành.

Nhất Ngôn Thiên Tuế Đồ Văn Từ Lãm được hai gã giáo đồ kè nách dìu ra trên giáo đài.

Vô Căn đạo nhân nói :

- Tiểu tử biết lão quỷ này chứ.

Vừa thấy Đồ Văn Từ Lãm, bất giác tim Chí Hải đập thành thịch. Y buột miệng nói :

- Nghĩa phụ...

Vô Căn đạo nhân ve cằm nhìn Chí Hải :

- À... Hóa ra người này là nghĩa phụ của người. Tiểu tử... Người sẽ thấy bốn nhân hành xử nghĩa phụ người như thế nào để người tự biết mình ra sao.

Liền ngay sau lời nói đó, Vô Căn đạo nhân đặt trảo công lên Nhất Ngôn Thiên Tuế.

Chí Hải trợn tròn hai con ngươi to hết cỡ. Y rống lên.

- Dừng...

Tiếng rống của Chí Hải vang lồng lộng thì trảo công của Vô Căn đạo nhân đã bóp chặt lại. Thủ cấp Nhất Ngôn Thiên Tuế vỡ toang như một quả dưa chín bị đập.

Mặt Chí Hải xanh tái. Y rít lên với sự phẫn nộ tột cùng :

- Lão quá tàn nhẫn... Lão quá tàn độc...

Chí Hải vừa dứt lời thì Vô Căn đạo nhân tống một chưởng vào xác của Nhất Ngôn Thiên Tuế, xác của Thiên Tuế bay thẳng vào áo quan khổng lồ.

Cái chết của Nhất Ngôn Thiên Tuế khiến Chí Hải bần thần cả tâm trí. Y chực thi triển Vô Tướng thần công để lao vào tập kích Vô Căn đạo nhân nhưng Thiếu Quân đã cản lại.

- Nộ đệ đệ... Bình tĩnh.

Hai hàm răng nghiến chặt nghe kèn kẹt, Chí Hải phải hít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực mới có thể định tâm lại được.

Vô Căn đạo nhân ve cằm nhìn Chí Hải nói :

- Tiểu tử đã chứng nhận một cái chết thê thảm rồi đó. Bây giờ bốn nhân hỏi người lại lần nữa.

Chí Hải gằn giọng thét :

- Lão muốn gì?

- Ngọc ẩn đâu?

Tiểu Kha lên tiếng đáp thế lời Nộ Chí Hải :

- Ngọc ẩn chắc chắn bên cạnh chúng tôi.

Vô Căn đạo nhân định nhân nhìn Tiểu Kha :

- Nha đầu có giữ Ngọc ẩn thì trao cho bốn nhân.

- Trao Ngọc ẩn cho đạo nhân thì đạo nhân dùng Ngọc ẩn để làm việc gì?

Vô Căn đạo nhân thản nhiên đáp lời nàng :

- Lập bá nghiệp.

Vô Căn đạo nhân lấy hơi nói tiếp :

- Và chỉ có trao Ngọc ẩn thì các người mới có cơ hội sống.

- Tiểu Kha nghĩ mình chẳng có cơ hội sống đâu, một khi trao Ngọc ẩn cho đạo nhân. Tiểu Kha nói ra điều đó bởi biết chắc như vậy.

Nàng thở hắt ra một tiếng.

- Tại sao Tiểu Kha đoán chắc một khi giao Ngọc ẩn cho trưởng tôn tất cả sẽ phải chết.

- Đạo nhân hãy nhìn cổ áo quan đi. Phải chăng người chuẩn bị sẵn một cổ áo quan để chôn tất cả chúng tôi?

Vô Căn đạo nhân nhìn thẳng vào mắt nàng. Chạm vào hai luồng sát nhãn của Vô Căn đạo nhân, tim Tiểu Kha bất giác đập thành thịch. Nàng cố định thần với tất cả nghị lực và ý chí của mình mới không để cho hai luồng uy quang kia khủng bố tinh thần.

Tiểu Kha nói :

- Tiên bối đã chuẩn bị tất cả rồi. Người đã cho Nguyệt Hoa Nương hạ độc công chúng tôi tại Nghinh Tân lầu. Đạo nhân chưa ra tay chỉ vì chưa biết Ngọc ẩn có trong tay chúng tôi hay không.

Mặt Vô Căn đạo nhân đành hằn lại.

- Nha đầu nói đúng rồi đó.

Tiểu Kha buông một tiếng thở dài.

- Đạo nhân đã luyện thành Đồng Tử công và Kim Cang Bất Hoại của Phật môn. Hai môn công phu đó đủ để chặn đường chúng tôi, cần gì phải sử dụng đến độc công thông qua tay Đường môn Nguyệt Hoa Nương.

- Bồn nhân chẳng muốn cho con cá nào xảy khỏi lưới của mình. Lũ cá các người chỉ được qua khỏi lưới khi giao Ngọc ẩn cho ta và để lại con cá bự kia.

Lão vừa nói vừa chỉ Nộ Chí Hải.

Tiểu Kha hỏi :

- Thế đạo nhân lấy gì để chúng tôi tin?

- Các người nếu ngoan ngoãn đều đáng được sống, duy chỉ có tiểu tử Nộ Chí Hải thì không.

- Chúng tôi đã có giao ước một người vì mọi người nên đầu thế để Nộ Chí Hải chết để mình sống. Làm như vậy, hãn Chí Hải có chết cũng không nhắm mắt và khó siêu thoát.

- Thế nha đầu muốn gì?

Tiểu Kha mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Đạo nhân đã luyện thành Kim Cang bất hoại và Đồng Tử công, trong khi mọi người ở đây ai cũng đã trúng độc. Thế thì chúng ta sẽ làm một cuộc trao đổi.

- Đổi Ngọc ẩn lấy các mạng của các người ư?

Tiểu Kha khoát tay :

- Không, chúng tôi không phải là hạng người tham sinh úy tử.

Vô Căn đạo nhân đứng lên.

- Nha đầu muốn đổi gì?

Tiểu Kha bước đến hai bộ. Nàng nhìn thẳng vào mắt Vô Căn đạo nhân nghiêm giọng chậm rãi nói :

- Hãn đạo nhân rất tự thị vào thần công đã tự thành?

- Không sai... Bồn nhân thiết nghĩ trên võ lâm giang hồ chẳng có thứ công phu nào hơn được Đồng Tử công.

Lão nói xong ngửa mặt cất tràng tiểu ngạo. Tiếng cười của Vô Căn đạo nhân cất lên nghe như sấm vang động cả không trung. Trong tiếng cười của lão ẩn chứa nội lực siêu phàm, đập vào thính nhĩ của mọi người khiến ai cũng phải chau mày, nhăn mặt.

Thích Đà Không chịu không nổi tiếng cười của Vô Căn đạo nhân đã ngồi bệt xuống đất vận công điều tức mới có thể định thần giữ cho huyết lưu không xáo trộn, kinh lạc không loạn mạch.

Vô Căn đạo nhân cất tràng tiểu ngạo thị uy đó. Lão định thần nhãn quan sát Tiểu Kha. Sắc diện của nàng xanh nhợt nhạt.

Tiểu Kha thở hắt ra một tiếng, gượng nói :

- Nếu đạo nhân không cất sớm tiếng cười thì Tiểu Kha e tất cả mọi người ở đây sẽ vỡ tim ra mà chết.

- Nha đầu biết được uy lực của ta rồi đó.

- Đạo nhân không thi triển tiểu ngạo thần sát thì Tiểu Kha vẫn đoán được uy lực của võ công đạo nhân. Nếu không có uy lực võ công xuất thần nhập quỷ thì đạo nhân đâu thể một tay thâu tóm võ lâm mà còn muốn lập đế nghiệp.

Vô Căn đạo nhân cười khẩy, từ tốn nói :

- Nha đầu là người biết nhìn xa trông rộng, lại có ngôn phong rất từ tốn và nghiêm minh. Nếu nha đầu đồng ý qui phục bốn nhân thì bốn nhân sẽ cho nha đầu trở thành nghĩa nữ.

- Đa tạ đạo nhân đã ưu ái. Rất tiếc Tiểu Kha không thể bỏ bằng hữu chạy theo bả danh vọng hảo huyền. Tiểu Kha chỉ có một cuộc trao đổi với đạo nhân.

- Trao đổi gì?

- Ngọc ẩn.

Nàng dần tới thêm một bộ nhìn Vô Căn đạo nhân nói :

- Mục đích của đạo nhân là có Ngọc ẩn?

- Không sai.

- Mục đích của chúng tôi là đưa Ngọc ẩn về Trường An. Hai bên hoàn toàn khác nhau về mục đích. Tất phải có một bên còn một bên mất.

Đôi chân mày của đạo nhân cau lại.

- Ý của nha đầu muốn gì?

Tiểu Kha lấy năm đóa hoa hồng chìa đến trước mặt Vô Căn đạo nhân.

Vô Căn đạo nhân hất mặt :

- Để làm gì?

Tiểu Kha từ tốn nói :

- Năm cánh hoa của Tiểu Kha rất tầm thường nhưng lại không tầm thường.

- Bốn nhân không hiểu ý của nha đầu.

- Tiểu Kha chưa nói thì đạo nhân sao hiểu được.

Vô Căn đạo nhân hất mặt :

- Nha đầu nói đi.

- Năm đóa hoa mà Tiểu Kha đang cầm trên tay sẽ minh chứng cho mọi người ở đây biết đạo nhân có chân mạng đế nghiệp hay không. Nếu như có thì tự khắc sinh ra kỳ biến, còn nếu như không... Thì những đóa hoa sẽ sớm lụi tàn bởi chân nguyên của đạo nhân.

Vô Căn đạo nhân chau mày :

- Có chuyện đó nữa ư?

- Nghe thì chẳng tin nhưng đó là sự thật. Đạo nhân vốn đã luyện thành võ công Kim Cang bất hoại, Đồng Tử công, đao kiếm chương chưởng thể nào xâm nhập, sao lại ngại những đóa hoa mềm mại này.

- Nếu như bốn nhân có chân mạng đế nghiệp thì sao?

- Ngọc ẩn sẽ thuộc về đạo nhân, đó là ý trời. Đạo nhân có những điều lợi trông thấy trong cuộc giao chứng này, thứ nhất đạo nhân minh chứng chân mạng đế nghiệp của mình. Thứ hai đạo nhân chẳng cần tốn chút công phu mà vẫn có được Ngọc ẩn trong sự tâm phục của mọi người. Trong những người đó có cả Tiểu Kha và Nộ Chí Hải.

Vô Căn đạo nhân khẽ gạt đầu ve cằm.

- Nha đầu nói hay lắm, khiến cho bốn nhân tò mò muốn biết tài tướng số của nha đầu như thế nào.

Tiểu Kha ôm quyền trình trọng.

- Đa tạ đạo nhân đã ban phát một lời khen.

- Khách sáo... khách sáo... bốn nhân chỉ sợ nha đầu và bọn tiểu tử kia không giữ lời thôi.

- Nếu Tiểu Kha không giữ lời thì ông trời sẽ có mắt trừng phạt Tiểu Kha.

- Ngôn phong của nha đầu dùng là của bậc anh thư hiếm có trên đời khiến bốn nhân vô cùng cao hứng.

Vô Căn đạo nhân rời tràng kỷ bước ra giữa giáo đài. Lão nhìn Tiểu Kha nói :

- Nha đầu khảo nghiệm đi.

Lão vừa nói vừa vận Kim Cang bát hoại và Đồng Tử công. Toàn thân Vô Căn đạo nhân như chuyển qua sắc màu đồng sáng ngời. Tiểu Kha chậm rãi bước lên giáo đài.

Tất cả mọi người định nhãn nhìn vào Tiểu Kha, tất nhiên người lo lắng nhất là Mộc Thiếu Quân.

Tiểu Kha chậm rãi bước đến trước mặt Vô Căn đạo nhân. Ánh mắt nàng sắc như một lưỡi dao kia nhanh qua thân pháp Vô Căn đạo nhân rồi từ tốn nói :

- Phong thái của đạo nhân đúng là phong thái của một kẻ đứng trên thiên hạ.

- Bốn nhân tự biết điều đó. Nha đầu không nhất thiết phải nhắc bốn nhân. Chỉ cần nha đầu chứng minh cho mọi người thấy chân mạng đế nghiệp của bốn nhân là đã lập được công đầu với ta rồi.

Tiểu Kha lùi lại hai bộ, tay nắm năm cánh hoa hồng.

- Tiểu Kha bắt đầu thẩm chứng.

Tiểu Kha xoay nửa bộ, năm cánh hoa hồng thoát ra khỏi ngọc thủ của nàng. Cả năm cánh hoa hồng cùng lướt đến thân pháp của Vô Căn đạo nhân cùng một lúc. Khi chúng gần chạm người Vô Căn đạo nhân bất thành linh chuyển hướng bởi một ngọn gió lạ lừng, thoảng đưa năm cánh hoa chia thành năm hướng, đồng loạt ghim vào năm đại huyệt chia khắp tứ chi của Vô Căn đạo nhân gồm Bàn Môn, Thần Môn Khuyết, Trung Du, Vĩ Lư và Long Trì.

Những tưởng năm đóa hoa khi chạm vào thân ảnh kim cương bát hoại của Vô Căn đạo nhân sẽ rơi xuống giàn đài nhưng không, chúng ghim vào luôn cùng da thịt lão cùng lúc sắc diện của Vô Căn đạo nhân biến đổi sang màu đỏ ngất.

Lão gầm lên :

- Nha đầu đáng chết.

Lão vừa nói vừa bổ thẳng tới Tiểu Kha một đạo xoáy kinh với mười hai thành công lực. Đứng trước ngọn chướng công tàn khốc của Vô Căn đạo nhân, Tiểu Kha chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

Chính vào lúc tưởng chừng tử thần đã có thể cướp lấy sinh mạng Tiểu Kha thì Nguyệt Hoa Nương như cánh hoa lác mình lướt ra đỡ lấy đạo xoáy cho Tiểu Kha.

- Bình...

Nguyệt Hoa Nương tự một cánh diều bị hất tung lên cao, còn Tiểu Kha thì bị dư chấn của xoáy kinh hất văng xuống giáo đài.

Thiếu Quân lướt đến đỡ Tiểu Kha.

Tiểu Kha nhanh miệng nói.

- Mộc huynh... Hãy công vào những đại huyệt có những đóa hoa hồng.

Không chờ Tiểu Kha nhắc lại lần thứ hai, Thiếu Quân và Chí Hải cùng băng lên giáo đài. Cả hai liên thủ hợp lực, không ngừng công kích vào những đóa hoa hồng ghim trên người Vô Căn đạo nhân.

- Ầm... Ầm...

Thiết chương của Thiếu Quân vỗ vào cánh hoa hồng ghim bên tả thủ của Vô Căn đạo nhân.

Lão rống lên một tiếng, dụng luôn hữu thủ phản kích.

- Ầm...

Thiếu Quân bật ngược trở lại hai trượng, ngã sóng xoài dưới sàn giáo đài, miệng ứa máu tươi. Trong khi tả thủ của Vô Căn đạo nhân thì sụi hẳn xuống.

Chí Hải dụng Vô Tướng thần công lách mình áp sát vào thân ảnh Vô Căn đạo nhân, song thủ bổ luôn vào hai đóa hoa ghim trên hai đại huyết Vĩ Lư và Long Trì.

Vô Căn đạo nhân tháo lui bốn bộ.

Lão rống lên một tiếng, hữu thủ vươn trảo chụp ngược lại Chí Hải. Thế trảo của lão nhanh cực kỳ khiến cho Chí Hải lúng túng không biết tránh né như thế nào.

Trảo công của Vô Căn đạo nhân nhắm ngay tâm huyết Chí Hải chực moi lấy tim gã thì một bóng người vận điệp y cắt một đường vòng cung, đồng thời xuất ra đạo chỉ đỏ chói điểm luôn vào cánh hoa hồng ghim trên đại huyết Trung Du.

Trảo công của Vô Căn đạo nhân với mãnh lực chụp tới Chí Hải nửa chừng mất lực lại sụi hẳn xuống, Vô Căn đạo nhân chơi với gượng trụ bộ.

Điệp Nhân lách người đứng ngay trước mặt lão.

Vô Căn đạo nhân sững sờ nhìn Điệp Nhân.

- Thiên Ngoại Nhân Ma.

- Tại hạ buộc phải thỉnh đạo trưởng về đúng nơi đạo trưởng xuất thân.

Ấn Thủ chương của Điệp Nhân được dựng lên. Bóng ảnh thủ to như một chiếc quạt khổng lồ bổ tới cánh hoa cuối cùng ghim trên đại huyết Thần Khuyết.

Năm cánh hoa lún sâu vào thân pháp của Vô Căn đạo nhân. Lão co rúm lại, mặt nhăn nhó, năm luồng khí công từ năm đại huyết có những cánh hồng ghim vào tuôn ra cuộn cuộn. Thân pháp Vô Căn đạo nhân nhanh chóng héo hắt, chẳng mấy chốc trở nên khô đét như cành cây mục.

Lão đổ sầm đến trước, tứ chi gãy vụn trông thật là thê thảm. Sự biến hóa xảy ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đến ngay cả Bắc môn chủ Lệnh Tu cũng chẳng biết hành xử như thế nào mà chỉ biết đứng đờ ra như pho tượng trở mất nhìn.

Điệp Nhân dụng thuật khinh công xuất thần như muôn vàn chiếc bóng lướt đến bên xác Hoa Nương. Y cấp lấy Hoa Nương ngay trong tay Tiểu Kha, rồi bằng mình thoát đi chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Chí Hải thần thờ gọi với theo :

- Quách huynh... Quách huynh...

Mặc cho Chí Hải réo gọi, chiếc bóng Điệp Nhân khuất dần trong tầm mắt gã.

Chí Hải buông một tiếng thở dài :

- Sao huynh ấy bỏ đi mà chẳng nói một lời nào.

Chí Hải nói xong quay lại với Tiểu Kha :

- Kha tỷ tỷ sao lại biết cách hóa giải võ công tuyệt thế của Vô Căn đạo nhân?

Tiểu Kha nhìn Chí Hải đáp lời :

- Đệ còn chưa nhận biết được à?

- Quách huynh.

Nàng gật đầu.

- Chính vì sợ Vô Căn đạo nhân biết được sự tồn tại của mình nên buộc phải trở thành Điệp Nhân.

Tổ Tổ bước đến bên Chí Hải :

- Nộ huynh... Chúng ta tiếp tục lên đường chứ?

Chí Hải gật đầu.

Cái chết của Vô Căn đạo nhân khiến cho Vô Căn giáo đồ chẳng khác nào rắn mất đầu. Chỉ trong khoảnh khắc mọi người tự lột bỏ y trang rồi tóa đi vì sợ cục diện hôm nay liên lụy đến bản thân mình.

Chí Hải nói với Tổ Tổ :

- Quận chúa, nếu gặp đương kim Hoàng thượng, hãy xin với người đừng truy xét những giáo đồ Vô Căn giáo.

Tổ Tổ mỉm cười :

- Chắc chắn đương kim Hoàng thượng chỉ truy xét huynh thôi.

Chí Hải bật cười thành tiếng. Hai người sóng vai nhau cùng trở khinh công băng đi, để lại sau lưng đôi tình nhân Thiếu Quân và Tiểu Kha.

Tiểu Kha nhìn theo, không thấy Vi Thúy Ngọc, nàng lo lắng gọi :

- Cô... Cô...

Thiếu Quân nắm lấy tay Tiểu Kha.

- Mọi người đừng gọi... Cô cô đã đuổi theo Điệp Nhân rồi.

45. Chương 45: Ngọa Long Đảo

Đảo Đào Hoa nhuộm một sắc hoa đào đỏ thắm. Cả đảo như vào mùa nẩy lộc đâm chồi với đầy sức sống huyền diệu. Vi Thúy Ngọc tưởng chừng như mình đang lạc bước vào cõi thiên thai để giữ bỏ tất cả những ô trọc của cuộc đời này.

Nàng rảo bước đến giữa đảo. Vãn hai nắm mộ với thảm hoa đào che phủ.

Ngồi trước hai nắm mộ đó chẳng phải ai khác mà chính là Quách Lãm. Trước mặt y là một bầu rượu cùng ba cái chén ngọc lưu ly. Thứ chén mà Hoàng thượng thường dùng để khoản đãi những vị khai quốc công thần.

Thúy Ngọc bước đến bên Quách Lãm.

- Quách huynh...

- Vi muội hãy ngồi xuống đi.

Thúy Ngọc ngồi xuống bên Quách Lãm, chàng trịnh trọng rót vào ba cái chén.

Nhìn hai nắm mộ, Quách Lãm nói :

- Huynh sẽ mãi mãi ở đây để làm người chăm phần mộ cho những người nặng tình, vị tình.

Quách Lãm nói xong trịnh trọng đổ hai chén rượu trước hai nắm mộ.

Thúy Ngọc nói với Quách Lãm.

- Nếu Thúy Ngọc ở lại với huynh, huynh có nhận lời không?

- Nếu Vi cô nương từ bỏ võ lâm giang hồ.

- Võ lâm giang hồ chỉ là cõi ô trọc, sao có thể sánh với hòn đảo Đào Hoa này chứ.

Quách Lãm nhìn lại Thúy Ngọc :

- Cuối cùng Quách Lãm cũng có được một đấng hồng nhan để đối ẩm, nhìn mây trôi như một kiếp người.

Chàng mỉm cười.

Nụ cười của Quách Lãm giờ đây không còn giả lả như hôm nào, mà nó rất thật, rất hồn nhiên.

Thúy Ngọc hỏi Quách Lãm :

- Thúy Ngọc có một điều khác muốn hỏi huynh.

- Thúy Ngọc muốn hỏi gì?

- Huynh đã chết và chính tay Thúy Ngọc và Chí Hải tẩm liệm huynh bên cạnh mộ của A Kiều.

Quách Lãm bưng chén ngọc lưu ly, chàng trao chén qua tay Thúy Ngọc :

- Người ban tặng cho huynh chiếc chén này đã phục hồi sự sống cho huynh.

Thúy Ngọc nhìn chén rượu hình con rồng uốn lượn với quả châu đập vào mắt nàng.

Thúy Ngọc nhìn Quách Lãm.

- Hoàng thượng đã đến đảo Đào Hoa?

Quách Lãm đứng lên.

- Thúy Ngọc nghĩ sao cũng được... Đào Hoa đảo đã có một cái tên mới Ngọa Long đảo.

- Trên đảo có hai kẻ giữ mộ nhìn mây trôi với thú thanh nhàn. Hai người ở trên đảo vẫn hơn một người, phải không Quách huynh?

- Quách Lãm cũng nghĩ như vậy. Mong rằng sẽ không có kẻ thứ ba thừa thải.

Hai người chậm rãi sóng bước rời khu mộ địa. Bóng của họ dần nhập lại làm một khi vầng dương quang chìm xuống đường chân trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-chu-ngoc-an>